Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Σχέτλιος· ἢ μὴν ἔμελλε καὶ αὐτόπτορος ὁμοίας
Ἔσεσθαι σῶμά θ' ὁμοῦ καὶ ἀλκὴν Ἀπόλλωνος,
Ὅστε ὀπίσσω μὲν ζαπλὴν δηλήμονα νηῦ
Ἀδελφὸς δι' ἦρ ἐλάσας ἱερὴ κατέπεφνε μαχαίρη.
Ἢ ἦ κυβερνήσαντα δικηρίων ἀπὸ πύργων·
Χειρὸς Ὀδυσσῆος ὀλοὸν μέλος ἀθρήσασα
Ἀνδρομάχη, μινύθεσθον ἐπάκουσεν Ἀχαιάκτα.
Καὶ τὸ δρμω δ' ἦχωεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Πηγάδος ἀχραάντοιο θεῆς ὑπὸ γουνὸν πεσόντα.
Ἢ ἦ εἶλω διένθορεν, ἢ ἀπὸ σοφὸν ἔθορεν ἀρήνων
Ἀνθ' ἑνὸς Ἀργείοισιν ἐχώσατο πᾶσιν Ἀθήνη.
Αἰνείαν δ' ἐκίνησε καὶ Ἀγχίσιον Ἀφροδίτη.
Οἰκτίρουσα γέροντα καὶ υἱέα· τῶν δὲ πάτερος
Αὐτοκύλιν ἐπέπαυτο· θεῶν δ' ἐπελήθετο δηλή,
Ζηνὸς ἐπαγνήσαντος, ἵνα κρείτων Ἄφθιτον εἴη
Παισὶ καὶ ἐγγονοῖσιν ἀριφίλης Ἀφροδίτης.
Τέκνα δ' ἐκ Λαοδίκης τε καὶ Ἀντήνορος αἰπὺ θέοιο
Ἀρχεάδης ἐφύλαξε, φίλος ξείνοιο γέροντος
Μειλιχίης τροφίμης μεμνημένος ἠδὲ τραπέζης
Κοινῆς· ἦ μιν ἔδεκτο γυμνὴ πορὶ πᾶσαν Θεσσαλίδα.
Δηϊλὴ Λαοδίκη σὲ δ' ἐπὶ πατρίδος ἐγγύθι γαίης
Γοῖα τανυπτύξασα κατὰ κλισίηφι δάκετο κόλπῳ.
Οὐδέ σε Θηστιάδης Ἀκάμας, ἀδὲ ἄλλος Ἀχαιῶν
Μῆκος ἐλιξάμενον ἴδανες δ' ἅμα παιδὶ γαίῃ.
Πᾶσαν δ' ἐκ πατέων ἐγώγε μόθου χύσιν εἰσαΐσσω
Μυστίσιον ὅδε μόχθος, ἐγὼ δ' ἄτερ ἵππον ἐλάσσω
Τέρματος ἀμφιέλισσα δι' ὀπλαύεσσαν ἀοιδῇ.
Ἄρτι δὲ καὶ τολίπεθεν ἀπόσυτος Ὠκεανοῖο
Ἠρίμα λαθικήδεα κατέγραφεν ἠέρα πολλὴν
Νύκτα διαῤῥήξασα μιαφόνοιο ἵππος ἠοῦς.
Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμου τέρμα χέρι νίκης
Πάντες παπταίνεσκον αὐτὰ πτόλιν εἰ τίνες ἄλλοι
Καλυθόμενοι φεύγεσι φόνῳ πανδήμιον ἄτην.
Ἄλλοι μὲν δ' ἔδμηντο λιγὺ θανάτοιο πεσόντες
Ἰχθύες ὡς ἁλίπεσσιν ἐπὶ ψαμάθοισι χυθέντες·
Ἀργεῖοι δ' ἀπὸ μὲν μεγάθυμον πεπτύχασι κώμον

Μητέρες ἠρπάζοντο, καὶ ὀλοὸν τοκέων
Ἀμπλακίας ἀπέπινον αἰνομίλυτου ἢ γάλακτος
Παιδὶ μάτην ὀρέγουσα χοὰς ἐκόμισε πιθήνη.
Οἰωνοί τε κύνες τε χαὶ πόλιν ἄλλοθεν ἄλλοι
Ἠέριοι πεζοί τε σιωπῇ σὺν εἰλαπίναζον,
Αἷμα μέλαν πίνοντες, ἀμείλιχον ἔλκος ἔδωδῆς.
Καὶ τῶν μὲν κλαγγὴ φόνον ἔπνεεν. οἱ δ' ὑλάοντες,
Ἄγρια ποιπνυμένοισι ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀδύοντο,
Νηλέες, ἀσπαίροντι ἐοικότες ἠὲ δράκοντες
Τῷ ἢ γενεαμένῳ ποτὲ δώματα Δηϊφόβοιο
Στείχουσιν Ὀδυσεύς τε καὶ ὀλοφύτης Μενέλαος,
Καὶ χαρίοισι λύκοισιν ἐοικότες, οἵθ' ὑπὸ νύκτας
Χειμερίῃ φονόωντες ἀσημάντοις ὅπι μήλοις
Οἴχονται, κάματον δὲ κατηφείῃσι νομῆσιν.
Ἔνθα δύω πορέοντες ἀπειρεσίοισιν ἐμιχθὲν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι· τὴν δ' ἠγείρετο χάρμη,
Τῶν μὲν ἐπορνυμένων, τῶν δ' ὑπαΐσσεν ἐπὶ θαλάμοιο
Βαλλόντων λιθάκεσσι καὶ ὠκυμόροισιν ὀϊστοῖς.
Ἄλλα καὶ αὖ ὑπέροπλα κατηρήτα πυργώσαντες,
Ἀῤῥήκτοις κορύθεσσι καὶ ἀσπίσι κυκλοτεύχτοις,
Εἰστήκεσαν μίγα δῶμα· καὶ αἰπύβιον μὲν ὅμιλον
Θύρας τε δειμαλίους τε διαΐσσει Ὀδυσεύς·
Ἀπρεπέως δ' ἑτέρωθεν ὑπολιμνάξοντα διώκει
Δυίφιλον κατὰ μαρψὶ μέσῳ καὶ γαστέρα τύψας,
Ἦπαρ ὀλισθήρῃσι συνεξέχεεν χολάδεσσιν.
Ὣς ὁ μὲν αὐτοσχεδὸν εἶτε λελασμένος ἱπποσυνάων·
Τῷ δ' ἕπετο ξὺν μέσσα δορυκτήτης Φυλάκοιτις,
Ἄλλοτε μὲν χαίδουσα κακῶν ὅτι πέρματι μόχθων·
Ἄλλοτε δ' αἰδομένη. τόν τε δ' ὄψε πρὸς εὖ ἐνείπῃ
Λαθρίδιον στείχουσα φίλην μιμνήσκετο πάτρης·
Αἰακίδης δ' ἄρα τὸν γε Νεοπτόλεμος βασιλῆας
Πήμασι κεκμηῶτα παρ' ἑρκείῳ κταίνε ἑῷ πόσει·
Οἷον ἀποσσείμῳ πατρώιον· ἠδὲ λιτέσθων
Ἔκλυεν, Πηλῆϊ θρασύμῳ ἥλικα χαίτην
Ἠδὲ μάθης κὴ θυμὸν ἀπηλάσατ'. τῷ δ' ἄρα γέροντε,
Καὶ πρὶν ἀϊστωθῆναι ὑφιστάτο τὸν πρὶν ἀγῆται.

Σχέτλιε.

Digitized by Google

Ἤρης ἀστερόεσσα διὰ δ' ἔβαλε γαῖα βαρεῖα
Πάντομβρίῃ τελέσαντι Ποσειδάωνι ἄνακτι·
Ἔφλεξεν δ' Ἀΐδης, χθονίων δ' ἐξέδραμε θώκων,
Ταρβήσας μή που τι, Διὸς μέγα χωσαμένοιο,
Παῦρον ὑπὲρ κεφαλῆς κατὰ γῆν ψυχρὸν δόμον Ἐρμῆς
Παίτα δ' ὁμοῦ κεκίνητο· ἑοὶ δέ τις ἄκριτος ἦεν.
Τοὶς μὲν γὰρ φθίγοντας ὅτε σκιαὶ πτόλιν ἔπτη
Κτεῖνον ἀφεσπόμενοι· ὁ δ' ἐξ ὀλοῆς ἀΐοντας,
Τόξα μαστεύων, ὀφρῃ θέλε κάπτεσιν αὐχμῇ.
Καί τις ὑπὸ σκιόεντι δόμῳ κεκρυμμένος ἀνὴρ,
Ξεῖνος ἐὼν ἐπέλθοντ', οἰόμενος φίλον εἶναι.
Νήπιος, ὃς μὲν ἔμεινεν ἐπὶ σφετέρῃσι μιγῆναι,
Ξείνια δ' ἔχθεα κόμισεν· ὑπὸ πέπλοις δέ τις ἄλλος
Μάπτω παπταίνων τι δοὺς δίεμπτεν ὀϊστῷ,
Καί τινες ἀλγηρῷ καδίλλῳ ἐβόλησε θύρῃφι,
Ἐκπλαγέες ποτὶ δοῦπον ἐπειγόμενοι καταβῆναι
Κλίμακος ἐξελάσαντο, καὶ ὑψηλῶν τε μελάθρων
Ἔκπεσον, ἀγκάσαντες, ἐπαυχενίοις ἢ λυθέντες
Ἀστραγάλοις ἐάγησαν· ὁμοῦ δ' ἐξήρυγλου εἵνῳ,
Πολλοὶ δ' εἰς ἕνα χῶρον ἀολλίες ἐκπίτνοντο
Μαρναμένοι· πολλοὶ δ' ἀνακόμενοι κτλ πύλῃσιν
Ἤειπον εἰς αἶσαν, παύσεσθαι δ' ἄλμῃ ἔτρεπτε.
Παύρῳ δ' ἐν σεινῇς διὰ καιλάδος, οἷά τε φῶρες,
Παστὸς ὀλυμβίης ἔλαθον χθιζὸν φυγόντες.
Οἱ δ' ἐν τῷ πολέμῳ κὶ ἀχλυόεντι ἀέθλῳ
Ἀνδράσιν οἰχομένοις, κὲ φθίγουσιν ὁμοῖοι,
Πίπτον ἐπ' ἀλλήλοισι· πόλις δ' ὑ χάνδανε λύθρου
Ἀνδρῶν χερμάδυσσι πεδιπλήθυσά τε νεκρῶν·
Οὐδέ τι φειδωλή τις ἐγίγνετο, φοιταλέη δὲ
Σκοτοχεμίοις μάστιγι φιλαγρύπνοιο κυδοιμοῦ.
Οὐδὲ θεῶν ὅππη εἶχον ἀδεσμοτάτης ὑπὸ ῥιπῆς.
Ἀθανάτων δ' ἐχθαιρον ἀπηνθέας κῆρι τε βωμοί.
Οἰκτρότατοι δὲ γέροντι ἀτιμοτάτοισι φόνοισιν
Οὐδ' ὀρθοὶ κτείνοντο, χαμαὶ δ' ἱκετήσια γοῦνα
Θεσμόμενοι πολιοῖσι κατεκτείνοντο κάρηνιν.
Πολλὰ δὲ νήπια τέκνα μινυνθαδίοιο δὲ μαζοῦ

Μητ-

Λαὸν διαρήσωσιν ἐλεφήνορι χαλκοπαρῄῳ.
Οἱ δ' ἵππους λαφύσσοντες διὰ ξυλὸν ὄχεα θοὰ ἔντες
Τρωσὶ βαλεῖν βασιλῆας· ἀπὸ δρυὸς οἷα μέλισσαι
Αἵτ' ἐπὶ νειῶν ἵζανον πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
Κηρὶ νοαίνυσαι μελιηδέα φολκὸν ἔδουσαι,
Εἰς νομὸν ὑγρὸν ἰοῦσαι· κὴ ὥθησιν ἀμφηρύθησαι
Νύμφαις πιμαήνοισιν ἐΰδμητ-εἴκοντας ἐδίτας·
Ὣς Δαναοὶ κρυφίοιο λόχου κλισίδας διέντες,
Θερσῖτον ὄθι Τρῶσαι, κὴ ἐπὶ τὸ κοῖτον ἔχοντας
Χάλκεα θωρήσσοντο, καὶ κοῖς ἐπὶ κλυφὰ ὀτείροις.
Νήχετο δ' αἵμασι γαῖα· βοὴ δ' ἀλληκτος ὀρώρει
Τρώων φθυγόντων· ἐσεῖστο δ' Ἴλιος ἱρὴ
Πιπτόντων νεκύων τοὶ δ' ἀνδροφόνῳ κολοσυρτῷ
Εὔζωνοι ἔνθα κὴ ἔνθα μιμηνότες οἷα λέοντες,
Σώματα θωρήκεσσι γεφυρώσαντες ἀγυιάς
Τρωϊάδες ζ' γυναῖκες ὑπὲρ πολέων ἀίοντες,
Αἱ μὲν ἀλυσθείσης ἐρατῆς ἔτι δυλάκοσαι,
Αὐχένας εἰς θάνατον θείλοις ἐπέβαλλον ἀκοίτας·
Αἱ ζ' φίλους ὄθι πατρί, χελιδόνες οἷα τε καῦφαι,
Μητέρες ἀλύεσκον. νέη δέ τις ἀασαμένη
Ἠΐθεον κλαύσεσθαι ἔασθ' ὅτε κὴ αὐτήν.
Οὐδὲ δορυκτήτοισιν ὁμοῦ δέμοιπιν ἔπεσθαι
Ἤθελεν· ἀλλ' ἐχόλωσε κὴ ὃν ἐθέλοντα φονῆα.
Καί ξυν ἐν λίχες ἔχεν ὀφειλομένῳ θαλαμοίτῃ.
Πολλαὶ δ' ἠτίμωσαν κὴ ἔπνοα τέκνα φορεῦσαι,
Γαστέρ' ὠμοτέκοιο χύδην ὠδῖνα μιθεῖσαι,
Ῥιγεδανῇ συὺ παφῇ· ἀπεψύχοντο κὴ αὐταί.
Παννυχίη δ' ἐχόρευσεν αἰὰ πτόλιν οἷα θύελλα,
Κύμασι παφλάζουσα πολυφλοίσβου πολέμοιο.
Αἵματος ἀκρήτοιο μέθης ὀπὶ κωμ' Ἐνυοῦς·
Σιὼ δ' Ἔρις. ὑραιόμηκες διὰ σῆσασα κάρηνον.
Ἀργείοις ὀρόθυνεν ἐπὴ κὴ φίλιν' Ἄρης
Ὀψὲ μὲν, ἀλλὰ κὴ ὃς πολίμου ἐπεφαλὲς νίκην
Ἦλθε φέρον Δαναῖσι κὴ ἀλλοφρόσυνον ἀροῦραι.
Ἴαχε δ' Ἠγλαοκῶπις ἐς ἀκρόπολιν Ἀθήνη
Αἰγίδα κινήσασα Διὸς σάκος· ἔκτορα δ' αἰθὴρ

Ἤμυε

Σεῦ πυρὶ μιλιχίῳ, ποσὶ ἴχνυσο νῆας Ἀχαιῶν.
Ὡς φαμένη, κενέῳ ἀπὸ τῶν ἐκέδασε γυναικός.
Καὶ τῶν μὲν θαλαμόν δὲ πόδες φέρον οἱ ἄ, χρεῖω
Παυσάμενοι, καμάτοις βεβαφηότι· ἦεν ὕπνος.
Καὶ δίφρου φέρμιγξ διεπαύσατο, κεῖτο δ' ἀοιδὸν
Ἄλλῳ ὅτε κρητῆρι· κύπελλα δ' πολλὰ ἐχυθέντα,
Αὐτομάτως ῥείεσκε καὶ θελχομένοισιν ἔπι χθεσῶν.
Ἦσυχίη δ' πάλιν κατέβασκε νυκτὸς ἐταίρη·
Οὐδ' ὑλακὴ σκυλάκων ἤκουέτο· πᾶσα δὲ σιγῇ
Εἰσήκει καλίεσσα φόνον πνείουσαν ἀϋτμήν.
Ἦδη δ' Τρῴῃσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐτέλλετο
Ζωὸς ταμίης πολέμοιο· μόγις δ' ἐλέλιξεν Ἀχαιούς.
Χάζετο Ἰλιόθεν Λυκίης ὅτε πίσεα νηὸν
Ἀγχυμόλῳ μεγάλοις ὅτε πίσεα Φοίβῳ Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' Ἀργείοισιν Ἀχιλλῆϊ θοῷ τύμβον
Ἀγχιάλῳ αἰέφαιγα Σίνων εὐρεγγέι δαλῷ.
Πανυχίη δ' ἑτάροισιν ὑπὸ θαλάμοις κὴ αὐτὴ
Εὐειδὴς Ἑλένη χρυσείῳ ἀπεδίκνυτο πύκλῳ.
Ὡς δ' ὁπόταν πλήθουσα πυρὸς γλαυκῶπις σελήνη
Οὐρανὸν ἀγλαΐηται καταχρύσεα θεσπεσίῳ·
Οὐχ' ὅθ' ὑπὸ γλαυχῆνας ἀποξυώσασα κεραίης
Ἱερὸν φαὴς ὑπὸ μηνὸς ἀείσεται ἄστρον ἀχλυῖ,
Ἀλλ' ὅτε κυκλώσασα δι' ἠέρος ὄμμασι φαιῷ
Ἀντιτύπους ἀκτῖνας ἀφέλκεται ἠελίοιο·
Τοίη μαρμαίρουσα θεοπρεπὴς τότε νύμφη
Οἴνοπα πῖχυν ἀείλητον πυρὸς ἠνιοχῆα.
Οἱ δ' σειρὰς πυρσοῖο μετήορον ἀθρήσαντες,
Νῆας ἀνακρούσαντο παλιγκάμπτοισι κελεύθοις
Ἀργεῖοι σπεύδοντες· ἅπας δ' ἠπείγετο λαός,
Δειλαίῃ πολέμοιο τέλῳ ἀζηχέϊ δύρειν.
Οἱ δ' αὐτοὶ πλωτῆρες ἴσαν κρατεροί τε μαχηταί
Ἀλλήλοις τ' ἐκέλευον· ἐλαυνομένῃσι δ' ἄρα νῆες
Ὠκύποροι κραιπνῶν αἰθέμων ταχὺ πείθεϊ ῥιπῇ
Ἴλιον εἰς ἀνέπουτο Ποσειδάωνι ἀέθλῃ
Ἔνθα δ' ἀνὴ ναῦται πορτέρῳ κίον· οἱ δ' ἐλέλιφθεν
Ἵππῳ κραιπάθοντι, ὅπως μὴ Τρῳῇσιν ἵππευε

Λαὸν

Ἀλλ' ἴθι μηδέ τι τοι μελίτω Περάμοιο γέροντος
Μήτ' ἄλλω Τρῶσιν, μή τ' αὐτῷ Δηϊφόβοιο.
Ἤδη γὰρ δώσει γε πολυτλήτῳ Μενελάῳ.
Ὣς φάμεν· ἐκ δὲ κόρυθα ἀπὸ βαιὴν ἠδὲ φάλον πὴ
Θεῖλον ἐρωήσαντε ποδῶν· ἀτὰρ ἀμφὶ λίπ' ἀσπίδα.
Καὶ τοὶ Δηϊφοβῷ πόσις ἕσπετο τὼ ἦ μιθέσθην
Τρωϊάδε ἐς κλειτούς· τοὶ δ' ἐπέσαντο μεγάθυμοι·
Ἦ δὴ πὸν ὑψιμέλαθρον ἐφ' ἑσπερὶ ἦλθεν Ἀθήνης,
Ἔσχε παπταίνουσα φυλὼ δμωϊόρῳ ἵππου.
Τεὶς ἦ πεδεισέχουσα καὶ Ἀργείους ἐρέουσα.
Πᾶσαι δὲ νεμόμοις ἀλόχοις ὀνόμαζεν Ἀχαιῶν
Φωνῇ λεπταλέῃ· τοὶ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἄμυστον
Ἀλγηνῇ κατέχοντες ἐθελγόμενα δάκρυα σιγῇ.
Εἰπέμψυ δὴ Μενέλαος ἐπὶ κλυτὸς Γεωδαρεώτης,
Κλαῖε δ' Τυδείδης μεμνημένος Αἰμαλέοιο,
Οὔνομα δ' ἐπίεσεν Ὀδυσεὺς Πωϊλοποίης· "ἔπλοί
Ἄντικλος δ' ὅτε κέν δὴν ἐδέξατο Λαοδαμείης,
Μοῦνος ἀμοιβαίῳ νιὲς ἄλετο χῆρι ἐοῖξας·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυτο, καὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν
Ἀμφιπεσὼν ἔπιξεν, ἐὼ ἐκ ἐμέθυε σόμα λιδοσᾳ·
Μύσατο δ' ἀρρήκτοῖσιν ἀλυκτοπίδῃσι μεμαρπὼς
Εἶχεν ὄπα κρατέως· ὁ δ' ἐπάλλετο χερσὶ πεδῆσι
Φθίνων ἀὐδροφόνοιο πελώρια δεσμὰ σιωπῆς.
Καὶ τὸν μὲν λίπεν ἄθμα φδίσβιον· οἱ δέ μιν ἄλλοι
Δάκρυσι λαθριδίοισιν ὀπιπλαύσαντες Ἀχαιοὶ
Κοῖλον ὑπὸ κρύψαντες ἐς ἰχίον ἔνθεσαν ἵππου
Καὶ χλαίνας μαλεοῖσιν ὅπῃ ψυχροῖπ βδυόντες.
Καί νύ κεν ἄλλον ἔτελγε γυνὴ δολόμητις Ἀχαιῶν
Εἰ μὴ ἐλεσυρόπις αἰπ' ἀθέρος αἰτήσασα
Παλλὰς ἐπιπτέλλησι φίλου δ' ἐξήγαγε νηῦς
Μοῦνα φαινομένη· στέρξω δ' ἀπεπέμψατο φωνῷ·
Δειλαίη, πόθι μίχθις ἀλιτροσυνάων σε φέρουσι,
Καὶ πόθος ἀλλοπρίων λεχέων καὶ Κύπριδος ἄτης,
Οὔπω δ' οἰκτίρεις πολέτορα πόσιν καὶ θυγατρα
Ἐρμιόνην ποθέεις; ἵπ ἦ Τρῴῃσιν ἀρήγῃς·
Χάζεο, καὶ θαλάμων ἐπιβαίη εἰσαναβᾶσα·

Ἀλλά κ' ἡμιτέρησιν ἐπαχνυμένη θελήσιν
Ἤλυθες, ὁππότε πᾶσιν ἀλεύατον ἦμαρ ἐπῆλθεν
Ἡμῖν Ζεὺς Κρονίδης, ἐπέδησε δ' ὑπὸ νῆας Ἀχαιούς;
Οὐδέ τι δαύεται μακρὰ πτολεμίζοντα, οὐδὲ πόξα
Ἔλκεται· ἀξιφίων πατάγος σιγῶσι δ' ὀϊστοί.
Ἀλλά χορεί, μαίεσθε τὰ μελίπνοα. οἶ', ὅτε νίκην
Οὐ μήτηρ ὅτε παιδὶ κινύρεται ἠδ' ὅτε δύρειν
Ἄνδρα γυνὴ πέμψασα νέον δακρύσατο χήρη.
Ἵππον κηλήσουσι λίχεται πολιοῦχος Ἀθήνη.
Παρθένη τολμήεσσα, σὺ δ' ἐρεύδεσθαι ἔοικας,
Ψεύδεα ἀτασθίζουσα κὴ ἀρχεα σεῖο πόληϊ,
Μοχθίζειν ἀτέλεστα, κὴ ἱερὴν ἄεσυ μενοινὴν.
Ἐρρέ· οὔτοι ἡμῖν γε χορεὶ, θεὰ ἴα μολπαί τε,
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίης ὑπὸ τείχεσι δῖμα λέλειπται,
Οὐδ' ἔτι μαντιπόλοιο πιφαύσκομεν φάτιος.
Ὡς εἰπὼν ἐκέλευσεν ἀγὴν ἐπερέφεια κούρην
Χεύθμοῦ ἔσω θαλάμοιο. μόλις δ' ἀκέουσα τοκῆος
Πειθὼ παρθενίῃ δὲ σὺν κλισίηφι πεσοῦσα,
Κλαῖεν, ὅτε σαμύνῃ τὸν ἑὸν μόρον. ἔβλετο γὰρ δὴ
Πατρὸς αἰθομένοιο ὅτε πίλνατο μαιμάωσιν πῦρ.
Οἱ δ', πολιούχοιο θεᾶς ὑπὸ νῆον Ἀθήνης
Ἵππον ἀνασσήσαντες ἐϋξέστων ὅτε βάθρων,
Ἔφλεγον ἱερὰ καλὰ πολυκτίσανον ὅτε δαμῆϊ.
Ἀθάνατοι δ' ἀΐνυτον ἀλωὴν ὑπὸ ἑκατόμβας.
Εἰλαπίνη τ' ὅτε δῆμος ἰωὴ ἀμάχητος ὄρωρεν,
Τ' βεῖς ἐλαφείζουσα μίθην λυσίνοος οἶνος.
Ἀφραδίῃ τε βίβυσσο μεθημοσύνῃ τε κὴ μωλῇ
Πᾶσα πόλις πυλέων δ' ὀλίγοις φυλάκεσσι μεμήλει.
Ἤδη κὴ γὰρ οἰζὺς ἐδύετο δαιμονίη ἦ
Ἴλιον αἰπεινὴν ὀλεσίπτολις ἀμφιβάσα νύξ.
Ἀργείη δ' Ἑλένη πολιὸν δέμας ἀσπάσασα
Ἦλθε δολοφρονέουσα πολυφραδμοσύνῃ Ἀφροδίτης
Ἐκ ἧς καλεσαμένη φρεσὶν ἐμπεδὸν ἔπλετο φωτῆς
Νύμφα φίλη, καλέει σε πόσις Μενέλαος ἀγλαὸς,
Ἵππῳ δουρικτίτῳ κικαλυμμένῳ. ἀμφὶ δ' Ἀχαιοὶ
Δεμνίοις λοχόωσι πολὺν μενεπῆρις ἀέθλων.

Ἀλλ'

Αὐτάρ ἐλείθυια γλοήσεται ἣ μιν ἔτυξε.
Γαστέρα ἣ πλήθουσαν ἀνακλίνασ' ἀκαχοῖσι
Μᾶζα πολυκλαύτοιο τόκου πολίηρόθος Ἀθήνη.
Καὶ δὴ πορφύρεον μιν ἑλίσσεται ἔνδοθι παρειάων
Αἵματος ἐρχόμενον πλαγέως, ἠΰτε φοίνιον
Δεσμά τε συμπαθέουσι πλήκτας περὶ χερσὶ γυναικῶν
Μυρία· φρονέει δ' ὑπὸ δούρατι κευθόμενον πῦρ.
Ὤμοι ἐμοὶ ἀχέων ἀδέ μοι πατρώιον ἄχθος·
Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔσσεται εἴκτην ἔργον
Ἀθανάτων, ὅσσοι θέλυμνα θεμείλια Λαομέδοντος.
Καί σε πατὴρ * ὀδύρομαι οἷά μοι ἤδη
Ἀμφότεροι πείσεσθε. σὺ μὲν πάτερ οἰκτρὰ δυσέλπωρ,
Κείσεαι Ἑρκείοιο Διὸς μεγάλῳ ἐνὶ δόμῳ.
Μῆτερ ἀειδυτόκεια, σὺ δ' ὀβριμόθυμος ἀδελφὴ
Λυσαλέῳ ὀδύνῃσι θεοὶ κλύα πιήσουσι.
Δῖα Πολυξείνη, σὲ δ' ἀμείλιχος ἐγγύθι γαίης
Κεκλιμένην, ὀλίγον δακρύσομαι· οὐδ' ὄφελόντες
Ἀργείων ὅτῳ σοῖσι γόοις ὀλέσσαι μὲ κῆρ αἰτίῳ.
Τίς δή μοι χρειὼ ζώοντι πλέον, εἴ με φυλάσσει
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ; ξείνη δέ με γαῖα καλύψει
Ποῖα δέ μοι δέσποινα κἠν αὐτῷ δώματι δάκνει
Ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὀφείλει,
Ἀλλ' ἤ ἵν μοι φράζεσθαι, τάδε γιγάντια πάντα.
Καί νυ φίλῳ δόσποτε * βλαψίφρονι δῶκα.
Ῥηγνύσθω πλεύμονες πολυχανδέος ἵππου,
Ἠὲ πυρὶ κρήσθω· δολόεντα δὲ σώματα καύσω
Ὀλυσθω, μεγάλη δὲ πυρὶ δαιτὶ γλυφάσθω.
Καί τότε μοι δάμναθι, κἠς χερσὶν ὀπυίεσθε.
Σπισθόμβοι κρυπτῆρες ἐλευθερίης ἐραπίνης.
Ἠ μὲν ἔφη· τῇ δ' ὅπις ἐπέπτατο· τὼ δ' ἀπόλοντο
Ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ ἄπτορα δῖναν.
Τὼ δὲ πατὴρ ἐνέηκαν, ὁμοκλήσασι ἔπεσσι,
Τίς σε πάλιν κρήκεσσι δολοσύνῃσι θύραζε
Θασσαλίης κιχάνει; μάτην δὲ χρῆς ἄφρ' ἔχεις.
Οὔπω σοι κείνη γε νόον λυσανδέι νίκῃ.
Ὣς ἔφατ' ἀμφιέλιξιν ἐπιρρίσασα λαγόσιν.

Ἀλλ'

Οἷαι δ' ἀφνειοῖο μετάλυδες Ὠκεανοῖο
Χείματος ἀμφίτολοι γεφύσαν εἴσω ἠεροφοίτω,
Κύκλον ἐποχμώσουσιν ἀλήμονες ἀρχιθμοῖο
Γεωπόνοις αὐότητσιν ἀπειθέα νεκλησῆα.
Ὡς οἵγε κλαγγῇ τε πορὲ ἄστεϊ ἦδὲ καὶ ἴπῳ
Ἠγορέες ἀκρόπολιν βεβαρημένοι ἴδεσθε ἵππον.
Κέρη δ' ἐκ θεσπεσίοιο θεήλατος ὑπὲρ μίμνειν
Ἤθελεν ἐν θαλάμοισι. διαρρήξασα δ' ὀχῆας,
Ἔβραεν ὑψόθεν πόρτις ἀκόσμητόν τε τυπίσσα
Κέντρον δ' αὖ ποίησε βοοῤῥαφὲς μιν ὄπωπε.
Ἦ δ' ὅτ' ἐς ἀγέλην πωλαίετο ὑπὸ ὄρεσφι
Πείθεται ὑδὲ νομῷ λελάθετο, ἀλλὰ κελάμῳ
Οἰξύϊ θηγομένῳ βάκτρῳ ἐξήνυτε δίσμων
Τοίη μαιμώωσα βοὸς ἐκτὸς νύμφη κέρη
Πλαζομένη κραδίην ἰδίων ἀπέτειρε δάφνων.
Πάντη βρηχᾶτο μὴ πόθεν ὑδὲ τυχήσαν,
Οὐδὲ φίλων ἀλέγιζε λιπὼν δέ ἑ πατρὸς ἐοῖο
Οὐχ ὅτω Θρήϊσσαι ἐν ὀρεσσίοις γυναῖκες
Νήδυμον ἀμφὶς ἔτυψεν ὀρεσσιφοίτῳ Διονύσῳ,
Ἦτε θεὸν ἀτυπῖσσαι παρ' ἠῶθεν ὄμμα πταίειν, ἀτυφθ.
Γυμνὸν ὅπλισσαι κέρη καὶ ἀμπυκα κισσῷ.
Ὡς ἄγε πλεξίππους κιὰ ἴξεσαν νόσιο
Καναιδρηνόφοιτος ἐμφύτευτο πυκνὰ ἢ χείτλῳ
Κοπτομένη κὴ στέρνα, σὺν ἅρμασι μαινάδι φωνῇ,
Ὦ μέλεοι, τίνα τῶτον ἀνάσσονα ἵππον ἄγοντες
Δαιμόνιοι μαίνεσθε κὴ ὑστατίῳ ὅπι νύκτα
Σπεύδετε, κὴ πολέμοιο τέλος, κὴ νήγρετον ὕπνον;
Δυσμενέων ὅδε κῶμος ἀϊστὸς· αἰδέ τις ἤδη
Τίκτουσιν μογερὴς Ἐρινύος ὠδῖνες ὀρείφρων.
Λήγε δ' ἀμβολίζων ἔτος πολέμοιο λυθέντος.
Τοῖσιν ἀερσίφρων λόχος ἔρχεται, ὃς ὅπι χάρμῃ
Τεύχεσιν ἀσφαίροισι ἀμαιμακέτοιο τέτλῃ ὅπι νύκτα·
Τέξεται ὄβριμος ἵππος. ὅπι χθόνα δ' ἀμφὶ θορόντες,
Ἐς μόθον ὁρμήσουσι πλεόπαπτοι πολεμιστῆς.
Οὐ γὰρ ὑπ' ἀδίνεσσι μογοστόκοι ἵππον ἀείσας
Λύσῃσι πεπτομένοισι νίφη χύσεσι γυναῖκες.

Ἐς πόλιν αὐτοκέλευθος· ἀμηστάμοι Σιμόεντος,
Ἔνθεφον αὐχενίας πλοκάμους σφετέροιο φορῆϊ.
Γαῖα δ' χαλκείοισιν ἀρειδομένη πόδεσσι κυκλοις·
Δεινὸν ὑπορβρυχᾶτο, σιδήρεος δ' ἀν' αὐτὴν
Τειρόμενοι τρηχεῖαν διέστενον ἄξονες ἠχώ·
Τετρύχη δ' καλὸν ξυνοχὴν ἀν' πᾶσα ταθεῖσα
Λιγνυὶ αἰθυιλόεσσ' ἐνεδίξ αἰεκέως σφρή·
Πολλὴ δ' ἐλκόντων ἐποπὴ κὴ κάμπος ὀρώρει,
Ἔβρεμε νυμφαίοισιν ἅμα δρυσὶ δάπεδόν τε ἴδη·
Ἴαχε κὴ Ξάνθου ποταμοῦ κυκλώμενον ὕδωρ,
Κὺ ῥόμβα κεκλήγη Σιμοείσιον· οὐρανὸν δ'
Ἐκ Διὸς ἐλκόμενον πόλεμον μαντεύετο σάλπιγξ·
Οἱ δ' ἦγον σφετέρηθεν· ὁδὸς δ' ἐβαρύετο μακρὴ
Σχιζομένη ποταμοῖσι, κὴ οὐ πεδίοισιν ὁμοίη·
Εἵπετο δ' ἀόλβῳ ἵππος ἀρηϊφίλοις ὑπὸ βωμοῖς,
Κυδιόων ὑπορόπλαβίη δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη.
Χείρας ὑπερθορέουσα ἰϋγλυφέων ὑπὸ μηρῶν.
Ὡς δ' θέων ἀκίχητος ἐπόδραμε θᾶσσον ὀϊστοῦ,
Τρῶας ἰὼ πεφίθμοισιν ὁ λοιπορίησι διώκων,
Εἰσόκε δ' πυλέων ἐπεβήσατο Δαρδανιάων.
Αἱ δέ οἱ ἐρχομένῳ θυρέων πύλαι ἐστείνατο
Ἀλλ' Ἥρῃ ὡμὶ ἴδυσιν, ὑπόδρομον ὅρμον ὁδοῖο
Πρόσθεν ἀϊασσέλλοντες, Ποσειδάων δ' ἀπὸ πύργων
Σταθμὸν διοιχομένων πυλέων ἐΐκτο πεφυκώς.
Τρῳϊάδες γυναῖκες ἀνὰ πόλιν ἄλλοθεν ἄλλαι,
Νύμφαι τε θεογαμεῖς τε, κὴ ἴδμονες ἐλεηθμῶν
Μολπῇ τ' ὀρχηθμῷ τε παρ' εὐρέας εἰλίσσοντο·
Ἄλλαι δ' χροΐεσσιν ἀμελγόμεναι χάλκεον ὄμβρον
Ὅλκῳ δουρατέῳ ῥοδέας στορέσαντο πίπτας.
Αἱ δ' θαλασσαίης ὀπιμάζια νύμφαι μίτρης
Λυσάμεναι κλωστοῖσι παρ' εὐστεφέσιν ἔθεσιν ἵππον.
Καὶ τὶς ἀπειρεσίοιο πόθου κρήδεμνον ἀείσα,
Χρυσείῳ θορέσασα κρόκῳ κεκαλυμμένον οἶτον,
Γαῖαν ἀϊνυύζασα χυτὴν διὰ δεῖλὶ πηλῷ,
Ἀνθρωμένη δ' βοὴ σωμβάλλετο θῆλυς ἰαχὴ.
Καὶ παίδων ἀλάλυκτος ἀμίσγετο γήθεϊ κὴχή.

Εἵματ' ἀπὸ δύσεσθαι ἀειλίμενοί θ' ἱμάσθλοις
Παῖδ' ἑμὸν ὑπίσσω τις, ὅτ' ἐξέσσυτο λίπον αὐτῆ.
Ἀλλὰ μάκαρ πφύλαξ; Διὸ σέβας ἰκνέομαι.
Χαῖμα γὸ Ἀργείοισι γλυκίσσομαι, ἤκεν ἑάσσι
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων ἐπέτλω ἐξέμεν ὀλέθρου.
Λὐτὰρ ἐγὼ πάντεσσιν ὑποδέχθ ἐσσομένοισιν,
Μηκέτι δ' ἐμμεῖναι πόλεμον παλίνορσιν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἀγανῇ μειλίξατο φωνῇ,
Ξεῖνε, σε μὴ Τρῳάσι μεμιγμένον ἐκ ἔτ' ἔοικε
Ταῖβθ ἔχειν· ἔφυγες γὸ αἰχμήσσων ὕδε μὲν Ἀχαιῶν.
Αἰεὶ δ' ἠμέτερθ φίλθ ἔασαι· γὸ δή σε πάτρης,
Οὐδὲ πολυκτεάνων θαλάμων γλυκὺς ἵμερθ αἱρεῖ.
Ἀλλ' ἄγε μὴ σύ μοι ἔπτι, τί πι τόδε θαῦμα πέπυκται,
Ἵππος ἀμηλίκτιο φόβθ πέρας; ἔπτε γὴ στῖο
Οὐδόμα κὴ γλυφίδ', ὁ πόθεν δέ σε νῆες ἵνεκαν.
Τὸν δ' ὀπιθαρσήσας ὠκ στέφη πολυμήχανθ ἥρως,
Ἐξερέω κὴ ταῦτα, σὺ δὲ μοὶ ἐθέλοιτα κελεύεις.
Ἄργος μὲν πόλις ἐξί, Σίνων δέ μοι οὐδόμα κικλῆσκω·
Λίσσομαι ἠελίοισιν ἐμὸν πολιὸν γλυκὺ πῆμα.
Ἵππον δ' Ἀργείοισι παλαίσσατον θῆκεν Ἐπειός.
Εἰ μὲν δὴ μὲν ἔᾶτε κιχεῖν αὖτ' ἐς χθόνα,
Τρῳΐλω θεσπεσίην ὄξιν ἑλεῖν πόλιν ἦας Ἀχαιῶν·
Εἰ δέ μιν ἀγνὸν ἄγαλμα λάβῃ νηυσὶν Ἀθήνη,
Φεύξονται, πρόφυγόντες αἰλυπόδεσσιν ἐπ' ἀέθλοις.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σφῇσι πρόπλοον ἀμειβόμενοι
Ἕλκετ' ἐς αἰχ ὁπλίην μεγάλῳ χρυσείῃσι ἵππον.
Ὣς ἔρ' ἔφη κὴ τὸν μὲν αἶαξ ἐκέλευσε λαβόντα
Ἔασαν θαι χλαῖνάν τι χιτῶνά τε τοὶ δ', βοείας
Δησάμενοι, σφῇσιν εὐπλέκτῃσι κάλῃσιν
Εἵλκον ὅτε πρίσιο θοὴν ὅτε δίπορα κώλων
Ἵππον ἀφιξόμενοι βιβασμένον, οἱ δ' πόρθεον
Αὐλοὶ κὴ φόρμιγγες ὁμὴν ἐλίγαιον ἀοιδὴν
Σχέτλιον ἀφραδίῃσι μεμόπων ἀνθρώπων, οἷσιν ὁμιχλὴ
Ἄσκοπος ἐσσομένων· κενεὼ δ' ὑπὸ χεῖρας ἔπτο πολλῶ.
Πολλάκις ἀγναύτοισι πεφιπταίοντες ὀλέθρῳ·
Οἷσι κὴ Τρῳῇσι φθισίβροτος * ἄτη

Διζόμβροι μὲν πυκνὸς ἴλω δόλῳ ἄλκαθ' Ἀχαιῶν
Οἱ ῥ' ἅμα τοῖσι κρῆας ὑποζόμενοι ἀπίνας,
Ἐκ πόλιος κατέβαινον ἅμα Πριάμῳ βασιλῆϊ
Ἄλλοι δημογέροντες ἀλαφρότατοι δ' ἐχύοντο
Θυμοῦσθαι πρὸς παγὶν ὅσους λίπε φείδεται Ἄρης
Οὐτόμβροι κὴ γῆρας ἐλαύνεσκον. δ' μὴν ἔμελλον
Γνῶσιν ὅτε δηρὸν ἐπὶ Διὸς ἦν υὐτὸς βουλή.
Οἱ δ' ὅτε πυκνώσαντος ἴδον δέμας αἰόλον ἵππων
Θαύμασαν ἀμφιχυθέντες, ἄτ' ἰχνίοντες ἰδόντες
Αἰετὸν ἀλκήεντα πρὸς ἠέρα δάζοντα κολοιοί.
Τοῖσιν δ' πυκνὰ κὴ ἄκριτος ἔμπεσε βοὴ.
Οἱ μὲν γὰρ πολέμοιο βαρυπότητι κεκμηῶτες.
Ἵππων ἀπεχθήραντες ἐπὶ πέλεν ἔρδειν Ἀχαιῶν,
Ἤθελον ἢ δολιχοῖσιν ὅπ' ἁρμασῖσιν ἀφάξαι,
Ἢ ἐ κὴ ἀμφιτομοῖσι διαῤῥῆξαι πολίεσσι·
Οἱ δ', νεοξέστοιο πεποιθότες ἔργμασι τέχνης
Ἀθανάτοις ἐκέλευον ἀφήϊον ἵππον ἀνάψαι,
Τεύχεσιν Ἀργείοις μόθου σημήϊον ἐσθλόν.
Φραζομένοις δ' ὅπῃ τοῖσι παραίολα γῆα κομίζοι
Γυμνὸς ὑπὲρ πλοίοιο φάνη κεκαλυμμένῳ αἰχμῇ·
Αἵματι δ' σμώδιγας ἀεικέα βεβολυσμένος
Ἵππια λαβέσθαι θεῶν ἀλέφαινεν ἰμάντων
Αὐτίκα δ' Πριάμοιο πόδων θρασυπάλτιος ἐλυσθείς
Ἵππιος παλάμῃσιν * ἥψατο χαλκείων.
Λισσόμενος δ' ἄρα μιν προσεφώνεεν ὀλοφώιον ἔπος·
Ἀνδρὰ μὲν Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεήσεις
Τεχέων δ' ῥυσῇ καὶ ἄστεος εἴ μοι σαώσεις
Δαιδαλίδην σπουδῇ, κὴ ὕστατον ἐχθρὸν Ἀχαιῶν
Οἷα με λαβόντα θεῶν ὄπιν ἐκ ἀλέγοντες,
Οὐδὲν ἀλιτροσύνοντα, κακοὶ κὴ ἀπιλλίες αἰεί
Ὡς μὲν Ἀχιλλῆος γέρας ἥρπασαν Αἰακίδαο,
Ὡ δ' Φιλοκτήτεω ἐπὶ ποτὶ πεδίμιον ὕδρῃ,
Ἔκτειναν δ' κὴ αὐτὸν ἀγαστόμβροι Πολυκλείδην·
Καί νυ σεῦ ἐξ μ' ἔρυξαν· ἀπαλθαλοι, οὐκέτι φόβῃ
Οὐκ ἤθελον σεῦ πεῖσι, μένειν δ' ἐκέλευον ἑταίρους.
Οἱ δ' ἀνεῶν πλαγῇσιν ἀπαλθαλίῃσι τυπέντες

Εἶματ'

Πεζοὶ ἀπ' ἀμάρτοιο λόχου πυλαωρὸς Ὀδυσεύς·
Αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἵζετο· τοῦ γὰρ οἱ ἄμφω
Ἀντρεῖαι ἐκέλευσαν ἀριστῆες Ἀχαιῶν
Χώσαι λαιὸν ἔρκος ἐϋγνάμπτοισι μοχλοῖσιν,
Ἵππῳ ὅσσε κικαλύπτοντ' ἐλθεῖν δ' ἐς γυμνὸν ἐόντες·
Τηλεφανὴς γὰρ ἔην πᾶσιν ἰδὼ χέρμα θυέσσι πέμπειν.
Καὶ τὸ μὲν ἐξελάχαινον ἐσημοσύνῃ βασιλῆος.
Ἠέλιος δ' ὀπανύκτα παλίσσυτον αἰθέρα ἔλκων,
Ἐς δύσιν ἀχλυόπεζαν ἐκηβόλον ἵκετο νῶϊ,
Δὴ τότε κηρύκων ἐπιδήμιος λαὸν ἀϋτὴ
Νῆας ἐϋκρήεμνον, αἰὰ τὸ φρουμνήσια λῦσαι·
Εἶθαρ δ' ἱππῆες αἰολόμιτοι πυρὸς ὁρμῇ,
Ἑρμεά τε φρήσαντες ἐϋζυγέων ἡλισιάων,
Νηυσὶν ἐπαπλώοντο ἀπὸ Ῥοιτάδος ἀκτῆς,
Γλαυκὸν ἐπαφλύοντες ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Μοιρῶν δ' πληγῇσιν ἀκούσια γοῦνα χαραχθεὶς
Αἰσιμίδης ἐλελειπτο Σίνων, ἀπατήλιος ἥρως,
Κρυπτὸν ὀπὴ Τρῳῇσιν ὀλίζονα κῆμα τεύχων
Ὡς δ' ὁπότε σκαλίῃσιν ἐπὶ τρυφαλείοισι πεσόντες
Θηρσὶν ὀρειπλανέεσσι λόχον πολιόπλον ἔπηξαν
Ἀγρῆες ἀγρευτῆρες, ὁ δ' ἔγχιθον οἷος ἀπ' ἄλλων
Λαθριδίως πυκινοῖσιν ὑπὸ σκολόπεσσι δέδηκεν·
Δίκτυα παπταίνων ἄγχιστα περιστρόπα κύκλῳ·
Ὣς τότε λωβητῆσι πολέσκετο μηλείοισι.
Τρῳὴ λυγρὸν ὄλεθρον ἀμήδητον, καδδὲ οἱ ὦμοι
Ἕλκεσι ποικιτοῖσιν ἐπήρατον ἤχυτον αἷμα.
Ἦ δ' ὁπὲρ κλισίῃσιν ἐμαίνετο παννυχίη φλόξ,
Καπνὸν ἐρεμνὸν ἐρεθνέα φοιτάδι ῥιπῇ·
Ἠὼς δ' ἐκλύσειν ἐρίβρεμος ἐν δ' ὄρυμαγδοὶ
Παντοίας ἐτίναστεν, ἐπ' ἴφθιμοι κῆ αὐτὴ
Μήτηρ ἀθανάτοιο πυρὸς φαεσίβροτος Ἥρη.
Ἤδη δ' Τρῳῇσι κῆ Ἰλιάδαισι γυναιξὶ
Δηΐου ἀγλαΐσυσα φόως ἐπιμάρτοεν καπνὸς
Ὄρθρον ὑπὸ σκιόεντα πολύθρους ἄλυθε φήμης
Αὐτίκα δ' ἐξέθορον πολέων πιτάσσιες ὀχῆας
Πεζοί θ' ἱππῆές τε, κῆ ἐς πεδίον προχέοντο,

Ἔστηκεν Μενέλαος· ἀγχοῦ δέ νιν ἄγετο ὁρμή·
Δοιοῖσιν ποτὶ δοῦπον ἀπειλήσειν ὀίζετο θυμῷ,
Δουρὶ πεσὼν ἢ ξίφεϊ ἀπὸ ζωὸν θέμεν ἠδὲ φίλεσθαι.
Τῷ δ' ὅτε Λοκρὸς ὄρουσεν Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
Εἶσεν θυμὸν ἔχων πεπυκασμένον, ἀλλ' ὅτε καὶ μάλα
Μαιμάων ἀνδρῶν ἐν πρώτοισιν ἐλίσσετο ἢ κὴ ἄλλον
Κρητῶν ἰὸν ἀνδρῶν μεσσηγὺ πόλιον βασιλῆα.
Νεσσωνίδης δ' ἅμα τοῖσιν ἴεν κρατερὸς Θρασυμήδης
Καὶ Τελαμωνιάδης υἱὸς ἐκπαγλος ἥως Τεύκρος·
Εὖμηλος· μετὰ τοῖσι θεοειδὴς ἴαυτο Κάλχας,
Εὖ εἰδὼς ὅτι μοῦνον ἀμήχανον ἐκπλήσουσιν
Ἦδη Τρῳῆσιν ἀπὸ καθὶ ποσὶ δύσεσθαι Ἀχαιοί.
Οὐδὲ μὴν οἱ ἔληθεν ὀπιπεύοντας ἀέθλους
Δημοφόων υἱὸς Ἀγήνορος, ἀλλὰ νόῳ γε
Ὀρτυγίδης Ἄντηνορ, ὃν αὐτόθι τέθνειπτα
Ἰφθιμον δεχφύσαντες ἐνὶ κρατερῇσιν Ἀχαιοί.
Πλησίαζε πεσόντι τε καὶ Ἀντήνορι ἀγαπήνωρ,
Ἀμφιδάμας τε καὶ Εὐρυδάμας, Πανθίδαο γεγάθην·
Τόξα δ' Ἀμφιδάμαντε κελευθίω ἐν χερὶ πῆχυ
Τέχνης ἀγλαὸμήτης εἰς ἐπέβαινεν Ἐπειός.
Εὐξάμενοι ἦ ῥα τὸν γε Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ
Ἰφθιμον δεχφύσειν ὃν κάλλιστον ἐν ἀνδράσιν
Ἀμβροσίῃ κεφάσασα θεὰ ἐκόμισσεν ἰδωλίῳ
Δεῖπνον ἔχειν, ἵνα μή τι παυημένους λοχέωντες
Τειρήσωσι, βαρυθεῖσι περὶ γυίοις πλησθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κῦμα κυμοῖσιν ἀλλεπάλλων ἐφύσσῃ
Πόντου παχνώσασα χιὼν ἐπάλυσιν αὔρης,
Τηκομένη δ' ὑπένερθε πολὺν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει·
Θὴν καὶ ὑπὸ πλήθοντος ὀρεσσιφόῳ πρεσμοῖο,
Θῆρες ἐφορήσαντες ὑπὸ πύκα κοιλάδος ὄσσης
Σιγῇ φερεκλείησιν ὅπῃ πλευρῇσιν μίμνοντες,
Τλήμονες ἐπλέξαντο πότε παύσεται ἄβρεχμον ὕδωρ·
Ὣς εἶμα γε φοινήεσσ' ὑπὸ ζυκοχοῖο θορόντες
Ἀλλήλους ἐπέχοντο πόνῳ κεκμῶτες Ἀχαιοί.
Τοῖσι δ' ἐπιλλίσσε δύω ἰχνύμονε ἵππω

Ἀλλ' οὐ χρὴ ζώοντας ἀοίδιμον ἔργον ὀλέσσαι, οὐ χρὴ ζώοντε
Ἢ θανάτῳ βροτέοιτι κακοκηδέϊ αἶψα ἀλύξαι.
Ἡμῖν θαλπωρὴ περιφράδεσθαι ἠδὲ ἑκείνοις,
Εἰ μή που σταθμοῖο καὶ ἀρχαίοιο δράκοντος,
καὶ καλῆς πλατάνοιο καὶ ὠκυμόροις ὑπὸ τέκνοις
Μητέρος ἑλκομένης, ἀπαλῶν τε λάθεσθε νεοσσῶν.
Εἰ δὲ θεοφορπίῃσι γέρων αἰνοβάλλετο Κάλχας,
Ἀλλὰ καὶ ὧδε Ἑλένοιο μετάκλυδος ὀμφητῆρος
Μαντοσυνάων κελεύει ἑτοιμοτάτῳ ὑπὸ νίκῃ.
Τέκνα μοι πεῖθεσθε, καὶ ἱππείῳ ὑπὸ νηδυῒ
Θαρσαλέως σοβέοντες, ὅπως αὐτάγρετον ἄλγος
Τρῳῇς ἀταρβήτοιο θυῆς ἀπατηλώτερα τέχνῃ
Ἴλιον εἰσαναάγωσιν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Οἱ δ' ἄλλοι θρύπτεσθε μηδὲ πείσματα νηῶν,
Πῦρ ἴδιον πλεκτῇσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες.
Ἰλιάδος δ' ἀποτισόμενοι χθονὸς ἀκτῆς,
Πλώετε παισυδίῃ φευδώνυμον οἶκαδε νόστον.
Εἰσόκεν ὀρμηθῆτε ταυσπλώδεα θεσπεσιωπῆς
Ὑμμι σεσαγρομένοις ὑπὸ γείτονας αἰγιαλοὺς
Σημαίνῃ παλίνορσον ὑπὸ πλόον ἀσπερχὲς πῦρ.
Καὶ τότε μή τί τοι ὦκα ἐπειγομένῳ ἰθυτάων
Ἰαχέτω, μήτ' ἄλλο φόβου νέφος οἷά τε νύκτες
Ἀϊδρείῃσι φέρουσιν ἀλαφροῖσ δείματα θυμῷ.
Ἔστω δ' ὀρθοτέρης ἀρετῆς ἐμφύλιος αἰδώς.
Μήτέ τις αἰχμώοιν ἐὸν κλέος ἄλλοθεν ἄλλος
Ἄξιον ὧν ἐμόγησε λάβοι γέρας ἵππαχος ὑδρῷ.
Εἷς φθόνος ἐχθρὸς ἐξίτω· τοῖο δὲ μύθοις
Πρῶτος ἐφαμαρτὴς Νεοπτόλεμος θεοειδὴς,
Πρῶλος ἅπτ' ἀρσάντων ἐπειγόμενος πολίοιο,
Ὅς τις νεοζυγέεσσιν ἀγαλλόμενος φρεσὶν ἦσι
Ἔφθεσι καὶ μάλιστα καὶ ἰωκῇ ἀπειλεῖ.
Τυδείδης δ' ἐπόρουσε Νεοπτολέμῳ Διομήδης
Θαυμάζων, ὅτι νηῒ ἑῷ καὶ πατρὶ Ἀχιλλεῖ.
Ἔσσετο καὶ Κυκλώπων, ὃν ὀλπατέρεια Κομαιθὼ
Τυδῆι θαλερόν μιν ὑπὸ Θεσπιάδι τεκέσθαι,
Ὠκυμόρῳ τέκνα παῖδα σεσηκότα λιγυαλκῆι.

Ἔνθα κ' ἔνθα φέρῃ πεπλυτοπώλων ἀγερωχὴ·
Ἢ δ' αἰ κλυσμένη τε καὶ ἔμπεδος αἶψα ἔῃσα,
Εἶη σφὶν καδδύσθην ἀλὸς ἐς νέρθεν ὀρώρῃ.
Ἄμφι δέμας λύκειον κατ' αὐχένα θ', ἠδὲ βραχίονας.

* * *

Ἄνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν αἰαγκαίοιο χαλινῷ
Κλιθέσας ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ δίνει χαλκῷ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κάμῳ ὑμῳδήσιον ἵππων,
Κύκλον ἐϋκνήμιδας ποδῶν ὑπὸ θέντες ἑκάστῳ,
Ἐλκομένῳ θ' πεδίοισιν ὁπωσδοπίοις εἶεν,
Μηδὲ διαζομένοισι δυσίμβολον οἶμον ὁδεύῃ.
Ὡς ὁμὲν ἐξήρατο φόβῳ καὶ κήλεϊ πολλῷ,
Εὖρις δ' ὑψηλός τε τανύδηλός τε φάνη τε,
Εἴ μιν ζωὸν ἐκυξεν, ἑλὼν ἑῷ ἵππιος Ἄρης.
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα τεῖχος ἐλήλατο πᾶσι Ἀχαιοῖς
Περὶν μὲν ἐπαθρήσαι, ὅλον δ' εἰ ἀέπυσον ἅπαν.
Οἱ δ' Μυκηναίης Ἀγαμέμνονος ἐγγύθεν ἦσαν,
Λαῶν ἠγερέθοντο δόμῳ δόν καὶ νῶμα φυλάσσειν,
Ἐς βαλιὼ ξανθὰς ἐπαϊσσόμεναι Ἀχαιῶν.
Ἦ δ' ταναυφόδιοι δῖαι ἐκ κηρυκὸς ἐλοῦσα,
Συμφραδέως μὲν Ἀθήνῃ παρίστατο θοῦρις Ἀχιλλεύς,
Ἀνδρὸς ὀπιχείοντα μαλίχροϊ νέκταρ ἐέρσῃ·
Αὐτὰρ ὁ δαιμονίῃσι γόνυ βαλὼν ἐλίασεν,
Πρῶτα μὲν ἐκ κεφαλῆς κυανόφρονα λοιβὴν ἐοικώς,
Ὄμματος ἐκπρέπουσι βαλὼν ὅθι γαῖαν ἐρείσας·
Ἄφνω δ' ἀΐσσουσι πόδας ὠκέας ἐκλύσας,
Δεινὸν ὑπαΐξαντα καὶ ἐμπεδὸν ἄντα σταθῆναι,
Ἐξέχεεν μέγα κῦμα μετ' ἰσαγέος νιφετοῖο.
Ὣς φιλεϊκάδη μὲν κρύσταλλος ἐκτετάλασται
Χερσὶ μὲν ἀμφοτέρῃσι, τὰ δ' ὑπὸ ξανθῇσιν ἔδησεν
Υἱ' μείλι' οἷ τε μάλιστα πολυσταφέα κομόωσι
Πεύκοσιν ἀλκήεντα νύφ' ὑγρὸν καὶ πλήμυρι δυμῷ
Σταθμὸν μεμιγμένα ἔοικε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ὄντα
Μοχθίζειν ἀτάλαντα καὶ ἀκάματα γηρόσκοντα.

Ἀλλὰ

Λίσπ μὲν ἐΰσπε θίλης ὀπὶ κουρης Ἀθήνης,
Ἤδη κ βουλῇσι θεῶς ὑπερφίε Ἐπειός,
Τεθμὸς ἐχθρὸν ἄγαλμα πολώμεν ἵππον ἐποίει.
Καὶ δὴ πέμπετο δοῦρα κ ἐς πεδίον κατέβαινεν
Ἴδμεν ἐξ αὐτῶν ὁπόθεν κ ποθὲν Φέρεκλ@
Νῆας Ἀλεξ-ὶ δρῳ τεκτήνατο πάμφανος ἀρχώ.
Ποίει δ' ἀρυτάτης μὲν ὀπὶ πλευρῆς ἁρμονίας
Γαστέρα καιλήνας δ' ὑπόσυν νεὸς ἀμφιλίασης,
Ὄρθον ὀπὶ σταθμῶ μέγεθος πρεπέσατο τέκτων.
Αὐχένα δ' γλαφυροῖσιν ὀπὶ στήθεσφιν ἐπηξεν
Ξεστῷ θῷ πορφυρέπτζαν ὀπερθύμους πείρα χρυσῷ.
Ἡ δ' ὀπιπυμαίνουσα μετηόρος αὐχένι κορυθ.
Ἐκ κερ φῆς λοφόεσσα κατεσφρηνίζετο δεσμῷ.
Ὄφθαλμὼς δ' ἐνέθηκε λιθώπεας ἐν λυσὶ κύκλοις,
Γλαυκῆς ἐκπύλλοισ, κ αἵματος ἀμεθύσου.
Τῶν δ' ὀπιμοσχομένων διδύμης ἀμαρύγματι χροιῆς
Γλαυκῷ φοινίσσοντο λίθα τελίκεσσιν ὀπωπαί.
Ἀρμονίης δ' ἐχέεξεν ὀπὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας,
Ἄκρα δακεῖν ποδύοντας ἐΰστρέπτοιο χαλινοῦ.
Καὶ στόματος μεγάλοιο λαθὼν αἰόλαξε κεράστας,
Ἀνδράσι κινυθμένοισι πελίρρυτον ἄθλημα φυλάσσων.
Καὶ δι' ἀμυκτήρων φυσίζοος ἔπνεε αὔτμή.
Οὔατα δ' ἀκεσταίτσιν ὀπὶ κεστάφεσιν αἴρεν
Ὀρθὰ μάλ' αἰὲν ἑτοῖμα μένειν σάλπιγ@ ἀκούειν.
Νῶτον ὁμῷ λαγόνεσσι σωήρμοσε, κ ῥάχιν ὑγρὴν
Ἰχία τε γλουτοῖσιν ὀλισθηρῆσι σωῆψεν.
Σύρετο δ' ὀπυμνοῖσιν ἐω' ἴχεσιν εἰλυτὸς ὀρὴ,
Ἄμπυξ@, ἀὶ γναμπτοῖσι καθελκομένη δυσάνοισιν.
Οὐ δὲ πόδες βαλιοῖσιν ἐοικότες ἀκροχόλμοις γονάσσασιν,
Ἄπτερον ἄσσον ἔμελλον ὀπὶ δρόμον ὁπλίζεσθαι,
Οὕτως ὑπείροντο· μένειν δ' ἐκέλευσεν ἀνάγκη.
Οὐ μὲν ὀπὶ κνήμῃσιν ἀχαλκέες ἔξιχον ὁπλαί,
Μασμάρυγες δ' ἐλίκεσσι κατεσφήκωντο χελώνης,
Ἀστόμφῳ πεδίοιο μόγις κεκτεφόντι χαλκῷ.
Κλησίδι μὲν ἔθηκε θύρην, κ κλίμακα τυκτὴν,
Ἣ μὲν, ὅπως αὐδηλ@ ὀπὶ πλευρῆς ἁρμονίῃσι

Σ'γδω

Αἴας δ' αὐτοφόνῳ βεβαρὼν δέμας ἔλκεϊ λύσας,
Φάσγανον ἐχθρὸν ἵλασε μεμνὼς ὀτῳ αἵματοι ὄμβρῳ.
Τεσσὶ δ' ἄλωδι τοῖσιν ὑφ' Ἕκτορι ἑλκωθμῖσι
Μυρομένοις. ὀμῶγον ἕλω ὀπιδήμιον ἄλγος·
Ἀλλὰ καὶ ἀλλοθρόοις ὀπὶ πένθεσι κωκύοντες,
Δάκρυσιν ἠμείβοντο πολυγλώσσων ὀπικούρων.
Κλαῖον μὲν Λύκιοι Σαρπηδόνα, τὸν ποτε μήτηρ
Ἐς Ἰροίλω πέμψεν μὲν ἀγαλλομένη Διὸς ὄμνῃ,
Δυσὶ δ' Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο πεσόντα.
Καὶ δολίλω ὑποκυκτα κακῷ πεπεδημένον ὕπνῳ,
Ῥῆσον μὲν Θρῄκιες ἐκάκυον· ἡ δ' ὀπὶ πότμου
Μήμονι ὀρθίλω νεφέλλω αἰεδύσετο μήτηρ,
Φίλῳ ὑποκυσταμένη κατὰ φθιμένοιο ἤματος ὠκύς.
Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀρηϊφίλοιο γυναῖκες,
Κοπτόμεναι κατὰ κῶλον ἀθηλέϊ ὀμφακα μαζῷ,
Παρθένοι ὠλύροντο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν,
Ἣν ποτε λυξείοιο χορεὺν πολέμοιο μολοῦσα
Θηλείης ἀπὸ χειρὸς ἀπεσκέδασεν νέφος ἀνδρῶν
Νῆας ἐς ἀγχιάλους· μελίη δέ ἑ μοῦνον ὀπίσσω
Καὶ κοπίδες σύλησε καὶ ἐκτερέϊζεν Ἀχιλλεύς.
Εἰσέτι δ' ἔτι πᾶσα θεοκμήτων ὀπὶ πύργων
Ἴλιος ἀκλειέσσι ἐπιβεβαρημένη θυμῷ ἔσκε.
Ἀμβολίῃ δ' ἤδη λυσαχθέϊ λαὸς Ἀχαιῶν·
Καί νύ κεν ὑστατίην περ ὑποκνίσασα πόνοισιν,
Ἀκάμας τις ὧρ ἐοῦσα, μάτην ἴδρωσεν Ἀθήνη,
Εἰ μὴ Διϊφόβοιο γαμοκλόπον ὕβριν ἐίσας,
Ἰλιόθεν Δαναοῖσι ὀπὶ ξίφῳ ἤλυθε μάντις.
Οἷα δέ περ μεγάροις περ χαριζόμενος Μενελάῳ,
Οἰωνιστὴν ὄλεθρον ἐῇ μαντεύσατο πατρῇ·
Οἱ ὃ βαφυζήλοιο θεοφορπάκος Ἑλένοιο
Αὐτίκα μηκεδανοῖο μόθῳ πάλῳ ἤρτυσαντο.
Καὶ Σκῦρον μὲν ἔασε, λιπὼν ἐὺ παρθένιον ἄστυ
Υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ ἐπαινῆς Δηϊδαμείης.
Μήπω δ' Ἀφυείοιο ἰκλίζων χροτάφοισιν
Ἀλκὶ πατὴρ ἐς ἕωσε νέῳ ὡς ἐὼν πολεμιστὴς·
Ἦτελε γὰρ Δαναοῖσι νέῳ βρίτας ἀγνὸν ἄγαλμα,

εἰκέτι
Δόλῳ

Καὶ Κυνόσουραν πολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἕλλης
Ἀμφιλαφὶς λιμήσασιν ὁ κυμαίνων ἤγαγε νόμιος.
Πυκνὰ δ' ἔπλλε κώμιλλ, χρυσείῳ δ' ἐρίψῃ καλύπτρῃ
Καλὸν ἀήθρη νεόφυτον ἀπ' ἀκροπόλιος ἰδοῦσα·
Τρὶς δ' ὑψοδόμων πόλιον κληῖδας ἀείσας,
Δίξατο νοσφισσαμένη τὸν ἀγήνορον πολίτην.

Μῆτερ ἐμὴ τίνα χῶρον ἐχθὲς τίνα δ' ἄρια ναίεις;
Πλαζομένῳ θηρές σε κατέκτανον ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Θῆρες ἀϊζήσειαν Διὸς θρεπτοῖσι χλιεθλοις
Ἦε τε ἐξ ὀρέων χθαμαλὴς ὅπι ἰὼν τε κονίης,
Σὸν δόμον εἰσποίησιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
Ἀλλὰ πολυφρέμονας ξυλόχων ὑπὸ δείσιον ὕλλω
Δείδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῷ ἄχεϊ πεπίλνω,
Σὸν δέμας εἰσορόωσα· καὶ ἐμπεδίζομαι ὕλλω.
Μηδ' ἱερὸν χορόεντας ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθρα
Νηχομένην ἐπάλυξε ὑποβρυχίην σε γαλήνη,
Ἀλλά καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πλαγκτῇσι θαλάσσης
Νηϊάδες ζώουσι, καὶ ἐν πτόλιος γε μιγῆναι.
Ὣς ἡ μὲν σπαράξασα κατακλίνασα ἧ δέμνιον
Ὕπνῳ ἐπὶ θανάσιμον συμπορέσασα ἐτύχθη
Ἀμφὶ δὲ παγχαλίνοις πάντα λοχόντα,
Ἔργα παλαιοτέρων ἀσπιγνήτων διακεῖνον.
Ἔνθεν ἀκηχεμένοισι ἐοικυῖαι ἐφαάνθησαν
Πολλάκις ὠκυάλοισιν ὅτε πλαγίοισι χειμῶνες
Ἣ μὲν ἀλητεύουσα δαΐφρονι πότνιαν ἀνείρων,
Μητέρα παπταίνει οἴοσε τρέπεται ἢ ἧ κούρη
Ἴαχε θαμβήσασα καὶ ἀχνυμένη ὣς ἐέσσα,
Χθιζὸν ὀδυρομένῳ με δόμῳ ἐκ πατρὸς φυγοῦσα,
Καλλιπτολιν ὠκυάουσαν ὑπὸ λεχέων χλιερῶν.
Ποῖοι ὄρος πελεμίζουσι πόδες μελέης καὶ ἀνάσσης;
Οὕτω καλλικόμοιο μετ' ἀμφιπόλῳ Ἀφροδίτης,
Τοῖα ἧ φοιτήσασα ποτ' εἰσέπτη Γιωδαριώνη,
Τέκνον ἀκηχεμένη μὴ μαιμήσειε παθοῦσαν·
Ὀχθιζόν με μολοῦσ' ἀπατηλιδὶ ἤρπασεν αἰήρ.
Ἔνθεν ἡ δ' ἀϋτέρυον ἧ ἀχ' ὀρώρεσε πτόλιν,
Ὀξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀϊδρυόμενα τοφαιῇ,
Ἠϊρίαι ὄρνιθες ἐΰπτερα τέκνα χλιεθλης,
Ἔστερνοσήσαντες ὅτε Κρήτῃ Μενελάῳ,
Χθιζὸν ὅτε Σπάρτῃ τις αἰὴρ ἀθεμίστιος ἤλυθεν.
Ἀγλαΐῃ σύμπασαν ἐμοὶ ἀλέπαξε μελάθρων.
Ὣς ἡ μὲν πολυδάκρις ἐς ἠέρα φοιτήσασα,
Μητέρα μαστεύουσα μάτην ἐπλάζετο κούρη·

Καὶ

Τοῖλω σὺν Θέτιδι καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
Νὺξ ἦ πόντου ἄϊπαυμα μίτ' ἠελίοιο κελεύθου
Υ̓πνον ἐλαφρίζουσα μετήορον ἔπασεν ὑγρὰς
Ἀρχομένη δοιὰς ἢ πύλας ἄϊξεν ὀνείρων,
Τὼ μὲν ἀληθείης ἀπελήμπτο κόσμος ἁπάσης
Ἔνθεν ἀναθρώσκουσι θεῶν ἀμερτέες ὄμφαί·
Τὼ δ', ὁλοφρονέουσι, κενεὸν δρέπει ὄνειρον,
Αὐτὰρ ὁ μὲν πρόφρων ἐλέαιρε δῖος ἀκοντιστὴς
Ἐκ θαλάμων ἑκόμισσε φιλοξείνων Μενελάων,
Κυδιόων ὑποδρόπλοις ὑποσχεσίῃ Κυθερείης,
Φίλτρον ἄγων ἔμπεδον ἐς Ἴλιον ἱμαχμοῖο.
Ἑρμιόνη δ' ἀΐουσα δοπρῴδεα κηρύπτεσθαι,
Ἰσταμένης πολύδακρις ἀΐσσετο θειοπόλοιο.
Πολλάκι δ' ἀμφιπόλοις θαλάμων ἐκπάλτα βᾶσα
Ὀξύτατον βοάσασα τόσον διενίκατο φωνῇ,
Παῖδε, τί με λιποῦσα πολύσονθ' ὤχετο μήτηρ;
Ἦχθιζον σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἑλοῦσα,
Ἔδρακεν ὑπώπεσα, κἠς μίαν ἦλυθεν ἀυτήν;
Ἔνθα δακρυόεσσα σὺν ὠλένῃ λύετο παῖδες.
Ἀγχίθυρα δ' ἐκάθιζεν ὅτε προδόσιν ἐρύκειν
Ἑρμιόνη σταδίχου τεῦ ἐπειρήσαντο γυναῖκες.
Τίκτεν, ὀδυρομένην χόος βύσασε· ὤχετο μήτηρ·
Νοσφισθεῖσ' παλίνορσος, ἅτε κλισίηθεν οἰσθεῖσ'.
Οὐχ' ὁράᾳς; χειρὸς μὲν ἀπημύσατο παρειάς,
Πυκνὰ δ' ἀμφιβρότοιο θαλὸς μινύθυσιν ὀπωπαί·
Ἦ ῥα νυμφίον εἰς ὁμήγυριν ἀγερωχέων
Ἦλυθεν ἰθείης ἢ ἐπιπλάζουσα κελεύθου,
Ὥστε τοι ἀχαλόωσα, κἠς λειμῶνα μολοῦσα
Ἐρόεντος ἁρπασθεῖσ' ὑπὸ ποιμένος ἔσεται.
Ἦ χερὶ πατρῴοιο λεπταλέῃ ποταμοῖο
Ὤχετο κἠς δίνην ἔβαλεν Εὐρώτεο παῖ ὄχθας.
Τοῖα δ' ἀκηχεμένα πολύστονθ' ἵκνεπε κούρη,
Οἷον ὄρος, πετάμῳ ἐλάφου ῥόον, οἵδε κέλευθοι
Ἐς ῥόδον ἐς λειμῶνα, τί μοι φθίγξασθε γυναῖκες;
Ἀστέρες ὑπαίσιμοι, κἠν σκοπέλοισιν ἰδεῖν.
Ἀστέρες αἰπήλοισι, κἠ παλίνορσος ἰκάνει.

Μῆτερ

λῶ πύργωσε Ποσιδάων ϗ Ἀπόλλων·
ἐπὶ πευ πολυόλβου ἐπὶ Τροίῃ βασιλῆος
ὡς ὄλεσσε δόλῳ ὑπὸ Κρονίδαο χολωθείς·
ν ἀρετῇσιν, ἐμοὶ δὲ πάντα δικαιοσύνας, Περγάμου πολυχρύσου φίλῳ ἤθει.
ὴ Δαρδανίδης ὁ δὲ Δαρδάνῳ ἐν Διὸς ἦεν·
ἐν ἀπ' οὐλύμποιο θεοὶ ξείνιον εἰλήσουσιν
ἅμα θνητοῖσι ϗ ἀθανάτοις φῶτ' ἐόντες.
ὁ μοῦ πατρὸς δάμασσε πολλὰ πάντη,
καὶ μὲν πίπτοντα, Ποσιδάων ϗ Ἀπόλλων.
πὰρ' ἐμοὶ, βασίλεια, δικαιοτάτῳ ἐμὶ θεάων·
ϗ ἀνηχεμόωσιν ἐπ' ἠεχοῖσι δικάζων,
φρισσὸς αἰγλαίῃσι ϗ ἐπήρατον ἧεσα μορφῇ·
ὴ θελκτήριοι ἐμοὶ αἰπάξιον ἔργων
μφὶ μοι ἱμερόεσσαι ἐμοὶ κατέπηδεν ὀπάσσαι.
Ἑλένῃ ἐνέποισι, κασιγνήτῃ Ἀφροδίτης·
ἔτεκεν πάλλικα, ϗ εἴδεα πάντα φρῆσαι.
ὗος γάμον κεφόσομαι ἐπὶ Κυθέρεια καλύβῃ.
ἡ μὲ κατηφείας, ἐμοὶ ϗ Κύπρον ἐλείψῃς,
ὐκ ἐρέω 'π ὦ πάντων ὀπιταμέμνων σε δολάξαι;
ἶδα γὰρ σὲ Μενέλαε φιλαίνυδον ὄφρ ἀγορεύω.
ὐ πῆμ' ἀγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖξι·
αί γὰρ ἀκιδνοτέρῃσιν ἀεξόμεθ' ἐμμελίαισιν,
νδρῶν εἶδος ἔχουσι· νόῳ δ' ἐλάχιστα γυναῖκες
Ἔπτεσαν· ἡ δ' ἐρέεσθαι ὅπῃ χθονὶ πῆξεν ἰόπλῳ.
ηρὶν ἀμηχανόωσα, ϗ ἐκ ἡμείβετο νύμφη.
ὐδὲ ἴ δαμεῖσα τόσην αἰσχύνατο φωτὸς,
Ἀτρεχέως ὦ ξεῖνε πῆς ποτὲ πίλεα πάτρης,
Γαῖαν ἐδωμήσαντο Ποσιδάων ϗ Ἀπόλλων,
Ἦθελοι ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
Καὶ νομὸν οἰοπόλιον λιγύπτερον Ἀπόλλωνα.
Ἔνθα θεοὶ μήτισι δολοφρονέουσι πυλάων
Πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέστασαν βόσιν Ἀπόλλων.
Ἄγριον ὣς Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίῃ με νομεύειν·
Ἔφραζ' ὡς κυθέρεια γάμων ἕκατι καλύβῃ.
Οὐ δὴ μὰν Μενέλαον, ὅτ' ἐν Τροίῃ με νοήσῃ.

Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο μὲν Διὶ Λητὼ
Σὺν ζοφερὴν κὴ πῦτον αἰήσαντ'. αὐτὸρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἐδάη Ζεφύρῳ ἐ ζηλήμονα παῖδα φυλάσσων ζηλή-
Γαῖα ἦ δακρυόεσσα χαλεπαινούσῃ βασιλῆϊ (μονα
Ἄνθος ὑπανίξησι σὺν ἰφθίμοισιν Ἀπόλλωνος
Ἄνθος ἀερίζηλοιο σιδήρου μὲν ἀπ' ἄκρης.
Ἤδη δ' ἀχέι δύμεναι ἐπ' ἀτρείδαι μελάθροις
Ἵζετο, θεσσεύηται ἀγαλλόμενος ἐ χαρίεσσιν.
Οὐ Διὶ τοῖον ἔπικτεν ἐπήρατον ἦμα Θυέστῃ.
Ἰλήκοις Δάνυσε, κὴ εἰ Διὸς ἔσσι γεγηθώς·
Καλὸς ἰὼν κἀκεῖθι ἐ ἐπ' ἀγλαΐῃσι σοῖσιν.
Ἢ ἦ φιλοξείνων θαλάμων κληῖδας ἀνέῳξα
Ἐξαπίνης ὑ' ἑνὶ μυκηθμῷ δόμος ἀυλιὼ·
Καὶ θαλερὸν σφετέρηθεν ἐπορθύουσα θυγατρὸς
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐτόησε, κὴ ἐς μυχὸν ἦγαγεν αὐλῆς·
Καὶ μιν ἐφεδρήσασιν νεοπηγέ ἐ ὑφόωσιν ἔδρης
Ἀργυρέης ἐπέπελε· κόμην δ' εἶχεν ὀποπῆς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ χρύσεον οἶνον ἐφὲ Κυθερείης
Κὰς ἐπέπιθεν θαλερὸν πότον, ἐψὲ δ' ὑπῆγεν
Ὡς ἐθέλοι Ἔρος· βελέων δ' ἐν εἶχε φαρέτρην·
Πολλάκι δ' ἀγλαΐῃσιν ἐὺ, λιτοίσιο προσώπου
Παπτήνειν ἐδύνατο τὸν ἠμερίδων βασιλῆα·
Ὀψὲ ἦ ἔπαμβήσασα πόλιν διὰ εἰήρετο φαεινὴν,
Ξεῖνε πόθεν πολίηθι; ἑὸν γένος εἰπὲ τε πατρός. Καὶ
Ἀγλαΐῃ μὴν ἔπεμπε ἀερίζηλο βασιλῆϊ.
Ἀλλὰ πάλιν ἐθέλω παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
Οὐ Πύλον ἠμαθόεσσαν ἔβην Νηλήϊον ἔδος·
Ἀνθίλοχον διόταξα, πάλιν ἐς δόμον ἐπορέων.
Οὐ Φθίην ἐρίβωλον ἀερσίπορον δι' ὁμίλου
Οἶδα πολυμήλοιο δόμον γενεῆ Αἰακίδαο·
Ἀγλαΐην Πηλῆα, εὐκλείην Τελαμῶνα,
Ἠδὲ Πατροκλοῖο, καὶ ἰφθίμου Ἀχιλῆος.
Τοῖα πόθῳ πυκάσασα λιγύφθογγος ἔπεπνυμφη.
Λὐτὰρ ὁ μειλιχίῃσιν ἠμείβετο μῦθον ἀνίξας,
Εἴ πού σευ Φοινίκης ἐπὶ πίονα νῆσον ἀκούεις,

Ἴλιον

Τῷ ἧπολυπλήτων σημῖα φαίνετο μόχθων·
Κυανέην μὲν ὕδωρ θεν ἀναθρώσκουσα θάλασσα
Οὐρανὸν ὀρφναίῳ εἱλικῶν ἐζώσατο δεσμῷ·
Ἠδὴ ἄρα μυχθαλόεντος ἐπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνῆσα,
Ἐκλύθη δέ τε πόντος ἐρεσσομένων ἀνέμοιο,
Τόφρα κὴ Δαφνάδιον κὴ Τερσίου ὕδατα αμείψας
Γυμαρίδος μετόπισθε παραπλάζων τὸ μὴς λίμνης·
Αἶψα δ' Θρηϊκίοιο μετάρσια Παγγαίοιο.
Φυλλίδος αἰπύλοντα φιλώορ ἔδρακε τύμβον.
Καὶ δρόμον ἐπιδίωκον ἀλήμονα εἰδὲ κελεύθου,
Ἔνθα διαζόμενα κινύρεται Φυλλὶς ἀκοίτιν,
Ἀχνυμένη παλίνορσον ἀπύμονα δυμερόεντα,
Ὁππότε νοσφίσθη Ἀθηναίην ἀπὸ δήμου.
Τῷ δ' ἐαθυκλήρεια διὰ χθονὸς Αἰμονίηνη
Ἐξαπίνης ἀΐτειλεν Ἀχαιΐδος ἄγγελος αἴης,
Φθὴν βωτιάνειρα κ. ἀλρυάγμα Μυκηνῶν.
Ἔνθεν δ' ἐξ Ἀχαμβίδαο παρ' ἠιόνας ἐρυμνὰ θου,
Σπαρτὶν καλλιγυῖαν ἐφ' ὑγρὰ πόλιν Ἀγησίανος
Κικλήσκουσι βόησι παρ' Εὐρώτα ῥείθροις.
Ἄγχι δ' ἀναμβίδιον ναιετάσκετο δῖα Ὑλαῖ
Γείτονα παπταίνων, ἐκ τῆς ἔπιπτε Θεραπνῶν,
Οὔπω κεῖθεν Ὑλαῖ δολιχὸν πλόον, ἀδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἵκανεν ἐὺσσέλμοις ἐρετμοῖς.
Καὶ χθονὸς ἐκλάποντο ἐπ' ἠιόσι βαλόντες
Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ναὸς ἔργα μέμηλεν.
Αὐτὰρ ὁ, χθονίοισι λοεσσάμενος ποταμοῖο
Ὤχετο φειδομένοισιν ἐὼ ἔχεσιν ἔχων ἐρέσσας·
Μὴ πόδες ἐμπερόεντες ὑποχραίνοιντο κονίης.
Μὴ πλοκάμων κωμῆνδεν ὑπιβρίσαντες ἔδησι
Ὀξύτερον σοβέδοντος ἐπαντιτέλλοιεν αὐγαῖς·
Ἄρτι μὲν αἰπύδμητα φιλιξείοιαν καστίερον
Δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηὸς,
Ἄστεος ἀγλαΐῃ δεδμήσεν ἔνθα μὲν αὐτῆς
Χρύσεον ἐνδαπίης ἐνιδύμενος εἶδος Ἀθήνης,
Ἔνθα δ' Καρνείοιο σαόφρονα νάμψας Ὑακίνθου
Ὃν ποτε κουρείζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νεῖσας

ἰἰ ἰίῃ Δῆμος

Α᾽λλ᾽ἄνες ἀλλ᾽ἄθημα μέγα κτέρας Ἀφροδίτης,
Φυταλιὴ πολέμοις καὶ πολεμηδόνι θυμῷ.
Χερεὶ δ᾽ μὲν λαὸν ἔχουσα, πόσιν δ᾽ ἀνεκάλεσσατο φωνῇ,
Ἥμενον ἀπτολίεθρα καὶ ἀπόπροθι Ἀτθίδος αἴης·
Εἶξατέ μοι πολέμοιο, σαώσατε, εἶξατε νίκης·
Ἀγλαΐης ἐφίλησα, καὶ ἀγλαΐη με δίδωσι.
Φασί σε πάντες Ἄρηα ὑπ᾽ ἀσπίσιν εἶδος ἔχειν
Ἠὐκόμῳ χαίτῃσιν ἐρεψάμενον κόρυθι, ἀλλά σε πᾶσαι
Σήμερον ἠρήσαντο καὶ ἅμματα δῖαι Ἀχαιαί.
Ὦ σακέων βασίλεια, καὶ ἱππιοχαῖτα θύγατερ,
Οὔ σοι Ἄρης ἐπάρηξε καὶ ἐν δορὶ μαίεται Ἄρης.
Οὐ φλόγες Ἡφαίστου, καὶ εἰ φλογὸς ἄθμα λοχεύει.
Οἷα πανδηλάει αἰθυιὼ ἐν Ἀτθίδι πάτῃ;
Ἣν γάμος ἐς ἔσπειρε, καὶ ἐ μαιώσατο μήτηρ.
Ἀλλὰ σιδηρείην σε νέμει καὶ ῥίζα σιδήρου
Πατρώιον ἀλόχευτον αἰεβλάστησε καρήνων.
Οἷα δ᾽ χαλκείοισι καλυψαμένη χρόα πέπλοις;
Καὶ φόβος εἰλότητα, καὶ Ἄρεα δῖα διώκει,
Ἀρμονίης δ᾽ ἀδίδακτος ὑποφρυσόεις ἀδαήμων·
Ἀγνώσει ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
Καὶ πανδηλίοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι.
Κηρομιλῶν μελίαν, ὅτ᾽ ἄστεα ἔπτε γυναῖκες·
Τοιάδ᾽ ἐφυδρεύσασα φοβερήτειρα Κύπρις Ἀθήνῃ.
Ὡς ἤμβρι πὶ λίπαρδον ἀεὶ ἐν ἔλαχε μοῖρα θεῶν,
Ἠὼ ἐξελάσασα καὶ ἀχαλόωσαν Ἀθήνῃ.
Ἱμείρων δ᾽ ἔτ᾽ ἔρωτι καὶ ὑπὸ δίφεσι δίωκεν
Δύσασθαι ἀθήνας ὅτι δάσσιν ἤγαγε ὕλῃ
Ἀνέρας ἱρὸν πάσας δεκήμενας ἀπρεπτοίνης.
Ἔνθα τὰν πρέμνοισι δαϊζομένῳ καὶ δρύες ὅλαι
Ἤερτον αἰχμάοντι θοὸν φοβερήτειρα Φοίβην.
Ὅς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.
Ἀντὶ μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
Καὶ ἑλέων ὄπιθουρον ἐφεσσαμένῳ Ἀφροδίτῃ
Πολλάκις ἀκταίοισιν ἐλαστιόωσιν θυέσσιν,
Ἔπλετο Κυθερείην ἐπ᾽ ἄνδρα πτόνην.

Τῷ

Τοῖον αἰνύπωστον ὀδ' ἤπιον ὄμμα τανύσας,
Ἦκα διακρίνειν περίσατο κάλλος ἐκάστης.
Δίφρα τὸ μὲν γλαυκῶν ἐλεφάντινον ἔστασε δείρων,
Χρυσῷ δαιδαλέης ἐφεζόμενον κόσμῳ ἐκάστης,
Καὶ πίρνης μετόπισθε, καὶ αὐτὸν ἴχνια τρώων.
Χειρῶν μειδιόωντα δίκης ὑπὸ παρφαίνει ἐλάσας,
Τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μιχθήσατο μίτον Ἀθήνη.
Δῦρε τέκος Πριάμοιο, Διὸς φυγέκηπιν ἑταίρη,
Καὶ θαλάμων βασίλεια ἀτιμάσσας Ἀφροδίτην,
Ἠνορέης ὀπάσειεν ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
Φασί σε κοιρανέειν, καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν
Δῦρό σε τειρομένοισι σὺν πολίτῃσι μένουσαν,
Μή ποτέ σοι βαρύμηνις ὀπιζομένη κεν Ἐρινὺς
Πείθεο, καὶ πολέμοιο τε καὶ ἰωκμοῖο σε διδάξω.
Ὡς ἡ μὲν πολύμητις ἀνύπωπτεν Ἀθήνη.
Τοῖα δ' ὑποβλήδην λευκώλενον ἔννεπεν Ἥρη,
Εἰ μὲν ἀριστήων φερεφερὲς ἔρνος ἐρύσσῃς
Πάσῃσι ἡμετέρῃς Ἀσίης ἡγήτορα θήσω.
Ἔργα μὲν ἀνδρομάχοιο πολὺ πολέμοιο καὶ ἀλκῆς,
Κοίρανον ἱππάρισι καὶ ἡδέα τε Κύθηρις.
Κεῖρε δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα θυμὸν ἐρύκων,
Στῆθος ὅπαν γύμνασε καὶ ἀμφήκεσι μάζῃσι.
Τοῖα δὲ μειδιόωσα φερεσσύνιπε μυλοβότειρα,
Δίξαι, καὶ πολέμοιο τε καὶ ἰωκμοῖο διδάξω
Ἡμετέρῳ, καὶ σεῖο πόρε κῦδος Ἀσίδι καλλιπαρῄῳ.
Ἔργα μὲν ἀνδροφόνοιο πολυδακέος Ἐνυαλίοιο
Ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀερσιπόροις ὑμεναίοις.
Ἀντὶ μὲν ἱμερόεντος ἐραστοῦ φθιμένοιο ὀπάσω.
Ἀντὶ δὲ κοιρανίης, Ἑλένης ὑπόεικε θυγατρί.
Νυμφίον ἀξιόσω σε μετ' Ἰθρίου Λακεδαίμων.
Οὕπω μῦθος ἔληγε· ὁ δ' ἀγλαὸν ὦπασε μῖλον,

Ὣς φάτο· δῖος ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δέπας ἐφόπτων·
Κεῖσ' ἔλθω, ἢ μέν ἔθι ἄγω, ἢ τόζον ἀείρω.
Κεῖσ' ὄφρ' ἐνὶ φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶκον ἵκηαι
Πολλὰ μνησαμένη· ἢ δ' ἔνθα σὺν ἡμῖν γωνὶ νίκας.
Τοῖσι δ' ἐφεσσαμένη ῥοδοδάκτυλος ἦνιπε κούρη.
Οἰὴ ἄρα μιν τροφὸς ἐρατὴ ἴδεν ἐρχομένοιο
Φοιτητῆρες ἔρωτες ἐπερχόμενοι τροπέηι.
Ἄρπη μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἐκ δράμε καὶ ἄλσεα·
Κυδιόων δ' ἐβόμενε· Πάρις πατρώϊα μῆλα,
Ποιμαίνων ἐκέκαστο ἐπὶ σταθμοῖσιν Ἀναύρου·
Νόσφι μὲν ἀγελαίων ἀγέλαις παρεπάιζετο ταύροις·
Νόσφι δ' ἀπὸ βοσκομένων διημέτρεε ποίεα μήλων·
Καί τις ὀρεσσαύλοιο δορὶ μετόπιθε χαλκῷ
Ἐκφερέως ἤιξεν, καὶ ἐπ' αὐτῷ κάπετο μηρῶν
Πιμπλάμενος δ' ὑπ' ἴκελ' ἐπιβρώων ἀλάτειρα κελαινά·
Τοῖος ἐὼν σύριγγι δι' ἤπατα δῖος ὀδεύων,
Ἀγρότερον καλάμων λιγυρὸν ἐφύκανεν ἀοιδήν,
Πολλὰ μὲν οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀείδων,
Καὶ ταύρων ἀμέλησεν, ἐπαίζετο μήλοισιν,
Ἔνθεν ἔχων σύριγγα κατ' ἤπατα καλὰ νομῆων,
Παρὶ κὴ Ἐρμάωνι φίλῳ τὰ βάλλετο πολπῷ.
Οὐ γάνεες ἀρύονται κὲ μυκήσατο ταῦρος,
Μηνὼν δ' ἰκμάδεσσι, δολὼ ἀδίδυμος ἐοῦσα,
Ἰδαίων ὀρέων κατέδρα· ἔχεν ἠχώ.
Ταῦροι δ' χλοερῇσι κεκορπότες ὑψόθι πίσης.
Κεκλιμένοι θαρύγρωσιν ἐπ' ἰχίοις δυνάζοντο.
Ὣ· ὁ μὲν ὑψιλόφοις φυτοῖς ὑπέρθε καλύπτεις
Τηλόθεν Ἐρμάονα διὰ ἔκτορα πῆλε λιγαίνων.
Δειμαίνων δ' ἀίρετο, χέων δ' ἀνίαινεν ὀπωπάς.
Καὶ χορὸν ὀλισθάνων ἀδὸν ἐναίκων ὅτε φυτὰ ἴάσας,
Μήπω πολλὰ καμὼν ἰλὺν ἀϊκοπίσι ἀοιδοῖς,
Τοῖα δ' ἐμαίνοντα θεοπέσιον ἔπνεεν Ἐρμῆς.
Ταῦρος δ' ἀπορίῃσι κὴ πάντα καλὰ μνησάμενος,
Δὴ ῥα δὴ μετεύσας ἐπαυρέμεν ἦπαρ ἐδίζων,
Δόρυ διακρίνων . . φέρτερον εἶδος ὀπωπῇς,
Φαιδρότερόν τε δέμας, ἰπίεσκε ἰρὸν δ', ἐπάουσε.

Τοῖσι

κ δειμαίνουσα σιδήρειον ἀσπιδιώτην.
δ' Ἐσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μήλων·
ἐν Ἔρις πολέμοιο φοβερὰ ἔλκεσιν ἔριθος ἐλθοῦσα,
οὐ ἐρεζήλατο ἔργα μάχης,
ἐπὶ ᾧ μνήσασα μόθου πεποτήσομαι ἀχλύν,
θανάτου ἔρριψε χορὸν δ' ἄρεος θοάων.
μὴν ἀλλοιοπὸς ἀγαλλομένη Διὸς ὀμφῇ,
ὅτε θαμβήσασα, κ' ἤθελε λιζέσθαι.
πάων δ' ἀπὸ Κύπρις φρενοτέρπη ἀγαυή,
οὐ ἔχειν ἐπόθησεν, ὅπ κέρας ὄξιν Ἐρώτων·
ἢ θεῶν κ' νέκυος ἰδὼν κ' παῖδα καλέσασα,
ἐν ἐφεδρήσουσα ποδοῖν νέμεν Ἑρμάωνα,
ἰ πνὰ πν Ξανθὸς παρ' Ἐδαφίῳ ῥείθροις
ὅθα Πάριν Πριάμοιο τὸν ἀγλαὸν ἤβα τέρπε
ρίπος βεκολίοντα κατ' ἄρια τέκνον ἀνάσσης,
ἰφῳ μῆλον ὅπαζε διακρίνειν ἢ θεάων
λεο κ' ἐλεφάεσσιν ὤμοις ἐπὶ κύκλα φορεώπων.
ἢ διακρινθεῖσα φέρειν ἐπείπερ ἐπώπης
λ', ἀφεπτέρης ἀχόλε κ' κόσμου ἀπείης.
ὁ μὴν Ἑρμάων τὴν ἐπίπλεε Κρονίων,
παρ' ὃ πατρὸς ἐφ' μασιν ἐπὶ πλήσας,
ὅθι ἢ μόθυες, κ' ἐκ μέλησι θεάων·
ἴσα ἢ ἀϊπέρλω κ' ἀμείνονα δίζετο μερμήν.
πρὶν μὴν ἐπ' ὄμμ πε αἰαπτύξασα καλύπτρῃ,
ἰ περόπλω θυόεντα διαξήσασα κομάων,
υσὶ μὴν πλοκάμοις, χερσὶν δ' ἐστέψατο χαίτην,
ἶτα ἢ παῖδας Ἔρωτας αἰὲν ἡβώοντας ἰδοῦσα,
Ἐγχείς ἀγὼν φίλα τέκνα, φερεπύξαθι πάλλω.
ἴμερον ἀγλαΐᾳ μὲ διακρίνοισι φορεώπων.
ἡμῶνα πὶ μᾶλλον ὁ ἔκηλος ἐπὶ ὀπάσῃ.
ὅλω μὴν Χαρίτων ἰερὸν ἐπὶ πόλον πάλλω.
κεἰ ἢ κοιρανίλω μελέτωσιν, κ' πτῆνα φυλάσσειν,
κὰ πο ἡμῶν βασίλειαν αἰὲν καλέουσι Ἀθηνέων.
οὐκ Κύπρις ἄλκις ἴδμεν θεόν, βασπάων,
οἷα ἰδυμὲ ἢ ἔγχε ἀρήιον ἔξελ ἴκω.
ἀλλὰ τί δ' ἡμεῖς τοιαῦτα μὴν ἐχμῆς,

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ

ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΠΟΠΟΙΟΥ

Ἑλίκης ἁρπαγή.

ΝΥΜΦΑΙ Τεγαιάδες, πεπαμέναι ξανθὰ ῥεέθρα
Αἳ πλησίον ναίετε καλὰ ῥέεθρα πατρὸς
Πολλάκι πατρὸς ἐπὶ φαμάθοισι λιποῦσαι,
Ἐς χορὸν Ἰδαίην ἐπαντίλιαθε χορείας
Διῦτε, θεμιστοπόλοι τε καὶ μιλοβοτῆρες
Ἔστε τέ μοι καλάθοντος ὑπορύμβιαι ποταμοῖο·
Ἐξ ἀρίων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πάντων ἑλικώπων,
Ἀγνώστων ἀλόχων ἔργα τ' ἰδὲ χρόα καὶ ἐπήτριμα εἵδη
Ἀρχαίκων, ἵνα πάντα μέλη καὶ χαίτα θερίπη
Βυσσοδομεῖ, φύσιπτέ τε δὴ τίς ἐπλεπτύνατο καὶ αὐχήν
Οὔφρα καὶ ἀθρήσειε θεμιστεύουσι γυναῖκες;
Τίς δ' ἀνεφαίνετο πόθεν ἐκλύεν ὄσσα νύμφης
Ἀργείης, αὐτὰρ γὸ ἐθηήσατο μολπὸν ἀοιδῆς
Ἰδαίης ἀνδρῶν ὅτε πρῶνα Φαλάκρης,
Καὶ Παῖον οἰοπόλοισιν ἐφιζάνοντα δρόμοις,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀμαλλοσύνῃσιν Ἀφροδίτην.
Ὡς ὁμὸν ὑψηφόροισιν ἐν ὄρεσιν Ἀλμωνίηνας
Νυμφιδίων Πηλῆος ἀφιδρυμένων ὑμεναίων,
Ζηνὸς ἐφημοσυνῇσιν ἀνηγάγετο Γανυμήδης·
Πᾶσα δὲ κωλήνεσσι θεὴν ἐσοδίοις ἐνὶ θάλοις

Digitized by Google

Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἰὼκυμίδες Ἀχαιοί.
Χάδμητες δ' ἔπ' ὄπισθε, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ σωαγρεόμενοι δαίνυντ' εἰκυῖα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς εἰ γ' ἀμφίπολοι πάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

Ο'ς μ' ἄγαγε Τρῳΐλω δ' ὡς φρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Η' δη γὰρ νεῶ μοι τόδε εἰκοστὸν ἔπλετο δῶν
Ε'ξ ὅ κεῖθεν ἐβλω, κὴ ἐμῆς ἀπολέλυθα πάτρης.
Α'λλ' οὔπω στὸ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον
Α λλ' εἴ τις με κὴ ἄλλῳ ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
Δᾳέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Η' ἐκυρὴ, (ἐκυρὸς δ' ἢ πατὴρ ὡς ἄπτῳ αἰεὶ)
Α'λλὰ σὺ τόγ' ἐπέεσι παραφθάμβῳ καττύουσι,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ κὴ σοῖς ἐπέεσι.
Τῷ σέ γ' ἄμφω κεχόλω κὴ ἐμ' ἄμμορον, ἄχνυμθόν κῆρ,
Οὐ γάρ τι μοι ἔτ' ἄλλῳ ἐνὶ Τρῳΐῃ δυρῇ
Η' πος, ὃς ἐμὲ φίλῳ, πάντες δέ μι πεφύκασιν.
Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ὀπὶ δ' ἔστειε δῆμος ἀπίφρων.
Λαοῖσιν δ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Α'ζεσθε νεῶ Τρῶες ξύλα δεῦδε μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Α'ργείων πυκινὸν λόχον· ἦδ γὰρ ἐγὼ γε
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μολὼν ἀπὸ νηῶν,
Μὴ φρὶν πημανέειν φρὶν δὴ δεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ὑφ' ἁμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αὐτὰρ ἔπειτα πολὺς ἄστεος ἠγερέθετο.
Ε'ν δὲ μάρ μιν πίε γαῖαν ἄασε δῶν ὕλλων.
Α'λλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαέθουσα μετέλθοι ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασυκὴ ἔκπεδα δακρυόεντα
Ε'ν δ' ὕδατι πυρὴ ὑπαὶ τα νεκρὸν θέτεον, εἰ δ' ἔλθοι πῦρ.
Η'ῶς δ' ἠερίη φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς.
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτὸν Ε'κτορ ἴζετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπὶ ῥ' ἄγρθεν ὁ μηγρίσετ' ἐγκύσαντο,
Πρῶτον μὲν κ' πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπῖσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ο'στέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἑταῖροί τε
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τὰ μὲν χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεσσώρευσαν μεγάλοισι.
Ρ'ίμφα δ' σῆμ' ἐχέαντο· δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,

Ἦ ὥς ἴξ᾽ ἀθαν᾽ ἐφίν γὰ πόλι: ἦδε κατ᾽ ἄκρης
Πίρσεται. ἢ γὰ ὄλλα λας ὀπίσκοπος, ὅς τί μιν αὐτὸ
Ῥύσθαι, ἴχες δ᾽ ἀλόχοις κεδνας καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τά γα νησὶν ὀχήσουτ᾽ ἀγλαφυρῆσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετ᾽ τῆσι σύ δ᾽ αὖ τέκος ἢ ἐμὲ αὐτὴν
Ἕψεαι, εἰ θαί κεν ἔργα εἰκέα ἐργάζοιο,
Ἀἰθλίαν παρ᾽ ἑϊάκτος ἀμειλίχου. ἦτε Ἀχαιοὶ
Ῥίψει χερὸς ἑὰν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενοι ὥ τι δή του ἀδελφεὸν ἐκτανε Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ᾽ ἠὲ καὶ υἱόν· ἐπὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἔλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς οὐδὲ λυγρός·
Τὼ καί μιν λαοὶ μὰψ ὀλέσσετα κῆρ᾽ ἀπύσσι.
Ἄῤῥητον δ᾽ τοι ἐσσι γόον καὶ πένθος ἔσηαι
Ἕκτορ, ἐμοὶ δ᾽ μάλιστα μελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐν χερσὶ δέμιξας·
Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ὅ τί κεν αἰεὶ
Μιμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ᾽, ὀπὶ δ᾽ ἐστονάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ᾽ αὖθ᾽ Ἑκάβη ἀδινῇ ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μήν μοι ζώὸς γε σὺ φίλῳ ἤσθα θεοῖσιν,
Οἵ δ᾽ ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό γε αἴσῃ
Ἄλλους μὲν γὰ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνας᾽ ὅππῃ ἔλασσε πέλων ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἐς τ᾽ Ἰμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμφιβαλόντας·
Σεῦ δ᾽ ἐπὶ ὀξέλετο ψυχὴν ταμέσκετι χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυσάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ᾽ ἑταίρου
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες, ἀτίζησέν τέ μιν οὐδέν.
Νὺ δέ μοι εἰρύσθαι καὶ πεφάσθαι σὺν μενεχάρμαις
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὅν᾽ ἀμφιγυήεντος Ἀπόλλων
Οἷς ἐπάνευθε βελέεσσιν ἐπιχθόνιος κατέπεφνε.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ᾽ ἀνὶ ἆσσετο δῆμος.
Τῇσι δ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μάν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,

Ἴλιον εἰσαγαγών, πολυδάκρυτος δέ πι ἔσται.
Ἦ καὶ αἰολίξας ὄϊν ἀργυφον ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ', ἑταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφαον εὖ κ' ἔκαμον,
Μίσυλλόν τ' ἄρ' ὄπιζε μόλων πεδάοιο τ' ὀβελοῖσιν,
Ἕπτησάν τε τορῶς δίαιρόν τ' ἄρα πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπίνειμε τραπέζῃ
Κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμε Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα παρηρτύνατο χεῖρας ἐδητύν,
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἑὼς εἶδός τε θεοῖσι γὰρ αὐτὰ ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδῃσι Πρίαμος θαύμαζεν Ἀχιλλεῦ,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐναλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Λίξον νυῦν μοι τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρά κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ παρπεπίμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πάσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὲ καὶ ὅττεο πασάμην, καὶ ἄσθετα οἶνον
Λαμπρεφέ' ἐκπιόμην· πάρος γέ μιν οὔ τι πατάσθω.
Ἦρ' Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δίφρους ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ὑπένερθε τάπητας.
Χλαίνας τ' εἰνέμυιαι καλὰς καὶ δύσπορα εἵματα.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δμῳαὶ λέχε' εἰλαποτίνας.
Τὸν δ' ὀπιχρομένη προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἶκτός μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε μή τις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπιπλήσσῃσιν ἐλεύσεται, οἵ τε μοι αἰεὶ
Βουλὰς ἐκλέξουσι παρήμενοι, ἢ θέμις ἐστίν·
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀπὸ λυγρὴν λύσιν ἐκφαίη γλήνεϊ.

Ἀλλὰ

Μήδ' ἐμὲ μὲν ἀχνυμένῳ κραδίη χόλον ὦκα ἐρύσσαι
Παῖδα ἰδὼν, Ἀχελῇ δ' ὀρεωθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἕητμαί.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὰρ τὸν γ' Ἀχιλεὺς λιχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι ἄρσαντες ἐϋξέστῃσιν ἀπήνῃσιν.
Ὤμωξίν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμαινε ἑταῖρον,
Μήκιστ' Πάτροκλε ἐμοὶ δυμενέμεν, αἴκε πύθηαι
Εἰν Ἀΐδαο περῆσιν, ἔπ Ἕκτορα δῖον ἄλυσσα
Πατρὶ φίλῳ· ἐπὶ οὔ μοι ἀπερείσια δώσει ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ κεφαλῇ δ' ὑποδήσατο υἷος ὅ σ' ἐπέφνεν,
Ἦ ῥα καὶ εἰς κλισίην πάλιν ἤιεν δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνίστη,
Τοίχου δ' ἐτράπετο, στυγερὴ δ' ἔχεν ἄμμορον ἦτορ,
Υἱὸς μὲν δή τοι ἁλυτὰς γόον, οἷ' ἐκέλευες.
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Ὄψεαι αὐτός, ἄγων νιν ὃν μετὰ μοῖραν ἔδοντες.
Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐν μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες ἓξ δ' υἱέες ἡβάοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνε ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ,
Φῆ δοιὼ τεκέειν· ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιὼ περὶ πάντων ἦσαν ὀλέσσαι.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ οὐδέ τις ἦεν
Καλύψαι λαὸς γὰρ ἐλίθιε ποίησεν Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐν πέτρῃσιν ἐνὶ οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι ἴδμεν
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελῷον ῥέεθρον
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πάσχει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Εἴτε, ἔπειτα καὶ υἱὸς ἑοῦ φίλου παῖδα κλαύσεται,

Λίτην

Αἰεί τοι τοξὶ ἄρχυ μάχυ τ' ἀἴδροκτασίαι τε
Ἄνχε, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν χ' ὄνμόν.
Οὐ γὰρ τι τοιήξεις ἀκαχήμενος ὧδε γυναῖκα,
Οὐδέ μιν ἀνστάσῃς, πρὶν κ' ἡσυχὸν ἄλλο πάθῃσιν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Μὴ μέ πω εἰς ὄρνιν ἵζε διοτρεφὲς, ὄφρα καὶ αὖτε
Κήτεϊ ἐν κλισίῃσιν ἀκηδὴς ἀλλὰ τάχιστα
Λάσσονι ἐφθαλμοῖσιν ἴδω σὺν δέξαι ἄποινα.
Πολλὰ, τά τοι ἀέθλια σὸν ἦλθ' ἀνάγοντα, κὴ ἴλασσαι
Σοὶ δὲ παρειάων γαῖάν, ἐπεί μιν πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν κ' ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· τύχω δὲ κὴ αὐτὸς
Ἔνδοθέ τοι λύσαι, διότι δή μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Καὶ δέ σε γιγάσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τις ἦμ θυμὸν ὀτρύνει τάδε κήδε' Ἀχαιῶν.
Οὐ γὰρ κε πλωτὴν βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ κεν φυλάκοις λάθοι, οὐδὲ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυρέων ἡμιτρεφέων
Τῶν νῦν μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ἐρείπεις,
Μή σε γέρον· οὐδ' αὐτὸ ἐὺ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτιν περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἴδ δείσεν δ' ὁ γέρων κὴ ἐπίθετο μύθῳ.
Πηλεΐδης δ' οἶκόν λέων ὡς ἆλτο θύραζε·
Οὐκ οἶος, ἅμα τοὶ γε δύω θεράποντε ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε κὴ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετ' Πάτροκλόν γε θανόντα·
Οἵ τ' ὑπὸ ζυγόφιν ἵππους ἔβαλον ἡμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τῶ γέροντος·
Καὶ δ' ὃν ἐπὶ δίφρῳ εἶσαν ἐϋξέστῳ δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἤμοσε Ἑκτορίης κεφαλῆς ἀφεσίσι' ἄποινα.
Καὶ δ' ἵλι πὰν δύο φάρε', ἐϋπλοκάμους τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν σπυκάσας δοίη εἰσόκε φίλονδε.
Ἄμφω δ' ἀμφαλόεσσαν λοῦσαν, ἀμφί τ' ἀλείψας,
Νόσφιν ἀειρόσας, ὅς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν.

Ι'σχν ἰσυμφάϊς πολίμυ βασιλῆϊς Α'χαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πείσανδρος Ἀκαιδλὶς,
Εἰ μὴ δὴ σεφάτων Πηλητάδεω Α'χιλῆϊ
Εἶς ἄγε δὴ υἱὸν πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Η' ἤ τω παφ νήεσσιν ἰμὸς παῖς, ἠέ μιν ἤδη
Η' σι κυσὶν μελεϊσι τα μιὼν σοφοῦ ἠμεν Α'χιλλεὺς·
Τὸν δ' αὖτε σοφοσέειπε διάκτοφος Α'ργεϊφόντης,
Ω' γέφον, ἔπω τόνδε κυῶις φάφγον, ἀδ' οἰωνοί·
Α'λλ' ἔτι κεῖ. ϑ' κεῖται Α'χιλλῆϊ φίλτατος ἑτὴ
Αὖτως ἐν κλισίῃσι· δυω δὲ λευκάσπιδες δέ οἱ ἥδε
Κειμήλιά δέ τι οἱ χεῖϑς σήπτην, ἠδὲ μιν ὕλαι
Ε'σθουσ', οὔ ῥά τι φῶτας ἀνιφάτυς κατεδόυσιν,
Η' μὴ μιν σοὶ σῆμα ἐϋ ἐτάφοιο φίλοιο
Ε'λκῃ ἀκιδέσως, κάκ ὄπι δία φωτεύῃ·
Οὐδὲ μιν αὐχμώῃ δειδῆ κεν ἐωτὸς ἐπ' ἀϑὼν
Οἷον ἰδσάμεις κεῖται, σοὶ δ' ἆμα νέκιπται,
Οὐδέ ποθι μαφδὸς σεῦ δ' ἔλκεα πάντα μύμνειν
Ο'σσ' ἐτύπη πυλέμιζδ' ἐπ' ἀπὸ χαλκὸν ἴλασσαν.
Ω'ς τοι κήδονται μάκαφες ϑεοὶ ὑμ ϑ' ἡμῖν,
Καὶ νέκυός φασ' ἔμμεν ἐπὶ σφι φίλος σοὶ κῆφι.
Ω'ς φάτο γήϑησεν δ' ὁ γέφων, κὴ ἀμείβετο μύϑῳ.
Ω' τέκος, ἦ ῥ' ἀγαδὸν κὴ ἐναίσιμα δῶκα διδλωῦαι
Α'ϑανάτοις ἐπὶ κ' ποτ' ἐμὸς παῖς, εἴ ποτ' ἔλωγε·
Λήϑετ' ἐνὶ μεγάφοισι ϑεῶν εἴ ἕλυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο κὴ ἐν ϑανάτοιό φο αἴσῃ·
Α'λλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμὸν σῦ δῶϑὲ καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σεῦ γε ϑεοῖσιν,
Ο'φρά κεν ἐς κλισίην Πηλητάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε σοφοσέειπε διάκτοφος Α'ργεϊφόντης·
Πειρᾶ ἐμεῖο γεραιὲ νεώτεφος ἠδέ με πείσδε,
Ο'ς με κέλῃ σόν δῶφα παφὲξ Α'χιλῆα δέχεσϑαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα κὴ αἰδέομαι σοὶ κῆφι
Συλδέειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισϑε γένηται
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ πόμπος κεν ἐὼν κλυτὸν Α'ργος ἱκοίμην
Ε'ὐλυτίους ἐς ἰκὶ δοῦ, ἢ πεζὸς ὁμαφτέων·
Οὐκ ἀῦ τις τοῖ πομπὸν ὀτοσσάμεν@ μαχέσαιτο.

Οὔτ' ἀρ τὸς νίος ἐστὶ, μέγαν δέ τοι ἔδος ὀπηδεῖ,
Ἀνδρ' ἀπεμιμήσαθαι ὃν πεφιδέσθαι τε καὶ αἰνῆσαι·
Ἀλλ' ἐγὼ οἰδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαν δέξαιμι φίλον ὃς δέκτο πατρὸς ἐῆος·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγαν Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πη τάδε γ' ὄλλυ φίλον τέκος αἰγυπιοῖσιν,
Ἀλλ' ἔτι περ μεθ' ἑοῦ θυμοῦ ἐπιφέρτερα χεῖρα,
Οὕνεκά μοι τοῦδ' ἦλυθ' ὁδοιπορέων ἐπὶ νῆας,
Αἴσχιον, εἰ δὴ σὺ δέμας γε καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πίπτυσαί τε νόον, μάκαρος δ' ἐξ ἔσκε τοκῆος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα μέγ' ἠνείρεο δῖε γεραιὲ·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως ἀγόρευε,
Ἦέ τιν' ἐκπέμπεις κομιδὴν πολλὴν καὶ ἐσθλὴν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἐπεὶ τάδε γ' ἶσον ἰμάσσει
Ἢ ἤδη πάντες μετατρέπεσθε τὸν Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες τῷ ὅς γε ἀϋτὴν ὧδε σθένος ὄλωλε
Σὸς πάϊς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγαν Πρίαμος θεοειδὴς,
Τίς ἦσθα ἔσσι φέριστε τίνα δ' ἐξ ἔσαν τοκῆες,
Οἵ μοι κηδαλέως εἶπες δειοῦ περ παιδὸς ἐμεῖο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ, κιὸ εἴρεαι ἠὲ κατ' ἄλλον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ νηδυμίῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα κιὸ εὖτ' ὀπὶ ἰκρια νηὸς
Ἀργείων κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἠμεῖς δ' ἱστάμενοι θαυμάζομεν· οὐδὲ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μαρναμένους, κεχολωμένῳ Ἀτρεΐωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼν θεράπων μία δ' ἄγαγε νηῒ θοῇ δὲ·
Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἔσκε γέρων τε δὴν ὡς σὺ περ αὖτε·
Ἕξ δέ οἱ ἔπλετο παῖδες ἐγὼ δέ τοι ἑβδομάτη μι
Τῶν μετὰ πᾶσιν ἔπλόμην καὶ κλήρῳ λάχον ἐντὸς ἕπεσθαι·
Νεῦ δ' ἦλθον πρόσθεν δ' ὅσον ἵππαι ἀΐσσουσι γε
Θήσονται πρὸς ἄστυ μάχῃ ἐνὶ κοπτομένων Ἀχαιῶν
Ἀχλυόφιν δ' ἐγὼν ἔγνων κεκονιμένω οὐδὲ θωρήκτας·

Ἵππ

Ι"χθι ἐσυμφόρες πολέμω βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δὴ στρεπτὸν Πηλητάδεω Ἀχιλῆος
Εἶσάγω δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἦ ἔτι που νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἦ μιν ἤδη
Ἦ σι κυσὶν μελεΐστι τάμω θοῷ ἔνθεν Ἀχιλλεὺς
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
Ὦ γέρον, ἔπω τόνδε κυσὶς φάγον οὐδ' οἰωνοί.
Ἀλλ' ἔτι κεῖθι καὶ τὸν Ἀχιλῆος θωρήκτὶ
Αὔτως ἐν κλισίῃ· δυοκαιδέκατη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ· οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν ὕλαι
Ἔδουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀμύμονας κατέδουσιν,
Ἦ μὴν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἑλκῇ ἀκηδέσως, ἠώς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αὐχμώῃ δεινῷ κεν ἐοικότα πάσχοι
Οἷον ἐδῃσάμεθ', ἦμος ἐμὸν κατὰ νῆα πάλαι,
Οὐδέ τι μαρψῆς σεῦ δ' ἕλκεα πάντα μύωπες
Ὅσσ' ἐτύπη πολέες γὰρ ἐπ' ἀμφὶ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὣς τοι κήδονται, μάκαρες θεοὶ ἐσθλὸς ἐών περ,
Καὶ νέκυος· σοὶ γάρ τος ἐπὶ σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ὣς φάτο γήθησεν δὲ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις ὑπὲκ ἔπτ' ἐμὸς παῖς, εἴ ποτ' ἔμελλες
Λήθειν ἐν μεγάροισι θεῶν οἵ ἕλυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπημείψαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμοῦ φίλα καλὰ ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πόμφον δέ με σεῦ γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην Πηλητάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
Πειρᾷς ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου· καί με πιθοίης,
Ὅς μοι κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται·
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πόμπος καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην
Ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ δή τις τοῖ πομπὸν ὀτοστάμενον μαχέσαιτο.

Οὔτ' ἄρ τὸς νίος ἐστὶ, γέρον δέ τοι ἔξοχα ὄπιδνὸς,
Ἀνδρ' ἀπεμυύσασθαι ὅπ πεσσεῖπερ καὶ ἐπώνη·
Ἀλλ' ἐγὼ κέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἄπαν δξύτερον μεφίλον δέ σε πατρὶ τ' ἐόντα·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πη τάδε γ' ὄφελ' φίλον τέκος αἰσιμόεσσαν,
Ἀλλ' ἔτι τις ἐμεῖο θεὰν ὑπαφίσσεται ἰφθίμων,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκα ὀδυσσόμενον κατέβησεν,
Αἶψα, σίγ δὴ σὺ δέμας κ' ἐῢ δὸς ἀγητὸς,
Πίσυσαί τ' οἴνῳ, μεγαθύμου δ' ἐξ ἔσαι ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
Νὺ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κ' μῦθον ἔειπας·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύειν,
Ἦέ τι ἐκπέμπεις κομιδὴν πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς κλισίην σὸν ἄρ ταῦτ' ἔτι σόα μίμνει;
Ἢ ἤδη πάντες μὲ κατελείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες τοῖς γὰρ ἄνδρ' ὄφελος ὀλοφώϊον.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Τίς ἦσθ' εἶσι φέριστε πατὴρ δ' ἐξ ἔσσι τοκῆων,
Ὅς μοι καλὰ τ' οἴσπις ἀνύτμα παιδὸς ἐίσκες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
Πειρᾷς ἐμεῖο γεραιὲ, κ' ἴρεια δ' ἔκπεφα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα κ' ἰῶν' ὅπ' ἰκρια νίσσην ἀλάωσε.
Ἀργείους κτείνοντα, δαΐζοντ' ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἑστάότες θαυμάζομεν ὦδε κ' Ἀχιλλεὺς
Εἶα μάριαδαν, κυδάλιμον Ἀτρεΐωνα.
Τοῦδε γὼ ἐγὼν θεράπων μία δ' ἅγαγε νηυσὶ θοῇσι·
Μυρμιδόνας δ' ἐξ εἰμι πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ γέρων τ' ἐπὶ δηρὸν ἐὼν περ·
Ἓξ δέ οἱ ἐκγεγάασιν ἐγὼ δέ τοι ἑβδομάτη μιν
Τῶν μετὰ πολλὸν ἰόντα λελάχομεν ἐκτὸ ἰόντα·
Νεῦσε δ' ἄλθεν τεύχειν δ' ὅπ νηυσὶ κάθητο.
Θῆσονται δὴ ἔπειτα μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἀγχιάλοιο ἔπι ψαμάθοις, οὐδὲ δύνανται·

Ἐς πλίον ἀφθαίνοντι. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν υἱὸν φίλον αἰτίον ηὔδα,
Ἑρμείας (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε εἴλετον ὄξιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ὅς κε ἐθέλῃσθα)
Βάσκ' ἰθὺς Πριάμοιο κίλας ὅπι νῆας Ἀχαιῶν
Ὥς ἄγαγ' ὄς μιν ἄρ' πις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τι νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν πρὶν Πηλείωνά δ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ' οὐδὲ κήδησε διάκτορος ἀργεϊφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν
Ἠ' δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀέλλης·
Εἵλετο δ' ῥάβδον τῇ τ' ἀνέρας ὄμματα κηλεῖ
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργεϊφόντης·
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε.
Βῆ δ' ἴέναι κυρτὰ αἰσυητῆρι ἐοικώς,
Πρώτον ὑπολωΐτην, τὸ μὲν ἀθρόα νήσατο πᾶσα·
Θοὶ δ' ἐπὶ οὖδας μίγα σῆμα πάφλαζε νηλος ἁλαστης·
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ὑπὸ κνέφας ἤλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ αἰχμητοῖο ἰδὼν ἐφράσατο κήρυξ
Ἑρμείαν, τὸν δὲ Πρίαμος φάτο, φάντό τε,
Φράζεο δὴ νῦν, Δαρδανίδη, φρεσὶ σῇσι τὸ ἔργα τέτυκται·
Ἀνδρ' ὀρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρράσσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φόβονδε φέρωμεν· ἣ μιν ἔπειτα
Γουνώσω ἀλαμβύοι λιταὶ δόσαν, αἴκ' ἐλεήσῃ·
Ὣς φάτο σοὶ δὲ γέροντι νόον χρῶτο, δῖδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔστασαν ἐν γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ παρὰ ἀυτὸν ἰὼν Ἐρμείης ἐρύσσατο χεῖρα,
Χεῖρα γέροντος ἀνοῦ, ἐξ εἴρετο καὶ προσέειπε,
Πῆ πόρε δὴ οὕτω τε καὶ ἡμιόνους ἐδμῶας
Νύκτα δι' ἀμβροσίην ὅτε τ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι,
Οὐδὲ σύ γ' ἐδδείσας μνῶα πτεόντας Ἀχαιούς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ αἰνόμοροι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο δολοφρονέων διὰ νύκτα μέλαιναν
Τοσσὰ δ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς αἴ δή τοι νόος εἴη

Τὰς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλίσσεται πάντα λέλειπται,
Ψειδυή τ' ὀρχησμή τε, χορὸς τυπίῃσιν ἄεισοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ὀπαδήμιοι ἀφίπαχτῆρες.
Οὐκ αὖ δή μοι ἄμαξαι ἐφοπλίσσαιτο τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ὀπιθεῖπ' ἵνα φρήσαιμθ' ἀγυιᾶς,
Ὡς ἴδαθ' οἱ δὴ ἄρχε πατὴρ ὑποδδίσαντος ὁμοκλῇ.
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειρεν ἐϋδμήτοιο χορὸν ὑμεναίου,
Καλλιὼ, ἀρχοτοπαγὸς, πείρινθα δ' ἵκανεν ἐπ' αὐτ',
Καὶ δ' ἀπὸ παστελόφιν ζυγὸν ἥρπασεν ἡμιόνειον,
Πύξινον ὁμφαλόεν τ' εὐεπήκεα τ' ἀμφηρές.
Ἐκ δ' ἄφερεν ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐπτάπηχυ,
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ὑπὲρ ῥυμῷ.
Πέζῃ ὑπὸ προτόνῃ, ὅθι δὴ κρίκοι ἦσταν ἔβαλλον
Τρεῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδησεν ἐπ' ὀμφαλὸν αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐξείης κατέδησεν, ὑπορλαίχνα δ' ἐγκαμψαν·
Ἐκ θαλάμου δ' φέρετης ἐϋξέστου ἐπ' ἀπλοΐης.
Νέον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀφορεῖπ' ἄ ποτε.
Ζεύξαν δ' ἡμιόνους κραιπνοφόρυχας ἐς πόρον ἐλθεῖν,
Τοὺς ῥά ποτε Περάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Περάμῳ ὕπαγεν ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀπέπαλτο ἐϋξέστῳ ὑπὸ φάτνῃ·
Τὰ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ δὲ Πείσανδρος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δ' ἄρ' ἦλθ' Ἑκάβη ταμίῃ παρὰ θυμῷ
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δέξασθαι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων ἀντία παρὸς δὲ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμα κλῆ·
Τῆθ, ἄσπεισον Διὶ πατρὶ, καὶ αὖτε οἶκαδ' ἱκέσθαι
Ἀψ ἐν δυσμενίοιν αἰσθόμενος· μὰλ' ἐκ ἐθελόσης.
Ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ κρονίωνι
Ἴδαίῳ ὃς τε Τροίην καὶ πᾶσαν ὁρᾷται,
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγχιστον, ὅς τε οἱ αἰσῃ
Φίλτατος οἰωνῶν καὶ οὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιὸν ὄφρα μὲν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐθέλῃς ἐπὶ νῆας ἴμεν Δαναϊκὰς ταχυπώλους.

Ἠμὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμυξεν ἰὼν ἔκτορα θ' ἡμιονείω
Ὀτρύνων ἤνωγε, πίειν θ' ἅδην τ' ἐπ' αὐτῷ.
Αὐτὰρ ὃ εἰς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλαφυρὰ πολλὰ κεχάνδει.
Ἔνθ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε,
Δαῖμον ἵν' ὁππόθεν μοι ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰλύῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γὰρ μ' αὐτός γε μάλ' ἐς θυμὸν ἀνώγει,
Κεῖσ' ἰέναι ὀπὶ νῆας ἐσῶ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὤμοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ' ἅς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνδράσι ξείνοις ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις·
Πῶς ἐθέλεις ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἷας ἐξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος, ὅ τοι οὐδ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται· νῦν ἦ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' αἶψά κε πότνια μήτηρ
Γουνοῦμαι φίλῳ ἑπτῆναι λίνῳ, ὅττι μιν τέκον αὐτή,
Ἀγχίπολόν τε ἄνακτα ἅσιν ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆαν,
Ἀνδρὶ καὶ ἁρπαγῇσι, τῇ ἐγγὺς μίσγεσθον ἴαχέμεν
Ἐσθέμεναί τε φερέσσαι· τὸ καὶ πολὺ κέρδιον εἴη
Παιδὸς ἐμοῦ, εἰ καί κε κακοζώοντά γε κιχεῖεν,
Ἀλλὰ περὶ Τρῶάς καὶ Τρῳάδας βαθυκόλπους
Ἑστάότ', ὄπτα φόβος μεμαὼς μόρον οὔτ' ἀλεώρης.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Μή μ' ἐθέλοντ' εἶναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐν μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ὑποθήσαιτο ἐπιπλώων
Ἢ οἵ μαντῆς εἰσι, θυοσκόοι ἠὲ ἰῆτροι,
Ψευδῆ κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσ ὄμμα νοήσας,

Εἶμι

Αἰκίν πως ἐμέ τε δείσῃ, ὅπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Λὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰλάσσῃ.
Ὣς ἔφατ'. ἐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δ' ἴμεν κατ' οὐλύμποιο κορυφὰων αἰἐξασα.
Ἔνθ' εὗρ' εἰς κλισίῃσι σὺν υἱάσι, τὸν δ' ἄρα πάντα
Εὗρε φίλοι ἑτάροι· οἵλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσταμάσις ἐπίοντο, καὶ ἐστυφέλιζετο δαῖον.
Τοῖσι δ' ἔνθ' ἔις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρητο.
Ἦ μάλ' ἄρχ' αὐτοῖο κεδνὴ ἔζετο πότνια μήτηρ,
Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμῳ καὶ ἀχεύων,
Σεῦ ἔδεαι κραδίην, μεμνημένῳ οὐδέ τι σίτου
Οὔτ' ἄλοχος ἀγαθὴ ἧ γυναικῶν ἐν φιλότητι
Μίσγεται· ἀλλά μοι ἄντην βέβας, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄρχε παρίσταται θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξυνίεις ἄϊε· Διὸς δέ τοι ἄγγελος εἰμι,
Σεῦ ζειδαί σοι φησὶ θεοὺς, εἰ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις οὐδὲ νέεσσι κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσόν τε, νεκροῖο δ' δέξαι ἄποινα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τὴν δ' εἰη ὃς ἄποινα φέρῃ καὶ νεκρὸν ἄγηται,
Εἰ δὴ τοι προφέρῃσι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγῃ.
Ὣς εἰπὼν ἐν νηῒ ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὲς
Πολλὰ τοῦς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Ἴριν δ' αὖτε ἰωκὺν Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἰρὴν,
Βάσκ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα λιποῦσ' ἕδος οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δὲ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰλάσσῃ,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὄς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι τοῦ πὰξυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

Μηδὲ

Ἀνδρῶν τε πολέμου, ἀλεγεινά τε κύματα πείρου.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτε μὲν πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀνάστας
Διν βήσεσκε κατ' ἀλύων ὄφρα δὴ αἶψα μὲν ἠοὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπὲρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ζεύξεσκεν ὑφ' ἅρματα ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι ὄπιθεν διοσάμενος ἁπάντῃ·
Τρὶς δ' ἑρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παύεσκετο, τὸν δὲ λιπέσθαι
Ἐν κόνι ἐκτάνυσας πρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείλιον ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ὀπὸ ῥύφοι ἑλκεσάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεσκε μύκηται·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ἀτρωσίεσκον ἐύσκοπον Ἀργοφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐλώβητον νόον ἦεν·
Οὐδὲ Ποσειδάωνι, νόον ἐχλαινωκότι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον ὡς σφιν πρόσθεν ἀπήχθετο Ἴλιος Ἱρὴ
Καὶ Πρίαμος καὶ λαός· Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλοι ἵκοντο,
Τὴν δ' ἥνησ' ἣ οἱ πύκα μαχλοσύνῃ ἀλεγεινὴν
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς τὴν δυωδεκάτην γλυκὺς ἦλθ' ὑπνος,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων
Σχέτλιοι ἐστὲ θεοί, δηλήμονες, οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ὄφρ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τεκέϊ φῶ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ὀπὴ κτερέα κτερίσαιεν.
Ἀλλ' ὀλοὼ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βάλεσθ' ἐπαρήγειν.
Ὧ οἵ τ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν οὐδὲ σθένος τι λέων ὣς ἄγρια οἶδεν,
Ὅς τ' ὄπι' ἄρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἶξας εἶσ' ὄπι μῆλα βοῶν εἰλίποδ' ἐλθὼν δαῖτα λάβῃσιν·

Ὣς

Κνήμας δ' ἐν κυνέῃ χαλκείρεϊ πάλλον ἐλόντες.
Τεῦκρος ὃ πρόσθ' ἔστη καὶ βάρδιστα λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ὀϊστεύσας, ὁδὸν ἧπίλησεν ἄνακτι
Ἄρνων πρόμοισιν ῥῖξαι κλειτοῖο ἑκατόμβου.
Ὄρνιθος μιν ἔμαρπτε (μέσῃ γὰρ οἱ ἔπτατ' Ἀπόλλων)
Αὐτὰρ ὁ μίμνοντον βέλε παρὰ πόδα τῇ δ' ἔδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μίμνοντι τάμε πτερόεις ὀϊστός·
Ἧ μὲν ἔπειτ' ἀΐξας πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ πρεμάσθη
Μίμνοντος ποτὶ γαῖαν· ἀπὸρ κελάδησαν Ἀχαιοί·
Σπερχόμενοι δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χαλκὸν
Τόξου· ἀτὰρ δὴ οἱ ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἐπίλητον ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρόσθ' ποιμένων ῥῖξειν κλειτοῖο ἑκατόμβου
Γνῶ δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε πρόμοια πάλεσθαι,
Τὸν ῥ' ὄγε δινεύοντα κατὰ πτέρυγος βάλε μέσσω.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἴσω ἐπιζομένη νηὸς κυανοπρῴρῃσιν
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίπεσθεν.
Ὡς ἦμος δ' ἐν μελέῃσι θυμὸς πάσσῃ, τῦλαι δ' ἀπ' ἄκρου
Κάππεσον ἐκ κεφαλῆς δ' αὖ θερμῷ ποτὶ, θαλπόμεναί τε.
Ἀν δ' ἄρα Μηριόνης πεύκας δέκα πάντας ἄειρε,
Τοῦσι δ' ἐμπλέξας ἔρεπεν κοίλας ὀπὶ νῆας.
Ἀτὰρ Πηλεΐδης μὲν ὀλιχόχιον ἔγχος,
Καὶ δὲ λέβη τ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον αἰθερέσσιν
Θῆκε ἐς ἀγῶνα θέων· καὶ ῥ' ἥμονας αὖθις ἔειπεν·
Ἀν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
Τοῖσι δὲ κὴ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον περιβήκας ἁπάντων
Ἠδ' ὅσον ἄμμιν ἄριστος ἐπιπροέηκας ἀέθλων·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ὀπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἄτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον αὐτὰρ ὁ γ' ἦρως

Ταλθυβίῳ

Σευὶ κολεῷ τε φέρον καὶ ἐϋδμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης ὤτρυνε στίχας Ἀργείων,
Ὃν ῥα μάλ' ἀμφιγύοισι μέγα σθένος Ἠνιόχοισι,
Ἀλλ' ἥ οἱ τ' ἔπιφε πολεμάρχης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἀλλοισιν κηπάποισι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μοῦσαν ἐν Ἀργείοισιν ἔφπιν,
Οἳ ῥυσαθ' οἳ καὶ τότε ἀέθλια πειρήσεσθε·
Εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ὑπότροφοι ἵπποισιν ἀγωνὶ
Ἔξει μὲν καὶ πεῖτα τῷ πλομάχῳ ἐνιαυσὸν
Χρειώμενος· ἐμὲ μὲν γὰρ οἱ ἀπαμβόμενός γε σεβίζει
Πομπὼ οὐδ' ἀφοτὴρ ἔσσ' ἐς πόλιν ἀλλὰ παρίξει.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μετὰ πόλεμος Πολυποίτης.
Ἀν ἦ Λεοντῆος κρατερὸν μετὰ δαῖτα,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
Ἔξειμε δ' ἴσαν το· στίλον δ' ἄλλε δῖος Ἐπειός,
Ἤ κα ἦ δινήσας· γέλασσαν δ' ὅσσοι πάντες Ἀχαιοὶ
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντιάδης ὄζος Ἄρηος.
Τὸ πέμπτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ὑπερβάλλων· καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σάλπιγξεν ἄρ' ἄλκιμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,
Ἥ δί θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βόες ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίτεω κρατερῆος
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς ἔφερον καπνῷ ἄεθλον
Αὐτὰρ ὁ τοξάρτῃσι πίθῃ ἰέναι κέλευεν,
Καὶ δ' ἐτίθη δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἵστὸν δ' ἔστησαν νῆός κυανοστεφέος
Τηλοῦ ὑπὲρ φαεινοῖο· πέλειαν δ' ἀμφὶ πόδεσσιν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσαν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνίεσθαι
Τοξάρτῃ· ὃς μὲν ἔπειτα βάλῃ πελέκεσσι πέλειαν,
Πάντας ἀνερέμῳ· πλείονας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἅμα τόν,
(Ἧσσων γὰρ δὴ κεῖνος) ὃδ' εἰστήκει ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα εἰὼ Τεύκροιο ἄνακτος,
Ἆρ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἠϋκόμοιο Ἄρηος.

Αἴκε μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον περιγνύεται ὄξιν·
Οὕτω ἢ περτέρης γλυκερῆς, περτέρεον τ' ἀνδρώποιν,
Ω' μεγάθεά τε δέ μιν φάσ' ἐμμεναι ἀργαλέον ἦ
Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι Α'χαιοῖς, εἰ μὴ Α'χιλλεῦ.
Ω"ς φάτο· κύδηνεν δ' ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Α'χιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος περοσέειπεν,
Α'ντίοχ', ὦ μοι τοι μάλεος εἰρήσεται αἶ κε,
Α'λλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοδόπηκα.
Ω"ς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθη· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κρατὶ μὲν δυλιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κρατὶ δ' ἀσπίδα κῆ πρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, κῆ μῦθον ἐν Α'ργείοισιν ἔειπεν,
Α'νδρε δύω περὶ τῷδε κελεύομαι οἵπερ ἀρίστω
Τεύχεα ἐσταμένω, καμπύλα χαλκὸν ἐλόντε,
Α'λλήλων περιπαφλάσδειν ὁμίλῳ πειρηθῆναι·
Ο'πποτέρός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐν δίνῃσι διὰ τ' ἔντεα κῆ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον αἰγυπρήνον
Κωπῆς, θρηίκιον, τὸ μὲν Α'σφεληθὲν ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροισι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν ἐυπρηξίπποισι μετ' ἀνδράσιν·
Ω"ς ἔφατ'· ὄρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Α'ν δ' ἄρα Τυδείδης ὄρτο κρατερὸς Διομήδης·
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐπάρθεν ὁμίλῳ σταθέντες,
Ε'ς μέσον ἀμφοτέρω στυφέλιξ μεμαῶτε μάχεσθαι·
Δεινὸν δερκόμενώ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Α'χαιούς·
Α'λλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπάλξαντ', τρὶς δὲ σχεδὸν ἀρμήναντο·
Ε'νθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', ἀτὰρ οὐ χρὼς ἵκανεν ἄρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ·
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκος ἠϊόν μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐσ' κυνέην κόρυθι φαεινῇ θουρὸς ἀνωχῇ
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Α'χαιοὶ
Παυσάμενοι ἐπίλησαν ἀέθλια ἶσ' δυτελίδαις·
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκαν μέγα φάσγανον ἥρως

Σὺν

Ὄρνυθ' οἳ κὴ τούτῳ ἀέθλῳ πειρήσωθε
Ὡς ἔφατ' ὦρτο δ' ἄυτε Ὀϊλῆϊ ταχὺς Αἴας,
Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δ Νεστορίδης ἡγὲς
Ἀντίλοχος. (ἐῢ γὰρ οἱ νίες ποτὶ πάντας ἐίσκε)
Στὰν δ' ἐμπαρσοχίσ' σήματα δ πέρμε τ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπ' ὐσμῖνος τέτατο δρόμος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. ὄτι δ' ἄρνυτο δῖος Ὀδυσεὺς
Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐῢζώνοιο
Στήθεός ὄξι κανὼν. ὀϊστὸς δ' ἅμα χερσὶ τανύσσαι,
Πρόσθεν ἐξιάλλουσα παρὲκ μίτον, αἶψα δ' ἔπειτα
Στῆσε θοῶς· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐμμενὲς αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴκρια τύπτε πόδεσσι, πορὼν κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χὲ' ἀϋτμήσας δῖος Ὀδυσεὺς,
Αἰὲν ῥίμφα θέων, ἔαχον δ' ὑπὸ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἐρυθίαν μεγάλα ἂν ἀϊδδόντι κέλεσθον,
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὄν κατὰ θυμόν,
Κλῦθι θεὰ, ἆγαθή μοι ὑπ' ῥῖνα θοῦρον ἰοῦσα·
Ὡς ἔφατ' ὀρθομένῳ· τῷ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τά χ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοὸς κέχυτ' ἶνδις ἀποκταμένῳ ἐνὶ μύκῳ,
Οὓς ὅτ' Πατρόκλῳ πόφνει πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βάλε πλήτο χύμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀπ' ἄειρε πολύπλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὃς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοὸς ἦλε φαίδιμος Αἴας·
Σπεῦδε δὲ κέρας χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθου δ' ἀποπύσας μετ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μ' ἴδε ἆλτο θεὰ πόδας, ἦ νυ πάρος γε
Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἦδὺ γέλασσαν,
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δή τι οἰδήσιον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδότες ὔμμ' ἐρέω περ ἐόντες φίλοι ὡς ἔπι κῆρυξ
Ἀθανάτοις τιμῶμεν παλαμάων ἠδὲ πόδεσσιν·

Αἷμα φοινήσασαν ἀϋσάμενον. οἱ δ' μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἰάλλων πείρουδις ἐν ποιητοῖο·
Οὔτ' Ο'δυσεὺς ἐδύνατο σφῶϊν, ὅδε περ πελάσας περ.
Οὔτ' Αἴας ἐδύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἔις Ο'δυσῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀϋτῆς ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Δὴ τότε μιν ἐφόρεσσε μάχας Τελαμώνιος Αἴας.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ο'δυσεῦ,
Ἦ μ' αἰχέιρ', ἢ ἐγώ σε τά δ' ἀν Διὶ πάντα μελήσει·
Ὡς εἰπὼν, αἰχέιρε δόλῳ δ' ἀλίθετ' Ο'δυσῆος·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δ' γυῖα.
Καδ' δ' ἔδυ ἐξόπισω· ὀπὶ δ' ἔπεσεν Ο'δυσεύς
Καπτεναοὶ δ' ἀν ἔπειτα τά μβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνέηκε πολύτλας δῖος Ο'δυσεὺς
Κίνησεν δ' ἄορι τυτθὸν ὑπὸ χθονὸς, ἠδέ τ' ἄειρε·
Ἐν δ γόνυ γναμψεν· ὀπὶ δ' ἔπεσεν ἔμπεσε δ' ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δ κονίῃ·
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀνώρουσεν ἐπάλαιστος,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀΐσσων κὴ κατέρυκε,
Μυκηθμῷ τ' ἐρεείδων· μηδὲ πεῖρα ἔτι καιοῖτ·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισι, ἀέθλια δ' ἴσ' αἰνόλοτος
Ἔρχεθ', ὄφρα κὴ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὡς ἐφατ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο·
Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίων δύσαντο χιτῶνας.
Πλεῖσθις δ' ἀνὰ πάντα πολὺ κτήματα κεῖτο σιδήρου,
Ἀργύρεοι κρητῆρες τετυγμένοι· ἐξ δ' ἄρα μέτρα
Χαίδασιν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνισσαι δ' ἄγον κύδρις ἐπ' ἠερόεντα πόντον·
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι θοῇσι δ δῶρον ἔδωκε·
Υἱ' δ' ἧ Πριάμοιο Δυκάονδ' ἄνδρ' ἔδωκε
Πατροκλεὶ ἠϋτῷ Ἰησονίδης Εὐνῆδ'.
Καὶ τ' Ἀχιλῆος θῆκεν ἀέθλιον ἔξ ἐπάρουρο.
Ὅς τε διὰ σφαιρέων τοσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο
Δολιχόσε· αὐτὰρ δ ὧδ' ἔπλετο μίσγων καὶ πάντα δαμῷ.
Ἦ μὲν παλαιστὴν ἧ χερσὶν λαιδήσατο.
Στῆ δ' ἐρατὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,

Ὄρνυδ'

Τῷ τοι λιστομένω ὄπιπίσω μέσσην ἠδὲ καὶ ἵππων
Δόσω ἐμεῖο θοῦ ἕνδοθεν, ἵνα γνάσσῃσι καὶ οἵδε
Ὡς ἐμοὶ οὔποτε θυμὸς ὑπόπτερος ἔπλετο καὶ ἀπτύστης.
Ἦ ῥα καὶ Ἀντιλόχῳ νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγλην· ὁ δ' ἔπειτα λίβη θ' ἅλις παμφαινόωντα.
Μηριόνης δ' αὐτάρ ὁ δύο χρυσοῖο πάλαντα.
Τίγρεσι δ', οἱ ἔλασσιν, πόμπιν δ' ὑπολείπετ' ἀΐθλοις
Ἀμφίθιτος φιάλην, τὴν Νίσοθεν δῶκεν Ἀχιλλεύς
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων καὶ ἔπιπτε θοῇσιν,
Τὴν νῦν, καί σοι τοῦτο γέρας κατὰ μοῖραν ἔσσω,
Πατρόκλοιο τίφθι μνήμ' ἐμεῦ· ἐν γὰρ ἔτ' αὐτῇ
Οἴῃ ἐν Ἀργείοισι δίδαμι δέ τοι τό δ' ἄεθλον
Αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ πάλῃσι
Οὐδὲ τ' ἀκοντισμῷ ἐριδήσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θοΐσῃσι· πάλαι γὰρ ἀλεύατο κῆρες ἐπιόλβου.
Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθη· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων·
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
Νῦν δή τοῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γάρ τ' ἐμπεδος γῦια φίλῳ, πόδες, οὐδὲ τὸ χεῖρες
Ὧμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσουσιν ἀλαφρῶς.
Εἰδὼς δὲ κἀγὼ μετὰ τοῖσιν ἔμπεδος εἶμι,
Ὡς ὅπότε πρωτεῖστα Ἀμαρυγκίδαι θέσπιν Ἔπειοὶ
Ἐν σοφίῃ, παῖδες δ' ἐθέτην βασιλῆϊ ἄεθλα·
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν
Οὔτ' αὐτῷ Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πύξ μοι ἐπίκουρα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν.
Ἀγχοῦ δὲ πάλλῃ πλωτῆρσιν, ὅς μοι ἀρίστη·
Ἵππῳ δὲ πρόσθεν παρίσταμαι ἀθλοφόρω ἰόντε·
Ἀεθλεύουσι δ' ὑπερίβωλον Φηλῆά τε καὶ Πολύδωρον
Θοῖσιν μ' ἵπποισι παρήϊα σύνεγγυς ἐόντε,
Πλήθῃ φερόντε βαλόντες, ἀγαυοτάτω δὲ νίκης·
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα·
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι ὁμῷ ἐμπεδον ἰωιόχενσι.
Ἔμπεδον ἰωιόχει, ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
Ὡς ποτ' ἔσαν, νῦν αὖτις ἀάπτοροι αὐτοήνιαι
Ἔρχωμαι τούτω γε μὲν ἐγὼ μετὰ μοῖραν ἐλαύνων.

Πηλεΐδη

Chapter 1 1
Chapter 2 2
Chapter 3 3
Chapter 4 4
Chapter 5 5
Chapter 6 6
Chapter 7 7
Chapter 8 8
Chapter 9 9
Chapter 10 10
Chapter 11 11
Chapter 12 12
Chapter 13 13
Chapter 14 14
Chapter 15 15
Chapter 16 16
Chapter 17 17
Chapter 18 18
Chapter 19 19
Chapter 20 20
Chapter 21 21
Chapter 22 22
Chapter 23 23
Chapter 24 24
Chapter 25 25
Chapter 26 26
Chapter 27 27
Chapter 28 28
Chapter 29 29
Chapter 30 30
Chapter 31 31
Chapter 32 32
Chapter 33 33
Chapter 34 34
Chapter 35 35
Chapter 36 36
Chapter 37 37
Chapter 38 38
Chapter 39 39
Chapter 40 40
Chapter 41 41
Chapter 42 42
Chapter 43 43
Chapter 44 44
Chapter 45 45
Chapter 46 46
Chapter 47 47
Chapter 48 48
Chapter 49 49
Chapter 50 50
Chapter 51 51
Chapter 52 52
Chapter 53 53
Chapter 54 54
Chapter 55 55
Chapter 56 56
Chapter 57 57
Chapter 58 58
Chapter 59 59
Chapter 60 60
Chapter 61 61
Chapter 62 62
Chapter 63 63
Chapter 64 64
Chapter 65 65
Chapter 66 66
Chapter 67 67
Chapter 68 68
Chapter 69 69
Chapter 70 70
Chapter 71 71
Chapter 72 72
Chapter 73 73
Chapter 74 74
Chapter 75 75
Chapter 76 76
Chapter 77 77
Chapter 78 78
Chapter 79 79
Chapter 80 80
Chapter 81 81
Chapter 82 82
Chapter 83 83
Chapter 84 84
Chapter 85 85
Chapter 86 86
Chapter 87 87
Chapter 88 88
Chapter 89 89
Chapter 90 90
Chapter 91 91
Chapter 92 92
Chapter 93 93
Chapter 94 94
Chapter 95 95
Chapter 96 96
Chapter 97 97
Chapter 98 98
Chapter 99 99
Chapter 100 100

Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον. ὡς ὅτε νικὴς,
Δαΐφρ', ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὡς ἐφάθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευε.
Καὶ νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον (ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοί)
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δίχ' ἤμιφατ' ἀμφαφάσθαι,
Ὃς ἀγαθὸν μάλα τόν γε μεχρλαίσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τοῦτο ἔπος. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
Τὰ φρονέων ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ τοχέ' ἵππε,
Αὐτός τ' ἰήλιος ἐών, ἀλλ' ἄφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν οὔπω παυόμενόν γε ἵκανε διάκτορον
Εἰ δέ μιν οἰκτίρεις, καί τοι φίλον ἔμπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ', ἠδὲ δέ τοι δμῳαί, καὶ μώνυχες ἵπποι
Τῶν κέ ἑπεὶ τάχιστα ἀέθλιον δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλον,
Ἢὲ καὶ αὐτίκα νῦν ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμοιβὸς ἔειπε· σὲ δ' αὖτ' ἐπιεικτὸν ἐόντα
Ἀντιθέων ὅς κε θέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὡς φάτο, μείδησεν δὲ πρὸς Ἀχιλλῆα πόδας ὠκὺν,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπτερα μερμήριξε προσαυδᾶν·
Ἀντίλοχ', εἰ μή μοι κελεύεις οἶκόθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ὀπάσειν· ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω σοὶ δώρημα τὸ Ἀστεροπαῖον ἀπούρων,
Χάλκειον, ᾧ ὦμοι χέδμα φαεινὸν κασσιτέροιο
Ἄμφις δεδίνηται, πολὺ δή οἱ ἄξιον ἔγχος.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Θοῦρον ὑφαίνειν· ὁ δ' ἔσχετο, καί οἱ ἔνεικεν·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθη, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀΐσσετο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμα τὸν κερτομέων· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῇ δ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους, ὁ δ' ἔσωπε τὰ μετρύδα ἰσόθεος φώς,
Ἀντίλοχε, πρόφρων περ ἐμῷ, πῶς ἔρεξας;
Ἤχνυσας μὲν ἐμὸν ἀφετῶ, κλάψας δέ μοι ἵππους
Σοῖς σὸς πρόφρων βάλεν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.

Α'Μ'

Τ' ἦρε τ' ἀειρέθην ῥίμφα τορέοντε κέλεσθον·
Αἶψα δ' ἰὼν ἵκανε κονίης ῥα θαίμονες ἔδμεν.
Ἅρματα δ' ἐν χρυσῷ πεπυκασμένα καὶ στόμα τε·
Ἵππους αὖ μετόπισθεν ἐπέτρεχον, ἐν δέ τε πολλὴ
Γίνετ' ὀπιπεύοντι ἐοικυῖα θοῇσι κατόπισθεν
Ἐν λιπαρῇ κονίῃ τὼ δ' ἀΐδηλοι πετέσθην·
Στῆ δ' ἰθὺς ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς
Ἵππων ἐν τε λόφοις καὶ ὑπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐν διφρείῳ ἁμαξάων ὑπερφιάλων,
Κλῖνε δ' ἄρ' ἀμφὶ μάστιγα ποτὶ ζυγὸν· ἐν δὲ μάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' εὐαμμένως λάβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄρ' ἡνίοχῳ ἐπαρήσιον εὐφρόνιμοί περ ἐόντι.
Καὶ τότε δ' ἀντίον ἦλθε φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵπποις.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλεϊάδης ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, οὔπη πάμπαν ἀφραδέϊ Μενελάῳ·
Ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἴαχε φώνησέν τε ἵππους·
Ὄσσον ὑπὸ ζυγοῦ ἵπποι ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄμεινα
Ἕλκηστον ἀεθλίοισι παρηορίῃσι θέουσι·
Τοὺς μέν τι φαύοισιν ὀπαζώγου τείχεος ἄκρης
Οὐρείας, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει· ἐν δέ τε πολλὴ
Χάρη μεταιχμίῳ, πολέϊ θεσπεσίῳ θέοντε·
Τόσσον δὴ Μενέλαε ἀμύμονε καὶ ἀταλόφρον
Λείπετ' ἀπὸ σεῦ τὼ θοὼ καὶ ἐς ὀλίσθερον λέλειπο,
Ἀλλά μιν ἆψα νίχανεν· ὀφέλετο γὰρ μένος ἵππου
Γπποσύνη τ' Ἀγαμεμνονίης καλλίτριχος Αἴθης·
Εἰ δέ κ' ἔπ' ὀρθὸν γένοιτο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ' ὑπό τ' ἀμφήρεισεν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐς Ἰδομενῆος
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὶ ἐΐσκων.
Βαιόδιοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Βῆκος δ' ὠκυπόδων ἐλαυνέμεν ἀμφὶ κονίῃ.
Τὸν δ' Ἀδμήτου παῦσεν θεράπων ἀγακλῆος
Ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνειν ὀφθαλμοῖσιν ἵππους.
Τὸν δ' ἴδεν ὠκυτέρω ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Λοῖσθος αὖ ἄρματα ἕλκων ἐλαύνει μωνυχας ἵππους·

Ἀλλ'

Ὣς ἔφαθ'. Ἀντίλοχος δ' ἔπι κῆρι πολὺ μᾶλλον ἐλαύνει
Κέντρῳ ὀπιπεύων, ὡς οἱ αἴσιμα εἰδότι ἔργα.
Οὐδὲ ἄρ' ἀκηδείῃσιν ἔχε κατὰ μοῖρα διώκειν
Οὔτε μάλης ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἵππων.
Τόφρα γὰρ ὀπιδρωμέτην εἰσεῖδε γέροντα ὄπιθεν
Ἀντιδίου· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μή πως συλήσωσιν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀμφίψωσι ἐϋπλεκέας, κὴν δ' αὐτὸν
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης·
Τὸν δὲ νεηνίην ὧδε στέφει ἔξοχα Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἔρρ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φαμὲν πεπύσθαι ἀχαιόν.
Ἀλλ' ἄ μὰν ἄ δ' ὃς ἄτερ ὅρκου οἶσιν ἄριστον.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φάινόν τε,
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον· ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Θείοντας πύτισιν πόδας καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν ἄμφω γὰρ ἀτέμβουσι νεότητος.
Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ γε κατὰ δείσαντε ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ὀπιδραμέτην, τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δὲ ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ δ' πάλιν τε καὶ ἐντυπὰς ἐλάσαντες
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφεράσατ' ἵππους.
Ἦεν γὰρ ἐπὶ ἀγῶνα θοὰς ἵππους ἐλάων.
Τοῖο δ' αὖθι ἐόντος ὁμοκλητῆρας ἄκουσε
Εὖνον ὀφέλλασθαι δ' ἵππον ἀριστία πεφυῦχθαι.
Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φέρεν ἐξ ἰῶν ἕν ὑπ' ἀνὴρ
Ἀδμήτου σῆμ' ἐτέτυκτο· θεὸς δέ οἱ ἔμπνυε θυμόν.
Τῷ δ' ὀρθὸς ἐν μέσσῳ ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Οἷω ἐμὼ ἵππω ἀνταζόμεθα καὶ ὑμείς·
Ἄλλοι μοι δολίοισι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι·
Ἄλλῳ δ' ἠλιθίῳ ἐνδάλλεται. αἰὲ δέ που ἀσπὶ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, ἢ καὶ σέ γε φίρτερα πῆσαν·
Ἦτοι γὰρ τὰς θεσπὶ ἴδον θεὸς πέρμα βαλόσας.
Νῶϊ δ' πω δ' μάλα μὲν ἰδίεις πάϊτη δέ μοι ὄσσε
Τρῳϊκὸν ἀμπέδιον ποσὶ ἄμπυκα εἰσορόωσι.

Ἵ᾽ππoι ἢ πλὴν δύω τoι ἀὶ ἀρόμoν, ὐδὲ κατάγχὶ·
Ὅ᾽ς δέ κε κίρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσoνας ἵππους,
Αἰεὶ τίρμ᾽ ὀρέσαι, σρίφει ἴγχυθεν, ὐδὲ ἐλήθῃ
Ὅππως τὸ πρῶτoν ταρύσσῃ βοέοισιν ἰμᾶσιν·
Ἀλλ᾽ ἴσχει ἀσφαλέως, χὴ τὸ πρoθύχoντα δoκεύει.
Σῆμα δέ τoι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφρadὲς, ὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλoν αὖoν ὅσoν τ᾽ ὄργυι᾽ ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν ὐ κατα πύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δὴ τὼ ἐκάτερθεν ἐρήρασται δύο λευκὼ,
Ἠὲ ξυνoχῇσιν ὁδoῦ λείῳ δ᾽ ἱππόδρομoς ἀμφίς·
Ἢ που σῆμα βρoτoῖo πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἢ πρόγoνα νύσσα τέτυκτo θεὸς τό γε θῆκε δὶ ὀάπτην,
Καὶ νῦν τίρματ᾽ ἔθηκε πoδάρκης δῖoς Ἀχιλλεύς·
Τὼ σὺ μάλ᾽ ἐγχείμεναι ἐλάαν χεδὸν αἵματα καὶ ἵππους·
Αὐτὰρ ἢ κλιντῆρα κὶ ἐὺ πλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἢ κ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ τoῖιν ἀτὰρ τὸ δεξιὸν ἵππον
Κέντρῳ ἀμoκλήσας, εἶξόν τι σὶ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τoι ἵππoς ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς δὴ τoι πλήμνη γε δoκάσσεται ἀκρoτάτη γε
Κύκλῳ πoιητoῖo· λίθου δ᾽ ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μή πως ἵππoισι τι πρόσθεν, κατὰ δ᾽ ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὴ τoῖς ἄλλoισιν ἐλιγχείη δέ σοι αὐτῷ
Ἕστηκεν ἀλλὰ φίλῳ θρέψασ᾽ ἐὺ πρυλαγέοντι ἔῃ.
Εἰ δὲ κ᾽ ἐν νύσσῃ γε παρέξελάσῃσθα διάκωρ,
Οὐκ᾽ ἄν δὴ ὅς κέ σ᾽ ἔλῃ μετάλμῳ ὐδὲ παφίλθῃ·
Οὐδ᾽ εἴ κεν μετόπισθεν ἀφείνεα δῖον ἐλαύνοι
Ἀθρήσας ταχιὼ ἵππον, ὃς ἐν θoὰ ἦεν ἰόντι,
Ἢ ὃν Λαομέδoντoς ἔτ᾽ ἐνθάδε τέτρασαν ἀθλοί.
Ὣς εἰπὼν Νέσωρ Νηλήϊος ἄφ᾽ εἰς χώρῃ
Ἕζετ᾽, ἐπὶ δ᾽ παιδὶ ἑκάστoυ πίσυρας ἵππους.
Μηριόνης δ᾽ ἄρα πίμπε· ἐὺ πεπνύμενος αὐτὸς ἔπειτα·
Ἂν δ᾽ ἔβαν ἐς δίφρoυς, ἐν δὲ κλῆρoς ἐλάβοντo·
Πάλλ᾽ Ἀχιλλεύς, ἐκ δὲ κληρώσαντo Νεσορίδαο·
Ἀντιλόχῳ μὲν πρῶτoν ἔλαχε χρήσασθαι Εὔμηλoν·
Τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπ᾽ Ἀτρεΐδῃσι δoυρικλυτὸς Μενέλαoς·
Τῷ δ᾽ ὅτι Μηριόνης λάχ᾽ ἐλαυνέμεν ὠκυπόδοιν αὖτε

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ὑπέδυντο ποδώκει Πηλείωνι
Πρῶτον μὲν κεφαλὴν πυριήρεα σείσαν ἀΐξτε πίνω,
Ὄφρα μιν ἦπὶ φλιὴν ἦλθε βαθεῖα ἢ μέσσατον ἦτορ·
Κλαγγαντες δ' ἐπάγησαν ἐπὶ ὀστέα λευκά·
Ἄλτο δ' ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίσκαμα δινεύων·
Ἐν κλισίῃσι δ' ἔντες, ἐδώδιμα λιτὰ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, περιστεφέα τε τορόβαλλον
Ἀμφὶ πυρὴν εὐῶδες δι' ἀκτίνων ὑπὸ γαῖαν ἔχευαν·
Χώσαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν ὄβριμα ἄγων·
Νηῶν δ' ἐκφορέας ἀέθλια, λέβητάς τε τρίποδάς τε
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
Ἠδ' ἢ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον·
Ἵππασιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἆγλα' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἀγέμεν, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' οὐατόεντα δύω καὶ εἴκοσι μέτρα·
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππι ἔθηκεν
Ἕξ ἔτεα, ἀδμήτην· ἔρις ἡμίονον κυίεσαν·
Αὖτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλόν, τέσσερα μήτρα, πεχαδότα λευκοῖν ἐπ' ὠσίν·
Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἵππους τοὺς δ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι·
Εἰ μὲν νῦν ἄλλῳ ἄεθλοφόρῳ ἀνδρὶ Ἀχαιοί,
Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φοράμην·
Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ αἰετῆς πρέπει ἔμμεν ἵπποις·
Ἀθάνατοί τοι δῶρ' εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτὸς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ· ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μυθέομαι, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τοίσι γὰρ ἀθάνατος ἀπώλεσεν ἠνορέην τε
Ἠπύν, ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὦγρον ἔλαυνε
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λιγρῷ.
Τὸν τώ γ' ἑστάότε πινυτείετον, οὐδὶ ἰδὲ σφὶν
Χάσσαν ἐρητύσαντε, πὼ δὴ ἔσαν ἀχνυμένω κῆρ·

Στὰς ἀπάνευθε πυρὸς ξυνθλὼ κὰπὶ μέγα τεῦχε
Τιμὴ ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρίφι τηλεδόωσαν·
Οἴχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐς οἰνοπα πόντον,
Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ὑπέσχετο Πηλεὺς
Κεῖσέ με νοστήσειν τε φίλην τε παρείδα γαῖαν,
Σοὶ τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἰδυίης
Εἰς πηγὰς ὅθι τε τεμένεα βωμός τε θυήεις·
Ὣς ἦρᾶθ' ὁ γέρων· τοῦ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλειτο.
Νῦν δ' ἐπεὶ δὴ νόσφιν γε φίλων εἰς πατρίδα γαῖαν
Πατρόκλῳ ἅμα κόμην ὀπάσαμι φίλοισιν,
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροισιν ἔλυσεν
Θῆκεν τοῖσι δ' ἄρ' ἄσπετον ὦρτο γόοιο·
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἐπὶ φάος ἠέλιος βὰς
Εἰ μὴ Ἀχιλλῆα φῶτ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παρῆσαι·
Ἀτρεΐδῃ (σοὶ γάρ τε μεμίλιστόν γε λαοὶ Ἀχαιῶν.
Πάντοθεν ἀμφίστηθεν) ἔχοιο μὴ δὴν κλαυθμοῖο·
Νῦν δὲ λεὼν πυκινοῦσθαι ὀίω, καὶ δείπνον ἔπασθαι·
Ὅφρα δὲ καὶ λαὸν μὲν ὀίζυν κλαυθμοῖο κορέσσῃ
Αὐτὰρ ἐπὴν λαὸν μὲν ὀίζυν κλαυθμοῖο κορέσσῃ
Κνισάμενοι δ' ἅμα δαῖτα μνήσεσθ' ὑλίου,
Ποιμένα δ' ὑμὸν ἔπειτα πάμπαν δὴν ἐόντα.
Ἐν δὲ πυρὴ ὑπάτη νεκρὸν δέτον ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρὸς πυρὴν ἔλκετε τε καὶ ἄμφαιτον· σὺ δ' ἄρα πάντως
Δμηθὶ εἰ σοὶ ἐπάλυξε νίκην μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Εἰς πόδας εἰ καφύσσῃς, πρὶν δὲ σὸν ἄρτεπὲ σῶμα τανύσσαι
Ἐν δὲ πυρὴ μίλτοις καὶ ἀλείφατι ἀμφιτεθῆναι,
Πρὶν λίχεα κλισίηνδε πιέσμεναι δ' ἐλαύνειν ἵππους·
Εὐκομόωντας ἐπιβάντας πυρὴ μεγάλα στοναχίζων.
Ἐγγύθεν πως μοι κλαυθμὸν τεύξῃς κωκυτόν τε,
Καὶ μιν ἔπειτ' ἐπιβάντα πυρὴ δύο δειροτομήσας
Δοῦναι ἔχ' Τρώων μεγαθύμων υἷας ἀνὰ λαὸν,
Χάλκῳ δυϊόντ' ἀκαμεῖ θ' ἅμα φρεσὶ μηδέτι ἧμιν

Πάντυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφειστήκει, γόον ὀτραλέον τε μιθρηνὴν τε,
Καί μοι ἔικας' ἐπίπλησι ἴκτο καὶ θέσκελον ὄψιν·
Ὡς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρμιδόνοισι δὲ τοῖσι φδὴν ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ἀμφὶ τέκνῳ ἑλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆας τ' ὄτρυνε καὶ αἰόλους ἀξέμεν ὦλλον
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ὅτι δ' ἀμὴρ ἐσθλὸς ἀρέσθαι
Μυρμιδόνας, θεράπων ἀγαπήνορος Αἰακίδαο
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειρά τ' ἀμφίκυπελλα· πρὸ δ' ἄρ' ὑῆες κίον αὐτῶν.
Πολλαὶ δὴ δρύες ἦσαν, κάτανται, παίφαντά τε δόχμά τ' ἴλιθοι.
Αἱ μὲν ὅτε δὴ κομιδῇ ῥιπτέσθην πολυπίδακος Ἴδης
Αὐτίκ' ἄρα σφιν ὀδὺς ἐνφαίνοις τεταμένος χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
Πίπτον· ταὶ μὲν ἔπειτα διαπλήσαντες Ἀχαιοὶ,
Ἔκδεκτον ἡμίονοιν, ταὶ δὲ χθόνα πολλὰ δατεῦντο,
Ἐλδόμενοι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φορτῷ φέρον· (ὡς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἀἰμιμνων)
Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆ βάλλον ὅπῃ χέρσος, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φρασσάτο Πατρόκλῳ μέγα ἠείσιον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπὶ πάντη ὀβελιαλέσθαλον ἄσσοτον ὦλλον.
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζωννύσασθαι, ζεῦξαι δ' ὑπὸ ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους· οἱ δ' ἀρτύναντο καὶ ἐν πύκασιν ἔδυνον·
Ἂν δὴ ἔβαν ἐν δίφροισι πρὸ αἰβάτας ἡνιόχοι τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες μετὰ δ' ἴνιφθεν ἕποντο πεζοί·
Μυρίοι ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θεῖξιν δὲ πάντα νέκυσι κατεείνυον, ἀς ἐπίθοιγον
Κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κόμη ἔχε δῖον Ἀχιλλεύς·
Ἀχνύμενος ἑτάρῳ γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἀϊδόσδε·
Οἱ δ' ὅτε δὴ χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πίφραδ' Ἀχιλλεὺς
Κάτθεσαν αὐτοὶ δὲ οἱ μυρόεσσαν ἀμφὶς ἔνασσαν ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.

Εὖδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένῳ ἔπλευ Ἀχιλλεῦ·
Οὐ μὲν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλ' ἀθανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἄϊδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν.
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀϊδρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύξομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἄϊδος, ἐπεὶ μὲ πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε συγερή, ἣ πάρ λάχεν γενόμην περ.
Καὶ δή σοι αὐτῷ μοῖρα θεῶν ὑπένερθε Ἀχιλλεῦ
Τεῖχος ὑπὲρ Τρώων εὐρυλείων ἀποτίλλειν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐπήσομαι, αἴ κε πίθηαι·
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖ τέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγε σὺν ὑμετέρῳ δ', αἰσχρὴ τα σίνι ἀπὸ λυγρῆς,
Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος
Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς
Ἔτρεφεν' ἐσθλὸν ἔθηκε, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
Ὣς καὶ νῦν ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Τίπτέ μοι ἦλθες κεφαλὴ δεδρ' εἰληλουθυῖα,
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ὄπταλλεαι αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πειθόμενος κ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἄσσον σῇ θὶ μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλοις, ὀλοιὸν τετάρπωμεθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας ὀρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδὲ λάβε· ψυχὴ δὲ κάτ' χθονὸς ἠύτε καπνὸς
Ὤχετο τετριγυῖα. τάφων δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὦ πόποι ἦ ῥά τις ὀϊὴ καὶ ἀϊδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐ τί νυ πάμπαν

Παννυχὶ

Εὖδμῳοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πασίτη δ' ἀμφὶ νέκυσι κορυθαίολον ἔρρεεν αἷμα·
Αὐτὰρ τὸν γε διάκτορος ἀμφιπολεύων
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Στεῦτο δὴ πὰρ πατρὸς ἑταίρου χωόμενον κῆρ·
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν Ἀγαμέμνονα δῖον ἵκοντο,
Αὐτίκα κηρύκεσσιν ἀλιγυφθόγγοισι κέλευσεν
Ἀμφὶ πυρὶ ξῆσαι τρίποδα μέγαν, αἴ κε τάχιστα
Πηλεΐδῃ λύσαιεν ὑπὸ δεινοῦ αἵματοέντα.
Αὐτὰρ ὁ γ' ἰρνεῖτο στρεφεδινητὴ δὲ ὄρωρει
Οὐμὸς Ζεύς, ὃς τις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος
Οὐδέ μιν ὄβρι λιεταὶ κραπάτοις ἄσσον ἰκάνῃ,
Πρίν γ' εἰς Πάτροκλον δεύεσθαι πυρὶ σῆμά τε χεῦσαι·
Κείραθαί τε κόμην αἰψὰ δέ μ' ἔτι δεύτερον ὧλε
Ἴξεσθ' ἄχος κραδίῃ ὅφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μνώεσθον ἐυκρήτῃ πειθώμεσθα δαιτί·
Ἡώθεν δ' ὄτρυνον ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
Ὕλην τ' ἀξέμεναι τὰ θ' ἑπάντεα χρὴ ἐπέεικες
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ' ἤπιος τῶν μὴ ὀπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ὅτι ἔργα πεδέσσουσι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὴν κλύον, ἠδ' ὑπάκουσαν·
Ἐν συμφῶνα δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἔκαστοι
Δαῖτα τ' ἀδεῖπτον καὶ οἶνος ἐδεύετο θυμὸν ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο,
Τοὶ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλεΐδης δ' ὅτε δὴ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον,
Εὖπετὲς ὑπνῷ ἵμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προπὶ Ἴλιον ἰρινεώσσῃ.
Ἦλθε δ' ὅτ' ἐν ψυχὴ Πατρόκλῳ δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ μέγαθός τε καὶ ὄμματα καὶ εἰκυῖα,
Καὶ φωνὴν καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,

Τοῦ μὴν δὴ ἕδεισε, καὶ οἰόν πίνα δημόν·
Αὐτὰρ ὁ θ' ὕπνῳ ἕλετ', παύσας τὸ τε νηπαχέων.
Εὗδεν δ' ἐν λέχεσσιν ἐν αἰγιαλίτισι πυθμέσι,
Ἐκμὴ ἐπὶ μαλακῇ θελέαν ἐμπλησάμενος κῆρ.
Νεῶν δ' ἀπὸ πολλὰ πάσθη φίλα ἀπὸ πατρὸς ἀμύρτων,
Ἀσυκάξ, ὃν Τρῶες ὑπέκλεπτον κελέσσιν.
Ἐκ δὲ πόλιν ἴμυσε πύλας καὶ τείχεα μακρά·
Νεῶν δέ σε μυρίαι ἀθρόαι νισὶ κεφαλῇσι τόσφι τοκήων
Αἰόλαι ὀλλαὶ ἑδοντας, ἐπεὶ κε κεῖθι κορέσσονται,
Γυμνὸν· ἀτὰρ τοι εἵματ' ἐν μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, πετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα κατηφλίξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐλεείσεαι αὖτις,
Ἀλλ' ἀρὸς Τρώων καὶ Τρῳαδέων κλέος εἶμι.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ὀπὶ δ' ἐστονάχησε γυναικῶν.

ΓΛΙΑΔΟΣ Ο' ΜΗΡΟΥ Η' Ψ.

ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ Υ' Π Ρ'.

ΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλεὺς δὲ νεομυρμιδόνων ὅπλα τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, τυρανιήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρῳϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα θάπτει τε καὶ ἀγῶνα ὅπλων πάρεσιν ποιεῖ, ἐν ᾧ παρὰ ἵππους μὲν Διομήδης, ἅρμασι δὲ Ὀδυσσεὺς, ἄλλοι δ' ἄλλως· καὶ ὅπως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Ψῖ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα δι' ἀθλοις ἐπέλεσσεν Ἀχιλλεύς

Ἔλκον ἀκηδείῃσι κοίλας ὑπὸ νῆας Ἀχαιῶν.
Τιὸν ἢ κατ' ὀφθαλμὸν ἐρείκεται ἠὲ μετ' ὦμον·
Ἦε μὴ ἐξοπίσω, ὅτε κεν ψυχὴν ἀπορούσῃ.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δίσματα σαγλόεντα,
Ἀμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ' ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγετ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἄλιτο ἔσθην·
Αἳ ἑμῷ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένῳ ἀπολέσθαι·
Ἣ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ εἰς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπεν·
Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γηθόμβ' αἴτη
Ἀμφίπεσε σὺ μοῦνος ἐν Τροίῃ Πριάμου τε δόμῳ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, ὑπωπλάκῃ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον ὡς μὴ ὄφελλε τικέσθαι.
Νυῦν δὲ σὺ μοῦνος ἐμοὶ δόμος ἠδὲ καὶ εὐνὴ
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ συγερὴ ἐνὶ πήδεϊ λείπεις
Χήρῃ ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομόν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμορος· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάες ἔκ τε σοι αὐτοῦ.
Ἦ τοι γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολυδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπάσω
Ἔσσονται· ἄλλοι γὰρ ἐπουρήσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παραφήσεται παῖδα τίθησι·
Πάντ' ἀμηχανόων· παρὰ δὲ δακρυόεσσα τέτηκε
Παῖς δ' ὑπερμενέεσσι δεδαίκρισται ἢ παρειαί.
Δύσεται ἐν σπείῃσι πάις ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέν τ' ἐδίνη, λευκὴ δέ οἱ ἔνδοθεν ὀδὼν
Τὸν ἢ κὴ ἀμφιθαλὴς ἐν δαιτυῒ ἐξυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, κὴ ὀνειδείοισιν ἐέσσας·
Ἔρρ' ὑπαι· ἐκ δόμου· σὲ γε πατὴρ μεμαδηκυῖα τοκῆες,
Ἀλλὰ καὶ οὐδὲ πατὴρ ἔτι μιν τέρπεσκε χαίρων
Ἀσυκὰ ἀξιόεις· τῷ μὲν μάλα δηρὸν ἔπεσκε πατρὸς

Μυρίον

Ὣς ἔφατο κλαίων. τὴν δ' οὐκέτι πάντες ἑταῖροι
Τρῶες ἔσαν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀπο πεφνειῶτος, ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κὰτ ἄστυ πελέσκεο πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρῳῇσι κὰτ αὐτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ', ἦ γὰρ καὶ σφι μάλα κῦδος ἔκαδες
Ζωὸς ἐὼν νυῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γὰρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἐκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἤγ' ἴσον ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δ' ἄνθεα ποικίλ' ἔπασε·
Κίκλετο δὴ ἀμφιπόλοισιν ἰὼπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκώπις Ἀθήνη.
Κωκυτῷ δὴ ἔπειτα καὶ οἰμωγῇσι δόμοιο,
Τῇς δ' ἐλελίχθη γυῖα· χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δὲ αὖτις δμωῇσιν ἰὼπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅπιν' ἔργα τέτυκται
Αἰδοίης ἑκυρῆς ἠδὲ ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι παλλέται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήχυται· ἰχνίῃ δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν·
Αἰνῶς ἀπ' οὔατος εἶη ἐμοῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖον Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγλαϊηφόρος ἀλκῆς,
Ὅς μιν ἔχεσκ' ἐπὶ ἄστυ ἐνὶ πληθύι μηδ' ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο δίεσυτο μητιάδι ἴσην,
Πτυχὸς μυχόνδε κιοῦσα· δύω δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ δ' εἰσόψετο
Ἑλκομένην προπάροιθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι

Ἕλκον

Ἡ ῥά μιν ἀμφὶ μέγα κῦδος ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.
Ὡ Τρῶες καὶ ἄρυ θηῶ ἅς δύχετάοντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρω μετόπαθε ταλῶν τέτληότε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πέρνης βαίεις δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας
Ἐκ δίφροιο δ' ἶδησε· κάρη δ' ἅλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἐπί τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας
Μαστίξ' ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Τῶν δ' ἵκετ' ἐλκόμενος κονίσαλος ἀμφὶ ἧ χαίτας
Κυδάνας πίμπλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν, τότε ἧ Ζηὶ δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσασθαι ἐῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τῷ μὲν κεκάγητο κάρη ἅπαν ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ ἧ λιπαρὼ ἔρριψε καλύπτρην
Τήλοσε κῶκυσεν ἧ μάλα μέγα παῖδ' ἰποδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος ἀμφὶ ἧ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατ' ἄστυ·
Τῷ ἧ μάλιστ' ἄρ' ἴλιον ἐπαλίγκιον ὥστεί ἅπασα
Ἰλὺϊ ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Δαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων εἰσάρα ἑκάστον,
Λίσσετο φίλοισι καὶ μὴ οἱ ἐάσατε κηδόμενοί περ.
Ἐξελθόντα πόληος ἐπὶ δ' ὀφθαλμῶν ἀ χαλῶν·
Λίσσομαι αἰέρσαι τὸν ἀτάσθαλον, ὄβριμον ἄνδρα
Ἦ πως ἠλικίῃ αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεύς, ὅς μιν ἔπεκτα καὶ ἔτρεφε πῆμα γυναιξὶ
Τρωσὶ μάλιστα δ' ἐμοὶ πολὺ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσοις γὰρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας,
Τῶν πάντων ὃ τύσσον ὀδύσσομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατιόντα δίδοε εἴσω
Ἕκτορος· αἴ ὄφελόν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυομένω τε
Μήτηρ θ' ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.

Ὡς

Πείσεαι· ἢ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φερέζωνε μὴ πού τι θεῶν μήνιμα χθιζὸν
Ἦμαρ πῶς ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μὲν εἰπόντα πύλῃ θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀΐδος δὲ βεβήκει
Ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀδροκτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσαμύδις δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τίθνασι· κῆρ ἔχ' ἐγὼ πέρ τε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν νεκρὸν ἐρύσατο, χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τὸν ἀϊδρείῃ ἔπιφ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων πύκτε ἰοῦλον
Ἄμπεσε, ἄλλοσε δ' ἀσπὶς ἀφέσμενον ᾗες Ἀχαιῶν,
Οἵ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· ἐγγὺς δ' ἄρα οἱ τις αὐτῶν τῶ γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἁπτομένοισιν
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνίσφησιν πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ ἐστάσκεν δαΐφρονας·
Τὸν δ' ἐπὶ ἑξκαίδεκα πολάρχης δῖος Ἀχιλλεὺς.
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσι ἔπος πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπεὶ δὴ τὸν δ' αἶσα θεοὶ δαμάσσαν ἀνῆκαν,
Ὃς κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν ὅσ' οὔπαντες ἐτίσαμεν·
Εἰ δ' ἄγε δὴ ἀμφὶ πόλιν συὶ τεύχεσι πειρηθῶμεν·
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
Ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τῶδε πεσόντος,
Ἦε μιφθεῖεν μεμάασι καὶ Ἕκτορος ὄφρ' ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διεείρεται ἐξ ἑο θυμός;
Κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τὸν δ' οὐκ ὀπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δ' ἤ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο·
Αὐτάρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγε δὴ αἰ δόντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νίκην ὀπὸ χαλκοβαρῆ πεπάλοντες, πίδε δ' ἄλοχμον.

Ἠέλιον

Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅσα εἴξεια μῶλιζε.
Τοῦ δ' ἢ ἀλλοτ' ἀλλοῖον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Κὰδ δὲ τὸ Πατρόκλοιο βίλων ἀνὰ ἴξε κατάκτας.
Φαίνετο δ' ἢ κλητῖλες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λευκαγίης· ἵνα τε ψυχῆ ἄκιστος ὄλεθρος·
Τῆ ῥ' ἔβαλ' οἱ μεμαὼς φίλατο δ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀυχένος ὦλυθ' ἀκωκὴ
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀστραύεσχεν μελίη τάμε χαλκοβαφὴς δὲ.
Ὄφρά τι μιν σαφήνειεν ἀμειβόμενον ἐπέεσσιν.
Ἤλυθε δ' ἐγγὺς ἰὼν, ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφησθα Πάτροκλὴ ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσεσθ', ἐμὲ δ' ὀλίγον ὀπίζεο νόστον ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀμύμονα κῆρα μέλαιναν
Νηυσὶν ὑπὸ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην.
Ὅς τοι γοιώσατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' αἰσχῶς, τὸν δ' ἂχτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἐλιχοβρεμέτης ὑποδείδιος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ἐπὶ ψυχῆς καὶ γοιώων τῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα ἁδρήκτοισι κύνες κατὰ νηυσὶ Ἀχαιῶν,
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' αὖ ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μή με κύον γουνοῦσ' γουνάζεο μηδὲ τοκῆας,
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀείρῃ
Σὰρκας ἐμὰς ἀσάμενον κραὶ ἔδμεναι οἷά μ' ἔοικας·
Ὡς οὐκ ἔστ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἴκοσι λύτρα τ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωσίν τ' ἄλλα
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρυσάσθαι φάσ' ὀίω.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς σε Πρίαμος ὀΐεται δ' ὥς σε γε πότνια μήτηρ
Ἐνθέμεναι λεχέεσσι γόοιτο, ὃν τέκεν αὐτὴ,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δ' ἠκαθνάσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Εἰ δ' ἐὺ γιγάσκεαι προτιόσσομαι, ἀλλ' ἄρ' ἐμοὶ λὴν

Εἰπὴν·

Εἴ πι ἐδωκε θεός νωϊ αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἀλυξαι
Χάλκειόν τ' ὤμοις δή μιν σῶ ἐκ χερὶ πᾶν κομίσσαι·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σεῖο κατα φθιμένοιο· σὺ γὰρ σφίσι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαὼν ὤμου ἐΐ δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος· οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐπ' ὤπορον ἔκρυγε χερός·
Στῆ δ' κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας
Ἦτοι μὶν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' οὔπω οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ἦ ῥα κατὰ φρένα, φάντο δέ τε,
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θανατόν δ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἔμεν ἔμπεδα εἰδώς·
Ἀλλ' ὅ γε τεῖχος ἔχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη·
Νῦν δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδὲ τ' ἄπωθεν·
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷϊ ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες ἐρύσαντο· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μὰν ἀκλειῶς γε καὶ ἀπρήκτως ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἀνδράσιν ὑστερήσιν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἐρύσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἴμησεν δ' ἀλεείνων ἀΐστου ὑψιπετήεις,
Ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐριβρεμέτω,
Ἁρπάξων ἢ ἀρνὸν ἀμαλὸν ἢ πῶλον λαγωόν·
Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε πεπαρμένον φάσγανον ὀξύ.
Ὤρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μῆνιν δ' ἐμπλήσατο θυμόν
Ἀγλαὸν ἀμφέθετο δὲ σάκος στερνοῖο κάλυψε
Καλὸν δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περὶ στέφον ἔσπετο χαῖται
Χρυσείαι, ἃς Ἥφαιστος ἰήλεμο θαμειὰς
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπε δαΐφρονι δυσμενὲς ἔγχος
Πάλλων δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ.

Τὸν ποδάρκης δῖος ἀπεσύετο μήδεα κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Οὐδ' ἔτι Πηλείδης ἰὼν ἀποβήσεσθαι ἄνωγε
Τρῶας πρὶν ἄσυ μέγα Πριάμου δῖον, ἠδὲ ποτ' ἔπλευ
Μείνας ἰσοχόωμον νηῶν αὐτοῦ με θυμὸς ἀνῆκε
Σπέρχω αἰτίαν στεῖον ἑλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεὰς ὀπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄρειοι
Μάρτυροι ἠδ' ἔσονται ἐπ' ὀπίσσοποι ἁρμονίῃσιν·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἐκ παντὸς ἀνήσω, ἀλλ' ἔμπεδον ἔσται·
Δώσω καμμορίην, σεῦ ἧς ψυχῆς ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ κέν σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεύς,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· εὖ δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ μή μοι ἄλαστε σύνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς ἦν ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶϊν
Ὅρκια ἔσονται, πρίν γ' ἢ ἑτέρῳ γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Πάντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ δηϊοτῆτα πολέμιζε.
Οὔ τοι ἔτ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἐγχείῃ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἑτάροισι πεφνὼν, οὓς ἐκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦρα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν αἶψα ἰδὼν ἠλύξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἔζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπὲρ πτόλιος χαλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἐπὶ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Αὖτις δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν,
Ἕκτωρ ὃ προσέφη μεγαθύμονα Πηλεΐωνα,
Ἥμβροτες, οὐδ' ἄρα πού τι θεοῖς ὀπιδνοτὸς Ἀχιλλεὺς
Ἦ ἐκ Διὸς ἦσθ' εἰς τ' ἐμὸν μόρον, ἣν τοι ἔφης γε.
Ἀλλά τις ἀφραδίη καὶ ὀπίθιος ἔπλιο μύθων.
Οὔ φρεσί σ' ὑποδδείσας μῦθόν τε κακὸν τε λάθωμαι·
Οὐ μὲν μοι φόβῳ γε μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἴθυς μεμαὼς ἐπὶ στῆθος φόρον ἔλκευσον,

Εἰπὶ

Ω'χετο δ' εἰς ἀίδαο, λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῶϊ δὴ νῶϊ γ' ἔολπα Διὶ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἔκτορα δηϊώσαντε, μάχης ἀπὸ φῶτα ἰόντα.
Οὐ οἱ νωϊν ἔπι γ' ὅδ' ἀμύνεται ἄμμε χρόμενος περ,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάσασι ἐκάρδοπε Ἀπόλλων,
Πρὸς Διὸς αἰγιόχοιο. σὺ δ' ἀμπνυε, τόνδε δὲ ἐγώ τοι
Οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χάρη δὲ θυμῷ·
Σταδὸν δ' ἄρ' ὄβριμον ἔγχος ἐρείσατο σειοφόεντι
Ἥ δ' ἄορ ὀξὺ κολεῷ ἔλειπε κληίσασα δ' Ἔκτορα δῖον
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δόμας καὶ ἀτειρέα φωτί·
Ἀγχοῦ δὲ ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦ θήν, ἢ μάλα δή σε βιήσεται ἀκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀντίον ἐλθὼν Πριάμοιο παρὰ τειχέσι δῖα·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στῶμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες·
Τλῶ δὲ αὖτε προσέειπε μέγας κορυθάϊξ Ἕκτωρ,
Δηΐφοβ', ἦ μάλα μοι τὸ πάρ θ' πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γαμβρῶν, ὅς Ἑκάβῃ ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔπ κὴ μᾶλλον νοέω φρεσὶ πημήσεσθαι,
Ὡς ἔπλης ἐμεῦ εἵνεκ'· ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἦ θεῖ', ἦ μὴν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν (πῖσυρ γὰρ ὑπερθυμίῃσιν ἅπαντες)
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἀτέμβετο πένθεϊ λυγρῷ·
Νῦν δ' ἰθὺς μεμάτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δουρὸς
Ἔξω φειδωλὴ ἔνα εἰδομεν εἴκεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἠὲ ὑφ' ἕρκεσι φίλτατον
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς ἦ κεν σῷ δουρὶ δυμείη.
Ἦ ῥα, φαμένη, κὴ ἡρδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐλθὸν ἔσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Η' δὲ Θ' ὕπαιθα φοβεῖτο· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λελήκως
Ταρφὲ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὡς ἄρ' ἐμμεμάως ἰθὺς πίτνα. τρέφε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δ' ἔθεν γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δ' ὄφρα σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἱκέσιτα
Τείχεός θ' ἵππων τε κατ' ἀμάξιτον ἐστύσαντο·
Κρουνὰ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος·
Ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἐτέρη θέρεϊ φορέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἔνθάδ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ θρῴσκες εἰγλῆεν ἴσαι
Καλοί, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλυνέσκον Τρώων ἄλεγόν τε θύγατρες
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥὰ παραθρῴσκετον, φόβος δέ σφεας ἐλάμβανε.
Πρόσθε μὲν ἰθὺς ἔφθη γενύεσσι δὲ μακρὰ μάλ' ἀμείρων
Καρπαλίμως· ἐπὶ δ' ἄχνη ἐερσήϊος ἄδε βοείῃ
Ἀρνύσθην· αὐτὰρ τὸν ἀείσετα γίγνεται αἰδρώς,
Ἀλλ' ἐπὶ τοῖσι φυγῆς θέσαν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροισι παρὰ τέρμασι μώνυχε ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, πό τ' ἆθλον μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ, αἰδοίη κατὰ πθιεώτης·
Ὣς τὼ πρὸς Περάμοιο πόλιν τρωσὶν θεσιθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο·
Τοῖσι δ' ἄμυδις ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διακτορίδην περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμεν· ἐμοὶ δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ὀπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχοι· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλεϊ ἀκροτάτῃ· νῦν καὶ τὸν δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄντυ περὶ Περάμοιο ποτὶ ταχέιαν διώκει.
Ἀλλ' ἄγετ', φράζεσθε θεοὶ κατὰ μητιάασθε
Ἢ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦε μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα,

Αἰδόμην Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κεκακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δ' ἦ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠὲ κεν αὐτοὶ ὀλέσθαι ἐϋκλείως προτὶ πόλιν.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βεβαφυῖαν, ὀρύσσω δ' ἀμφὶς ἐρεί σας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆϊ μαιμώοντος δύτιμ' ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήματα δ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μεθ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος νηυσὶν ἐς εὐναιετάων
Ἤγαγετο Τροίηνδε, ἥ τ' ἤπλετο καὶ μᾶλλον ἀγῆνι·
Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἄμμορα Ἀχαιοῖς
Ἀλλ' ἀποδάσεσθαι ὅσσ' ὧδε πόλις ἐκέκευθε·
Τεύχεσι δ' αὖ μετόπισθε γαρέσσομαι ὄρνυμι λαόν,
Μή τι κατακρύψαι, ἀλλ' ἐξερέεινα ἕκαστα,
Κτῆσιν ὅσην πολιῆθεν ἀπέρεπτον ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλά τί μοι ταῦτα φίλον δισσάσσατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μύθοισιν ἰὼν ὀλοὸν δέ με κὴν ἐνίπτῃ,
Οὐδέ τι μιν ἀϊδίστην κτερείσει δέ με χερμὶν ἐοῦσαν
Αὖτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα λύω.
Οὐ μὴν πως νῦν ὄξιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὁμοίϊον μῦθον ἀπ' παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Βέλτερον αὖτ' ἐρεθὴ ξυνελαυνέμεν· ἢ τιν' ἔχησθα
Εἴδομαι ὀπωπτῆρα καὶ ὀλύμπιον εὐχος ὀρίξειν.
Ὣς ἄρμαινε μνῆσιν· ὁ δὲ οἱ χαλκοῦν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίολῳ πτολεμιστῇ,
Σείων πηλιάδα μελίην κῆ δεξιὸν ὦμον·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθομένῳ ἴκελος χαλκὸς ἐλάμπετο εἷλε δὲ κοῦρος
Ἠΰτε πυρὸς αἰθαλόεντος ἢ ἠελίοιο φαεινή.
Ἕκτορα δ' ὡς εἰσεῖδεν ἐλεφήραμος, ἐν δ' ἄρ' ἔτλη,
Οὐκέτ' ἔπειτα μένων, ἀλλ' ἔκλινε σφέας κατὰ κόσμον,
Ἤϊε κηρὸς ὁρίνθη ἐλεφήτορι πηλιάδι
Ῥιπῇσι ἐΐκτο δὲ τρήρωνι πάλλοντι.

Οὓς πρίφον ἐν μίγαρ ϐησι ϑοπεζῆας πυλαωρὺς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἶμα πόντις ἀλύοντες ωδὲ ϑυμῷ.
Κεῖσοντ' ἐν ωρηϋσι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἄρνὶ κταμϐλίῳ δεδαϊμϐλῳ ὀξὺν χαλκῷ.
Κεῖϑαι. πάντα ἦ καλὰ ϑανόντι πὰρ ὅ, τι φανείη·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Λἴδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμϐλῆος γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἰκτιστον πόλεϊ τε δειλοῖσι ϐροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δὴ ἄρ' ἀμφὶ πείρας ἕλκετο χερσὶν
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς ὀδ' Ἕκτορι ϑυμὸν ἀνειδὼ.
Μήτηρ δ' αὖϑ' ἑτέρωϑε, ὀδύρετο δακρυχέουσα
Κόλπον ἀϊσσομένη, ἑτέρηφι ϑ' μαζὸν ἀνέχουσα.
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπτα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτοὺ νῦ ποτέ τοι λαϑικηδέα μάζον ἐπέσχον,
Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἔμοιγε ϑ' ὅμιον αὖδρα
Τείχε@ ἐντὸς ἰὼν μηδὲ ϖρόμος ἵστασο τύτῳ,
Σχέτλιε@ εἴ ωρ σε κατακτάνῃ ὃ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λιχέῃσι φίλην ϑάλε@, ὃν τέκον αὐτὴ
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἐπὶ δὴ σε μάλα ταχέες
Ἀργείων ϖῦξὶ νηυσὶ κύνες τανύσσονται.
Ὣ τώγε κλαίοντε ϖροσαυδήτην φίλον υἱὸν,
Πολλὰ λισσομένω. οὐδ' Ἕκτορι ϑυμὸν ἔπειϑον·
Ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δ' ὅτε δράκοντ' ὄρεσφι κακὸν ἀνὴρ ὀρέστερος ἄνδρα μένηται
Βεβρωκὼς κατὰ φάρμακ' ἰδὲ δή τε μιν χόλ@ αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμεν@ ϖερὶ χεῖ·
Ὣς Ἕκτωρ ἀσπιστὸν ἔχων μένε@ ἐχ' ὑπαιχώρει,
Πύργῳ ὑπὸ ϖροφύχοντι φαεινῷ ἀσπὶς δ' ἐρείσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε ϖρὸς ὃν μεγαλήτορα ϑυμόν;
Ὤμοι ἐγών, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πρῶτος δή μοι ϖρῶτ@ ἐγγείλειε ἀναξ ἀνδρῶν,
Ὃς μ' ἐκέλευσε τρῶσι ϖότ' ἐν πόλιν ἠγήσασθαι
Νύχϑ' ἱερὴ τῇδ' ὁλομήν ὅτε τ' ἄρετο δῖ@ Ἀχιλλεὺς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ ϖιϑόμην· ἦ τ' αἶ ϖολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δὴ ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀφραδίῃσιν ἐμῇσιν,

σίμωξεν δ' ὁ γέρων, καὶ φθάμενος ἅψατο χειρός,
Τὸν φόβον ἀπαλάλκων μέγα δ' οἰμώξας ἀγορεύει,
Διομήδεος φίλον υἱὸν ὑπερφιάλοιο πυλαόνος
Εἰσιδέειν, ἔμμοτον μέμας ἀχλὺς ἀμάλδει.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσαυδήσας, χεῖρας ὀρέγνυς·
Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀμφὶ σὲ πάντες
Οἷος, ἀνὰ δυθ' ἄλλων ἵνα μὴ τάχα πότμον ὀπάσσῃς
Πηλείωνι δαμεὶς ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσιν.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοκάδε γλύοιτο
Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιντο
Κείμενον· ἦ κέ μοι ἄλγος ἀπὸ πραπίδων ἄχος εἶλοι.
Ὅς μ' ἐφίλησε πολλὰ τε καὶ ἐσθλὰ ἐοργώς·
Κτείνων, ἢ πρόπαν ἄστυ ὑπὸ πτολεμάδαπάων.
Καὶ γὰρ νῶϊ δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολυδώρην
Οὐ δυάσαμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄγυ ἀλέντων.
Τὰς μοι Λαοδόκη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἀπέπεφτε
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀπολυσόμεθ' (ἔστι γὰρ ἔνδον
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἀλτης)
Οἵ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ τε καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μενωνᾶ δαΐφρονι ἄλγος
Ἔσσεται, ὧν μὴ καὶ σὺ θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀλλ' εἰσέρχεο παῖδες, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῳὰς καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνα ὀμέρθῃς·
Πρὸς δέ μ' ἔτι δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον· ὄρφανα πατὴρ Κρονίδης ὀπάσειε καὶ ὤδε
Λίσσομ' ἐγὼ· φάλαινα φίλοισ', ἥρωσι πολὺ ὀπίδνοτα,
Τρῶάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους ἀεσικλύζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα πρὸς γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυκὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ δὴ αὖ πύματόν με κυνῶν προφέρτησι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἢ βολίῃσιν ἀπὸ θυμὸν ἕληται,

Οἵ

Σοὶ μὲν κῆρ ἄσυ πεφυζότες ὦκὺ νέεσθαι,
Ἰλιόθεν ἀπενύχετο, πίον τ', ἀλείατό τε δίηαν
Κεκλιμένῳ ἐπὶ ἔγχεϊ· ἀσπὶς γὰρ ἑκάστῳ
Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκεσιν δ' ἄμοισιν ἀλῆντο.
Ἔκτορα δ' ἀσπερχὲς μήνιε φαίδιμος ἵππων,
Ἰλιάδαο πόρος διοτρεφέος Πριάμοιο.
Αὐτὰρ Πηλείωνα ποδώκεα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τίπτέ με Πηλέος υἱὲ ποσὶ τόσσον διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι σὺ δ' ἀσπερχὲς μαίεσαι.
Ἦ νύ τοι ἦτοι μέλεαι Τρῶας τόν γε ἔρυβας,
Οἵ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δ' ἄλλοσε λιάδας.
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δ' μὲγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Βλαψαίμ' Ἑκτόρεον, θεὼν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νεῦ τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Τῶν ὀδὰξ εἵλον κόνιν Ἰλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἐδδείσας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν πασάμην γε ἔοι δυνάμις γε παρείη.
Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει.
Σὺν ἄρμα δ' ἵππω ἀιθλοφόρε συὸν ὄχεσφιν
Ὦκέ τε ῥεῖα θέην ταμνόμβρῳ πεδίοιο.
Ὡς Ἀχιλῆα λαμψηρὰ πόδας κὴ γούνατ' ἀνώγα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Παμφαίνονθ' ὅτ' ἀστὴρ ἐπισύμβλην πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλῇσιν μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κυνὸς Ὠρίωνος ὀπωρινὸν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἔδεν κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται·
Καὶ τε σίρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσι θέοντος.

Ὤμοξε

Figure 1.1 Example of a simple flowchart.

Flowcharts are used to represent algorithms in a graphical manner. Figure 1.1 shows a simple flowchart. Each box represents a step in the algorithm. The arrows show the order in which the steps are executed. The diamond box represents a decision point. The algorithm follows the path labeled "Yes" if the condition is true and the path labeled "No" if the condition is false.

Flowcharts are useful for visualizing the flow of control in an algorithm. However, they can become cumbersome for complex algorithms. In such cases, pseudocode is often preferred.

Pseudocode is a high-level description of an algorithm that uses a mixture of natural language and programming language constructs. It is not executable by a computer, but it is easy for humans to read and understand. Pseudocode is often used in textbooks and in the early stages of algorithm design.

Here is an example of pseudocode for the algorithm in Figure 1.1:

```
read x
if x > 0 then
    print "positive"
else
    print "non-positive"
end if
```

Pseudocode is not standardized, so different authors may use different conventions. However, the goal is always to be clear and concise.

1.3 Analysis of Algorithms

Once we have designed an algorithm, we need to analyze it to determine its efficiency. The efficiency of an algorithm is usually measured in terms of the amount of time it takes to run and the amount of memory it uses.

The time complexity of an algorithm is a function that describes how the running time of the algorithm grows as the size of the input grows. We usually express time complexity using big-O notation. For example, if an algorithm has a time complexity of $O(n^2)$, then the running time of the algorithm grows quadratically with the size of the input.

The space complexity of an algorithm is a function that describes how the amount of memory used by the algorithm grows as the size of the input grows. We also usually express space complexity using big-O notation.

In general, we prefer algorithms with lower time and space complexity. However, there is often a trade-off between time and space complexity. For example, we can often reduce the time complexity of an algorithm by using more memory.

Μή μ' ἀπαειρόμβιον πόλιος πεδίον δὲ νοήσῃ,
Καί μεν μεταίξας ωέρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν
Οὐκ ἐτ' ἔπειτ' ἴσας θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃς.
Λίλιε γὰρ κραπνὸς ὧδε πάντων ἐς' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κεν οἱ ωεφπάρεσι πόλιν καταναιτίον ἔλθω.
Καί γάρ θλιβ πύπτω τεφτὸς χερὸς ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐν ᾗ ἴα ψυχὴ, θνητοὶ δέ ἑ φασ' ἀνθρώποι
Ἔμμβναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μάρνασθαι ἐδέδοι
Ἄλκιμον ὡρμᾶτο πνοιὴν ἐνιπνείζειν ἢ δὲ μάχεσθαι.
Ἦτοι πάρδαλιν εἶπε βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἀναιτίον, ὑδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, ὑδὲ φοβεῖται ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἶσορ γὰρ φθαίμβός μιν ἢ ὑτάσῃ, ἢὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ δουρὶ παπαφμβὴν ἐκ δόπολήσῃ
Ἀλκῆς ωρίν γ' ἢὲ ζυμβλήμβναι, ἢὲ δαμῆναι·
Ὣς Ἀντιλόχοιο μέγα νοος δῖος Ἀχιλλεύς
Οὐκ ἔθελε φεύγειν ωρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γε δὴ πρόσθε μβὼ ωεφόβει· ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
Ἔσχεν δ' αὐτοῦ πυύσκετο, καὶ μιν' ἀύτει.
Ἦ ὀλίγου μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ σὰ ᾧμ' Ἀχιλλεῦ
Ἦματι τῷ δὲ πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι'· ἦ τε πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Ἔν γάρ οἱ πολίες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες ἐμοῦ
Οἵ κεν ωερόδε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφεύξῃς
Ὦ δ' ἐκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺ ἄκοντα βαφειὴν χερὸς ἀφῆκε.
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμιλλον ὑπὸ γονάτος, ὑδ' ἀφάμαρτεν·
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτόνκτος καλὸν τέρενε
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημβρὸς, ὑδ' ἐπέρησε, θεὸς δέ ἑ μήνατο δῶρα.
Πηλεΐδης δ' ἀρμήσατ' Ἀγλώοροι εἰπεδέοιο
Δοῦπερε· ὑδὲ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι·
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἠύχου δ' ἀμφὶ μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι·

Αὐτὰρ

Ε'ς δ' ἐδόκησ' Ἀχιλῆα πελάσσιον. αὐτὰρ ὑπ' ἀσπὶ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, ἠδέ πις ἀλκὴ
Γίνετ'. ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου ἕξῆς χαμάζε,
Ο'ρθωθεὶς ἀνὰ τεῖχος ἀγακλειτοῦ πυλαωρίς·
Πεπταμένας δ' ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰ σόοι λαοὶ
Ε'λθωσι φεύγοντες ὑπ' ἄξυ πεφυζότες ἠδ' Ἀχιλῆος·
Ε'λπίς δ' οὔ τι κλονέων νηῶ σίῳ λοίγιε ἔστατο·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐς τεῖχος ἐσάπυδόσωσιν ἀλίντες,
Αὖτις ἐπ' ἀμφ' ὄχθῃσι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας,
Δείδια δὴ μὴ ἔλθῃ αἰὴρ ἐς τεῖχος ἅλητα.
Ω'ς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄμοσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὴ πεδαθῆσαν, πύξω φάνη αὖταρ Ἀπόλλων
Ἀίσσων ἐξίθησι, Τρώεσσιν ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ νηλεφέος κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεύγοντες ἀφίσταν ἔφεσσ' ἔσχεν λύσσα δὲ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερὴ μένος ἀμφί τε κῦδος ἄεθλον·
Ε'νθα κεν ὑψίπυλον Τροίην, εἶον ὑῆες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ὄρηκε,
Φῶτ' Ἀντηνορίδην μάλα μοι ἀρὰ πατρὸς ἐόντα·
Ε'ν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
Ε'στη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῷ.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ε'στη, πυκνὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοιτε·
Ο'χθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ω' μοι ἐγών, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατερὸν Ἀχιλῆα
Φεύγοντ' ἦ πρὸ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέωνται,
Λίην σὴ μὲ κῆ ὧδε κὴ αἰόλα δείδεμεν ἦμιν·
Εἰ δ' αὖ ἐγὼ τοὔτοις μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, πόσιν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἔκωμαι
Ι'δὴς τ' ἠνεμοὶ κατὰ τε ῥαιστήια δύωσι,
Ε'σσείμην δ' ἂν ἔπειτα λοιασόμενος ποταμοῖο,
Ι'φρα κ' ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ι'λιον ἀπονεέμωμαι,
Ἀλλά τήν μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός,

Αὐτῖσιν δ' ἄρ' ἔθηκε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐν δ' ἔπαλιζομένῳ πάχεες ἕλε ἔκπλοοι ὄϊες·
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα διὰ φύζαν, ἥν τε πύθεται,
Βῆ ῥ' ἐὼν ἵμεκος καίλιν εἰσέπλατο πίτνων.
Χηρεχμόν· ὑδ' ἄρα τῇ γε ἀλαόμενα αἶσιμον ἦεν·
Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύζαν λίπε δ' αὐτόθι πέζα.
Λητὼ δ' ὡρσίεπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔπ μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πλικτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀλλὰ μάλα ὡρόφρασσαι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἠμὲν νικῆσαι κρατερῇφι βίηφι.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δ' ὡμώϊνυτο κεμπύλα τόξα,
Πεπτεότ' ἄλλυδις ἄλλα μετ' ὠφρύσι κονίης·
Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἶκεν Διὸς πτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
Δακρυόεσσα δ' ἄρα χρὼς ἐφέζετο γραώσασα κούρη.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιαι ἐάνθ' ἕατο πρήμνα τὼ δ' ὡρσὶ οἱ
Εἶπε πατὴρ Κρονίδης, καὶ μείλιον ἡδὺ γελάσας·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος ἠερόεσσαν
Μαψιδίως οἷά τε κακὸν ῥέζουσαν ἐναργῆ;
Τὸν δ' αὖτε ὡραμείβετο πότνια ἕλκεσιπέπλος Καλυψώ·
Σέ μ' ἄλοχος συλίλιξε πατὴρ λαθικηδέα θ' Ἥρη,
Ἐξ οὗ δὴ θνητοῖσιν ἐρὶ κρατὺς ἔσσεται ἀνήρ.
Ὡς εἰ μὲν τοιαῦτα ὡρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο λαὸν ἐρύων.
Μέμβλετο γὰρ εἰ πῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἦμα τε κεῖνα·
Οἱ δ' ἄλλοι ὡρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες·
Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δ' μέγα κυδιόωντες·
Καὶδ εἵζοντ' ὡδὲ πατρὶ καὶ ἀργεϊφόντῃ· τὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμοῦ ἀνδρῶν τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἄστεος ἵκῃ
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεὸν δέ ἑ μείλια αἴνῃ,
Πᾶσι δ' ἔπιπνε πόνον πολλοῖσι δὲ κῆλ' ἐφῆκεν.
Ὡς Ἀχαιοὶ Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκαν.
Εἰσυνέηκε δ' ὀμέρσαι Πρίαμος θεῖος ὀπὶ πύργου,

Στιδιο δ' ὄχ' ἀμφοτέρων ὀπιπεφύκῃ κατα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄφρᾶδες κιόμεν κακοτήτι θυμῷ,
Μιδδοὶ χωόμενοι τ' ἐπιόσσεσθαι ἐπιλίεσθαι.
Τοὶ δή νῦν λαοῖσι φίλοις χρεῖον; ἠδὲ μὺθ' ἡμέων
Πειρᾶ ὀπιπεύειν Τρῶες ἐπιφρονέοντες ὀπόλωνται
Πρόχυ κακῶν, σοὶ παῖδὶ κ' αἰδοίῃ ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', ἦ δὴ σε θεοφρονέων μὺθησαι
Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῷ ἕνεκα πολεμίζω
Δειλῷ, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες· ἄλλοτε μὲν τε
Ζαφλεγέες πλέθοισιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ', αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὡς εἰπὼν φοίνικας πάλιν ἐτράπετ'· ἄγδετο δ' ἅρα
Παῖδα κασιγνήτοιο μεγήμορα ἠδὲ παλαμήτη.
Τὸν ἢ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ἣ ὀνείδεον φάτο μῦθον·
Φεῖγε δὴ Ἑκάεργε; Ποσιδάωνι δὲ νίκλω
Πᾶσιν ὑπερφέρεαι, μείλιον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας,
Νηπύτιε, τί νυ τόξα ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σευ νῦν ἔτι παῖδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ὀφ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα Ποσιδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀλλὰ χολωσαμένην Διὸς αἰδοίην θυγατέρα
Νείκεσεν Ἰοχέαιρα ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Πῶς ἢ σὺν νῶϊ μένος καὶ χεῖρας ἀάσθη
Στήσασθαι· χαλεπή τοι ἐγὼ μάχῃ ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ, ὅτε οἱ σθένος ἐπέσπετο παντὶ γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, ᾗ ἔδωκε κατακτάμεν' ἠδ' ἐθέλῃσθα
Ἦ τοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν.
Ἀγρότερόν τε λέοντα, ἢ κρείασσιν ἴφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ἔνθ' εὖ εἰδῇς
Οἷόν σοι φίλτερόν εἰμ' ὅτι μοι μάχῃ ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ὅπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αὖτις τόξα.

Αὐτίκ' Α'θηναίηι ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Α'πρυτόνηι
Καί νύ κ' αὖθ' ἠκωόμενα ἄγη βροτολοιγὸν Α'ρηα
Δηΐα ἐκ πολέμοιο κ' ἠλόνον' ἀλλὰ μέτειμι.
Ὣς φάτ'. Α'θηναίη δ' ἐπίαυτο, χαῖρε δὲ θυμῶι·
Καί ῥ' ὀπιεσσαμένη, προτὶ ἔθνεα χερὶ παχείηι
Ἤλασε, τὸν δ' αὖτε γεραίτατα κ' φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω ἵατο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρηι.
Ἦ δ' ἄρ' ἐπευχομένηι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Τοιῶν τοὶ νῦν πάντες ὅσοι Τρῶάσιν ἀρηγοὶ
Εἶεν, ὅτ' Α'ργείοισι μαχοίατο δηωθῆναι,
Ὤ δή τε θαρσαλέοι κ' πλήμονες, οἷς Α'φροδίτη
Ἦλθεν Α'ρεϊ ἐπίκουρος ἰὼν μάν μίνυ αἶψα πόασε·
Τῶν κεν δὴ πάλαι ἄρμες ἐπαυσάμεθα πολέμοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Η'ρη.
Αὐτὰρ Α'πόλλωνα προσέφη κρείων Ε'νοσίχθων,
Φοῖβε τίη δὴ νῶϊ διίσταμεν, ἐδὲ ἔοικεν,
Α'ρξάντων ἑτέρωι· τὸ μὲν αἶσχιον ἂκ' ἐμάχεσθαι,
Ἠμὲν ὕπερ μετέπειτα Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε σὺ γὰρ χείρων νεώτερος ἠδ' ἔμοιγε
Κέλεαι, ἐπεὶ πρεσβύτερος γεγάμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', οἷς δύσον κραδίηι ἔχες· ἠδὲ νυ τῶι σοι
Μέμνημαι ὅσσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μουνώσει νῶϊ θεάν, ὅτ' ἀγινέετε Λαομέδοντι
Παρ Διὸς ἐλθόντες σὺν ὑσμίνηι εἰκυίηι
Μισθῶι ὃν ἠράτω, ὁ δ' ὑπέσχετο ἔπτελλεν
Η'τοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἐΐσω
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας, ἑλικας βοῦς βωκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου, ὑλήεσσης·
Α'λλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ω'ραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἐκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε
Δήσειν, καὶ πρὸς νῆσον ἑλὼν πεπρησέμεναι·

Σπεύδω

Αὐτὰρ ἐπὶ Ξάνθοιο δάμη μοῖρ', οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην Ἥρην δ' ἐρύκακε χωομένην περ·
Εἰς δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Ἀργαλέην δὲ χολὸν σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄπτο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμαδήσαντε βαρεῖα δ' ὄρυτο δοῦπος.
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας ἀγγελος, αἶψα δὲ Ζεύς,
Ἥμενος ὑψόθεν, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾷτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας·
Οὐδ' οἵ γ' ἀπ' ἀλλήλων ἀφίσταν· πρῶτος γὰρ Ἄρης
Ῥῖνα τύψας, καὶ φωτὸς Ἀθηναίης ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδεον φάτο μῦθον,
Τίπτ' αὖ δὴ κεφαλὴν θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θρασὺς ἄντην ἔχουσα μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν·
Ἦ μέμνῃ ὅτε Τηλέμαχον Διομήδεϊ αἰχμὴν
Οὐτάμεν; αὐτὴ δ' ἄντα παθόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,
Γούνασιν ὧσας, διὰ δ' ἄχρεα καλὰ ἔδαψας.
Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀπὸ πτολέμου ὄσσε μ' ἴοργας.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε καὶ αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Σμερδαλέην ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνοὶ,
Τὴν μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ·
Ἣ δ' ἀπαχασαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ μέλανα, τρηχύ τε μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἐμμεναι ἔργον ἀρούρης·
Τῷ βάλε θοῦριν Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν ἐκόνισε δὲ χαίτας·
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Νηπύτι', οὐδέ νύ πω σοὶ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμμεναι ὅπη μοι μῆνιν ἀποφερίζεις,
Ὅς τά κεν τ' μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
Ἠὲ τοι χωομένῳ κακὰ μήδεται, οὐδέ κ' Ὄλυμπος
Κλίνηται, κατὰ δὲ Τρῶσιν φιλότητα σιάνῃσιν ἀμοιβῆς.
Ὣς ἄρα φωνήσασα πάλιν πρὸπτυε φαεινώ·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ἐς οὐρανὸν ἀγον θεαὶ λευκώλενοι Ἥρη

Ἀθήνη'

Αἶψ' ἀνεχορήσε χαίρει δέ μιν ὃς τε ἴδηται·
Ὡς ἐξηορέοντο πολὺν πᾶν, καὶδ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν, ὁ δ' ἐς ποταμὸν πρέψε φλόγα παμφαιόωσαν.
Καίοντο πλευράς τε καὶ ἰτέας, ἠδὲ μυρίκας,
Καίετο δ' λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τά ῥ' ἀμφὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
Τείρετ' ἐχάλυσέ τε καὶ ἐκθύσε·εἶ κτ' δίνας,
Οἵ κτ' καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτεω Ἡφαίστοιο.
Κωίετο δ' ἐς ποταμὸν, ἕπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν
Ἤφαιστ', οὔπω σοί γε θεῶν δύναται ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην·
Λῆγ' ἔριδος Τρῶας δ' κὴ αὐτίκα δὴ Ἀχαιοὺς
Ἄστεος ἐξελάσαι, τιμὴ ἔριδος κὴ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ κραιόμενος· αἰὰ δ' ἔβλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δ' λέβης ζείῃ ἔνδον ἐπιζόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσσῃ μαλδόμενος ἅπαλοτρεφὲς στέαλοιο,
Πάντοθεν ἀμφιβολάδην· τοῦ δ' ξύλα κέκλετο κεῖται·
Ὡς τὼ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, κίε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔπλε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο πῦρ δηΐτητι
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὁγ' Ἥρῃ
Πολλὰ λιτοσσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἶφι διώκει
Ἐξ ἄλλων; κάμοὶ μέν μιν ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρήγει.
Ἀλλ' εἰ μὲν ἐγὼν ἄνοπτα κέσσεται, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δ' κὴ ἔπειτ' ἐγὼ δ' ὅτι κὴ τόδ' ὀμοσσάμην,
Μήποτ' ὀπὴ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη, κάωσι δ' αἰζηοὶ υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ἥφαιστε κράτιστον ἀγακλειτοὶ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῷ εἵνεκα συρίζειν.
Ὣς ἐφάθ', Ἥφαιστος δ' κατέσβεσε δαιδαλέην πῦρ·
Ἄφορρόον δ' ἄρα κῦμα κατέσυτο καλὰ ῥέεθρα·

Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπλασο ῥεέθρα
Τλήτου ἐπὶ πηγάων, πάντας δ' ὀρίθυνον ἐναύλους·
Ἴστω δ' μέγα κῦμα· πολλὼ δ' ὁρυμαγδὸν ὄρωρε
Φοινῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄχθος ἀρούρας.
Ὃς δὴ καὶ κρατέῃ, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίλω χραισμησέμεν οὔτε τι ἔγχος,
Οὔτε τὰ πύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὖτε
Εἰλύσω φαιήσιν, ἅλις χερὰδος πεδιχεύας
Μυρίον, οὐδέ οἱ ὄστε ἐπιχήσονται Ἀχαιοὶ
Ἀλλίξας· πάσω οἱ ἄπιν κεφαλήν τε κεκαλύψω.
Αὐτῇ οἱ κῆμα τετεύξεται, οὐδέ τι μὴν χρεὼ
Ἔσται τυμβοχόης ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόθε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι,
Πορφύρεον δ' ἄορ κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Ἵστατ' ἀειρόμενον, κεῖτ' δ' ἤρυε Πηλείωνα.
Ἤρη δ' μέγ' ἄϊσε θοὸν διὰ σάντα' Ἀχιλλῆϊ,
Μή μιν δοῦπος ἐμᾶς ποταμοὺς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν εἶλον ἑόν,
Ὄρσεο Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· οὔ τοι ἔοικεν
Ξάνθον διϊέμεναι μάχῃ ἠϊθέῳ ἐΐσῃ.
Ἀλλ' ἐτάμυνε τάχιστα, πυρὸς δέ σοι ἔργα πολλά.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέστεο Νότοιο
Εἶσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλέπτω ὄρσουσα θύελλαν,
Ἣ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δ' Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖε πυρί, σὺ δ' αὖτ' ἴεν πυρὶ μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω δ' ἀρετή·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τὸν μῆνιν, ἀλλ' ὁπότε δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα· τότε χρὴ ἀλεγέμεν τοῦ πύρ.
Ὣς ἔφατ' Ἥφαιστος δὲ πυρὸς ἐτίνετο θεσπεσίοιο·
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, κῶας δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὰ ἅλις ἔσαν οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, ἔπεσε δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς πυριτὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλοιᾷ

Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον ἄχθ@ ἀρηγιόωντι,
Ἀλλ' ἢ φίλη μήτηρ, ἥ μι λευδήσιν ἔθελχθι,
Ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκταόων
Λαγχήσεῖς ὀλίεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὡς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε πέτρασφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπειτ', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λυγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
Ὅς ῥά τ' ἐναυλος ἀπείρονα χείλεϊ φωτῶν.
Ὣς φάτο· τὼ δ' ἄρα μιν Ποσειδάων καὶ Ἀθηναίη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀΐδρειαν εἰκτην·
Χειρὶ δ' ἑῇ χεῖρα λαβόντες ὀπιζώσαντ' ἐπέεσσι.
Τοῖσι δ' ὠκέως ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πηλεΐδη μήτ' ἄρ πλέω τρέε, μήτε πα τάρβει.
Τοίω γὰρ τοι νῶϊ θεῶν ὑπερφιάλω ἐιμὲν,
Ζηνὸς ἐπαγνήσαντες, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθηναίη·
Ὣς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δ' εἴσεαι αὐτός·
Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο
Πρὶν κ' Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρῳϊκόν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Ἄψ ὅπι νηας ἰμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπέβητην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὤρσεν ἐφετμή)
Ἐς πεδίον· τὸ δ' ἅπαν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων ἀζηχὼς
Πλωτ', ἠὲ νέκυες· τὸ δ' ὑφόσε χρωτὶ ἐπήδα
Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἀν' ἰθὺν· κὰδέ μιν εἶχε
Εὐρὺ ῥόων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθηνὴ·
Οὐδὲ Σκάμανδρ@ ἔλαθε τὸν ἥρω@ ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χάετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
Τῦφος' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀύσας,
Φίλε κασίγνητε· σθένε@ δύεσο ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν ἐπὶ τάχα δ' ἄξυ μέγα Πελάμωνα ἄνακτος
Ἔκπρον, Τρῶες δὲ κ' ἄδην ἀπὸ μόσσον ἴωσιν.

Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστετο κῦμα.
Ὣς δ' ὅτε σταχυοῖ πεδίον ῥόος, ὑδὲ πόδεσσιν
Εἶχε σταφίξασθαι· ὁ δ' πολλὸν ἔλασε χερσὶν
Εὐφυέα μεγάλων· ἀπὸ δ' ἔσκιδε ἔρματα πάντα
Κρημνὸν ἄπαντα δίωσιν· ἐπίσχε δ' ἀκέλα ῥέεθρα
Οὔζοισιν πυκινοῖσιν ἐφύβησεν δὲ μιν αὐτῆ.
Εἶσω πᾶσ' ἰέναι· ὁ δ' ἀπ' ἐκ λίμνης ἀΐξασκε
Ἡΐξεν, πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέπαθε,
Δῆσας· ὑδέ τ' ἔλιπε μέγας θεός, ἄρτο δ' ἐπ' αὐτῆ
Ἀκροκελαινήεσσαν, ἵνα μιν πάυσῃσι πόνοιο
Δῆν Ἀχιλλῆα, Τρῶάς τε λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ὀπὶ δουρὸς ἐφῆκαι
Αἰτῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τῦ θηρητῆρος,
Ὅς τ' ἄμυδις κάρτιστός τε κὴ ὤκιστος πεπέδηται.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν ὀπὶ σπεύδοντι ἔ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν ὕπαιθα ἢ πὸ λιασθείς
Φεύγ', ὁ δ' ὄπαζε ῥίαν ἔπετο μεγάλῳ ὁρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ὄρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ κὴ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
Τοῖ μὲν πὰ σφρίοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χάρῳ ἐπὶ σφεδανῇ· φθάνει τε κὴ ἔ ἄγοντα·
Ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥέον,
Καὶ λαψῆρα ἐόντα. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἠδὲ
Ὀτρύνουσι δ' ὁρμώσῃ ποδάρκεα δῖον Ἀχιλλῆα
Στῆσαι ἐναντίβιον, κὴ γνώμῃσι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ἄμυδις καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
Θυμῷ αἰσάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γοῦνα ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίῃ δ' ὑπερθε πεδοῖο
Πηλείδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν, ἐς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ οὐκ οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέρτη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δ' καί τι πάθοιμι·

Τὸν μὲν ἄρ' ἰσχύς τε καὶ ἰχθὺς ἀμφιπίνοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ὀπιθοφείδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὁ βᾶ ῥ' ἴέναι μετ' Ἰλιάονας ἱπποκορυστάς,
Οἵ ῥ' ἔπι πυρὶ ποταμὸν περφόβηατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τ' ἄφλυστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέσσ' ὑπὸ Πηλείδαο καὶ ἄκεα ἴφι δαμέντα.
Ἐν δ' ἔλε Θρασίλοχόν τε, Μύδωνά τε Ἄξύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε Θρασόν τε καὶ Αἴσυον, ἠδ' Ὀφελέστην.
Καὶ νύ κ' ἔπι πλέονας κτάνε Παίονας, ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ἀνέρι εἰσάμενος βαθὺς δ' ἐφθέγξατο δίνης,
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αὖσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν αἰνὰ μάλ' οἱ ἀμυνόμενοι θεοὶ αὐτοί.
Εἰ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἔξω ἐμεῖθεν γ', ἐλάσας πεδίον κατὰ μίρμηκα ῥέζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τι πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατάπαυε, ἄνα μοι ἐχέφρονα λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἔσται ταῦτα Σκάμανδρε διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐκ ἐθέλω ὑπερφιάλους ἀναρίζειν
Πρὶν εἰς ἄστυ κτλ. ἀσυκὴν Ἕκτορι πιφαυσκεῖν
Ἀντιβίην, ἢ κέν με δαμάσσεται, ἢ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὦ πόποι Ἀργυρότοξε Διὸς τέκος οὐ γὰρ ἐκάστῃ
Εἰρύσσαο Κρονίωνος τοι μάλα πάντ' ἐπιτέλλει
Τρωσὶ παρισταμένῳ καὶ ἀμυνέμεν, εἰς ὅτε δείλη
Δὴ ἔπι καὶ δύσηται ἐπ' ἠερόεντα κέλευθα.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλῆϊ μὲν δουρικλυτὸς ἔτραπε μέσσῳ
Κρυμῷ ἀπειλήσας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων,
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ἐκ δὲ νέκυες
Πολλὰς εἴρυτ' ἀπ' αὐτὸ ἄλαδε ἐρεύγετο κταὶ Ἀχιλλεύς.
Τοὺς ἐκτὸς θύραζε μεμυκὼς ἠύτε ταῦρος,
Ἀγροστῖνας δ' ἐσάλτο καὶ ἐλάφοισι ποσσίν.

Δξ ἰτρῆς, σύτο δ' ἄμα σελαγιφόι· ἡ δ' ὑπὸ ἀυτὴ
Γαῖα ἀνεσπίετο λιγαμυγὴν χροὸς ἄσσον.
Δύπετος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίαν α
Ἀστεροπὴν ἐσῆκε κατακτάμεναι υἱὸν Ἀτρεΐδαο·
Καὶ τὸ μὲν ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλῶ ἔλασεν ὄχθω,
Μέσσῳ παλλὸς δ' ἄορ ἔπηξε κατ' ὄχμης μείλινον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ' ἄρ ὀξὺ ἰρυσσάμενος φάσγανον μηροῦ,
Ἄλτ' ὅπη οἱ μενεαίνε· ὁ δ' ἄρμα μείλινο Ἀχαιὸς
Οὐ δυνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χερὶ παχείῃ.
Τρεῖς μὲν πολέμοξε, ἐρύσσατο θυμὸν ἀκαχών,
Τρεῖς δ' ἐπόρουσε βίῃ, τὸ δ' τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ἄξαι ὑπαγκάμψας δουρὶ μείλινο Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πάριν Ἀχιλεὺς κεφαλὴ ἀορὶ θυμὸν ἀπούρας
Πατρὸς ἑταίρου μὲν τὸν ἐπ' ὀμφαλὸν ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χεῦτο χαμαὶ χολάδες· τὸ δ' σκόπελος ἔλασε κελαινεφὲς
Ἀΐσσοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπ' εἰσήνδανεν ὁρόντας,
Τὰ χερὶ τ' ἐξενέριξε καὶ ὀφρύσι νεῦσε καὶ ἔπος ηὔδα,

Κεῖσ' ἄνω, χαλεπὸν τον ἐφ' ἀντίνος Κρονίωνες
Παμπὶν ἐριζήμεναι, ποταμοῖό περ εὐρυρέεθρου.
Φῆσθα τὸ μὲν ποταμοῦ γλυκὺ εἴμμεναι οὐδὲ βίοντε
Αὐτὰρ ἐγὼ γλυκερῷ μεγάλ' ὄνομαι ἔμμεν Ἐῷ.
Τὼ τε μ' ἐπὶ πτολίεθρον ἐϋκτίμενον ἀνδρομέδοιο
Πέμπειν Αἰακίδης ὁ δ' ἀμ' Αἰνείῃ ἠδὲ Διὶ ἄνδ'
Τῷ κρείσσων ἐφὶ Ζεὺς ποταμῷ γένετ' ἠέπερ αὐτῷ·
Κρείσσων δ', ἐπεὶ τοῦ γε Διὸς γλυκερὴ πέλει ἔκγονος.
Καὶ δὲ τοι ἐστὶ πολὺς μὲν ἐπ' ἀγλαὰ μέζονας ἐκ διὸς ἀπαι-πα-
Χραισμεῖν· ἀλλ' ἀνιεῖ Διὶ Κρονίωνι μ' ἔοικας
Τῷδ', οὔτε κρείσσων Ἀχελωΐῳ ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυρρείτῃ μεγάλῳ Ὠκεανοῖο.
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃν δείδοικε βαρὺν μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινόν τε βροντῆσαι ὅτ' ἐκ νέφεος ὄμβρον σμαραγήσῃ.

Ἦ μὲν ὃ κρημνοῖο ἰοῦσα τὸ χάλκειον ἔγχος
Τὸν ῥ' κατ' ἐπὶ τοῖσι λίπεν ἐπὶ θίλον ἦτορ ἀπούρας·
κεκμῶτι δ' ἐπιφαμένῃσι, δίαινε δὲ μιν μένος ὕδωρ·

Ἀρκέσθω δὴ δηθὰ πολεῖς ἰερεύσετε ταύρους
Ζωοὶς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλά κὴ αὖς ἁλίεσθε κακὸν μόρον εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον κὴ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οἷς ὀπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς αἰ ἔφη. ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Ὄρμηνεν δ' αἰεὶ θυμὸν ὅπως παύσοιτο πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρῳάσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἄϊσσοπαίῳ ἐπᾶλτο, καταπταίμεν ἀμύναι,
Υἱεῖ Πηλεγόνος· τὸν δὲ Ἄξιος εὐρυρέεθρος
Γείνατο, κὴ Περίβοια ἐυσταμβοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γὰρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δὲ αὐτίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη ἔχων δύο δοῦρε μετὰ φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κε χόλωτο δαΐκταμένων κὴ ζωῶν.
Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κρ[illegible]ῆν ῥόον, οὐδ' ἀλέαιρεν,
Οἵ δὲ ὅτε δὴ χεδὸν ἦσαν ὀπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃς μευ ἔτλης αὐτίος ἐλθεῖν,
Δυσμενέων δέ τε παῖδες ἐμῷ μεθίενται ἀϊστῶσαι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱὸς,
Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γλωσσᾶι ἐρεείνεις;
Εἰμὶ γὰρ Παιονίης ἐριβώλακος τηλόθ' ἰούσης,
Παίονας δοῦρας ἄγων δολιχεγχέας. ἦδε δὲ μοι νὺξ
Ἤδη ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺν ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ὀπὶ γαῖαν ἵησιν.
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἰγχεϊ· τὸν δ' ἐμὲ φασὶ
Γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὃ δ' ἀείρετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἤερθε Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ σθεναρὸς ἦεν.
Καὶ ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλον, οὐδ' διὰ σφοῦ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο.
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ὀπιγρόμμου βάλε χειρὸς

Μή μ' κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριός μοι κασιγνήτη ἐσσι
Ὅς τοι ἐτάρης ἔπεφνεν ἐυπλόκαμόν τε καὶ ἀγακλυτόν,
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο θυγατρῶν πότνιος ἠδὲ φαεσίμβροτος ἠὼς,
Ἀλλ' ἀβλαβὴς ἐπέεσσιν ἀμείλικτον θῆκεν ἔπι ἄντιον,
Νήπιε μή μοι ἄπτηνα παραίσκεο μηδ' ἀγορεύε.
Πρίν μὲν γὰρ Πάτροκλον ὑπασσεῦν μοῖρα πέλεν ἤματος,
Τόφρα τί μοι περιδέδρομ' ἐὼν φίλτερος ἔμμεν
Τρώων καὶ πολλὰς ζωὰς εἶλον κατὰ δηρόν ἐπέρασσα.
Νῦν δ' ἐπεὶ τόν γ' ὄς κεν θεὸς ἀντίον φύγῃ, οὐ κε θεός γε
Ἰλίκα ῥοπαλέως ἀπερύκοι ἐμοῖς ἐν χερσὶ βαλὼν περ,
Συμπάντων Τρώων τοῦτ' ἐστὶ καὶ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θνῄσκε καὶ σύ περ ὀλοφύρεαι αὐτός·
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὁρέᾳς ἠδὲ καὶ ἐμεῖο καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δὲ ἐσθλοῦ, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ἦ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠῶ, ἢ δείλην ἢ μέσον ἦμαρ,
Ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο κάρη ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἢ ὀϊστῷ δουρὶ βαλὼν, ἢ ὀκριόεντι διοϊστεύσας.
Ὣς ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
Ἔσσυτο μὲν πρέσβυν· ὁ δ' ἔζετο χεῖρι παλάσσας
Ἀμφοτέρῃσι Λυκάονος ἠΐθεον ὠκὺν ἀπὸ θυμοδακέος ξίφεος ὀξύ
Τοῦφα κατ' κληῖδα παρ' αὐχένα πᾶσι δι' οἰστῷ
Δοιὼ ξίφεε ἀμφήκεες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ὀπὶ γαίῃ
Κεῖτο τανηλεγὲς ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλλεὺς ποταμοῖσδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Ἔνθα τοι ἰχθύσιν οἷσι μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ἀπερύσσει
Ἀλμὴν ἀπολιχμῶντα, τὰ δ' ἀκτὴν εἰλήσουσι μάτην
Ἔνθα κε μὴ σοὶ κεῖσε ταφὴν ἀχέωσι γενέσθαι
Οἵ σε δινήεις ἐνέσω ἀλὸς ὄψεα κάλπει·
Θερμήσουσι δὲ κῆρα μέλαιναν φεῖδ' ὑπάξει
Ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι λυκάονος ἀρχὸν ἁπάντων.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλιόθεν,
Τμῖν μὴ, φευγόντεσσιν, ἐπὶ δόρπον ἔπεστιν ἐόντων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμὸς πολὺ δούρατος ἀργυροδίνης

Ἀμήσει

Πόντου ἀλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς αἰκάντας ἐρύκεις.
Ἀλλ' ἄγε δή μ' ἢ δοῦρος ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι, ἐπὶ ὀρεσσιν ἠδὲ δαείω
Ἦ' ἄρ' ὁμῶς καὶ ἐνὶ δηϊοτῆτι, ἢ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἣν περ ἔχ' ἠρατεόν περ ἔρυκει.
Ὣς ἄρα μιν μύρατο· ὁ δ' ἐπὶ σχεδὸν ἦλθε τυθήσων,
Γουνῶν ἀψάσθαι μεμαώς. πρὸς δὲ ἦτορ ἔειπε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνίσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπὸ δόρυ καὶ λάβε γοῦνα
Κύψας ἰοχέαιρα· πάρ' ὑστερον ἐκ δὲ θυμὸν
Εἷσεν ἰεμένη χαλκήρεα ἀμφιβρότοιο.
Αὐτὰρ ὁ τὴν ἑτέρην μὲν ἐλὼν ἐλάσειε γενείων,
Τὴν δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον· οὐδὲ μιν ἔθελγε.
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Γνοῦσαί σ' Ἀχιλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέησον,
Ἀντὶ τοι εἰμὶ ἱκέτης ὀλοτρεφὲς οὐδὲ δίκαιον.
Παρ' ἐμοὶ σοὶ πρόφρων πατρὸς μέλε Δημήτερος ἀκτῇ,
Ἠμὲν που, ὅτε μ' εἶλες ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ νήσῳ,
Καὶ μ' ἐπέρασας αἶψα θοὴν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον·
Νωΐ δ' ἐπὶ λύμνῃ τεὶς τύασε πυρφόρος ἠὼς
Ἠδὲ δυωδεκάτῃ ὄτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Πολλαὶ παθὼν, νωΐ αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔτυκε
Μοῖρ' ὀλοὴ μίλλω πω ὑπὲκ θεσφάτου Διὸς πατρὸς,
Ὅς μοι σοὶ αὖτε ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Τίκτατο Λαοδόκη, θυγάτηρ Ἄλτεω γέροντος,
Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον Ἀισηπῷ ἔχων ὑπὸ Σατνιόεντι·
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα, Πρίαμος, πολλὰς ἢ κὴ ἄλοχος·
Τῇσδε δύω γλυκόμητα, σὺ δ' ἀμφω δειροτομήσεις,
Ἠμὲν τὸν πρόσθοισι μὲν φυλέεσσι δάμασσας
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί.
Νωῖ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἵσταται· οὐ γὰρ ἔοικε
Σαῖς χεῖρας φύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ ἄασέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

Proverbia Salomonis filii Dauid regis Israel.

Ad sciendam sapientiam & disciplinam: ad intelligendum verba prudentiæ.
Ad suscipiendam eruditionem doctrinæ: justitiam & judicium & æquitatem.
Ut detur parvulis astutia: adolescenti scientia & intellectus.
Audiens sapiens sapientior erit: & intelligens gubernacula possidebit.
Animadvertet parabolam & interpretationem: verba sapientium & ænigmata eorum.
Timor Domini principium sapientiæ: sapientiam & disciplinam stulti despiciunt.
Audi fili mi disciplinam patris tui: & ne dimittas legem matris tuæ.
Ut addatur capiti tuo gratia: & torques collo tuo.
Fili mi si te lactauerint peccatores: ne acquiescas eis.
Si dixerint veni nobiscum: insidiemur sanguini, abscondamus tendiculas contra insontem frustra.
Sorbeamus eos sicut infernus viventes & integros quasi descendentes in lacum.
Omnem substantiam pretiosam reperiemus: implebimus domos nostras spoliis.
Sortem mittes nobiscum: marsupium unum sit omnium nostrum.
Fili mi ne ambules cum eis: prohibe pedem tuum a semitis eorum.
Pedes enim illorum ad malum currunt: & festinant ut effundant sanguinem.
Frustra autem jacitur rete ante oculos pennatorum.
Et ipsi contra sanguinem suum insidiantur: & latibulum ponunt animæ suæ.
Sic semitæ omnis rapientis animas possidentium: auferet vitam insidiatorum.
Sapientia foris prædicat: in plateis dat vocem suam.
In capite turbarum clamitat: in foribus portarum urbis profert verba sua dicens.
Usquequo parvuli diligitis infantiam: & stulti ea quæ sibi sunt noxia concupiscunt: & imprudentes odibunt disciplinam?
Convertimini ad correptionem meam: ecce proferam vobis spiritum meum: & ostendam verba mea vobis.
Quia vocavi & renuistis: extendi manum meam & non fuit qui aspiceret.
Despexistis omne consilium meum: & increpationes meas neglexistis.
Ego quoque in interitu vestro ridebo: & subsannabo cum vobis quod timebatis advenerit.
Quando irruit subito pavor: & interitus quasi turbo ingruit.
Quando venerit super vos tribulatio & angustia: tunc invocabitis me & non exaudiam.
Mane consurgent me & non invenient: eo quod exosam habuerint disciplinam.
Et timorem Domini non susceperint: nec acquieverint consilio meo.
Detrectantes correptionem meam: & irridentes inventa mea.
Ideo comedent fructus viæ suæ: & suis consiliis saturabuntur.
Aversio parvulorum interficiet eos: & prosperitas stultorum perdet illos.
Qui autem me audierit absque terrore requiescet: & abundantia fruetur sine timore malorum.

Α'γκωνῶ Θ', τῇ τύ γε φίλης διὰ χεῖρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' ἔμπλην μέσσα βαφωδείς,
Πρόσθ' ὀφρύων θείνατο· ὁ δ' ἀσπαίρων ἀνέχανε θεινάς·
Τὴν δ' ἀντὴ πίλνα κάρη Θάλε μοῖρὸς κύτε
Σφενδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ὀπὴ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ δ' ἰθὺς μετ' ἀμύμονα Πειρεσιόν
Ρ'ίγμονιὸς ἐκ Θρήκης ἐρεβεννὸν ἐπιλήθοντα·
Τὸν βάλε μέσσον ἔχοντα· πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός.
Ἤ ῥα πολὺ ἐξ ὀχέων ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἅψ ἵπποις τρέψαντ' μεταφρένου ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ' ὀπὴ δ' ἀρμα τοι ἔκτα κυκήσασαν ἵπποι·
Ὣς δ' αἱματοφόρη Ζάθη ἔλιπε θεσπεσίη πῦρ
Οὔρεϊ ἀζηχέϊ βαθείῃ ἢ καίετον ὕλη·
Πάντη τε κλονέουσ' ἀνέμου φλόγα εἰλυφάζει·
Ὣς ὅγε πάντη θοῦρος ἐειδόμενος ἐκέκαστο,
Κτείνων μύρίους ἐφιππόβρίθ' δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε πεζὸς ἔβης ἔδας ἀστεμφέας ὀρυμαγδοῖο
Τελβίκων χαλκῷ ἰὼ θοῷ ἐν πεδίῳ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐάγῃσι βόες ὑπὸ πόδας ἐλαυνόμενοι·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Σπεῖρον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· ἅμματα δ' ἄξων
Νέρθεν, ἄπασ' πεπάλακτο, καὶ ἀΐτυγας ἀμφὶς ἀφέρθεν,
Ἃς ἀρ' ὑφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγας ἔβαλλον,
Αἵτ' ἀπ' ὀπαστάων ὁ ἢ ἵππων κῶλος ἀΐσσων
Πηλεΐδης λύθρῳ ἢ σταλάοντα χεῖρας ἀάπτων.

ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ Τ' ΠΟ'.

ΘΕΣΙΣ.

ΤΩΝ Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τὸ μὲν εἰς τὴν πόλιν, τὸ δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει.

Α'γκωῦ Θ', τῇ πάϊς γε φίλης διὰ χεῖρὸς ἕπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' ἂν μὺν μάψα χεῖρα βαρυνθείς,
Πρὸς δ' ὀρόων θείνατο· ὁ δ' ἀσχάλιο κυχλόνα δεινὰς,
Τῷ λ' ἑωυτῇ πήληκα κάρη ἕλε μιῇφόρε κῶτε
Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ὑπὸ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτάο ὅ βῆ ἐ' ἰθὺς μετ' ὀμώνυμα Πειρεσιήν
Ρ'ίγμονὸς ἐκ Θρήϊκης ἐρεβώλακος ἐλληλάθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἐόντα, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός.
Ἤ ἐ πρὸ ἐξ ὀχέων ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἀ'μφ ἵπποις τρέψαν τε μετάφρενον ὀξὺ δουρὶ
Νύξ' ἀπὸ δ' ἄρματος ἔπεσε κυκήθησαν δ' οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ μαιμώωντι δαΐζετ' ἄλκιμα θυμῷ
Οὔρεϊ ἀζηχέϊ βασσάρῃ ἢ ἀγρίῃ ὕλῃ·
Πάντη τε κλονέων ἀκέομαι φλέγμα εἰλυφάζει·
Ὡ'ς ὅ γε πάντῃ θυνὶς συὸς ἔσχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεῖν' ἀμύοις ἐφιπποβάϊ δ' ἅμα τε χθὰ μέλαιναν.
Ὡ'ς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἀρόσιμος ὑρυμετόπους
Τελβώϊμον κριθὴν ἐϋδμήτῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥ'ίμφα τε λέπτ' ἀχύρου τὸ βοὸς ἰσχανόωντος·
Ὡ'ς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Σπεῖόν ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· ἅμματα δ' ἄξων
Νέρθεν, ἄπασ' ἀνάπλαχτο, καὶ ἀΐτυγες ἁμαξόθεν ἦφε·
Ἀ'ς ἄρ' ὑφ' ἱππείην ὁπλὴν ῥαθάμιγγες ἔβησαν,
Αἴτ' ἄξονὸς ἠδὲ καὶ ἄντυγες ἀμφὶς ἔβαλλον
Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Γ Λ Ι Α'Δ Ο Σ Ο'Μ Η'Ρ Ο Υ Η' Θ.

Ρ'Α Ψ Ω Ι Δ Ι'Α Σ Τ' Π Ο'-

Θ Ε Σ Ι Σ.

ΤΩ'Ν Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τὸ μὲν εἰς τὴν πόλιν, τὸ δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώ-

κει.

Δᾶερε θεοῖσι δίδοσι, τοὶ ἀέρα νῶν ὀλυμπὶ ἔχουσιν·
Ἀλλ' ἄγε θ' ἡμεῖς πὲρ μὲν ἰὼν ἐπὶ ἁλαὶ πόν ἀλάλκωμεν,
Μήπως κὴ Κρονίδης κιχολώσετ' ἀϊκὴν Ἀχιλλεύς
Τόνδε κατακτείνη· μόρϊμον δέ οἱ ἔπλετ' ἀλύσαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπετον γένεϊ κὴ ἄρσενος ὦλητε
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης φίλατο παίδων,
Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων·
Ἤδη γὰρ Πριάμου γε μιὴ ἔτι γένετο Κρονίων·
Νῦν δὲ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει.
Καὶ παῖδες παίδων, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὼπις πότνια Ἥρη·
Ἐννοσίγαι' αὐτὸς σὺ μὲν φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν ἤ κεν μιν ἐρύσεαι, ἦ κεν ἐάσῃς
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἠϋκόμοιο.
Ἦ τοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ἀθέσφατα μῆλα ὄρηος
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι φίλα καὶ Πιερίδι Ἀθήνῃ
Μήποτ' ὀπὴ Τρώεσσιν ἀλεξήσῃ κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόσον Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάπτῃ
Δαιομένη, δαΐσσι δ' αἰνῆϊσι χεῖρες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν γ' ἄνευσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν αἶψα μάχην κὴ ἐς κλόνον εἰλήλουθε·
Τῷ ἔξ' ὀθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τὸν μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλεΐδης Ἀχιλῆϊ· ὁ δ' ἔμπλεε νεῦ χαλκὸν
Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλύτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἐπόρουσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
Πολλὰς δ' σί γε ἀσπίδας ἠρήσατο, πολλὰς δ' ἂρ ἔπαισεν
Αἰνείας ὑπερθύμου ἀπὸ χερὸς ὀρμηθείσας·
Ἕξε δ' ἐπ' ἰφθίμῳ πολυαίνιος πολέμοιο·
Ἔνθα δ' Καύκωνες πόνον ἐμὸν μετεδωρήσαντο·
Τῷ δ' μάλ' ἐχέθετον ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀπτόλμητα κελεύει
Ἀντὶ' Ἀχιλλῆϊ πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὅς σευ ἄμεν᾽ ἀρείονα καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν

Ε'νθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πίρσα μεθορμηθεὶς σὺν Α'θηνάῃ καὶ Διὶ πατρί·
Λυσίδικαν δ' ἔμελλον ἐναίσιμα καὶ μάλα πολλὰ
Ἤ γὰρ ἀπαρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Α'λλ' ἐνῶ σ' ἐρύεσθαι οἴομαι, οὐς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' αἰσχωρήσασα πελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' αἰτῷ ἴσασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥηϊδίη δέ τε νύπτῳ ἔγηται.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὡς,
Ἢ ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠ' μὲν ἐρητυμίης, ἠδ' ἀγχέμαχος μεθέπεσθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ καὶ ἵππους,
Πρόσθεν γὰρ ἀκούοντες ἔπος θνητῷ ἀνθρώπων·
Οὔ τοι δ' ὅτ' ἄρ' ποτὲ σὺ ἐμοὶς ἴδιος, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοίς·
Φασί σε μὲν Πηλῆϊ ἀμύμονι δῖ' ἀκέσθαι,
Μητρὸς δ' ἐκ θαλάσσης καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Α'γχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν μήτηρ δέ μοι ἔστ' Α'φροδίτη.
Τὼ δὴ νῶϊ ἔπειτα φίλον παῖδα κλαύσεσθον
Σήμερον· οὐ γὰρ φημὶ ἐπέεσσί γε νηπύτιόν τιν
Ὧδε διακρινθήμεν, μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἠμετέρην γενεήν, (πολλοὶ δέ μιν ἀνέρες ἴσασι·)
Δάρδανος αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης·
Δάρδανος αὖ τέκετ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τῷ τρισχίλιαι ἵπποι ἐβοσκόντο θήλειαι,
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀτιτάλλοις·
Τοὺς καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομένους,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος κυανοχαίτῃ παρέβαλλεν.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μιν σπείρῃσι κατὰ ζείδωρον ἄρουραν,

Α'μφὶ

Ω'κυεον ἀμφότεροι. Ζεὺς δ' ἤμβρυ@ ὕψι κέλευθε.
Τῶν δ' ἄπαν ἱπλήθη πεδίον, κὴ ἰλάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· αὐτὰρ μέσσῃ ὑπὸ ποσὶν ἄρηρε
Ὀρυμαγδὸς ἀμοιδὶς· δύο δ' ἀνέρε ἔξοχ' ἄριστε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων ἀταλίτω, μενεπτόλε μάχαδε,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης κὴ δῖο@ Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας ἦ ῥα πρόσθε ἀπειλήσας ἐβεβήκει·
Νθυσσάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρον
Πρόσθεν ἔχε στερεὸν πίναξι ἢ χάλκεον ἔγχος,
Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίος ὥρτο, λέοντι
Σίντῃς, ὅν τε κὴ ἄνδρες ἀποκταίνωσι μεμάασιν,
Ἀ' χερμάδι πᾶς δήμος ὁ ἢ πρόσσω μὴ ἀπίζων,
Ἔρχεται· ἀλλ' ὅ τι κέν τις ἀμηδόσιν αἰζηοῖσιν
Δορὶ βάλῃ· ἐλάλη τε χαλὰ πρό τ' ἀπρὸ ὀδόντας
Γίγνεται· ἐν δέ τε οἱ κραδίη στένει ἀλκι μενοῖτορ
Οὐρῇ δὲ πλευρές τε κὴ ἰγύε ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἐὲ σ' αὐτὸ ἀποτρωπᾶται μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἴδυ φίρεϑ μιφίελιὸ τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίσεται προμάχοιο ἐν ὁμίλῳ·
Ὡς Ἀχιλῆ' ἄτρεμα μιφῶ κὴ θυμὸς ἀγιώρει
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Οἱ δ' ὅτε δὴ χαδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρόσθεος προσέειπε ποδάρκης δῖο@ Ἀχιλλεύς·
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπείθων,
Ἔξοχ' ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τ' Πριάμου, ἀτὰρ εἰ κέν ἐμ' ἐξεναρείξῃς.
Οὔτοι τοιοῦτόν γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσῃ·
Εἰσὶ γὰρ οἱ παῖδες· ὁ ἢ ἴμπεδος, οὔδ' ἀεσίφρων·
Ἢ νύ τοι Τρῶες πίειν θυμῷ@ τάμεν ἔξοχον ἄλλων,
Κλῆρον φυταλιῆς· κὴ ἀρήρη, ὄφρα νέμηαι
Αἶαν ἐμὲ κτείνῃς χαλκῷπῶς δέ σ' ἔλπεται ἦτορ
Ἢ δὴ μιφὶ σέ γε (φημὶ) κὴ ἄλλοτε δοῦρε φόβησα.
Ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε σε βοῶν ἀπὸ μοιμῶν ἐόντα
Σεῦα μετ' Ἰδαίων ὠκέων ποσὶ κούφοισι
Καρπαλίμως, τότε δ' οὔτε μετατρωπᾶσθαι πάλιζες φόβῳ·

ἐπιτιμίου ἢ ἀφορισμοῦ ἢ καθαιρέσεως, ἐὰν μὴ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐπιγνῷ τὸ ἁμάρτημα αὐτοῦ, ὃ ἐποίησε πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογήσηται τὸ ἁμάρτημα, ὃ ἐποίησε, διὰ τὸ φόβον τὸν ἐν τῷ ἱερεῖ, καὶ ποιήσῃ μετάνοιαν ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι, ὃ ἐποίησε· καὶ οὕτως προσευξάμενος περὶ αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς ἀφήσει αὐτῷ τὸ ἁμάρτημα, ὃ ἐποίησε, καὶ ἔσται αὐτῷ ἄφεσις ἁμαρτημάτων.

ΚΑΝΩΝ ΜΕ'.

Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ὁποιονοῦν τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἱερωσύνης μὴ προσδέχεσθαι ἐπὶ ξενοδοχίαν ἐρχόμενον, ἀλλὰ κελεύειν μένειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη, μόνον ἐπιτρέπειν.

ΚΑΝΩΝ ΜΣ'.

Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ὁποιονοῦν τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἱερωσύνης μὴ ἐπιτρέπειν γυναῖκα ἢ ἀδελφὴν ἢ θυγατέρα ἢ πενθερὰν ἢ θείαν ἢ ἄλλο τι τῶν προσώπων τῶν ἐκτὸς ὑποψίας εἰσάγειν εἰς τὸ ἑαυτοῦ συνεισάκτους.

ΚΑΝΩΝ ΜΖ'.

Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ὁποιονοῦν τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἱερωσύνης μὴ ἐπιτρέπειν ἑαυτῷ συνεισάκτους ἔχειν, πλὴν μητρὸς ἢ ἀδελφῆς ἢ θείας ἢ μόνων τῶν προσώπων τῶν ἐκτὸς ὑποψίας.

ΚΑΝΩΝ ΜΗ'.

Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ὁποιονοῦν τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἱερωσύνης μὴ ἐπιτρέπειν ἑαυτῷ συνεισάκτους ἔχειν, πλὴν μητρὸς ἢ ἀδελφῆς ἢ θείας ἢ μόνων τῶν προσώπων τῶν ἐκτὸς ὑποψίας.

ΚΑΝΩΝ ΜΘ'.

Ἐπίσκοπον ἢ πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἢ ὁποιονοῦν τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῆς ἱερωσύνης μὴ ἐπιτρέπειν ἑαυτῷ συνεισάκτους ἔχειν, πλὴν μητρὸς ἢ ἀδελφῆς ἢ θείας ἢ μόνων τῶν προσώπων τῶν ἐκτὸς ὑποψίας.

Αἰνεία Τρῶάν βυληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Τὰς Τρῶας βασιλεῦσιν ὑπέρβιον οἰνοπαΐζαν,
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆϊ ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο θεσπεσίοισι.
Περγαμίδη, τί μοι ταῦτα κὴ ὧδε ἰδρείφατα μυθεῖαι
Ἀντία Πηλείωνος ὑποδδυμίοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὰν γὰρ τοῦ θεσπὸν ἐναίσιμον ἀντ' Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη μιν κὴ ἄλλοτε δουρὶ φοβήσω
Ἐξ ἵππων, ὅτε βίπνὶ ἐπήλυσιν ἠμετέρησι.
Πέρσε γὰρ Λυρνησσὸν κὴ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὶ Ζεὺς
Κῦρσαι δ' ὄς μοι ἐπάρσι μάλ' ἀγλαὸν ἠματὶ χωῶσε.
Ἦ κ' ἰδάλιμα ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος κὴ Ἀθήνης.
Ἦ οἱ θεσπόδιν ἴσασε πόδη φάος, ἠδ' ὀκέλδιν
Ἐγχεῖ χαλκείῳ Λέλεγας κὴ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ κὰν ἔς' Ἀχιλῆϊ ἐναντίον αὖθι μαχέσθαι·
Αἰεὶ γὰρ θεῷδε ἐπ' ἐς χεῖρ' ὄς λοιγὸν ἀμυνεῖ.
Καὶ δ' ἄλλο τῦ γ' ἐνὶ βέλο πάντ' ἠδ' ἀπολήγει
Πεὶν χροὸς ἀθρόου διὰ θυμίου ἀλλήλεσθαι· ἐπ' ἦς θοὸς ἀορ
Ἵστιν πιπτέειν πολέμιο πέλο, τεῦ μι μάλα ῥηΐα
Νικησιφόβδ' ἐπ' παλχάλκεο εὔξηται ἔδμεν.
Τὸν δ' αὖτι θεσπεσίη ἠὲ ἐξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Ἦφαι, ἀλλὰ σὺ γὰ κὴ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο κὴ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐγγεγάμεν, κεῖνο ἦ χερείονο ἐκ θεᾶ ὄζον.
Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ' ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος·
Ἀλλ' ἴθυς φέρε χαλκὸν ἀτρέκεα μηδέ σε πάμπαν
Λεύγαλέος ἐπέσσαν ὀπὸ τρισπόπο κὴ αἰχμῆς.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μὲν μέγα πολεμίοις λαοῖσι·
Βῆ δὲ διὰ θρωσμοῦ χων νεκορυθμὸν αὖτοπ χαλκῷ.
Οὐδ' ἄλαθ' Ἀγχίσαο παῖς λοιγοάλεσον Ἥρως
Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν αἰὲ κλαμὸν αἰόρων.
Ἡ δ' ἄμωδις καλέσασα θεὰς μὲ μῦθον ἔφη·
Φράζεσθον δὴ σφῶϊ Ποσειδαον κὴ Ἀθηνὴ
Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσι, ὅπως ἔσεται τόδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἴβη νεκυρυθμὸν αὖτοπ χαλκῷ
Ἀντία Πηλείωνος· νεῖκος δ' Φοῖβος Ἀπόλλων.

Λύσειε ἵππους, ἀμφὶς δὲ πολὺν ἔχεε κνέφας ὀφθαλμοῖσιν,
Ὧρσε δὲ οἱ ἔγχος ἀκαχὴν ἐπάλαξε δ' ἀσπίδα θοὴν,
Ἔστη δ' ἐγγὺς ἰὼν, ὅθι μιν ἐυκνήμιδες ἑταῖροι
Κάλλιστ' ἐν πρώτοισι μετὰ προμάχοισι δαΐζεν·
Αὖτις δ' Ἴριν ἔπεφνε θεὰς ἐρικυδέα πάλλων,
Ὀξὺ μεταφρένου ἀκρότατον πόλεως Τρῳάδων καὶ ἀγυιέων,
Ἄντα τε παρὰ σῆμα γέρων Ἴλου Δαρδανίωνος.
Ὧρτο δὲ κὰμ πεδίοιο μέσας διὰ κέλσε κελεύθους,
Σύμβλητον, ἐν δὲ οἱ αὐτὸς ἔχεσκε ῥήγνυμι βασιλῆας.
Δεινὸν δὲ ἐξόρουσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεάων τε
Τῆφεν, αὐτὰρ ἔπειτα Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πᾶσαι δ' ἐσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ πᾶσαι Τρῳάων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἐν δείσεν δὲ ὑπὸ ῥηγμῖνι ἄναξ ἐνοσίχθων,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἅλτο, καὶ ἴσχεμεν οἱ ὑπὸρ θὲ
Γαῖαν διαρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δ' ἀθανάτοισι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ' ὀφθαλμοῖσι, τά τε ζυγόθεν θεοί περ.
Τόσσον ἄερσε κτύπος ἀρτιθέων ἐριδι ξυνιόντων.
Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦρη δ' ἀντίον ἔστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντίον ἔστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς·
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὣς οἱ μὲν θεοὶ εἴπετο θεῷ ἐς νεῖκος ἰόντες·
Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἔκτορι δῦπον μάλιστα λιλαίετο δαΐφρονι ὅμιλον
Πεπτάμεναι· τὸν δὲ μάλιστά γε θυμὸς ἀνῆκε
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, παλαιφάτου πολεμιστῆ.
Αἰνείαν δ' ἐπέρασε καὶ ἀντίθεον Λυκάονα
Ἀντία Πηλείωνος· ἐπῆκε δέ οἱ μένος ἦτορ·
Τῷ δ' Ἰδαῖος Περάμοιο Λυκάονι εἰδόσετο φωνῇ
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,

Αἰνεία

Ξὺς ἦ. αἰθούσησιν ἐφίζανον, ἀς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδὺίησι σοφὰ πιδήσασιν.
Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέατ' ἐδ' Ἐνοσίχθων
Νηκούσησι θεᾶς· ἀλλ' ἐξ ἄλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἵζε δ' ἄρ' ἐν μέσοισι. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὰς,
Τίπ' αὖ αἰγιόχοιο θεὸς ἀγορὴν δ' ἐκάλεσσας;
Ἦ πί τινι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ ἐγὼν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἔγνως Ἐννοσίγαε ἐμὼ ἐν στήθεσι βουλὰς,
Ὡς ἔτι καὶ ξυνάγω περ μελεδωνὸς μετόπλυμός περ.
Ἀλλ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ μνήσω πυκὰ Οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὄρεσφιν ἑλισσόμεθ' οἴ τε καὶ ἄλλοι.
Ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἴωμεν· ἐπὶ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀμφοτέρωσι δ' ἀφίγμεθ' ὅπη νόος ὄρνυε ἑκάστω.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ὑπὲρ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐ σφῶν μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ σφῶν τε πρόσθεν ὑπὸ δείματι γυῖα λύοντο·
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐναίσιμον ὀρσοθύνει·
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεν ἐς πολέμου δαΐου διὰ δίχα θυμὸν ἔχοντες.
Ἦρη μὲν μετ' Ἀθήνην καὶ Πάλλαδα Ἀθηναίην,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχος, ἠδ' Ἐρεθίμην
Ἑρμείαν ὃς ἐπὶ φρεσὶ πυκιμήδεσι πέποιθε·
Ἥφαιστος δ' ἅμα πῖσυ κιὼν ἀδινὰ βλεμεαίνων,
Χωλεύων, ὑπὸ δ' ἐσθλὰ ποδὶ σφυρὰ ἴαλλε καὶ ἀγλαά.
Ἐς δ' Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· ὠκὺ δ' ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθός τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἶος μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θυμηδέα πᾶσιν ἀνδρῶν,
Τόφρα Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδαινον οὐρῆα Ἀχιλλῆα·
Ἔξοχα, δηθὺν δ' ἐμάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δ' ἔρρεμε θοῦρος ὑπὲλυδε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας· ἐν δ' ὄρουτο ποδώκεα Πηλείωνα,
Τύχσι λαμπόμενον βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηϊ,

Αὐτὰρ

Figure 2.1: Example of a figure that could be drawn in LaTeX using the TikZ package.

Figure 2.1 was drawn directly in LaTeX using the TikZ package. The code for this figure is:

```
\begin{tikzpicture}
\draw (0,0) circle (1in);
\end{tikzpicture}
```

Ζδύγυσαν, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινὼς
Ταμεσπλήσ' ἔδδγον χρύσ δ' ἱμάσ τανύοντο ὑπ' ὤων
Κολλητ' ἐς πάδρον· ὁ δ' ἅρμασι μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν αἰσυμνάτης ἐπ' ἵπποιιν ὀδόρδυσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυστάμδν Αἰακίδαο
Τδύχε πανσφαίνων, αὐτὰρ ὑπ' ἵπποι ὑπείκον.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐπέκλεπε πατρὸς ἑοῖο,
Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὸ τέκνα Ποδάργης·
Ἄλλως δὴ φρονέοντε σακασπέρδν ἰδυίγμα
Ἄψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ χ' ἑδρδν πολέμοιο·
Μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' ἄδτον τε θανεσπα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν φορδσέφη πόδας ὠκὺς Ἶρις
Ξάνθος, (ὄφρα δ' ἤμυσε χαρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζάγλης ἐξερύπωσα φορδ' ζυγὸν· κὰδ δὲ ἴκανεν·
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·)
Καὶ λίαν σ' ἔτι νῦν γε σακάσπερδν ὄτρδνα Ἀχιλλεδ.
Ἀλλά τοι ἐγχύδεν ἦμαρ ὀλέθριον ἠδὲ τι ἡμῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
Τρῶας ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλδ πύχε' ἕλοντο·
Ἀλλὰ θεῶν ἄδρισις, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
Ἕκτορ' ἐπὶ φορομάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε·
Ναὶ δὴ καί κεν ἄμα πνοιῇ ζαφύρδιο θέοιμδν,
Ἦ γὰρ ἐλαφρότατόν γε φάος ἔμμεναι· ἀλλά τοι αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμδῶαι.
Ὣς ἄρα φωνήσασα τοὺς βδσινύτις ἔσχεθεν ἀδδῶ.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας φορδσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ξάνθ', τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή·
Εὖ γὰ τοι εἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι.
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλά κε ἔμπης
Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἀδδῶ ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα καὶ ἐπ' ὀπάδοισιν ἀάχων ἴαχε μώνυχας ἵππους.

Ω'ς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
Ψυχρῆς ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὡς τῶν ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρόφιν γανόωσαι
Νηῶν ἐκπροέεντο, καὶ αἰσπετὰς ὅμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δόρεα·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἶκεν ἐπιγελάασα ἅπασα πεδιχθοΐν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς ὑπό τ' κτύπος ὤρνυτο ποσσίν
Ἀνδρῶν ἐν δ' μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς·
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν κραναχὴ πλείστῳ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπάδαι ὡσεί τε πυρὸς στεροπαὶ ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δινῷ ἄχος ἔπλητο ὁ δ' ἔρχε Τρφσὶν μνησιφόνοισιν,
Δύσετο δῶρα θεοῦ τά οἱ Ἥφαιστος κάμε πύχνα·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργύρεοισιν ὑπασφυρίοις ἁρμάσας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Εἴλετο, τοῦ δ' ἀπτῶλδε σέλας νίφετ' ἠΰτε μηνός.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη
Καιομένοιο πυρὸς τό τ' ἀέπτας ὕψοθ' ὄρεσφι
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺ δ' ἂκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπαύρυτε φέρουσιν·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σακέος σέλας αἰθέρ' ἶκανε
Καλοῦ δαιδαλέου· τῷ δ' πρυφίλεται ἀείρας,
Κρατὶ θέσ' βριαρῷ· ἡ δ' ἀστὴρ ὡς ἀπέλαμπεν
Ἵππουρις πρυφίλεια· περιστέφετο δ' ἔνθεν
Χρύσεα, τὰς Ἥφαιστος ἰὴν ὀφρυν ἀμφὶ θαμείας.
Πειρήθη δ' ἔο αὐτὸν ἐν εἴπασδίος Ἀχιλλεύς,
Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐν πτέρυγι κλυτὰ γυῖα.
Τῷ δ' ἦ ὑπὸ πτερὰ ἵπτ', ἀείρε δ' ποιμένα λαῶν.
Ἔγχος δ' ἄρα σύ ἑ μοῦνος παπρωϊ' ἐδάσσατ' ἔχθρος,
Βριθὺ μέγα στιβαρόν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ὄπιζε πατὴρ Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δὲ Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντε

Ζεύ-

Σῇ πιθῇ ἠμὲν δὴ μάλ' ἐρέω τε κραανέω τε ἔπος τόδε παντί
Οὐδ' εἴ κεν τῶ πατρὸς ἐπιθυμίου πολεμίζειν,
Ὅς τε νεῶ Φθίηνδε τάρεν καὶ δάκρυσι εἶβεν
Χήτεϊ τοιοῦδ' ὃς δ' ἀλλοδαπῷ ἐπὶ δήμῳ
Εἵνεκα βιγδαιῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
Ἦ δ' ὅς Σκύρῳ μοι ἐπὶ τρίφεται φίλος υἱός.
Εἴ πως ἔτι ζώει γε νεοπτόλεμος θεοειδής.
Περὶ μὲν γὰρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰώλπει·
Οἴνῳ μὲν φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ, τὸν δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς αἴ μοι τὰ παῖδα θοὴ συὶ νηὶ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοιτο, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,
Κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆα γ' ὀΐομαι ἢ κτάμεν ἄλλον
Τεθνάμεν, ἢ αὐτόν γε ἔτι ζώοντ' ἀκαχεῖν,
Γήραΐ τε συνερῶν, καὶ ἐμοὶ πεπιδέσθαι ἄμεινον
Λυγρὸν ἀγγελίην, ὅτ' ἐπορφθίμενον πύθοιτο.
Ὣς ἔφατο κλαίων ὀπὶ ἦ σανάχοντο γέροντες.
Μυρμάρων τὰ ἔπασσε ἐνὶ μεγάροισιν ἄνειρον·
Μυρμιδόνες δ' ἄρα τοὺ γε ἰδὼν ἀνόρουσαν Ἀχαιῶν,
Αἶψα δ' Ἀθηναίῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτον ἐμὲν δὴ πάμπαν ἀπίζεαι ἀμφὶς ἑταίρους·
Ἦ ῥά τι καὶ σὺ πάγχυ μιν φρεσὶ μίμβλεαι Ἀχιλῆϊ,
Κεῖνόν γε προφρονέως τε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἦσαν ὁμοφρονέοντε καὶ ἔμμορε φίλον οἶκον
Οἴχονται μὲν δεῖπνον, ὁ δ' ἀκμὴν οὐκ ἔπασσε·
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐεσταφυλὴν
Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ἀπτερέως πατρὸς μεμαυῖα Ἀθήνη
Ἦλθ', ἀΐσσουσι δὲ νεῶν ἐκέαντο θύραι.
Θύραζε ἐκκατέπαλτο δ' ἀϊδήλως αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατὸν ἠδ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπέα γούνατ' ἵκηται,
Αὐτὴ δ' αὖτε πατρὸς ἐριαυχέος οἶκον ἔβαινε.
Ὣς δ' ὅτε τ' ἐκ νεφέων ἰὰ στείνωσι γένονται,
Ἐκ νεφέων, ἅ τε Ζεὺς ἀνὰ μακρὸν Οὔλυμπον ἔτευξε,
Σήματα ναύτῃσιν, ἢ ἀνέρι ποιμένι λαῶν,
Ὣς τῶν ἐκπρὸ νεῶν ἀνὰ θ' ἑρμῖνας ἰοῦσαι
Ἔστασαν· ἐκ δ' ἄρα τῶν ἀνὰ μὲν κόρυθες φαεινὰι
Ἀνὰ δὲ θώρηκες ποδεναὶ καὶ ἀσπίδες εὐκύκλοι
Ἀνὰ δ' ἔγχεα μακρὰ ἐπέλαμπε· τὰ δ' ἐστεφάνωτο Ὀλύμπος
Χαλκῷ ἀγαλλόμενα· ὑπὸ δὲ ἰαχὴ ἔπλετο γαίης.
Τῶν δ' ἐν τρισκαίδεκα ἡγεμόνες μετὰ πάντας ἔβαινον·
Ἐν πρώτοισι μὲν υἱὸς ἐρικλυτὸς Μενοιτίου
Ἔστη, ἐπὶ δ' Αἰακίδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν
Ἔστη, ἐπὶ δ' Ἀτρεΐδης ἐπιείκελος ἀντιθέοισιν

Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὼ δειρὴν, ἰδὲ κάλα φοάσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυναικείκυῖα θεῇσι,
Πάτροκλέ μοι δηλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ.
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἰὼν κλισίηνδε ἴοντα,
Νῦν δ' σε τεθνειῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Αὖ δυσὶδός. ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ἄνδρα μέν ῳ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Εἶδον πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὁμόθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδέ μέν ὅδ' ἴμ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν ἀλλ' ἐμὲ ἔφασκες Ἀχιλλῆϊ θείοιο
Κουριδίλεκτον θήσειν, ἄξειν τ' ἐὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον ἐν Μυρμιδόνεσσι.
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ὀπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
Πάτροκλον φοφάσαν, σφῶν δ' αὐτῷ κήδε ἐκάστη·
Αὐτὰρ ὁ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο
Δισσοὶ μυθοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων,
Λίσσομαι, εἴ τις ἐμοὶ γε φίλων ὅτι μάλιστ' ἐπαίρων,
Μή μοι σῖτον ἔδειν μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μέμ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
Δύσσομαι δ' εἰς ἠέλιον μιμνέμεν καὶ πλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεπέμπασεν βασιλῆας·
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μιμνέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρον θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ.
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον ἤδέ τι θυμῷ
Τέρπετο πρὶν πολέμου σόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδίνως ὀλοὸν ἐκ κεφαλῆς τε φώνησέν τε.
Ἦ ῥα νύ μοι ποτὲ καὶ σὺ δυσάμμορε φίλτατ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν κῆδος ἔδηκας
Αἶψα καὶ ὀτρηρῶς. ὅπότε σχεδὸν ἦλθ' Ἀχαιοὶ
Τρῳὴν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα·
Νῦν ὃ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, ἐν δὲ σοὶ οἶκῳ
Ἄκμενον πόσις καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων.

Καὶ τὰ μὲν ἐν μίσῃ ἀγορῇ θέσαν· αὐὰρ Ἀχαιμένων
Ἴξεπο. Ταλθύβιός θ' ἅ θεῖ ἐκάλιγκι θ' αὐδὴ,
Κάππεσον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίσατο ποιμένι λαῶν·
Ἀτρείδης ἅ ἱρυσσάμενος χείρεσι μάχμαν,
Ἠ' οἱ παρ' ξίφι θ' μέγα κεύλιον αἰὲν ἄορτο.
Κάππεσον ὀπὸ πρίχας αἰξάμενος θ', Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
Εὔχετο· πὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφι εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι κ' μοῖραι ἀκουόντες βασιλῆος·
Εὐξάμενος θ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐς ἠρανὸν ὐρυὼ,
Ἶξω νεῶ Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος κ' ἄριστος·
Ἴῆ τε, κ' Ἠέλιος, κ' Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπιβεῖκα,
Οὔτ' ἄλοχος πρόφασιν κιχρημένος θ', ἤ τί που ἄλλο·
Ἀλλ' ἐμὸν ἀμφίπολον ἐν κλισίῃσιν ἐμῇσιν·
Εἴ δέ τι τῶν δ' ἐπίορκον, ἐμοὶ δοῖεν ἄλγεα δοῦναι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδωσι ὅτις σφ' ἀλίτηται ὁμόσσας·
Ἠ' κ' ὀπὸ σεῖο χόλον κάππεσε πάμπαν ἐλθών·
Τὸν μὲν Ταλθύβιός θ' πολιὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ὅτι δινήσας, κόσμον ἰχθύσι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀντικρὺς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας φρεσὶ δινοδοκεύεις·
Οὐκ' ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὦρσεν διαμπερὲς, οὐδ' ἐπὶ κούρῃ
Ἠ' ἐμοὶ αἰχμητῇ θ', ἀμήχανι θ' ἀλλά που δὴ Ζεὺς
Ἠ' θελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέσαι ἅπαντας.
Νῶϊ δ' ἔρχεσθ' ὅτι δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰχμητάων.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο κιὼν ὅτι νῆα ἕκαστος·
Δόρπα δ' Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.
Βῆ δ' ὅτι νῆα φίερντες Ἀχιλλῆος θείοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃ θέσαν, κάθισαν δ' ἐπὶ θρόνων·
Ἵπποισι δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειθ' ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφὶ ἄρα μιν μεμάυῖα ἑὴν ἐλάκατε χεροὶ δ' ἄμυαστε

Στήθεα

Μύρηται. τόμοι ἀπὶ μὴ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλα φόνῳ τε καὶ αἵματι καὶ ἀρηλέῳ ζόμῳ ἀὐδρῶν.
Τὸν δ' ἀτασθαλόμηδος ἀπαμείβετο πολύμητις Ὀδυσεύς,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλείωνε μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος ἠὲ ὀλίζων πὸρ
Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νόημα τὶ κὰν παρβαλοίμην
Πολλόν ἐπεὶ παρέτερος γένομαι, καὶ πλείονα οἶδα·
Τῷ τοι ἦπιὸν κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πόλεται κόρος ἀὐτρώποισιν,
Ἧς κε πλείονα μῆλ' ἀλαλήμενα χθονὶ χαλκὸς ἔχωσιν,
Ἄμητος δ' ὀλίγος, ἐπεὶ κλισίηνδε ἕκαστα
Ζευξόμεθ' ἀὐθρώπων ταμίης πολέμοιο πέτυκται·
Γαστέρι δ' ὤπασε δῖος ἀρήιος ἔμμεναι Ἄρης·
Λίην γὰ πολλοὶ καὶ ἐπήτιμοι ἄμαται πόντα
Πίπτουσιν· πόθεν κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τ' μὲν καταδαίπτειν ὅς κε θάνῃσι,
Νηλία θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρυόεντι.
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο θοὴ συμφορὸ λίπωνται,
Μιμνέμεν πόσιν καὶ ἐδητύος· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νηλεμὲς αἰεί,
Εἵνεκα θυμοῦ ἔχοντες, ἐπ' ἤματι δακρυόεντι.
Οὔτοι δ' ἂν πολέμοιο θοὴ συμφορὸ λίποιτο,
Μίμνειν ἄθρην πόσιν καὶ ἐδητύν· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νηλεμὲς αἰεί,
Εἵνεκα θυμοῦ ἔχοντες· ἐπ' ἤματι δακρυόεντι
Ἕστασαν· οὐδ

Ἦ ῥ᾽ ἔμις ὀξυνθῆναι ἔπ᾽ ἀνδράσι καὶ πολεμίζειν
Καί ἧ σοὶ ἀμφὶ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι ἔγωγε δαὴρ ἐνὶ νηυσὶν ἀγοστὸν
Πιέρῃ, ἵνα μή τι δίκης ὀπιδνύες ἔχωσθε.
Ἀτρεΐδη, σὺ δ᾽ ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἔσω ἄλλῳ
Ἔσσαι, ἐπεί μοι λῷ πεμπάσσασθαι βασιλῆα
Ἀνδρ᾽ ἀπαφίσασθαι, ὅτε τις θεὸς ὧδε χαλέπτῃ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Χαίρεις τοι Λαρτιάδη τὸν μῦθον ἀκούτας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιος καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ᾽ ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός·
Οὐ δ᾽ ὀπιορκήσω θεὸν δαίμονα· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω ἔνθ᾽ περ τέως γε, ἐπειγόμενός περ ἀέθλου,
Μίμνετε δ᾽ ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα τὰ δῶρα
Ἐκ κλισίης ἄγηθεν, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμαι.
Σοὶ δ᾽ αὖτε τόδ᾽ ἐγὼ ὀπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω
Κεκριμένους κούρητας ἀρείονας Πανδαγιάδαο,
Δῶρα ἐμῆς ἀπὸ νηὸς ἐνεικέμεν, ὄφρ᾽ Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπεσχόμεθ᾽ δῶσειν, ἀγόμεν τε γυναῖκας·
Ταλθύβιε δέ μοι αὖθι κιὼν στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμάσσασθαι ἐπὶ τμήξαντε τε.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ἄλλοτε καὶ μᾶλλον ἐφίλησε τεύχεα πάλιν
Ὅππότε τις μὲν πατασσαμένη πολέμοιο χάλυπτα,
Καὶ μάλ᾽ ἐὺ τόσσον ἔῃσιν ἐνὶ σθένεσιν ἐμεῖο,
Νωῒν δ᾽ οἱ μάκτην δεδαϊγμένοι, οὓς ἐνάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Τίνες δ᾽ ἂν βροτῶν ὑπερώιστον κῆρ᾽ ἀνύσειαν
Νωῒν μὲν αἰρήσειν πολεμίζειν ὑμὰς Ἀχαιῶν
Νήστας ἀκμήνους ἅμα δ᾽ ἠῶι ἐπὶ μεστὰ δύνειν
Τάξειάν μέγα δῶρον, ἐπὶν ἐθέλωμι δαλώειν·
Πρίν δ᾽ ὅπως δὴ ἔμελλε φίλον κῆρ᾽ ἀμὸν ἰέμην
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐπιείρεν πιθέεσθαι,
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἐπὶ μὲν θοῷ ἕταροι τετραμμένοι· ἐμὲ δ᾽ ἔπειρε

Χθιζὸς ἐπὶ κλισίηφιν ὑπείρχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις ὀπίμειον, ἐπ' ἠοῖ δόμεν ἄρηϊ·
Δωρα δέ τοι παρέσονται ἐμῆς ἀπὸ νηὸς ἕλοντες,
Οἷσύ τ', ὄφρα ἴδηαι ὅτοι μάρνασθαι ἄριστοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμεμνον,
Δωρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα πόρειν ἁπερ ἄρμενα σοί περ,
Ἢ τ' ἐχέμεν, σοὶ δ' αὖτε νεὼ ἢ μείονα μοῖραν ἔχειν
Αἶψα μάλ' ἐν χερὶ κλοπτὸν ἐπιθεῖναι ἐνθάδ' ἐόντας.
Οὐ δὲ διατείβειν· ἐπὶ δὴ μάλα ἔργον ἄρεσθαι·
Ὡς καί τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρόφρονα θείη
Ἔμμεν ἐπαλκίμῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὡς δέ τις ὑμείων μεμνήμενος ἐν φρεσὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον ἠγαθέην
Τρωσὶ μαχεσομένους· ἐπεὶ ἦ μάλα πολὺν χρόνον ἔσται
Φύλοπις εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμαλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν ἐν δ' ἑκάτεροι πνοιῇσι μένεϊ ἀμφοτέρῃσιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι κέλευε θοὴν ὑπὲ νῆα μέλαιναν
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένεος καὶ ἀλκῆς·
Οὐ γὰρ δὴν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμητοι σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἶσορ γὰρ θυμῷ γε μάχην οἱ ναίε πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λαθρη γύα βεβρωίεται, ἠδὲ μιχαίτῃ
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὧς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι παραμέρεται πολεμίζων,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμῃ πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμιον.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σπείσατον, καὶ δεῖπνον ἀνώχθω
Ὅπλεσθαι· τὰ δ' δῶρα ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσον ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, πὰρ δ' ἰανδῆς.
Ὄρνυσθ' ὄφρα τοι ὧδε καὶ Ἀργείοισιν ἀνάσσῃς·
Μήποτε δ' ὀψὲ πάλιν ὀπιδήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,

Ἢ δ' ὅμως

Τῶν αἱρᾶν γλυκὺς οἶδ' ὤματος ἐξ ἐμέθεν.
Τὸν δ' δολοφρονέουσα τροφοσύνα ποτνια Ἥρη,
Ψυχῇσιν δ' αὖτε πέλεν μόθον ὀτραλέεσσι.
Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον
Μή μοι τὸν πάντεσσι τρομοκτύπον αὐτάξειν
Ὅς κεν ἐπ' ἀνέρι τῷδε πίσει μήτε ποσὶ χωομένος
Τῶν αἱρέων οἵσῃς ἐξ ὤματος ἐσσυμένῃσι.
Ὣς ἔφατο. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνῃσιν ἐάσθη.
Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δ' πολλὸν ἀάσθη·
Ἥρῃ δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Ὀλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ἦλθε
Ἰφθίμῳ ἄλοχον Σθενέλου Ἰδαιίδαο·
Ἣν δ' ἐκύει φίλον υἱὸν ὁ δ' ἕβδομος εἰσελήλυθε μείς.
Ἔκ δ' ἄγαγε τροφόωσδε, φίλα μελέουσα ἰόντα·
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, ὠδῖνας δ' ἐκόλουσε
Αὐτὴ δ' ἀγγελίκουσα, Διὶ Κρονίωνι τροφοσύνα,
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, τίπτε τοι ἐν φρεσὶ θῆκε
Ἥδε μάλ' αἰνὸν ἀνδρὸς ἀμύμονος Ἀργείοισιν ἀνάξειν,
Εὐρυσθεὺς Σθενέλου παῖς Ἰδαιίδαο,
Σὸν γόνον· οὐ οἱ ἐοικὸς ἀναστέμμεν Ἀργείοισιν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατ' φρένα πύκνα βαθεῖαν.
Αὐτίκα δ' εἶλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, κατ' ὄμμασι καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε κ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἁλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὣς εἰπὼν, ἔβριμψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Χερὶ τροχιήλασε τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσκ' ὅδ' ἐὸν φίλον υἱὸν ὁρᾶτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὣς κ' ἐγὼν ὅτε δὴ αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέσσειεν ὑπὸ πρυμνῇσι νέεσσιν,
Οὐδ' ὧν ἀμείλισσε πολεμιστῇσ' ἄτης ἦ τοῦτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ἄφρ ἐθέλων ἀφέσσαι, δόλῳ αἰ τ' ἀπροίσι ἄπτεσθαι.
Ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Ταῦτα δὴ ἐγὼν ὄδε πάντα φραδέειν, ὅσσά περ ἐλπεῦν

Ο"φρ' ἐπὶ κὴ Τρῶσιν πειρήσομαι αἰ πί⊖ ἐλθεῖν·
Αἴκ' ἐθέλωσ' ὅπλοισιν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἶω
Ἀσσον ἰόντα σεῦ γὰρ νῦν ἡμύνδην ὅς σε ξύνηκεν
Δηΐῳ ἐν πολέμῳ· τῶ' ἔχε⊖ ἠμαθόεσσα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Μῶλιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεί⊖νος·
Τοῖσι δ' κὴ μετέειπεν αὐάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Λύτόθεν ἐξ ἕδρης ὀΐδ' εὖ μέσφιν αἰχμητάς,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρη⊖,
Ἔσχατος μὲν καλὸν ἀκούω μῦθον ἔοικεν
Τ' ββάλλειν· χαλεπὸν δὲ ὑπεκδύμεν ὧρ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι·
Ἠ' εἴποι; βλάβεται δ' λιγὺς ὧρ ἐὼν ἀγορητής·
Πηλεΐδη μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σαυθεῦθ' Ἀργεῖοι μῦθον τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος·
Πολλάκι δή μοι τῶτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τε μὲ νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αὐτὸς ἐμοῖμι,
Ἀλλὰ Διὶ κὴ μοῖρα, κὴ ἠερόεσσα Ἐρινύς,
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἠ' πεπ τῶ ὅτ' Ἀχιλλῆ⊖ γέρας αὐτὸς ἀπηύρων·
Ἀλλά τί κεν ῥίξαιμι, θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ·
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Οὐλομένη· τῆ μέν τ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' ἄδῃ
Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει·
Βλάπτει δ' ἀνθρώπους· κὴ μέν τινα τῶν περ ἄρειον
Καὶ δὴ καὶ ποτε Ζῆν' γὰρ ἀάσατο, τὸν περ ἄρειστον
Ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα κὴ τὸν
Ἠ' ρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν·
Ἠ' μὲν γὰρ τῶ ὅτ' ἔμελλε βίλειν Ἠ' ρακληείλῳ
Ἀλκμήνη τίξεσθαι ἰὺπεφόλῳ ἐν Θήβῃ·
Ἠ' τοι ὃ μὲν μύχῳ ἦ⊖ μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι·
Ὅφρ' εἰ πω τά μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει·
Σήμερον ἀνδρα φόως δὲ μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξαγαγὼν ὃς πάντεσσι περικτίονσιν ἀνάξει·

Τῶν

Αἰεὶ τῷ δ' ἴσαν χεῶς ἔμπεδος, ἠ κὴ ἀφείων·
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μείων δ' ὁπόσ' εἰπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μάχῃ πολυθαρσέι εἰδυῖα.
Πατροκλῆϊ δ' αὖτ' ἀμβροσίων κὴ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κὴ ῥῖνδν ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδον εἴη·
Αὐτὰρ ὁ βὴ κατὰ δῖα θαλάσσης δῖον Ἀχιλλεύς·
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καί ῥ' εἶσορ τὸ παρὸν γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μάχεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται κὴ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
Καὶ ταμίαι κατὰ νῆας ἔσαν σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μιὸ οἵ τοτε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεύς,
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὴ μήχετ' ἀπέπαυσο' ἀλεγύνων.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε διέτμαγεν Ἄρηϊ θερέποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος κὴ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἔσχεν ἐρειδομένω. ἔπι γὸ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Καὶ δὲ μετ' αὐτόθι ἦλθον ἀολλέες αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὖταρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀϊδρείων Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων κὴ χῶ τε διὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρὶ.
Αὖτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνίστατο μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη ἦ ἄρ' ἔπ τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο νοὶ κὴ ἐμοὶ, ὅτε νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ
Θυμοβόρῳ ἐρίδι μαινόμεθ' εἵνεκα κούρης,
Τὴν ὄφρ' ἐν νήεσσι καταπτάμενος Ἄρτεμις ἰὸς
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λύρνησσον ἁλίσας·
Τὼ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁμαδὸν ἴσαν ἀΐστην οὐδὲ,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομνισσάντος.
Ἔκτορι μὲν κὴ Τρωσὶ τὸ κήδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Δηρὸν ἐμῆς κὴ σῆς ἐριδος μνήσεσθον ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν παρατυχθὰ ἐάσομεν, ἀχνυμένω περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
Νῦν δὴ ἔπειτα μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ πη μοι χὴ
Ἀσπερχὲς αἰεὶ μένος ἀγερέμεν· ἀλλ' ἄγε δεῦρο.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὄρνυθ' ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέρῃ ἠδὲ βροτοῖσιν,
Ἦ δ' ἐς νῆας ἵκανε Διὶ φίλα εἰδυῖα φέρουσα·
Εὗρε δ' Ἀχιλῆα ποδαρκέα ὃν φίλον υἱὸν,
Κλαίοντα λιγέως· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρμηθ' ἁθρόοι ἦσαν· ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Εἶπε τ' ἄρα σφι φόωσε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαξε.
Τέκνον ἐμόν, πῇ τόνδε μὲν ἐσσυμένω ἀχυμένοισι τῷδε
Κήδεϊ ἐπειδὴ πρῶτα θοὼν ἰότητι δαμάσσας·
Τεύχεα δ' Ἡφαίστοιο περικλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ οὔπω τις ἐνὶ μερόπεσσι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατέθηκε τεύχε' ἔμπης
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' αἰνέως ἔπλετο πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἀντίον εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἐδύσχετο· ἐν δὲ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάροιν ὡστεὶ σέλας ἐξεφαάνθη·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων δῶρα κλυτὰ πατρός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἧσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκ' ἔπε μητέρα ὣ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμή, τά μοι ὅπλα θεὸς πόρεν ἠμὲν ὅσ' ἔργα
Ἔργ' ἐκύδι' ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ Πατρόκλῳ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή μοι τῶφι Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μῦαι κατὰ δυσκὴς χαλκήρεα τύψαντες ὀϊστοὶ
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀείκισσωσι δὲ νεκρὸν·
Ἕψῃ δ' αἰὼν πίσεται, λύσῃ δὲ χρόα πάντα σαπῆναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῶ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλάλκμεναι ἄγρια φῦλα
Μυῶν, αἵ ῥά τε φῶτας ἀπηφάτους κατέδουσιν.
Ἦν γὰρ τὸν κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν

Αἰεὶ

Ε'ν δ' ἰπποι ποταμοῖς μέγα δέν@ Ω'κεανοῖο,
Ἄντυγα παρ πυμάτιν στάκε@ πύλας ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε ςιβαρόν τε,
Τεῦξε' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αἰγῆς.
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βερυκὼ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δ' ἤχνυε λόφον ἵππις.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανῷ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Α'μφιγυήεις,
Μητρὸς Α'χιλλῆ@ θῆκε ποδαπάρσιον ἀείρας·
Η' δ' ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Η'φαίςοιο φέρουσα.

Ι'ΛΙΑ'ΔΟΣ Ο'ΜΗ'ΡΟΥ Η' Τ.

Ρ'ΑΨΩΙΔΙ'ΑΣ ΥΠΟ-ΘΕΣΙΣ.

Ε'πὸς κωμῳδοῦσι Α'χιλλεῖ τὰ ὅπλα δῶρα Η'φαίςου· σωμαχαὶ γὰρ αἱ ἐκκλησίαι τῷ Ε'κτορι ὁ ἄρης. Διὸ ῥῆσιν ποιεῖται τὴν μιμίδος, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα ἀπὸ αὐτῆς Α'χαμέμνων δὲ ὡσὰν ὑπῆρχε τῷ φόβῳ ἢ διὰ λοιμόν τινα ἐκεῖναν, αὐτὸς ὅπως διαμένας ὁπλίζεται. καὶ στρατιὰν ἐξάγει ὅπου ἦ πόλεμον· ὁ δὲ ὕστερον τὰ ἵππαια. αὐτὸς Ξάνθος τὸν ἑαυτοῦ ἑταῖρον αὐτῷ αὐαίρεσιν καὶ παμμαντόβιτον, ὃν καὶ ὁπλίτην.

Τοῦ δ' ἀπόλλων χόλοιο καὶ ἔκτορι δίῳ
Α'χιλλῆος.

Ι'μερόεν κεθάριζε λίτον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ τιν ἢ ῥίθυσμον ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἅπαντο.
Ἐν δ' ἀγέλῃ ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων
Αἱ μὲν βόες χρυσοῖο τετεύχατο καὶ διαπρὲπον,
Μυκηθμῷ δ' ἅμα κόπτον ἐπασσυίοντο νομῆϊ δὲ
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὲκ ῥοδανῶν δονακῆας,
Χρύσεοι ἦν νομῆες ἅμ' ἑπτὰ βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέῳ ἦ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Τῶν ἐρύγμηλον ἐχέτην ἦ μα χρὰ μεμυκώς
Ἕλκετο· τὼ ἦ κύνες μετεκίαθον ἠδ' ἀίζηοί.
Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείω,
Ἔντερα κὴ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ ἦ νομῆες
Αὖτως ἐσσεύοντο, ταχέας κυσὶ ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λέοντε,
Ἱστάμενοι δ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἐκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ ῥήσῃ μέγαν οἰῶν ἀργυφεάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, καταυλίας, ἠδὲ σηκούς.
Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἁπαλὰ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατο δυνήτοις, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ὀπισσομένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις θροχὸν ἁρμάρην εἰ παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται ἄσσα θέησιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ὀπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε καθ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντε ἐδίνεύον κὰτ' μέσους.

Ἐν

Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
Ἔν δ' Ἔρις ἐν ἧ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεήκεα, ἄλλον ἄκουον·
Ἄλλον τεθνειῶτα κατ' οὐδόν ἕλκε ποδοῖϊν·
Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν·
Ὡμίλεον δ' ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ὧρυον κατατεθνειῶτας.
Ἔν δ' ἐπὶ νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα κ' ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἵκοιατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ὄπαων· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἐοικυῖα δὲ χαλκέῳ
Χρυσὸν γὰρ ἐοῦσα· τὸ δὴ τόδε θαῦμ' ἐτέτυκτο.
Ἔν δ' ἐπὶ τεμένει τῷ Βαθυλλίῳ· ἔνθα δ' ἔσαν δὴ
Ἥμενοι, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δρεπάνια δ' ἄλλα μὲν ὄγμον ἐπήτειμα πίπτον ἐραζε·
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν εἰλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες
Ἀσταχὺν παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἰξύσαντες μέγαν ἄμφαινον· αἱ δ' γυναῖκες
Δεῖπνον εἰδίοισι, λευκὴ' ἄλφιτα πολλὰ πάλωσιν.
Ἔν δ' ἐπὶ καφυλῇσι μίγα βεβίθυσαν ἀλωήν·
Κάλλιπε χρυσείῃ μήλοισις δ' ἀμφὶ βότρυες ἦσαν·
Ἔστήκει δ' ἀνὰ μέσσα διαμπερὲς ἀργυρέη πὺξ.
Ἀμφὶ δ' ἄρα σταφύλῃ κάπετον τετρήνατο δ' ἔρκος ἔλαστρα
Κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐς αὐτήν,
Τῇ νίσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόφι ἄλωήν.
Παρθενικαὶ δ' ἄρα κοῦραι ἀταλὰ φρονέουσαι
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσι δ' ἐν μέσσοισι παὶς φόρμιγγι λιγείῃ

Ἵμερόεν

Ω' ερέτει δύο δ' ἄνδρες ἐπείκοσι πάντες ἔασι
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν δύχετο παίντ' ἀποδοιῶς,
Δίμφα πεφυίσκων· ὁ δ' αἰμάσσετο μηδέν ἐλίσσων·
Ἄμφω δ' ἰέσθην ὅτε ἵκοιτ' ἐπιπαρελίσσων·
Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωσιν ἐπήτριμοι, ἀμφὶς ἀέρσαι·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠερόφωνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν ὃς μύθῳ τοῖσι δίκην ἰθύστατα εἴποι.
Τὼ δ' ἑτέρῳ πόλιν ἀμφὶ δύω βροτοὶ εἵατο λαῶν,
Τὰ σφέτερα μεμαῶτε· ἑκάτεροι δὲ ἐπίστων
Ἢ ἐ διαρρήδην· ἢ αἶψά κε πάντα δάσαιτο
Κτῆσιν ὅσην πόλιος πέρι πείρατον ἐντὸς ἐέργει·
Οἱ δ' ἤτοι πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο·
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥῦτ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες ἔσχε γέρας.
Οἳ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἄμφω χρυσείω χρύσεα δὲ εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεὼ περ·
Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν·
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν·
Ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δείελοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βῶας.
Οἱ δὲ τάχα προγλύοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες
Τερπόμενοι συρίγξι· δόλον δ' οὐ προγινώσκον.
Οἱ μὲν τὸ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοιθ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλά·
Ἀργεννῶν οἰῶν κτεῖνον δ' ὀπιμηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον προβοάων,
Ἱππάων προπάροιθε καθήμενοι, αἶψ' ἐπὶ ἵππων
Βάντες ἀρηϊφίλων μετεκίαθον· αἶψα δ' ἵκοντο·
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

Βάλλον·

Τὼ δ' ἡμίβετ' ἔπειτα πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Θαῤῥεῖτ', μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἶ γὰρ μὲν θανάτοιο δυσηχέος ἄμμε δύωμαι
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μὴν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι.
Ὡς εἰ τύχεα καλὰ παρίστατο, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θανυμάσιος τετάτυκται,
Ὡς εἰπὼν, τὼ μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ὅπὶ φύσας·
Τὰς δ' εἰς πῦρ ἔτραπε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φύσαι δ' ἐς χοάνους εἰκοσὶ πᾶσαι ἔφυσαν,
Παντοίῃ δ' ὄρσασαν ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως Ἡφαίστοιό τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, καὶ κατὰ μὲν τὸν,
Καὶ χρυσὸν, τιμῆντα, καὶ ἀργύρεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, γλῶτο δ' ἄρα χερὶ
Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δ' γλῶτο πυράγρην.
Ποίει δ' πρῶτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Πάντοσε δαιδάλεον, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν
Τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτυξε, ἐν δ' οὐρανὸν ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεταί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δὲ ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλὰς ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων
Ἠγίνεον κατὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ἐρχήσῃσιν ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱστάμεναι θηεῦντο θύρῃσι ἑκάστη.
Λαοὶ δ' ἠγορόωντο ἔσαν δ' ἀγορὴ ἔνι πυκνὴ

Ὡρώρει·

1 The preacher sheweth that all things are vanity.
4 The earth abideth for ever.
5 The sun ariseth and goeth down.
6 The course of the wind.
7 The rivers run into the sea.
8 All things are full of labour.
9 There is no new thing under the sun.
11 There is no remembrance of things past.
12 Solomon's experience.
16 His wisdom.
17 His study.
18 In much wisdom is much grief.

THE WORDS OF THE PREACHER, THE SON OF DAVID, KING IN IERUSALEM.

2 VANITY of vanities, saith the preacher, vanity of vanities, all is vanity.

3 What profit hath a man of all his labour which he taketh under the sun?

4 One generation passeth away, and another generation commeth: but the earth abideth for ever.

5 The sun also ariseth, and the sun goeth down, and hasteth to his place where he arose.

6 The wind goeth toward the south, and turneth about unto the north: it whirleth about continually, and the wind returneth again according to his circuits.

7 All the rivers run into the sea; yet the sea is not full: unto the place from whence the rivers come, thither they return again.

8 All things are full of labour; man cannot utter it: the eye is not satisfied with seeing, nor the ear filled with hearing.

9 The thing that hath been, it is that which shall be; and that which is done is that which shall be done: and there is no new thing under the sun.

10 Is there any thing whereof it may be said, See, this is new? it hath been already of old time, which was before us.

11 There is no remembrance of former things; neither shall there be any remembrance of things that are to come with those that shall come after.

12 I the preacher was king over Israel in Ierusalem.

13 And I gave my heart to seek and search out by wisdom concerning all things that are done under heaven: this sore travail hath God given to the sons of man to be exercised therewith.

14 I have seen all the works that are done under the sun; and, behold, all is vanity and vexation of spirit.

15 That which is crooked cannot be made straight: and that which is wanting cannot be numbered.

16 I communed with mine own heart, saying, Lo, I am come to great estate, and have gotten more wisdom than all they that have been before me in Ierusalem: yea, my heart had great experience of wisdom and knowledge.

17 And I gave my heart to know wisdom, and to know madness and folly: I perceived that this also is vexation of spirit.

18 For in much wisdom is much grief: and he that increaseth knowledge increaseth sorrow.

Κλῃδί, δαιδαλέῃ· ὑπὸ δ' ἁρμῖαι ποσὶν ἦεν.
Κίκλητο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, ὑπό τε μῦθον,
Ἤφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολυκλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἦ ῥά νυ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μοι ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ·
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀγκυλομήτεω Ὠκεανοῖο.
Τῇσι παρ' ἐννάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους·
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· πρὶν δ' ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤιδειν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
Ἦ νύ μοι ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ μι μάλα χρειὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σοὶ θοινήτεις ξεινήϊα καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας καὶ ἐπαρτήσομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπὸ ἄκμοθέτοιο πέλας ὤρνυτ' αἰζηὸς
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀφαυραί.
Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε πυρὸς κάτθετο πάντα,
Ἀργύρεον ἐς ἀγκυρίλλιον συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ὀπιμόρξατο,
Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν', εἶλε δὲ σκῆπτρον παχὺ βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δὲ ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.
Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι·
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ὑπὸ ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὑπαγόμεναι ἄνακτος ἐπείπνυον· αὐτὰρ ὁ κίρνα,
Πλησίον ἔνθα Θέτις περ, ὅπη θρόνος ἦεν ἐπείσῃ,
Ἥν τ' ἄρα οἱ φίλον ἦτορ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι ταυσίπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·

Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀϊστεναχοντο γοῶντες.
Ζευς δ' Ἥρῃ ῥοδοπέπλῳ κεκορυθμένος ἀλεχόντο
Ἔστη ἐξ καὶ ἔπεα τα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἀνσίσασ' ἀ'χιλῆα πόδας ταχὺν ἠρά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτ' ἰγλώιντο κεκορυθμένοντες Ἀχαιοί;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπεα τα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή που τις μέλλει βροτὸς ἐνδρὶ πελέσαι,
Ὁππότε θνητός τ' ἐστὶ καὶ ὐ τόσα μήδεα οἶδε.
Πῶς δὴ ἔγωγ' (ἣ σοὶ θεάων ἐμοὶ αἶσα,
Ἀμφότερον, γλυκερή τε, καὶ ὔνεκα σὴ κεφαλοῖτις
Κέκλημαι σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις)
Οὐκ ὄφρ' ον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἠφαίστου δ' ἵκανε δόμων Θέτις ἀφθιτόπεζα
Ἄφθιτον ἀστερόεντα, μετα πρέπε ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κλυμενόδλων.
Τὸν δ' δῦρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔπυχεν,
Ἑστάμεν ἀμφὶ τοῖχον ἰῦσταθέος μεγάροιο
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὅππως κε αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δ' ἴδε πορφυρόεντα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
Εἴσατο δ' ἄρα οἱ φῶτ χερὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι ταναύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔπι δαμίζεις.
Ἀλλ' ἕπευ ὄφρα τοι παρ ξείνια θείω,
Ὣς ἄρα φωνήσασα προσῶπα ἄγε δία θεάων.
Τὴν μὲν ἔπειτα κατὰ θεῖον ἕδρυε ἀργυρόηλον,

Κλυτοῦ

Πυρσοί τε φλεγέθοισιν ἐπήτειμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται αἰθομένη, ὄφρα κόνεσιν ἰδέσθαι,
Αἴ κέν πως σωὺν νυσὶν ἀρῆας ἀλκτῆρες ἵκωνται.
Ὧς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ὄπιθ' τάφρου ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὰ φρονέοντ' ἐφετμαί.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ' ἀπὰρ Τρῶεσιν ἐν ἄσπετον ὄρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.
Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο·
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς· ἀτὰρ κεραλίτραπε ἵππους
Ἄψ ὄχεα τρόπον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν ἐπὶ ἴδον αἰνόμματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὕπερ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες καὶ φαίδιμοι ἕρωες.
Ἔνθα δὴ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεύς
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τόν ῥ' ἤ τοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Εἰς πόλεμον, κὰδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἠέλιον δ' ἀκέμητα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥίας ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὑπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Εἰς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πρὸ δόρεος μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑστεώτων ἀγορὴ γένετ'· οὐδέ τις ἔτλη

Τρῶες ὅπ᾽ ὀξύοισι μάλιστα ἦ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, τὰ μὲν θ᾽ ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ᾽ ὄφρα μὴ ἔτι κεῖσον ἐπεύσσεται δέ σε θυμὸν ἐνέλτω
Πάτροκλον Τρωῇσι κυδὴν μέλπηθρα γυναιξί.
Σεῦ λαὸν ἀΐκέι τε νέκυς ἠχυμμένος ἔλθῃ.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἰὲ θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Ἥρη μ᾽ ἐφέηκε Διὸς κυδρὴ ἀλοχήων·
Οὐδέ τι οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιβεβᾶσι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Πῶς τ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν μετὰ μῶλον ἔχοντι θεώ τε βροτοί τε;
Μήτηρ δ᾽ ὔμμ᾽ ἐφίλη πρίν γ᾽ εἶπα θωρήσεσθαι
Νεῖν γ᾽ αὐτὼ ἐλθόντε κατ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῖτο δὲ Φοίβου παρὰ οἰσὶν ἔντεα καλά.
Ἄλκι δ᾽ ἔθηκε οἶδα τιν᾽ ὦ κλυτὰ τεύχεα δύω,
Ἢ μὴν Αἰακίδης γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλ᾽ ἦ καὶ αὐτὸς ὅγ᾽ (ἔλπομ᾽) ἐνὶ προμάχοισι μάχεσθαι
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Ἐσσὶ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κύντατε πύξ᾽ ἔχονται·
Ἀλλ᾽ αὐτὰς ὅπ᾽ ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρωῇσι φάνηθι,
Αἴ κέ σ᾽ ὑποδδείσασαι ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀτὰρ ἀπνεύσωσι δ᾽ ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ᾽ ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἦ μὲν ἄρ᾽ ὡς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὖτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ᾽ Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ᾽ αἰγίδα θυσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ᾽ αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ᾽ ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ᾽ ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου τὴν δηΐοι ἀμφιμάχωνται,
Οἵτε πανημέριοι συνερῷ κρίνονται Ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι

Καὶ τρωθεῖσ', ἀλίηται κατηγήτησι μετηύδα,
Υ'μεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης δυρία κόλπον,
Ο'φρύσι τε γέρουθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ' ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Η'φαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κέ μ' ἐθέλησιν
Υ'μὴ ἐμῷ δώμῃσι κλυτὰ πύκε παμφανόωντα.
Ω'ς ἔφαθ' αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν
Η'δ' αὖτ' ἄλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀγυιάτις
Η'ιεν ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἀνείκοι.
Τιὸ μὲν ἄρ' οὔλυμπόν δε πόδες φέρον. αὐτὰρ Α'χαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ε'κτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ε'λλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν γε μενεπτόλεμοι Α'χαιοὶ
Ε'κ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θρῴσκοντ' Α'χιλῆϊ.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι
Ε'κτωρ τε Πριάμοιο παΐς, φλογὶ εἰκελος ἀλκήν.
Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ε'κτωρ
Ε'λκέμεν μεμαὼς μέγα δ' Τρώεσσιν ὁμόκλα.
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες σθένεϊ θρασυμέμβλοι ἀλκήν,
Νεκρὸν ἀπεσυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατ' μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰζηὼ δύο ἄνδρε
Ποιμένες ἀγραυλοι μέγα πεινάοντα δίενται·
Ὣς ῥα τὼ ἀμφὶ νέκυϊ δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ε'κτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθην.
Καὶ νύ κεν εἴρυσάν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' ὀλύμπου θωρήσσεσθαι·
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μιν Η'ρη.
Α'στὰς δ' ἰσταμένῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὄρσεο Πηλείδη, πάντων ἐπιπάλοτατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, ὅ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ε'σταλε πρὸ νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλοις ὀλέκουσιν·
Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυν ὠκέες ἱππόται Τρῶες
Οἱ δ' ἐρύσαι θέλουσι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν

Τρῶες

Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολίες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἦμαρ φυγέειν ἐπὶ νηυσὶν ἐπόρσαι ἄρηα
Τῷ ἰῷ ἰὼν εἴῳ ἔπι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔφατ', ἔδεισεν δὲ καὶ ἐκπάγλως ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλῳ, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Ὅστις πολὺ γλυκίων μέλιτος κατατηκομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται ἠύτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτὶ πύθεσθαι ἐάσομέν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· κῆρες δέ μ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆϊ φύγε κῆρα,
Ὅς περ φίλτατος ἦεν Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα πέτυκται,
Κείσομαι, ἐπεί κε θάνω· νῦν δ' κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι,
Καί τινα Τρῳάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
Δάκρυ ὀμορξαμένην λιγέως ὀλοφύρασθαι ἐφείλω,
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ μ πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ναὶ δὴ τοῦτό γε τέκνον ἐπήτυμον, ἀκέοντα δέξει,
Τειρομένῳσιν ἐπαρήγειν ἀμυνέμεν αἰτῷ ὅτ' ἔσθον·
Ἀλλά τοι ἴτυν καλὰ κὴ Τρῳῆσιν ἔχονται,
Χάλκεαι, μεφαμυῖα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔ φημὶ
Δηρὸν ἐπαλλαϊξάν ἐπὶ φόνῳ ἐκ δ' ὀνόσεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μή πω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος
Πείρῃ γ' ἠὲ σ' ὀΐω ἐνιπλησθήμεν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἤωθεν γὰρ ἔπειτα κάρη ἡβήσι λιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο πέπεκτε.
Ὡς ἄρα φαινήσασα, πάλιν τράπετ' ἠΰ θεείη.

Καὶ

Ῥῆγνυτο. τοὶ δ' ὅτε δὴ Τρῳΐλω ἐρίβωλον ἵκοντο,
Αἰτλὼ εἰσανέβαινον ὅπου χέρσῳ ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺ ἀὶψ' Ἀχιλῆος.
Τῷ δὲ βαθυζεναίχμι παρίζετο πότνια μήτηρ,
Ὄφρ' ἐξὺ ἔχωσύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον, πὶ κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος
Ἔξαύδα μὴ κεῦθε. τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δή σφιν γ' ἐύχεο χεῖρας ἀΐσσων,
Πάντας ἐπὶ πρύμνην πολεμίους ἁλέεσθαι ὑφ' Ἀχαιῶν,
Σεῦ ὀνόμηνυομένοιο, παθεῖν τ' ἀεικέα ἔργα.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Μῆτερ ἐμή, τὰ μέν μοι ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῷ κῦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δηώσας ἀπέδυτε περικαλλέα θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά τε μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ἦματι τῷ ὅτε σε βροτῷ εἰνέθηκαν ἄνακτι.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίησσι
Ναίειν, Πηλεὺς δ' ἄντιθι ἀνδρὶ γάμον ἄκοιτιν.
Νῶϊ δ' ἵνα κῆδός σοι πόνθεις ἐνὶ φρεσὶ μᾶλλον εἴη
Παιδὸς ἀπορθιμένοιο· τὸ γὰρ οὐκέτι δέξεται αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἀνώγει
Ζώειν, οὐδ' ἀνδράσι μετέμμεναι αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δακρυχέουσα,
Ὠκύμορός νύ μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ ἀγορεύεις.
Αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι ὁμῶς μάλα πολλὸν ἀπ' οἴκου.
Ἔκτα δ' ἐμεῖο ἕνεκ' δῖος ἀλκτῆρα χθονὶ δῶκε.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νόστόν γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γλυκερὸν φάος, οὐδ' ἑτάροισι

Τοὶ

Τοῖς ἄλλοις, οἱ δὴ πολίες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἦμος δὴ νῆσσιν ἐπὶ πρυμνήσια ἔπλω
Ἴξῃ ἰὼν εἰς ἔπος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔν πολέμου ἀρρῆ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἐκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Καὶ ῥ' ὀδυνάων ἐκ τ' ἀνιάων ἀπόλοιτο,
Καὶ ῥ' ὅστ' ἐφίκανε πολύφρονα θοῦρον Ἄρηα
Ὅστε τε πολὺ γλυκίων μέλιτος κατατηκομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτιπτύχθω ἐάσομέν περ, ἀχνύμενοί περ·
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· κῆρα δέ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆϊ ῥύγε κῆρας,
Ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα πέπυκται,
Κείσομ', ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐοῦ περ ἐὼν ἐτάροιο
Καὶ τοῦ Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειὰν ἁπαλὰν
Δάκρυ ὀμορξαμένω, ἕλκηται δ' εὐνὴν ἐφ' ἑλέσθαι,
Γυμνῶσαι δ' ὅς δὴ θηρὸς ἐμοῦ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέοντά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Ναὶ δὴ τοῦτό γε τέκνον ἐπήτυμον, οὐ κακὸν ὄζει,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὀλέθρον·
Ἀλλά τοι εἵματα καλὰ καὶ Τρῶσιν ἔχονται,
Χάλκεα μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔοικεν
Δηρὸν ἐπαλκαίνειν ἐπὶ φόνῳ ἐμβεβαῶτα.
Ἀλλὰ σὺ μὴν μή πω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος·
Πείν γ' ἐμὲ νῶϊ ἴδωσιν ἐπὶ ὀφθαλμοῖσι ἴδηαι·
Ἥωθεν γὰρ νῦμφα καλὰ καὶ ἠγαθέη σε ἔπειμι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε δῖα θεάων.

Στῆθια πεπλήγοιτο· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστη.
Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔζετο κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἥμενη ἐν βένθεσιν ἁλὸς πὰρ πατρὶ γέροντι.
Καὶ κυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θοὴ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαίρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη καὶ Ἀγαυὴ καὶ Γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδὴς καὶ κασιγνήτη.
Ἔνθα δὲ καὶ Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἰοπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοιτο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,
Κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' ἐῦ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤμοι ἐγὼ δειλὴ, ὤμοι δυσαριστοτόκεια,
Ἣ τ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀέθλῳ ἶρνει ἴσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἀποπρολέλοιπα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸ δ' οὐκ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλῆϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται ἠδέ τε οἵ δυώμενος χραισμῆσαι ἰῶσα.
Ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
Ὅττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δ' ἅμα τῇ γε
Δακρυόεσσαι ἴσαν· περὶ δὲ σφίσι κῦμα θαλάσσης

Τειρι Θ' ὁμοῦ κεφαλῇ τε καὶ ἰσχίῳ σθένος ἔπτα·
Ὡς οἱ γ' ἀμφιέπεσκον ἀνὰ πρόμαχοι πολεμίζειν
Αἴθων τ' ἰχθυόεις, ὃν Ἥφαιστος περὶ πάντων
Γλήνεις πεδίοιο διαφρύσσειν πεπύκασται·
Ὅστις καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἁλιγήρατα ῥέεθρα
Ἴσχει, ἀφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίον δὲ τίθησι
Πλάζων, ἠδέ τε μιν δείσαι ῥηγῖνες ἔασιν
Ὡς αἰεὶ Αἴδηλα μάχην διέεργον ὀπάων
Τρῳῶν οἱ δ' ἴαμι ἔποντο. δίοι δ' ἐν τοῖσι μάλιστα
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τὼ δ' ὥστε φλὲψ νιφόεσσ' ἔρχεται ἠὲ κελαινή·
Οὖλον κεκλήγοντε, ὅτε σφεδίδωσιν ἰόντε
Κίρκον, ὀξύτατον πτερὸν ἔμμεναι ὀρνίθεσσιν·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι καδδραθέτην Ἀχαιοὶ
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λύθεντο δὲ χαῖμαι.
Πολλαὶ δ' τεύχεα καλὰ πόδων τοῦ τ' ἀμφί τε παφλάζει
Φθυγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ λήθετ' ἐρωή.

ΓΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ Η'. Σ.

ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΥΠΟΘ.

ΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀδύρεται· αἰσθομένη δὲ ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου. κελεύσαντος δὲ Ἥρας, ἄφνω φοβηθῶσι διὰ τὸν πάταγον, ὃν ποιήσαντες τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὶ ἐκπλαγέντες φεύγουσι· καὶ διὰ τὸν φυγὸν πολλοὶ διαφθείρονται, τὸν δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λούσαντος Ἡφαίστου δὲ Ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζοντος.

Σήμερον

Ὠς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, οἷς τ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅντε κὴ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς ἁρπάλιμος πὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφιπόλῳ καταπαύσῃ· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔκλυτος ἁρπάζῃσι μινυνθάδιον δὲ λαβόντα
Πάντοσε δινεύων πολίων κὴ ἔθνεα δῖος ἀγήρως,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔπι ζώοντα ἴδοιτο.
Τὸν ἦ μάλ' αὖθ' εὗρε στρατὸν ἀμφιπεπωμένον ἀνδρῶν
Θαρσαλέων θ' ἑταίρων, κὴ ἐπιτρομέοντα μάχεσθαι.
Ἄγχοῦ δ' ἱσταμένῳ ᾧ σταθὴ ξανθὸς Μενέλαος
Ἀντίλοχ' εἰδ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γλυκέσθαι.
Ἦ δὴ μοὶ σε κὴ αὐτὸ ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δ' Τρώων· πέφαται δ' ὄχεστος Ἀχαιῶν
Πρῶθ κλυτὸς, μεγάλη δ' ἐπὶ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σὺ γ' αὖθ' Ἀχιλῆϊ θεῶν ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰ πὴ ἐπ. αἴκε τάχιστα νίκων ὀπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνὸν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχ' ἀμφὶ κορυθαίολ Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δ' ἀκάστυγε μῦθον ἀκούσας·
Δεινὼ δέ μιν ἀμφασίη ἐπίων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔχετο φωνή.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὃς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δ' ἰθὺς, τὰ δ' τεύχε' ἀμώμητα δῶκεν ἑταίρῳ·
Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο·
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἵππος ἀγήσιόντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένῳσιν ἑταίροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθα περ ἄπλετο
Ἀντίλοχος, μεγάλῃ δὴ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀΐσσειν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ὀπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Σὺν δ' ἄρ' ἐπ' Αἰνείαν νίων, εἶδαρ ἢ φορησύδε.
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ὀπαφορέοντα θοῇσιν

Ἐλθεῖν

Ω" που δὴ δ' ὁρόωντες ἀκιχήσατ', ἠδὲ ἔπ φασὶν
Ε"κτορες ἀνδροφόνοιο μιφ' ἡγ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσειθ'. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μιλαίνηπιν πεσέεσθαι.
Εἶη δ' ὅς τις ἑταίρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπὶ δ' ἔμιν οἴομαι οὐδ' πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος.
Α'λλ' ἄπτη δωίαμαι ἰδέειν τυδέπ τι Α'χαιῶν.
Η'έρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Α'χαιῶν.
Π ίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ε'ν δ' φάος ἔλασον, ἐπεὶ νύ τοι δόλεσσιν ὄπωπας.

Ω" ς φάτο· τ' ὃ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, κὴ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Η'έλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἔπ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ' ἄρ' Α'ίας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφές, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Α'ντίλοχον, μεγάθυμου Νέστορος υἱὸν
Ο'τρυνον δ' Α'χαιῖ δαΐφρονι θέσθον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅπι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλετ' ἑταῖρος.

Ω" ς ἔφατ'· ἠδ' ἀπ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεταυλίου,
Ο"στ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμησι κυνὰς τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τε μιν ἂν εἴωσι βοῶν ἐκ πίαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δ', κρειῶν ἐρατίζων
Ι'θύει· ἀλλ' οὔπ τοι κήδεται. θαρσαλέοι γὰρ ἔασιν
Α'ντίοι αἰόλοισι θρασσόμενοι ἀπὸ χερσῖν,
Καὶ μάλα καί τε δίεται. τοῖς τε τρέσ ἐστυμάλοι πρὸ.
Η'ῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔδη τετιηότι θυμῷ.
Ω" ς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Η"ιε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Α'χαιοὶ
Α'ργαλέῳ περὶ φόβῳ ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν·
πολλὰ δ' Μηριόνῃ τε κὴ Α ἰδομένεσι κέλευεν,

Α ἴαντ' Α'ργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῶϊ τις ἐμπείης παφλαγκλῇ δείλοιο
Λίτομαι· πᾶσιν γὰρ ὀπίσσατο μείλιχος ἦεν
Ζωοὶς ἠδ' νεκύεσσι· θέσθον δ' κὴ μοῖρα μιγέντε.

Α'ντίον αὖθ' Ε'κτωρ χεῖδε, ἔπασε χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ,
Τ' Ιὸν Α'λεκτρυόνος μεγαθύμου παῖσε ϑ' χάρμης·
Τρέσε ϑ' παπῆνας, ἐπεὶ ὀπίπερ ἤλπετο ϑυμῷ·
Ε'γχος ἔχων ἐν χερσὶ μαχήσεσθαι Τρῶεσιν.
Ε'κτορα δ' Ι'δομενεὺς μὲν Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει σώρηκος χ' ὑπὸ ϛῆθος ϕαεινὸν,
Ε'ν καιρῷ δ' ἔαγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁδ' Ι'δομενῆϊ ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρου ἰφεσταότος τὸν μὲν ῥ' ὀλίγον τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπαόνα θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἰϋκτιμένης ἔπετ' ἀνδρῶν·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νῆας ἀμφιελίσσας
Η'λυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κῆδος ἐγήγυαλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καί οἱ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δ' ὑηλεῖ ἤματι·
Αὐτὸς δ' ὦλισε ϑυμὸν ὑφ' Ε'κτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν δὲ λάϑ' ὑπὸ γναϑμοῖο κὴ κάτος, ἐκ δὲ ἄρ' ὀδόντας
Ω'σε δόρυ τρυφαλειὰ ϑ' ὑλωδεϊ τάμε μιτύῃ·
Η'ρπε δ' ἐξ ὀχέων, κὴ δ' ὑϊὰς χεῦσε ἔραζε.
Καὶ τόγε Μηριόνης ἕλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, κὴ Ι'δομῆα προσηύδα,
Μάστι νῦν εἴως κε ϑοὰς ὀπὶ νῆας ἵκηαι.
Γινώσκεις δ' κὴ αὐτὸς ὅτ' ἀνέπι κάρτος Α'χαιῶν·
Ω'ς ἔφατ' Ι'δομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε ϑυμῷ.
Οὐδ' ἔλαϑ' Αἴαντα μεγαλήτορα κὴ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτι δὴ Τρώεσσι δίδου ἐπιειμένα νίκην.
Τοῖσι δ' μύϑων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ω' πόποι ἤδη μὲν γε κὴ ὄφρα μάλα νήπιος ἔσκε,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἵπτεται, ὅππῃ κε ϕύγῃ·
Η' ἀκοὺς, ἢ ἀγαϑὸς Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Η'μῖν δ' αὖτως πᾶπν ἐτώπα πίπτει ἔραζε·
Α'λλ' ἄγετ', αὐτοί πῶρ φεραζώμεϑα μὴ πῃ ἀρείσω,
Η' μὴ ὅπως τ' νεκρὸν ἐρύσαι εὐκνήμιδὲ κὴ αὐτοί
Χαίμῃ φίλοις ἑτάροισι γλυκὺ μνῆμα νοσήσαντες·

Ω'πού

Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχε μένος ὀδ' ὀπαλέσθαι
Χάρμῃ δηϊόων. τοὶ δὲ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὡς φάτο. μήδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀπιρά οἱ παμφορέοντα θεὸν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίλω ὤμοισι καὶ ἐν γουνάσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μιήνε θάρσος ἐπὶ στήθεσιν ἐπῆκεν,
Ἤ τε καὶ ἰφθίμην μέλαν ὦρ χρὸς αἰόρμενοι·
Ἴχνια δακέειν, λαρὸν τό οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοῖσι μὲν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ὅπι Πατρόκλοιο, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐπὶ Τρώεσσι Ποδηνεμίδης Ἠετίων
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπινάστης·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβονδε· διὰ δ' ὦμοιο δόρυ χαλκὸν ἔλασσε,
Δύπησεν δὲ πιεῖν. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἕρυσεν μετ' ἔθνος ἑταίρων.
Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσταμένω ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνων Ἀσιάδη εἰναλίγκιος ὀξυόεντι
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀΐζηι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίς νέ σ' ἔτ' ἄλλων Ἀχαιῶν παρβίσεται;
Ὅϊον δὴ Μενέλαον ὑπαὶ πρόσσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ' οἶχε τηλοῦ ἀέκοντα
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὺν δ' ἕσπετο πρὸς ἑταίρους
Ἐσθλόν, ἐπὶ προμάχοισι, Πόδην υἱὸν Ἠετίωνος.
Ὡς φάτο. τὸν δ' ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἧκε τρομέουσαν Ἐρινύν.
Μαρμαρέω, ἴδιον δὲ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀΐξας δὲ μάλα μεγάλ' ἴκτυπε· τὼ δὲ ἐπέταξε·
Νίκην Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ἄμμον ὀδοῦσι, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ὀπλίζοντα· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πυλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε χεῖρα ἐλαστάν.

Λήϊ-

Ἔγχεϊ ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μιμήϊος Ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε
Οἵ ῥ' ἦλθον κατὰ ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποπρὸ βήσαντε, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
Ἄρητον δ' ἢ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοὸς ἀπὸ ἄντυγος Ἄρηος
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ ὀλχόμενος ἔπος ηὔδα·
Ἦ δὴ μάν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χαρείσας αὖθι νεκροῖο.
Ὣς εἰπὼν, εἰς ὅμιλον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', αὐτὰρ αὐτὸς βάμενος πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων κρατὶ ταῦρον ἐδηδώς·
Τῷ δ' ὅτι Πατρόκλῳ τέτατο κραδίη φιλομήτη,
Ἀρχαλέον πολύδακρυς ἔχθος δ' νεῖκος Ἀθηνὴ,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προέηκε γὰρ οὐρόπα Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναούς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε περφυρέην ἶριν θνητοῖσιν τανύσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἠὲ καὶ χειμῶνος ὀλοοὶς ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους διέπαυσεν ὅτε χθονὶ, μῆλα δὴ κήδει·
Ὣς ἄρ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν εἴσω, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρεΐδην ὄτρυνε προμάχεσθαι αὐδήν
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ δὴ ῥά οἱ ἐγγὺς ἔην ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δίμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Εἴσεται, εἰκ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν·
Ἀλλ' ἴχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὼ δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Φοῖνιξ ἄπατα γεραιὲ παλαιγενὲς· εἰ γὰρ Ἀθηνὴ
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐφετμὰς.
Τῷ κεν ἐγὼν' ἐθέλοιμι παριστάμενος καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ μιν ἐπὶ θανὼν ἐστιβάσατο θυμόν·

Ἀλλ'

Αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς
Ἤϊσαν ἀμφοτέρω μάλα γὰρ σφίσιν ἤλπετο θυμός
Αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι· οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀνώμοτοι ἔκ γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', ὀξὺ βάλων διὶ πατρὶ,
Ἀλκῇς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πρὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπὸ πρέθειν ἰφθίμω ἵππους
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ· ἐν γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μιμνὼν θρασὺν ἔσεσθαι οἴω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νωΐ κατακτείναντα, φοβῆσαι δ' ἴς τινας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλώῃ.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε κελεύσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἦ τοι μὲν τ' ἄλλοι γε διατρέπθ' ὅσσοι ἄριστοι,
Ἅμα τ' αὐτῷ θεράποντι, καὶ ἀμφὶς ἔσθαι ἴς τινας ἀνδρῶν,
Νῶϊν δ' ζωὸς ἔπειτα ἀμείνετε γυῖα ἑκάστῳ.
Τῷδε γὰρ ἔβδομον πόλεμον καὶ δυσφρονέοντε,
Ἕκτωρ Αἰνείας θ' οἳ Τρῶάν εἰσιν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἦσω γὰρ κἀγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσῃ·
Ἦ ῥ', καὶ ἀμπαλὸν ἄορ ἐπέλεν δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην·
Ἡ δ' ὃν ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ ἧκε δαΐζων·
Νειαίρῃ δ' ἐν ζωστῆρι διὰ ζωστῆρος ἔλασεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺ ἐΐσκων πέλεκυν εὐζυγὲς ἀνὴρ
Κόψας ἐξόπιθεν κεραὸν βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἴτα ταύρῃ διὰ παντὸ· ὁ δ' ὑπὸ πρηνὴς ἐβρύχησεν·
Ὡς ἄρα τόγε πρηνῆ πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος
Νηλέϊσι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα,
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὖτε ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κύπτασε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δορὶ μακρῷ
Οὐδὲν ἐπεσσύμφθη, ὅτι δ' ἐρίαχε πάλτο μίχθη

Τὼ δ' ὑπὸ χαιτάων κονίῃ οὔδασί δε ἑδήτην,
Ῥίμφα θέοντε δοὴν αἶψα μὲν Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἐπ' αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενος φίλον ἑταῖρον
Ἵπποις ἀίσσων· ὦκιστ' αἰγυπιὸς μὲν χίνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ἐὼν Τρώων ὁμιλαδόν·
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν κατὰ δῆμον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ἵππει φῶτας, ὅτ' ἐνθάδε διάκεινο.
Οὐ γάρ πως λῶιόν γ' ἐνθάδ' ἐμοὶ διὰ δίφρον ἐόντι
Ἔγχεϊ φορμάδδειν, καὶ ὁπόσχε' ἀνέσσε ἵπποις.
Ὦκα δέ μιν ἑτάροιο δαΐφρονος ἄντην ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νήκερδέα βυκλὼ
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρόσσω ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπήκατο, τὸν δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸν ἔχων σὺν θυμὸν ἀγάλλεται αἰχμητάων.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη δῖος υἱὸς,
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μάθοις τε,
Εἰ μὴ πατροκλῆς θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος;
Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' αὖ θάνατος, καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ δορυσθενέα ἀμφ' ἑπόρουσε,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ὑπόρουσε· τὸν ὀφθαλμοῖς δὲ φαείνετο Ἕκτορα δῖον
Αὐτίκα δ' αἰνείαν προσεφώνεεν ἀγχίς ἑόντα,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼδ' ἐνόησα ποδώκεε καὶ αἰαντίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι νεμέσθαι·
Τὼ καί μ' ἐλπομένω αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπὶ δ' ἂν αὖ ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἀντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἀρηϊ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀνὴρ ἀγχίσιος υἱὸς,
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην κορυθάϊκος αἰνείαο,

Ω" φίλοι, εἰ χὴ μιῆφε παρ' αἴσιμα τῷ δε δαμέωμεν
Πάντας ἐμῶ:, μήπω τις ἐφορμήτω πολέμοιο.
Ὡς ἄρα τὰς εἰπὼν ἐκέλευσε, μάλ' ὄρσασκεν ἑταίρους.
Ὡ" ς οἱ μὲν μάρναντο, σθένει δὲ ὁρυμαγδὸς
Χάλκεον ἐρεννήκει δὲ ἀμφὶ τεύχεσι πυκτοῖσι.
Ἵ"ππους δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπεκύδιανειρας
Κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην λωβήτορος
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Η" μαν Αὐτομέδων Διόρεος ἁλίκιμος υἱὸς
Πολλὰ μάλ' ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπιμαίετο δεινὰν,
Πολλὰ δ' μειλιχίοισι προσηύδα πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὰ δ' ὅτ' ἄν ὄπ' ὦσι νῆας ὅτι πλατὺν Ἑλλήσποντον
Η' θελέτην ἰέναι, ὅτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς,
Ἀλλ' οὔτε σφίσι μάλα ἔμπεδον, οὔτ' ὄπι τύμβῳ
Ἀτρέος υἱὸς ἔτι θνητόσιος ἠὲ γυναικὸς·
Ὡ" ς μάλα δακρυόεντε δεικαλέα δέρεον ἔχοντες.
Οὐδὲν ἐπισκύψαν τε κεφάλατα δάκρυα δ' ὀφθὴν
Θέρμα κ' ἔλεφάων χαμάδις ῥέε μυρομένοιϊν,
Η' νιέχοιο πόθῳ θαλερὴ ἢ μαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξερεπόντα παρ' ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
Μυρμιδόνων δ' ἄρεχε τὼ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων
κινήσας ἢ κάρη, ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Α" δειλὼ τί σφὼϊ δόμεν πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Η" ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι πτυ ὀϊζυρώτερον αἰνὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν, ὅπιπνείει τε καὶ ἕρπει,
Ἀλλ' ὔ μοὶ ὑμῖν γε κὴ ἅρματα δαιδαλέοισιν
Ἔ"κτωρ Πριαμίδης ἐπόχησε καὶ ἔδυσε.
Η" ἀλλ' ἄλκιμος ὤς κὴ πύγε ἔχει καὶ ἐπύγετα αὖτως,
Σθένος δ' ἐν γουνοῦσι βάλῃ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα κὴ Αὐτομέδοντα σακέσπορον ἐν πολέμοιο
Νῆας ὅτι γλαφυρὰς ἐπὶ πρὸ σφέας κῦδος ἀρέξω,
Κτείνεν, εἰ σοκὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύντ' ἠέλιος, καὶ ὅτι κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὡ" ς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐπ' θυμὸν μένος ἠῦ·

Ἀργαλέης, κεμάτῳ ᾧ κε ἰδρῷ ναλεμές αἰεὶ
Γουνάτα τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπαίνερθεν ἐόντες,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάοντο μαρναμένοιϊν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακιδάο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύρειο βοὸς μεγάλοιο βοείλω
Λαισῆσιν δύῃ ταυύειν μεθύοσαν ἁλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες ταυύοισι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, διὰ δ' ἔρχεται ἁλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, ταίνυται δέ τε πᾶσα διὰ σφέ·
Ὡς οἵγ' ἔνθα κε ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφοτέρωθι. μάλα δὲ σφίσιν ἤλπετο θυμός,
Τεῦχος μὲν, ἐρύειν σφετὴ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Νῆας ὀπὴ γλαφυρὰς. τῶν δὲ μῶλος ὀρώρει
Ἄγχι· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδόντ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ὄπασε Πατροκλῆϊ καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάρυσε κακὴν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδη Πάτροκλον πεθνηότα δῖον Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τεῖχός τε Τρώων τε· μιν οὔ ποτε φῆλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν ἀλλὰ ζωὸν ἐπιχρίμφθέντα πόληος,
Ἀψ δόμονδε σίεσθαι ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πολίεθρον αὖθι ἔξειν, οὐδὲ σοὶ αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἣ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Ἀλλὰ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ἆσον ἐτύχθη
Μήτηρ ὅππόσον οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δοῦρα τ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐλχέμπεσκον, καὶ ἀλλήλοις ἐπάειρον.
Ὧδέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, ἢ μάτην ἦμεν ἐϋκλειὴς ὀπιδεσσι
Νῆας ὅτ' ἐς γλαφυρὰς, ἀλλ' αὖτε γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι τὼ κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τῶνδε Τρώεσσι μεθησόμεν ἵππο δαΐφρο ισιν,
Ἄξουσ' οἵπερ σφέτερον κῦδος ἀφίσσιν,
Ὧδέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,

Η' παρ' ὑσὸ σολεμάδων εἴδαρ σὶ ὑσὸ γουνάσ' ἵλυσεν·
Ο'ς ῥ' ἐν Παιονίης ἐρυβώλακος εἰλήλουθη,
Καὶ ᾗ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀρίσθευσε μάχεσθαι.
Τὸν ᾗ σοόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
Ἰφθιμον ᾗ κὴ ὄ σολέφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα σεῖχε σάκεσι γὸ ἴρχατο πάντη
Ἐσσάντες σολέμοιο Σαπηδόνιος, σολὺ ᾗ ἀρίσευε·
Αἴας γὸ μάλα σάντας ἐσωΐχετο, σολλὰ κελεύων
Οὔτέ σιν' ἐξοσίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀκωκῇ,
Οὔ τέ σινα σολεμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ ἑστάμεν, χεδόσιν ᾗ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐκέκλετο σιλαύρεος, αἷμα σι ᾗ χθὼν
Δεύετο σορφυρέῳ· σοὶ δ' ἀλγεσίνοι ἔσσον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων κὴ ὑσερμενέων ὀσαδεχοι·
Καὶ Δαναῶν· κάδ' οἳ γὸ αἱμαστὶ γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι ᾗ σολὺ φασίνυσθον· μέμνιωτο γὸ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλιξέμεναι σόνον αἴπυν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας συρὸς ὣδε κε φαίης
Οὔτέ σοτ' ἠέλιον σόον ἐμμεναι οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὸ κατέχοντο μάχης ἔσι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕσσαντ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καταπεφνεόντι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε κὴ ὀυκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὖσμηνοι σολέμιζον ὑσ' αἰθέρι σίσσατο δ' αὐγὴ
Ἠέλιο ὀξεῖα, νέφος δ' ὑ φαίνετο σάσης
Γαίης, ὐδ' ὀρέων· μετασαυόμενοι ᾗ μάχοντο,
Ἀλλήλων, ἀλεείνοντες βελέα σοτήεντα,
Σολλὸν ἀφεσταότες· σὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔσαχον
Ἠέρι κὴ σολέμῳ σίεφιτο ᾗ νηλεῖ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' ὔσω φῶτε σεπύθοιν
Ἀντέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντιλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἵτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ σολέσσι ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ' ὁσσοσομένω θάνατον κὴ φύζαν ἑταίρων
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐσὶ ὧς ἐσέτιλλεσο Νέσωρ,
Ὀτρυνάτην σόλεμόν δε μιλαινάων ὑσὸ νηῶν.
Τὶς ᾗ, σανημερίοις ἔιδος μέγα γεῖκος ὀφέρει

Ἀργαλέης

Τειρίθ' ὁμοῦ κεφαλάτῳ τε καὶ ἰδρῶσαθ' ὁδόντων·
Ὡς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νίκην φέρον αὖταρ ὄπαδον
Αἶαντ' ἰφθίτιμον, ὅσσε θεοὶ ἰφάαν ὕδωρ
Τλήμεν πεδίοιο διαφρύσσον πεπυχηκώς·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἁλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἀφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίον δὲ πέλονται
Πλαζόμενοι, ἀδέ τε μιν αὐτεῖ ῥηγῖνες ῥέοντες·
Ὡς αἰεὶ Αἴαντι μάχην διέρυγον ὀπάσσω
Τρῶων οἱ δ' ἰθὺ ἔπορτο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα·
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' αὖτε φρεσὶν ἦφι θεὰ ἔρχεται ἠὺς ἀγελείη
Οὖλον κεκληγυῖαν, ὅθι σφίσιν ἵππια τέχνα
Κίρκον, ὅθι σμικρὴν ἦσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κάδδεε λαχμὴ
Οὖλον κεκληγυῖαν ἴσαν, λάθοντο δὲ χάρμης.
Πολλαὶ δ' τόξα καλὰ πόρον ὤμοιίν τ' ἀμφί τε τάφρῳ
Φύζηφιν Δαναῶν πολέμου δ' οὐ χάνετ' ἐρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ Η'. ΡΑΨΩΔΙΑΣ Υ' ΕΠΟΣ.

ΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀλύρεται· αἰσθο-
μένη δὲ ἡ Θέτις ἐπὶ τὴν θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ πα-
ραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ πα-
ρὰ τοῦ Ἡφαίστου. κελευσάσης δὲ Ἥρας, ἄφνω δὲ εἰσελθὼν
ὁπὸ τὸν τάφρον, ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλα-
γέντες φεύγουσι· καὶ κατὰ τὸν φυγὸν πολλοὶ διαφθείρονται, τὸ
δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λούσαν-
τες Ἡφαίστου δὲ Ἀχιλλεῖ παραπλήσια τεύχεα κατασκευάζε-

Σήμα-

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, αἴ τ' αἰετὸν, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον πετέων ὑπουρανίων πεπιθέσθαι,
Ὅντε κὴν ὑψοῦ ἐόντα πόδας ταχὺς ἐκφύγῃσι πτώξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενον· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἕστυτο, καί τιν' ὄκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινεύεσκον πολέων κὴν ἔθνι ἐταίρων,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δ' αὖτ' ἀμφ' ἐνόησε μάχης ἐν ἀριστερὰ πάσης
Θαρσύνοντ' ἑτάρους, κὴ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀντίον δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρὸν ἀγγελίην, ἣ μή ποτε φῆλλε γεγωνεῖν.
Ἦ δή μοὶ σε κὴ αὐτὸν οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ἀρείων Ἀχαιῶν
Πρῶτος κλεινὸς ἐμοί τε μάλα δὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλά σὸ γ' αὖτ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θῶκα νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰ πὴ ἔτι κἀκὲ τάχεσι γίνεται ὀκὰ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέσσυτο μῦθον ἀκούσας·
Δεινὰ δέ μιν ἀμφεχύθη ἐπίων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάῳ ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ·
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἕστρεφε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο·
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα συὶ Μενέλαος διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἐν δὲ ἵππους
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ὀπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰνείαν γιγάντειόν τε Χρομίον τε.
Κεῖτον μὲν δὴ νηυσὶν ὀπισθεν ἔθεσαν ἑταῖροι

Ἐλθεῖν

Ω᾽που δὴ δ᾽ ὀρόωντες ἀκιχήσατ᾽, ἠδὲ ἔπονται
Ἔχτορος ἀνδροφόνοιο μιῇ θ᾽ ἁμὰ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσειν᾽. ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μιλαίνῃσιν πιστεύῃς.
Εἴη δ᾽ ὅς τις ἑταίρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ ἢ μιν ὀΐομαι οὐδ᾽ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅπ οἱ φίλος ὤλετ᾽ ἑταῖρος.
Ἀλλ᾽ ὅπη δυώαμαι ἰδέειν τοιῶδε περ Ἀχαιῶν.
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Πῖσον δὲ αὐθρῳ, δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δ᾽ ἧς φαίνει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι ἐδάην ὅπως.
Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ ἧκα πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δὲ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε, μάχη δὲ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἴαν εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφές, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον, μεγάθυμου Νέστορος υἱὸν.
Ὄτρυνον δ᾽ Ἀχαιῖσι δαΐφρονι θάσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι τάχιστα φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ᾽· ἠδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ᾽ ἰέναι, ὥς τε λέων ἀπὸ μαστεύλοιο,
Ὅστ᾽ ἐπεὶ ἄρ᾽ κε κάμωσι κύνας τ᾽ ἄνδρας τ᾽ ἐρεθίζων,
Οἵ τε μιν ἂν εἴωσι βοῶν ἐκ πίαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δ᾽, κρειῶν ἐρατίζων
Ἴθυσ᾽, ἀλλ᾽ οὔτι φρήσας. θαμὰ μέν τε ἄκοντες
Ἀντίοι αἰόλοισι θρασυφάοι ἀπὸ χερῶν,
Καιόμενοί τε δεταὶ, τάς τε τρὲς ἐκταμένως φρο.
Ἠὼθεν δ᾽ ἀπὸ τόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ᾽ ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέῳ περὶ φόβῳ ἔλωρ δηίοισι λίποιεν·
πολλὰ δ᾽ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰνείαο κέλευεν,
Αἴαντ᾽ Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῶϊ τις ἐπειτα παθρόκλῳ δειλαίῳ
Νινησάσθω· πᾶσιν γὰρ ὀπίστατο μείλιχος ἦεν
Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ᾽ αὖ θάνατον καὶ μοῖρα κιχάνει.

Ἄ̓ψορον αὖθ' Ἕκτωρ χειδὸν ἕταστε χεῖρ' ὑπὸ καρπῷ,
Τὸν Ἰὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου παῖσε ἢ χάρμης·
Τρέσσε ἢ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἦλπετο θυμῷ·
Ἔστη ἔχων ἐν χερσὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετ' Λἴτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει σώρηκα κατ' ἦθος φαεσίμαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁδ' Ἰδομενῆϊ ἀκόντιστος Δαναοῖσιν
Δίφρῳ ἐφεσταότος τῷ μιν ῥ' ὀπὸ τυτθὸν ἄμαρτε·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ἑταίρου ἐσθλὸν ἀπ' ὤμου
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἦλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κῆδος ἐγήνατο,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καί τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' αὖλιστιν θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν δὰ' ὑπὸ γναθμοῖο κὴ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὤστε δόρυ πρυμνοῦν διὰ δ' γλῶσσαν τάμε μέσσῳ·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἵππια χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τὸν μὲν Μηριόνης ἐλάβετ χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, κὴ Ἰδομῆα προσηύδα,
Μάστιε νῦν εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι.
Γιγώσκεις δ' κὴ αὐτὸς ὅτ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιῶν·
Ὣς ἔφατ' Ἰδομενεὺς δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἔπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἴλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα κὴ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτι δὴ Τρώεσσι δίδου ἐπιειμένα νίκην,
Τοῖσι δ' μόθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πόποι ἤδη μὲν γε κὴ ὄϊς μάλα νήπιος ὄρνις,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἵπτεται ὅττι κε φείη.
Ἠὲ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε·
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί τοι φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἣ μὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν ὦμοισὶ κὴ αὐτοί
Χαίρωμεν φίλοισιν ἐπαρήσιοι γηθήσαντες·

Ὦπου

Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχε μένος ἠδ' ὀπαλύγῃ
Χάλκω δηϊόων. τῷ δὲ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὡς φάτο. μήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὖπερ πρῶτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίλῳ ὤμοισι καὶ ἐν χερσὶν ἔθηκε,
Καὶ οἱ μήνης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐῆκεν,
Ἤ τε καὶ ἐρεμνὴν μεγάλα ῥοθέουσαν ἀέρδει·
Γχωσάμενον δακέειν, λαμπρὴν τέ οἱ αἶμ' ἀνθρώπου.
Τοῖόν μιν θάρσος πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ὅτε Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδηνέμος Ἠετίωνος
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος ἡλικίησιν·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβονδε· διὰ δ' ἀμφοῖν ἦλασε χαλκὸν ἔλαστρον,
Δύπησεν δὲ πυρώ. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐν Τρώεσσιν ἄρυσεν μὴ ἔθνος ἑταίρου.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσταμένου προσέφη ἔρκος Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσπάδῃ ἐναλίγκιος οἷός τ' ἀπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀγυιόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ, τίς νέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν παρβιήσεται;
Ὅσσον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐν Τρώεσσιν· σὺν δ' ἔκτανε πρόμον ἑταίρου
Ἐσθλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδάρκεα μητιόωντα.
Ὡς φάτο. τὸν δ' ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἧκε τρομέουσαν Ἐρινύν.
Μαρμαρέῃ, ἣ δέ οἱ ἦλθε κατὰ νεφέων καλύψας·
Ἀγρεύσας δὲ μεγάλ' ἔκτυπε· τὼ δ' ἐπέταξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ἔγχος ἄμυδις, πρόσω τετραμμένος ἠΐ,
Ἀκρον ὑπὸ λοφιὴν δέξιον· ἦλθε δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πανδαμάτορος· ἔκβαλε δὲ ῥόπτρον ἀλυσκών.

Λητ-

Ἔνθ' ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μιξῶ ὄζεμος Ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέας αὐ.. χεδὸν ὥρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἳ ῥ' ἦλθον κατὰ ὅμιλον, ἑταίρου κε κλήσκοντες.
Τοὶς δ' ὑποπαρβήσαντε, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής.
Ἄρητον θ' κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. λύτο μέδων δὲ θοὼ ἀπάλαντος Ἄρης
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ ὀλχώοιο ἕπος κύδα.
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῦρ ἄχε' μεθέηκα, χρειὼν ἀπὸ πῶρ κατέπιφνον.
Ὣς εἰπὼν, εἰς ὅμιλον ἐλὼν ἔνθα βρίθοντα
Θῆκε, καὶ δ' αὐτὸς βαίνε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων κρατὸς ταῦρον ἐδηδώς·
Ἀμφὶ δ' ὅτε Πατρόκλῳ πέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη πολύδακρις ἔχθρε δ' νεῖκος Ἀθηνῶν,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προέηκε γὰρ ὄρνυσθαι Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναοὺς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε περφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους διέπαυσεν ὅτε χθονὶ, μῆλα δὴ κήδει·
Ὣς ἥ, πορφυρέην νεφέλην πυκάσασα ἑαυτῇ,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνεα, ἔγρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρεΐδην ὄρσε ποδώκεα φαιδιμόεντα
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ ἀσφαλέστατα ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δίμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Εἴσεται, εἰκ' Ἀχαιὸς ἀγαυὸν πρὸν ἑταῖρον
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων ταχέες κυσὶν ἑλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Φοῖνιξ ἄπατα γεραιὲ παλαίφατε· εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπὸ μύκον ἐρύσσαι.
Τῷ κεν ἐγὼν' ἐθέλοιμι παριστάμενος καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ μιν θανὼν ἐσμαράγησε θυμῷ·

Ἀλλ'

Αὔησι, στερεῇσι· πολὶς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρέμιός τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς
Ἥϊσαν ἀμφότεροι μάλα ᾗ σφίσιν ἤλπετο θυμός
Αὐτώ τε κτανέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι· οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀνωμοτὶ γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ', ὀξὺ βρίμῃ καὶ Διὶ πατρὶ,
Ἀλκὴν καὶ θάρσος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσαμύδις πρὸν ἐταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὰ δήμοι ἀπὸ θρῴσσειν ἰαχέμεν ἵππους
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπείσιόν τε μεταφρένῳ ἠδὲ ἰδέσθαι
Ἕκτορα Πριαμίδην μίμνοντ' ὀρίσασθαί τε·
Εἰνὶ γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νωΐ καταπτήξαντα, φοβήσας ἠδὲ τι χάρμης
Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐπὶ πρέσσοισιν ἀλῴη.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸ νεκρὸν ὀπιτρέπιθ' ὅσσοι ἄριστοι,
Ἄμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι κύνας ἀνδρῶν,
Νῶϊν δ' ζωὸς ἔπειτα ὑπεκπροφυγεῖν ἦμαρ.
Τῷδε γὰρ ἐβρισαν πόλεμον καὶ δακρυόεντα·
Ἕκτωρ Αἰνείας θ' οἵ Τρῶων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἤδη γὰρ καὶ ἐγώ τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσῃ·
Ἦρ ῥ', καὶ ἀμπαλὸν αἰχμὴν πρῆσε δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην·
Ἡ δ' ὀκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ ἧκε χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν ζωστῆρι διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺ ἔχων πέλεκυν αἰζηὸς ἀνὴρ
Κόψας ἐξόπιθεν κεραὸν βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἴτα τάμῃ διὰ πᾶσαν· ὁ δ' ἐμπεδὸν ἐβρύκησεν·
Ὡς αἱ ὄγε πρόσθορὸν πέσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος
Νηδύϊον μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα,
Ἔκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν αἶψα ἰδὼν, ὑπεβλήθη χάλκεον ἔγχος·
Ποίησεν γὰρ κατὰ νῶτα· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδὲ τι ἐπεσκίμφθη, ὅτὶ δ' ἐρίαχος πελεμίχθη

Τὼ δ' ἀπὸ χαλκείων κονίλω οὐδαί δε ἕδησιν,
Ῥίμφ' ἰέμενον δοὶν αμυδις μὴ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
Τοῖσι δ' ἐπ' αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενος φίλον ἑταῖρον
Ἵπποις θοῖσιν, ὦϊστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ὀμματα Τρώων ὁμιλεῖν,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν κατὰ δῆμον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ἥνδανε φωτὶ, ὅτ' ἐνδυέτω διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦεν ὅς τ' ἐνὶ δεινῷ σὺν ἑταίρῳ
Ἔγχεϊ φορμάζοι, καὶ ὀπιπεύοι ἀκέας ἵππους.
Οὐδὲ δὶ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς λαέρκεος αἰολίδαο.
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοίγε θεῶν νημερτέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς,
Οἵτινες ἀντίοι Τρῶας μάχεαι προφερόντως ἠδ' ὁμίλῳ
Μουνώσας; ἀτὰρ τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσας ὀτρυντύνας δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων, ἅμα τοῖσιν ἀγάλλεται αἰολίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη δῖος υἱὸς,
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐπιδέμεν ἠδὲ βροτῶν τε,
Εἰ μὴ πὰρ Πηλῆϊ θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐὼν; νῦν δ' αὖ θανάτοις, καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοὴν ἀρ' ἐπορθύσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· τὸν δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Αὐτίκα δ' αἰνείαν προσεφώνεεν ἠδὲ κέλευσε,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼ δ' ἐπόμενα πολεμίζετον αἰολίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι καὶ ὄχεσφιν·
Τὼ καὶ ἐλπομένω ἁρπακτήρε γε τὼ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλετε· ἐπὶ δὲ καὶ αὖ ἐφορμηθέντε μενοῦσιν
Πλαγχθῆναι ἐναντίον ἑστάντες μαχέσασθαι ἀνῇ.
Ὣς ἔφατ'· ἤδ' ἀπίθησεν ἐϋς παῖς ἀγχίσαο·
Τὰ δ' ἰθὺς βήτην διὰ μὲν ἡνιόχω ἄμοιν,

Ω" φίλοι, εἰ χὴ μεῖ ἔρε παρ' αἶσα τῷ δὲ δαμῆναι
Πάντας ἐμῶν, μήπω τις ἐφορμήτω πολέμοιο.
Ὡς ἄρα τὰς εἶπεσκε, μάχῃ δ' ὄρσασκεν ἑταίρους.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, σθένει δὲ ὁμιλαδὸς
Χάλκεον ἐρεννήκει δὶ αἰθέρος ἀπτυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπαιθύσσοντες ὄντες,
Κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἰωὶ ὀχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν Αὐτομέδων Διόθεν δάμνιμος υἱὸς
Πολλὰ μάστιγι θοῇ ἐπιμάσσετο δεινὰ,
Πολλὰ δ' ἐμιλιχίοισι προσηύδα πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὰ δ' οὔτ' ἂψ ὀπὶ νῆας ὀπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς,
Ἀλλ' οἷός τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ὀπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως τέθριππα δῖφρον ἔχοντες,
Οὖδει ἐνισκίμψαντε κάρηατα· δάκρυα δέ σφιν
Θέρμα κὰτ' ἐλεφάντων χαμάδις ῥέε μυρομένοιϊν,
Ἡνίοχοι πόθῳ δαμέντε· ἢ μαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξερεπτομένη ἀπὸ ζυγὸν ἀμφοτέρωθι.
Μυρμιδόνων δ' ἄρχε τὼ γε ἰδὼν ἐλεήσας Κρονίων,
κινήσας ἦ κάρη, τοῦπερ ὄν μυθήσατο θυμόν,
Ἀ" δείλω τὼ σφῶϊ δόμεν πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ· ὑμεῖς δ' ἐσὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Ἦ" ἵνα δυσλώησι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μέν πη πτύσσει γε ἰζυρώτερον αἰθρές
Πουτὼν ὄσσε τε γαῖα, ὅσσα πνείει τε καὶ ἕρπει,
Ἀλλ' ὑμὰ ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔ"κτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται ἠδὲ ἑκάστω.
Ἦ" ἐχ' ἅλις ὅς καὶ πύγε ἴῆλ καὶ ἐπύγεται αὖτως,
Σφῶϊν δ' ἐν γουνῶσι βάλω μέν θ' ἡδὲ καὶ ὑμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐν πολέμοιο
Νῆας ὀπὶ γλαφυρὰς, ἔπι πρὸ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κπίνεν, εἰ σοκὲ νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύμ τ' ἠέλιος, καὶ ὀπὶ κνέφας ἐπὶ γαῖαν ἐλεύσῃ.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐπὶ θυμὸν μένει θῆκε

Ἀργαλέης, κεμάτῳ ᾗ κε ἰδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γουνάτα τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπαΐερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακιδάο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαισῆσιν δύμῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δξ εὖδμοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, διὰ δ' ἔρχεται ἀλοιφὴ
Πολλάων ἑλκόντων, τάνυται δ' ὑπὲρ πᾶσα διὰ πρό·
Ὡς οἵγ' ἔνθα κε ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφοτέρωθι. μάλα δὴ σφίσιν ἤλπετο θυμός,
Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν πρὸς Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Νῆας ὅτ' γλαφυρὰς. τῶν δὲ σφ' ἀπὸ μῶλος ὀρώρει
Ἄρηι ὁμοῖος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖόν Ζεὺς ὅτε Πατροκλῆϊ καὶ ἵπποιν
Ἦμαρ τοὶ ἐτάνυσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδη Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων· τὸν μὲν οὔ ποτε ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν ἀλλὰ ζωὸν ἐπιχρίμψειν πόλῃσιν,
Ἀψ δόρυ οἱ σώσειν ἠδὲ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πολίεθρον αὖθι ἔμμεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἣ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ· ὄφρα οἱ πολὺ φίλτατος ὤλετ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δοῦρα τ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐλκήσαντο, καὶ ἀλλήλοις ἐπέειξον.
Ὧδέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, ἢ μὰν ἦμιν ἐϋκλειὴς ὅδε ἔσται
Νῆας ὅτ' γλαφυρὰς, ἀλλ' αὖτε γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι τότε κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τὸν Τρωσὶ μεθέπουσιν ἵπποδαίμοσιν,
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι,
Ὧδέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων εὐδνόεσσαν,

Ἦ παρ' ὑπὸ πρυμνοπάλων· εἶδαρ δὴ ὑπὸ γουνάτ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰλήλουθεν,
Καὶ ᾧ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν ᾧ ποσὶν ἐλέησεν ἀφ' ἡϊόφ Ἀστεροπαῖος,
Ἰθῦσαι ᾧ κῦ ὃ πρόφερον Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὅπως ἔπειχε· σάκεσι γὰρ ἆρχα τὸ πρώτη
Ἑστάσαν περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ ᾧ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐκώλυε, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε πὴ ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔ τέ πη ἐγγύθεν μάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν ᾧ μάχεσθαι·
Ὣς Αἴας ἐπέπλεε πηλαύλοιϲ, αἵματι ᾧ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀλλήλοισιν ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ἐπικούρων ὀπαδεύοντες·
Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἵ γε ἀϊδρείῃ γ' ἐμάχοντο·
Παμφόρτοις ᾧ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀρὴν ὅμιλον ἀλεξέμεν ἠμὲ πόνον αἴπυν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς ὣς δὲ καὶ ἠὼς
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεν ἠμὲ σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄρίστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καταπεφνεῖν.

Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ ὁλκάδες Ἀχαιοὶ,
Εὐκνήμιδες πολέμιζον ἐπ' ἀλλήλοισι πέσεσθαι·
Ἠῶθεν δ' ἀνέφαινε φάος πάσης
Γαίης, ἀδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι ᾧ μάχοντο,
Ἀλλήλων, ἀλεείνοντες βελέα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες· οἱ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ τέρφθη ᾧ νηλεῖ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄρίστοι ἔσαν· δύο δ' ἄπο φῶτε πεύθω
Ἀνέρε ἰωδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντιλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἵπτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τῷ δ' ὅπποσ' ὁμίλῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐπιέρση·
Νοσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Ὅτρυνέων πόλεμόν δε μελανδάην ἀπὸ νηῶν.
Τυῖ; ᾧ, πανημέριοις ἔρίδος μέγα νεῖκος ὀρέρει

Ἀργαλίῃς

Τειρι θ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῶ σαθοῦδό τε σθένει·
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νίκην φέρεν· αὐτὰρ ὄπαδεν
Αἴαντ' ἰφθίτῳ, ὥσσε πεδόν ἰχαίνει ὕδωρ
Γλήνεις πεδίοιο διαφρύσιν τετυχηκώς·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἁλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἀφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τάνυσσε
Πλάζων, ἀδέ τε μιν οὐδὲ ῥηγμῖσι ῥέοντες
Ὣς αἰεὶ Αἰνείᾳ μάχῃ ἀντέρυκον ὀπάσω
Τρῶων οἱ δ' ἅμα πάντο. δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὃ μὲν ἀφραδέων νέφεϊ ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν
Οὖλον κεκληγώτων, ὅτε τε φθεῖδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὁ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκληγῶντες ἴσαν, λάθοντο δὲ χάρμης.
Πολλὰ δ' τοὶ βάλεα κρατὸς πάρος τε ταφεῖν τε
Φυζόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ λήγετ' ἐρωή.

Γ' ΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ Η'. Σ.

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Υ' ΕΠΟΣ.

ΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀδύρεται· αἰτηθεῖσα δὲ ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως δὲ αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου. κελεύσασης δὲ Ἥρας, ἄφοβος προσελθὼν ὑπὸ τὸν τάφρον, ἐπορούσησε τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες ὀλίγοι σι· καὶ ἐν τῷ φυγῇ πολλοὶ διαφθείρονται, τὸν δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λάσσιν. Ἡφαίστου δὲ Ἀχιλλεῖ παρασκευὴν ποιησαμένου.

Σήμερα·

Ὣς ἄρ' ἔφωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πώτοσε παπταίνων, ὡς τ' αἰετὸς, ὅν ῥά τι φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅντε κὺ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς ἁρπάλαθι πρόξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καταπαύεται· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσυτο, καί τε μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινεύεσκον πολίων καθ' ἕδρας τε φάλαγγας,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔπι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δ' μάλ' ἀφ' ἐτόπησε μάχης ἐν' ἀριστερὰ πάσης
Θαρσύνων θ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀντίλοχ' εἰδόμῳ τε θοῷ σέθεν ξανθὸς Μενέλαος
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μή ποθ' ὀφείλε γενέσθαι.
Ἦ δή μοι σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δ' Τρώων· πέφαται δ' ἀριστος Ἀχαιῶν
Πρόσθε κλυτὸς, μεγάλη δ' ποθὴ Δαναοῖσι πέτυκται.
Ἀλλά σὸ γ' αὖθ' Ἀχιλῆϊ θεῶν ὀτρύνεο νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰ πεῖν. αἴκε τάχιστα νέκυν σὺν νηὶ σαώσῃ
Γυμνὸν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἄρα οἱ κατέκυρε μῦθον ἀκούσας·
Δεινὰ δέ μιν ἀμφασίη ἐπίων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δ' θέειν, τὰ δ' τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ·
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ ἆσσον ἔρυτο μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο·
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἄγγελόν τε.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δ' ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὄγε πεῖπεν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀΐσσειν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ὄπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰνείαν τυκτὸν, εἰδὼς ᾗσι θοῇσιν.
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ὑπεκφερέμεν ἑτάροισιν

Ἐλθεῖν

Ω' που δὴν' ὀρόωντες ἀκιχήσεσθ', ἠδ' ἔπι φασὶν
Ἔκτορ' ἐμῷ θρασυκαρδίῳ μιχθῆ καὶ χεῖρας ἀάπτοις
Σχήσεσθ'. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πιστέεσθε.
Εἴη δ' ὅς τις ἑταίρου ἀπαλεύεται ἄχεσσα
Πηλείδην· ἐπεὶ ἢ μὲν ὀΐομαι οὐδ' ἐπιπύθεσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' ὅσσον δυνάμεσθα ἰδέσθαι τοῖσδε παρ' Ἀχαιῶν.
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Πῖσον δ' αὐθρίῃ, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δ' ὄφελλον καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι ἥδεται ὅπως.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἔπι πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴαντ' εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφές, αἴ κεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγάθυμου Νέστορος υἱόν.
Ὄτρυνον δ' Ἀχαιῶν δαΐφρονι θαῦσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ἄλεθ' ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ'· ἠδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ' ἴέναι, ὡς τίς τε λέων ἀπὸ μαστεύλοιο,
Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' κε κάμωσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τε μιν ἐκ αὐλῆς βοῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δ', κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι φρήσατ'. ἔθα μέσσ' γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι αἰεὶ ἵστανται θρασυδείην ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμενά τε δίεται, τά τε ῥηϊδίως ἀφέηκεν·
Ἠῶθεν δ' ἀπόνοσφιν ἴδη τετιηότι θυμῷ.
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέῳ περὶ φόβῳ ἕλωρ δηίοισι λίποιεν·
πολλὰ δὴ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰδομενῆϊ κέλευεν,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῶϊ τε ἐπειγόμενος παλάμῃ καὶ δείελον αἰεὶ
Λίνησιν· πᾶσιν γὰρ ὑπέστατο μείλιχος εἶναι
Ζωοῖς ἠδ' ἀνύδοις καὶ μίγδα μιχέμεν.

Ἄ πόπον αὖθ' Ἕκτωρ χειδὸν ἔπασε χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ,
Τὸν Ἰὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου παῖσε ἰὼ χάρμης·
Τρέσε ἢ παπῆνας, ἐπεὶ ὀπίπι ἤλπετο θυμῷ·
Ἔγχος ἔχων ἐν χερὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μὲν λάϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατ' ἰσθμὸν ᾧ ἔπι μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁ δ' Ἰδομενῆϊ ἀκόντισε δῖος Ἀρηϊλύκῳ
Δίφρου ἐφεστεότος τῷ μὲν ῥ' ὑπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόνεω ὀπαδὸν καὶ θεράποντα λαὸν ἐσθλὸν,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νῆας ἀμφιελίσσας
Ἦλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὦλισθε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κὴ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὤσε δόρυ τρυφάλειαν διὰ δ' γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἴαίνε χθόνα δουρί.
Καὶ τὸν γε Μηριόνης ἐλάβετ χείρεσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάστι νῦν εἴως κε δυὰς ὀπὶ νῆας ἵκηαι.
Γιγώσκεις δ' καὶ αὐτὸς ὅτ' ἀκέπι κάρτος Ἀχαιῶν·
Ὣς ἔφατ' Ἰδομενεὺς δ' ἰμάσσεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἴλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτι δὴ Τρώεσσι δίδου ἐπιειμένα νίκην.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὢ πόποι ἤδη μὲν γε καὶ ὄϊς μάλα νήπιος ὄρνις,
Γιγνώσκοι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς χεῖρας ὀπάζειν.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἵπταται ὅστις ἀφείῃ.
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἐρωῇ·
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί πως φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἣ μὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν ὑμῖν ἠδὲ καὶ αὐτοί
Χάρμῃ φίλοισιν ἐπάρξομεν ἠγερέθοντες·

Ὣ πον

Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἴχε μένος· οὐδ' ὀπιθήτῃ
Χάρμῃ δηϊόων. τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο· μήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οἷπερ ἐν οἴ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Εἵνεκ' ἐβίλω ὅμοιστι καὶ ἐν γουνάσιν ἔθηκε,
Καὶ οἱ μιμνε θάρσος ἐπὶ στήθεσιν ἐΐσκων,
Ἥ τε καὶ ἐργεμένη μέλαν ὦρ χέρσαιο αἰδρομέοιο·
Ἴχνια δακέειν, λαερὴν τε οἱ ἄμι' αὐθρώπου·
Τοίβ μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας·
Βῆ δ' ὅτε Πατρόκλοιο, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἔσκε δ' ἐπὶ Τρώεσσι Ποδηνεμὸς Ἠετίωνος·
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπινάστης·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Λῖξαι τα φόβονδε· διὰ δ' ὦρ ἦ χαλκὸν ἔλασεν,
Δύπησεν δὲ πυρί· ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἕρυσεν μετ' ἔθνος ἑταίρων·
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἰὼν ἐσάμβλωσεν Ἀπόλλων,
Φάντι Ἀσπάδῃ ἐναλίγκιος οἵ ἀπάντων
Ξείνων φίλτατος ἦεν, Ἄρηι δὲ θοὶ ἵκελα ναίων·
Τῷ μιν ἐισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίς νύ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος ὦρ
Μαλθακὸς αἰχμητής, τιμῶν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὺ δ' ἔκταν' ὃν ἦτορ ἑταῖρον
Ἐσθλὸν, ἐπὶ προμάχοισι, ποδῶκυ μὲν Ἠετίωνος.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχος αἰφνὶς ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ ῥ' διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἐρεμβίδης ἦλιτ' αἰχμίδα θυσανόεσσαν·
Μαρμαρέω, ἵ' ἦδη ῥ' ἔχεν νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀσπάλιμος δ' ἄρα μιν ἔκτυπε· τὼ δὲ ἐπέταξε·
Νίκλω ἦ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς·
Πρῶτος Πιωνίδαο βοὴν ἠΰτε θοὸς ἐπῶν·
Βλῆτο γὰρ ἔμμεν δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ὀπλίζων δόρυ· πρὸ δέ οἱ ὀξὺν ἄχρις
Θῶρηξ Παιονίδαο· ἔ δὲ ῥ' ἔβαλε χειρὸν ἐλαθών.

Λιπ-

Ἔγχος ὃ δ' ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μιμῶν ὄβριμος Ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέως αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον κατὰ ὦμον, ἑταίρου κηλήσοντες.
Τοὺς δ' ὑποπερβήσαντε, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἔκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής.
Ἄρητον ἢ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. αὐτομέδων δὲ θοὸς ἀπὸ πάλλετος Ἄρηος
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ ὀλχώμενος ἔπος ηὔδα.
Ἦ δὴ μάν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχετ' μείζονα, χερείονά περ κατατιφναν.
Ὣς εἰπών, εἰς ὅμιλον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκε, αὐτὸς ἔβαιν' ὁδὸν καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων κρατὸς ἠδὲ παρειῶν
Ἀμφὶ δ' ὅγ' Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη πολύδακρις ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προέηκε γὰρ ὄρνυσθαι Ζεύς
Ὀρνύμεναι Δαναούς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε περφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους διέπαυσεν ὅτε χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ὣς ἥ, πορφυρέην νεφέλην πυκάσασα ἑαυτῇ,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνεα, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρεΐδην ὤρσε σπουδῇ τε μένει τε,
Ὄφθιμον Μενέλαον, (ὃ ἀρ ῥά οἱ ἐγγὺς ἔην ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν,
Τοῖσι μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Εἵσεται, εἰκὲ Ἀχαιὸς ἀγαυοῦ πρὸς ἑταῖρον
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων ταχέες κιόντες ἐλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὼ δέ σ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Φοῖνιξ ἄπποι γεραιὲ παλαίγηθες· εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δὲ μ' ἀμφὶς ἐρύκοι.
Τῷ κεν ἐγὼν' ἐθέλοιμι παρίστασθαι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα δή με θανὼν ἀνιμήσατο θυμόν·

Αἶ-

Τὼ δ' ὑπὸ χαλκείων κονίλω οὔδαί δε βάλοντε,
Ῥίμφ' ἐπιέρην ἀλλήλω μὲν Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' αὐτομέδων μάχετ', ἀγχεμάχης ὃν ἑταῖρος
Ἵπποις αἰσυμνῆτα, θοὸς δ' αἰγυπιὸς μὲν χίλιας.
Ῥ' εἶσε μιν γὰρ φάγεσιν ὑπ' ὀμφαλὸν Τρώων ὁμιλαδόν.
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολλὼ κεκλιμένον ὀπάζων.
Ἀλλ' ἀχ ἤρει φῶτας, ὅτ' ἐκλίνθη διώκειν.
Οὐ γάρ πως λῶιόν ἐστ' ἐπὶ θ' ἵππων αἰὲν ἐόντα
Ἔγχεϊ φορμάζειν, καὶ ὀπίσσω δίεσθαι ἀνέκτε ἵππους.
Οὐδὲ δὶς ὧδ' ἐπαΐξας ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς λαέρκεος αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοίνυ θεῶν νήκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρόσσω ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο, τὸν δ' Ἕκτωρ
Αὐτοῦ ἔχων κόρυθος ἀγάλλεται αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη δῖος υἱὸς,
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μάστόν τε,
Εἰ μὴ πατροκλῆι θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωοῖς ἐπιπειθὼν δ' αὖ θανάτοις, καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'· ἀλκιμέδων δὲ δοάσσατο κὰδ μ' ἐπόρουσε,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· τὸν ὀξέως δὲ φαάδιμος Ἕκτωρ
Αὐτίκα δ' αἰνείαν προσεφώνεε καὶ ἐγγὺς ἐόντα,
Αἰνεία, Τρώων ἐπιμήδεα χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼ δ' ὁρόωσα πεδήμεν αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφυόντε σὺν ἡνιόχοισι καὶ οἴοις·
Τὼ κέν ἑλοίμεθα αἰρησόμενοι, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπὶ δ' ἂν αὖ ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Πλῆξειν ὀρθωτήριον στάντες μαχέσασθαι ἀρηϊ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἐὸς παῖς ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην δουρὶ νάλκιμῳ ὤμους,

Ω" φίλοι, εἰ χὴ μᾶλλόν τε παρ' αἶσαν τε δὲ δαμεῖσα
Πάντας ἐμοὶ, μή πω τις ἐφορᾶτο πολέμοιο.
Ὡς ἄρα τὰς εἰποῦσα, μετὰ δ' ὄρσατο ἴριν ἰοειδέα.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρεοι δ' ὁμαδος
Χάλκεον ἀερτύνετο δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπεκίδυτεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην λιποόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν Αὐτομέδων Διόθεν μένος, ἠδὲ καὶ ἰφθὴς
Πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπεμάσσατο πεῖναν,
Πολλὰ δ' μειλιχίοισι προσηύδα πολλὰ δ' ἀπειλῇ.
Τὰ δ' οὔτ' ἄρ ὀπὶ νῆας ἴτην πλατὺν Ἑλλήσποντον
Οὔτε πολέμῳ ἰέναν, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς,
Ἀλλ' οἷός τε σὶνὴ μένει ἕμπεδον, ἠΰτ' ὀπὶ τύμβῳ
Ἕστηκε στήλη τεθνηότος ἠὲ γυναικός·
Ὡς μένον ἅρμα καλὸν θεοειδέα δίφρον ἔχοντες.
Οὐδὲν ἐνισκίμψαντε κατὰ στρατὸν ἄλαδε σφιν
Θέρμα κὴ λευκοῖο χαμάδις ῥέε μυρομένοιν.
Ἡνίοχον πόθῳ δακερὴ ἔχε μαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξερεπόμενα πρὸς ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
Μυρμιδόνα δ' ἄρα τὼ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας ἔ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ἆ δείλὼ τί σφὼϊ δόμεν πηλῆϊ ἀνακτι
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι πτυκτὸν ὀϊζυρώτερον αὖτε
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν, ὅσα πνείει τε καὶ ἕρπει,
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε κὴ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐπιβήσεται οὐδ' ἐλάσσω.
Ἦ οὐχ' ἅλις ὃς κὴ πύξ τε ἴδε κὴ ἐπὶ νῶτα βεβήκει
Σφωΐν δὴ ἐν γουνοῦσι βοὴν ἀγαθὸς καὶ ἐπὶ θυμῷ,
Ὄφρα κὴ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ὅτὶ γλαφυρὰς, ἐπὶ δὴ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κπίνειν, εἰ σοκὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύσῃ τ' ἠέλιος, κὴ ὅτὶ κνέφας ἐπιβῇ ἐλθὴν.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐπὶ πνοιὴν μενοεικὴν

Ἀργαλέης, κεμάτῳ ᾗ κε ἰδρῷ κε λελεμένε αἰεὶ
Γουνάτά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακιδάο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαισῆϊον δίφη τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασταντες ταινύοισι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, διὰ δ' ἔρχεται ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δ' ἐπὶ πᾶσα διαπρό·
Ὡς οἵγ' ἔνθα κε ἔνθα νέεσκον ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφοτέρωθι. μάλα δὲ σφίσιν ἤλπετο θυμός,
Τεῖχος μὲν ῥύεσθαι ποτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Νῆας ὀπὶ γλαφυρὰς. τῶν δ' αὖτε μῶλος ὀρώρει
Ἄγχι· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ὄτρυνε Πατροκλῆϊ τε καὶ ἵπποιν
Ἦμαρ τοῦ ἐτόλυσε κακὴν πόρον. οὐδ' ἄρα τῷ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖον Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων· τὸ μὲν οὔποτε ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν ἀλλὰ ζωὸν ἐπιχρήμφθεντα πόληος,
Ἀψ δόρυ νοστήσειν ἐπὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πολίεθρον αὖθι ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἠ' οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὄσσον ἐτύχθη
Μήτηρ ὅππι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταίρος.
Οἱ δ' αἰεὶ τῶν ἐγγὺς ἐκαχμήσαντε θύραζε
Νωλεμὲς ἐλχείμποντο. καὶ ἀλλήλοις ἐπάειρον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, ἢ μάν ἦμιν ἐϋκλειὴς ὄπιθεν μὲν
Νῆας ὀπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὖτε γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ' τῶν Τρῳάσι μεδήσομεν ἵππο δαΐφρονι
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι. καὶ κῦδος ἀρέσθαι,
Ὧδε δί τις Τρῳάων μεγαθύμων εὐδιόωσκεν,

Ἦ παρ' ὑσὶ ποσὶν εἴσατο δι' ὑσὶ χαμάζε ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐν Παιονίης ἐριβώλακος εἰλήλουθε,
Καὶ ᾧ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δ' ποσὶν ἐλάσσεν ἀπ' ἠϊόος Ἀστεροπαῖος,
Ἰῶσεν δ' ἄρα οἱ ποταμὸν δαΐζοντι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὅπως ἐπ' ἐΐσχε σάκεσι γὰρ ἔρχατο πᾶσιν
Εἰσάντες περὶ Πηλεΐωνι, περὶ δ' ὄβριμον ἔσχον.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπωΐχετο, πολλὰ κελεύων
Οὔτέ πιν' ἐξοπίσω νηλοῦς χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔ τέ τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν κελεύεσκε μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέπλητο πιλαΐεϊ, αἵματι δ' ἔχθων
Δάσσετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀίσσοντες ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ἐπικούρων ὀπαδεύντων.
Καὶ Δαναῶν· οὐδ' εἰ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο.
Πατρόκλῳ δ' οὐ πολὺ φαίνυτο· μέμβλετο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλιξέμεναι πόνον ἄπτων.
Ὣς εἰμὶ μαρνάσθην δῆμος πυρὸς οὐδέ κε φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄρίστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καταπεφνεῶτι.
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὐρέες οἱ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι πίπτε δ' αὐγὴ
Ἠέλιος ὀξέα νέφη δ' ἀ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μετεπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων, ἀλεεινόντες βελέα στυγερὰ,
Πολλὸν ἀφεσταότες· οἱ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ τετρυμένοι χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' ἄνδρε φάτε πεπύσθην
Αἴαντε κυδαλίμω, Θεοκυμήδης Ἀντιλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἐτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ προμάχῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι·
Τῷ δ' ὄπασον μῶλόν θ' ὑσμίνην καὶ φύζαν ἐπιέρσαι.
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Οἰτρωναὶ πόλεμόν δε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Ἵππους δ', παπτήνασε διίφιλος μέγα νηῦς ὀρόων

Τειρι Θ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῶ ἀσθενέοντι·
Ὡς οἱ γ' ἱμείροντε νίκην φέρον· αὐτὰρ ὅπαδον
Αἴανθ' ἱκανέτην, ὥσπερ θεοὶ ἱκάνει ὕδωρ
Τλήμεις πεδίοιο διαφύσιν τετυγμένοις·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἁλιγήτα ῥέεθρα
Ἴσχει, ἀφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίον δὲ πέπασται
Πλάζων, ἠδέ τε μιν ὀλέκει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
Ὡς αἰεὶ Αἰδηι μάχλω δύεσκον ὁπάσω
Τρῶων οἱ δ' ἰᾶμί' ἔπυνθον· δύο δ' ἐν τοῖσι μάλιστα
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ὦϊξε φέρων νέφος ἔρχεται ἠὺς ἑταῖρος·
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε σφέδωσιν ἴοντα
Κίρκον, ὃς τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν· λύθεντο δὲ χάρμης.
Πολλαὶ δὴ τοὔγε καλὰ πόρον ἀμφί τε τάφρον
Φεύγοντων Δαναῶν πολέμου δ' ἐλύγαινε θέμεθλα.

ΡΑΨΩΔΙΑ Υ' ΗΤΟΙ ΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλλεὺς δὲ Πατρόκλῳ θάπτειν ἐπιτέλλει· ὁδύρεται δὲ αὐτόν· ἀφικνεῖται δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς τὴν θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου. καλοῦσα δὲ Ἥρας, ἄφνω φερομένη ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὴ ἐκπλαγέντες φεύγουσι· καὶ ἐν τῷ φυγῷ πολλοὶ διαφθείρονται, τὸ δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λύουσιν. Ἡφαίστου δὲ Ἀχιλλεῖ ἀσπίδα καὶ θώρακα ἐκπονοῦντος.

Σήμερα

Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα ποδας ταχυὼ δέ μιν εἶπον
Νωϊτέρη μάλα γὰρ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γὰρ πως σὺν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμῖς δ' ὠυτι γὰρ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην
Ἠμὲν ὅπως ἀν νεκρὸν ἐρύσσομεν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ὀπιδῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες· ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε,
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύετε μᾶλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὀπίσσω
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε· ὁμώνυμοι, εἶ τὸ πάρος γε
Μίμνομεν ὀξυόεσσαν ἀρὴν παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄειραν νεκρὸν δουπησάντων ἀλεγεινῶς.
Τοῖσι μέλα μεγάλως ὀπιδεύετο δῖος Ἀχαιῶν
Τρωϊκὸν ὅμιλον, ὅτε εἶδον νέκυν ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἰθύσαντ'· ἦ καὶ πρόσσω ἐφορμηθέντες ἔβαλλον·
Βλημένῳ αἰεὶ ἔπιξε σὺν ἀντιβίοισι μάχεσθαι.
Ἔκας μὲν τε θέεσκον, ἀϊδρείῃσι μιμνάζοντες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται αἰχμὴ πεπαιθώς·
Ἀψ τ' αὖ χώρησαν, διά τ' ἔτρεσσαν ἄλληλους ἀλέεσθαι·
Ὣς Τρῶες τότε μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο.
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντα μεταστρεφθέντε καὶ αὖτις
Στήσαντο, τῷ δὲ τρέπετο χρὼς οὐδέ τις ἔτλη
Βρόδιον αἰχμάσσαι, περὶ νεκροῦ δηϊοέσσης.
Ὣς οἱ γ' ἱμείροντες νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο·
Νῆας δὴ γλαφυρὰς ὅτε δὴ τάχα πάντας ὀπίσσω
Ἄγχι θοῆς, ἣ τότε πύρτιτ' ἐπεσσυμένον, πόλιν αἰδρίσσῃ·
Ὦρμησαν ἐξαίφνης φλεγέθοντι δὲ οἶκοι
Ἔν σελαϊμεγάλῳ, τὸ δ' ὄπιβρέμει ἠϊόνεσσιν
Ὠκεμὴ τιτὶς ἵπποιν τε καὶ ἀνδράσιν ἀϊχμητάων·
Ἀζηχὲς ὁρυμαγδὸς ἐπῖεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὡς τ' ἀμίονες ἦρατεροὶ μόχθῳ ἀμφιβάλωσι,
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος καταπαλτέον ἄτταρ πυκνὰ
Ἢ ὁδὸν, ἢ ὀλίγον μέγα νήϊον· οὐδέ τι θυμὸς

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, αἴ τ' αἰετὸν, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον πετεηνῶν ὑπουρανίων πεπιθεῖν,
Ὅντε κὴ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς ἐκ νεφέλης πὰξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ καταπαύεται· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσυτο, καί τε μιν αὖθι λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς οὐκ ἐπιεικτὼ
Παίτοσι διειάδλω πολίων χθι ἔθι, καὶ ἐταίρων,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔπι ζοφόωντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ' αὖ ἐπόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
Θωρηκτάων ἑταίρους, καὶ ἱπποτρώωντα μάχεσθαι.
Ἀΐξαν δ' ἱσάμβλω θοὸς στέφη ξανθὸς Μενέλαος
Ἀντίλοχ' εἰδ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μή ποτε φῆλε γενέσθαι.
Ἦ δὴ μάν σε καὶ αὐτὸ οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ἀρείων Ἀχαιῶν
Πολλὸς καὶ μεγάλη δὴ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σὸ μὲν αὖθ' Ἀχιλῆϊ θέων ὄτρυνε νέεσθαι,
Εἴπερ ἂν ἐκ τάχεος νίκαν ὀτρύνῃ ὀπάσσαι
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέσσυτο μῦθον ἀκούσας·
Δίω δέ μιν ἀμφεπένοντο πίσω λάβε· τὼ δὲ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' ὅδ' ἄρ' Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμοῦμονι δῶκεν ἑταίρῳ·
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ ἆσσον ἔχε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο·
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἄνωγε,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ὀπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βιβήκει·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰνείαν τε καὶ, εἶδαρ ἓν θερσιμύδα.
Κεῖνον μὲν δὴ πρῶτον ὀπάσσατο δουρὶ φαεινῷ

Ἐλθεῖν

Ω᾽που δὴ δ᾽ὀρόωντες ἀκηχέδατ᾽, ἀδὲ᾽ ἔπ φασὶν
Ἔχπερος ὑδροφόνοιο μολὼν καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσειδ᾽. ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μιλαίνῃσιν πεσέεδαι.
Εἴη δ᾽ ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ ὃ μιν οἴομαι οὐδ᾽ πεπύδαι
Λυγρῇς ἀγγελίης, ὅπ οἱ φίλος ὤλετ᾽ ἑταῖρος.
Ἀλλ᾽ ὅπη δωίαμαι ἰδέειν τοιῶδε πν Ἀχαιῶν.
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλ᾽ αὐ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Πίησον δ᾽ αἴθρῃ, δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέδαι·
Ἐν δ᾽ ᾗ φάος καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι ἆδεν ὅπως.
Ὣς φάτο τ᾽ ἂρ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε, μάχη δ᾽ ἔπ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ πὰρ᾽ ἄρ᾽ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφές, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον, μεγάθυμου Νέστορος υἱὸν
Ὄτρυνον δ᾽ Ἀχαιῖσι δαΐφρονι θάασσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι μάλ᾽ οἱ πολὺ φίλτατος ὤλετ᾽ ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ᾽· ἀδὲ᾽ ἀπ᾽ ἄκουε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δὲ᾽ ἰέναι, ὡς τε λέων ἀπὸ μεσατευλίου,
Ὅςτ᾽ ἐπεὶ ἄρ᾽ κε κάμησι κυνὰς τ᾽ ἄνδρας τ᾽ ἐρεθίζων,
Οἵ τε μιν ἂν εἴωσι βοῶν ἐκ πίαρ ἑλέσθαι,
πάννυχοι ἐγρήσαντες· ὁ δ᾽, ἥρεων ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ᾽ οὔπ τι φρήσεται. θᾶσσα μέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι αἰόλοισι θρασείαν ἀπὸ χερῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε προΐει ἐσσυμένως περ.
Ἠῶθεν δ᾽ ἀπὸ νόσφιν ἔβη, τετιηότι θυμῷ.
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ᾽ ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέῳ περὶ φόβῳ ἔλωρ δηίοισι λίποιεν·
πολλὰ δ᾽ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰδήτεσι κέλδετ᾽,
Αἴαντ᾽ Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νωῖ τε ἐπειτ᾽ ἀπὸ δηθὰ μάλ᾽ ὀπίσσατο μείλιχος ἦῦ)
Ζωὸς ἐὼν τοὶ δ᾽ αὖ δάεντο καὶ μαῖαν ἀκοίτην.

Ἄ πον αὖθ' Ἕκτωρ χειδόν, ἕπασι χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ,
Τ' Ἰὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου παῖσι ἓ χάρμης·
Τρέσσε ἓ παπήνας, ἀπὶ σπέτι ἦλτετο θυμῷ·
Ἔσχε ἔχων ἐν χερσὶ μαχήσεσθαι Τρφάεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μὲ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα χὲ σῆσιν φῶτα μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁδ' Ἰδομενῆϊ ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἰφεσταότος τὸ μὲ' ῥ' ὀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπαόνα δ' ἰαὶοχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἰὼν πεμφίνης ἕπετ' ἀυτῷ·
Πεζὸς γὰ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἦλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καί ῥ' ἦμὲ φάος ἦλθεν, ἄμυνε δ' ὑηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὦλισε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος δυσφρονέοιο.
Τὸν δὰλ' ὑπὸ γναθμοῖο κὴ ἄατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὥ'σε δόρυ πρυμνόν, διὰ δ' ἀμφοτέρωθεν τάμε μέσσω·
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κὲ δ' ὑϊὰ χεῦσε ἑοικώς.
Καὶ τόγε Μηριόνης ἕλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πρόσσω, κὴ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάστι νῦν εἴως κε δυὰς ὀπὶ νῆας ἵκηαι.
Γινώσκεις δ' κὴ αὐτὸς ὅτ' ἰκέτη κάρτος Ἀχαιῶν·
Ὥ'ς ἔφατ' Ἰδομενεὺς δ' ἴμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς δὴ γὰ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἴλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα κὴ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτι δὴ Τρφάεσσι δίδου ἐπιφαλκίδα νίκην,
Τοῖσι δ' μόθων ἦρχε μέγας Τελαμωνιὸς Αἴας,
Ὥ' πόποι ἤδη μὲν γε κὴ ὄϊς μάλα νήπιος ὄρνις,
Γιγνόπ' Τρφάεσσι παπὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰ πάντων βέλε' ἵπταται ὅ:τις ἀφείη.
Ἠ ἀκοὺς, ἠ ἀγαθὸς Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθυνέει.
Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἐοικζ.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί πὼρ φραζώμεθα μὴ πιν ἀρείσω,
Ἠ μὲν ὅπως τ' νεκρὸν ἐρύσσομεν ὠμοῖσὶ δὲ κὴ αὐτοί
Χάρμῃ φίλοις ἑτάροισι γλυκὺν μόνδα τοκήσαμεν·

Ὥ'που

Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχε μένος ὀδ' ὀπαδεῖν
Χάρμῃ δυϊόων. τὸν γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὡς φάτο. μήδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔπῃ ἔτι οἱ πάμπρωτα θεὸν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίλῳ ὤμοισι καὶ ἐν χερσὶν ἔθηκε,
Καὶ οἱ μίμνε θαίρουσ' ἐπὶ στήθεσιν ἐΐκτην,
Ἤ τε κὴ ἐρχομένοιο μάλα πρὸς αἰζηοῖο·
Ἴχνια δακέειν, λαιψηρὰ τὰ οἱ ὑπὸ αὐθρώπου.
Τοῖσι μὲν θαίρουσι πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἴμεν Πατρόκλῳ, κὴ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔπκε δ' ἐπὶ Τρώεσσι Ποδήνεμός Ἠετίωνος.
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε μάλιστα δὲ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος ἡλικίησιν·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Δίξαντα φόβον ἵππων. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν,
Δέπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἕρυσεν μετ' ἔθνος ἑταίρων.
Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσταμένῳ ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φάντι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος ὀξυόῃ τὸν
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀΰτῃ δόμῳ οἰκία ναίων
Τῷ μιν ἐπισταμένῳ θοροδέφη ἐκάβολος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, πῆ νέο' ἶτ' ἄλλων Ἀχαιῶν ταρβήσας;
Οἷόν σὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὺν δ' ἕπετο πρὸς ἑταίρους
Ἐσθλὸν, ἐπὶ προμάχοισι, Πόδην ὠὸν Ἠετίωνος.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄχος αἰνὸν ἐπάλυσε μέλαιναν.
Βῆ ῥ' διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἧκεν αἰγίδα δυσαντέσασαν.
Μαρμαρέην, ἣν ὅλην περὶ κῆλα κάλυψεν·
Ἀΐξασ' ἣ μάλα μιγάλ' ἔκτυπε· τὼ δ' ἐπάλαξε·
Νίκην Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πυλαιμένεος Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ἄμμον ὄπιθεν, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ὀπλὴν ὅλην· γράψεν δέ οἱ ὀξέα χαλκὸς
Αἰχμὴ βιπλήγδην· ἐκ δὲ ῥέε ἔνδαλλε χιτῶνα ἑλκτόν.

Αὐτὰρ

Ἔχε δ' ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μιν ὄβριμος Ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέας αὐτοσχεδὸν ὥρμηθήτην,
Εἰ μὴ σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἳ ῥ' ἦλθον κατὰ ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντε ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἔκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής.
Ἄρητον δ' ἢ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. λύτο μέλεα δὲ θοὸς ἀπάλαντος Ἄρης
Τδὲ χεά τ' ἐξαναφίξας, καὶ ὀλοόφρονος ἔπος ηὔδα.
Ἦ δὴ μὰν ὀλίζον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχε' μεθήκα, χερείονά φαρ κατακτάν.
Ὡς εἰπὼν, εἰς ὄβριμον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', αὐτὸς δ' αὖτις βάσκε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων καὶ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ὅτε Παιήονι τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη πολύδακρις ἔχθρη ἦ νεῖκος Ἀθηνῶν,
Οὐρανόθεν κατάβασα. φορέσκε γὰρ ὄβριμα Ζεὺς
Ὀρνύμενα Δαναοὺς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε περφυρέην ἶριν θνητοῖσιν τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, πέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χαλκῷ δυσθαλπὴς ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώποις διέπαυσεν ὅτε χθονὶ, μῶλα ἦ κήδει·
Ὣς ἥ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν εἴθιες, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ οἱ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δίμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἰκ' Ἀχαιὸς ἀγαυοῦ πρὸν ἑταίρου
Τείχεα ὑπὸ Τροίην ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὼ δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Φοῖνιξ ἄπατα γεραιὲ παλαιγενέων· εἰ γὰρ Ἀθηνὴ
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐφετμὰς.
Τῷ κεν ἐγὼ ἐθέλοιμι παραστείχων καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ μιν ἀναιδὴν ἐσορμήσατο θυμόν·

Τὼ δ' ἀπὸ χαλκείων κονίῃ οὐδαί δε βάλοντε,
Ῥίμφ' ἐφεσσόμενοι αἴνυσθ' μὲν Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἔπ' αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενος φίλον ἑταῖρον
Ἵπποισι θοῖσιν, ὥστ' αἰγυπιὸς μὲν χίονας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ὀκριόων Τρώων ὁμιλαδόν.
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν κατὰ ὄμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτ' ἐνσύτο δῖος Ἀχιλλεύς.
Οἷος γὰρ πώς ἐστι θεὰ ἐκ γείνατο πατρὸς
Ἔγχεϊ φορμάδδειν, καὶ ὀπιπεύειν ἀκέας ἵππους.
Οἷσι δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀμὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο.
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοίγε θεῶν νημερδέα βάλλω
Ἐν στήθεσσι θῆκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἵω πρὸς Τρῶας μάχεαι πρηκτῆρε καὶ ὁμίλῳ
Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκταθ', ὃν ἄριστον
Αὐτὸς ἔχω, ἄμυσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη δῖος υἱὸς,
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐπὶ μὴστίν τε μάθοις τε,
Εἰ μὴ πατροκλῆος θείοιο μοίρηφι ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐὼν, νῦν δ' αὖ θανάτου, καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκιμέδων δὲ βοηδόον ἀμφ' ἑποχούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· τόπησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγχεσίμωρον,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼ δ' ἐπόησα παρώνυχε καὶ αἰακίδαο
Εἰς πόλεμον προφέροντε σὺν ἡνιόχοισι καὶ οἴοις·
Τὼ καὶ ἐλπομένω αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπὶ δ' ἂν αὖ ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Πλῆξειν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἀρηϊ.
Ὣς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησεν ἀϊδς παϊς ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην ὑπὸ μήλοπι δουρὶ μάχεσθον,

Ἀργαλέης, κεκμήτω ᾗ κῆ ἰδρῶ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνήμαί τε πόδες θ' ὑπαΐερθεν ἐκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακιδάο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαισῆσιν δώῃ ταυύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενος δ' ἄρα τοίγε διαξάντες ταυύοισι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύεται δι' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, ταύυται δέ τε πᾶσα διὰ ῥωγάς·
Ὡς οἵγ' ἔνθα κῆ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότερωθεν· μάλα δὲ σφίσιν ἤλπετο θυμός,
Τρωσὶν μὲν, ἰρύσειν ποτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Νῆας ὅτι γλαφυρὰς· τῶν δὲ σφ' αὐτῷ μῶλος ὀρώρει.
Ἄρεϊ δ' οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδόντ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ὅτε Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε κῆ ἵππων
Ἦμαρ τοὶ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον· ἐν δ' ἄρα τῷ πε
Ἤδετε Παίδ' Ἑκάεργον τεθνηότα δῖον Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνθεν νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχεϊ τοῦ Τρώων τ' οὔπω πάλιν ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχρίμφθέντα πόληϊ,
Ἄψ δόμονδε σίεσθαι ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πολίεθρον αὖθι ἕθεν, οὐδὲ σεῦ αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἠ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Ἀλλὰ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ ὅππόσα οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταίρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δοῦρα τιταίνοντες,
Νωλεμὲς ἐρρίμποντο, καὶ ἀλλήλοις ἐπάειρον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, ἦ μάλ' ἦμιν ἐϋκλειὴς ὅπο εἴσεται
Νῆας ὅτι γλαφυρὰς, ἀλλ' αὖπ' ἀμαὶ μέλαινα
Πᾶσι χάος τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τῶν Τρῶσι μεθίσομεν ἵππόδαμοισιν
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι,
Ὧδέ δί τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,

Η᾽ παρ' ὑσὸ πολυπίδων εἴδαρ δὴ ὑσὸ γουνάτ' ἴλυσεν.
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰλήλουθη,
Καὶ ᾧ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριζυγίσκε μάχεσθαι.
Τὸν ᾧ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσεν ᾧ κὴ ὅ πρόφερον Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὅπως ἐπέχε σάκεσι γὸ ἴρχατο πάντη
Ἐσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ ᾧ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὸ μάλα πάντας ἐπωφέλετο, πολλὰ κελεύων
Οὔτε πι' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι αἰδῆ,
Οὔ τέ πινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ ἐβιβάμεν, χεδόθεν ᾧ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέπλησε πιλαίεν ᾧ αἵματι ᾧ χθὼν
Δῦσέ το πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀίσσοντες ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων κὴ ὑσ' ἐμπυρίων ὀπαδοί.
Καὶ Δαναῶν· οὐ γὸ αἱμαυτὶ γ' ἐμάχοντο·
Παμφάνοι ᾧ πολὺ φθάνυσθον· μίμνε γὸ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλιξίμυα πόνον αἴπυ.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δῖμας πυρὸς· οὐδέ κε φαίης
Οὔτέ πο' ἠέλιον σόον ἐμμεναι οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὸ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσοι ἄριστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καταπεφνεῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε κὴ ὀλυνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὐρέες πολέμιζον ὑσ' αἰθέρι πίπτατο δ' αὐγὴ
Ἠέλιο ὀξέια, νέφε δ' ἐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι ᾧ μάχοντο,
Ἀλλήλων, ἀλεείνοντες βελέα σθενόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες· οἱ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι κὴ πολέμῳ πίεζοντο ᾧ νηλεῖ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' ἔπο φῶτε πεπύσθην
Ἀντέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης ἀντιθεόφρ τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονε, ἀλλ' ἐτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ προμάχῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ' ὀπποσομάων θάνατον κὴ φύζαν ἐπιέφνην
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὃς ἐπετέλλετο Νέσωρ,
Ὀτρυνέμεν πόλεμόν δε μιλτωπάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς ᾧ, παπταίνουσι δέος μέγα νεῖκος ὀρώρει

Ἀργαλέης

Ἵππους δὲ ῥεῖβαίτα μίσλω χρυσείῃσι τύλῃσι·
Ῥῆξε δ' ἀθώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντεα χαλκός.
Ἤφυσε δ' ἐν κονίῃσι παρὼν ἅλις ἀμφὶς ἀπήνης·
Χώρησαν δ' ὑπό τε ῥοθόμβοι καὶ φαίδιμος ἔκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μάλ' ἶαχον, εἰρύσαντο δὲ νεκρούς
Φόρμιγι θ' Ἱππόδοκόν τε λύσαντο καὶ πύλῃ' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀμηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀϋσάλῃσιν δαμέντες·
Ἀργείοισι δέ κε κῦδος ἅλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Καὶ τῇ καὶ αὖθι σημάτορι· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὄτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς
Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ φίλος ἐν φρεσὶ πάντα
Κηρύσσων ἦμος σπεύδοι φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία πῶς δή κε θεὸν ἐρύσαιο θύρηθε
Ἴλιον εἰσαναβάς, ὡς δὴ ἴδοι αὐτίκα λαός
Καπνοῦ τε σφετέρῳ καὶ ἐπ' δλίγα δῆμον ἔχοντας·
Ἦ μὴν Ζεὺς μοὶ πολὺ βέλτερος ἢ Δαναοῖσιν·
Νίκην ἀλλ' αὐτοὶ πρὸς τ' ἄστεϊ, δὸς μάχεσθε.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἔκτορα κῦδος ἔθηκε
Ἔκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ὀπιπεύων,
Αἰδὼς μιν νῦν ἥδε γ' ἀμηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀϋσάλῃσιν δαμέντας.
Ἀλλ' ἔπι τὸν δή τις φήσει θεὸν ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Τλῶ ὕπατον μίξασθαι μάχης ὀπιπεύοντι ἑῇ.
Τῶ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν· μηδ' οἵγε ἕκηλοι
Πάξωλον νηυσὶν πλασσάμενοι πεπύθεσθε.
Ὣς φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
Θεῖοι δ' ἀλαλήθησαν, ἐνὶ τροπὶ ἔσσαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείαν Λειόκριτος ἄτασε δουρί,
Υἱὸν Ἀρεϊσβώτου. Λυκομήδεα δ' ἐπάλτην.
Τὸν δ' ποσὶν ἀλέξας ἀφίδρυς Ἀρνομίδης
Στῆθος μέσσον ἐλάξ· ἰὼν κὰκ κόντακα δουρὸς ἐρύσσας,
Μαίφατο· καὶ ῥ' ἐπὶ τοῖσιν ἐδύσετο νεκρὸν Ἀπόστροφα πυμάτῳ ἀλκὰν,

Α'λλ' ἐ νίκων ἐρύοντο· μίνυνθα δ' ἄρ' ἦν τὰ Α'χαιοί
Μίλλον ἀπ' ἀστεος αὖτις μεγάλα χὸ σφίας αὖτὶ ἐλίλιξεν
Αἴας, ὃς πρὶν μὲν εἶδος, πρὶν δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἵππους δ' ἢ διὰ πρόμαχον, συὶ ἴκελον δ' ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσι πίνακας θαλερούς τ' αἰζηούς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐ ἰξόμενον διὰ βῆσσας
Ὡς ὑὸς Τελαμώνιος ἀγαυὸς φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενον Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ πρὶ Πατρόκλῳ βίβασαν, φρόνεον δ' μάλιστα
Α'συ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, κὴ κῦδος ἀρέσθαι.
Η' τοι ὁ Λήϊτιο Πελάσγου φαίδιμος υἱὸς
Ι'πποθόου ποδὸς εἶλκε κατὰ τρόπιν ὑσμίνηϊ,
Δησάμενος πλευρῇσι διὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε,
Ε'κπρεπὲς κὴ Γερήνιοι χαλεπαίνομεν· τὸν δ' αὖτε
Η'λθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Γηχμῆνος ἐσωίξατο δι' ὁμίλου
Πληξ' αὐτοχεδόν, κωνὶς δι' χαλκοπαρῄου·
Η'ριπε δ' ἰπποδόκοιό κάρης πρὸς δουρὸς ἀκωκήν.
Πληγεὶς δ' ἴξεί τι μεγάλῳ κὴ χάρμῃ παχείῃ·
Ε'γχέϊ δ' ἢ παρ' ἀϋτὴν διεσσάμενον ἐξ ὠτειλῆς,
Αἶψα πάϊς τὸ δ' ἀΰσε λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χερσὶν
Πατρόκλοις ποδὸς μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε,
Κεῖθι δ' ὁ δ' ἄλχ' αὐτοῖο πάσι φρονέων ὀπὶ νεκρῷ
Τῆλ' ἐπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ε'πλετ', ὡς' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμήτου·
Κ'κτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Α'λλ' ὁ μὲν αἶψα ἰδὼν ἠλύσατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθὸν ὁ δ' Σχεδίον μεγάθυμον Ι'φίτου υἱὸν
Φωκήων ἔχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῇ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέας δ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κλῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμφοτέρας ἄκρας
Αἶχμὴ χαλκείη ὤμου ἀπὸ πᾶσαν ἀΐσσει·
Δύπτησεν δ' ἐπὶ γαῖαν ἀϊσσόμενος δ' ἐπὶ τύμβῳ·
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν,

Ὅς κε τάχα Τρῶων κορέσῃ κύνας ἠδ' οἰωνούς.
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια, μήπ παθῇσι,
Καὶ σῇ ἐπεὶ πολέμοιο νέφος πάντα καλύψει
Ἑκταρεὴμὼν δ' αὖτ' αἰχμαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ὄγε ἀρισῆας Δυναὸν κάλει, ὣς τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ' ἐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Ἤϋσεν δ' διαρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δήμια πίνουσιν, καὶ συμφέρουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς πυκὰ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Ἀργαλέον δέ μοι ὅδε διασκοπιάζεσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσσοι γὰρ ἐμοὶ πολέμοιο δέ δύνει.
Ἀλλά τις ὠκὺς Ἵππος, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωσὶν κυδάνειρα γλυκὺς ἀϊ.
Ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας
Πρῶτος δ' αὐτοῦ ἦλθε, θέων αἰὰ δυίοπτα.
Τὸν δ' μετ' Ἰδομενεὺς καὶ Ἰδομενῆος ἑταῖρος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τοῖσιν δ' ἄλλων τίς κε μετὰ στρατὸν ἐννέποι ἔπτα,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ πρόσθυμοι ἀολλέες ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ πρῳχοῆσι διίπετέος ποταμοῖο
Βάβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ' αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραξάμενοι σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρὴν κορύθεσσι Κρονίων ἧκε φαεινὴν
Χεῦε δὲ νὺξ Μενοιτιάδην ἥχθηρε γὰρ οἷγε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων εἴη Αἰακίδαο.
Πέμπειν δ' ἄρα μιν δίεον κυδρὰ γυῖα θοάων
Τρωσὶν ἐπ' ταὶ καὶ οἱ ἀμυνόμενον ὦρσεν ἐπιέρσαι.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ πῃ αὐτῷ
Τρῶες ὑπὲρ θυμὸν ἔλον ἔγχεσι, δίμφοι ἕπεσθαι.

Τεύχεα δ' ἀμφὶ κάσμοι ἀπὸ χροτός τε καὶ ὤμων
Εἵλθ· αὐτὰρ τοι νηῶ γε μέγα χρατὸς ἐξυλίξας,
Τῶν παιπαλοῦ, ὅπα κέν μάχης ἐπινοστήσαντι
Δίξεται Ἀνδρομάχη καλυκῶπις τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἔκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ὅτι χροὶ φίλ' ἐδύσετο μήν Ἄρηος
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός
Ἀλκῆς καὶ θούρου· μετὰ δὲ κλειτοὺς ὁπαλοῦσε
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδαίλετο δ' ἀσπίσι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος·
Ὥρτηνεν δ' ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι.
Μόθλλιν τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κίκλυτε μυρίαι φῦλα τροιζηνίων ἐπικούρων·
Οὐ γὰρ ἐγὼν πληθὺν δίζημαι, οὐδὲ χατίζω·
Ἔνθεν δ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἕνα λαὸν ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Περφερέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώρῃσι καὶ ἀντιτύχῳ καὶ ἰδωλῇ
Λαοὺς, ὑμέτερον δ' ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῶν τις νωιν ἰὼν τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω· ἢ γὰρ πολέμοιο ἀρωγός.
Ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ, ἐμπης
Τρῶας ἐς ἰφθιμους πολεμίζοντας ἐρύσσῃ, εἶξαι δὲ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῷ ἐναίσιμον ἀποδάσσομαι ἥμισυ δ' αὐτός
Ἕξω ἰὼν· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὄσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βεβίασαν ἐόντες,
Δέρκε τ' ἐπ' ἀκαχόμενοι· μάλα δὲ στόμα γήθησε θυμός
Νεκρὸν ὕπερ πεσέειν· Τελαμωνιάδαο.
Νήποινοι· ἦτοι πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς αἰδοίέ περ νωΐ
Ἔλπομαι αὐτῷ τῷ γε ποσὶ προτέρω ἐνὶ πολέμοιο·
Οὔ πω τόσσον ἔμμεν ὁμοῖος ὁμιλαδὸν Πατροκλείῳ

Οἵ

Τὴν δὴ ἄρ' ὑπόδραι ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, πὴ δὴ σὺ πῖος ἀνὴρ ὑπερόπλιον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν ὅσσοι Λυκίῃ εἰρεβώλακες ναιετάουσι·
Νῦν δέ σεο ἀϊόντος ἀεικέα μῦθον ἀκούω,
Ὅς τέ μοι φῆς Αἴαντα πολὺ φέριστον ἀχαιῶν
Οὔτοι ἐγὼν ἔριδα μάχῃ, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί τι Διὸς κρείσσων νόος Αἰγιόχοιο,
Ὅς τε καὶ ἀλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐπορούσῃ μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πάπον παρ' ἐμὶ ἵστεο, καὶ ἴδε ἔργον
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσομαι, οὐς ἀγορεύεις,
Ἦέ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μάλα τῶρ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνόμενόν περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν Τρῶάς τε ἐκέκλετο μακρὺν ἀΰσας,
Τρῶας καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχέμαχοι περ,
Ἄνέρες ἐς τὲ φίλοι μνήσασθε μὲν ἔμπεδος ἀλκῆς·
Ὄφρα δ' αὖ ἐγὼν Ἀχιλῆϊ κομόωντι δύω,
Καλά, τά Πατρόκλοιο δίω ἐνάρεξά περ ἀκτάς.
Ὣς δ' ἔφατ' ὀξὺ δ' ἄκουσε κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δῆν ἐκ πολέμοιο θοῶν δι' ἐπὶ χάριν ἑταίρων
Ὃς κε μάλ' ὄφρα τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασσεύῃ,
Οἳ περὶ πάσσυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
Στὰς δ' ἀπὸ νίσσοντε μάχης πολυδακρύτοιο ἔπεσβεν.
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἄδωκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δὲ δὴ ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γήρας ἀλλ' οὐκ οἱ ἔτλη σὺν τεύχεσι παῖς ἐφέπεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ἆ δειλ' οὐδέ τι τοι θανάτου κὴρ ἆσσον ὄρωρεν,
Ὃς δή τοι νέμεσις ἔσσι σύ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀρίστου, πάντ τε τρομέουσι κὴ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐὺν καὶ ἀμύμονα θυμὸν

Εἰςήκει ὡς τις τε λέων ὃν δίπτ πτήσσοντα
Σΐ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συὸς τήσοντας ἐν ὕλῃ
Ἄνδρε ἐπαΐκτορες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
Πρῶ μέ τ' ὀπισθώϊον κάτα ἔλκεται ὄσσε κεκλῦπτον.
Ὣς Αἴας τὸν Πατρόκλοιο ἥρωα βιβάσκει
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἑπίσσυτο Μενέλαος
Εἰςήκει μέγα πένθος ἐπὶ σθήθεσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ' ἱπποκόμοιο πατὶς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν.
Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν κεκαπώλιὸν πατο μύθον,
Ἔκτορ ὤ εἶδες ἀρειοτεμάχης ἄφα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦσ' ὡῖτος κλέος ἐσθλὸν ἐὸν φύξηλιν ἐόντα.
Φραζέο νῦν ὅπως κε πολιν καὶ δῶμα σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι τοὶ Ἴλιο ἐμμεμάασιν·
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μετ' ἔσσεται ἀνδρὶ μάχεσθαι
Εἶσι δὲ πόλεμόν γε μετ' ἐκ ἄφα τις χείρες ἵκῃ
Μαρνάμεθ' ἀμφίσιν μετ' αἰζηοῖσι πολεμίοις αἰεί.
Πῶς κε σὺ χαίρουσα φόως σαώσεαι μὺθ' ὅμιλον
Σχέτλιε· ἔπει σαφ πιδὸν ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κήλεπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι·
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελον γένετο πόλεί τε καὶ αὐτῷ
Ζωὸς ἐὼν νῦν δ' ἔοι ἀλκτμένῳ κύνας ἔπλης.
Τῷ νῦν εἶπες ἐμοὶ Λυκίων ὀπιπεύσεται ἀνὴρ
Οἶκόν δ' ἴμμεν, Τροίη δ' ἀφίστασθαι αἶψα κέλευσον.
Εἰ γὰρ νῦν Τρῶεσσι μύων πολυθαρσέα θυμὸν
Ἄστεος, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται εἰ πολὺ πάντας
Ἀνδρὰς ὑπ δυσμενέσσι πόνον καὶ δῆριν ἔτεινον,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμενοι Ἴλιον εἴσω·
Εἰ δ' ὧδ' ὧδε πρὸ πάντα μέγα Πριαμοιο θύγατρος
Ἔλθοι πυθέσθαι, καί μιν ἐρυσσάμενοι χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόν' ἔντεα καλὰ
Λύσαιεν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίη γὰρ θρεπτὴρ πέφατ' αἰνὸς ὃν μὰ λ' ἄριστον
Ἀργείων ἕσπεσθ' ἑτοῖμοι καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σὺν' Αἴδαστος μεγαλήτορος υἱὸν ἐπάλασσας
Στήθεσφιν πρῶτον, καὶ ὃν ἔκτανε δῖον ἑταῖρον.
Οὐδ' ἰδὼς μεθέηκε σάκεσφιν ἐπὶ στίχας ἔρχεσθαι

Ἀλλά τίν μοι τοῦτο φίλῳ διελέξατο θυμῷ,
Ὅππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ φερεσάμμενα φαίδιμα γυῖα
Οὔ νυ θεὸς πυμᾷ τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ.
Τῷ μ' ἄρα Δαναῶν τις ἐμισήσατο ὃς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωόμενον, ἐπὶ δὲ κτερέϊζε πολεμίζων.
Εἰ δέ που Αἰακίδαο γε βολὴν ἀγαθοῖο φυγοίμην,
Ἄμφω κ' αὖτε ἰόντε ὀπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ τοῦδε δαίμονά περ εἴπως ἐρυσαίμεθα νεκροὶ
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν δέ κε φέρτερον εἴη.
Ἕως ὃ ταῦτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα οἱ ἐγγὺς ἵκανε Τρώων εἴδωλον· ἤλυθον δ' ἄρ' ἔκπαγλοι
Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω δύο χάζετο, λῆγε δὲ νεκρὸν
Ἐν δὲ παλιζόμενος, ὡς τε λὶς ἠϋγένειος,
Οὔρεος ἐκπροθορὼν ἀνδρῶν ἄδην καὶ κυνῶν μοῖο δίωντας
Ἔσχε πιφαυσκόμενος· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχθῆναι. αἶξας δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μακρὸν ἀΰσας.
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος·
Στῆ δὲ μετατροπαλισσόμενος, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Πασσάμενον Αἰάντα μέγαν Τελαμωνίον υἱόν·
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐπόρουσε μάχης ἀπὸ ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσυνόμενος ἑτάροις, καὶ ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσθαι.
Θεσσάμενον γὰρ σφῶϊν φόβον ἐμβάλε Φοῖβος Ἀπόλλων
Βῆ δὲ θέειν εἰσάντα· ταρὴ δὲ παρίσταται ἵππους νῦδις,
Αἴαν δ' ἶδε πάπτων ἐπὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Στυγερῇ μὲν μάχῃ νέκυων ἐπὶ κηλῖδι φορεῖται
Γυμνόν· ἀτὰρ τεύχη μὲν ἔχ' ἀμφήρυστα ἑκάστωρ.
Ὣς ἔφατ'. Αἴαντι δὲ διάφορον ἦτορ ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος,
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα
Ἕλκε', ἵν' ἀσπασίην κεφαλὴν τάμοι ἐξαῦτις ἀχαιοῖς·
Τὸν δὲ νέκυν Ἱππῶν ἐρυσσάμενος κατὰ δοῦπον.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' εἰς ὅμιλον ἰὼν αὐτὰρ χάζετ' ἐπιβὰς
Εἷος δίφρου δ' ἐκύδρου δίδου δ' ὄγε τεύχεα κηλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ·
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος ὄβριμον ἀμφεκάλυψε.

Ὡς δ' ὅτε τὶς τε λέων ὀρεσί θρέψας ἀλκὶ πεποιθώς.
Βοσκομένῃσι ἀγέλῃσι βοῶν ἐφπάσῃ ἥτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Δηΐῳ, ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἀνδρες τε νομῆες
Πολλά μάλ' ἰύζοντες ἀπὸ σφείων, ἄδ' ἐθέλοισιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος εὑρεν·
Ὡς τῷ οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάϊ κυδαλίμοιο.
Ἔνθά κε ῥηϊδίως φέξοι κλυτὰ τεύχεα Πριαμίδαο
Ἀτρεΐδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε θοὸν ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀντίβιον σταδίην δὲ κορυστὴν ἠγήσασθαι Μάντην·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ νῦν σύμβλην δὲ θέεις, αἰχμήτα δαΐκτην
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ. τ' ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ πολεμίζας, Τρώων τ' ἄριστον ἔπεφνε
Παντθίδην Εὔφορβον. ἔπασσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὡς εἰπὼν ὀλίγον μὲν ἀπὸ ἔβη θεὸς ἀμπνύοντα δ' ἔδῃσεν·
Ἕκτορα δ' αἶνον ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κὴ εἶχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαγνύμενον κλυτὰ τεύχεα, τ δ' ὀπὶ γαίῃ
Κείμενον· ἔρρεε δ' αἷμα καλ' ὑπαμφίλῳ ὠτειλῇ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κακορυθμίῳ αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἰκελ Ὑφαίστιο
Ἀσβέστῳ· σθένε δ' ὑὸν λάθεν Ἀτρέϊ ὀξὺ βοήσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγὼ, εἰ μὲν κε λίπω κ τεύχεα καλὰ.
Καὶ λαὸν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς.
Μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν κ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθείς, μή πως με πολὺς περιθύσῃ ἕκαστα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.

Ἀλλ'

Η'ς ἦβης ἀπόπαυε, ὅτε μ' οὔκ ἀπομ' ὑπείμενε·
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἀλίγχιον ποιεμιστὴν
Ἐλθμαι· κεδνὸ δὲ φρεσὶ πόδεσί γε οἷσι πιέσσω·
Εὐφρῆναι ἄμυχόν τι φίλῳ κ' ἀγαθοῖς τε τιμῆσαι·
Ὡς θέλω κ' σὸν ἐγκαλύσω μυῶπα, πικρὰ μὰν δμῶτα
Στυγῆς ἀλλά σ' ἐγὼ λιαχορήσω κ' καλέω
Ἐς πληθὺν ἱέναι μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο·
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω·
Ὡς φάτο· τὴ δ' ἐ πεῖθε· μεμεβόλῳ τ' ἦ φρεσὶν ὦδε·
Νῶϊ νῦν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς ἦ μάλα πάσης
Γνωτὸν ἐμὸν τ' ἔπεφνες· ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Χήρωσας ἦ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
Ἄρρητ' ἦ τοκέεσσι γόον κ' πένθος ἐπῆκας·
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόον κατάπαυσα χυσαίμην·
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τιλὼ κ' τόξ' ἐνείκας·
Πάλθῃ ἐν χείρεσσι βάλω κ' Φερέπαδι δόμῳ·
Ἀλλ' ἔ μάν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται·
Οὐδέ τ' ἀθήρητος, φύτ' ἀλκή, κέτε φόβοιο.
Ὡς εἰπὼν ὤτησε καλὶ ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ·
Οὐδ' ἔῤῥοξεν χαλκὸν, ἀνέχνα μφοτέρη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δ' ἀλεύατο χαλκὸν ἰδὼν
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
Ἀψ δ' αἰὲν χαζομένοιο κ' σομάχοιο θέμυλλα
Νύξ' ὀδὸν ἦ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖαν χεῖρ' ἐπιθήσας·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή·
Δέπησεν δ' ἦ πεσὼν, ἀράβησε δ' ἄρα οἱ περὶ τεύχεα·
Αἵματι δ' οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοκμοί θ' οἱ χρυσῷ τε κ' ἀργύρῳ ἐστεφάνωντο.
Οἷον δ' τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐρικυδὴς ἐλαΐης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις κ' καβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων· καί τε βρύει ἀθῷ ἐθείλῃ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης αἴθυιος σὺν λαίλαπι πολλῇ
Βάπτει τ' ἐξέστρεψε κ' ἐξετάνυσ' ὀπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πατρόκλου υἱὸν ἐϋμελίην Εὔφορβον
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπὶ κτάνε, τόξ' ἐσύλα·

Ἔκτωρ δ' ἐν Ἀχαιΐδι εὐρυάγυιαν πτολίεθρον
καὶ αὐτὸς ἑλεῖν Τρωσὶν δ' ἐπὶ Μενέλαον Ἀτρεΐδην
ἐπὶ δ' Αἴαντε δύω καὶ Ἰδομενῆα καὶ υἱὸν
Τυδέος ἐν δ' αὐτοὶ μάρναντο ἐπὶ Πατρόκλῳ δαΐφρονι
δ' αἰχμὴν ἐκ χειρὸς ἀφῆκε καὶ ἔβλητο μεθ' ἵππους
καὶ ἀρηϊφίλοις ἑτάροις ἐν νηυσὶν ἐρύσσατο
δ' ἐπὶ Μενέλαον Ἀτρεΐδην ἐρυθρὸν ἔγχος
ἐπὶ δ' ἔλασ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος ἑτάροισι δαμείς ἐν δηϊότητι.
Βῆ δ' διὰ προμάχων μεγαθύμου θεράποντος
αὐδήσας χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις τε περὶ πόρτιν μήτηρ
Πρωτοτόκος μινυρὴν, ἣ φησιν ἐνὶ δηΐ τόκον εἶναι·
Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κτείνῃ μεμαὼς ὅς τις τῷ γ' ἀντίος ἔλθοι·
Οὐδ' ἀφέλε Πανθοΐδου υἱὸς εὐμμελίης ἀμύλητος
Πατρόκλου πρόσσω τε ἀμύμονα καὶ ἄρ' ἔπειτα
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον.
Ἀτρεΐδη Μενέλαε, διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα.
Οὐ γάρ τις πρόσθεν Τρώων κλειτῶν τ' ὀπαδῶν
Πατρόκλου βάλε δουρὶ χρὶ καταπρὸ ὑσμίνιος
Τῷ μοι ἔα κλέος ἀρέσθαι ἐνὶ Τρώεσσιν ἁπάντων,
Μή σε βάλω ἀπὸ δ' ἦλθε μενεπτόλεμον θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ζεῦ πάτερ ἦ μάλ' ἀεικὲς ὑπέρβιον ὄβριμα ἔργα·
Οὔτ' οὐδ' πορδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπετος ὀλοόφρονος, ἥ τε μέγιστος
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι πέλει ἀέκητι βλεμεαίνει)
Ὅσσον Πανθοΐδαο υἱὸς εὐμμελίης φρονέεσκεν.
Οὐ δὲ μάλ' ἀβλῆτ' εἶμι Τρώων ἠδὲ συμάχων

Η' δο νεῶ Ε''κτορ μεγάλ' ἄχεσ τὸ ἐδωκε
Νίκλω Ζεὺς Κρονίδης ἡ Α'πόλλων, οἵ μ' ἐδαμασσαν
Ρ'ηϊδίως. αὐτοὶ γὰ α'π' ὤμων τεύχε' ἕλοντο·
Τοιῦτοι δ' εἰπέρ μοι ἑκὼν σὺν τεύχεσι δύω,
Παίτες, καὶ αὐτοθ' ὅλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Α'λλά με μοῖρ' ὀλοὴ ἡ Λητοῖς ἔκτανεν υἱός,
Α'νδρῶν δ' Εὐφορβῶ· σὺ δὲ με πέμπτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν
Οὐ θὴν ὐδ' αὐτὸς δηρὸν βίη, ἀλλά τοι ἤδη
Α'γχι παρέστηκεν θάνατος ἡ μοῖρα κραταιὴ
Χερσὶ δαμεὶς Α'χιλῆϊ ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Ω'ς ἄρα μιν εἰπόντα τέλω θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσ δὲ βεβήκει,
Ο'ν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδρότητα ἡ ἥβην.
Τὸν ἡ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμο Ε''κτωρ.
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπυὶ ὀλέθρω;
Τίς δ' οἶδ' εἰκ' Α'χιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἀὐχόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ω'ς ἄρα φαινόμενος δόρυ χάλκειον ἐξ ὀστεόφιν
Εἵρυσε, λαὰξ προσπτὰς τὸ δ' ὕπιαν ὧσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δ' ξωὸν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει
Α'ντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ι'στο γὰ βοῦς ἐλάειν τε δ' ἐφορᾶν ἀκέας ἵππους
Α'μβρότοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

Ι' Λ Ι Α' Δ Ο Σ Ο' Μ Η' Ρ Ο Υ Η'' Ρ.
Ρ Α Ψ Ω Δ Ι' Α Σ Υ' Π Ο'-
Θ Ε Σ Ι Σ.

Περὶ τῦ Πατρόκλου σώματος καὶ περὶ σωίσεως ἡ μάχη. καθ' ὃν καὶ Εὔφορβος μὲν ὑπ' αἱρεῖται ὑπὸ Μενελάου.

Ε''κτωρ

Πολυποίδης Εὔφορβος, ὃς ἠλικίῃ ἐνίκα τὸ
Εἶχέ θ' ἱπποσύνην, πολλοὺς δ' ἐκόντισε δουρὶ
Καὶ ἓξ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων
Πρῶτ' ἰὼν σὺν ὄχεσφι· διὰ στρατὸν ὦλλυ δὲ πολλούς
Οὐδ' ἐπὶ πρῶτον ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεύς
Οὐδ' ἁλίκα σ' ὀμφὴ αὐδῆς αἰείρατο μῖπτο δ' ὁμίλῳ
Ἐκ χερὸς ἀμπαύξας δόρυ μείλινον· ἀδ' ὑπέμιμνε
Πάτροκλον γυμνόν· τῷ ἐόντ' ἐν δηϊότητι
Πάτροκλ' ἦ ῥά νύ σοι πλῆξεν κῆρ δουρὶ δαμασθείς
Ἀψ ἐπάφον εἰς ἑτάρους ἰχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἀψ αὖτα χαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ
Ἀγχίμολον ῥά οἱ ἦλθε κιὼν στίχας· οὔτα δ' ὀμοιρὴ
Νέατον ἐς κενεῶν' διὰ δ' ἀντικρὺ χαλκὸν ἔλασσε.
Δύπησεν δ' πεσών, μέγα δ' ἴαχε λαὸν Ἀχαιῶν·
Ὡς δ' ὅτε σὺν μεγάλῃ πολιὴν ἐβίησατο χάρμῃ
Τοῦτ' ὄρεϊ κορυφῇσι μέγα φρονέοντι μαχέσθαι
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγῃσι θέλγεσι δ πίειρα ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀθρόα μαίνονται λέων ἠδὲ συες βίηφι·
Ὣς πολέας πέφνοντε Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πετεάμιδης ἐχεδὸν ἔχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
Καὶ οἱ ἐπιννέπων ἔπτα πτερόεντ' ἀγορεύει·
Πάτροκλ', ἦ ῥά νύ φῂσθα πόλιν κεραίζειν ἐμὴν ἠὲ
Τρῳὰς δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε πάων δ' σοῖσιν Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Πόσσιν ἐφιέχατον πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιν ὀπλίοισι μετασπόμενος, ὅσφιν ἀρωγὸς
Ἦμαρ ἀπαλκήσω· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἀλλ' ἐλεεινόδε τοι ἐπιλύσεσθαι ἐὸν χρὴ σῶμα πεσόντος
Ὡς σοῦ τοι μάλα πολλὰ μάλ' ὠμῶν ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἵππους Πατρόκλεις ἱππόκλυτε
Δῶμας αὖ ἀλαφυρέτω· πρὶν γ' Ἕκτορος αἰδοφόνοιο
Αἷμα τόϊντε χροῒ θερμὸν ἐπὶ σθένος ἀμφιβαλέσθαι.
Ὣς καὶ σε πρὸς ὄφρ', σοὶ δ' φρένας ἄφρονι πεῖθε.
Τὸν δ' ἠλιβόητον προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,

Πολλαὶ δὴ κεβριόνιω ἀμφ' ὀξέα δοῦρε πεπύκτο,
Ἰθὺ τε πλεκτεύντες ἀπ' ἀγριδίων θεραόντε·
Πολλαὶ δὲ χερμαδίαι μεμεγάλαι ἀποπάλλοντες ἐσυφήλιξε
Μαρμαρυίων ἀμφ' ἀλλήλοιν· ἐν δ' ἐγρετο φύλοπις κρυερὴ
Καὶ τότε μήλεος μεγαθύμου ἐλασιμβρότου ἀπὸ πυμάτου
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείατο βουκολιωνδέ,
Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φίρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνιω βιλέων ἥρωα ἑρύσσαν,
Τεῦκρον ἐξ ἐτάρων, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο·
Πάτροκλος δὲ Τρῶσι κακὰ περνέων ἐπόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ—
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·
Ἔνθ' ἄρα τοι Πατρόκλεα φαίνη βιότοιο τελευτή·
Ἤντε πὰρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινὸς ὁ μὲν τ' ἰόντα κιχήσατο κὰδ δ' ἐπόησεν·
(Ἠέρι γὰρ πολλῷ κεκαλυμμένος αὐτεβόλησε)
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δ' ὤμω μεταφρένου εὐρέε τ' ἄμφω
Χειρὶ κατ' αὐχένιον· σκοτοδίνησεν δὲ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ γυλεύσασα κατ' ἀχλὺς ἴπποι τε ποσὶν ὑπ' ἴππων·
Αὐλῶπις τε υφάλειαι· μιαίνετο δὲ κόνι ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ τάμις ἦεν
Ἵππους ἀκυπόμους πολεμιστάων κονίησιν·
Ἀλλ' αἰεὶ θείοιο κάρη χαίτας τε μίτωπε
Ῥῆξ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧ κεφαλῇ φορέειν σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πολὺ δὲ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄκμη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σευ τελαμῶνι κατημένη ἀμφὶ πέρι μέσσην
Λύσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα καὶ ἔστη
Στῆ δὲ παφὼν· ὄπιθεν δὲ μεταφρένου ἀξὺς ἀκοντὶ
Ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε δαίδαλον αἰχμὴν

Ἦκα δ' ἰρεισάμενος δολιχὸν δόρυ χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἀλίωστε δίεν βαλὼν δ' ὑπὸ γουνὸς ἰωχῆς
Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγαυοῦ Πριαμίδαο
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λαΐῳ,
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς συνέῤῥιγε λίθος, οὐδὲ οἱ ἴσχεν
Ὀστέον ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πίπτον ἐν κονίῃσιν
Αὐτῆς ἡνιόχοιο ποδῶν ὁ δ' ἄρ', ἀφνειὸν ἐπ' ἄκρης,
Κάππεσ' ἀπὸ δίφροιο· δίφρευ' λίπε δ' ὀξέα θυμόν.
Τὸν δ' ὀπιπερτομέων προσέφη Πατρόκλεις ἱππεύ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, οὓς ῥεῖα κυβίστᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐνὶ ἰχθύσιν ταλίσιος
Πολλοὺς ἐκ νηὸς ἐρίσσῃ ἀνὴρ ὅδε τ' ἐπτέα δύπτων·
Νηὶς ἀποτρώσειεν ἐΰ κεν δυσπέμφελος εἶναι,
Ὡς νεῦ ἐκ πεδίοιο ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβίστᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐπόρουσε κατὰ στίχας ἵππιος ἀνὴρ,
Ὅππως Κεβριόνην ἔλασεν βροτὸν ἔγχεϊ θοῷ.
Αὐτὰρ ὁ Κεβριόνην μὲν ἐᾷ ἔνθ' ἔνδοθι μίμνειν
Ἕλκεσιν ἐν πολέμου· αὐτὸς δ' ἐπὶ δεξιὰ βαίνων
Ἅλτο χαμαὶ ἀπὸ δίφρου· ἐπὶ δ' ἄλτο λέοντι ἐοικὼς,
Ὅς τε βοῶν ἐπιβὰς ἐναρίζεται ἀγραύλοισιν
Ἀμφοτέρους ἐπιβάντε, μίγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόνῃ δύο μήστορε δῦτον ἕκαστος,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἤϊξαν δ' ἀλλήλοιν τανύειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπὶ λάβεν, ἄχε μενοινῶν·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχε ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ συνέμισγον κρατερηδὸν ὑμίνῃ.
Ὡς δ' εὖρός τε νότος τε δεδαΐζετον ἀλλήλοισιν
Οὔρεσιν ἐν βήσσῃς, βαθέϊλῳ πολεμιζέμεν ὕλῃ
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πολὺς ἀλλήλας ἔβαλον τανύηκεϊ ὄζῳ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμένῃσιν·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδέ κε φάτο κατὰ μόρον ὀλοιὸν ὀΐσσαι.

Πάλλε-

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐυδμήτου ἀπὸ πύργου
Ἔστη, τοὶ ὁλοὰ φρονέων. Τρῶεσσι δ' ἀρήγων.
Τοὶ δ' ἄμφ' ἀγλαΐῃσιν ἔβη πίλνεν δ' ὑψηλοῖο
Πάγχυ, πολὺς δ' αὐτὸν ἐπεσυφόρησε Ἀπόλλων,
Χείρεσσιν ἀθανάτῃσι φαεινὰ δ' ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπάλτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δὲ ὀμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Χάζεο διογενὲς Πατροκλέες· οὐ σύ τοι αἶσα
Σὴ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρσαι Τρώων ἠγαθεάων,
Οὐδ' ἐπ' Ἀχιλλῆϊ· ὅς τοι πολὺ φέρτερος ἐστὶν.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μήνιν ἀλευόμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος·
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃσι ἔσχε μώνυχε ἵππω,
Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατ' αὐτοὺς ἠὲ ἀνδάνειν
Ἠλασὰς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἰάλλων.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος ἀρήϊφ τε κρατερῷ τε
Ἀστέρι, ὅς μήτρως τε καὶ Ἕκτορος ἱππιοδάμοιο
Αὐτομολοσύγνητος Ἐχεκλῆος, υἱὸς Ἀγήνορος,
Ὅς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ὑπὸ Σαγγαρίοιο·
Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ τί πτ' ἐμεῖο ἀποπαύεαι, οὐδέ τι σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἠνάσσων ἠμὲ τόσον σεῖο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα συγερὸς πολέμου ἀπὸ δωμήσαιο.
Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερόφρονι καὶ ἵπποις,
Αἴ κέν πως μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἐδύσετο δῖος ἀνὴρ δν·
Κεδριόνη δ' ἐνέλασσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσετ' ὀμιλαδὶς ἰὼν· ἐν δ' ἔτρεσσεν Ἀργείοισιν
Ἦκα κακὸν. Τρῶσιν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν.
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἵππε κρατερόφρονε καὶ ἵππω.
Πάτροκλος δ' ἐπίεσθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιὴν ἰθύς ἔχων· ἐτέρῃφι δ' ἀλάζετο πίτνων
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τὸν οἱ πρὸς χεῖρ' ἐπὶ κεῖτο.

Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ὑπὸ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἀλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα θοὸς σίφνι περιγήρετα Ζεύς.
Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἰψα καθῆλθε
Ἑλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
Πολλὸν ὑπὸ σθένεϊ λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρίσόν τ' ἀμβροσίῃ, καὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν σὺν πομπῆσιν ἄμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι
Τύπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης ἐριβώλακος ἐν πολυδένδρῳ.
Ἔνθά ἑ τερχύσουσι καὶ σίγνια οἱ τελέσουσι,
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφαθ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἑταίροιο θανόντος.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων αἰπὸν δόκον ἀνά ὑλην.
Αὐτίκα δ' ἐκ βήσεον Σαρπηδόνα δῖον ἀέρρας
Πολλὸν ὑπὸ σθένεϊ λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, καὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε·
Πέμπε δέ μιν πομπῆσιν ἄμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι
Τύπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης ἐριβώλακος πίονι δήμῳ.
Πάτροκλον δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας
Τεύχεσι καὶ δουρὶ μετάμεθε, καὶ μάχῃ ἀρᾶσθαι,
Νήπιος· ἦ δὲ ἔπος Πηλεΐδεω φύλαξεν.
Ἦ τ' ἂν ὑπεκφυγέεσκε κακὸν μέλανα θανατοιο
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἐστὶ καὶ ἀνδρῶν,
Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐπορσύνῃσι μάχεσθαι.
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θανάτου δὲ κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μύλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύζαν δ' ἐμιήνατο ἕκαστος.
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ (πολὺ πρὸ γὰρ ὄρνυτο δῦναι)

Εἰ μὴ

Ω' πόπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεικεσσ' ἀλλήλοισι, παφὸς πτολεμόνδε μάχεσθαι.
Ἐν γὸ χερσὶ τάλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ ξυλὸς ὁμίλῳ
Τῳ οὔ τι χρὴ μῦθον βαφέλλειν, ἀλλὰ μὸ χεῖρας.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρεσφιν
Οὔρεος ἐν βήσῃς, ἔκλυεν δέ τε γαῖ' ἀκοντί·
Ὡς τῶν ἀπὸ ἄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς ἀρνυομένων,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε βοῶν ὀλοποιτάων
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἐγχείῃσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐ δ' αὖ ἔτι φοιδίμων ἦεν ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ ξυλέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἰλύατο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἷσι δὲ μήτε τοῦ νεκροῦ ὀμείλεον, ὡς ὅτε μύῃσι
Σταθμῷ ἔνι βριμέῳ τε τοῦ ἀγλαὸς ἠδὲ πάλαισ
Ὧρῃ ἐν εἰαρινῇσιν ὅτε τε γλαγόες ἄγγεα δεύει·
Ὡς ἄρα τοὶ τοῦ νεκροῦ ὁμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὁρᾶ, κῆρ φρεσὶ ζώσετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατροκλῆος μερμηρίζων
Ἦ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτῆς εἰς αἰνοπαθὲα Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δηώσῃ ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἑλοιτο,
Ἦ ἔτι κῆ πλεόνεσσιν ὀρέλλειν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοκέσσετο κέρδιον εἶναι
Ὄφρ' ἥρως Τρῳὰς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Πᾶσαν ἐς εὐρώεντα πόλιν ἄξυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἕκτορι δ' οὐκ ἐφάνη δηϊοτῆτος νίκαν ἑνώρεσθαι·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φοβεομένῳ γὰρ ὃ γ' ἔκλυε Διὸς ἐκ πόλαιτο.
Ἔνθ' ἐδ' ἔφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πᾶσιν, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βιβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύεσσιν· ἁλὺρεῖ πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔρεσσε κρατερὴν ἐς τεῖχος Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὠμοιῖν Σαρπηδόνος ἔντεα εἷλον,

Τόφρα δ' ἐχάρμησαν πρῶτοι, ὄρσαντο δ' Ἀχαιοί·
Γλαῦκος γὰρ πρόμος ἦεν Λυκίων ἠγὲ μέδοντες
Ἕκτορα πρὸς, ἔκτανεν δὲ Βασιλῆα μεγάθυμον
Χάλκωρ θ' ὃς ἑτάρων ἦεν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων
Ὄλβῳ τε πλήθοντι καὶ ἀφνειῇσι πένεσσι
Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος κῆδος μάσσατο θυμῷ
Στεῖφε διὲς ἑξακόσμους, ὅτε μιν κρατὶ μάψ ἐπέλασσε·
Δέπησεν δ' ὀπιθοπόρμην· πυκινὸν δ' ἄλτο ἔλλαβ' Ἀχαιούς·
Ἐξ ἄπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ, μέγα δ' Τρῶας κελάδησεν·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες ὣς δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάσθησαν, μεμάασι δ' ἰέναι αὖτις·
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρῳὸν τινα, δῖον Ὀνήτορα,
Ἀσάμενον θρασυμέμνονα, βῆσ' Ὀνητορίδης, ὃς Διὸς ἔρριζε
Ἴδαιος ἐπέτυκτο, ἔναιε δ' ὡς τίετο δήμῳ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ ζωστῆρα μέσον κάτα· θῶρξε δὲ θυμὸς
Ἴλλετ' ἀπὸ μελέων, συνάγησε δ' ἄρα σπόρτες ἔλιτεν·
Αἰνείας δ' ὅτε Μηριόνη δόρυ χάλκιον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τύξεσθαι ὑπασπίδια τοροβίβαντος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὧτα ἰδὼν ἀπεβήσατο χάλκιον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κεφαλὴν ἐκύφασκε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδεὶ ἐπισσύμφθη, ὄπιθεν δ' οὐρίαχος πεπεμήχθη
Ἔγχος, ἔνθα δ' ἄρ' ἔστη ἀφίει μιν θοὸς Ἄρης·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν·
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἀχώσατο, φώνησέν τε,
Μηριόνη τάχα κέν σε, κακὸν ὀρχηστῆρα πάροντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἐβάλόν πως·
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς δῖος ἔειπε,
Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἔμπεδον πάρ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μάψ ὅς κέ σευ αὖτε
Ἔλθῃ ἀμυνομένῳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέσῃσι·
Εἰ καὶ ἐμὲ βλήεσθαι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε καὶ κρατερὸς περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς
Ἔῦχος ἐμοὶ δώσει, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Τὸν δὲ φάτο· τὸν δ' αὖτε προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηριόνη, τί νύ σε πεύθομαι καὶ ἀριδείκετος ἐσσί,

Αἴθωνι, νωῒ σφῶϊν ἀμυνέεσθαι φίλον ἔστω,
Οἷσί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀφείκει.
Κεῖται γὰρ ὁ μὲν πρόσθεν ἐπὶ λαπτὸν τεῖχος Ἀχαιῶν
Σαρπηδὼν· ἀλλ' εἴ μιν ἀνιησάμεθ' ἐλόντες,
Τεύχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί πιν ἑταίρων
Αὖτις ἀμυνομένων δαμάσσομεν υἷϊ ἰσαν κώ.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα κὴν αὐτὴ ἀλέξασθαι μεμάασιν.
Οἱ δ' ἐπὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐκάστυιθεν φάλαγγας
Τεῦκροι καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ,
Σύμβλητο ἀμφὶ νέκυϊ καὶ ταρσύνεσθον μάχεσθαι.
Δεινὸν ἀΰσαντε μέγα δ' ἴβαλε τεῖχος ἀρούρης.
Ζεὺς δ' ὄπιθ' νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερὴν ὑσμίνην
Ὄφρα φίλῳ παιδὶ μάχης ἕλοιτο πόνον ἔμπης.
Ὥρσεν δ' ὀρσοτέρους Τρῶας ἑλίκωπας Ἀχαιούς
Βλῆτο γὰρ ὄφρα κάκιστος ἀνὴρ μετ' Μυρμιδόνεσσιν
Τ' Ἰὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος Ἐπειγεύς
Ὃς ῥ' ἐν Βουπρασίῳ δυναμένῳ ἶφι ἄνασσε
Τὸ πρίν· ἀτὰρ πότε γ' ἐσθλὸν δυώδεκα ἔξεναρίξας
Ἐς Πυλὴν ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀγλαὸν υἱόν.
Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πήματα ἔπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρῶσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τότ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φωτὸς ἑταῖρος Ἕκτορι
Χρομαδίῳ κεφαλήν, ἀπὸ δ' ἔνδοθι πᾶσα κονίη
Ἐν κόρυθι βεβαυῖα· ὁ δ' ἄορι πρηνὴς ὑπὸ νεκρῷ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θεράποντες χεῦτο θυμαρέα σπέος.
Παῦσε δ' Ἀχιλῆα μὲν ἄρ' ἄλκος ἠΰτο φθιμένοιο ἑταίρου.
Ἤνυσεν δ' ἀπὸ τεθμὸν ἰὼν ἴρηκι ἐοικώς
Ὃς καὶ ὄρνιθας φόβεσκε κολοιούς τε ψῆρας τε
Ὣς ἰὼν Αὐκίοιο Πατροκλέης ἱππιοχάλκου
Ἔστυγε καὶ Τρῶας· κατὰ δὲ φρένας ἔστυγε καὶ κὴρ ἑταίρου.
Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον Ἰθαιμενέος φίλον υἱὸν
Αὐχένα δεξιτερόν, ῥῆξεν δ' ὀπὸ πῖον τένοντας.
Χάρπησεν δ' ὀπίσω τε θοὸν μάχης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Οὖατα δ' αἰχμαίνης ῥινὸν παναοῖο τέτυκτο,
Ἦ ἀπὸ τ' ὤμοιϊν ἀφεῖλε περιφερόμενόν τ' ἐν χείλεσι
Ἦ κὲν ἐν πολέμῳ, θυμῷ ὑπὸ θυμοραϊστέοντι.

Ἔσχες δ' ἐν δώμασιν ἔχειν ἔμπεδον ἠδὲ μάχεσθαι
Ἐλθών δυσμενέων· εἰσὶν· αἰὴρ δ' ἀρίστευε ἕλεσθαι,
Σαρπηδὼν Διὸς υἱὸς· ὁ δὴ ὑδ' ὧ πατρὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ πὴρ μοι κῆαλε τάδε κεφαλήν ἔλκος ἀκαιῶ·
Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισι
Κελεύσω & Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν.
Αὐτός τ' ἀμφὶ νίκυϊ κεκασσόμεθ' μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' ὀλοφύδνος· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτίκα πασσ' ὀδύνας, λῦσε δὲ κράτος ἀλκεσίφρονα
Αἷμα μίλαν τέρ· ἐκλυε μυῶν δὲ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαυκῶπις δ' ἔγνω ἣν εἰσφρεσὶ, γνῦξέν τε
Ὅτι οἱ πρὸ πάντων μάχας θεὸς ὄλεκε μυῶν.
Πρῶτα μὲν ὦτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πὰν δ' ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετ' Τρῶας κίε μακρὰ βιβάων
Πηλυδάμαντ' ὄρσε Πανθοίδην & Ἀγλαὸν δῖον·
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε & Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν,
Ἄγχι δὲ μιν στάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ὀπιτεύρων,
Οἵ σέθεν εἵνεκα πᾶλαι φίλων & πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἀπαμύνειν,
Κῆρα Σαρπηδόνι Λυκίων ἀγὸν ἀσπιστάων,
Ὅς σεο Λυκίην εἵρυτο δίκῃ τε & σθένεϊ φῷ.
Τὸν δ' ὑπὸ Πατροκλῆι δεδμήμεθ' ὄλκι χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, μεμαυῖτε δὲ θυμῷ·
Μὴ δὴ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες Δαναῶν, μεγαλωστὶ οἱ ὅσοι ὅλοντο
Τοὺς ὑπὸ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ὑβρίσμησιν.
Ὣς ἔφατο. Τρῶας δὲ κατεκρήδεμνεν λαίφεα πάντας
Ἄχνυτον, ὧν ὀπιθεν, ἐπεὶ σφίσιν ἔρκος ὄλεσσε
Ἔσκεν δ' ἀλλοδαπός τε & ἠὼν πολέσιν τε & ἄμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ' ὧν δὴ αὐτὸς ἀρείσατο μαιμάωσι.
Βὰν δ' ἴθυς Δαναῶν λελασμένοι. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνι. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ὧρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λαὸν κῦδος.
Αἶψα τε πρόσθεν πεσόντι μεμαῶτε & αὐτῷ

Ἐξέταμον πλήμας ἐνήκατο, νήϊον ἔγχος.
Ὡς ὁ μὲν ὀρθὸν ἵππον ἐν ὄχεσφι καὶ ἀντία παντὸς ἐόντα,
Βεβρυχὼς κύνεσσιν ἐδηλήσατο θυμὸν ἀμύξας.
Ἠΰτε παῦρος ἔπεφνε λέων ἀγέλης ἀπὸ μήλων,
Λίθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὃς τότε γε στεινάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος
Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μύρετο, φίλοι δ' ὀνόμαζεν ἑταῖρον.
Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν οὔ σε μάλα χρὴ
Ἀίχμητήν τ' ἔμμεν, κὴ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Νῦν τοι ἐγὼ δόλιόν γε πόλεμον κακὸν εἴδομαι ἔσσειν.
Πρὸς τί μοι ὄρνυσαι Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι;
Αὐτὸν ἔπειτα κὴ αὖτὸς ἐμεῖο πολὺ μενεαίνω χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ κὴ ἔπειτα κατηφείην κὴ ὄϊειδος
Ἔασομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κε μ' Ἀχαιοὶ
Τόξεα συλήσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα,
Ἀλλ' ἔχε κρατερῶς ὄρνυσο δ' ἡγεμόνεσσι παρ' ἅπασι.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
Ὀφθαλμοὺς ῥῶπας δ' ὁ γε λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἔκ χροὸς εἵλκυσε δοῦρυ, ποδὸς δ' ἅμα θυμὸν ἔπειρε.
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε κὴ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' ἀπὸ χεῖρας ἐπὶ ἵπποις φυσιόωντας,
Τεμένεσι ροβέεσσαν, ἐπεὶ λίπον ἁρμα τ' ἀνάκτων,
Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθονέοντι ἰόντι.
Ὡς εἶπεν δὲ οἱ ἦτορ ὅτ' ἀμφεπάλαιτο φρεσαμῶν.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ὄπιζε βεβαιότατον τέρας ἀνδρῶν
Ἕλκος ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπασσύμενον βάλεν ἰῷ.
Τεῖχος ὑψηλοῖο ἀρηϊφίλοιο ἀμοιβὸν.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Κλῦθι ἄνα, ὅς που Λυκίης ἐν πίονα δῆλος
Εἶς, ἠὲ ἐν Τροίῃ δυώδεκα δή τε πάντοσ' ἀκούεις
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῶϊ ἐμὶ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μοὶ γὰρ ἔχω πόδι καρτερὸν ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείης ὀδυνῶσιν ἐλήλατο, δ' δέ μοι αἷμα
Τερσαίνει δυώδεκα δαΐζ δέ μοι ὦμος ὑπ' ἀσπίδος

Ἔγχ-

Πολλοὶ γὰρ περὶ δῦσι μέγα Περιάμοιο μάχονται
Ἴλιος ἀθανάτων, τοῖσι πρόσ τον αἰνὸν ἐπῆσαν.
Ἀλλ' ἦτοι φίλῳ ὄρσε, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἤ τοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὰν δὴ τ' γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης δυρείης δῶμον ἵκωνται·
Ἔνθά ἑ τεῦχέσι σι κασιγνητοί τε ἕταί τε
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ὄρσι θανόντων.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Αἵματι δὲ φᾶσας κατέχευε χθόνα δῖαν,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ χαλκὸν πῶσεν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸ Θρασυμήδεϊ,
Ὃς ῥ' ἦλθε θεράπων Σαρπηδόνος ἠνεμοέσσης,
Τὸν βάλε νείατον ἦ γαστέρα· λύσε δὲ γυῖα·
Σαρπηδὼν δ' αὖτε μὲν ἀπόμβερτα δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερος ὥρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον ἵππον
Ἔπληξε δεξιὸν ὦμον· ὀδὶ ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων·
Κάδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διαπλήτην ἵππω δὶ ζυγὸν, ἰωὶὰ δὲ σφὶ
Σύγχυτ' ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι·
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς ὦρτο τέκμωρ
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέῃ περὶ μηρῷ
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον· αὐτὰρ ἐμάστησε.
Τὼ δὴ ἰθυνθήτην, ἐν δ' ἄρυτῆρσι τάνυσθεν·
Τὼ δ' αὖτε στυφέλιξε θέων πάλιν θυμοβόρος.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπόμβερτα δουρὶ φαεινῷ
Πατρόκλῳ ἧ ὑπὸ δῶμον ἀΐξας· αὐτὰρ ἀκοντὴ
Ἔπληξ', αὐτὰρ ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· οὐδ' ἄρ' ἐκὼν ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός·
Ἀλλ' ἔβαλ' ἐν στῆθος ἔρυσε δ' ἐρύσσατο μέσφ' ἀδινὸν κῆρ.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἢ λεύκη, ἢ πίτυς ἠΰκομος,
Ἣ τ' ἐν ὀρεσσι τέτυπται ὑπ' οὔρεσι τέκτονες ἀνδρες

Ἐξ ἱπα-

Μίσ'λω χρυσοφαλίω ἡ δ' αὖδιχα πᾶσα κιόανθη
Ε'ν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα τρομέων ὄπ'ζαίη
Κάπ πεσεν ἀμφὶ δέ μιν θώρηξ ἐχύτο θυμοφορεῖσις.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Εὐρύμαχα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ε'παίτην
Τλησπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ε'χέν τε Πύρλιπ.
Ἰφίαν τ', Εὐιππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Παίτας ἐπασυτέροις πάλασι χθ.ὶ πουλυβοτείρη.
Σαρπηδὼν δ' αὖτ' οὖν ἴδ' ὁμιλ Ξ χέτανας ἑτερίοις
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιπάδαο δαμέν τας,
Κέκλετ' ἄρ' εἰπὲν ἰὼν καθαπόμφῳ Λυκίοισιν.
Αἰδὼς δὴ Λύκιοι πόσε φεύγετε; νῦν ἔοικε
Αὐτάσω γὰ ἐγὼ τῷδ' ἀνέρι, ὄφρα δαείω
Ὅστις ὅδε κρατέει καὶ δὴ μακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας ἐπὶ πολλοῦσι τε καὶ ἐσθλοῦσι γουνάτ' ἐλυσε.
Η' ῥα καὶ ἐξ ὀχέων συὺ πύκασι κάλτο χαμᾶζε
Πάντοκλ Ξ δ' ἐπέρασθεν ἐπὶ ἴδλιν, ἴκανθρι δίφρε.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλαγγηθμῷ ἰαχόντε.
Ὣς οἵ μακλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τὸν δ' ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω,
Ἦρῃ δ' ὡρσάσκετο κατηφείῃσι μετέπεσι
Ὦμοι ἐγὼν ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμᾶσαι.
Δίχθα δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι
Η' μιν ζωὸν ἐόντα μεγάλης ἐκ πολυκτέανης
Θείω ἀνασπάξας Λυκίην εἰς πίονα δῆμον
Η' ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Ἀνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ
Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξανακλύσαι;
Ἔρξ'· ἀτὰρ ἤν τοι πάντες ἐπιφραδόμεθ' ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' εἰς φρεσὶ σῇσι τίθεσο
Αἴκα ζωὸν πέμψεις Σαρπηδόνα ὀτρηρὸν δόμον δε
Φοάζεο μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλησι καὶ ἄλλῳ
Πέμψειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.

Ἄψορρον ποσὶ τὸ ὄπισθεν ἀπὸ κὴ κλισιάων.
Παῖδα κλυτὸν δ' ἣ πλεῖστα διεμέτρεον ἔθνε λαῶν
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσασ'· ὑπὸ δ' ὄξεσι φῶτε ἔπιπτον
Πρωτῆες ἐξ ὀχέων· δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ τάφρου ὑπόπτοσσον ὠκέες ἵπποι
Ἀμβροτοι, οὕς Πηλῇϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα·
Πρόσσω ἰὼν μύθῳ ἐνῶρσε· δὴ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
Ἵετο γὰρ βαλέειν· ἣ δ' ἔπφερον ὠκέες ἵπποι·
Τὸν δ' ἐκὼν λάσκαπτε παῖσε κληῖδι δεξιτερῇ χθονὸς
Ἦμαρ τ' ὀπωρινὸν ὅτε λαθρέστατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς ὅτε δὴ ῥ' ἀνέρεσσι κατεστυφέλιξε χολωθείς
Οἵ βίη ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας
Ἐκ δ' ἔβαλε νομὸν πᾶσαν, θεὼν ἄπιν οὐκ ἀλεγόντων·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθοντο ῥέοντες
Πολλαὶ δὲ κλιτὺς τότ' ἀπορραίοντο χαράδραι·
Εἰς ἅλα πορφυρέην μεγάλα σμερδνὰ ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ὄμβρῳ κεκορημέναι ἔργα τ' ἀνέρων·
Τὼς ἵπποι Τρώων μεγάλα σμερδνὰ ῥέοντο δίεσθαι
Πάντοθεν ὀλλυμένου δ' ἀπὸ οἷο θοροῦσα ἔπήρατο φάλαγγας·
Ἀλλ' ἔμπης νῆας ἔσχεν παλίμπετες· οὐδὲ πόληος
Εἶα ἰεμένους ὀπιδεύειν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μετὰ σφέας, πολέων δ' ἀπετίννυτο ποινὴ
Ἔνθ' ἄρα τοὶ Πρόθοον θοὸν ἔβαλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' αὐχένα δεξιτερόφιν,
Δύπησεν δ' ἄρα τοῦ γε θοὸς θέσπελος Ἄρηψ·
Δεύτερον ὁρμηθεὶς ἐπὶ μὲν δεξίον ὦμον ἐδάϊξε·
Ἦλτο δ' ἀπὸ λίθαπτε πεσὼν κεκονιμένος ἀμφὶ δὲ χεῖρε

Ἠλιέλιος, τοῖσ δ' εἶσω ἴδυ ξίφος, ἶχε δὲ σάκος
Εὖ μα· παρὰ ῥῶθι δὲ κάρη, ὑπέλυτο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα μιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισιν
Νύξ' ἵππων ὀπιβησόμενον χ' δι ξιφέι θῆκεν.
Ἤ ῥα δ' ἐξ ἐχέων, χ' δ' ὀφθαλμῷ νύχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα χ' σόμα νηλεῖ χαλκῷ
Νύξε. τὸ δ' ἀὐπερὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἰγνυφάλοιο· κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά.
Ἐκ δὲ πίναχθεν ὀδόντες ἐμέπλησθεν δέ οἱ ἀμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί, τὸ δ' αὐτὰ σόμα χ' χ' ῥῖνας
Γ' ῥῆσε χανὼν θανάτῳ δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δ.ναῶν ἦλον ὠκέα ἤκας.
Ὡ' ς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπήλυδες ἠὲ ἐρίφοις
Σίνται, ὑπ' ὄμ μήλων αἰρεύμενοι, αὖτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένας ἀφραδίῃσι διέτμαγλυ· οἱ δὲ ἰδόντες
Αἶψα διαφπάζουσιν ἀτάλλοντάς τε φυγόντας·
Ὡ' ς Δ.ναοὶ Τρῶάσιν ἐπήλυδας ἔκταν. οἱ δ' φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο. λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐὼ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἴετ' ἀκοντίσαι. ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος ὤμοις ὄμοις,
Σκέπτετ' οἰζῶν τε ῥεῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίνοσκε μάχης ἐπιδευὴς ἀρίκλω.
Ἀλλὰ καὶ ὣς αὖ μιμνε σάκει δ' ἐείκοσι βαῖεν.
Ὡ' ς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νιφὰς ἔρχεται ὑρδιὸν εἴσω
Αἰθέρος ἐκ δίνης ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὡ' ς τῶν ἐκ νηῶν ἠλύετο ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ κ' μοῖρ' ἔτι πρόσω πάλιν Ἕκτορα δ' ἵππους
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι λεῖπε δὲ λαὸν
Τρῶϊκὸν ὃς αἰκόντας ὀρυκτὸν τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι.
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Πάντηχλ δ' ἴπτο σφιδανὸν δαναοῖσι καλιάων
Τρῶες δ' ἠκα φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπὶ ἄρ' τμῴχθη ὑψι δ' αἰὲν
Σκίδναθ' ὑπαὶ νηΐαν, ταμύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι

Ἄψορ-

Περὶ προπάροιθε φοβέοντο μελαγχαίτων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀμφέσχοντο, νεῶν δ' ὑπὸ εἴκαθον αὐτῶν
Ἔνθα δ' αὖ ἥρωας κῦδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων παρὰ νῆας ἦ Μενοιτίου. ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα τρισσῶν ἑτάρων Ἀρηϊλύκου βάλε μεσσῆν
Ἐγχεῖ ὀξυόεντι, διὰ παρὰ ἦ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἐγχος ἀτὰρ μεσσηγὺς ἰόντος,
Κάππεσε· ἀτὰρ Μενέλαος ἀρηΐφιλος ὦτρε θοάων
Σπάρτον ἐυμμελίην τε παρ' ἀσπίδα λύσε ἦ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας
Ἔφθη ὀρεξάμενος τορυμνὸν σκέλος ἔνθα παχεῖαι
Μυῶν ἀὐτρώπου πέλεται· παρὰ δ' ἔγχος ἀκωχμὴ
Νεῦρα διηρέθισεν, τὸν ἦ σκότος ὄσσε κάλυψε,
Νεστορίδην δ' ἀμφὶ στέρνα θοὸν ἐξέσσυτο δουρὶ
Ἀντιλοχον, λαοπάρης ἦ δίλλαστε χάλκεον ἔγχος.
Ἤλιτε ἦ παραπέρθιε. Μάλης δ' ἀυτυχίδαο δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κορυστὴν ποτὶ χαλκοθώρηκι
Στῆσε παρ' ὠκὺν νῆκυς. τῷ δ' αἰπὺς θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος τρὶν ἑτέρους ἐν δ' ἀφαμαρτὼν
Ὦμον ἄφαρ τορυμνὸν ἦ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυὸς ἔτεμεν, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἀπέρξε.
Ἀκρίτησεν ἦ πεσεῖν, κῦρ ἦ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δουρικτητοῖσι κορυσσάμενω δεδαμάσθην
Βήτην εἰς Ἔρεβος Σαρπηδόνος ἑσσυμένοιϊν,
Υἱὲς ἀκοντιστὰ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν αἰθρώποισιν.
Αἴας ἦ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα, κῦρ ἦ κλόνον· αὐτὰρ οἱ αὖθι
Λύσε μὲν ὀξὺν ἐπ' ὄμμασιν ἔγχεϊ ἀμφιβρότοιϊν·
Παῦε δ' ὑπαὶ θυμὸν ξίφεϊ ἀμφὶ ἦ κατὰ ὄσσε
Ἔλασε πορφύρεον· θάνατος κὴ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως ἦ Λύκων τε συνίδραμον· ἔκτα μὲν ἦ γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων μέλεον δ' ὀκόντησαν ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνϊέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱππωκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ ἦ κάλλον
Φάσγανον ἐρράβη· ὁ δ' ὑπ' ὄμματος αὐχένα πεῖρε

Πηνέ-

Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσαι·
Μυρμιδόνες ἅπαντες ἔπεσθε Πηληϊάδαο Ἀχιλῆος,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δ' ὑπερφιάλοιο ἀλκῆς.
Ὡς αἰ Πηλείδῃ πρόμοισιν μῦθον ἔειπε·
Ἀρχείων δ' ἐδάηκεν, ἐν ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Τοῦ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης ἀνὴρ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤνδανε, ὅτ' ἄρειον Ἀχαιῶν υἷα ἔπεφνεν·
Ὡς οἰκῶν, ὥτρυνε μάχην καὶ δῆριν ἐκάστου·
Εἶν δ' ἵππους Τρώεσσιν ἀολλίσας, ἀμφὶ δ' ἡνίας
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἶδόν τε Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Αὐτόν τ' ἠδὲ θεράποντα σὺν ἵπποισι ῥαθαμίγγοισιν,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκλίνθη δὲ φάλαγξις,
Ἐλπόμενοι φῶτ' ἐσθλὸν ἀπὸ νεῶν πολεμίζειν
Μιμνάθμιον μὴ δοκρῆναι φιλότητα δ' ἐλάσθαι·
Πάτροκλον δὲ ἔκαστος ὅπη φύγοι αἶψα σὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ σφέων πρώτιστος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντιθέου ἐς μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηΐ σῷ ἐφορμηθεὶς μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμειον, ὃς Παίονας ἡγεμόνευε
Ἠγαθέην ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιὸν εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον ὁδ' ὑπὸ ὀξὺν ἐν κονίῃσι
Κάππεσον οἰμώξας· περὶ δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον πᾶσιν ἐνῆκεν
Ἠμὲν ὅσους πρώτιστα κιχὼν ἐξαίνυτο μάρνη.
Ἐκ νηῶν δ' ἐλάσασκε, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθομένην πῦρ.
Ἡμισέην δ' ἄρα νῆα λίπε· αὐτὰρ ὀπίσσω
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμαδῷ Δαναοὶ δ' ἐπίεσσαν
Νῆας ἀπὸ γλαφυρὰς, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὸν νέφος ἀστεροπητὴς Ζεύς,
Ἔκτ' ἐφανὸν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκραι
Καὶ νάπαι, διαδραθεῖν δ' ἀπὸ αἰθέρος ἄσπετος αὐτὴ
Ὡς Δαναοὶ νηῶν μετὰ πρυμνησίοισι λίπον πῦρ,
Τεῖνε δὲ μάχεσθαι πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Θαῦμα γὰρ οἱ Τρῶες ἀκὺν ἴφθιμοι ἐπέλασσαν

Πρω-

Οὐρανόν εἰσαΐδων (Δία δ' ἐλάσθε τρεπτικέραυνον)
Ζεῦ πάτερ Ἀτρείδαι, Πηλείδεω τηλόθι ναίων,
Δαιδάλεον μαζίων ἐλυχεμίρε· ἀμφὶ ἢ Σελλοὶ
Σοὶ νάιον ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεύναι·
Ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμοὶ ἔπος ἔκλυες ὀξυκέλευθον
Τίμησας μὲν ἐμὸν μίγα δ' ἴφθιμον λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἦ δ' ἔτι κῆνυσαι τό γ' ὑπερμενέϊ θάλαδε·
Αὐτὰρ μὲν γὰρ ἐγὼ κλισίην νηῶν ἐν ἀγῶνι
Ἀλλ' ἔτερον πέμπω πολέσι μὲν Μυρμιδόνεσσι
Μαίμα δὴ τῷ κῦδος ἅμα πρήσσειν ὀρυβάντα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἄορ ἐὰ φρεσὶν ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Κίνηται ἠρᾶται καὶ οἱ ὑπὸ κῆπον πολεμίζειν·
Ἦ μέν ἑ θερμὰ πνοιὴ αἰτέω χεῖρας ἀάπτοι
Μάλα θ' ὑπὸ πρὸ ἐμὸ τοῦ ἴσα μὲν μάλα Ἄρηϊ
Αὐτὰρ ἐπὴν κ' ὄπιθεν νεῶν μάχην ἐλάσωμεν τε δύπτομεν
Ἀσπιδίης μεταΐξαντα πρὸς ὑπὸ νῆας ἴκοιτο,
Τόφρα πὸ ξυὶ πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐπέρηται.
Ὣς ἔφατ' ἠρχόμενος· τοῦ δ' ἐκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ ἔτερον δ' ἀνέτελλε·
Νῆας μὲν οἱ ἀπὸ πρόσθεν πόλεμον τε μάχην τε
Ὦσεν· τὸν δ' ἀπέβησε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἦ τοι μὲν στείρας τε καὶ ὀξέα χάλκεα πρὸς πρὸς,
Ἀν δ' ἱστία πήξαντο, λέπτας δ' ἀπέβησαν ἐπ' ἐκλυ.
Στῆσαν δ' ἐπέρησι ἐλαφρὰς ἁλὸς ἐν δ' ἄνελε πρύμνῃ
Εἰρεσίην Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν·
Οἱ δ' ἄμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔσχον ἔφορ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὅμοσσε.
Αὐτίκα δ' σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξέχυντο
Ἐννοσιγαίου ὑπὸ νῆας ἐφ' μαίνεσιν ἔχοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ἐὸ φ' ἐπ οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι ξυνὸν δ' κακὸν πολέσσεσι πιθέσθαι.
Τοῖς δ' ἔφαρ' ἐσσυμένως τε χιὼν αἶψηρὸς ἐλίσσῃ
Καὶ νόῳ αἰνοτάτῳ ἐὸ δ' ἄλκιμον ἔτορ ἔχοντες,
Ἱστάμενοι πᾶς πάντας δὴ καὶ ἀμυνόμενοι ἔστι τίκτουσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
Ἔλπιον ἐγχείαις δὴ δ' ἀκόρητος ὀδόντων.

Τῆς ᾗ πατέτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοίνιξ
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχαιοὺς
Στῆσεν ἰῦμηδὸν, κρατερὴν γ' ὀπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἐπιλάθετο λευκωλένω
Ὡς ὀπίσω νυσσ' ἔπεσιν ἀπειλήτην Τρώεσσι,
Πρὶν δ' ὑφ' ἑκάστου μῶλον καὶ μ' ἠπεδανὸν ἔκαστον,
Σχέτλιε Πηλέϑη, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.
Νηλὲς, ὃς εἴ περ γὰρ ἐὸς ἔχε αἰχμητὰς ἑταίρους,
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεὶ ῥά τις ὧδε μεγαλὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγηϑέμβροτοι ϑεοὶ ἰδάζετο νωῒν ἢ πφϑιτος
Φυλόπιδος μίγα ἔργον, ἵνα τὸ πρίν γ' ἐρέαδε.
Ἔνϑά τις ἄλκιμον ὦπορ ἔχων Τρῳάεσσι μαχέϑω.
Ὡς εἰπὼν, ὄτρυνε μάχην καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Μᾶλλον ἢ στίχες ἄφϑεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἐρέτμῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὡς ἄρα τῶν κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἀρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Φαῖνον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι
Νεῦόντων ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι·
Παίτων ᾗ πρόμαχοι τε δύ' ἄνδρε διωρήκασιν ἄριστοι,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς κλισίην· χεῖτο δ' ὃ πολυκάρπου ἀνίγε
Κυψέλης, ἀμφαλόεν, τεύχεα οἱ Θέτις ἀμφιέπεζε
Θῆκε δ' ὀρὴ νηὸς ἀγαλλόμενα, ἐϋπλύσασα χαρίεν,
Χλαῖναν τ' ἀμφίμορφον, οὔλον τε ταπήτων.
Ἔνϑα δέ οἱ δέπας ἔστο πεπυκμένον, ἔνδέ τις ἄλλῳ
Οὔτ' αὐϑρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτὸ ἄφϑορα οἴνον,
Οὔτέ τῳ σπείσασκε ϑεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ
Τόν ῥα τότ' ἐκ χαλκοῖο λαβὼν ἐκάϑηρε ϑείῳ
Πρῶτον, ἔφειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' ἄφϑορα οἶνον,
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἐρκείῳ λεῖβε δὲ οἶνον,

Καί τ' ἀγαλλόμενοι ἴασιν ἀπὸ κρηθεν μιλανύδρου
Λάφοντες γλαύσσησιν ἀφαυήσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον ἐρεμνόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄξεται ὄβρι, πεδιστέντα περ τὸ γαστήρ·
Τοῖσι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεα Αἰακίδαο
Γίγνοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀνὴρ ἵστατ' Ἀχιλλεύς·
Ὀτρυνέων ἵππους τε καὶ ἡνιόχους ἀασπιδιώτας·
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ ἦγεν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίλω ἡγεῖτο Διὶ φίλῳ· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ὑπὸ κληῖσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπιτοίχη
Σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγα κράτεσιν ἀνάσσων·
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος ἀγλοθώρηξ·
Υἱὸς Σπερχείοιο διιπετέος ποταμοῖο,
Τὸν τέκε Πηλῆϊ θυγάτηρ κατὰ Πολυδώρην
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ ὑπιθεῖσα·
Λυτὰρ ὀνομάκλητον Βώρῳ, Περιήρεϊ φωτί,
Ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ἔπλεκ', ἐπεὶ ἀστρεπέσια ἔδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὐδώρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παιδεΐδης, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ· τὴν δὲ κρατὸς Ἀρηφόντης
Ἤρατο, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μιλτοπαρήῳ
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου καλαδείνης·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐνὴν ἀναβᾶς παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀνάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐδωρον, τόν ῥ' ἔτικτε θέειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε πρόφρονες ἴδεν, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
Τὼ μὲν Ἐχεκλῆϊ κρατερὸν εἰδότε καὶ Ἀκτορίδῃ
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίτυγεν
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἴδιον υἱὸν ἐόντα·
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχει μαρναμένοισι, μετὰ Πειλάονος ἐπῆεργε.

Τῆς

Ὣς ἄρ μὴν θυμόνδω πῦρ κάηται. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μυρμιδόνων πλῆξε μάλιστα Πατροκλῆα θοῆσιν,
Ὄρσας ἀμφιβρότας Πατρόκλεες ἱππιοχάλκους,
Λύσαν δὲ θοὰ νηυσὶ πυρὸς δαΐοιο ἐφορμῶ·
Μηδὲ νῆας ἐᾶσαι ἀκήρατα φύκτα πέλασται,
Λύσσαν πύξαι δεύσαι, ἐμοὶ δὲ μιλαὶν ἀμίεσθαι.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δ' ὑπακούσας ποιμένι λαῶν
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἁρμάτιστιν ὑπασφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος αὐγυόεσσαν
Χάλκεον, ἀργυρέη δὲ τελαμὼν ἔσχεθε πάσσαλος μίγα τε σιβαρόν τε,
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἁρήρει·
Ἔγχος δ' οἶχ' ἕλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν τε· μόλ' ὑπείατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς.
Πηλιάδα μελίην τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἥρωσιν ἑταίροις.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα δυώδεκα ποιμένι λαῶν
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα μενεχάρμην τε μάχην τε.
Πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μιῇ ὁμοκλῇσιν.
Τῶδε γὰρ Αὐτομέδοντι ὑπαγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τὼς ἔτεκε Ζῳφόρῳ ἀέλλῃ κέρκη Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇσιν.
Ἐν δ' ἵππους παρέθηκε φερέσβοια Πήδασον ἧν,
Τὸν ῥά ποθ' Ἡετίωνα ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεὺς,
Ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν ἅμ' ἀθανάτοισιν ἐπέπιθε.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος ἐπέρεσσεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἐπ' ἀκαλάρτας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ λύκοισι
Ὠμοφάγοις τοῖσίν τε κατὰ φρένα θοῦρος ἐέλπῃ
Οἵ τ' ἄλαφον κατὰ μοῦνον ἐδεύσαντο προθέοντες
Δάψαντες· πᾶσιν δὲ παρὰ στόμα θῆκεν ἐέλδωρ,

Καὶ

Δφόω κῦδος ἀρέσθαι ἐϊγδούπου πόσις Ἥρης.
Μὴ σύ γ' αὖθι τόσον ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τεῷ περ σειλοπολέμοισιν ἀπειρεσίῃ ἐνὶ μοίρῃ
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος καὶ πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι.
Τρῶας ἐπαμύνων καὶ ποτὶ Ἴλιον ἠγεμονεύων
Μή πως ἀπ' ἀλκήμοιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήμεναι μάλα πού σε φίλοι ἐκάβολος Ἀπόλλων.
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπιὼν φάος ὃς κε νήεσσι
Θείνῃς, τοὶ δ' ἂν ἔπειτα πιθοίατο καὶ καταθήσειν.
Αἶψά γὰρ Ζηνός τε πατρὸς καὶ Ἀθηναίης καὶ Ἀπόλλωνος
Μή τίς τε οἱ Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασιν
Μή τίς τε Ἀργείων ὀλίγον δηΐου ὄφρ' ὁσφρόμενος
Ὄφρ' εἶεν Τρῶες ἐπὶ κρήδεμνα λύοιμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σφέτερα μένεα βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δείματα μὲν Ζηνός τε νόῳ καὶ Τρῶας ἀγαυοὺς,
Βάλλων τε δεινὰ δὲ τοῖσι κρατερῶς ἐφόβησε·
Πάλλῃ δ' ἐϊδομένῳ ἐναλίγκιος ἔγχεϊ βάλλων
Κεκλιμένος δυσπούλῳ· ὁ δ' ἀφάμαρτε βέλος ἐκ χερὸς ἰέμενος
Ἐμπεδὸν αἰὲν ἔχων σάκος ἀίχλεον ὤμῳ ἐνὶ δεξιτερῷ
Ἀμφὶ δ' αὐτῷ πλεκτὸν ἐρύσσατο βαλιόδοντα·
Αἰεὶ δ' ἀρχὸς ἔην ἔχε τ' ἀδμήτην κεφαλήν
Παύετο δ' ἐν μυλάων πολὺς ἔρρεεν ἀφρὸς ἀπ' αὐτῶν
Ἀμπεδὸν αἰπείῃ ἐν χαλκὸν κεκαδὼς ἐσήλατο.
Ἔστε τινὼ μιν μεσσηγὺς ὑπὸ μπα δάμασε θοῦρον
Ὄφρα οἱ ἐκ θώρηκος πῦρ ἅμπεσε νηυσὶν ἀλέξαι.
Ἕκτορ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἔγχει ἐσιδόντες
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ κατ' ἄχλυος ὦμον ἄνωθεν.
Ἀντικρὺ δ' ἀπέκοψε τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πλὴξ αὐτοῦ ἐν χειρὶ καλὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἴχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κῆρ ὃν μιν ἀμύμονα ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν ὀ ῥά πάλχυ μάχης ἀπὸ μήδεα κείρει
Ζωρὸς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δ' βέλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βολάων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· αὐτὴ δ' αἶψα κατ' ἀσπίδος κάλλυτο φλόξ.

Ω 6

Ἀλλά τόδ' αἰνόν ἄχος κραδίῃ καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὅππότε δὴ τὸ ὁμοῖον ἀνὴρ ἀθέλησιν ἀμείρας,
Καὶ γέρας ἀμφ' ἀρετῇ, ὅ τε κράτει παρεβεβήκει.
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ὄρνιν ἐπὶ πάντων ἄλγεα θυμῷ.
Κύρλω, λῶ ἄγε μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δορὶ δ' ἐμῷ κτεάτασσε, πόλιν ὀτρύνομεν ἕρσας,
Τλῶ ἀμφ' ἐμὲ χέρσον ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλά τά μὲν παρὰ πάντα ἐάσομεν, οὐδ' ἄρα λῶ
Ἀασάμην χολόωσθαι ἐνὶ φρεσίν, ἦτοι ἔφην γε
Οὔ πω μιμνήσκων καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὀφέταί δὲ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκεσθαι ἀϋτή τε πολεμός τε.
Τοὶ δ' ἅμοι μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δύσετ',
Ἄρχε δ' Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι.
Εἰσὶ δ' ἰαχὴν Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ὑπερκρατέως οἱ δ' ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρῃ ὀλίγῳ ἔπι μοῖραν ἔχοντες.
Ἀργεῖοι δ' ἔρρωσαν ὃ πολὺν ὅτ' πᾶσα κέδνηκε,
Θαρσύνῳ δ' ἐμὸς κῆρυξ λαὸν ἑκάστοισι μάτεσσιν.
Εἶσι δὴ λαμπρόμορος· τάχα κεν φάσγανα τιτρώσκοις
Πλήσιαι νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη, νῦν δ' ὃ στρατὸν ἀμφιβέβηκεν.
Οὐ γὰρ Τυδείδῃ διομήδεϊ δὴ ἐν θαλάμῃσι
Μάρνεται ἐγχείῃ Δαναῶν ὑπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Οὐδέ πω Ἀτρεΐδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος αἰνοφόνοιο
Τεύχεσι κεκλόμενος διεπάγνυται εἰ δ' ἁλαλητοῦ
Παῖ πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλά κύ ὦς, Πάτροκλε, θέειν ὑπὸ λοιγὸν ἀμῦναι
Ἔρπε· τάχ' ὄφρα κράτεια, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐπιφρήσωσι, φίλον δ' ὑπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὡς τι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω
Ὥς κέ μοι πρίν μεγάλ' ὦκα κύδος ἄρησαι
Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτε οἱ τὸν ἐμὸν καλέσσαι κούρην
Ἀψ δόσοντάσωσιν, ποτὶ δ' ἄγλαα δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἴέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα

Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα πενθιεώντων.
Ἦ δὲ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλίκοντας
Νηυσὶν ὅθι γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆσι
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδόσιν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη: Πατροκλεῖ ἀπερεύς,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νέμεσα τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πλῆτες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι.
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι ἠὲ τετυγμένοι.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.
Οὐτάσθη δ' Ὀδυσεὺς δουρίκλυτος, ἠδ' Ἀγαμέμνων.
Βέβληται δ' ἠΕὐρύπυλος κρατερὸν μεθὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφαρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκεα κηώεντα περὶ δ' ἀμύνεσθον βέλε' Ἀχαιοί.
Μηδέ μὲ γουνοῦ σὺ τός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις
Αἰνοφέτην τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Λίην μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
Νηλεὲς· ἦ οὔ σε πατὴρ ἱππόστα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ γλαυκὴ δέ σε τίκτε θέσθαι,
Πόντος τ' ἠλίβατος, ὄπτοι νόος ἐστὶν ἀπῳλῆς
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίων ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι καὶ ἔπεφραδε πότνια μήτηρ
Ἀλλ' ἐμὲ γὰρ προφέρεις ὥς τ' ἄμμορον ἠδ' ἀνάλαιδρον
Μυρμιδόνων, λῶστόν τε φόως Δαναοῖσι γένεσθαι.
Δὸς δέ μοι ὦμοιϊν τὰ σὰ πύκλα δαΐφρονος ὤμοις
Αἴ κέ μοι ἐσσυμένως δαπτήσονται πολέμοιο
Τρῶες, ἀνακτορίσσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τηρεμέμεν· μοῦνοι δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ὠσόμεθ' αὐτῇ
Ὤσειεν ποτὶ οἶκον ἀπὸ κλισιάων.
Ὣς φάτο λιτομένω μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὤμοι ἀνιγρὲ Πατρόκλεες, οἷ' ἔειπες;
Οὔ πω θεοπροπίῃσιν ἐμπάζομαι οὔ τινα οἶδα,
Οὐδέ τι μοι πεπρωμένα Διὸς ἐκφάσθαι πότνια μήτηρ.

Ἀλλὰ

Ι' Λ Ι Α' Δ Ο Σ Ο' Μ Η' Ρ Ο Υ Η' Π.

Ρ' Α Ψ Ω Δ Ι' Α Σ Υ' Π Ο-

Θ Ε Σ Ι Σ.

Πατρόκλῳ δὲ ἐπιθέντι Ἀχιλλεὺς τεύχεα καλὰ ἑαυτῷ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναβῆναι, καὶ τοὺς Μυρμιδόνας ἐξάγει· οἱ δὲ πρὸ τοῦ μανίαι δὶ ἐξιλάσαντες ἔτρεψαν τοὺς Τρῶας· Πάτροκλος δὲ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς υἱὸν αἱρεῖ, τὸ παράπαν ἔπαυσε τῆς Ἀχιλλέως αἰτίλότητα Πάντας· ἔπειτα δὲ Πάτροκλον Ἕκτωρ αἱρεῖ μαχόμενον πλησίον τοῦ τείχους ὑπὸ Εὐφορβου, Ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὸν πανοπλίαν αὐτοῦ.

Πῖ Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀμύμων Ἕκτορ ἐμάχμῃ.

Σ οἱ μὲν δὴ νηὸς εὐαρτέλμοιο μάχοντο.

Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν.

Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρηὼν μελανύδρων.

Η' τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνυχος ῥέει ὕδωρ.

Τὸν δὲ ἰδὼν ὀλοὸν ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δὲ δάκρυσι, Πατρόκλεες, ἁβρὸν ἐοῦσα
Νηπίη, ἣ κούρῃ μητρὶ φίλῃ ἐπιειμένη ἕστηκε,
Εἰδομένη ἀπομάσσαι ἐθέλει τ' ἀεικέα μίτλῳ κατερύκειν,
Δακρυόεσσα δ' ἴμεν ποτιδέρκεται ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἐικὼς Πάτροκλε πάρα ξυτὸν εἰβάζεις.
Η' τί τοι Μυρμιδόνεσσι πεφασμένα, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ,
Η' ὅ τιν' ἀγγελίην Φθίην ἐξέρχεαι οἶος;
Ζώει μὰν δὴ φάσ' υἱὸς Μενοιτίου ἀκτορίωνος,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,

Πολλὰ δ' ἅ φά γαια καλὰ μελαίνετο, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χροὸς χαμάδις ἔπιπτον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐθέλεν ἐπιλήθεσθαι ὁμίλου,
Ἀλλὰ κατ' ἀμφοτέρας ἐχώσατο· τὴν δ' ἐκέλευεν,
Οἵσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἐΰτμων.
Νικῶ ἤμιν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεὸν ἐέκητι μολοῦσαι,
Ἠμῖν πήματα πολλὰ θέσαν κακότητι γεγῶτων,
Οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ὀπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε μᾶλλον·
Ἀλλ' ἦ δὴ ῥα τότ' ἔδεισαν φρένας ἀφνειὸν Ζεύς
Ἠμετέρας νίκῃ αὐτὸς ὑποτρωύει καὶ ἀγήνῃ.
Ὦ πόποι ἔσται δὴ ἦρα μαλλονὲπ' Ἀργείοισιν ἔρωστος,
Ἄξας δ' ὧδε κ' ἔμμεν, (βιαίζεσθαι γὰρ ἀρίστους)
Ἀλλ' ἀνέχεσθε τυτθὸν, ὀϊόμενοι θανέεσθαι,
Θρῴσκων ἐφ' ἑπτὰ πόδας, λίπα δ' ἵκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἰσήκει δεδοκημένῳ ἔγχεϊ δ' ὠκὺ
Τρῶας ἀμυνε νεῶν, ὅτις φέροι ἀκάματον πῦρ·
Αἰεῖ δ' ὅμιν φθόνον ὀρσε βοᾶν, Δαναοῖσι κέλευον,
Ὦφίλοι οἱ ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ τινας ὑμμὶν ἔφη ἑτάρους ὀπάσσατο πατρὶς
Ἦε τεῖχος ἄμειον ἢ αὖ δύο δεύτατοι ἀμῦναι;
Οὐ μὲν γὰρ πρόσθεν γε πύλας πύργους τε ἀάσσω.
Ἦ τ' ἀπεμαιμώωσιν ἐπιπρομολέες δῦμεν ἔχεσ τε·
Ἀλλ' ἐν δὲ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι ἐκ δὲ ἤμεθα πυκνὸς ἀϋτμὴ
Τῷ δὲ χερσὶ φόως, ἀ μιλιχὴ πολέμοιο,
Ἦ ῥα μαιμώων ἔφατ' ἔγχεϊ ξυσσάντα.
Ὅ τις δὴ Τρώων κλῆρος θάνατόνδε φέρεσθαι,
Σεῦ πυρὶ κηλέῳ, χαλεπὸν δ' ἔπορσε ὀτρυνάοντε,
Τόνδ' ἄλλος οὔτασε δεξιτερὴν ἐπὶ δουρὶ
Δαΐδιος δ' ἐπόρουσε νεὸν ταχὺν ἀντίος ἐλθών.

Νάμφε ἢ ξυσὸν μέγα ταύμασχον ἐν παλάμῃσι
Κολλητῇ βλήδῃσι δύω καὶ εἴκοσι πῆχυ,
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵππους καλλιζώνους εὖ εἰδὼς
Ὅστ' ἐπὶ ἓξ πλέων πίσυρας συνὰ πεζίρετον ἵππους
Σεύας ἐκ πεδίοιο μάγα σθεναρῇσι θοῇσι
Λαοφόρον κατὰ ἄστυ, πολεῖς τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες ἠδ' ἀγυιὰς ὑπὲκ δ' ἔμπεδον αἰὲν ἀερθὲς αἰεὶ
Θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμοιβαδὶς ἵπτατο πάντῃ
Ὣς Αἴας ἑστὴ πολὺ θοάων ἵκρια νηῶν
Φίτρα μακρὰ βιβὰς· θοὸς δέ οἱ εἰλύατο κέλης
Νηυσὶ τε κλισίῃσιν ἀμοιβαίῃσι καὶ ἀμφὶ Ἔκτορ
Μίμνεν ἐὴ Τρῳάσι δμῳάδι πύκα θωρηκτάων.
Ἀλλ' οὔτ' ἐσνίησιν πτολιῆων κὐτὸς ἐόντων
Ἴθυν' ἐφορμᾶται πολεμίων πάρεκ βοηθοωμένων
Χλωρὸν ἢ γιγάντων ἢ κύβιτον ὅδυ ἐχθρίεσσι.
Ὣς Ἔκτορ Ἴδυος ἐν κυκεσσαλόεσσι
Ἀντίθ' οἶξας σὺν δὲ Ζεὺς ἄρσεν ὄπαζε
Χερεὶ μὲν αἰχμάζοντ', ὄτρυνε δὲ λαὸν ἀμ' ἀμφὶ,
Αὐτὸς δὲ θρώσκεσκε μαχὴν ἐπιδινηθεὶς ἐτύχθη·
Φῶτάς τ' ἀκαμάτους καὶ ἀπείρονας ἀλληλοιστὶν
Ἀντίθ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐστυμένους ἐμάχοντο.
Τῖτε δὲ μαρναμένοισιν ὁ δ' ἱππότῃ ἦτορ Ἀχαιοῖ
Οὐκ ἔσασεν ἀθύξασθαι ὑπ' ἐν κακὸν, ἀλλ' ὀλεσθαι·
Τρῶσιν δ' ἦν πεπὸ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστῳ
Νῆας ἐναρπάσαι πυρὶ δῆσαι θ' ἥρωας Ἀχαιούς,
Οἱ μὲν τε φρονέοντες ἐοίσκεσαν ἀλλήλοισιν·
Ἔκτωρ δὲ μαιμήκης νέος ἵπτατο πανπόρφυρος
Κλυτὸς ἀὐτὼ κάλχ ἢ Περσηίδαν ἔκτανεν
Ἐς Τροίην δὲ αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν,
Τοὺς τῷ δὲ θεοειδὴς Ἀχαιΐ τε Τρῳῆς τε
Δήουν ἀλλήλους ἀκοντοχεδὸν δὲ ἄρα πάγη
Τιξῶν γίγας πίμπλη μὶν ἐν, δὲ τ' ἀκόντων
Ἀλλ' εἰν ἰγλύσθην ἰσταμένω ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέῃσι δὲ πλάκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μακάλοισι καὶ ἐγχείῃσιν ἀμφιγύοισι.

Πολλὰ δὲ

Τὸν γλύκιστ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονα φῶτ' ἐμεῖναι
Παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν στήθεσσι Μυκηναίων ἐπίτυκτον·
Οὐ μὰ τόν γ' Ἕκτορα κῦδος ὑπερφίαλον ἐγγυαλίξει
Στρεπτὸν δὲς μετὰ πάντα, νέον δ' ἀπὸ δῶκε πάλοιο,
Τιὼ αὐτὸν φορέουσα, ποδώκεα ἵππον ἰόντα,
Τῇ ὄφρ' ἐμβεβαφθεῖς, πίσυνον θοὸν ἅρμα τε τεύχη
Σμερδαλέον κονάβησι πεδὰ κρατὸς πεσόντος·
Ἕκτορ δ' ὀξὺ νόησε θεὸν ἵππους ἐλάσαντα,
Στήθεϊ δ' ἐν δουρὶ φίλον δέμνιε ἐγχὶ ἰάψας
Κίνυτ' ἰὼν ἐθέλων ἀπερύκεσθαι πὰρ ἰόντας·
Χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσι μέλ' ἐλλίσατο Ἕκτορα δῖον·
Εἶσω δὲ κλισίηνδε, πεδὰ δ' ἔχυτο κῆρας ἀλύξαι·
Νῆες δ' ὅσσαι πρῶται ἐρύατο πὶ δ' ἐπέχυντο·
Ἀργεῖοι δ' ἄνεω μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀϊκάκη
Τῶν πρόσθεν, ἀπὸ δ' ἄρα κλισίηνδε ἴμεναι·
Ἀθρόοι, δ' ἐπὶ δεῖμα θεὸν αἰνὸν ἔχε γλῶ ἀμφὶς
καὶ δίῳ· ἀΐξαντε μάλ' ὁμάκλεον ἀλλήλοισι·
Νίσῳ δ' αὖτε μάλιστα Ἰδομενῆϊ, κάρη Ἀγαμήδης·
Λίαντ' ὀτρηρὸν ἐπιπάλιον ἠνορέωντα,
Ὦ φίλοι, ἦ ἔπει ἔστε καὶ ἀνδρῶν θεῖτ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλον καὶ πρέσβεσφιν ὅτῳ ἦ μήσατο θυμὸς
Παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων·
Ἡμῖν ὅπα κρύπτουσι καὶ οὐ κατὰ πιθήσασι·
Τῶν ὕστερ πεδάοι ἐγὼ χρεὼ ἔρομαι ἐπιόντων,
Ἐς τί μάψ ἀκέοντες μενοὶ δηΐοισι φόβονδε.
Ὦ φίλοι, ἦ πολύν, ἄπρηκτον ἐνὶ θυμῷ καὶ ἀνώϊστα·
Τοῖσι δ' ἀπ' ἔσθεν ὦρτο ἰὼν ἀγχίθι Ἰδομενῆος
Θοῦρος Ἄρηϊ· μάλα δέ σφι φάνη γλῶ τ' ἀμφοτέρω θην,
Ἠμὲν ποδὼ νηῶν καὶ ὁμαρτῆ πτόρ ἐμεῖναι·
Ἔγχεσι δ' ἰοχέαιρα Διὸς τέκε θοῦρον Ἄρηα,
Ἠδ' ἀνδρῶν ὅσσοι μετεπιπρέπον ἀντεβόλησαν,
Ἠδ' ὅσσοι πρῶτοι ἐπὶ δεξιὰ νῆας ἵκανον
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αἶψα μεγαλήτορι λύσθην θυμῷ
Ἐς τάφρον ἐνθέμεναι ἀλλ' ἐφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὄγε νηῶν ἴκρι' ἐφαίνετο ὡς πρὶν ἐόντα

Νύμφε

Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπάλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ πάρφασιν ὕλης·
Ἄφλεμπτος δ' ἀπὸ στόμα γίνεται, τὼ δ' οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑφ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῦλαξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἔκτορος· ἀμπὶ γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα κ' ἠύκαμε, μινυνθαδίη δὲ οἱ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ' ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Πηλιάδαο Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι·
Καί ῥ' ἤθελεν ῥῆξαι τείχεος ἀμφίδρυτα, πειρητίζων
Ἠδὲ πλεῖσταν ὁμιλον ὄρεγε καὶ τύχε' ἀρηγών·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὃς ἐσίδοτο ῥῆξαί μ' ἀπὸ νῆας ἰόντα,
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀφηρέτας, ἠύτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥτε μάλ' ἠεῖαν ἀΐσσουσαν λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε ῥοθέοντα, τά τε πρὸς πέτρῃσι βάλλει·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο,
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἐν δορὶ ὁμίλῳ·
Ἐν δ' ἴπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηὶ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νιφόεν, μεγάλου ἐκ πρηστῆρος ἰόντος
Ἀγρίη ὑπερκύσσῃ· ἀνὰ δ' ἱστία δεινὸς ἀήτης
Ἴσχει· ἐμβρέμεται δ' ἔμπλησθεν δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέβονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅ γ', ὅστε λέων ὀλοόφρονα βουσὶν ἐπελθών
Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἅλιος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι· ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς κακὸς οὐδὲν ἐοικὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἅλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν,
Ἤ τοι ὁ μὲν πρόσθεν κατὰ πλῆτο βόεσσιν
Αἰὲν ὀπιπεύων· ὁ δέ τ' ἐν μέσῃσιν ὀρούσας
Βοῶν ἔβη, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπ' ἔτρεσαν οὐδὲ τότ' Ἀχαιὸς
Θυμὸν ἐποίησεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
Παῦσε δ' ὃ γ' ἕνα μόνον Μυκηναίων Περιφήτην
Κυδρὸν θ' ἱππηλάτην ἠΰν θ' ἥρωα τε
Ἀγχιάλης οἴχεσκε βίη Ἠερικλυμένη.

Τοῦ

Ἀντίλοχ' ὃς σὺν νηὶ θοῇ περὶ ἄλλων Ἀχαιῶν
Οὔτ' ἐπὶ Δηΐφοβον ἔτ' ἄκριτος οὔτε σὺν ἄλλοις,
Εἴκει δ' ἐκ Τρώων ἐξάλυξε δὲ θυμὸν ἀνάλκη.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ὦκα διέσσυτο, τὸ δ' ὁ γνάθμωνε
Ἐκ δ' ἔσπασε θερμάχωνι, κὴ ἀκέοντας ἐλυσὲ φαεινῷ,
Ἀμφὶ δὲ τευχίλωκας· ἕσσο δ' Τρῶες κεκαδόντα
Ἀνδρὸς ἀκοντίσασθαι τε ὀϊστεύσαι τε μάλιστα
Ἀλλ' ἐκετάων μὲν ἕκαστον ἐπώρουσεν Μελανίππους,
Νισσομένων πρὸς ἄμυδις δὲ βάλε στῆθος ἀριστερὸν
Δύπτησε δ' ἀπὸ ἔργων ἀϊδόνεος δ' ἐπύκασσε·
Ἀντίλοχος δ' ἐπορούσε κύων ὡς, ὅστε' ὀπὶ νεβρῷ
Βαλὼν ἀΐξῃ τόν τ' ἐξ ὀυνῆφι θορόντε
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ὣς ὀπὶ σοὶ Μελανίππε θορὼν Ἀντίλοχος ὠκυμορίμης
Τόξεα συνήσων, ἀλλ' ἐλάθεν ἔχων ἐπὶ ἴοισι
Ὀρνύμενος αὐτῷ· ἦλθε θέων διὰ δηϊοτῆτος·
Ἀντίλοχος δ' ἀπέμεινε, θεὸς ὣς ἴδεν πολεμιστήν,
Ἀλλ' ὄφρ' ἄρ' ἴτρεσε, θοῦρος ἔην ἐπὶ νηὸν ἐοικὼς,
Ὅστε κυῶν ἀπέπαλτο κυνῶν ἠὲ θηρὸν ἀμφὶ βοείαις,
Φύζῃ πρὶν τὸν ὅμιλον ἀολλισθῆμεν ἀνδρῶν.
Ὣς τρέσε Νεστορίδης· ὀπὶ δ' Τρῶάς τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα σονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπιΐκετο δ' ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τρῶες δ', ἐπεὶ ἴδον κεκοπότας ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπαΐσσοντο· Διὸς δ' ἐπέλετο φραστὰς,
Ὅς σφισὶν ὦρσε μάχην μέγα, θῆκε δὲ θυμὸν
Ἀρηϊφάτην, κὴ κῦδος ἀπηύρα, τεῦξε δ' ὀρέξαι
Ἕκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβάλλετο κῦδος ὀρέξαι
Πηλαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ αἰθόμενον. Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀϊσε
Πᾶσιν ὑποκρήνειε τὸ γὰρ μύθοις μνήσεται Ζεύς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἕκτορ γὰρ δὴ τὸ ἔμελλε παλίσσυτον αὖθι νέεσθαι
Θησέμεναι Τρώων. Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ὑπὸ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορ Πηλαμίδαο, μεγάλα πρὸ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

Μάντο

Ἐς πόλεμον φορέειν δηΐων δηΐοισιν ἀλεγρῶν·
Ὅς οἱ κῆτος παιδὸς ὑπὸ χερσὶν ἧκεν ἕλεσθαι·
Τὸν δ' Μέγης πέρυσθος χαλκήρεϊ ἰπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρόταπνυξ ἔχεϊ ὀξυόεντι
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον· αὐτὰρ ὁ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσιν ἐπιπρηνέϊ φαεινός.
Ἔνθα ὁ τῷ πολέμιζε μάχην, ἔπι δ' ἄλτο νίκλῳ,
Τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύστωρ·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπερθύμου δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὀπάων·
Αἶχμὴ δ' στέρνοιο διέσσυτο μαρμαίρουσα,
Πρόσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλελίχθη.
Τοῦ μὲν ἐπισπάσθην χαλκήρεα πύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσ' φ· Ἕκτωρ δ' καθυπαὶ ἐπιμήσατο μήλου
Πᾶσι μάλα, πρόφρων δὲ Ἰκετάονίδην ἐπέεσσιν
Γ' φθιμον Μελαίποιον ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας ἑοὺς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ διΐων ἀπὸ νόσφιν ἑόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἄλυδον ἀμφιέρσας,
Ἀψ εἰς Γλίσαν ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳῆσιν.
Νᾶϊν δ' παρὰ Περάμου· ὁ δέ μιν τίσε ἶσα τέκεσσιν·
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐπέεσσιν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὔτι δὴ Μελάνιππε μεθιστάμεν' ἐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁρόας ὅσσ' Δόλοπες περὶ τεύχε' ἔποισιν;
Ἀλλ' ἴπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ὀπιζεσθαι Ἀργείοισι
Μαρνάσθαι· πρίν γ' ἢὲ κατακτάμεν ἢὲ κατ' ἄκμης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν κτεάνθαί τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
Ἀργείους δ' ὀτρῦνε μέγας Τελαμωνίαδης Αἴας·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ σπέσθε δ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἢὲ πέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δέ κ' αὐτοὶ ἀλιξάσθην μενεαίνων.
Ἐν θυμῷ δ' βάλλοντο ἔπος, φοάξθην δ' ἵππας
Ἔρκεϊ χαλκείῳ· ὅτὶ δ' Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Αἰτὰρ ἔχον δ' ὦτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

Αἰτὰρ

Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω
Καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ ἀκήρατος, εἶκιν Ἀχαιοί,
Οἴχωνται σοὶ νηλεὶ φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ὣς εἰπὼν, ὤρνυτο μιφ καὶ θυμὸν ἐνῆκεν.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι νῶϊ ἄμικτον ἢ ἀπολέσθαι
Ἢ ἐσαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὸν ἦμαρ.
Ἦ ἔλπετ', ἰὼ νῆες ἐλεὴ κεκιδήσεσθαι καὶ Ἕκτορι,
Ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἰὼ πατρίδα γαῖαν ἕκαστοι;
Ἦ οὐκ ὀπυίετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορι δῃωθῆναι ἐπ' ἀκύμορα νήυσὶ πεσόντα;
Οὐ μὲν δὴ τόδε γ' ἔργον κέλεται ἐλθεμφ, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ἦ μὴν δ' οὔπω τοῦδε νόου καὶ μῆτις ἀμείνων
Ἢ αὐτοσχεδίη χεῖρας τε καὶ μφ τε.
Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ διχῆναι,
Ἢ δηθὰ στρέψαντα ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
Ὧδ' αὖτως ἀδρῴνιον ὦσαι χεῖρας τε βίας τε.
Ὣς εἰπὼν, ὤρνυτο μιφ καὶ θυμὸν ἐνῆκεν.
Ἔνθ' Ἕκτορ μφ ἕλε Σχεδίον Περμησίδην ἥρω,
Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα Πυλίων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν.
Πυλυδάμας δ' ἕλεν Κυνῆ ὑν ἐξακέλευξε,
Φυλείδαο ἔπειρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ ἄρ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαὶ δαλίσθη
Πυλυδάμας· καὶ τῷ μφ ἀπήμβεφεν· ὑψὸ γὰρ Ἄπόλλων
Εἶα Πανθοΐδην ἐνὶ φωτοῖσι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὅγε Κρίσμφ ξυῒ ὃς μέσον οὖτα σιδηρεῖ·
Δύπησεν δ' ἔπεσών, ὀδὰξ δ' ἀπ' ὤμων πύκε' ἔπυλα.
Τόφρα δ' ἄρ' ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδὼς θούριδος ἀλκῆς,
Ὃς πρὸ Φυλείδαο μέσον σάκος ὦσε σιδηρεῖ·
Ἔγχεϊ δ' ὁρμηθεὶς πυκινὸς δέ οἱ ἔρρηξε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει ζυγάλοισιν ἀρηρότα· τὸν πρὸ Φυλῆος,
Ἦγαγ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ξεῖνος γὰρ οἱ ἔφαεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης

Α'λλ' ἐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ' ἀτὰρ Τελαμώνιον αἴαντα θύρας,
Ὅς οἱ ἐϋσθενέϊ ἀμφὶς ἐναρμόσσασκε θώρηξ
Ῥῆξε· θοὴ δὲ ἰοῦσα παρέπλαγχθη δέ οἱ ἄλλη
Ἰὸς χαλκοβαρὴς τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός·
Τεῦχε δ' ἀρρίγησε κασίγνητοι ἠδὲ σακέσπλα,
Ὤ πόποι ἦ δὴ πάγχυ μάχης ὅτι μίδεα κεῖρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅστε μιν βιον ἐκβαλε χειρός·
Νἠλιλεὺ δ' ἐξ ἔρρηξε νεόσφορον, ἰὼ οἱ ἔδησα
Περσίον ὄφρ' ἀλέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ὦ πόπον, ἀλλὰ σιὸν μὲν ἐα κῆ τεφρίας ἰὸς
κεῖσθαι, ἐπεὶ σευ ἔχευε θεὸς Δαναοῖσι μεμήρας·
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ κῆ σάκος ὤμῳ,
Μαίνεσθ' ἠδὲ Τρῳῆσι κῆ ἄλλοις ἄρνυσθε λαοί.
Μὴ μὰν ἀσσον δεῖ γε δαμεὶς ἀπεμεσσάμενός περ, ἴκοιτο
Νῆας ἐϋστέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἰὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκε·
Ἵππουριν δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνῆεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι μάλα δ' ὦκα θεὸν ὣς πάντα παρῆσαν.
Ἕκτωρ δὲ ὡς εἶδεν Τεύκρῳ βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχεμαχηταί,
Ἄνδρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Νῦν γὰρ ἐγὼ γλαφυρὰς δὴ γε ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀρίστου θεῖος βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀρείγνωτος Διὸς ἐν φρεσὶ γίνεται ἀλκὴ
Ἠμὲν ὁπηοσίην κῦδος ὑποδρα τίθησιν,
Ἠδ' ὅ τινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλοντα σαώσῃ.
Ὣς νῦν Ἀργείων μινύθω μένος, ἄμμι δ' ἀρήγω.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἅπαντες ἐπισπέρχεσθε δὲ κῦμα
Βλήμενος ἢ τυπεὶς θανάτου καὶ πότμου ἵκηται,
Τεθνάτω· καὶ οἱ αἰνὸς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης

Τεθλ-

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἆγχεμαχηταὶ
Μὴ δήπα χάζοιτο μάχης ἐν στεινῇ τῶδε.
Ἀλλ' ὑμῖν Κλυτίοιο σαώσατε υἱὸν ἑταῖρον
Τοὔνεκα πολλήτων ἐνὶ ἀγροῖ πώεα.
Ἦ ῥ' ἐπὶ Λίαν τε ὀρούσατε δουρὶ φαεινῷ.
Τοὺς μὲν ἀμφιμαθὼν δ' ἔστη τὰ Λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἶδι τὸ πρόσθεν τὰ Κυθήριον ὃ ῥὰ παρ' αὐτῷ
Ναῖ' ἐπὶ νίσσα καὶ πίπτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῇ ὑπὸ οὔατος ἐξεῖ χαλκῷ,
Ἐστυφέτ' ἄλχ' Αἴαντος ὁ δ' ὕπιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πίσεν· ὠὶ τὸ ἦγῦα.
Αἶας δ' ἐρρίγησε κατήφησέν τε θοὸς περ,
Τεῦχε πέ πως δὴ νῶϊν ἀπίκτατο πρὸς ἑταῖρος
Μαστρεΐδης ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντας,
Ἴσα φέρων ὅτε τοι δηΐοισιν ἐπώχεται ἐν μαχέοισι.
Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπίκτανε ποδὶ νύτι ἰοῖ
Ὠκύμορος καὶ πύξ· ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὢ πάντ' ὀΐω ἔγωγε νόον βέλε νῖ ἄγχι παραστὰς
Τόξον ἔχων ἐν χερὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρης
Ἰοδόκου· ὑψόλα δ' ὦκα βέλη Τρωΐοισιν ὀφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλῆτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πολυδέκμαντος ἐπεῖρον ἀγαυοῦ Παιονίδαο;
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ ὠὶ πρόσθεν ἐπῶρτο καθ' ἵππους
Τῇ δ' ἄχ' ἅρ' ἀμφὶ πολὺ πλεῖστον χλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενοι τάχα δ' αὐτῷ
Ἦ δὲ κακὸν τό οἱ οὔ πη ἐρύκακε νισομένῳ περ.
Αἰχμὴ γὰρ οἱ ὄπιθε πολύσπονος ἔμπεσεν ἰός·
Ἦ τοι ὅ γ' ἐξ ὀχέων ἐσπεύσατο δεξιὸς ἵππος.
Κὰν δ' ὀχέα κροτάφοντε· νέμεν δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρόσθ' ἐνθρῴσκων ἔλυσεν ἵππους·
Τοὶ δ' αὖθ' ὅμ' Ἀσιῳ Περσαίῳ θ' υἱῖ δοάνι·
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἰὼν ἐπέεσσί τε
Ἵππους· αὐτὰρ δ' αὖτις ἰὼν σὺν μαίρεσιν ἐμίχθη.
Τοῖσι δ' ἄλλον υἱὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἰνείαν ἐπόρουσε μάχης ὀπὶ νισόμενον περ
Ἰφιτίδην κρατερόν τε βαλεῖν ἰθύνετο θυμῷ·

Αἰν'

Νηΐ ἐπὶ χαλκοκορύστα, καὶ ἀσπίδι ἀμφὶ χαλκῇ·
Πὰρ δ' ἴεν ἀλλήλοισι μάχῃ δ' ἔπιεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τεῖχος δ' ἀμφεβάλοντο διάκτορον ἐκταδίην νῶϊ,
Τύρσιν δ' οὐκ ἐθέλησιν ἀγαυὸν ἐς Εὐρυπύλοιο
Ἠὲ σόην κὴ τ' ἔπρηθε λόγοις, ἠὲ δι' ἀλκὶ ὑγρῷ
Φόρμαξ' ἀκὴ λαὶ' ἔπασε μιλτοχίονι δόλῳ ἀν'
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπασσυμβλῆτο ἕκαστος
Τρῳῶν καὶ τὰρ Δαναῶν ἐγένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
Ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα κὴ ἄπρηθ γητο μηρῷ
Χερσὶ καταπρομέας· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,
Εὐρύπυλ' ἐκέτη τοι δώκαμεν χαπέοντι ὦρ ἔμπης,
Ἐν θαὶ δὲ παρμένεμεν δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρορεν·
Ἀλλά σε μὴν στρέψαντ ποτὶ πρηθτω· αἰτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχαιῶν ἴ· ὀτρυνέω πολεμίζειν.
Ἦ ἰς δ' οἶδ' εἴκὼ εἰ σωὶ δεύμενοι θυμὸν ὀρίνω
Πρεσβώ· ἰκὰ δὴ γὰρ παραὶ ἀρχὰς ὄξι' ἐταίρου.
Τὸν μὴν αὖρ' ὠ· εἰπόντα προσέφη κυδρὸς Ἀγαμὲ
Τρῳῶν ἡγεμόνα μὴν ἐμπεδόν, οὐδὲ δώκατο
Πάντῃ πέρσι ὦρ ἐόντας ἀπώσασθαι ὠδῆ νηῶν·
Θὺπόπ Ἰρῆες Δαναῶν ἐδώκαντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, κλισίηπ μὴν δμῶας οὐδὶ νέεσθαι·
Ἀλλ' ἄγε σάθμην δόρυ νῆϊν ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃπ δαήμονος ὅ· ῥά τε πάσης
Εὖ οἶδ ἠ σοφίης ὑπὸ θυμὸν ὑφήνατ Ἀθήνης·
Ὡς μὴ τῆδ' ὅπῃ ἴσα μάχη πέλεται ὠκὺς πολεμός τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃπ μάχῃ ἐμάχοντο νέεσθαι·
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἐήσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ ἦ μὴν τὼ οἶνὸς ἔχον πύνον οὐδ' ἐδώασθο
Οὔθ' ὅ τ' ἐξελάσαι, κὴ ἐνὶ ὦκας πυρὶ νῆας.
Οὔθ' ὅ τ' ἀφ' ὥπασθαι ἐπεί ῥ' ἐπάλασέ γε δαίμων.
Ἔνθ' ἦρα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πὺρ ἐς νῆα φέρειν καὶ ἔπῃθε δαλὸς δυσεί.
Δέπησεν ἦ πρὸ, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ ψυχὴν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κοίλῃπ πρύμνῃ νεὼς ὡρμημένον εὐεργὸν
Τρῳσὶ πὶ καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀὔσας.

Κεκλόμην Τρῶάς τε κὴ ἑκτορίδας· οἱ δ', ἐμὸὶ αὐτῷ
Πᾶσιτ' ὀρθολίσσαντες ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἦχῆ θ' ἑκάστου· θοροπαῖσθε δ' ἄρ' ἀμφ' Ἀπόλλωνα
Ῥεῖα δ' ἔβας κρημνοῖο βαθείης πολλὸν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβην· μ' ἄφυσσεν δ' κέλομαι
Μακρὰ μὲν ἠϊόνες, ὅσσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ
Γίνεται, ὁππότ' ἀὴρ ὀτρύνει πιερὸν ὕδωρ·
Τῇ ῥ' ἴεν θρῴσκοντο φαλαγγηδόν, δεῖσε δ' Ἀπόλλων
Αἰγίδ' ἔχων ἐρύπημον· ἐρυπᾷ δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν·
Ῥεῖα δὲ καὶ, ὅτ' ὄτε τις φάρυγα δὸν παῖς ἄλγε θαλάσσης
Θῖν' ἐπὶ οὐῶν ποιήσῃ ἀδύρματα παπίζησιν·
Ἀψ' αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθυρσων·
Ἦ ῥα σὺ κῦδος Φοῖβε πολλὸν κάμνα τον καὶ ὀίζυὸν
Σεῖσας ἀγκείων, αὐτὶς δὲ φύζαν ἐνῶρσας·
Οἱ δ' ἐπὶ οὐῶν ποσὶν ἐρυτύοντο μιμνόντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀείροντες, μεγάλ' ὀλολύζοντο ἕκαστος·
Νέσσατο δ' ὑψ' ἑκάτερθε γερμαδίων, δοῦρες Ἀχαιῶν·
Εὖ χετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς ὐρανὸν ἀστερόεντα
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ τις τοι ἐν Ἄργεῖ πολυπύρῳ
Ἢ βοὸς ἢ ὄϊος καῖε μηρία κνίσην,
Εὔχετο νοστήσαι· τὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι καὶ ἄμυνον ὀλώμενοι ἦμαρ·
Μηδ' ἔτι Τρῶάς ἔα δηΐμενα δῦναι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' ὀρθολίσσων· μέγα δ' ἴκτυπε μητίετα Ζεύς·
Ἀρήϊα εἴκων Νηλειάδαο γέροντος
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον Αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον μινύθοντο τε χάρμης.
Οἷά τ' ὠὸς τε μέγα κῦμα θαλάσσης ὀρυπόρῳο
Νηὶ ἐπιβὰν πίσυρον καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἐξανίμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κὴ τεῖχος ἔβαινον·
Ἵπποισι δ' εἰσελάσαντες, ὅπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφίγυοις ἰσοπαλέδον, οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψὶ μεγαλωστὶ κνιδόωντες,
Λαχμῇ ἔϊν ξυσσῖσι, τά ῥά σφ' ὑπὶ νηυσὶν ἔκειτο

Ναύμαχε

Ἐν γαῖ' ἵ ςαντο, λιλαόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰχμὴ χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοίβου Ἀπόλλωνος,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρους βέλε' ἵππότα λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσε ἰδὼν Δαναοῖσι παχοπώλων
Σῆσ' ἧτορ δ' αὐτὸς ἄϋτε μάλα μέγα, πῖσε δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσι ἑοῖς λαθέτην δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἷος δ' ὦκα τ' ἠὲ βοὰν ἀγέλαιος ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
Θῆρε δέω κλονέουσι μιλαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἐλθὸν τ' ἐξαπίνης, σημάντορες δέ τε πίφτουσι.
Ὣς τρόμεν Ἀχαιοὶ δαΐφρονες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον Τρώεσσιν ἢ κὴ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζε.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης·
Ἕκτωρ μὲν Σπερχέοντα καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.
Τὸν μὲν Μενεσθῆς μεγαθύμου πατρὸς ἑταῖρον·
Αἰνείας δ' Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Λοκρῶν ὃς ἄνασσ' ἀδελφεὸς αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἀνδρα κατακτὰς
Γναῖ' μητρυιῆς Ἐριώπιδος, τὴν ἔχ' Ὀϊλεύς
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν ἀριθμέων ἐπέπυκτο,
Υἱὸς δ' Σφήλοιο καλέσκετο Βυκολίδαο.
Μνησθῆ δ' ἔλε Πυλιδάμας, Ἔχιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ
Περφθῆ ἐν θυμέῃ, Κλόνιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ
Δηΐοχος δ' ἕλε νείατον ἄμμον ὀπαδὸς
Φώκηνθ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δ' ἔχαλκον ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἵ γ' ἐν δούρεσσιν ἐμάρναντο, πύρεκα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐπιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φόβον τε δύοντο δ' πῖχας αἰὲν ἀλῆναι.
Ἕκτωρ δ' Τρώεσσι ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νῆσιν ὅπας θύεσθαι, ἐᾶν δ' ἴνα ἔρεπτα βόεσπτα,
Ὅν δ' αἰεὶ ἀπάνευθε νεῶν ἐπέρασθε νοήσω,
Αὐτῷ οἱ θανάτου μνήσομαι· ἐκ δέ νυ τόν γε
Γναθοί τε γνωτοί τε πυρὸς λελάχωσι θοῦντα,
Ἀλλὰ κυσὶν ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἠμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς
Αἰτωλῶν ὀχ' ἄριστος ὀπιστεύειν, καὶ μάχεσθαι,
Ἐν δ' ὀλίγοις δ' ἐὼν σταδίῃ. ἀγορῇ δέ ἑ πολλοὶ Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.
Ὅς σφιν ἰὼν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὦ πόποι ἢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἶον δὴ αὖτ' ἐξῦπις αἰζηὸν χεῖρας ἀλύξας
Ἕκτορ' ἐπωρίνῃ θεὼ μὲν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
Χερσὶν ὑφ' Αἰακίδαο δαμήμεναι ἠνεμοέσσῃ·
Ἀλλά τις αὖ τε θεῶν ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὅ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὡς καὶ νῦν ἔστω θεὸς ὅτις μοι ἐπ' ἀσπερχὲς ἔχῃσι
Ζωὸς ἐελμένος δούπου τε καὶ ἰαχῆς πολεμίων.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγώ περ ὑποθήσομαι ὅττι κε θυμῷ
Πλησθῶ μοι πόντιν νῆας ἀνωξόμενος δεπαλέφθῳ·
Αὐτοὶ δ' ἔστε ἄριστοι ἐπὶ στρατὸν ὀξὺ μάχεσθε.
Στίχομεν, εἴ κε θεὸν ἐρύξομεν εἰς πεδίονδε,
Δέγμενοι ἀίσσοντ' ἐπὶ οἷσι καὶ ἰθὺς ἰόντες
Θυμὸν ἀείσεται Δαναῶν καὶ ταλθύβιος ὁμίλου
Ἕλκεσθ'· οἱ δ' ἄρα τῶ μάλα μοὶ κλύον ἠδ' ὑπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα δυάκτε,
Τεῦκρον, Μηριόνῃ τε, Μέγῃ τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Τ' ὀμφὶ νέον ἦρτίνων ἀρετὴς καλέσαντο ἕκαστος·
Ἐς τοὺς καὶ Τεμένειον ἐπὶ πρῶτον ἴεν ἀπάσσω
Ἠδ' πληθὺς ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν δόρπα ἔδοντο.
Τεῦκρος δ' ἐκ τοξεύτυ φαρὰ κλισίηφι θοάων
Μακρὰ βιβάς, προέηκε δ' ἑὸν κατὰ φῶτα βαλόντα
Εἰλαπιναστῆρα Πριαμίδην Ἀγέλαον,
Δηϊλέων ἀμφὶ δὲ τῷ γε ἄριστοι πίλνατ' ἄρηος
Ἕκτωρ Δαρδανίδης φερέμμορος ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τλῶ πάρ' ὄγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων ἀγάγησατο λαῶν·
Ἀρχεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφύτευν
Ὀξέ' ἀπὸ νευρῆφι δ' ἰοὶ
Θερσῖτον πολὺ δὴ δόλον ἀτασθάλων ἐπὶ χρεῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χερσὶ πήγνυτ' ἀγαθὸν αἰχμητάων.
Πολλὰ δ' ἂν ἀμφὶ μεσηγὺς πυρὸς ἐσθλὰ μεγαλοῦ ἐπεσσεῖν,

Ἦ σ' ὀλιγηπελέων; ἢ που τί σε κῆδος ἱκάνει
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων θρασὺς ἔπτορ κορυθαίολος Ἕκτωρ
Τίς ἦ σὺ ἔσσι φίλτατε δῖων; ὃς μ' ἐπέρασ δύτλων,
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νῆσοι ὑπὸ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
Οὖ ἑτάροις ὀλέκουσι, βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Χερμαδίῳ θρέξας. ἔπεσον δ' ὑπτιος ἀλαπάδνως,
Καί δή ἔγωγ' ἐφάμιλλον ἐνύσσας καὶ δόμεν αἰδῶ
Ἦμαρ ἐπὶ δ' ὄλεσσεν, ἐπὶ φίλον υἱὸν ἕποντο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναΐξ ἰκμάδιος Ἀπόλλων,
Ἔσσεό νυ καὶ τῆμος ἀμύμονι τέρπε Κρονίων
Ἐξ ἴδιης, ἐπεὶ νῶϊ παρίστεμεν καὶ ἀνιώμεν,
Φείδεο Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ' ὁμῶς καὶ τόν γε καὶ αἰπεινὸν πολίεσσιν.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἵππους τε καὶ ἅρματα πῶλά τε θοὰ
Νῆσόν δὴ γε φυρῆσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους.
Αὐτὰρ ἐγὼ φοιτάω ἐπ' ἀνδρῶν, ἵπποισι κέλωμαι
Πᾶσιν ἐναίσιμα, τρέφω δ' ὑπερφιάλους Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν ἔμπνυσε μάχῃ μέγα κυδιόων λαόν.
Ὡς δ' ὅτε τις σταθμὸν ἵππων ἀκοστήσας ὑπὸ φάτνῃ
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρῥεῖ ποταμοῖο,
Κυδιόων ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις σείεται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
Ῥίμφα μάλ' ἐ γούνατα φέρει μετά τ' ἤλια καὶ νομὸν ἵππων,
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὅππῃ ἰδοίατο ἵππαι· ἐπὶ δ' ἔκλυον αὐλιν ἀοιδῶν.
Οἵη δ' ὥς τ' ἢ ἄλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Ἔσσυτο κωφὸν κῆτος τ καὶ ἀνίπεδα ποιμαίνουσι·
Τὸν μὲν τ' ἠνίβατοι πέτραι καὶ δάσκιοι ὕλη
Εἴσυσαν, ἐδ' ἄρα τι σφι κιχήμενον ἄσπιλον ἦεν·
Τὸν δὲ θ' ὑπαὶ ἰσχνὴν ἐλάφην ἀλαὴ ἠΰγένειος
Εἰς ὁδὸν ἆψε θ' πάντας ἀπ' ἀλλήλων καὶ μιμήσατο.
Ὣς Δαναοὶ πᾶσι μὲν ὁμιλαδὸν οὐκ ἔτ' ἔτλαν,
Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐπ' ἰσχανόωντα κιόντα
ἀβλητον, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κῆπτε ἑταίροις

Ὅππόταν ἰσόμοιρον ἧ ὁμὴ πολεμίζωσι κίστη
Νεικείην ἐδὲ νῶϊ χολωτοῖσι ἐπιειστῆ.
Ἀλλ' ἤ τοι νυὶ μὲν νεμεσητὸν ἰσταμένοισι
Ἄλλο δέ τι ἐρίσαντε καὶ ἀντιόωντε μάχεσθον
Αἶψα γὰρ ὧδε ἑκάστῳ καὶ Ἀθηναίης ἀγορεύει
Ἥρης Ἐρμείῃ τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος
Ἰλίῳ ἀμφιβαθεῖ πεδίοιό τε δηριάασθαι
Ἔκτορα δουρικλυτὸν μέγα κοτέουσι Ἄρηϊ
Ἴομεν νῦν ὅπως νῶϊ πόνος χόλος θ' ἔξομεν.
Ὣς εἰπὼν λίπε λευκὸν Ἀχαϊκὸν Εὐρυσθῆος.
Δυὼ δ' ἴσαν ἵππω ἰωὶ πόδεσσιν δ' ἦρχε κελεύθου
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νιφόεντα βολῆα
Ἐρχεο νῦν φίλα Φοῖβε μετ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν
Ἤδη μὲν γὰρ τε Δαναοὺς ἐπιοίσεται θ
Οἵγε τοι εἰς ἅλα δῖαν, ἁλὸς ἀμφὶ θ χόλον αὐτῶν
Ἠμὲν ὅσον μεγάλα τε καὶ μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι
Οἵ περ νηυσὶ μένουσι θοῇσι Κρονίωνι ἀμοιβὶς ἐόντες.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ἡμῖν ἐμοὶ πολὺ κάρτιστε γενέσθω
Ἔπλετο ὅτε πρέσβι τε νεμεσσητός τ' ἐνόησε
Κέρδιον ἐμεῖο ἐπὶ οὔ νεν κλίσιον πρὸ ἐστελλόμην.
Ἀλλ' αὖτ' γ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡμίθεα θυμὸν ἔχοντε,
Πλὴν μέγ' ὀπιδεύοντε, φοβέεσθαι ἤγορας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὖτε μάλα πάντα ἐπιτρέπω ὅσσ' ἐθέλητον
Τόφρα γὰρ οὐκέτι ἐγὼ πολεμήϊον ἔσομαι Ἀχαιοῖς
Φύξηνορίης γάρ τι καὶ Ἑλλησπόντιον ἰκάνεται;
Κὴν ἔτερ ὁ αὐτὸς ἐγὼ φρεσὶ σῇσιν ἔοργε τι ἔπος τε,
Ὥς ἐκ καὶ κεῖνος Ἀχαιοὶ ἐπιτρέσσωσι πόνοιο,
Ὥς ἔφατ' οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνήκουστησεν Ἀπόλλων.
Βῆ ῥ' ἰέναι δ' ἀνὰ ὄμιλον ὁρίσατο, ἶριν ἐΐσκων
Ὠκέα φυσιοφόρῳ ὅστε θ' ἅρμασι πεπλεύνων.
Εὖθ' οἱ μὲν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἔκτορα δῖον
Ἤλυθον, οὐδ' ἔτι κεῖνον ἐπιπρέφεσκε θυμὸς
Ἀμφὶς ἀναστῆναι ἑπάρους· ἀτὰρ αὐτόν γε καὶ ἄλλον
Πεύθετ' ἰόντι ἔοικε ἑῷ ἐν θυμῷ λιγὺ χίζων,
Ἄγχι δὲ οἱ στὰς μῦθον ἔειπε ποιμένι λαῶν
Ἔκτορ ἐγὼ Πριάμοιο δαΐφρονος ἔκγονος εἰμὶ
Ἦλθον, ὅδ' ἔτι κεῖσε νέον δ' ἐπιτρέφεσκε θυμὸς
Ἀμφὶς ἀναστῆναι ἑπάρους· ἀτὰρ αὐτόν γε καὶ ἄλλον
Πεύθετ' ἰόντι ἔοικε ἑῷ ἐν θυμῷ λιγὺ χίζων,
Ἄγχι δὲ οἱ στὰς μῦθον ἔειπε ποιμένι λαῶν
Ἔκτορ ἐγὼ Πριάμοιο δαΐφρονος ἔκγονος εἰμὶ

Ἦρχε δ' ἰσαμύρη θεοσέφη κλυτὴ Ἐννοσίγαιον.
Ἀγχίαλόν πού τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεύεσθ' φίεσυσα παρὰ Διὸς Αἰγιόχοιο.
Πειρασάμην σ' ἐκέλευσα μάχης ἢ δὲ πολίμοιο,
Ἔρχεσθ' ἢ μὴ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ ἀμφὶ ἑπίσσαι ὀπιπεύσαμεν ἀλκήσειν,
Ἢ πείθει καὶ κεῖνος ἐναντίβιος πολεμίζων,
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι σέ δ' ὑπερφίαλα θεὰ αἰδέσσῃ
Χωόμενος, ἐπεὶ σεῖο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γὰρ ἐμοὶ πατρὸς σὸν δ' ὅσσα τέκοντα φίλον ἦτορ
Ἴσον οἱ φάσθαι, τὸν τε ζυγὸν ἔσχον καὶ ὅλλοι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας θεοσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Ὤπο ποι, ἦ ῥ' ἀγαθὸν περ ἐὸν ὑποδρομὸν ἔπεσσιν,
Εἰ μ' ὁμοφρονέοντα βίῃ ἔτερον περ ἐόντα.
Τρεῖς γὰρ τ' ἐκ Κρόνου ἐμμεν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεύς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων.
Τριχθὰ δ' πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἦτοι ἐγὼν ἅλα δῖαν ἐλαχον πλάζεσθαι ἀεὶ
Πρηνοφίην· Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα.
Ζεὺς δ' ἔλαχ' εὐρὺν ὐρανὸν ἀιθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸ Ὄλυμπος.
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βίομαι ἔρεθος, ἀλλ' ἔχε ἧσυχος περ,
Καί κεν τερπικέραυνος ἐὼν μάλα τοι τελετάτην ἐνὶ χειρὶ
Χρησῇ μή τι μοι ἔργα κακὰ κατὰ δαίδαλα τεύχειν.
Θυγατρὸς δ' αὖτ' ἐμὸν τε καὶ ὑμέτερον κεδνοτέρην
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐναντίβιον τέκμωρ τόνδε,
Οἷ ἔδεν ὀφρυόεντε ἀκαχήσονται κ' αἰχμῇ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολυμήτις πότνια Ἥρη,
Οὕτω γὰρ δὴ τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τὴν δὲ φέρε δὴ μὴν ἀπλοΐα τε καρτερόν τε·
Ἢ τοι μὲν τρίψω, στρεπτοὶ μὲν τοι φρένες ἀθλῶν.
Οἶδ' ὅτι θαρσυπέφρονι Ἐλευθυίῃ αὐτὴ ἕπονται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη μὴ μάλα τοῦτο ἔπος χόλον αἰνὸν ἔειπες·
Ἐχθὲς μὲν καὶ τὸ πρῶτον, ὅτ' Ἀργείῃ αἷμα εἰδῇς.
Ἀλλὰ τόδ' αὖτον ἄχος καὶ ἐθέλω καὶ θυμὸν ἰκάνει,

Μάρψει δ' ἐξαπίνης, ὃς τ' αἰγὸς ῥῆς τ' ἀγέλης.
Τῷ δ' οὔτις νεῖκος μενεαίνομεν ἐγχείῃφιν
Ἦδη γάρ τις τὸν βέβλω καὶ χεῖρας ἀμείναι
Ἢ πάρος ἢ καὶ ἔπειτα πολεμίζοντας ἀρῆγοι.
Παῦσεν δ' αὐτίκα φῶτα ῥόδοδάκτυλος ἠριγένεια
Ὣς οἱ μὲν τοῖσ' ἵδρυσε θοὸν ποτὶ νῆα Λάρισαν
Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καὶ αἰγίοχον προέηκε
Ἴριν δ' ἢ τε θεοῖσι μεταδρομὸς ἀθανάτοισι,
καί σφιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ζεῦς σφῶ εἰς Ἴδην νέεσθ' ἐλθέμεν ἔπι τε ἰόντε
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε Διός τ' εἰς ὄπα ἴδηαθε,
Εἴρδην, ὅττι κε κεῖνος ἐπισπερχὲς κελεύῃ.
Ἦμὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, ποδήνεμος ἔπτατο Ἶρις.
Ἔζετο δ' εἰς ἑδράνῳ· τὼ δ' ἐξέσαν ἐκ πεδίοιο,
Ἴδην δ' ἐκάτερθε πολυπίδακα μητέρα θηρῶν.
Εὗρον δ' εἰνοσίφυλλον Κελαινίδην εἰς Ἰαγάρῳ ἄκρῃ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν νεφέλη ἐὺ εἴρυτο πυκνή.
Τὼ δὲ παρισταθέτην ἐλθόντε Διὸς νιφοκομήτεω
Στήτην δ' ἐν σκοπιῇσιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ
Οἵπερ οἱ οὐκ ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἴριν δ' αὖτε προΐει ἱππόπεδον προσαγορεύειν.
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, πόδας πολυδέγμενε πάκτα
Πότνια τάδ' ἀγόρευε, μεμηλότα φαιδίμα γυίῳ.
Παυσέμεν ὀρμαίνω μὲν ἀϋσάσχεθε μάχην τε πολέμοιό,
Ἐρχέσθην μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δ' μοι ἐπίουρον ὄπασεν ἐπιστήσεσθαι, ἀλλ' ἀλεγήσω
Φραζέσθω δ' ἤτοι τε καὶ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
Μή μοι ἔπειτ' ἀκαχοίατ' ἐμοῦ ἀέκοντος ἐόντος
Μείναι ἐπεὶ ἔσομαι βίη πολὺ φέρτερος εἶμι.
Καὶ γλυκίη φορέουσα· τὰ δ' ἐκ ὀδόντων φίλον ἦτορ
Ἴσον ἐμοὶ φρεσὶ θῆκαν τόν τε ξυναορεῖ καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων αἶψ' Ὄλυμπον ἱκέσθαι
Ὡς δ' ὅταν ἐκ σκοπιῆς ἢ πέτρης νιφὰς ἢ χαλάζα
Ψυχρὴ ὑπὸ νεφέων αἰθριαζούσῃ βορέαο
Ὣς ὑπὸ ποσσὶν ἰοῦσα μεμηκυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις.

Ὠχθησαν δ' αἰὲ δῶμα Διὸς θεοῖ.ιδ' ἐγέλασσε
Χειλισιν· ἐδέ μιν πατηρ ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Γαίθησ' πᾶσιν ἧ νεμεσητὸν μετιόντα,
Νήποι. οἱ Ζηνὶ υφιαίνομεν ἀφρονέοντες,
Ἠ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες·
Ἠ ἔπεφ,ν̓ὲ ἕἰη ὁ δ' ἀφήμενος ὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ἔθετ' φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Καρπῖ τε θέτει τε δηϊοτῆτι τ' ἄρειος.
Τῶ ἴχθ' ὅ, τι κεν ὔμμι καὶὴν πέμωσιν ἑκάστῳ·
Ἠ δὴ γὰρ νῶϊ ἕλτομι Ἄρηϊ γε πῆμα πεπύχθαι·
Τ' Ἰὸς γάρ οἱ ὅλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος, τ̓ φησὶν ὀ ἐμιλῳ ὄβριμος Ἄρης.
Ὠς ἐ'φατ' αὐτὰρ Ἄρης θαλερὸν πτολίπορθον μεγῶ
Χερσὶ καταρρώσας' ὀλοφυρόμῳ ᾗ ᾠδησύνῃ,
Μὴ νῶϊ νεμεσσήσετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνοι ὑῷ, ἰόντ' ὅτι νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι κῆρ μοῖρα Διὸς πληγῆσι περαυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μετ' αἵματι κ̓ κονίῃσιν.
Ὠς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζεύγνυμεν αὐτὸς δ' ἕντε' ἐδύσετο παμφανόωντα·
Ἔνθα κέ πως μείζων τε κ̓ ἀφαλεώτερος ἄλλῳ
Παῤ Διὸς ἀθανάτοισι χόλῳ κ̓ μείοις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη πᾶσι φόβον ἀίσσουσα θεοῖσιν
Ὠρτο δὶ ἐκ μεγάθυμου, λίπε δ' ἕδρονε ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφάλῃ κόρυθ' εἵλετο, κ̓ σάκος ὤμων·
Ἔγχος δ' ἴσπασε βαρὺ τῆς ἐν χερὶ ἐλοῦσα
Χάλκιον· ἡ δ' ἐπέβαν κρατὸς θείπλετο δοῦρον Ἄρηος,
Μαινόμεν, φρένας ἠλὲ, διίφορας· ἦ νύ τοι αὖτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ὄτρυν· ὁ δ' ἀπήλεγε κ̓ αἰδοῦς;
Οὐκ ἀΐεις ἅττα φησὶ θεὰ λιπαρήνεος Ἥρη,
Ἠ δὴ νῶϊ παρὰ Ζηνὸς ὀλύμπια οἰχέσθαι;
Ἠ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι πολλὰ̓
Ἄλγε' ἔμεν ἄλυμπόν δε κ̓ ἀχνύμεν ὧδε δυσαίνῃ;
Αὐτὰρ ὅ γε τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσει
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους κ̓ Ἀχαιοὺς
Λείψει ὁ δ' ἠμέας εἶσι κυδοιμώσων ἐς ὄλυμπον.

Μαρ-

Πάτροκλον, τὸν ἦ κτανεῖ ἔγχει φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλιάδας παίδας πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς
Τοὺς ἄλλους, μοῦνον δ' ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
Τοῦ ἦ χολωσάμενος κτανεῖ Ἕκτορα δῖον Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦδ' αὖτε ἔπειτα παλίαξιν ὀδυνάων
Αἰὲν ἐγὼ τύχοιμι διαμπερές, εἰ σόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τὸ φρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἰόντα,
Πρίν γε τὸ Πηλέιδαο πελᾷ πινυτὴ ἐὶς ὅδαρ
Ὡς οἱ ὑπέρθυμον, ἐμῷ δι' ἐπείρυσα κάρητι
Εἵνεκα τῶ ὅτ' ἐμεῖο διὰ Θέτις ἤλυθε γουνὼν,
Λισσομένη τίμησαν Ἀχιλλῆα πολιόπορθον
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀίξῃ νόῳ ὃς τ' ὀπὶ πολλὰ
Γαῖαν ἀλητεύσῃσι, φρεσὶ πυκνὰ μήσατο νοῆσαι
Ἔνθ' εἴθ' ὧδε ἴοι ἢ ἔνθαδε, μυρία νοήσῃ τε πολλά.
Ὣς καιπνὸς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.
Ἵκετο δ' αἶψα Ὄλυμπον, ὁ μητιόεσσι δι' ἔπλετο.
Ἀθανάτοισι θεῆσι Διὸς δόμῳ· οἱ δ' ἰδόντες
Πᾶσι μάλ' ἀίξασαι, καὶ δεξιόωντο δέπαστιν
Ἄλλαι μὲν ἄλλας· μετὰ δὲ σφίσι Θέμις ἦ κραλιτρήρων
Δέκτο δέπας· πρόφρων γὰρ ἐπιστὰς ἦλθε θεάων.
Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπτα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, πίπτε βέβηκας; ἀτυζομένῃ ἦ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς ὃς τοι ἀκοίτης.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο, οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπλητος.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψα θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐίσης
Ταῦτα ἦ κ' μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πφυσόμενος· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν
Οὔτε θεοῖς, ἥπέρ τις ἔπι νῶι δαίνυται εὖ φρονέων.
Ἦ μὴν ἄρ' ὡς εἰπόντα καθέζετο πότνια Ἥρη.

Ὠχθήσαν

Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνδεν ῥυσάμην. καὶ δίηγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱπποβότον, καὶ πολλὰ πόρ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτε μνήσω, ἵν' ὀπόλλῃς ἀπατάων.
Ὄφρ' εἰδῇς λῶ πι χἀμὲ φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἧν' ἐμέγης ἐλθοῦσα θεὰν ἄπο, καὶ μ' ἀπατήσαις.
Ὣς φ ἔπος ἔρριγησεν ἢ βοῶπις πότνια Ἥρη.
Καί μιν φοινήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἴσχω νυῦ τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ κατηφόωφιν Στυγὸς ὕδωρ (ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Σεῦ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ ἀκήρατος λέχος αὐτῷ
Κερδίον, (τὸ μάρ καὶ ἐγώ ποτε μάλ' ὀμόσσαιμι)
Μὴ δ' ἐμὸν ἰόντα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημάσειε Τρωσὶ τε, καὶ Ἕκτορι τῖσι δ' ἀρήγῃ.
Ἀλλά που αὖτ' θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ὀΐεται.
Τειρομένους δὴ θᾶσσον ἰδὲ ἐλέησειν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τι καὶ κείνῳ ἐγὼ παρεμυθησαίμην,
Τῇ ἰμάλῳ, ἣ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγερέθοιο.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ μὰν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπι πότνια Ἥρη.
Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάωνι καὶ εἰ μάλα ἕκλετος ἄλλη,
Αἶψα μεταστρέψειεν ἐόν νόον εἰς σὲ καὶ ἐμὲ κῆρ.
Ἀλλ' εἰδὼς ἐπίνησο καὶ ἀμφιπόλοις ἀγορεύεις,
Ἔρχευ νῦν μετὰ δῶμα θεῶν, καὶ δεῖπνον κάλεσσον
Ἦῶ τ' ἠλακάτην καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθη καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Πωσάμενον πολέμοιο, τὰ δὲ φρεσὶ δώμαθ' ἑκάστῳ
Ἔκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην εἰς Φοῖβε Ἀπόλλων.
Λῦτα δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, ἀλαθέῃ δὲ ὀδυνάασθαι
Λίνεω μὲν πεδίοιο κιὼν φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Λῦσις ἀποστρέψῃσι, καὶ ἐλκήσασα φύζῃ νῆας ἐπορσαι.
Φόβηθεν δ' ὑπὸ νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος· ὁ δὲ αὖτις ὄρσεται ἔργου

Πάτρο-

Αἴας ὁ Τελαμώνιος πολλὰς ἀναγκάζει τοὺς πολεμίους ἐκ τῶν νεῶν ἀποφέρεσθαι πῦρ ἐμβαλεῖν.

Ο' Κορυθάϊξ μεγάλωστι Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ.
ΤΑΡ ἐπὶ δηθὰ θοῶν σκόλοπες καὶ τάφρος ἔβησαν
Φθάμενοι, πολλοὶ δὲ διὰ ῥιμφα δαιτυμόνων ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν ἐπὶ πρῴρῃσι καὶ ἐν μέσῃσι νέεσσιν
Χαλκῷ ὑπαὶ δεινῷ, πυρφόρεον μενεαίνων ἐλέσθαι
Ἰδμονίδην μὲν δὴ πρὸ Ποσειδάωνα δάμασσε.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε καὶ ἀμύμονα κήρυκα.
Εἶκε δ', ὁ δ' ἀμφαλόεν διὰ νώτου μέσσον ἀκωκὴν
Αἶμ' ἐλέων, ἐπὶ οἱ μιν ἑταῖροι βάλ' ἀγαθοὶ
Τὸν δ' ἰδὼν ἀλέσιμε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑποδρα ἰδὼν Ἥρῃ τοιῇδε μύθῳ ἔειπεν
Ἦ μάλα δὴ κακόπαχυς ἀμύμονι σοὶ δόλῳ Ἥρη
Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης ἀφόβητον ἰόντα.
Οὐ μὰν οἶός γ' ἐν αὖτε καὶ ὀρρωδήσεσιν ἀλεγύνῃς
Πρόσθε ἰὼν αὐτός, καί τε πλανῆσιν ἑποίσεις.
Ἦ ἐ μέμνησ' ὅτε τ' ἐκφέρμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν
Ἄκμονας ἧκε δύω, τοῖσι χερσὶ δ' ἀρτιὸν ἦλαε
Χρύσεον, ἄῤῥηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ ἀφίλητον·
Ἔκφερμα δ' ἐστὶν ἄεσσιν ἐοικότα θνητοῖσιν.
Λίσσετο δ' ὃν ἐδμήσατο κεκλῆσθαι ὀρθωτῆρα
Ῥῖψε ποδὸς τετάγων ἀπὸ βηλοῦ· ὄφρ' ἐπὶ ἶκτο
Γουνὸν ὑπὸ Λημνιάδων· ἔμε δ' ἔμπεδον ἔμβαλε θυμὸς αὐτίκα
Ἀζηχὴς ὀδυνῶν Ἡφαιστίῳ ἀντιόωντι,
Τὸν σὺ ξυνὸν Βορέῃ ἐϊκέμεν πεπτεῶτα δυσίλλῃ,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, καὶ κε μιν πόρες ἐσθλὰ
Καί μιν ἔπειτα Κόων δ' εὖ ναιομένῃσιν ἀπήνεις.

Τὸν

Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυὸὶ Γ'λιονῆ@
Πατρὶ φίλῳ ᾗ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισι·
Σὺν δὲ ἡδὴ Περμάχοιο δάμεν Α'λεξιμορίδαο,
Ἀνδρὶ φίλος ἐλθόντι γαμύσασθαι, ὁπποτ' ἂν δὴ
Ἐκ Τροίης συὺν νηυσὶ νεώμεθα κουρίδιοι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τοῦδ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ε@λε
Πάπτηνεν δ' ἔκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺ ὄλεθρον·
Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Ὅς τις δὴ πρῶτος Τρώτων ἀνδράγρι Ἀχαιῶν
Ἤρατ' ἐπὶ ῥ' ἐκλινε μάχω· κλυτὸς Ε'νοσίγαι@.
Λΐας ῥὰ πρῶτος Τελαμωνι@ Υ'ῤῥιον ὄπα
Γυρπάλιμω, Μυσῶν ἡγήτορα καρτερόθυμον·
Φάλκιω δ' Α'ντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε.
Μυρίονης δ' Μόρυν τε καὶ Ι'πποτίωνα κατέκτα.
Τευκρ@ δ' ἦλθε Πρόθοόν τ' ἐνίκησε καὶ Περιφήτην.
Α'τρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Υ'περθύμοιο πολέμοιο λαὸν
Οὔτα κὴ λαπάρην, διὰ δ' ἔντεα χαλκοβάρυνε
Δηώσας· ψοχὴ δ' κατ' ὀπαμβόλιω ἀπέβαλε·
Ἔσυτ' ἐπιγρμφηρ' ἡ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλήξιππος δ' Λΐαν ἐλλιν Οἰλῆ@ ταχὺν ἵππον·
Οὐ γὰρ οἱ πὴν ὁμοῖ@ ὄπασε ἵππον ποσὶν ἦεν·
Α'νδρῶν τρωσαίνων, ὅτι πὴ Ζεὺς ἐν φόβον ἔρσε.

Γ'ΛΙΑ'ΔΟΣ Ο'ΜΗ'ΡΟΥ Η' Ο.

ΡΑΨΩΔΙΑΣ Υ'ΠΟ'-ΘΕΣΙΣ.

ΖΕὺς ἐγερθεὶς, καὶ θεοπάλῳ@ δολοῖ Τρῶας νικωμένους, Η"ραν ὑβρίσαντας, καὶ Ι"ριν μὲν μεταπέμπεται πρὸς Ποσειδῶνα, κελεύει δὲ ἀφίστασθαι τῆς πολέμου. Α'πόλλωνα δὲ ὅπως ἀνορθώσῃ τὸν Ε"κτορα· ὃς ἀναβὰς ἅρμα, τοὺς Ε"λληνας εἰς φυγὴν τρέπει· καὶ μέχρι τῶν νεῶν συνωθισθέντων

Λΐας

Τὸν ῥ' ἔβδαγεν κεφαλῆς τε κὴ αὐχένα ἐν σιῶεσχεμῶ.
Νείατον ἀςραάγαλον, ὀπὸ δ' ἀμφω κάρτε τένοντε·
Τοῦ δ' πολὺ φοβ'τεςον κεφαλὴ, ςόμα τε ῥῖνές τε
Οὔδεῖ πλεῖτ', ἢ ὅτε κυῆμες κὴ γοιῶα πεσόντος,
Αἷας δ' αὖτε γάγωνεν ἀμύμονα Πηλυδάμαντα.
Φοβέζεο Πηλυδάμα, κεί μοι νημερτὲς ἔνιτατε,
Ἦ δὴ ὲ χ' ὧδε κὰρ Περθεμεύτερος αὐτιπορῶδαι
Ἄξιος· ἀ μεῦ μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ὀΐξ,
Ἀλλὰ κὲ σίγνητος Ἀντιμάχοιο ἰπποδάμοιο,
Ἦ παῖς αὐτῷ γὸ γλυκερὴ ἄῖχες ἐώκει.
Ἦ ῥ' εὖ γιώσκων, Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῶ.
Ἔνθ' Ἀ'καάμας ποδάμαχον Βοιώτιον αὖτις ἐλεῖν,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαιώς· ὁ δ' ὕφελλε πολῖτιν.
Τῷ δ' Ἀ'καάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μᾶκαρ δὲ αὐτός·
Ἀργεῖοι ἰομαχῆρες, ἀπειλάων ἀκορήτω,
Οὔ τιν' ὀΐομαι ἔμμεν ὅτ' ἔστεται κὴ ὀΐζυς
Ἡμῖν ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε κὴ ὔμμες.
Φοβέζεαθ' ὡς ὑμῖν ποδάμαχος ἐν μιμεμῶ δῶδε
Ἔχει ἰμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποτιὸ
Δηρὸν ἄπτος ἐὴ· τῷ κεί κέ τις εὔχεται αὐτὴρ
Γναπτὸν ἐνὶ μιλάδεσσι Ἄρεως ἄλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἐφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ θυμὸν ὄρεινεν·
Πηλείδεω δ' μάλιςα διάφερεν θυμὸν ὄρεινεν·
Ὠρμαίνη δ' Ἀ'καάμαντος ὁ δ' ὐχ ὑπέμεινεν ἀγορεύω
Πηλεΐδαο ἄνακτος· ὁ δ' ἄτεσιν Ἰλιονῆας,
Τ'ἰὸν Φόρβαντος πολυμήλε, τὸν ῥα μάλιςα
Ἑρμείας Τρώων ἐφέλει κὴ κῆσιν ὄπαζε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μουνογενὲς τέκεν Ἰλιονῆα·
Τὸν τόδ' ὑπ' ὀφρύσι δῦκε κατ' ὀφθαλμοῖο θέμιςι·
Ἐν δ' ἄσε γλαυκῶπι· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πολῦ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω. Πηλείδαο δ' ἐρυσσαμένου ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπηλοίξεν δ' ἄμυδις δὲ
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δ' φῶ κεῖτ' ἐκτὸς ἀέσσας,
Πάφλασε δέ τε Τρώεσσιν κὴ ὀϊζυρῷ ἔπος ηὔδα,

Εἰπὲ

Χερσὶν ἀείροντες φίεσθ' ἐκ πόντου ὕδωρ ἰνιθ' ἵπποις
Ὦκέας, εἰ αἴ ὅπασθε μάχης ἀνδρὶ πολέμοιο
Ἔστασαν ἰλυόεντα κύμασι ποικίλ' ἔχοντες
Οἷ πόν γε περὶ πᾶσιν ἄρυ φέρεν βαθέα στεφάνη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρεν ἵξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πλάσεν χθονὶ, καὶ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦεν· ὁ δ' ἀμπνοίῃσιν, ἐν αἰθέρα κὰκ ὀφθαλμοῖσιν·
Ἕζόμενοι δ' ὄπι γούνα, κελαινεφὲι αἵματ' ἀπέμασσεν·
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ καδ δέ οἱ ὅασε
Νίζε ἐκ δινάων μέλαιναν, εἶλε δ' ἐπὶ θυμὸν ἀδμῆτα.
Ἀργείοι δ' αἶψ οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι μάχεσθαι,
Μᾶλλον ὅτι Τρώεσσι θόρεν, μνήσαντο δ' ἀρέων.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάκτωρ οὖτασε δουρὶ μεταλλήγοντι ἐξυόεντι
Ἠνορέην ὀνόσας· ἄορ γὰρ τόγε Νηὶς ἀμείμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σαντιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Οὖ τα κατ' λαπαρὴν ὁ δ' ἀκροτάτῃ ἀμφὶ δὲ κόπτε
Τρῶας ἰὼ, Δαναοὶ αὐθαίνετον κρατερὸν ὑσμίνην.
Τὸν δ' ὅτε Πυλιάδαιος ἐσύνετο δῖος ἀμείμων
Παιονίδην βάλε δ' Ἕκτορος δεξιὸν ὦμον,
Τὸν δ' Ἀρπαλύκιον· δὶ ἄμοιο δ' ἔβεμμον ἄκρον
Ἔχων δ' ἐν κονίῃσι πρηνὴς ἔπλε χερσὶν ἀρούρας·
Πυλιάδαιος δ' ἔπαγλον ἐπεύξατο μαιμώωσιν·
Οὐ μάν κῦδ' ὀΐω μεγαθύμων Παιονίδαο
Χειρὸς ἄπο στιβαρὴς ἔλεον σπουδήσειν ἑταίρους
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισσε χερσὶ καὶ μιν οἴκοι
Αὐτῷ σκηπόμενον κρατερὴν ὀδύνην ἀέσαι εἴσω.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ θυμὸν ὄρινε
Αἴαντι ἢ μάλιστα διαφθερσὶ θυμὸν ὄρινε
Τῷ ἑτέρωσε δ' ἐπ' ἄμφω ἰὼν πίσυρε ἄξε μάλιστα.
Καρπαλίμως δ' ἀπόντες ἀκόντισαν δουρὶ φαεινῷ.
Πυλιάδαιος δ' αὖτις μὲν ἀλεύατο κῆρα μελαιναν,
Δικρυφίς αἰχμὴ γὰρ ὑπὲρ ζωστῆρος ἔμιχθη
Ἀγχέλοχος· τῷ ῥ' ἄρα θεοὶ ξύνθυσαν ὄλεθρον.

Τὸν

Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνώμων μεγάλῳ ἀλαλητῷ·
Οὔπω θαλάσσης κῦμα πόδες βαίνον πὸ χέρσου
Πεζοὶ ἔθεν ὁρμήσαντες πρὸς ἠῶ δορίῳ ἀλεγεινῷ·
Οὔπω γὰρ πόντος γε ποτὶ βρέμος αὐτομόλοισιν
Οὔρεσιν ἐν δίκαις ὄπα τ' ὄρεπτο χαμαὶ δὲ ὕλλω·
Οὔτ' ἄνεμος πόντον γε ποτὶ ῥηγμῖνι ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅς τε μάλιστα μίγα βρέμεται χαλεπαίνων·
Ὅσσοι ἄρα Τρῶάν τε καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωτὴ
Δεινὸν ἀϋτάζοντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴθων δ' ἀθρῴοις ἀνέγειρε φυλόπιδας βάκτρῳ
Ἔγχει ἐπὶ πέρασπον ὁδοὺς ἰθύνων ἀδ' ἀφάμαρτα.
Τὴ ῥα δύω Τελαμῶνε, θεοὶ εἰδότες πεδάοιο,
Ἦτοι ὁμῶς σάκεσιν, ὁ δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀρηλὸς·
Τὼ ἰμαδόεντα πέρασα χερὸς χώσατο δ' Ἕκτωρ
Οἷσι μὲν ἰθέλοις ἀκὺς ἐπόρνυ ἔχφυγε χαλεπάς.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἑτέρωσε εἰς ἕθνος, ἰχάζετο, κῆρ' ἀλιείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπόντα μέγας Τελαμώνιος ἔγχει
Χειρὸς ὀλισθήσαντα πολλὰ θεάων ἴχνι' ἀταλλων
Παῤ ποσὶ μαρναμένων ἐνὶ ἔνδεκα· πρὸ δὲ ἑῆς ἔχεσφι,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὸ θώρηκος, ὀξὺ δόρυ δ' ἐμπὴς·
Στρόμβον, δ' ὡς ἐστεύς ἐκ ὠκυπόδοιν ὀλίγεσσι πρήσσων,
Ὡς δ' ὁθ' ὑπαὶ ῥίπῃς πατρὸς Διὸς ἐξεφέπῃ ὄβρις
Πρόῤῥιζος, δεινὴ δὲ θεὴ γένηται ὁδοιπόροις
Ἐξαῦτ' ἐν δ' ὀδὸν ἔχε θρασὺς ὃς καὶ ἴδηται
Ἐλθὼν ἰών, ἀλλ' ἐπὸς ἦ Διὸς μεγάλοιο κεφαιὼς·
Ὣς ἔπο' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μίτρη ἐν κονίῃσι·
Κεκλὼς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἔπ' ἀσπιδ' ἀσπιστάων,
Καὶ κόμας ἀμφὶ δὲ οἱ βρέχε τοίχεα ποικίλα χαλκῷ·
Οἱ δὲ μάχην ἔχοντες ἐπίδρομον ἦς Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἑρυσσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμὰς ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο πειρήσασθαι λαῶν
Οὔτάσαι ἐκ βελέων· πρὶν γὰρ πεδέσθαι ἄρειρεν,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Καὶ πολλοὶ τ' ἄλλοι Λυκίων, καὶ Τρωὸς ὁμήμων·
Τῶν δ' ἄλλων ὅτις οὐκ ἀκὺν Ἄρηα ἀλλὰ πυρὸς αἴθην
Ἀσπίδος ἐκ κύκλωσε ἰδὲν ἀσπὶ δ' ἄρ' ἀσπιστῆι

Ἔκτορι

Πρόφρων νῦν Δαναῖσι Ποσειδάων ἐπάμυνον,
Καὶ σφιν κῦδος ὄπαζε· μίνυνθά περ, ὄρρ' ἔπι κῦδει
Ζεὺς, ἐπὶ δυσμενέεσσι βαλὼν μελανὸν περὶ κῦμα κέλυφα,
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ὦρτο· θοὰ κλυτὰ φύλ' ἀνέδραμον
Τὸν δ' ἔπι μᾶλλον ἄρ' ἦκαν ἀμυνόμενοι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν προμάχοισι μέγα πρόσθερσον ἐπίλθοντες,
Ἀργεῖοί γ' ἀδόκητι μενοιτέων ἐκ νηῶν
Περκάδα, ἵνα νῆας ἅλη κῦδος ἀέξητον.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ κὴ εὔχεται, ὦκεα δ' ἵππω
Νηυσὶν ὅτ' ἀλφαφύρῃσι μένει κεχολωμένῳ ἦτορ·
Κείνῳ δ' οὔ πω λίλιε ποδὶ ἔστατον εἰ μὴ καὶ οἱ ἄλλοι
Ἡμῖς ὀτρυνόμεθ' ἀμυνόμενοι ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς αἴ κε ἐγὼ εἴπω πιθώμεθα πάντες,
Ἀσπίδας ὅσσαι ἄρειστοι ἐν στρατῷ ἠδὲ μέγιστοι
Εὐτύκους, κεφαλὰς δ' ἤ που κάθηνται ἱππουρίς
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι· οὐδέ τι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα γὰρ μεμαῶτα.
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μὺν ἀσπὶς ἀφαμοῦ, ἔγχεϊ δ' ὀλίγον σάκεος ὑπέρσχῃ,
Χαίρων φωτὶ δότω· ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύσω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὺν κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Τοῖς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐπόρνυον ἠμὲν ἅπαντες,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ὅτι πάντας, ἀφίκετο τυχὲ' ἅμιλλαν,
Ἑσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδωκε, χέρειαν δὲ χείρονι δόσκεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο σὺν ἱπποδάμοις ὁπλοῖσι,
Βὰν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Δεινὸν ἄορ ταναύπλευρον ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Ἴσον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὔ τις δύεται μιμνῶν
Ἐν δαὶ λοιγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἴσχανεν αἰεὶ δρας·
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐνόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δὴ ῥα τότ' ἀντιπέρωθεν ἐρίδα πολέμοιο τάνυσσεν
Κυδιοχάων Ποσειδάων τε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύδη δὲ θάλασσα πολὶ κλισίας τε νέας τε

Οὐδ' ὅτι Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἣ τέκε, μιν Μίνω τε καὶ αἰτίθεον Ῥαδάμανθον
Οὐδ' ὅτε που Σεμέλης, κὸδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ
Ἦν' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Ἣ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
Οὐδ' ὅτι Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἄνακτος·
Οὐδ' ὁππότε Λητὼ ἐρικυδέα, κὸδ δὲ σὺ αὐτόν·
Ὡς σέο νωϊν ἔρχεται, καί μοι γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δ' ὀλοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Εἰ νωϊν ἐν φιλότητι λελαίεαι ὀμφιθαλοῖιν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δ' ὀφθαλμοῖσι φανήσεται ἅπαντα·
Πῶς κ' ἔσι νῶϊν νοῖ θεῶν αἰεν ἀμετρέων
Εὕδοντ' ἀθρήσῃ, θεοῖσι δ' πᾶσι μετελθών
Πατρὸς ἐμοῦ ἐκ δώματος ἐγγύθεν ἀμφὶς ἀκούσῃ
Ἐξ οὐρανοῦ· αὐτὰρ ἔμοιγε τόν περ δώμεναι ἐμμεναι ἠδὲ καὶ ἄλλῳ.
Ἀλλ' ἠ τοι ἐπέλεαι, καί τοι φίλον ἵκετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος· πυκιναὶ δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἀρήρει
Ἔνθ' ἴομεν νῦν· εὐνῇ πὶ νύ τοι εὔαδεν ἰδέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε μειλιόωσα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν
Οὕτω δαιδάλεον τοῖόν τι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
Χρύσεον· οὐδ' αὖ νοῦ ἐδύσεται ἠελίου περ
Οὔτε τι ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορόωντι.
Ἦρα καὶ ἁγεμόνευε κασιγνήτοιο Κρόνου παῖς ἐς ἐρωήμενον·
Τοῖσι δ' ὑπὸ ζόα θεσπέσιον ἐρόεσσαν ἔθηκεν
Αὐτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κραδίην, ἠδ' ὑακίνθου
Πυκνὰν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε·
Τῷ ἐπὶ λέξαντε, ἐσθῆτ' ἐπιδύσετο καλὴν
Καλὴν, χρυσείην· στλεπτὴ δ' ἐπέπαστο ἔρεθος·
Ὡς ὁ μὲν ἀκρεμόνος ἐῢ δὴ πατὴρ εἰλὰ Γαργάρου ἄκρου,
Νεφέι καὶ φιλότητι δαμείς· ἔχε δ' ἀγλαὸς ὕπνος·
Βῆ δ' ἴμεν ὀτρύνας Ἀχαιῶν νήλυτος ὀτρύνων,
Ἀγχέλιμον δ' ἵκανε Γελείοντά τε θεσπέσιόν τε·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

Πέρθεον

Βάτῳ· ἀκροτάτη ἦ ποδῶν ὑπὸ πίετο ὕλη.
Ἔνθ' ὑπνῳ μὲν ἔμεινε παρ' Διὸς ὄσσε ἰδυίαις,
Εἰς ἐλάτην δ' ἄρα βᾶσ' ἐπιειμένη ἠέρι φωτὶ
Μακρὴν ἠδὲ θαμειὴν ἣ τόθ' ὑπὲρ ὄρεος ἔχανεν·
Ἔνθ' ἧς ἕζοισιν πεπυκασμένη εἰλαπίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἣν τε θέεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἀνέρες δὲ Κύμινδιν,
Ἦ ῥα τότ' ἐς κορυφὴν ὑπερίσταθ' Γαργάρου ἄκρου
Ἰδὴς ἐννοσίγαιος ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ὡς δ' ἴδεν, ὄφρ' ἐρατὸν πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς ὄαρ' ἀμφοτέρω φίλους λέκτρονδε πεσέσθην.
Στὰς δ' αὐτοῦ προσέφη, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦρη πῇ μιμάβᾳ κατ' ὄλυμπον τόδ' ἱκάνεις;
Ἵππους δ' ἄρμα τε πάρ σε κιὼν ἄγεται ἐπιβαίνω.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα πρόσφη πότνια Ἥρη·
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβην πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἀΰτειφον νόσφι καλέσσαν.
Τὰς εἶμ' ὀψομένη καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἦ δὴ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπίσχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος ἐπὶ χόλῳ ἧσιν θυμῷ.
Ἵππους δ' ἐν πρώτοισι πόρω ὑπὸ δειρὸν ἵω τις
Ἑστάσ', οἵ μ' οἴσουσιν ὁμὴ πρὸς πείρατα γαίης.
Νῶϊ δέ σοι εἶμεν ἀφέσσω κατ' ὄλυμπον τόδ' ἰκάνω,
Μή πως μοι μετόπισθε γεραίσεται, εἴπερ ἐσαπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἠπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, μήστε μνῆσθαι ὀπίσσεσθαι ὁρμηθεῖσαν,
Νῶϊ δ' αὖ' ἐν φιλότητι πρηπίοισιν βλήμενοί περ.
Οὐ γὰρ πώ ποτέ μ' ὧδε γυναικὸς ἔρος δάμασεν,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι πολὺ πρὸς χεῦθι ἐδυμάσσεν,
Οὐδ' ὅτε τὴν ἀλεγεινὴν Ἰξιονίην ἀλόχοιο,
Ἥτις Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀπάλαμνον,
Οὐδ' ὅτε τὴν Δανάης καλλιπλοκάμου Ἀκρισιώνης,
Ἥτις πάντων ἀνθρώπων ἀγλαΐηφιν ἄριστον·

Ἤδη δὴ μὲν κἀγὼ τάδε τὴν ὀπίνυσσεν ἐφετμὴν,
Ἧμαι τῷ ὅτ' ἐπὶ ἔπλεο δυσώνυμος Διὸς υἱὸς
Ἐς πλόον Ἰλιόθεν. Τρῴων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔτελλε Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς. σὺ δέ οἱ κακὰ μήσετο θυμῷ
Ὄρσαι τ' ἀργαλέους ἀνέμους ὀπὶ πόντον ἀήτας.
Καὶ μὲν ἔπειτα Κόαν δ' εὖ ναιομένην ἀπέωσας
Νόσφι φίλων πάντων ὁ δ' ἐπὶ λεύσσων χαλέπτηνε
Ῥιπάζων κρί δῶμα θεοὺς ἐμὸ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτεσκες μ' ἄϊστον ἀπ' ἀθανάτων ἐμέναι πόντῳ
Εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα θεὰ ἐσάωσε κὴ ἀὐδρῶν,
Τληναὶ κομέουσα φόβῳ· ὁ δ' ἐπεύσσατο χαλκέοφρον
Ἄζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ δόρποιο ἔμμεναι.
Νωῒν αὖ τῷ τό μ' ἄνωγας ἀμύνεμεν ἄλλο πελέσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Γνῶσι, τίη δὴ σοὶ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
Ἦφής ὡς Τρῳῇσιν ἀμυνόμεν ὀλοὸν ἔαρ ζῇ·
Ὡς Ἡρακλῆϊ πάρος χόσσετο παιδὸς ἑοῖο,
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτερέων
Δώσω ὀπυιέμεναι, κὴ οἱ κλυτὸν οὔνομα θήσω,
Παντοθίλω ἧς αὖτε ἰμαιρέσῃ ἤματα πάντα.
Ὡς φάτο χίετο δ' Ἴπνῳ, ἀμειβόμενος δὲ θεσπιῴδει
Ἄγρειν μοι ὄπασσον ἀάπτου Στυγὸς ὕδωρ.
Χεῖρε δὲ τὴ ἑτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἦ μήν οἱ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Παντοθίλω, ἧς τ' αὖτε ἱμείρεται ἤματα πάντα.
Ὡς ἐφάτ· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ὤμοσε δ' ὡς ἐκέλευε θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑπὸ Ταρτάρῳ εἰσὶ Τιτῆνες καλέονται·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸ ὅρκιον,
Τῷ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστυ λιπόντε
Ἠέρα ἠμαθόεντα, κάμψαν αἶψα κέλευθον·
Ἴλιον δ' ἐπέβαν πτολιπόρθιος μητρὸς ἑοῖο,
Λειμῆνα, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα, τὼ δ' ὄπιθε χέτην

Βήτην δ'

Ζηνὸς γὰρ τῷ ἀρίστου ἐν ἀγκαλίῃσιν ἰαύεις·
Ἦ ῥ᾽ ὃπο σήμερθεν ὑπέστορε καλὸν ἰμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δὴ οἱ θελκτήρια πάντα πέτυκτο·
Ἔνθ᾽ ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ᾽ ἵμερος, ἐν δ᾽ ὀαριστὺς;
Παρφασις θ᾽ ἥτ᾽ ἔκλεψε νόον πύκα τοῦ φρονέοντος·
Τὸν ῥ᾽ οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε
Τῇ νεῦ πῆτον ἰμάντα, πὺ δὴ ἐγκάτθεο κόλπῳ
Ποικίλον, ᾧ ἐνι πάντα πεπύχαται. ἀλλ᾽ ἔτι φημὶ
Ἀτρεκέως γε νεύσεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῇσι μνῶαι ἄεις·
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη.
Μειδήσασα δὲ ἔπειτα πὺ δὴ ἐγκάτθετο κόλπῳ,
Ἦ μὴν ἔνδον ἔχουσα δόλους, δῶμα Διὸς δυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ᾽ αἶψα λίπεν ῥίον Ὀλύμποιο,
Πιερίην δ᾽ ὑπέβασα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ᾽ ἐφ᾽ ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ἀκροτάτας κορυφάς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἀθόω δ᾽ ὑπὸ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ᾽ εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ᾽ Ὑπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ᾽ ἄρα οἱ φῶ χεῖρ᾽, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε·
Ὕπνε ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ᾽ ἀνθρώπων,
Εἰ ποτέ τοι ἐμεῖο ἔπος γε ἔκλυες, ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ, ἐγὼ δέ κέ τοι εὐδίην χάρεν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ᾽ ὀφρύσιν ὄφρα φάεινω,
Αὐτίκ᾽ ἐπεί κε ἐγὼ παλαλίξομαι ἐν φιλότητι.
Δώσω δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεί,
Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ᾽ ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας ὑπὸ δ᾽ ὑθρόν ποσὶν ἧσται,
Τῷ κεν ὑποσχοίης λιπαρὼ πόδας ἀλαπαζοι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα καταινήσαιμι καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅς περ γαίης πάσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίωνος ἄατον ἐκείμην,
Οὐδὲ κατεινήσαιμι, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.

Κλυθί, ἀμβρόσιε, ἐκ χροὸς ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
Ἔξοχ' ἀσηκάσασα τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος φορεῦτο.
Ζώσατο δὲ ζωστῆρι καλῷ ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
Ἐν δ' ἔλεχ' ἕρματα ἦκεν ἰδὲ τρήτοισι λοβοῖσιν,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ὡς ἠέλιος ὥς·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλέσασα μέρ' Ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, σφέας μῦθον ἔειπεν,
Ἦ ῥα νύ μοι τι πίθοιο φίλον τέκος; ὅττι κεν εἶπω,
Ἦ κεν ἀνήσεαι κατατεμνομένη τόγε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀήδω.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη πότνια θεὰ θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὖθι δ' ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγει,
Εἴ περ τελεσθήσεται γε, καὶ εἰ τελεσφόρον ἔσται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα δολοφρονέουσα πότνια Ἥρη·
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβης πείρατα γαίης
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτροφον ἠδ' ἀνέτειλαν
Δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε περ Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης ἠδὲ πόντου καὶ ἀστερόεντος Οὐρανοῦ
Τὼ εἶμ' ὀψομένη καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσι
Εὐνῆς καὶ φιλότητος ἀπὶ χόλῳ ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπίεσσι παρασπερχὲς θυμὸν ἐνεῖσα
Εἰς εὐνὴν ἔλθοιμι ὁμοφρονέουσά περ φιλότητι,
Λιπὰ κέ σφι φίλα τε καὶ αἰδοίοιο τοκῆος.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀμφαδὸν εἶναι.

Ζηνὸς

Δρηκαμίδι ἐπὶ ἡ οἱ ἔνα φρένες ἔδ' ἠδὲ μέμηλε·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀς ἀπόλοιτο, ἐπεὶ δὴ οἱ ἐπιφλάσθη.
Εἰ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεὸς μάχης κατὰ λοισθεν
Ἀλλ' ἔτι που Τρῶάν ἠμὲν πρις ἠδὲ μιδοντας,
Εὐρὺ κονίσσοισιν πεδίον σὺ δὲ ἑπόψεαι αὐτὸς
Φεύγοντας ποτὶ ἄξυ νεῶν ἀπὸ ἡ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν μάγ' ἄυσεν, ἐπασύμενος πεδίοιο,
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ὀπάζοι ἢ δεκάχιλοι
Ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
Τόσσιν ἐν στήθεσφιν ὄπα κρατερὸν ἐνέπνευσεν
Ἥρη Ἀχαιοῖσιν ἧ μίγα σθένος ἐμβαλὴ ἑκάστῳ
Καὶ δίῃ, ὅλλυκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' αὐτίκα στῆ χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
Στᾶσ' ἐξ' ἀλύμπιο ὀρόων βίη, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Αὐτὸν καὶ στίγητον ἧ δαίφρονα χάρμη ἧ θυμῷ·
Ζλῶα δ' ἰὼν ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης·
Ἤλυθον αὐτίκα συγκρὸς δέ νιν ὅπλετο θυμῷ·
Μξμιέλιξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη.
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον Αἰγιόχοιο·
Ἦλθε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην ἰδὲ ὀπτήσασαν ἰοῦσα.
Εἴποτε μιμήσαιτο φιλοπτύδα φιλότητα
Ἧ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπόμβρια τε λιαρόν τε
Χεῦαι ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔπηξε
Ἥφαιστος, πυκιναῖς ἧ θύρῃς σταθμοῖσιν ἀρῆρε
Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὔ θεὸς ἄλλος ἀνῴγει.
Ἔνθ' ἧγ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.
Ἄμβροσίῃ μὲν πρῶτα καθύπερθε ἰμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρε, χρόα δὲ ἧ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ περιθυαμένον ἦεν·
Τοῦ ἧ κατὰ μυρομένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ἔμπεσε· τὴν μὲν γαῖα πάτη ἧ οὐρανὸς ἄντην·
Τῷ ῥ' ἥγε χροὰ καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους, ἔπλεξε φαεινοὺς,

Ἀργαλέη· ἀτὰρ ἡμῖν ἐγὼν αἰείκοντας ἄριστα
Νῆας ἐϋσταμένας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἐς Ἀχαιῶν.
Νωΐ δ' εἰν ὃς τῆσδε κεμείνομαι μὴ τιν ἐτίσσω.
Ἢ νέον, ἠὲ παλαιόν· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Εἶς ἐπὶ τοι, καὶ δηθὰ μαχεσσάμενον κατὰ νῆας
Πεύσεαι· οὐ γὰρ ἔπειτα κατὰ στόμα γ' ἀντιβολήσας
Οὔνεκα δὴ γλωσσηρὸν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε
Πατρὸς δὴ ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γλῶσσάς τε ἔπος τε·
Τυδεΐδεω Θήβῃσι χολωτὴν γαῖαν ἀνὰ υἱέε.
Πορθεῖ γὰρ πεδίον πᾶσαν μιν ἀνὴρ ἐξενάριξεν
Ὤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Κολυδῶνι.
Ἄγριον ἦδὲ Μέλας σεῖστατος δὴ ἔην ἐπιπρέπε Οἰνεΐ
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ· αὐτὴ δ' ἔην ἐξοχος ἀνδρῶν.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε· πατὴρ δ' ἡμὸς Ἄργεϊ ναίων.
Πλαγχθεὶς· ὧδε γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν νεῖκος ὀδόμην
Ἄφθιτον βιότοιο, πολὺν δέ οἱ ἔκτοθεν ἄρουραν
Πυροφόρον τε πολύν τε φυτῷ ἔσκε κάρπιμος ἀμφίς·
Ἱππιάδην δὲ οἱ ἄριστον ἔσκε, κέκασσο δὲ πᾶσαν Ἀχαιὸς
Εὐχεῖν· τὰ δή μοι γήθεσκε καὶ ἀμφὶς ἐόντα φέρτα.
Τῶ νῦν δὴ μὴ ἐμεῖο γε καὶ ἀνὴρ ἄλλος ἀμείνων
Μῦθον ἀτιμήσητε πρὸ ἐμεῖο ἔπος τε ἐρύκω.
Δειλὸς γὰρ πόλεμόν γε καὶ ἀμφιδρύφιον ἀΐσσει.
Ἦλθε δὲ ἔπειτ' αὐτὸς ἐμοὶ ἐχώμεθα δίον ἑταῖρον,
Εἰ κε θεὸν ἐρέων πυκινὸν ἔπος ἐξερέηται·
Ἄλλως δ' οὐ πρωΐζοντες ἐπισσεύωμεν ἐπὶ πτόρθον τόν
Θυμῷ ἴσα φέρεσθε· ἀφίστασθ' ἠδὲ μάχεσθε.
Ὣς εἰπὼν ἀνὰ δ' ἆρε τὰ μάλα μὲν κλυτὸν ἠδὲ θοὸν ἔντο
Βῆ δὲ θέειν· ἐπὶ δὲ ἆρε σφιν δῶκε μενεπτῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλεωσκοπιὴν ἔσχε κρυτὸς Ἐνιπεὺς
Ἀλλὰ μετ' αὐτὸν ἴεν ἠδὲ παλαιοῦ φωτὸς ἑοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἄρα χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Κὰπ μὲν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδη νεῦ δή που Ἀχιλλῆος θοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐν στήθεσσι, φόνον καὶ φῶτας Ἀχαιῶν

Δρκε-

Οὕτω που Διὶ μέλλει ἐπαρήγιος ἔμμεν ἑταίρῳ,
Νοσφίσατ' ἐκ πολέμου ἀπ' Ἀργείων ἐυθρόνων Ἀχαιῶν.
Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτι πρόφρων Δαναοῖσιν ἀμύνει,
Οἶδα δ' ἐγὼ ὅτι τοὶ μὲν ὁμῶς μαχέονται ἄνευθεν
Κυδάνετ', ἠμὲν ἔγωγε καὶ αὐτὸς κῆρ ἐνὶ στέρνοις·
Ἀλλ' ἄγε δ', ὡς δὴ ἐγὼ εἴπω πιθώμεθα πάντες.
Νῆας ὅσαι πρόσθεν ἐρύσαντο ἅλαδε θαλάσσης
Ἔλκαμεν πάσας ἠρύσαμεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ὑψοῦ δ' ἐν δυσαέα ὁρμίσαντες μένομεν εἰ σπέρ κεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἵνα κἠ τῇ δόρπον τεταμένοι πολίμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἁπάσας·
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν ἐξ αὐτὴν νύκτα.
Βίλτερον, ὃς φεύγων πρόφυγῃ κακόν, ἢ πρὸ ἁλώῃ.
Τὸν δ' αὖ ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐλόμενον, αἰδ' ἄφρονες ἐκπέλεν στρατῷ ἄλλῳ
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν αἰδεστόν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Κτησιφόωντ' ἔμμεν; ἐΐσκεν δ' ὀϊζύϊ μὲν κακὰ πολλά,
Σίγα, μήτις ἄλλῳ Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο
Ὅστις ὅπιζατο ᾗσι φρεσὶν αἰσιμα βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πιθοίατο λαοὶ
Τόσσοι δ' ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ οὐτοσαμοῦ παΐζω φρένας, οὐδ' ἐνὶ πεπνυμένῳ
Ὅς κ' ἐθέλῃ πολέμοιο συνωϊστὴς τ' ἔμεναι καὶ
Νῆας ἐυσταμόους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν ὀξυτέρη γλυκίων ἐπικρατέουσι πέλῃται·
Μή μὴν δηΐου ἐν πρώτοισι μένοντες ἐγὼ καὶ Ἀχαιοὶ
Σχήσομεν πόνον, οὐδὲ μάχην ἅλαδ' ἑλκομένων νεῶν,
Ἀλλὰ ὑποπτήσουσιν, ἐφορμήσουσι δὲ χάρμης.
Ὧδέ κε καὶ βουλὴ δηλήσεται ἄρχεμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύμητις δῖος Ὀδυσσεύς·
Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πού με καταπτήσσοντα δύμεναι

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὄψιε τὸν ἐὼν ἐδυνήσατο πάντας
Αἰγιόχοι νῆας χαλέ- ν στείνοντο ἢ λαοὶ
Τῷ ῥ' ὑπερχρόνιος ἔρυσεν, καὶ πλῆσεν ἀπάσης
Ἠιόνος χόλος μακρὸν ὅσον συνὶ ἐρχατόωντο
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀφείοντες αὐτὸ καὶ πυκίμηλον,
Ἕζετ' ἐρειδόμενοι κίοσι ἀστράβοις· ἔχυτο δὲ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὑὸς ξύμβλ. ἦτορ γεραιὸς
Νέστωρ πηλῆϊ ὃν Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας πρὸς τὸν κρείων Ἀγαμεμνων·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρο κάεσσι
Δεύεαι· καὶ δή μοι ἐπὶ ἔσσεται ὃν τρόπον εἶπας
Ὡς τοτ' ἀπεμνήσαντο ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγοροῶντες
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν πρὸς τὸν Ἴλιον ἔνθα ἕκαστος
Πρὶν τινὸς ἐν νηῒ ἐναρφῆσαι χεῖρας ἀπ' αὐτοῦ·
Κεῖνό γ' ὃν ἀχρήϊον τεὸν δὴ τοῦτο πάντα τελεῖται·
Ὦ πόποι ὦ Ζεῦ καὶ Ἄλλοι ἐὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰ μοὶ δώσουσιν ἅμοι χόλον ὡς τὸν Ἀχιλλεύς
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ὀπὶ προὔμηνι ἕκαστοι,
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἦ δὴ νεῶτά γ' ἄτοιμα τετεύχαται ἠδὲ καὶ ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς ἐπεσσεύησε τιθέσθαι.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήϊπε τῷ ἐπιπλῶ
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῆς ἅλαδε ἔσεσθαι
Οἰδ' ὀπίνησι δοκεῖ μάχη ἐλίασσον ἔχεσθαι
Νωλεμὲς ὄφρ' ἂν ἔτι γναίνε μάλα περ σιομπάζωσι
Ὀππότεροι Ἀχαιοὶ ἐθεν ἀμφὶ νέεσσι μένονται·
Ὡς ὅπιν οὐκ ἂν ἔτι ἔτι ἀνὴρ ἐπὶ δηΐου ἔλθοι.
Ἡμεῖς δ' ὀφρ' ἐπὶ ἔσσεται ὅπως ἐσσυμένως ἐπάρξας
Εἶτα ἰὼν ῥίξ' ἐπὶ πόλεμον δὲ ἐκ ἔμμεν ἐελδόμενος
Δύμεναι· ἀλλά πως βουλήσομαι ὧδε ἔχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Νέστορ ἐπεὶ δὴ νῶϊν ὅπι πρόμηστι μάχονται·
Τείχεος δ' ἐκ ἐφάασθε τετυγμένου ἠδὲ πάφλου
Ἠδ' ἐπὶ πολλὰ ἔπαισαν Δαναοὶ ἐλάσαντο δὲ θυμῷ·
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῆς ἅλαδε ἔσεσθαι·

Οὔτω

ΝΕ'ΣΤΟΡΑ δ' ἐκέλαδε ἡγήτορα Πυλίων ἀγαθὸν περ ἐόντα.
Ἀλλ' Ἀτρεΐδαισιν ἅπασι μελήσεται ὧδε ἑκάστῳ,
Φράζεσθαι δίε Μαχάων ὅπως ἴσαι τάλλα ἔσονται ἔργα.
Μᾶλλον δὴ θώρηξιν ἐὺ ξεστοῖσι δαΐζων ἀμφ' ὤμοισι βάλεσθαι ἐπείγεται.

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πᾶσι κεδάσσεαι ἀγχίστοισιν
Εἰσόκε σὴν μεγάθυμον ἐὺ πλόκαμον Ἑκαμήδην
Θερμῇ λύσῃ ἀπὸ ἕρσῃ ἀποπλύνασα τ' ἐλαίῳ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι εἰς ὁμιλάδα.
Ὣς εἰπὼν, σάκος εἷλε τετυγμένον ὑΦ' ἑὸν υἱόν.
Κείμενον ἐν κλισίῃ θερσιμμέτῳ ἱππολόμοιο,
Χάλκεον ταμφαίνον· ὁ δὲ ἔχε ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο
Εἶλετο δὲ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Στὴ δ' ἐπὶ κλισίης, τάχα δ' εἰσόψεσθαι ἔμελλεν ἀρηϊ·
Τὸν μὲν ὀϊομένη, ὃς ἦ κλυτὰ δοιτας ὄπωδῆς
Τρῶας ὑφορβύμενος ἐρέμπῃ ἦ τεῖχος λίχαιον.
Ὣς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύμα κυφωθὲν
Οἰδόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὐτῆς· οὐδ' ἄνεμον τε θοὴν ἀλιαέτεα κέκλιται,
Πρίν τινα κορυμβήσαν ἀπὸ βιμβήσαι ἐκ Διὸς ἔλθῃ·
Ὣς ὁ γέρων ὀρμαίνε, διαΐζόμενος κῆρ θυμὸν
Διχθάδι' ἢ μιθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἦε μετ' Ἀτρεΐδῃσιν ἀγαυίμονα ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρεσὶν ἦεν ἀριστεύοντα τὸν ἄριστον
Βιῶναι ἠδ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐπ' ἀλλήλοισι θαμείζων
Μαρναμένοισι λάκε δὲ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένῳ ἢ ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δ' ξύμβλητο διοτρεφὲς βασιλῆες
Παφλαγόνων ἀνιόντι· ὅπερ βεβλήατο χαλκῷ
Τυδείδης Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
Πολλὸν γὰρ ἀπαίνυθε μάχης εἰρύσσατο νῆας
Θῖν' ἰὸ' ἀλὸς πολιῆς· τοὶ γὰρ πρόσθοι δὲ θοῇσιν
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ὑπὲκ πρυμνῇσιν ἐδείμαν.

Αἰγλήεντα δῶκε Διὸς θυγάτηρ. Ἀτρεΐδαο
Εἶδε δὲ μιν πρώτη, τέκε δέ μιν πότνια Ἥρη
Τιμήσασ' ὃ πάτηρ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλωνι.
Ὣς τοῦ ἰμερόεσσα φόβη κεφαλὴν φορέουσα
Πᾶσι μελλ' ἐν ἀγῶνι παρίστασθαι, ἐν δὲ παλαίστῃ
Μάστιγι ἰθύνεσκε θοὸν δόρυ μακρόν, ὃ οἱ χεὶρ
Δεξιτερὴ ἔτευξε Τρώεσσιν κυδιάσασα
Δουρὶ καὶ στέρνοισι πεσὼν ἔτι νηλέα χαλκόν.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο· τὴ δὲ μάλ' ἕποντο
Ἠΐθεοι, θεσπέσιον δ' ἐπὶ γαῖαν ὄρυτο λαός·
Ἀρβῆλοι δ' ἐπόρουσαν ὑπ' ἄκρον, ἀν δὲ λάθοντο
Ἀλκῆς· ἀλλ' ἰμάσθη Τρῶας ὀπίσσω ἀφίστη
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρωθεν ἴκεν αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ Η' Ξ.

ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀγαμέμνων συμβουλεύει τῇ στρατιᾷ καὶ Νίσσῃ ἀναχωρεῖν ἐξ Ἰλίου διὰ τὸν πόλεμον. Ἥρα δὲ τὸν μὲν Διὸς λανθάνουσα καταλαμβάνει καὶ τὸν ὕπνον πείσασα κοιμίζει τὸν Δία. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθεῖ καὶ πολὺ φόνον ἐργάζεται τῶν Τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βληθεὶς Ἕκτορα πλήττει· ὁ δὲ ἐμεῖ αἷμα λειποψυχεῖ δὲ καὶ Αἴας ὁ Λοκρός.

Ξῖ, Κρηΐδῳ λεχέεσσι καὶ ὕπνῳ ἥσατο Ἥρη.

ΝΕΣΤΟΡ

Βὰ δ' ἴμὴν ἔνθα μάλιστα μάχη κὴ φύλοπις ἦεν,
Ἀμφί τι Καβεσίῳλω κὴ ἀμύμονα Πελυδάμαντα,
Φάλκῃν Ὀρθαῖόν τε. κὴ ὄτρηρὸν Πολυφοίτην,
Παίλμυν τ' Ἀσκάνιόν τε. Μόρυν θ' ὑὸν Ἱπποτίωνος
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δ' ἄρ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν ἠΰτε πῦρ αἰθόμενον ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἠ ῥά θ' ὑπὸ βριαρῷ τε παρὸς Διὸς ἔσπετο πόδοιν·
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἅλὶ μίγνυτο· ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κύρτα, φοιτιόωντα πρὸ μὲν τ' ἄλλ', ἄλλα τε ἐπ' ἄλλοις.
Ὣς τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀκοντίζοντες, ἄλλοι τε ἐπ' ἄλλοις
Χάλκεοι μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βριαρὸς κορυθαίολος ἶσος Ἄρηϊ
Πρηνὴς μόρδνις· πρὸ δ' ἔσαν δ' ἔχε φαίδιμα πάντοσε ἴσως
Ῥινοῖσιν πυκινοῖσι πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς.
Ἀμφὶ δ' ἄρα κροτάφοισι φαεινὴ στείνατο πῆληξ.
Πάντη δ' ἀμφιφαλάγγας ἰὼν ἐπιειρᾶτο προμολίζειν
Εἴποις εἰ εἴξειεν ὑπαστίδα προβιβῶντι·
Ἀλλ' ἔ σύχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀγαυόν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλίσατο μαχεσαίβολα φωτα
Δαιμόνιε χαλδὸ ἐ δὲ πὶ δ' ἰδίσκεται ἔτως
Ἀργείους, ὅτινα μάχην ἀδάμαντος εἰρύσσῃ·
Ἀλλὰ Διὸς μέσῃ κεφαλῇ ἰδάλιμοῖν Ἀχαιοῖ.
Ἦθλύπε τοι θυμὸς ἰάλπεσθαι ἰξὸν ἀκοντὰ πάξειν
Νῆας ἀφαρ δέ τε χεῖρας ἀμύνειν εἰσόκε μὴ ἡμῖν
Ἦ τε πολυφθείσῃ ὑπαγορήσῃ πόλεμόν δὲ
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλύσσοντά τε θρασὺν θορόντα τε.
Σεὶ δ' αὖτε φημὶ χεδὸν ἔμμεναι ὑπασπίδιον φόβον
Ἀρῆος Διὶ πατρὶ κὴ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Θάσσον ἀπ' ἰρήκων ἔμμεν ἀκὴν ἐπέεσσι πιθέσθαι.
Οἵ τε πόδας τε δὴ ἔασι κουφότεροι πολέμοιο.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπίθετο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ὀπὶ δ' ἔσχε λαὸς Ἀχαιῶν.
Θαρσυνῶν δ' ὁ γ' ἄμειβε φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἴδω ἀμαρτοεπὲς, βαιάλε, ποῖον ἔειπες·

Αἶψα δ' ἐὺ στομάχῳ αὐτὸν, ἐπεὶ δὴ πρῶτα χολωθεὶς.
Ἠρᾶτ', ἠδ' ὠρμήθη ὄρει νιφόεντι ἐοικώς·
Κεκλήγων, διὰ δ' ἄστεος ἔπτατ' ἠΰτ' ὀπωπεύων.
Οἱ δ' ἐς Παντίδην κηπτλώσατο Πελυδάμαντα
Πρῶτα ἐπασσύτερον, ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δαναῶν τε βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀστάδμην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον Γρατάκου υἱὸν
Φοίνικ' ἀμφὶ προμάχοις διζήμενος ἔπλετο φωτὸς
Τοὺς δ' εὗρ' ἑσταότας πάμπαν ἀπημοναςἄλληλοιν
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νῆσι θοῇ πρὸ μνήστιν ἔχοντο,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχας ὀλέσσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχεϊ ἔασιν βεβλημένοι, ἠτεάμονοί τε.
Τὸν δ' ταχ' ἄρ' εὗρε μαχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσυνόμενον ἑτάροισι, καὶ ἐπορούοντα μάχεσθαι·
Ἄγχοῦ δὴ ἑστάμεν αὐτῷ προσέφη αἰχμητῇσιν ἐπέεσσι,
Δύσπαρι εἶδος, ἄριστε γυναιμανές, ἠπεροπευτὰ
Πῆ τοι Δηϊφόβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀστάδμης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Γρατάκου υἱός;
Πῆ δέ τοι Οὐρθαίος; νυν ὤλετο πᾶσα κορυθμὴ
Ἰλιος αἰπεινή νυν τοι σόοι αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτ' ἀντίον ηὔδα Ἀλέξανδρος θεοειδὴς·
Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀνώγει οὐκ ἀπάνευθε
Ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωήσασθαι πολέμοιο
Μέλλωσ' ἐπεὶ δὴ ἐμὲ πάμπαν ἀποίλακι θυμὸς ἔπαυσε.
Ἐξ οὗ γὰρ σεῦ νοστήσαμεν ἠμαθόεντος ἔτειρον,
Ἐκ τοῦδ' ἐμπεδὸν ἔστηκα, καὶ ἀμυνόμενος Δαναοῖσι
Νωλεμέως ἕταρούς τε καὶ ἔργα τάπασσεν ὅς σὺ μετηγᾶς.
Οἵων Δηϊφόβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεθον μαχρὴν τετυμμένω ἐγχείῃσιν,
Ἀμφοτέρω χεῖρε βάλον· φόνον δ' Ἥμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππως σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
Ἡμεῖς δ' ἐμμενέομεν τε καὶ ἐγρόμεθ', ὄφρά τι φημὶ
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅσον δύναμίς γε πάρεστι·
Πάρ δύναμις δ' ἀνδρῶν βροτῶν καὶ ἀτύζομον περάσαι.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειὸν φρένας ἧρος.

Ἴλιον εἰς ἄμ' ἕποντο πεποιθότες, οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρῶσιν μέγα κῦδος ἄροντες.
Δὴ ῥα τότ' εἰ μὲν πᾶσι σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρνατο Ἰφθίμη τε καὶ Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὅπιθεν βάλλοντες ἀλεύατον, οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· σὺν εἰκλόνεον γὰρ ἐΐστοί.
Ἔνθά κε λαθ' ἁλίαος κηλὼν δόρυ καὶ κλισίηφιν
Τρῶες ἐχώρησαν, πρὸς τ' Ἴλιον ἱερὸν ἵκοντο,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
Ἕκτορ, ἐμοὶ χαλεπόν· ἐσσι παραφράσσασθαι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι θεὸς δῶκε δαὸς πολεμήϊα ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις πεπιθέμεν ἄλλους·
Ἀλλ' ἄγε πάντα μάλ' ἐγὼν ἐρέω, ἥ κε φανείῃ·
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
Ἄλλῳ μὲν χορεσσῶ, ἑτέρῳ κιθαριστῦσ καὶ ἀοιδῶ·
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστῶ, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθῇ νόον εὐρύοπα Ζεύς
Ἔσθλ' ὀνίνησι δὲ τῷ γε πολλοὺς ἐπαμείρεται ἀνθρώπους,
Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνίγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶδι ἄρίστα.
Πανταχόθεν τοι κύκλον ἔχει πολέμοιο δαΐδας·
Τρῶες δὴ μεμάασιν ἐπὶ κοῖλας ἔβησαν.
Οἱ μὲν, ἀφιστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος καλέσον ἐνὶ σῇσι πάντας ἀρίστους·
Ἔνθα κε μᾶλλα πᾶσαν ὑποφρασσαίμεθα βουλήν.
Ἤ κεν ὑπὲρ νήεσσι πολυκλήϊσι πίσωμεν,
(Αἴ κ' ἐθέλωσι δαὸς δόμεναι κρείσσονι) ἢ κεν ἔπειτα
Παρ νηῶν ἕλκυσσιν ἀπήμονες ἦμαρ ἄγωμεν.
Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρῆις, ἐπὶ σφετέροισιν ἀνὴρ ἅπας πολέμοιο
Μίμνει, ὅτ', ἀκέοντι πεδίχω μάχης ἀφίστασθαι ὀΐω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἀδὲ δὴ ἔκτορι μῦθος ἀπήμων·
Αὐτίκα δὴ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὖτι ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ τεῖσ' εἶμι καὶ αἴτιόν εἰμι μάχεσθαι,

Αἶψα

Ἔνθ' ἔσταν Αἴδυτός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου
θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς ἐπ' ὀρυμαγδοῦ ἡμενὼ τὸ ὕστατον
τεῖχος ἐΰδμητον χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
ζαχρηεὶς γίνοντο μάχη αὐτοί τε καὶ ἵπποι
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ δαῒφρονες Ἐπιστρόφιοι
Σπουδῇ ἐπεσσεύοντο νεῶν ἔχον· αὐτὰρ ἐδύετο
Ὥσσον ὑπὸ σφενδόνην φλοιὸν ἔλοι Ἔκτορος ἔντος.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων ἐφεστιάδιον κλόνον εἶρον ἐπ' αὐτῶν
Ἦρχε δὲ τοῖς Πετεὼς Μενεσθεὺς δ' ἅμ' ἕσπετο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' εὖ· αὐτὰρ Ἐπειοῖ
Φυλεΐδης τε Μέγης τ' Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
Πρὸ Φθίων τε, Μιδέων τε, ἐΰκνημίδων τε Ποδάρκους·
Ἦτοι ὁ μὲν, βάτην δὲ μέσ· Ὀϊλῆος θείοιο,
Ἔσκε Μέδων Ἀϊτεὸς τε κασιγνήτω ἐξ ἀλόχοιο
Ἐκ Φυλάκης· τὸν μὲν ἄρα πατρὸς ἀνδρα κτανόντα τέκε
Ἰφικλὴ μητρυιὴ Ἐριωπὶς δῖ' ἔχ' Ὀϊλῆϊ·
Αὐτὰρ ὁ Φύλακον, παῖς τῶ Κυλαικίδαο.
Οἱ μὲν τοὶ Φθίην μεγαθύμων διαπρυχθέν τες
Νωΐτην ἀμυδὶς μὲν Βοιωτῷ μαχόντο
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου ἀλλ' ἀπὸ δαίου
Ἀλλ' ὅς τ' εὐνετῷ βόε οἴνοπα πυκτὸν ἀρούτω
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε πεφυγμένω ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνὸν ἵσταν κεραοῖσι πολὺς δ' ἀνακηκὶς ἱδρὼς
Τὼ μὲν τε ζυγὸν οἶνον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει
Ἰὼ μάλα κ' ὦκα τέμοι δή τε τίλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ πεφβιβάτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιϊν
Ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕποντ' ἑταίροι, οἳ οἱ στόρεσ' ἐξεδέχοντο,
Ὁππότε μιν κάματος τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἵκοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο.
Οὐ γὰρ σφι στείλαι ὑπήνη μίμνε φίλον κῦρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκοπαρήους ἱππιοδέτας
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ξυστούς τε καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξων καὶ εὐφεγγέος εἴλατο πάσσας

Ἴλιον

Ἐς Τροίην δ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν,
Ὃς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μίστον στάχος ἔπασι δουρὶ
Ἐγχυθέν, ὃδε διὰ θωρήσσετο χαλκὸν ἐλάσας.
Ἀλλ' ὃ μὲν ἐς πεδίον εἶθος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Πλῶτόσε πὰρ πάνσυρτον, ὅθι χθόα χαλκὸς ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπίοντος ἴεν χαλκήρεα ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κύστιν κατὰ αἰδοίων ἐξεπέρησεν.
Ἐζόμενος δ' ἑτάροισιν ἐφ' οἷσιν ἐνὶ χερσὶν ἑταίροιο
Θυμὸν ἀποπνείων, ἀνὰ τε σκαίρεσκε θαμὰ γαίῃ
Κειτο πάλιν· ὄφι δὲ σφιν ἀμύμονα μίλαν ἰδόντε
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο
Ἐς δ' εὖ ἑδραθέντα ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δὲ βασιλῆϊ γένετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ πάϊς μεγαθυμος ἀκοντιστὴς Χρομίος
Ξεῖνος ἐὼν Ἴλιον ποτὶ μὲν Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὄγε χωομένοιο φρεσὶν χαλκήρεα ὀϊστὸν
Ἧν δίου Εὐρύπυλος Πολυαίμονος υἱὸς ἀγαυὸς
Ἀφνειὸς τ' ἀγαθός τε, Κορωνίδα οἰκία ναίων.
Ὃς ῥ' ὀδύνῃσιν ἄνακτι μετὰ Τρώεσσιν ἔκηε·
Πολλὰ μὲν ἀμφ' οἱ ἔπιπτε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
Νόσφι ἰὼν ἀπάλαλτο φίλου οἱ ἐν μεγάροισιν,
Ἠδὲ μετ' Ἀχαιοῖσιν ὑπὸ Τρώεσσι δαμείῃ.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀρτάμενος ἴλιον δαΐου ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε συμφρίων, ἵνα μὴ πύθοι ἄλγεα δυρώ·
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμοῖο κιὼν κάτος ἔμβαλε δουρὶ
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· συγχεῖς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὶ εἰκελόωντο.
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἔπιπτε Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅπλῃ ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' αἶψ' ἀνὰ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰρ Γαμήλιος ἐπνοίησεν
Ὤπρωϊ Ἀργείοις, πρὸς ἦ δύνει αὐτὸς ἅμ' αὐτῷ·
Ἀλλ' ἴσχεν ῥ' ἃ πρὸ ποδῶν πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥῆξάμενος Δαναῶν πυκινὰς σάκας ἀσπιστάων.

Ὣς ὅ τυπὶ ἤσπαιρε μίνυνθά περ, ὅπ μάλα δηὶ,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἐρύσσατο ἐγγύθι ἑλθών
Ἥρως Μενελάος· τὸ δ' ὀκέως ὄπιθ' ἑλκάνυσε.
Δίπτυχον δ' ἔλετο ξίφεϊ χρόϊ πάλπε κόρυθα
Θρηϊκίαν, μεγάλην, ὀκτὼ δ' πτυφάλειαν ἔεργεν.
Ἤ μοῦνὸν ὀπλαγχθέντα, χαμαὶ πεπτηυῖά πε λαγὼν
Μαιμάων μ' ποσὶ καὶ ἐνδομάχῳ ἐνὶ μυκτῆ·
Τὸν δ' ἄρα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρεσσινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρεΐδης δ' ὄρσε εἶτα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βὴ δ' ἰπαπτιλήσας· Ἐλένια ἤεροι ἀΐχτα,
Ὄφρ' ὀδόμου χραδάω· ὁ δ' τύξα πῆχυν ἀνέπλα.
Τὸν δ' ἄρ' ὀιστεύοντι ὁ μοῦνὸν ἔχεϊ ὀξυόεντι,
Ἶπτ' ἀκαπτίσας, ὁ δ' ὀδόντι θυμῆνδι ὀίσῳ
Πεμμίδα μοῦνὸν ἔπειτα χ' ἥνδος ἐὰν ἰῷ
Θάμνος γύθον, ὀδόντ' ἔπαπο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ὀδόντι πλατέῳ πυοφόρῳ μεγάλῳ κατ' ἀλωῷ
Θερσόμενοι πύρα μέλαν ἀμφὶ χέρεσσι βάλωσι,
Πυκνῇ ὑπὸ λιγυρῇ κ' ἀκαμαντόχορ ἐρωῇ·
Ὡς ὀδόντ' ὠμοῖο Μενελάου κυδαλίμοιο
Μοῦνὸν ὀπ' ὀστέον ἦλθε πεπαρμένον ἐν χροΐ λευκῷ
Ἀτρεΐδη· δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
Ἶλλε βάλ' ἀντικρὺ διὰ χλοῆς· ἐν δ' ἄρα πέζῃ
Ἀντικρὺ διὰ χλοῆς ἐπάλη χαλκὸν ἔϊσχε.
Ἂψ δ' ἐπάερσε κύς ἰθὺς ἐχαίτεν κὴρ ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐπὶ μοῦνὸν μέτωπον ἔϊσχε
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χροὸς ἦρυσεν μεγάθυμος Ἀγαμέμνων
Αὐτῷ ὑ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ ἐϊδι ἀώτῳ,
Σφενδόνῃ ἰῷ ἄρα οἱ θηρῶν ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσας ὁρᾷ δ' ἐθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἥπατ' ἀγαμεμνονίῃ κακὴ θανάτοιο τέλος δὲ
Σὺν Μενέλαε δαμεῖσα ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐσιδὸν ἔπαν ἐσ' ἀλλήλοισιν ἰόντες
Ἀτρεΐδη μὲν ἔμαρτε παραὶ δὲ οἱ ἔπτατ' ἔγχος.
Πείσανδρον δ' ὁ στίχος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔπασεν· ὃ δὲ διὰ φῶτ' ἐλάσας ἐπὶ μαζὸν ἐλαίαν,
Ἔσχετο γὰρ στέρνοις ὄμῳ, κατὰ πλάσθη δ' ἐπὶ καμπῇ

Ε"στασαν ωὶ ἰσχόν τε κὴ εὖμέγεθε ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε πρῶτοι ἶσον φίλεν βοὴν ἀγαθέν πεπαίχοντες·
Τετρήχυιαν κρὶ δ' ἦμος νὺξ τὰ ἔρρεε χλεύη·
Οἱ δ' ἄλλοι μεμάασιν βοὴν ἀ ἄπρεκες ὀϊστῶν ἐρωήν·
Αἱ εἵατο δ' Ἀχαιῶν κρατερὸν ἐπορούσας·
Λαμπὸν τύψ' ὅτι οἱ τετραμμένον ὄξέι δουρὶ·
Ε'λλιπεν ἡ ἐπέρησε κατὰ ῥ' ἀσπὶς ἐκάβοιο·
Κ'ηρὶ κιχὼν δὲ εἰ ἔρυτο χρὼτο ἐυμμελίης·
Α'πὸ λοχῶ ἢ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας·
Οὗτος ἐπαΐξας ἀπὸ ἢ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν·
Η' τ' αἰὲν ἀνῶτα θέουσα διαμπερὲς ἀμφω ἔχε' ἰκμάς·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κ'ἀπτεσεν ἀμφω χεῖρε φίλοις ἑταίροισι πετάσας·
Α'ντίλοχος δ' ἐπόρουσε· κὴ αὐτὸν τόθι κὰπ' ὤμοιο
Π'αμπὰν ἀμφιβαλὼν· τρῶες ἢ ἐσθλὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Ο'ὐτάζον σάκος θὺρὺ παραὶ ὀλὸν· οὐδέ δυνάντο
Ε'ἴσω ὀπιπεύσαι πάρεσαν χροὸς ὑλὶϊ χαλκῷ
Α'ὐτὰρ ὁ λὰξ ἐπιβὰς ἑλκέων ἐξέρυσε μένος·
Ν'ώροψεν δ' ἐρύτο κὴ ἐν ποσὶν ἔβλετο μᾶλλον·
Ο'ὐ μὲν γάρ πω ἔγνω ὁδὸν ὀπίσω ἰέναι, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ
Σ'τῆσαθ'· ὁδὲ οἱ ἐΐσκε ἔχ' ἀντίος, ἀλλὰ μάλ' αὐτὸν
Σ'ύλησεν ἰλλόμενον· ἐπύστετο δ' ὀφρὶ· πίπτω
Η' ῥ' ἀκοντίσσας· ἐπὶ δ' ἔσσυτο ὁρμηθέντι
Α'λλ' ὁ λιὼν ἀ' ἀδάμαντα πεπυκόμενος κεφαλ' ὄμιλον
Α'σπίδιον, ὃς οἱ ἔπεσε στέρνον μέσον ὄξεϊ χαλκῷ
Ε'ἰσῦ δὲ ὁρμηθεὶς· ἀμύνατην δὲ ἑ αἰχμυλὼ
Κ'ηρὶ χαρεῖσα Ποσιδάων, βιότοιο μιγῆναι·
Κ'αὶ τὸ μὲν ἐν κονίῃσι μεῖ' ὡς τε πάλαι πεπεμένον
Ε'ν παλάμῃ Ἀντιλόχοιο· τὸ δ' ἤμυσε κατὰ γαίης·
Α'ὐτὰρ ὁ ἐπόρουσε ἐς ἔθνεα θοῦρος Ἄρηος·
Χερμαδίνην δ' ἁρπάξας μεταφρένων βάλε δουρὶ
Α'ἰσίμην τε μεσηγὺ κὴ ὀμφαλὸν ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' ἀρὴς ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Κ'ὴν ἔτορε· ἰὴ ἔπιξεν· ὁ δ' ἐσσύμενος πεσε δουρὶ·
Ι'ππασίην ὅτε βοῦς τύπτ' ἄρεσι βακχίλος ἀϊδήσας
Γ'ουνὰ δὲ γνὰμ' ἐλύοντα, ἕλιξ ὁ πάσσων ἀγῆσιν.

Ι'ϐντ' ἀλλήλοιν ταμέειν χρόα νηλεῖ χαλκῷ.
Αἰνείας ἦ ῥα θοῶτος ἀκόντισεν Ι'δομενῆϊ.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὖτε ἰδὼν ὑπαδύσετο χάλκεον ἔγχος.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατ' ἀρούρης,
Ὦκετ' ἐπιπρὸ ἄλιον στιβαχὴν δόρυ χαλκοῦ ὀρούσην.
Ι'δομενεὺς δ' ἄορ Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην.
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἑλεληθμένος ἄρδην.
Ι'δομενεὺς δ' ἐκ μὲν νεκυὸς δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσσύμενος ἐσύλα· τὰ δ' ἄρ' ἐτ' ἄλλα δυώκετο πύκλα χαλκῷ
Ὤμοιιν ἀφαλάσθαι· ἐπὶ ῥηϊδίη γε δέδυκεν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἔσαν οὐδ' ὀρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐποιχόμενος μεθ' ὁμὸν βάλεν, οὔτ' ἀλέασθαι·
Τῶ ῥα καὶ ἐν κραδίῃ μεγάλ' ἀμμιμάετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι θ' ἱππόμορα πόδας φέρον ἐς πτολίεθρον.
Τοῦ δὲ βάλλοντος σπουδὴ καὶ κόντεα δοῦπος ἀφειῶν
Δείδιε δ' ἀθάνατον δὲ οἱ ἔγχεα κόντα ἐμιμνέτην εἶναι,
Ἀλλ' ὅγε γὰρ τοῦτ' ἄμβροτον, ὁ δ' ἀτειρέα χαλκὸν ἔλασσε
Γίγνεται ἐν θυμοῖο δαΐζων ἔγχος
Ἔσχε· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἑλεληθμένος ἄρδην.
Οὐδ' ἄρα πω τὸν πότμος ὑπὸ κρατερὴν ὑμίνην
Γίγνεται ἐσθλὸν ἐόντα κραταιρῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ὅγε γὰρ ἀκρωνύχου ὀλύμνου ὑπὸ χθονὸς ἔσκεν νίφεται
Ἦτορ Διὸς βαλέειν ἐρεμνῇ, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐληλάμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀστεροπαίῳ αὐτοσχεδὸν ὦρμηθέσκην.
Δείδοκε δ' ὦκὺ δ' ἀπ' Ἀστεροπαίου πίσυνος φαεινῷ
Ἤρπαζε Μηριόνης ἠῢς θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βεβαχίονα τύψε· ἐπαλμένῳ ἐκ δ' ἔφορε χθεὸς
Λύγδην· περφάλεια χαμαὶ βόμβησεν πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξιὼν ἐπάλμενος αἰχμὴν ἀπὸ ὦμου,
Ἐξέρυσε θρασυμηδὲς βεβαχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Ἀψ δ' ἐτάρουν ἐκέλευε ἴέναι· ἐπὶ δ' ἔζετο Πολίτης
Αὐτοκασιγνήτοιο πολὺ μέγα χεῖρε πιθήσας,
Ἐξῆγεν δ' ὀλίγον δυσπαλέος· ὄφρ' ἵππω ἐπέτην ὠκείαε,
Οἳ οἱ ὄπιθε μάχης ἀπὸ πολλὸν ἐίργον

Α'λλ' ἔπευ, Α'λεξάνδρε κ' ἐπαμυνόμενός περ, ὃς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔτρεψε δόλιος ἔνι πυκτὸν ἰόντα.
Τὸν δέ τοι Ι'δομενῆος ἀμύμονος ἐξενάριξεν.
Ὡς φάτο τὴν δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
Βῆ δὲ μετ' Ι'δομῆνα μέγα πτολίεθρο μεμηλώς.
Α'λλ' οὐκ Ι'δομῆνα φόβος λάβε πολύγηθον ἰόντα,
Α'λλ' ἐμάχη ὡς ὅτε τὶς σῦς ὄρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅστε μάχεται ὁλοσπερχὲς ἐπορνύμενον πολλοὶ καὶ ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μενεαίνων ἠδὲ κύνεσσιν
Ὡς μάχεν Ι'δομενεὺς Δυκάονος, ὃς ῥ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ὅτ' ὀπόντα βροτοστυγέα δέ ἑ πατρὸς
Α'σκάλαφόν τ' ἠορῆν, Α'φαρῆά τε, Δηίπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Α'ντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δαῦτε φίλοι καὶ μᾶλα νέοι μάλα κάρτος ἀέξεσθε
Δειδιότες ὀπόντα πόλεμος ταχὺς ὅς μοι ἔπεισιν.
Ὡς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχε ἤβης αἶσαν, ὅς τε κρατερῶ ἐστὶ μέγιστον·
Εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γλήνοιμεθα τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἢ φέρεσιτο μάχῃ κρατερῶ ἠὲ φερεῖμεν.
Ὡς ἔφατ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἑνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσταν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσεν ἐπίλλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἠορῆν τε κρατερὸν Α'γχίσαο δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἕποντο μάλιστα
Λαοὶ δ' ἁπνυθ' ὡσεί τε μῆλα νέμοντο μῆλα
Πίμπλη' ἐπιβοτέων, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαὸν ἔθεν τε καὶ ὁπλοτέρους ἐπὶ τιμῇ.
Οἱ δ' ἀμφ' Α'λκάθοόν τε καὶ Αἰσύηταν ἐρύσσαν
Μακραῖσι ξυστοῖσι πρὸς στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον παναίθε' ἐπιτυκόμενος κατὰ δῖον
Ἀσπίδων· ἄμφω δ' ἄνδρες ἐπὶ προμάχοισι μάχοντο.
Αἰνείας τε καὶ Ι'δομενεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηϊ.

Βῆν δὲ

Πρεσβυτάτῳ δ' ἄπῃσι διαπρηνὴς Ἰπποδάμεια,
Τὴν τέκε οἱ κατὰ μοῖρα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεδέῃ πάσῃσι γὰρ ἵππων ἐκέκαστο
Κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσὶ τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὥριστος ἐνὶ Τροίῃ ἀρούρῃ
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆι Ἰποσταδέων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄφρα φάεσι ἀπήσῃσι δὲ φαίδιμα γυῖα.
Θῦπτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δουρ' ἀτ', ὄτ' ἀλέασθαι
Ἀλλ' αὖτε σχίλλω ἐν δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἀντῆμας εἰς αὐτὰ, σῆνδον μέσον, ὄφρα δι' αὐτοῦ
Ἦεν Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ θωρῆκτο ἀπὸ χροὸς ἠμὲν καὶ ὀλίζρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος ταῦ δουρὶ.
Δύπτησεν δὲ πεσὼν δόμυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἣ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον παλέμιξεν
Ἔγχεος ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀρίει μώνυς ἔρεμος Ἄρης.
Ἰδομενῆι δ' ἐκπαγλον ἐπηύξατο, μακρὸν ἀύσας.
Δηίφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐέλπομεν ἄξιον εἶναι
Τρῆς ἑνὸς αἰπὺ πρόσθαι, ἐπεὶ σὺ τῷ δοῦχας ἔπεσσι.
Δαιμόνι' ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵσασ' ἰόντι.
Ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνδάδε ἥκω.
Ὃς τεκέτην Μίνωα τέκε Κρήτῃ ὀπιδέργην·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάκτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν,
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο. Δηίφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἢ πρὸς τὸν Τρώων ἑταρίσσατο πὸ μεγαθύμων,
Ἀψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἷος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσετο κέρδιον εἶναι
Βλῶναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸ δ' ὕστατον εὗρε μάλιστα
Ἑσταότ' ἀεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὐδέ τι τίσκε.
Ἄγχοῦ δὲ στείμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τι σε κῆδος ἱκάνει.

Βεβρυχὼς, κάνεϵ δὲ δραγμιὴν αἵματοϵσσης.
Ε'κ δὲ οἱ ἰωὴ ϵἶχϵ πλήγη φρένας ἀμφ' ἀραφυίης
Οὐδ' ὄγε τόλμησϵν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Α"ψ ἵππους στρέψαι· τὸ δ' Α'ντίλοχος ὦρσϵ χάρμης
Δυερὲ μέσσα περήσας τυχὼν· ὁ δ' ἤρκϵσϵ θοὸς ἵππος
Χάλκϵον, ὃν φορέϵσκϵ, μάστι δ' ἐνὶ χϵρσὶ πέλϵν·
Αὐτὰρ ὄγ' ἀθρήσας ὀλοὴν ἐκ θυμὸν ἔκϵσϵ διφρου.
Ι"πποις δ' Α'ντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ε'ξέλασϵ Τρώων μϵτ' ἐϋκνήμιδας Α'χαιούς.
Δηΐφοβος δ' ὃ μάλα σχϵδὸν ἦλυθϵν Ι'δομϵνῆος,
Α'σπὶ σάκϵι φαίνων, καὶ ἐπόντισϵ δουρὶ φαϵινῷ.
Α'λλ' ὁ μὲν ἀσπίδα ἰδὼν ἀλύσατο χαλκϵον ἔγχος
Ι'δομϵνῆος ἀπὸ χϵρὸς βάλϵ· δοῦπϵσϵ δὲ πάντοσϵ δουρὶ.
Τὸν ἄρ' ὄγ' ἐν στήθϵσι βϵβαὼς κὴν νωλϵμϵς ἔπϵφνϵ
Δουρὶ τυθείς· φορέϵσκϵ δύω κϵφαλὰς ἀμφιφαϵίνω·
Τῇ ὑπὸ πᾶς ἐλέλιπτο δ' ὑπὲρ πλϵυρὸν χάλκϵον ἔγχος·
Καρφαλέον δὲ οἱ αἰχμὴ ὑπϵρρήξαντος ἄϋσϵν
Ε"γχϵι· καὶ ἄλιόν ῥα βαρϵίης χϵρὸς ἀφῆκϵν,
Α'λλ' ἔβαλ' Ι'πϵασίδην Υ'φιάδϵα ποιμϵνα λαῶν,
Η" που ὑπὸ στρϵφαδίην, ἔνθαρ δὴ ὑπὸ γούνατ' ἔλυσϵ.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀύσας,
Οὐ μὴν αὐτ' ἄπτος κϵῖτ' Α"ρης, ἀλλὰ ϵ' φημὶ
Εἰς αἴδαο θοὸν ἰόντα πυλάρταο κρατϵρὸν
Γηθήσϵιν κ[ρ]ατὶ θυμὸν ἐπὴν ῥά οἱ αὖτιος ἔπϵσσι.
Ω"ς ἔφατ'. Α'ργϵίοισι δὲ κῆδος γλυκὺ θῦϵ μάλιστα
Α'ντιλόχῳ· τὸν μάλιστϵ δαΐφρονι θυμὸν ὄρϵινϵν.
Α'λλ' καὶ ὣ' ἀχνύμϵνον ἔθϵν εἰς ἑταίρους,
Α'λλὰ θέων παρέβη, καὶ οἱ στάχυς ἀμφικάλυψϵ.
Τὸν μὲν ἔπϵιθ' ὑπασπίδιον δύο ἑτάροιϵ ἑταῖροι,
Μυρμιδόνϵς Ε'χίου παῖς καὶ δῖος Α'λάστωρ,
Νῆας ὅθι γλαφυρὰς φϵρέτϵιον, ἆρα σταχόντϵ.
Ι'δομϵνῆϊ δὲ λῆγϵ μϵνος μέγα· ἵϵτο δὲ αἰϵὶ
Η' ἔ τινα Τρώων ἐρϵβϵννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Η" αὐτὸς δουπῆσαι ἀμυνόμϵνον λοιγὸν Α'χαιοῖς.
Ε"νθ' Α'ισυήτην διοτρϵφέα φίλον υἱὸν
Η"ϵρο' Α'λιζώνων ἀγαμϵμνονίδης δ' ἰθὺ Α'γάστου,

Πϵσόβυ-

Ἀλλοτε δ' αὖτ' ἀρὴν ἰόντ' ἐπὶ κρατερὸν, αὐδάσκεσκε δ' ἰόντας.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν
Ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τό πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιος περὶ ἐὸν Δαναοῖσι κελεύσας
Γδουπήσας Τρῶεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ἄρσεν·
Πέφνε γὰρ Ὀτρυντῆα Καβησόθεν ἔνδοθι ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμιο μὲν κλέος εἰλήλουθε·
Ἤτοι ὃ Περιάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἠνάσσατο· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας, ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ἰὼν γήραϊ Πρίαμος ὑπέσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δ' ὄφρα θοὰς ὑπαοχέσαιτο πιθήσας.
Ἴδομενεὺς δ' ἀμφὶς πτύξατο δουρὶ θοείνῳ,
Καὶ βάλεν· ὑψι βιβάντα τυχών· ὁ δ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν ῥα ποτ' ἀμφὶς ἔχε μέσσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε.
Δούπησεν δ' ἄρα ὁ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φαίνετο δέ τι,
Ὀτρυνεύ, πέρι δή σε Διὸς θυγατρὸς ἐείδομ' ἁπάντων
Εἰ ἐπὶ δὴ πάντα τοι ἀθανάτῃ, ὅσ' ὑπόσχῃς
Δωδεκαΐδῃ Πριάμῳ ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἑλῶν.
Καὶ νῦ τοι ἡμεῖς ταὐτὰ γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν.
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄγμεν δ' ἐξαγαγόντες, ὅσ' ἡμέας, εἵνα σὺ ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὐτειχήτου πόλιν ἠδὲ.
Ἀλλ' ἕπευ ὄφρ' ὅρκια σύνθεσθαι πρὸ πύργου.
Ἀμφὶ γάμῳ ἐπὶ οὕτοι ἐνδήσεται ἡμὶν καὶ ἐμοί.
Ὣς εἰπὼν ποδὸς εἶλκε, κρατερὸν ὑσμίνηφιν
Ἦρως Ἰδομενεύς· τῷ δ' Ἄρηϊ δῦνε μενοινὴ,
Πεζὸς ποδάλτας· ἵππων· πὰρ δὲ πνείοντε καὶ ὦκὺ
Αἰὲν ἔχ' ἰκέσιος θεράπων· ὁ δ' ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα δαΐφρων· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Δαιμόνι ὑπ' αἰθρενύα διὰ πορθμὸν χαλκὸν ἔλασσεν.
Ἦριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἢ ἐλάτη ἠὲ πιτυς ἠὲ
Ἠὲ πίτυς βιοθρήτῳ τ' εὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊν ἔπηγε.
Ὣς ὁ πρὸ ἁὸ ἵππων καὶ ἅρματος ἐκτανύσθη

Βιβρύ-

Ἀνδρὶ δὲ κ' ἐοικὼς εἴξειε μάχας Τελαμωνίος Αἴας,
Ὅς θηητὸς τ' εἴη καὶ ἔδοι δηϊότητος ἀντίον,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγαλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν
Ἐν γ' αὐτοσχεδίῃ ποσὶ δηλήμονες ὄξιν ἐρείκειν·
Νῶϊν δὴ θὴν ἐπ' ἀριστερὰ ἴσχε φάλαγγας, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομέν γε καὶ ὅν τιν' ὀρίξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο Μηριόνης ἥ θοὸς ἀντίθεος Ἄρηϊ·
Ἦρχε δ' ἰὼν, ἕπετο δ' ἀοικότατος κλόνος ἀνδρῶν·
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
Αὐτόν τ' ἠδ' ἀράπονα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι·
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἵποντο·
Τῶν δ' ὁμοῦ ἵστατο νεῖκος ὀπὶ πρὸ μάχης πνέοντιν·
Ἔνθ' ἦ τοι μὲν ἔπειτα μενεπτόλεμος Ἰδομενῆος
Ἦμαρ ἐπὶ τόνδε πλεῖστα κόνις ἀμφὶς ἀλόα θῇσι,
Θεῖτ' ἄμυδις κοινῇσι μεγάλῳ ἰσταῖεν ὁμίλῳ·
Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δὲ ἐπὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἔφριξεν δ' ὑσμὶνη φθισήμβροτος εἰσχέμεν ἐπῶν
Μακρήων, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσι δ' ἄμαρτεν
Αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπολαμπομένων τε,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄνεδύς μάλα κεν θρασυκήρδιος εἴη
Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον· οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρονίωνε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τιτύσκετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔθηκε,
Κυδάνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Ἦθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
Ἀλλὰ Θέτιν κύδηνε καὶ υἱέα καρτερόθυμον·
Ἀργείοις δὲ Ποσειδάων ὀρέθουσα μετηύδα,
Λάθρη ὑποδὺς πολιῆς ἁλὸς ἦλθε πεδίοιο·
Τρῶσιν δὲμ μεμαυῖα. Διὶ δὲ κρατερὸς ἐπεμέσσατο·
Ἦ μὰν ὀμοστήρεσσιν ὁμοῦ γήθῳ, ἠδ' Ἰαπετῷ,
Ἀλλ' Ζηλῷ τε πρέπτερε γαίῃ τε καὶ πλατέϊ πόντῳ·
Τοὶ ῥὰ καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεύεαι, ἀλλὰ ἔπειτα·

Λάθρη

Ἄρβηϊ, ἰφθιμάων πολέων ἐπίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀλλοῖαι ἢ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ.
Οὐδέ κεν ἔνθα πόνῳ γε μιῷ καὶ χείρας ὄνοιτο·
Εἰ γὰρ λὰξ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ αὖ ἐν αὐχέν' ὄπαζε πάσσυτον, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος εἰπιδοίης
Πρόσσω ἰεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς
Ἑσταότε μύθοισι κατὰ φρένα λάβρα νεμεσσήσῃ
Ἄλλος σέ γε κλισίηθεν ἰὼν ἄλλου ὄζεμεν ἔλθῃ.
Ὣς φάτο Μηριόνης· ἦ θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀείρετο χάλκεον ἔγχος.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μίτεισι,
Τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερός τε ἀταρβὴς
Ἔσσυτ' ἰφθήσι ταλαφρονέοντα περ πολεμιστῇ·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρης μέτα θωρηκτάων,
Ἢὲ μετ' Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τόγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρωθι ἐπιρρέσι δὲ κῦδος ἔδωκαν.
Τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενῆς ἀγὸς ἀνδρῶν
Ἤϊσαν εἰς πόλεμον, κεκαρυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης προτέρῳ προὸς μῦθον ἔειπε·
Δουκαλίδη, πῇ τ' ἐπὶ μίμνοντας κατὰ δῆϊν ὁμίλου
Ἦ ὅτι δεξιόφιν πάντες στρατὸν, ἢ κατὰ μέσσους,
Ἦ εἰ καὶ ἀριστερόφιν; πῇ οὔπω δηΐοντο θοῶς
Δαΐφρονα πολέμοιο κορυσσόμενοι περ Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενῆα Κρονίδῃ ἀγὸς αὐτίον ηὔδα·
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἠδ' ἀγαθὸς ἔγχει καὶ ἐν στυφελίγῃ ὑσμίνῃ.
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἀσύφηλον πολέμοιο·
Ἔστον ἔα Πειραμίδην καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν,
Αἶψα οἱ ἀσπίτας μάλα πὰρ μεμαῶτι μὲ χεῦαι,
Κείνων νικήσαντι μιῷ καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἁλιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·

Ἀνδρὶ

Ἐς Τρφίλω. ὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν,
Ὃν ῥα τότ' Ἀπρείδαι μέτον στόμος ἔπασι δουρὶ
Ἐγχύθεν, ὐδὲ διὰ σφετέρων ἐτάρων ἐλάασαν.
Ἀλλ' ὃ γ' ἐπέφνεις ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Πλῶτόν τε πατ' ἄνδρων, μήτις χόλα χαλκὸ ἐ παύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπόνητο· ἴεν χαλκήρεα ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἰβδηγ' κτ' χῆ δεξιόν αὐ τὸν ὀϊστὸς
Ἀντιχρὺ χῆ κώστ' ὦ τ' αὐτέον ἐξεπέρησεν.
Ἐζόμβος ἦ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων.
Θυμὸν ἀποπνείων, ἄτε τε σκώληξ ὄπι γαίῃ
Κεῖτο ταθεὶς· ὄπι δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο
Ἐς δ' ἄρεσι δ' αὐτίσαντα ἄγον ποντοπόρον ἐπὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μὲ δὲ σφι πατὴρ κὶς δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ βαρὺ κράδη θυμὸν ἐπεκταμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γὰρ οἱ ἦεν πολέσι μὲ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὄγε χωόμενος φορέν· χαλκήρεα ὀϊστόν·
Ἦν δέ τις Εὐχήωρ Πολυΐδου μαντιος υἱός,
Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων·
Ὃς ῥ' ὀΐσθη χῆρ' ἀλιὼ κὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλὰ γὰρ οἱ εἶπε γέρων ἀγορητὴς Πολυΐδος,
Νέσσῳ ἐν' ἀγχαλίῃ φθίσθαι οἱ ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μιν' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῳάσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἄρα γῶν θυμὸν ἀλείεινεν Ἀχαιῶν
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πύθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν δὲλ' ὑπὸ ναθμοῖο κὶ ἔκτορος ὦκα ἦ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάνδτο δέμας πυρὶ αἰθομένοιο.
Ἕκτωρ δ' ἰὼν ἐπίπυς Διὶ φίλος, ἔλλ' τε ἦδη
Ὅππι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' αἶ κ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰ Γαμήλιος ἐπποσύγαμος
Ὤπρωὶ Ἀργείους, πορὸς ἦ. ἀΐνετο θυμὸν ἅπαντας·
Ἀλλ' ἴχεν ἦ τὰ πρῶτα πύλας κὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥῆξε δ' ἀμφοτέρας παλιὰς σίχας αἰσσομένοιο.

Ὣς ὁ τυπὶ ἢ σπαραμίνωθαί φῃ, ὅπ μάλα δλιὼ,
Ὄφρα οἱ ἐκ χρυὸς ἔγχος ἀνασσάσατ' ἰγλύθτι ἰλθών
Ἦρατο Μηριόνη τ' ἢ σκότος ὄχ' ἐκάλυψε.
Δαίπυρον δ' Ἐλεὼ ξίφεϊ χόλον ἦλασε κόρσλω
Θρηϊκίαν, μεγάλαν, ὅπο ἢ τευφάλειαν ἀέρξεν.
Ἡ μὰν ὅπο πλαγχθεῖσα, χαμαὶ πίτνχμέ πε Ἀχαιῶν
Μηριόνα μὲ ποσὶ κυνὶ ἐνδρμέμεν ἐκέμασπ.
Τὸν ἢ λατ' ὀφθαλμῶ ἰρύσσατὸ ὑξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδλω δ' ὄχε εἶσε βοὰν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βὰν δ' ἰπαπιλήσας Ἐλένα ἢεραὶ κὰκκπ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ ἢ τόξα πῆχυν κιέπλκε.
Τὸν δ' ἄρ' ὀιστεύσαν ὁμῶ ἔβλπε ὀξυόεντι,
Ἧτ' ἀκαπίσαν, ὁ δ' ἀδπὸν θυμῆνδι οἰσῶ
Πεϊραμίδης μὲν ἔπειτα χρὼ σπῆος ἐρύσσατο ἰῶ
Θάρσπος γυάλοιο, ἀδπὸ δ' ἔπλατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δὲ ὅτ' ἀδπὸ πλατέος πυοφόρου μῆλα λῶν κατ' ἀλωὴν
Θερσόπολοι κύκλοισι μελαινέχρεες ἔβαλε νῆδι,
Πυοιῆ ὑπὸ λιγυρῆ ἢ λεπιπτῆρος ἐρωῆ·
Ὡς ἀδπὸ στομάχοιο Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἠολλὰ ἀδπαλχομένη ἔπλατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρέδη δ' αὖτε χεῖρε βοὰν ἀγαθὸν Μενέλαον
Ἰλὼ ἐάλη· ἢ ῥ' ἔχε πέξαν ἰὺξοον, ἐκ δὲ καὶ ἔγχος
Ἀντίκρυ διὰ χρυὸς ἰπήλατο χαλκὸν ἔτχος.
Ἂψ δ' ἰπάγοντ' εἰς ἴθυν ἐχάλκευτο κὰρ ἀλείτων,
Χεῖρε παραπρεμάσαν τὸ δ' ἰσέλκετο μέσσον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χρυὸς ἕρυσεν μεγάθυμος Ἀγαμέμνων
Αὐτῷ ἢ ξωστῆρι ἰύσσόῳ εἴδε ἀάπτας,
Σφυδόνη μὲν ἔπειτα διέπρπσεν ἔχε τοιμένι λαῶν.
Πείσαν δρ' ἢ ἴθυν Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἦιεν δ' ἀγκ μιέσου χαλκὸν δαμασίπλοις πλάγ δέτ
Σὺν Μενέλαι δαμέϊ ἀγ ἐν αἰχμὴ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅπ δὴ κρείδὸν ἴσαν ἐσ' ἀλλήλοισιν ἰόντες
Ἀτρεΐδη μὲν ἄμαρτε παραὶ δέ οἱ ἔπτατ' ἔγχος.
Πείσαν δρ' ἢ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔπασιν ἀλλ' ἀπὸ φῶρ ἀλωήσατο χαλκὸν ἐλάστας,
Ἔχετο γὰ σάκεος ὄυρὺ, καπυλάθη δ' ἐνὶ χαλκῷ

Ε"σσυτ' ἀλλήλων παμίειν χρόα νηλεῖ χαλκῷ.
Κὺνέας ἢ ποσσὶν ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.
Ἄλλ' ὁ μὲν αἶψα ἰδὼν ἠλάσατο χάλκεον ἔγχος,
Αἶχμὴ δ' ἀμφὶ λίνειον ἀκοντιόεσσα πάγησε,
Ὤκεῖ' ἐπιρρὰς αἶλιν σιβαρὴς δόρυ θοῦρον.
Ἰδομενεὺς δ' ἄορ ὀξὺ ἐρύσσατο μίστυλλεν τε
Ῥῆξε δ' Θοάνικος γύαλον, διὰ δ' ἴπεα χαλκὸς
Ἧφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἐλάιαν ἀγρεῦσιν.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νεκυὸς δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσσύμενον ἄρ' ἄρ' ἐπ' ἄλλα δυώκατο πύκεα καλὰ
Ὤμοιιν, ἀσπαλίσθαι· ἐπήρατο γὰρ βοέῃσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπέδα γυῖα ποδῶν ἐὺ ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐποίχεσθαι μεθ' ὅμιλον βοὴν τ', ἀπ' ἀλίασθαι·
Τῶρα γ' ἐν σταδίῃ μιν ἀμείνατο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' ἰκέσιμφα πόδε φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δ' βάλλων ἀπονητὶ κάκοντισε δουρὶ φαεινῷ
Δαΐφρων δῖ' ἰὸν οἱ ἔχε κόρυν ἐμμενὲς αἰεί,
Ἀλλ' ὄγε γὰρ ποθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' ἀσπαστὸν κεφαλῆς δάλε δουρὶ
Τὸν ἐν ὁμίλου δὶ ὤμω δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχε· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἐλάιαν ἐρύεσκεν.
Οὐδ' ἄορ πώ τι πόπυσε βελέπτου δ' ὄβριμος Ἄρης
Υἱὸς ἑοῖο πατρός, ἐπεὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ' ὄγ' ἀρ' ἀκρῳ ὀλύμπῳ ἐπὶ χρυσείοισι νέφεσσι
Ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐρωήμων, ἵνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐρυκάνωσι πολῖται.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοκασίγνητον ὠμάσθην·
Δηΐτρου δ' υἱὸν ἀπ' Ἀσκαλάφοιο πέλωρα φαεινὼ
Ἤρπασε Μηριόνης ἠΰς θοὸς ἀπάλαντος Ἄρηϊ
Δευομένῳ βρεχίονα τύψε· ἐπάλμενος ἐκ δ' ἄορ χεῖρὸς
Αὐλωπὸν τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰχμητὰ θὼς,
Ἐξέρυσε τρυμερὸν βρεχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Ἀψ δ' ἐταίρους εἰς ἔσθη ἐρύζεσθαι· τὴ δ' Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος θοὸν ἀμφὶ μέσσον χεῖρε πιτνάσκε,
Ἐξάγων πολέμοιο δυσηχέος ὄφρ' ἵκανε
Ὠκέας, οἵ οἱ ἔπονθ' ἑτοῖμοι ἐν πολέμοιο

Α'λλ' ἴπευ Α'λεξάνδρο ἐπαμυνόμενος, ὃς σε πρῶτος ἔρ-
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα.
Τὸν δέ τοι Ι'δομενῆος ἀδυσμενέως ἐξεναίξειν.
Ὡς φάτο τοῖ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ μετ' Ι'δομῆνα μέγα πτολίπορθον μεμαυῖα.
Α'λλ' οὐκ Ι'δομενῆα φόβος λάβε τλύγετον ἐόντα,
Α'λλ' ἐμβὴ ὡς ὅτε τις σῦς ὄρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὼν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ· φρίσσει δέ τε νώτοιο ὕπερθεν
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μενεαίνων ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
Ὣς ῥίμφα Ι'δομῆνα ἐπ' Ἀινείαν μενεχάρμην
Αἰνείας θοὸν ἔγχος ἐν ἀνδράσιν ἀμπεπαλέσθαι
Ἀσκάλαφόν τ' ἀσοφόν, Ἄφαρόν τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δευτε φίλοι· κακὰ μοῦνος ἐέλμενα δείδια δ' αἰνῶς
Μὴ δὴ ὀπόντα πόδας ταχὺς ὅς μοι ἔπεισιν.
Ὣς ἔφατ'· ἐν δ' ἄρα πάντες ἔνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσταν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἐπέρρωσε σὺν ἀμφιστόμοις ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἀστερόπην τε Ἀγήνορά δ' ἶον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἕποντο αὐτὰρ ὄπισθε
Λαοὶ ἕποντ' ἀσπίδες μὲν ἐπ' ἀλλήλῃσι τέθειντο
Πυκνοὶ ἐν βοτάνῃ· γάνυται δ' ἄρα τε ῥῖνα ποιμήν
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸ ἐνὶ στήθεσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαὸν ἐΐσκιον ὀπαδόωντα οἱ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφὶ Ἀλκαθόῳ αὐτοκασιγνήτῳ ἀρήιθοοι
Μακρῇσιν ξυστοῖσι πρὸ στήθεσιν ἠὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον καναχίζε πυκασκομένων κατὰ δῆμον·
Ἀλλήλων δὲ δ' ἀνδρὶς ἀρήιοι ἔξοχοι ἄλλων.
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἐνυοῖ.

Εἰσὶ

Πρεσβυτάτῳ δ' ἄπῃσι ξυναπτομένῃσι Ἰπποδάμειαι,
Τιλὼ τοὶ κίρι φί ποτε πατὴρ ἠ πότνια μήτηρ
Ἐν μεδόῳ πᾶσιν γὸ ἐμιν ἐπίλιπε ἐκέκαστο
Κ' ἄλλοϊ ἠ ἐργοπινίδὲ φρενὶ τοῦϊκα κάμιν
Γῆμεν αἰνὴρ ὥρισος ἐν Τροίῃ ἠγαθέῃ
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆι Ἰποσταδέων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄφιν φαεινὸν, πίθηκος δὲ φαίδιμα γυῖα.
Θὔπω γὸ ἐξοπίσω φυγέειν δυνατ', ἔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ' αὖτε σπίλιω ἠ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἀπ' ἔμπας ἐς αὐτὸ, σῆθος μέσον ὄφρα δαείῃ
Ἥρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὀλέθρου.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεπτόμενος ὠρὶ δυρὶ·
Δύπτηκεν δὲ πεπώνδου δ' ἐν καδίῃ ἐπεπίγῃ,
Ἠ ῥὰ οἱ ἀπαλέξουσα ἠ οὐλίαχον πολέμιξεν
Ἔγχεϊ ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀρίεν μέσσος ὄξμος Ἄρης.
Ἰδομενῆϊ δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὐσας,
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐέλπομεν ἄξιον εἶδ
Τρῆς ἑνὸς ἀντιφόνους, ἐπεὶ οὐ θὰ δύχεται αἶσα.
Δαιμόνι' ἀλλὰ ἠ αὐτὸς ἐναντίος ἴσασ' ἐμεῖο.
Ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος ἀθάν' ἐκγένω.
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ὀπίεσσιν·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάκτα,
Κρήτῃ ἐν ἀπείρονι· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Σοί τε κακὸν ἠ πατρὶ ἠ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο Δηΐφοβος δὲ διχὰ δὴ χα μερμήριξεν,
Ἠ πρὸ που Αἰνείαν ἐπαρήιον ἐπὶ μεγαθύμων,
Ἦ αὖ ἀπαχωρήσας, ἢ πειρήσαι τε ἠ οἷος.
Ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοκέεσκε κέρδιον εἶδ
Βλῶσιν ἐπ' Αἰνείαν· τὸ δ' ὕστερον εὖρε μάλιστα
Ἑσσόμενον· αἰεὶ γὸ Πριάμου ἐπεμήνιε δίῳ
Οὕνεκ' ἄρ' ἐν πολλοὶ ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὐδὲ τίσκετ'.
Ἀσχὸ δὴ ἐσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε νῦν σὲ μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τι σε κῦδος ἐγείρει.

Α'άθτη δ' αἰὲν ἐγὼρε χ Ϛ ςρατὸ, αὐδὲ ἰδοικὼς.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς ἠ ὁμοίιε πολέμοιο
Πείρας ἐπαλλάξαντας, ἰὼ' ἀμφοτέρῳσι τάνυσσαν,
Α'βρήκτόν τ' ἄλυτον τε, τὸ πολλῶν γοιώατ' ἔλυσιν.
Ἔνθα μεσαιπόλιΘ ὧρ ἰὼν Δαναῖσι κιλδὼσας
Ι'δομῆνις Τρώεσσιν ἐπάλιδΘ ἐν φόβον ἄρσιν
Πέφνε γὼ Ο'ἰρυνῆα Καβησόθεν ἰνδοι ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μΫ κλέΘ εἰληλάθῃ:
Ἦτοι ὃ Πειάμοιο Συγατρῶν εἶδος ἀίςω,
Καστιάνδρην, δι'άςδιον· ὑπέχετο δ' μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης αἰκόντας, ἀποσίμεν ἡμας ἀγαθῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρον Πείαμος ὑπέχετο, κὴ κατένθυσε
Δωσίμεν· ὁ δ' ἅμαρτε· ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ι'δομῆνις δ' αὖτιὸ πτύχετο δουρὶ θαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβῶτα τυχὼν· ὁδ' ἄρκισε θώρηξ
ΧάλκεΘ ὃν φορέεσκε· μέσῳ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δόπησεν δ' ἁπιδών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φάνησέν τε,
Ο'ἰρυνεῦ, πέρι δή σε Τροῇῶν αἰνίξομ' ἁπάντων
Εἰ ἐπὸν δὴ πάντα τελευτήσῃς ὅσ' ὑπέςης
Δαρδανίδῃ Πειάμῳ ὁ δ' ὑπέχετο δυγατέρα δῶ.
Καὶ νέ τι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποχόμεθα τελέσαμεν.
Δοίμεν δὴ Α'τρείδαο θυγατρὸν εἰδοκρέες δῶ,
ἌργεΘ ἐξάγαγόντες, ὀφ' ἡμέτερον, εἴκε σὺν ἄμμιν
Ἰλίε ἐκπέρσῃς εὐτειχέα μῶνον ἰκέσθαι.
Α'λλ' ἔπευ· ὀτρ' ὄπι νῆσοι συμβάμεθα πρὸπαρέσιον.
Ἀμφὶ γάμῳ ἐπεὶ οὔτοι ἐιδνεται· καὶ καὶ εἰμόν.
Ὣς εἰπὼν, πρὸς εἶλκε, χ Ϛ κρατερῶ ὑσμίνῃ
Ἦρως Ι'δομῆνεύς τῷ δ' Α'ΐΘ ἦλθεν ἀμυντήρ,
Πεζὸς ποσὶν ἔπεσιν· τὼ δ' πεύσετε καὶ δ' ἄμων
Αἰὲν ἐχ' Λυκίοχος θεράπων· ὁ δ' ἴετο δυμῷ
Ι'δομῆνα ἕλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενΘ βάλε δουρὶ
Δαμὸν ὑπ' αἰδοίης διὰ ποδὸς δ' χαλκὸν ἔλασσε.
Ἦριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῖς ἤριπεν, ἢ σχερὸς,
Ἠὲ πίτυς βιοδρήτῳ τ' οὔρεσι πάπτηνες ἄδῃς
Ἐξίταμον πελέκεσσι νέμεσι, νήϊον ἔδῃ.
Ὣς ὁ ποδὸν δ' ἴπασαι κὴ δίφρου καῖτο πανυσσὶς,

Βιξευ-

Ταρβεῖ, ἐπεὶ δὴν πρῶτον ἐπίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρχὸν ἢ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ.
Οὐδέ κεν ἔνθα τόν γε μάχῃ καὶ χεῖρας ἄνοιτο·
Εἰ γὰρ δὴ καὶ βλῆτο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ αἰὲν ἐν αὐχέν' ὄπαζε πίσω βιλὸς, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος εἰλυπόδης
Πρόσσω ἰεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαρίσειε.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ νέπυ ταῦτα λιλαίμεθα νηπύτιοι ὣς
Ἑστάότ· ἐμέ γε τις καὶ ἀφαυρότερος νεμεσήσῃ
Ἀλλὰ σέ γε κλισίηνδε καὶ ἐς νῆας θοὰς ἕλκω
Ὣς φάτο Μηριόνης δὲ θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηνδε σὺν εἴλετο χάλκιον ἔγχος.
Βὴ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολίεθρο μεμηλώς.
Οἶδε δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δε μέτεισι,
Τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερός τε καὶ ἀτρεκὴς
Ὅστις τ' ἐφόβησι καὶ ἀφραδέεσσι πρὸ πολέμοιο·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρης μέτα σῶρ ἐπέσθην,
Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα πάγχυ
Ἔκλυον ἀμφοτέροισι· πόρεν δὲ κῦδος Ἀχαιῶν.
Τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀρχὸ ἀνδρῶν
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν δὲ Μηριόνης πρότερος προσέφη μενεχάρμην·
Δουκαλίδη, πῆ τ' ἦε μέμονας κῆρ τετληότα δμῶας
Ἢ ὅτι δεξιόφιν πάντες σφαρὰ, ἢ διὰ μέσσους,
Ἢ εἰ ἀριστερόφιν; ἐπὶ οὔ ποθι ἔλπομαι ὧδε
Δηϊοτῆτος πολέμοιο κεκηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀρχὸς ἀντίον ηὔδα·
Νῆσοί μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμωμήτην εἰσὶ κὴ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἠδὲ καὶ ἐν στεδίῃ ὑσμίνῃ.
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἀσύφηλον πολέμοιο·
Ἕκτορα Πριαμίδην καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν,
Αἶψα οἱ ἑστήξουσι μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Καὶ νικήσαντι μάχῃ καὶ χεῖρας ἀάπτοις,
Νῆας ἐπιφρήσσειν, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·

Ἀνδρὶ

Ὣς ὅ τυπὶ ἤσπαιρε μίνυνθά περ, ὄπ μάλα δηὼ,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἐρύσσατο ἰῷ ἐνὶ θυμῷ
Ἦκεν Μηριόνη τ' ἠῢ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δαΐφυρον δ' ἔλε θοῦριν ἐπὶ ξίφει χαλκὸν ἄορτε κόρυθι
Θρηϊκίῃ, μεγάλῃ, ὑπὸ δ' ἴππειαν ἔρεξεν.
Ἣ μὲν ὑπὸ πλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, χερμαὶ πεπυκνὴ πὶς Ἀχαιῶν
Μέρμερα μήδεα μὴ ποσὶ καὶ ἐνδορύσσῃ ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἄρα κατ' ὀφθαλμὸν ἐρείσασα ἐξ ἔκαλυψεν.
Ἀτρείδης δ' ὄχεσφιν ἐὺς βασιλῆος ἀγαθοῦ Μενέλαος
Βῆ δ' ἐπαμείλησας ἐλίσσετο δ' ἡνία καλὰ
Οὖρε δόρυ κραιπνόν· ὁ δ' ἔτρεσε πῆχυν ἀνεψιὸς
Ταὶ δ' ἄρ' ἐναρτήτην· ὁ μὲν ἔσχεν ὀξυόεντι,
Ἕστ' ἀκαχὶν ἀπύσας, ὁ δ' ὑπὸ νθμῆσιν ὄϊσεν
Περαμίδης μὲν ἔπειτα χθὼν σῆσε βεβαὼς
Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πυὸφιν μεγάλ ἰὼ κατ' ἀλωῆς
Θερσόπολοι κύσαμις μελανίχρους ἢ ἐρίβωλοι,
Πυοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ ἰὼ λελιημένος ἐρωῇ·
Ὡς ὑπὸ στομάχου Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Βιὸλὶν ἀπὸ πλαγχθεὶς ἐλάβετο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρεΐδη δ' ἄρα χεῖρα βαλὼ ἀγαθὸ Μενέλαε
Ἰὼ ζάλεν ἠΐ ἔχε πῆχυν ἰύξοον, ἐκ δ' ἔρυσε πύξῳ
Ἀντικρὺ διὰ χροὸς ἐὺ ἤλατο χαλκὸν ἔγχος.
Ἂψ δ' ἐπάερσε κύς ἰθὺ ἐχάζετο κὴρ ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας τὸ δ' ἐρύσσατο μείλινον ἔγχος
Καὶ τὸν μὲν ἐκ χροὸς ἕρυσεν μεγάθυμος Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' ξυνέηκεν ἐΰσφυρον ὄϊς ἀάντῃ,
Σφυδόνι ἰῷ ἔρεπε δὲ ἐπὶ στῆθος ἔχε ποιμὴν λαῶν.
Πέρσεν ὀρθὸν δ' ἰθὺς Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Ἥλατ' δ' ἄγκ μιῆς κακὴ θανάτοιο πύλῃ δὲ
Σὺν Μενέλαε δαμεῖσ' ἐν αἰνὴ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐσάδην ἦσαν ἐὼ ἀλλήλοισιν ἰόντες
Ἀτρεΐδη μὲν ἔμελλε παρὰ δὲ οἱ ἔτρεσε λαός.
Πέρσεν δρῦ ἔτι δ' ἔσκε Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Οὔπασιν ἀλλ' ἐπὶ ἔσκε διὰ ἔσχε δωὴ κατὰ χεῖρα ἐλάσσας,
Ἔχετο γὰ σάκος ὄμῳ, κατὰ κλαίδη δ' ἐνὶ καμπῇ

Α'λλ' ἴπευ Α'λεξάνδρε ἐπαμυνόμενος, ὃς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔτρεφε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα.
Τὸν δή τοι Μενέλαος δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο τοῦ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θέλγεν.
Βῆ δὲ μετ' Ἀλέξανδρον μέγα πολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἀλέξανδρον φόβῳ λάβε πηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἐμοὶ ὃς ὅτε τις σῦς κάπριον ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλῶν ἀνδρῶν
Χάρμῃ ἐνὶ οἰοπόλοισι φερέσσεται ἠδὲ τί οἱ τὸν ὕπερθεν
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λαμπέτον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μενεαίνων ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
Ὣς Μενέλαος Ἀτρεΐδης ἐπόρουσε, δὸς ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ὅτ' ὀπώπει βαιὸν διὰ δυσμενέων δὲ ἐπάλμενος,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Φαίνοπά τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δεῦτε φίλοι καὶ μ' οἶον ἀμύνετε δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ὅτ' ὀπώπει ἐπάλμενον ἐς μεγάθυμον.
Ὣς ἔφατ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἴσα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσταν, σάκε' ὤμοισι κλιναντες.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσε σὺν ἡγησιπόροισιν,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἀγαυὸν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν αὐτὰρ ὄπισθε
Λαοὶ ἕποντ' ἀσπίδας μετ' κτίλον ἔσσεντο μῆλα
Ποιμένι βουκολέοντι γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸ ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαὸν ἑὸν περὶ σημαδόωντα ἑοῖο ἄμπι.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀγχισιάδῃ αὐτοκασιγνήτοιο ὁρμήθησαν
Μακρῇσιν ξυστοῖσι πρὸς στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον παναίζε πτυσσομένων κατὰ δῆμον·
Ἀμφήλυθον δὲ αἴθρης αἰγλήεσσα ἔξοχοι ἄλλων.
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀτάλαντοι Ἐνυαλίῳ.

Εἰς τὴν

Α'λλ' ἴπευ Α'λεξάνδρο ἐπαμυνόμενος, ὃς σε πρῶτος ὄφ-
Γαμβρὸς ἐὼν ἔτρεψε δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο.
Τὸν δέ τοι Ι'δομενῆος ἀλαστορος ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο τὰ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ μετ' Ι'δομῆνα μέγα πτολίπορον μεμαυῖα.
Α'λλ' οὐκ Ι'δομῆνα φόβος λάβε πλυζόμενον ὥς,
Α'λλ' ἐμοὶ οὐκ ὄτε τὶς σὺς ἔριφος ἀλκὴ πεποιθώς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον σολλὼ καὶ δρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φείσατ' ἐλθόντος δέ τ' ἀπ' ἄντην ὄρθιον
Ὀφθαλμὼ δ' ἀρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγε, ἀλέξασθαι μενεαίνων ἠδὲ καὶ ἄλλους.
Ὣς μένε Ι'δομῆνα ἐπιδευὴς Δυκαλίωνος,
Λίνειαν ὀτόντα βοὴν ἀγαθὸν δὲ ἐπέρεσε,
Α'σκάλαφόν τ' ἀφαλόν τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνῃ τε καὶ Α'φαρῆϊ μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δευτε φίλοι ἦ μ' οἶος ἀμύσσετε δεῖδια δ' αὐτῶς
Αἰνείαν ὀτόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν,
Ὡς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἀναίρειν.
καὶ δ' ἦχθ' ἥβης αἶσαν, ὅς τε κράτει δεῖ μάγιστον·
Εἰ χὲ μιν ἄμπλακίῃ γε λάβοιμεν τὸ δ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἰψά κεν ἢ φέρεσθον μέγα κράτει ἢὲ φέρεμμεν.
Ὣς ἔφατ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἔνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσταν, σφὰς δ' ὦμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἐπέρεσθαι ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἀγαθὸν, καὶ Α'γήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν αὐτὰρ ἕποντο
Λαοὶ ὅσοι θ' ὡπλίτο μετ' αὐτοῖς ἔσσετο μῆλα
Πίμπλαθ' ὑπὸ βοτάνης, γάνυτο δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαὸν ἔθνος ὀπαδοὺς ἐοῖ ἀμφί.
Οἱ δ' ἀμφ' Α'γαθόον αὐτοκασίγνητον ὁμιλέοντες
Μαχρῖσιν ξυσοῖσι περὶ στήθεσσι δαΐζον
Σμερδαλέον καναχὴν ἐπιτυσσομένων κατὰ δοῦπον
Ἀλλήλων· δὴ δ' αὖθι κατ' ἔξοχοι ἄλλοισι
Αἰνείας τε καὶ Ι'δομῆνεὺς ἀτάλαντοι Ἄρηϊ.

Εἴτ'

Ἀλλ' ἤτοι σὺ μὲν ἄμμι χερὶ κρατὸς, αὐδὴ ἰδυίης.
Τοὺς δ' ἔγειρε κρατερὴς καὶ ὁμοίης πολέμοιο
Πείρας ἐπαλαλήθοντας, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσται.
Ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτον τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαμπόλιος ὣρ' ἐὼν Δαναοῖσι κιχήσας
Ἰδομενῆος Τρῳσὶν ἐπάλυκτος ἐν φόβον ἦκεν
Πέφνε γὰρ Ὀτρυνῆα Καβησόθεν ἔνδοθι ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμιο μὴν κλέος εἰληλούθη·
Ἤτοι ὃ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀείσω,
Καλλίστην, τὴν οὔ τις ἐπήρατος ἔσκε γυναικῶν,
Ἐς γάμον, ἀντιάσειν· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας, ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δὲ ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δ' ἔπειτα θοὸς ἐφέστατο πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' ἀλίωτο πυκάσσατο δουρὶ θοῷ περ,
Καὶ βάλεν ὑψι βιβάντα τυχὼν· ὁδ' ἤρικε θώρηξ
Χάλκεος ὃν οἱ ἔσωθεν ἐμίσγετο πῆχυς.
Δούπησεν δ' ἄπιδνος· ὁ δ' ἐπεύξατο, φαίνετό τε,
Ὀτρυνεῦ πρέσβιστε Δολιχίων ἀνάκτων
Εἰ ἐπὶ δὴ πάντας τοι ὑπόσχεσις ὅσσ' ὑπέσχες
Δαναοῖσιν Πριάμου ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα λῶν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν.
Δοίμεν δὲ Ἀτρεΐδαο θυγατρὸς εἰδοσαίης,
Ἄργι θοὴν ἐξαγαγόντες, ὀφρ' ἡμέων, εἶνα σὺν ἄμμιν
Ἴλιόν περ ἐπίρωμις εὐναιόμενον πολεῖτον.
Ἀλλ' ἕπευ ὄφρ' ὅτι νῆϊ σὺν ἀμφιβάθεσσι πορέωμεν.
Ἀμφὶ γάμου ἐπὶ οὕτοι ἐύδματα καὶ κεἰρώμεν.
Ὣς εἰπὼν ποδὶ εἶλε, κρατερὴν ὑσμίνην
Ἦρχε· Δολιχίωνι δ' Ἄρηϊ ἶσος ἐβήτην
Πὰρ δὲ φόβος· ἵππων τὸ δ' ἐπείγετο καὶ θὲ ἄμαξαν
Αἶψα δ' ἐχ' ἱδρώοντας θεράπων· ὁ δ' ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα δαΐφρονα βάλλε δουρὶ
Δαμὸν ὑπ' αἰθερέην ἁλὶ τοῦ δ' ἔχε χαλκὸν ἐλέσθαι.
Ἦιπε δ' ὡς ὅτε τις δρῖς ἢ ἔρεπτον, ἢ ὄχεφιν,
Ἢὲ πίτυς βλωθρὴν τὸ δ' ἔμπεσε τέκτοσι πᾶσι
Ξέσσαι ἐν ὄρεσι πελέκεσσι νέεσθαι ἐΐσκειν.
Ὣς ὁ τοῦ δ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο προπάροιθεν

Ταρβεῖ, ἐπεὶ δὴν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρρᾶται δ' ἄρα τε μενεμήνυα ἐν δαὶ λυγρῇ.
Οὐδέ κεν ἔνθα πόνον γε μάχῳ καὶ χερσὶν ὄνοιτο·
Εἰ γὰρ δὴ μέ κε βλεῖο πονεύμενον, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ αὖ ἐν ἀσπίδι γε διαμπερὲς ἔγχος ἐλάσσῃ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος αἰχμὴ ἀφέλοιτο
Πρόσσω ἰεμένοιο· μάχῃ δ' ἐπιδημιοεργῷ.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λιλαιώμεθα νηπύτιοι ἔπη
Ἑστάότε μέν κε τις ὑμφιάλους νεμεσήσῃ
Ἀλλά σ' ἐγὼ κλισίηνδε καλέω ἕνεκ' ἔξοχα δόρπου.
Ὡς φάτο. Μυρεόνης δὲ θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀείρετο χάλκεον ἔγχος.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μέτεισι,
Τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ὅστε τε καὶ πάγχυ ἰφάνοντα ταλαφρονέοντα περ πολεμιστήν·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρης μέτα θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα πώγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρωθι πιέρωσι δὲ κῶδος ἐδώκαν.
Τοῖσι Μυρεόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγὸς ἀνδρῶν
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μυρεόνης προτέρους προὔφη μῦθον ἔειπε·
Δουκαλίδη, πῆ τ' ἦρ' μέμονας κατὰ δηϊοτῆτα ἴμεναι;
Ἦ ὅτι δεξιόφιν πάντες στρατὸν, ἢ κατὰ μέσσους,
Ἦ ἵνα καὶ ἀριστερόφιν; ἔπι οὔ ποθι λώιόν ἐστιν
Δηϊοτῆτα πολέμοιο κορυσσομένοντας ἀρῆξαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς αἰτιον ἠύδα
Νήεσσι μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἠδὲ καὶ ἐν στεδίῃ ὑσμίνῃ.
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσύμενον πολέμοιο·
Ἕκτορα Πριαμίδην καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν,
Αἶψα οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μαχέσθαι,
Κήδεα νωλεμέως μιν μὲν καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐσιφῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Βάλλοι αἰνόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·

Ἀνδρὶ

Τὸν μὲν ἐπαΐξας ἔνεικεν, ὁ δ' ἐν ξυῒς ὀπτῆλας
Ἦεν ἐπὶ κλισίης· ἐπὶ γὰρ πολέμοιο μεμήνει
Ἀντάων δ' ἰὼ ταχυτέρφ κρείων Ἐνοσίχθων,
Εἰσάμενος φθονέων λαοσσόον Ἀνδραίμονος υἱὸν Θόαντα
Ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Κάλυδῶνι,
Λιτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ,
Ἰδομενῆα κρατερὸν βελεφόρτην τοῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχοντ' ἐς Τροίην ἀπειλήσαν ὑψιμέλαιναι·
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς αἰπὺν ἔνιπεν·
Ὦ Θόαν, οὔ τις σεῖο νεώτερος ἐγχειρήει
Γιγάσκεσθαι ἔπειτα· σὺ δ' ὀπτεύεμεν πολεμίζειν·
Οὔτέ τινα δίω ἔχειν ἀκήριον, οὔτέ τις ὄσσα
Εἴκων, ἀϊδρείῃ πολέμου κακὸν ἀλλά τε οἶσθα
Μέλεις δὲ φίλον εἶδος ἐπ' ἀμφιβρότῃσι Κορίνθῳ,
Ναιετάεις δ' ἀπάλαιτος ἀπ' Ἄργεος ἐνδυκέως Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γάρ τε παφλάζοντ' ἰθυντῆρα
Ὀτρύνεις ἢ καὶ ἄλλον ὅτις μεθίητα ἴδηαι·
Τῷ νεῦ μήτ' ἀπόλῃσθε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ·
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσηδάων ἐνοσίχθων,
Ἰδομενεῦ, μή πῶς τις ἀνὴρ ἔτι νοσφίσατίειν
Ἐκ Τροίης ἀλλ' αὐτὸν κύνες μέλπητρα γλύοιτο,
Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μετὰ πῆμα μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρὴ
Σπεύδειν· ἀμφὶ δ' ὄφελος πέλεται δύο περ τε καὶ οὐ τε.
Συμφὼ δὲ σθένεϊ πέλεται δυσφόρα καὶ μάλα λυγρά.
Νῶϊ δὲ καὶ κακὸν ἀγαθοῖσιν ὀπιπεύομεν μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἴεν θεὸς ἀμπόνου δώρου
Ἰδομενῆος δ' ὅτε δὴ κλισίηθεν εὐτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, χερσὶ δὲ δοῦρε
Βὰν δ' ἴθυς ἀστεροπῇ ἐοικὼς, ἣν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε πυριστεφέος ὀλύμποιο
Δεικνὺς σήματα βροτοῖσιν ἀρίζηλα δὲ τε αὐγάς.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνην δ' ἄρα τοῖ θεράπων εἰς δῦ πεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἐπὶ κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκειον ἧκεν
Οἰτύλου υἱὸν τ' ἐσθλὸν ἀνέρος Ἰδομενῆος.

Μηριόνης

Ἴλιη ἥ γ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, ὄφρ' αἶψα ἵκηται
Ἴσόπεδον, τότε δ' ἔπι κωλίνδηται ἰσοῦ μάχοιο τρο-
Ὡς Ἕκτωρ, εἷος μὲν ἀπείλεε μίσγετο θαλίῃσιν
Ῥεῖα δ' ἐλθέσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Κτεῖνα, ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐπέκυρσε φάλαγξι,
Στῆρε μάλ' ἐγχειμφθείς. οἱ δ' ὦτόν γε Ἀχαιῶν,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγόοισιν,
Ὧσαν ἀπ' σφείων· ὁ δ' ἀναπάλμῳ θ' ἅμα πάλλων
Ἤϋσεν δ' διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς.
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχέμαχαι
Παρμένετ' ἔπι δηρὸν ἐμοὶ χάσσοισιν Ἀχαιοί,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφίσιν αὐτοῦ φύτευσαντες·
Ἀλλ' (βίῃ) χάσσονται ὑπ' ἐγχεϊ, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσε θεῶν ἄριστος ἐελδόμενος πόσις Ἥρης.
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μετ' ἀμφοτέρῃσι καὶ ἀμφοτέρωθεν.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Περμησίδης· πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα παντοσ' ἴσην
Κῶπα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προπροθίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο πιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καί βάλεν, ἠδ' ἁφάμαρτε κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην·
Τρυφάλῳ δ' ὑπὲρ ἦλθε μετώπιον ἀμφιδάσειεν
Ἐν κορυφῇ ἑὰ ἄγχι δολίχον δόρυ· Δηΐφοβος δ'
Ἀσπίδα ταυρείην ἀπὸ ἕο, δείσας ἦ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἄλλος
Ἀψ ἐτάρων, εἰς ὅν τε ἑὸν κεχάζετο, χώσατο δ' ἀνδρῶν
Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὀξυόεντος·
Βῆ δ' ἴέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὄφρα μεγάλου δόρυ μακρὸν ὃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάχοντο, βοὴ δ' ἀσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δ' ἦ παρὰ Τηλαμώνιος δῶρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν·
Ναΐδι δ' Πηδαῖον πρὶν ἐλθεῖν ὑῒ Ἀντήνορος,
Κύρνῳ δ' Περάμοιο νόθῳ ἴκελ' Μηκιστηϊάδῃσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δολίωνα νέος ἦλυθον ἀμφιέλισσαι
Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δ' Τρώεσσι.
Ναΐς δ' παρὰ Περάμῳ· ὁ δέ μιν τέκε δουρικλυτῷ

Μεσσηγὺς Τελαμώνιος καὶ Ἰδομενῆος ἀνάκτος·
Εἶδ' ἵππους ἰσήνας Ποσειδάωνι ἐοικώς,
Λύσας ἐξ ὀχέων, ἐπὶ δ' ἀμβολάδην ἐκάλεσσε εἰπών
Ἔδμεν' ἀμφαφόων ἢ ποσὶ πόδας ἔβαλε χερσίν,
Ἀρήκτοις, ἀλίπλοις, ὅρπ' ἔμπεδον αὖθι μίμνειν
Νοσφίσαντα θοὰς ἀκτὰς, ὁ δ' ἐς στρατὸν ὦρτο Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἅμα πάντες μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄζεσκον, ἀϋτάχοι, ἤλπετο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν κτείνειν δὲ παρ' αὐτόθι πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Ἀργείοις ὦτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴδηλε πρόσθε πρόσθεν μιμηῶτε καὶ αὐτὼ
Αἴαντε, σφὼ μάλ' κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἄλκης μνησαμένω, μηδὲ κρυερῷο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἐγὼ γ' ὑπερίδια χεῖρας ἀείρω
Τρῶας, οἳ μίγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
(Ἓξουσιν γὰρ ἅπαντας ἰῢνωπίδες Ἀχαιοί)
Τῇ δὲ μάλ' αἰνότατον πολεμίζειν μήτι πάσῃσιν,
Εἰ μὴ σφὼ αὐτὼ θεὰ φίλα μήτι πάσσῃ,
Ἔκτωρ, ὃς Διὸς υἱὸς ἐλαύνεος πολὺ φέρτατος ἔῃ.
Σφῶϊν δ' αὖθι θεῶν τις ἐπὶ φρεσὶ πολλὰ τέτυκται
Αὐτώ θ' ἑστάμεν αὐτοῦ κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τὼ κε καὶ ἀσχαλόωντα περ ἐξορόσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὦκυπόρων εἰ καί μιν ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρῃ.
Ἦ, καὶ σκηπανίῃ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκίνησε, πλῆσεν δὲ μιν ἀλκὸς κρατερῆσιν,
Γυῖα δ' ὑπὸκ λαφερὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐτὸς δ' ὡς τ' ἴρηξ ὠκὺπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥα τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης ἐσεμάσσατο αἶψα
Οἰωνὸν πεδίοιο διωκέμεν ὄρνιν ἄλλον·
Ὣς ἀπὸ τοῦ ἔσσυτο Ποσειδάωνι ἐοικὼς.
Τοῖσιν δ' ἦγε θοὸν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντε προσέφη Τελαμώνιον υἱὸν,
Εἴ περ, εἴτε τις ἄλλος ἐπὶ Δαναοῖσιν ἔχησιν

ΕΥ'Σ δ' ἐπὶ οὖ Τρῶας πὴ Ἕκτορα νηλεὶ πήλασεν,
Τὰς αὖθι ἔα ὧδε τῇσι πόνοι τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν·
Νωλεμέως, αὐτὰς ὃ πάλιν τρέπεν ἔντεα φαεινά,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν κατὰ ἔρκεα καὶ ἅφαρ,
Μυσῶν τ' αἰχμήχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Εἰς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄφρα φαείνοι.
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἔέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρῳῇσιν ἀμηχέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴ ἔσχε κρείων ἐκατόγχειρ.
Καὶ γὰρ ὃ θαυμάζων ἧστο πόλεμόν τε μάχην τε.
Τ' ὄφρ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Γάργαρον ὑλήεντα
Θρῃκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὃγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρῳσὶν δαμναμένους, Διὶ δ' ἤρατερὸς κὴρ ἐπέπαστο·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ οἰκυίας· τρέμε δ' ὕλη μακρὰ καὶ ὄλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρεῖς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο πήμαρ
Αἰγὰς ἵν' ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα εἴνετον λίμνης
Χρύσεα αἰθομένοιο τετεύχατο, ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπὸ δ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέοισιν ἐϋτείρησιν κομόωντε,
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γλῶε δὲ μάστιγι
Χρυσείῃ εὔτυκτον, ἐϋδμήτῃ δὲ πέβησε·
Βῆ δ' ἐλάαν ὑπὲρ κύμαθ' ἅλαδε· τὼ δ' ἀμφὶ ἄνακτα
Πρῴρηθεν κήτεα μυθήσαντο θοὰ πανσύδην·
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' εἰς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσσελμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τις σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,

Ρ ῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρῃς θαλεροὺς πόδας ἠδὲ καὶ ὤμους
Βειθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πυ μῶκον ὀρώρει
Ἐχθήτην, σαυλὴν δὲ διέτμαγλυ ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶας ὑπαΐριπτο· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑποπταλίμπτ' ἠὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸ ἔιεσο πολὺ χερσὶ δεξιτερῇσι
Δοιδὼ ἔχων ὄκα οἱ πες μινύρυκά κορ διέτ βολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πυ ας πυρὶ δ' ὅατε δῃδὴ
Κίκλετο Τρῳάσιν ἐλιξάμενον δ' ἀμφὶ δ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπορβαίνειν, τοὶ δ' ὀτρωίοντι πίθοντο.
Λύπησα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰς
Πομπὰς ἐστίχωντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας αἰὰ γλαφυρὰς· ὅμιλος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

Γ Λ Ι Α Δ Ο Σ Ο Μ Η Ρ Ο Υ Η Ν.

Ρ Α Ψ Ω Δ Ι Α Σ Υ Π Ο.

Θ Ε Σ Ι Σ.

Ποσειδῶν νικωμένοις ἐλεῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέροις τοὺς Αἴαντας παρορμᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει, καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καὶ πέντας ἄλλους· πολλοὶ δὲ αὐτῷ καὶ ἀριστεῖς· πρῶτον μὲν Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος τοῦ καὶ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπὶ μὲν πολεμίους, καὶ μεγάλας ἀμφοτέροις τὴν ἀναιρεθῆναι.

Νῦν δὲ Ποσειδάων Δαναοῖς κρατὺς ὄπασε λαόν.

ΖΕΥΣ

Ὣς τ' ὀλίγῳ εἰν χώρῳ ἐρίζητον πόδας ἴσης·
Ὡς ἄρα τῶν ὀλίζονες ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπ' αὐτῷ
Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ σπῆσιν βοείας
Ἀσπίδας δυκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' ὀτάζοντο κατ' χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ἠ' μὴν ὄπιθ' στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων· πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς·
Πάντη δὴ πύργοι τε καὶ ἐπάλξεις αἵματι φοινῷ
Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ Τρώων τε Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς εἶδώουτο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἴσχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀλιπλὴς,
Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ ἔριον ἀμφὶς ἑλίσσει
Ἰσάζουσ', ἵνα παῖδα τὴν ἀεικέα μισθὸν ἀρῆται·
Ὡς μὲν τῶν ὅτε ἴσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
Πεῖν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπὸρ τρῶν Ἕκτορι δῶκε
Πρωτομάχῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο πεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἦλτο δὲ διαπρὸ θύρης Τρώεσσι μεγαυδὴς,
Ὦρτο δ' ἰποδόκμοι Τρῶες ῥήγνυντό τε πεῖχος
Ἀρηϊφάτοις νηυσὶν ἐπὶ θεσπεσίας πῦρ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουσαν·
Ἴθυσαν δ' ὅπα πεῖχος ἀολλέες· αὐτὰρ ἔπειτα
Κρατερὰς ἐπέβαινον ἀνὰ χθὼν ἀκὰ δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Ἑστήκει πρόσθεν πυκνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἰών· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπὶ νῶμα ἐπ' οὐδεσι καὶ ὀχλίσσειαν·
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τόν οἱ ὑλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἐπίρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ὡς Ἕκτωρ ἴθυς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἳ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρὰς ἐχεφώτας·
Δικλίδας, ὑψηλὰς δοιὰ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δ' ἡλὶς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας·
Εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.

Τεῦκρ' ἦ Γλαῦκον κρατερὸν πατ' Ἱππολόχοιο
Ἰφθίμους ἐπάσυμβλον βάλε τοίχου ὑψηλοῖο,
Ἧ ῥ' ἴδε γυμνασθέντα βοὰς ἀγαθοὺς παρεόντας
Ἄψ δ' ἀπὸ τοίχου ἅλτο λαθών, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσας, κὴ θυμὸν ἀπειλήσειε.
Σαρπήδοντι δ' ἄρος χόλος Γλαύκου ἀπόντος·
Αὐτίκ' ἐπὶ τ' ἐνόησεν, ἄμυδις δ' ὀλίγη ἐμεμήκει·
Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
Νύξ', ὅτε δ' ἴσασιν ἔγχος· ὁ δ' ἐπόμβριμος ἔπτατο δουρί·
Πρυμνὴς, ἀμφὶ δέ οἱ βρέχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ·
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπάλξεις ἐρύσατο χερσὶ σθεναρῇσι,
Ἐκ δ' ἄλχ', ἡ δ' ἔπεσε πᾶσα διαμπερὲς ἀμφὶ δὲ τεῖχος
Τεῖχος ἐμυμάσθη, πολέσας ἐπὶ δοῦπος ἀρούρας.
Τὸν δ' Αἴας κὴ Τεῦκρος ὁμοκλήσαντε νόησαν
Βιβλήκειν πλαμύξ· περὶ δὲ πύργοφι φαίνετ'
Ἀσπὶς ἐμὴ μεγάθυμος· ἀλλ' Ζεὺς ὄλεκε ἄμυνα
Παυδόμενος δ', μή τινεσσιν ὅπη θρώσκωσι δαμεῖν·
Αἴας δ' ἀσπίδα ἰὼξ ἐπάλμενος ἦ δὲ διὰ πολέμου
Ἤϋθεν ἐγχείη, συφὲς ἔξεπε δὲ μιν μεμαῶτα·
Χάσκησεν δ' ἄρα τυπτὸν ἐπάλξιος δὲ ἔπεσε πάμπαν·
Χαῖτε, ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐάλωτο κῦδος ἀφέσθαι·
Κέκλετο δ' αὖ κείνεσσιν ἐρίζεμεν Λυκίοισιν·
Ὦ Λύκιοι πῆ τ' ἄρ' δὴ μενεπτόλεμος ἀλκὴ;
Ἀργαλέον δέ μοι ὄζει κὴ ἐφθίμῳ πολεμίζειν
Μοῦνῳ ῥηξάμενόν γε, θεὸς ὡς καὶ νηυσὶ κέλευθον·
Ἀλλ' ἑπόμεσθ' ἀγέοντι πολὺ φέρτερον ἔμμεναι ἔργον·
Ὡς ἐφάθ', οἱ δὲ διακτὸς ὑπὸ δίσκους ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ἐπείθοντο. ἔνθα μάλιστα φάλαγγας
Ἀρηΐοι δὴ ἔπειθον ἐναρηρότα φάλαγξας.
Τεῖχος δ' ἔντοσθεν μέγα δὲ σφιν φάτο ἔργον·
Οὔπω γὰρ φθάμεν Λύκιοι Δαναῶν ἐδύσαντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θοὰς δὲ καὶ νηυσὶ κέλευθον·
Οὔπω πω ἀγχιμαχηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύωντο
Πύργους δ' ἀμφὶ ἕκαστα πύλας ἐπέβησαν·
Ἀλλ' ὥστε κύμα ἔρχεται ὀρθὸν ἀνέμου ἐναρίμου
Ἀθρήσας ἐπὶ νῆας ἔχει πεδίοιο ἐναρίμου

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
Βαῖν' ἄλγεα θέλγων ἀνδρῶν τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Στῆ δὲ μέσῳ Ἀτρεΐδης ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Αἴας θ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἦλθον δὲ Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἴμεν, ἔφρα πύκιον μύθων ἀκούσειαν ἁπάντων
Ἀμφοτέρῳ μὲν μᾶλλον· (ὁ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἐπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τεὶ ἀξέται αἰπὺς ὀλέθρῳ,
Ὧν δὲ νῦ θέρσαν Λυκίων ἀγοί, οἵ τοι ἄρηος
Ζαχρηεῖ τελέθουσι κρατερὴν ὑπομίνας.)
Εἰ δὲ κὴ ἐνθάδε γε πόλεμος καὶ νεῖκος ὄφρειε,
Ἀλλὰ γὰρ εἶῳ ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσθλὸς ἰὼν καὶ πότνια μήτηρ.
Ὣς ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Αὐτὰρ Ὀϊλιάδῃσιν ἔπος πτερόεντα προσηύδα,
Αἶδι, σοὶ μὲν ἔπειτα μάλ' ἐπτοίηται θυμὸς
Ἐξαύτις Δαναοὺς ὀτρύνειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόων πολεμίζω·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν τοῖν τεύξωμαι.
Ὣς εἰπὼν φαεινὸς ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦλθε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.
Τοῖς δ' ἅμα Παιδείων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα,
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκανον.
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον· ἐρεμνῇ λαὶλαπι ἴσοι,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπιγρομφίοισι δ' ἴκοντο.
Ἔνθα μιν Λυκίων ἡγήτορες ἵππιοι ἀμφὶς
Σεῦ δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ἆρτο δ' αὖτε.
Αἴας δ' ἕσσυτο Τελαμωνίου αὖθι κατ' ἄκρης
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπίκλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀχριόεντι βαλών, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπερτατος· οὐδέ κε μιν ῥέα
Χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι φέροι ἀνὴρ οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὃ δ' ἄρ' ὑψόσε πέτρον ἐμεῖρε.
Θλάσσε δὲ τετρῳφάλου κυνέης σὺν δ' ὀστέα λάβρος
Πέπτ' ἔντοσθε κάρηνα· ὁ δ' ἄρ' ἀφνειὸν περὶ οἶκον,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστεόφυμος.

Ἦμαρ τῷμοιρίδιον, ὅτι τ' ἄρετο μητίετα Ζεὺς
Νηυσὶμὲν αὐτῶν τε, πρὸς αὖ σφόμενόν τε τὰ κῦδος,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέεν ἔμπεδον, ὄφρα κελεύθῳ
Τληλίην ὀρέσαι κορυφὰς καὶ πρόσσονας ὄλμους.
Καὶ πεδία λατιτῶτα, καὶ αἰδηρῶν πίονα ἔργα,
Καὶ τ' ἰὸ ἁλὸς πολιῆς κέλευθα λιμένσι τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δὲ μὲν πρὸς πλαίζιν ἐρύκετο, πάλλα τε πάντα
Εἰ ὑατα καθύπερθ' ὅτ' ὀπυίοι Διὸς ὄμβρος.
Ὡς τῷ ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
Αἱ μὲν ἄρ' εἰς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων εἰς Ἀχαιούς
Βάλλοντ' ἀμφὶ τε τεῖχος ὑπὸ πᾶν, δοῦποι ὀρώρει.
Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἔην Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ὧρσεν ἐπ' Ἀργείοισι λέοντ' ὡς βουσὶν ἐλιξίν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
Καλὴν χαλκείην, ἣν ἔξοχα τεῦχε δαΐφρων
Ἥφαιστος, ἐντυναὶ δὲ βοείας ῥάψε θαμειάς
Χρυσείαις ῥάβδοισι διηνεκέσσιν περὶ κύκλον.
Τὴν πρόσθ' ὅγε προβιβὰς ἀκόντισε, δοῦπος δὲ πυκάσθη
Βῆ ῥ' ἰέναι ὡΰτε λὶς ὀρεσίτροφος, ἄστε' ὀπάζων
Δηρὸν ἐπὶ χρειὼ κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
Μήλων πειρήσοντα, καὶ εἰς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴσω δ' ἀρχ' ἕλκῃσι παρ' αὐτόφι ἑώπερας ὤδας
Σεύῃ καὶ δεύρεσι φυλάσσοισιν περὶ μῆλα,
Οὔρεσι τ' ἀπτῖνος μίμνει σταθμοῖσι διεθεῖν·
Ἀλλ' οὔ οἱ τῆρ ἦν πραπίδεσι μητίετα Ζεὺς
Ἔβλητ' ἐνσφοδόνῃσι θοῇς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι.
Ὡς ἄρα τότ' αὖ πίδητον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥῆξαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δ' Γλαῦκον πρὸς σφέων παῖδ' Ἱππολόχοιο.
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεθα μᾶλλα
Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεὸν ὣς εἰσορόωσι.
Καὶ τέμενος νεμόμεθα μέγα Ξάνθιον παρ' ὄχθας,
Καλὸν, φυταλιῆς τε καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

Εἰ μὲν ἰὼν ἄρξεσθε ἀμωμάδαι φόβοιο πάντες.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
Εἴ περ γὰρ κατ' ἄνδρα γε φεύξεται ὧμοθα πάντες
Νηυσὶν ἔπι Ἀργείων, σοὶ δ' ἐγὼ δέκ' ἐς ἓν ἀντιάσαιμι.
Οὐ γάρ τοι κραδίη μεμαωμένῳ ἐστὶ μαχήμων.
Εἰ δ' σὺ δηϊοτῆτος ἀφίξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀνστρέψαις πολέμοιο,
Αὐτάρ ἐμὼ κατὰ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ ὅτε τ' Ζεὺς πρηστῆρσιν ἐγείρῃ
Ὥρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων αἰθέρι μαλλον,
Ἠΰτ' ἰὴν νηῶν κονίσω φέρσα' αὐτὰρ ὑπ' αὐτῶν
Θίλγε νόον, τεῦξιν τὴν ᾗ κέ τοι αὐτὸς ὄπαζεν,
Τοῦ γὰρ δὴ περάασι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι;
Ῥῆγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν φωτὶ πιθέσθαι.
Κρωσσαῖς μὲν πυργῶν ἔρυον καὶ ἔρετμον ἑκάλξεις,
Στήλας τε φορβῆιας ἐμὸ χλεῖον ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρῶτας ἐν γαίῃ θεσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἵγ' ἔρυον ἑλπόντο δ' ἔσσεσθαι τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥῆξιν ἐδὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο σταλὸν δοῦπον;
Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φοβέξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ἀπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελεύπόωντ' ὀτρυνόοντες Ἀχαιῶν,
Πάντοσε φοιτήτην μεμαώτες ὀτρυνόοντες Ἀχαιῶν,
Ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις,
Ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀίδρις ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
Καί δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε, μήτις ὀπίσσω
Τετράφθω πρὸς νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας.
Ἀλλά τις ἐμβάσσῃ ἐπιδευὴς ἄλλοισι μάχεσθαι.
Ἦκεν Ζεὺς δώσειν ὑπερφιάλοισι μάχεσθαι,
Νείκεσι δ' ἀμφοτέροισι θεὸς τέλος ἔγχεος ἀνδρί.
Ὣς τότε μὲν ῥιφάδες κὸν ἵπποισι θαμειὰς

Αὐτὸς ᾗ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀϊόμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι. Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πηλυδάμας θρασυμὸς Ἕκτορα εἶπε παῤ ἀτρεκέως.
Ἕκτορ, ἀεί μοί πως μοι ὀπιπλήσεις ἀγορῇσιν
Εὖ λελεγμένα· ἐπεὶ οὐδέ μοι ἔδμεναι ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παῤ ἐξ ἀγορεύειμεν, οὔτ̓ ἐν ἕκλῃ,
Οὔτέ ποτ̓ ἐν πολέμῳ σὸν ἦτορ ἔτλης αἰὲν ἀΐξειν.
Νεῦσόν νυ αὖτ̓ ἐξαῦτις ὑποσχεσίην ἐπιεῖσα.
Μὴ ἴομεν Δαναῖσι μαχησόμενοι κοίλῃσι παῤ νηυσίν.
Ὡς δέ κε καὶ τελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρῶσιν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε δεξιὸς ἀγκυλοχείλης
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωὸν ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι.
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δύμεναι τοκέεσσιν ἑοῖσιν.
Ὡς ἡμεῖς εἰ περ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, ἕξωσι δ' Ἀχαιοὶ,
Οὐ κόσμῳ φυγάδεσσι νεῶν ἐλθοῦσι πάρα· αὐτὰ κέλευθα.
Πολλοὺς γὰρ Τρώων κεν ταλαπείριμος, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
Χάλκῳ δηώσουσιν ἀλεξόμενοι περὶ νηῶν.
Ἀλλ̓ δέ τις ὑποκρίνασθαι θεοπροπέων ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων καὶ οἱ πεπιθοίατο λαοί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πηλυδάμα, σὺ μοὶ οἶος ἐταίρους ταῦτ' ἀγορεύεις.
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τόνδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τόν γε θεῶν ἀπὸ σοῦ δύε φρένας οὐλοὰς
Ὅς νύ σ' ἐπὶ Ζηνὶ μὲν ἐριγδούπῳ λελάθεσθαι
Βουλὰς αἳ τί μοι αὐτὸς ὑπόσχετο καὶ κατένευσε·
Τοῖσιν δ' οἰωνοῖσι τανυπτύγμοισι κελεύεις
Πείθεσθαι, τῶν οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἰόντ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι προτὶ ἠῶ τ' ἠελίόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ σίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἦ μὲν χρὴ μεγάλοιο Διὸς πιστώμεθα βουλῇ,
Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

Ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι ποιητοὺς ἠδὲ βίηφι,
Μίμνον ἐπασχόμενοι μέγαν Ἄσιον ἠδ' ἐφίβοντο.
Οἱ δ' ἐπὶ τοῖς πρὸς τεῖχος ἰὼν μνῆστιν βόας αὐτῆς
Τῶν ἀπὸ ἀσχόμενοι, ἵκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαωμέδοντα, καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἔτι τείως μὲν ὑπὲκ μνήματος Αἴαντος
Ὄρνυον ἐνδυκέως ἀμυνέμεναι ἀλλήλοισι·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπασσυτέρους ἐνόησαν
Τρῶας ἀπὸ Δαναῶν φεύγοντας ἀχώ τε φόβος τε·
Ἔνθ' ἤτοι ἐξέλυντο, πυλάων πρόσθε μαχέσθην
Ἀγρετέρφισι συῒ εἰκότες, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρώ, ἢ δὲ καὶ αὐτὼ δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα.
Δοχμώ τ' αἰσσοντε πρὸς σφέων ἄγνυτον ὕλην,
Πρυμνὰ δὲ ἐκπάγουσιν, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται εἰσύκαπις τὸ δηΐων ἐν θυμὸν ἕληται·
Ὣς τῶν κόμαι χαλκοῦ ὑπὸ σκίπτοφι φαειναὶ
Ἄντλῳ βοὸς ἐλασίπεπλον μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι κελεύοντες ποιητοὺς ἠδὲ βίηφι·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ὑψηλῶν ἀπὸ πύργων
Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων.
Νηῶν τ' ὠκυπόρων ἰφάδις δ' ὡς πίπτον ἔραζε
Ἄς τ' αἴσυλος ζαὴς ἁπαλὰς σκιδνᾶσι νιφάδας,
Τὰς φεὰς κατέχευε βαθὺ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὡς τῶν ἐκ χερσὶν βέλε' ἔρρεον ἠμὲν Ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων κέρυθες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἀύπτουν,
Βλημένῃσι μυδάλμασι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Δή ῥα τότ' ὠμόξειν τε καὶ ὠπλίζετο μηρὸς
Ἀσιάδῃ Ὑρτακίδης καὶ ἀλάστησας ἕπος ἤυδα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νύ τοι φιλοψευδὴς ἐπέτυξο
Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ὤφελλον Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμάτιόν γε μιῇ καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι
Οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀποτρωπῶσιν κενεὸν δόμον, ἀλλὰ μένουσι
Ἄνδρας ὑπερφιάλους, ἀμυνέμεναι περὶ πάντων·

Αἰνείας· ἅμα πάγε σύν τε Ἀντιθέῳ ἠδὲ
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης οὐ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἤγήσατ' ἀγακλειτῷ ὀπὶ κούρῃ,
Περὶ δὲ ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀμύμονα Ἀστεροπαῖον.
Οἱ δὲ οἱ ἐσσυμένως τὸ διακριδὸν εἶδ' ἄριστοι
Τῶν ἄλλων μετὰ δ' αὐτόν. ὁ δὲ ἔφαρτο καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλους ἔρχεσθ' τυκτῇσι βόεσσι,
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πιστεύσαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ὀπάονες,
Βαλλῇ Πανδάματος ἀμωμήτοιο πίσυνοι·
Ἀλλ' οὐχ Ὑρταμίδης ἔδεκτ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Αὐτοῦ λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἠνίοχον τετιηότα,
Ἀλλά οἱ αὐτοῖσιν πίεσεν νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος, ὃς δ' ἄρ' ἔμελλε κακὰ, σὺν καὶ ἄνακτι
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος φαεινοῖς,
Ἀψ ὀπιθοστάδην προτὶ Ἴλιον ἠνιόχευεν.
Πρόσθεν δὲ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
Ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δαιμαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἔκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδέ πυ ἤπτε
Εὗρ' ὀπιθελιμφὰς σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Ἀλλ' διὰ παπταμένῃφιν ἔχον αἰόρεις, εἴ πῃ ἔταφρον
Ἔκ πολέμου φεύγοντα σαώσασθαι μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φερέσιον ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες. ἔφατο δ' ἄρα δείσας Ἀχαιούς
Σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεποιθώς.
Νήπιοι ἐν πύλῃσι δύ' αἴρας εὗρεν ἀρείους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
Τὸν μὲν Πειρείθοον καὶ κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δὲ Λεοντῆα θεοτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες ὄρεσσιν ὑψικάρηνοι
Αἰὲν ἀείρουσι μίμνουσι καὶ ὑετοὶ ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διαμπερὲς ἀραρυῖαι

πάντα τάξε: διαμριθέντες ωερὶ τὰλλα τὸ τείχε τ' Ἐλλήνων. ἔνθα Σαρπηδὼν ἔπαλξιν κατασσᾶ. Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βεβλημένον τὰς πύλας, ἐπιβὰς τ' ναυσὶ, καὶ οἱ ἄλλοι σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

Μὰ δὲ μάχη ωερὶ τεῖχος· ὁ δ' ἔνθορε φαίδιμος Ἕκτωρ.

Σὺν μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἶαχ' Εὐρύπυλον βιβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν· οὐδὲ μάλ' ἔμελλε
Τάφρος ἔτ' ἰσχήσειν Δαναῶν καὶ πεῖρα μάχεσθαι
Εὐρὺ, τὸ ωεποίηντο νεῶν ὕπερ· ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, ὑ δὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,)
Ὄφρά σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ λαὸν ἅπαντα
Ἔντος ἔχον ῥύσαιντο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων, τοὶ καὶ ὅτε πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνιε Ἀχιλλεὺς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἦεν,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ωάντας μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δὲ Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητίσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμοὺς ἐπὶ πάντας ἀγείροντες
Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἁλαδε ωεδάουσι,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδιός τε,
Ἰγνιοέντα τε καὶ Αἰσηποὺν δῖός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος αἰδρῶν.
Τῶν πάντων ὁμόσε στόμα τ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴεν ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχές, ὄφρά κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

Ε'ννησὶν κίασιν βεβλημένοι ἠὲ πάμφωοί τε
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων ποδὶ θ' ἁθρόοι ὄρνιθας αἰήν.
Αὐλὸν ἐμοὶ μὲν οὐ σάφασον ἄγων ὅπ' νῆα μάλιστα
Μηρὸν δ' ἔκτομε οἶος, ἀπ' ἀμφοῖν δ' αἷμα μελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσατε
Ἐσθλὰ, τά σε πατρὶ φασὶν Ἀχιλλῆϊ διδάξαι
Οὗ Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.
Ἰητρὼ μὲν γὼ Ποδαλείριε ἠδὲ Μαχάονε,
Τὸν μὲν ἐπὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα
Χρηίζοντα καὶ αὐτὸ ἀμύμονος ἰητῆρος,
Κεῖνται δ' ὁ δὲ ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτιὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι ταῦτ' ἔργα; πάρειμι δὲ Εὐρύπυλ' ἥρωα
Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐείπω
Οὗ Νέστωρ ἐπίπαλλε Γερήνιος, εὖρε δ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἦ δ' οὔ πω σεῖο μεδήσω τειρομένοιο.
Ἦκα δὲ στέρνοιο λαοῦν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θεράπων δ' ἰδὼν ὑπέχευε βοείας·
Ἐν δέ οἱ ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ πάμε κῶπα
Ὀξὺν βέλεμνον· ἀπ' ἀμφοῖν δ' αἷμα μελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤρίζωσε βάλε πικρὸν,
Χειρὶ διαπείσας, ὀδυνάων πάντ' ἐκέασσε.
Ἕστη δ' ὀδύσας, τὸ μὲν ἕλκος ἐπέρησε, παύσατο δ' αἷμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο' ΜΗΡΟΥ Η' Μ. ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀποβλήτες οἱ Τρῶες τὴν ἵππων, διχῆ γίνονται πρὸ πόφεσι, καὶ πῦρ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν φαίνεται οἷον· καὶ πέμ-

πτη

Τέρεα γδ σῶ ἐπίμιλθα δι' ἀασιδέϑ πόλιο
Κπίνοιτές τ' αὐϑοῦ, καὶ τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
Οἵφρ' ὅϑι Βυσσηΐδα πολυπύργυ ϛήσαμϑ ἵππους,
Πέρησιτ' Ὠλενίης ϗ ἀλησίαν, ἔνθα Κολώνη
Κίκλησται ὄϑεν αὖτις ἀπήρατο λαὸν Ἀϑλώ.
Ἔνθ' αὖϑρα κπίνας πύματον λίπον αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀψ ἀπὸ Βυσσηΐδος Πύλονδ' ἴχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' ὠρχέατο ϑεῶν Διὶ Νέσορί τ' αἰδοῖῳ.
Ὣς ἦον, εἴποτ' ἴλω γε μετ' ἀνδράσιν αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Οἶϑ τ' ἀφίει ἀπονήσατο, ἠδὲ μιν εἶδε
Πολλὰ μεταϊλαύπαδαι ἐπὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄλητο,
Ἦ πόπον ἦ μὴ σοί γε Μενοίπϑ ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἦ μα τὰ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀχαμέμνονι πέμπε.
Νήϊ δὲ τ' ἔνδον ἐόντες, ἰὼ ϗ δῖϑ Ὀδυσῆϊ,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἰκούομϑ ὡς ἐπέτελλε.
Πηλῆϑ δ' ἰκόμεϑα δόμοις εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔσεϑ' ἥρως Μενοίτιος ϑέρμῳ ἔνδον,
Ἦ δέ τε παρὰ δ' Ἀχιλῆϊ· γέρον δ' ἵππηλάτα Πηλεὺς
Πίνα μυρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ ἔχε δ' χρύσεον ἄλεισον,
Σπένδων αἴϑοπα οἶνον ἔπ' αἰϑαμένοισι πυρῆσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπεσον κρέα, τοῖϊ δ' ἔπειτα
Κτῆμεν ἐνὶ προμολύεσσι· παρὼν δ' αὐέρυσεν Ἀχιλλεύς.
Εἰς δ' ἄγε χλεῖε ἐῶν, κ' δ' ἐδριάασϑον ἀνάγκῃ,
Ξείνιά τ' ἀ παρέϑηκεν ἀπὶ ξείνοις ϑέμις ἔζειν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύϑ ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύϑοιο, κελεύϑεον δ' ὔμμ' αὖ' ἔπεσθαι.
Σφὼ δ' μάλ' ἠθέλετον· τὼ δ' ἀμφὶ πολλ' ἐπέτελλον,
Πηλεὺς μὲν πρόσϑεν γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
Αἰὲν ἀριστεύειν, κ' ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖϑ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἀκτορος υἱός,
Τέκνον ἐμὸν γλυκερῇ μὲν ὑποδρηστὸς ἔσαν Ἀχιλλεύς,
Πρεσβύτερος δ' ἦ σοῖϊν· ὁ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
Ἀλλ' εὖ οἱ σὺ ἔπεσσι πυκινὸν ἐποτρύνεσϑαι,
Καὶ οἱ ὑποφήτην ἐὼν πίστατος εἰς ἀγαϑὸν σϑ.

Ὧς

Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον νηλήϊον εἴσω
Εἰνύχιοι· φορτὶ ἄξυ· μεγήθεϊ δ' ὄφρα Νηλεὺς,
Οὐδέν μοι τύχε πολλὰ νέῳ πολεμόν δε κιόντι·
Κήρυκες δ' ἁλίγαντον ἁμ' ἠοῖ φαινομένῃφι,
Τὰς ἴμεν οἵ πε χρεῶ ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
Οἱ δ' σωϊαχθέντες Πυλίων ἠγήτορες ἀνδρες
Δαίτρεον πολέσιν γὰρ Ἔπειοὶ χρεῶ ὄφελον.
Ὡς ἡμεῖς παῖδες κακακώμεθοι ἐν Πύλῳ ἡμῷ
Ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκέκαστε βίη Ἡρακληείη,
Τῶν φορτίεφον ἐπέων· χρὴ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν.
Τῶν οἶος λειπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Τοῖσϑ' ὑπερφιάλως ἐπιεικότες Ἔπειοὶ χαλκοχίτωνες
Ἠμέας ὑβρίζοντες, ἀπαύστατα μηχανόωντο.
Τῶν δ' ὁ γέφορ ἐπίων κὶ χολωσάμενος ἠδὲ κὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά, τὸ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε.
Δυτῇ δυείκοσι μὲν ἔσαν ἀτιμβόμενοι κὶ ἴσοι.
Ἠ μὲν μοι τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄξυ
Εὐδόμεν ἱερὴ δεῖ· εἰ ϑὴ πείτω ἤματα πάντες
Ἦλθον ὁμῶς αὖ τοί τε πολέες κὴ μώνυχες ἵπποι
Παντυδίῃ μᾶ δ' ὄφε Μαλίος ϑωρήσσοντο·
Πᾶσϑ' ἐτ ἐϊτ' ὄπω μάλα εἰδότι δουρικλυτὸς ἀλκῆς·
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πύλις αἰπεῖα κοάσκῃ,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, ἱκάτῃ Πύλῳ ἠμαθόεντος·
Τὴν ἀμφεστρατόωντο διαρρὰ ἄσσον μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε πεδίον μετεκίαϑον, ἀμμιδὶ Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλϑε θέειϑ' ὀπ' Ὀλύμπου ϑωρήσσεσϑαι·
Ἐννυχίοις δὲ ἔπειτα Πύλον ἐξ λαὸν ἄγῆρεν·
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένως πολεμίζειν· ὧδέ μοι Νηλεὺς

Εἶπε

Αἶτ' ἀῶ ὁπασώτερον ὁ ἦϊετο δωῆμ ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ὀῆξαί τε μετάλμενος ἐν ἦ κυδοιμὸν
Ἦ μὴ κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα ἦ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τὴν ἄλλων ἐπιπωλεῖτο στίχας ἀῤῥῶν,
Ἔγχεϊ τ' ἀσπερχές τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἶψα δ' ἀλέασκε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς ἦ πατὴρ Αἰακὸν ὑψίζυγος ἐν εὐξόου ὤρῃ.
Σῶϊ ἦ ταφὼν ὄπιθεν ἦ βάλεν ὀφθαλμὸν ἐπαβόειν.
Τρέσσε ἦ παπτήνασ' ἀφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικώς,
Ἐν δ' ἄρα παλιζώμους ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβαν.
Ὡς δ' ἄθρωσε λίνα βοῶν ἀπὸ μεσταύλοιο
Ἐσβόσιοντο κυῶές τε καὶ αἶγες ἀγρωσταί,
Οἵτε μιν ἐκ εἰαθεῶν βοῶν ἐκ πᾶφ ἐλάσσαι,
Παῖδες ἐχέμαργοντες· ὁ ἦ κρειῶν ἐρατίζων
Ἶθυε· ἀλλ' ἔτι φῆσεν· θαμὰ γὰρ ἔκοντες
Ἀντίοι ἀῖσσοιεν θρασυφάων ἀπὸ χερῶν,
Καμόμφαί τε δέπαι τάς τε τρεῖ ἑσσυμένως φορ·
Ἦ ὥθει δ' ἀπονόσφιν ἑὴν τιτηνόν περ θυμῷ·
Ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τεταμένος ἦτορ
Ἦϊε πολλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίεντο Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄος παρ' ἄρουραν ἐϋπήκτοιο παῖδες
Νωθὴς ὡ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' αἱμασιὴ ἔχῃ
Κείρειν τ' ἐν πλαδόων βαθυλήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτοισιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε γυῖα ἀνιεῖ,
Σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, εἶπεί τ' ἐκορέσσατο φωρῆς·
Ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ὀπίκουρε
Νύσσον· τοῖς ξυστῇσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο,
Αἶψα δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις, ὑποστρεφθεὶς ἦ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε ἦ τρέσσαι πάσσατο θύμῳ,
Πηδάτας ἦ ἔφεπε θοὰς ὀπιθομάχας ὀδόντας.
Αὐτὰρ ἦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θυμὸν μισητὸν
Ἵστασ', ὃς ἦ δοῦπόν τε θρασυφάων ἀπὸ χερῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ παχὺ ὄμφαλα φορέσσαν
Πολλὰ ἦ καὶ μεσόμῳ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν·

Νίσερέτ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτορ μὴν μετὰ τοῖσι ὁμὴ ἐν μίρμηκα ῥίζαν
Ἔσχεθ' ὑπ' ἀσπίδων πεπυκασμένος ἠλὲ φαλάγγας,
Οὐδ' ἀΐε πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ.
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ παρὰ δεξιὸν ὦμον ἐν ἑστηὼς βεβάασιν καὶ δεξίον ὦμον.
Τῷ ῥα τόθι δείδισαν μήπως πρήσειαν Ἀχαιοὶ.
Μήπως μιν πολέμοιο μετακλινθέντ' ἐλάσειαν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσέφη θεὸς Νέστορα δῖον,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγχεο σῶν ὀχέων ὄπιβήκεο παρὰ δὲ Μαχάων
Βαίνετω ἐς νῆας ἰὼν τάχα δ' ἔλκε μώνυχας ἵππους,
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀνδραίσι καὶ ἄλλων,
Ἶός τ' ἐκτάμνειν, ὅτε τ' ἄπια φάρμακα καὶ πάσσειν.
Ὣς φάτ' ἄδ' ἀπέβησε Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ.
Αὐτίκα δ' ὃν ὀχέων ἐπεβήσετο παρὰ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιάδης ἰφθίμους ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Μάρξεν δ' ἵππους, τὼ δ' ἐν ἄλκιμα πεπταμένω
Νῆας ὑπὲρ γλαφυρὰς τῇ γὰρ φίλοι ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δ' Ἕκτορι ὀρινομένῳ ἐνόησεν,
Ἔγγυθεν παρβὰς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἕκτορ ναὶ μὴν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
Ἐγγὺς πολέμοιο δυσηχέος εἰ δὲ καὶ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ὁπηδέτω ἵππων τε καὶ ὀχέων.
Αἴας δ' ἠλάσκει Τελαμώνιος· ἐν δέ μιν ἔγνων.
Εὖρυ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχε σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσε ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύομεν ἔνθα μάλιστα
Ἵππους τε ῥῆξαί τε καὶ ἀνέρας ἔμμεν ἐπελθεῖν,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, δορὶ δ' ἀσπίστας ὄρεφεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δ' πληγῆς αἶψα νέοντο,
Ῥίμφα δ' ἐφέρετον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Σπίβοντες νίκωσί τε καὶ ἐπαύρωσι, αἵματι δὲ ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ αἰτυγες αἱ περὶ δ' ἆφιν.
Ἀΐξ ἄρ' ἀφ' ἵππειον ὄπλεον ῥαδαμάγλις ἔβαινον

Αἶψ'

Αἴαν δ' ἠγήσατο Τελαμώνιος, κρείων λαῶν,
Ἀμφὶ δ' Ὀδυσσῆα πολύφρονα δῖοι ἑποντο,
Τῷ ἰκέλην φάτο μιν ἔμεν ἀνδρῶν εἰδότα βουλὰς
Τρῶες ὀπότ μίξαντες ἐν κρατερῇσι μάχῃσιν.
Ἀλλ' ἴομεν κατὰ δῆμον· ἀλεξήσουσι γὰρ ἄμεινον
Δείδω μή τι πάθησιν ἐπὶ Τρώεσσι μενοεικὲς,
Ἐν θυμὸς ἐπῶρται, μεγάλη δὲ πολὺν ἀασε χόλον.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἶσός τε θεοῖς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕποντ' ἀσταί τε δαφοινοὶ θῶες ὀΐοσφιν
Ἀμφ' ἐλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἐν ὄρει
Ἰὼν ἀπὸ νευρῆς· τὸ μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φθίνων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γοῦνα τάρφη·
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε δαμάσσατο ὠκὺς ὀϊστὸς,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν ὄρεσι δαρδάπτουσιν·
Ἔν νέμεϊ σκιερῷ ὅθι τε λέων ἤγαγε δαίμων
Σίντιλλ· θῶες μὲν τε διὲς τρέσαν· αὐτὰρ ὁ δάπτει·
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δυΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶες ἕποντο πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρχε
Αἴαντων ὃ ἔῃχει ἀμωμήτω νηλέϊ ἦμαρ·
Αἴας δ' ἐγχύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠύτε πύργον·
Στῆ δ' παρὲξ Τρῶες δ' διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη.
Ἤτοι τὸ Μενέλαον ἀρήϊον ἔξαγε θυμὸν
Χειρὸς ἔχων, εἵως θερέπων ἅρμ' ἵππους ἤλασεν ἵππος·
Αἴας δ' Τρῳάσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
Πριαμίδην νόθον υἱὸν· ἔπειτα δὲ Παίδοκον ἔπεφνε
Οὔτα δ' Λύσανδρον καὶ Πύρασον, ἠδ' Πυλάρτην
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον δὲ κάτεισι
Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δ' ἀρινὰς ἀζηχέας, πολλὰς δέ τε καλιὰς
Εἴσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσσητὶ εἰς ἅλα βάλλει·
Ὣς ἔφερε κλονέων πεδίον πάτης φαίδιμος Αἴας,
Δαίζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· αὐτὰρ Ἕκτωρ
Πύθετ' ἰὼν μετὰ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μῶλον ἅπαντα·
Ὄχθας παρὰ ποταμοῖο Σκαμανδρίου τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσπετος ὀρώρει

Νέστορ'

Στῆ δ' μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καί μιν προσέφη μῦθον ἔειπεν,
Ω Ο' δυσεὶ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόρισι,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱπποσίδῃσι,
Τοιόσδ' αὖθι κατακτείνας, ἠὲ τύχῃ ὑπούρεας,
Ἦκιν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ὑπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὡς εἰπὼν, ὄτησε κατ' ἀσπίδα πάντυσε ἴσλω·
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Παίπα δ' ὑπὸ πλευρῶν χρόα ἤργαθεν, ἠδέ τ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκατα φωτός.
Γνῶ δ' Ο'δυσεὺς ὁ οἱ ὄπ βιλ@ κατὰ καίριον ἦλθεν.
Ἀψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον προσέφη μῦθον ἔειπεν,
Ἄ δειλ' ἢ μάλα δή τε κακὸν αἰπὺς ὄλεθρ@.
Ἦ τοι μὲν ῥ' ἐμὲ ἔπαυσας ὀπὶ Τρῳάσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἦματι τῷ δὴ ἔασθαι ἐμῷ δ' ὑποδοῦναι δαμῆναι,
Ἔγχος ἐμοὶ δώσοντ', ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐχάβησεν,
Τῷ δ' μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν ὤμου πῆξε
Ὠμων μεσηγὺ, διὰ δ' στῆθος φαεινὸν ἔλασσε.
Δοῦπησεν δ' πεσών, ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσεύς,
Ω Σῶκ' Ἱππάσου γέ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Φθῆσε πάλῳ θανάτοιο καὶ ἡλίου· ὐδ' ἐφ' ἁλυξας.
Ἄ δειλὲ, μὴ σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι πάρ, ἀλλ' ἰόεντες
Ὠμησταὶ ἰρύσσουσι πόρες πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·
Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνωσι κτερεΐζομεν ἡμεῖς Ἀχαιοί.
Ὣς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἷλκε, καὶ ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης·
Αἶψα δὲ οἱ σὺν ἀδῖνες ἀνήιοντο κῆρ δὲ ἧ θυμόν·
Τρῳῆες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι κατὰ ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους·
Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός·
Τρεῖς δ' ἄιον ἰάχοντος ἀρήϊφιλος Μενέλαος.
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἠγερέθοντα

Αἴαν

Τοὶ δ' ἐγυιαλκὸς μὲν τ' ἀμφίδρυοι εἰσι παρειαὶ,
Παῖλις δ' ὀρφναίοι ὁδέχ' αἷμα γαίῃ ἐρύθων
Πύθε παρ' ἰσταμένοιο δ' ὠδὺ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο. τὴ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔγχει τοξάζων ὅ δ' ὀπάζετο βέλεϊ ὠκὺ
Ἐκ πολίος αἶλιν· δίων δ' ἐκ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε κὴ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ὅπη γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ἦχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰόθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργαλέων παρέμιμνε, φόβῳ ἅλαδε πάντας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤμοι ἐγὼ τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν αἶψα φίλωμαι·
Πλῆθὼ ταρβήσας, τὸ ῥῖγιον αἴ κεν ἁλώω
Μουνῶθεν. τὸν δ' ἄλλες Δαναοὶ ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλά τίη μοι ταῦτα φίλῳ διενέξατο θυμῷ;
Οἶδα γὰρ, ὅτι κακοὶ μὲν ὑπείροχοι εἰσὶ πολίται·
Ὅς κε δὲ κὰ ἀρτεύῃσι μάχῃ ἔνι, τόνδε μάλα χρεὼ
Ἐστάμεν αἰ κ' ἀτερῶς ἠὲ βλητ', ἠὲ βάλῃ ἄλλον.
Ἕως ὃς ταῦθ' ὥρμαινε κὴ φρένα κὴ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ὅτε Γραῶν σίχες ἦλυθον ἀσπιστάων·
Ἕλσαν δ' ἐν μέσοισι μετὰ σφίσι πῶμα πιθέντες·
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κυῶες θαλερόν τ' αἰζηοὶ
Σεύωνται· ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λοξὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν,
Ἀμφὶ δέ τ' αἰἐν ὀρυμαγδὸς, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δ' ἐμένουσιν ἄφαρ δεινὸν περ ἐόντα.
Ὣς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλοι ἐστάσαντο
Τρῶες· ὁ δ' πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν ἄμαν ὕπερθεν, ἐπαλξάμενος ὀξέϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε.
Χερσὶ δὲ μαιόμενον δ' ἔπειτα κατὰ ἴππων οἴξαντα
Δουρὶ μετὰ στέρνοισιν ὑπ' ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης
Νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἅλε γαῖαν ἀρέσθαι·
Τὼς μὲν ἔασ' ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χρομίον τε καὶ Ὄφελτον,
Αὐτοκασίγνητον ὀρυμαγδοῦ Σθένελον.
Τὼ δ' ἐπαλξήσω Σῶκος κίε νισόμενός τε φάος.

Σπ

Ὄφρα ἴ Τυδείδης μ' δούρατ' ὤχετ' ἐφορμῶ
Τῆλε διὰ φοβμάχων ὅθι οἱ κατάπαισατε γαίης·
Τόφρ' Ε[illegible] ἄμπυπ, κὴ ἄψ ἐς δίφρον ὀρθύσας,
Ἔξελασ' πλησίω, κὴ ἀλδύατο κῆρα μέμαγαι.
Δυσμὲ δ' ἐπαΐσσων φοβοσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Ἐξ αὖτ' ἰφθιμος θάνατον, κύον. ἦτέ τοι ἄγχε
Ἦλθε κακόν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβ' Ἀπόλλων.
Ὧ μέλλεις δύχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύσα γε κὴ ὕστερον αἰτιβολήσας,
Εἴπου τις κὴ ἐμοιγε θεὸν ὀπιπάρροθος ὄρνι·
Νῶϊ αὖ τὸν ἄλλοις ὀπιείσομαι, ὄν κε κιχείω.
Ἦ, κὴ Παιονίδαι δουρικλυτὸν ἐξανάειρεν.
Ἀὐτὰρ Ἀινείαν κὴ Ἐλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδη ὀπὶ τόξα τιταίνετο πουλυβώλου λαοῦ,
Στὰν ἡ κικλήσκοντε κὴ ὑδρηκώτιω ὀπὶ τύμβῳ,
Ἵλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντ'.
Ἦ τοι ὁ μὲν σάωρικε Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι πανάγρολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα ζειαλὼ· ὁ δ' πέξα πίχεων ἀνέειλκε·
Καὶ βάλεν(κὸδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλ' ἰκφυγέ χερός)
Τασσὸν δ' ξιπερθῖο ποδὸς διὰ δ' ἐμπρὸς ἰὸς
Εἰν γαίῃ κατέπηκτο· ὁ δ' μάλα ἡδὺ γελάσας
Ἐκ λόχου ἀμπίδησε, κὴ δυχέμεν ἔποτ' ἤμελλε
Βεβλήκῃ, κὸδ' ἄλιον βέλ' ἰκφυγὲ· τὸν δ' ἄρ' ἔπειτα
Νειάτοις ἐς κενεῶνα βάλ' ἐγχείῃ θυμὸν ἐλεῖν.
Οὕτω κεν κὴ Τρῶες ἀϋπτόλεμον κακότητα,
Οἵπέρ σε περέκαρσαν, λέσυτ' ἄς μενεχάρες ἄγχες.
Τὸν δ' ἐ ταρβήσας φοβοσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τεξόπα λοβητῆρ· κέρε ἀγλαὸν παρὰ θεν φῖπα.
Εἰ μὴ δὴ αἰτίβιον σεῦ τύχεν περιδείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς κὴ ταρφέες ἰοί.
Νεῦ ἦ μ' ὀπιχράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὖτως.
Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ μι γυιὴ βάλοι ἠ πατὶς ἄφρων.
Καφὸς γὰ βέλ' ἀνδρὸς οἱ ἀλκιδος ἀτιδάωσεν.
Ἦ τ' ἄλλας ὧδ' ἐμεῖο κὴ εἴ κ' ὀλίγον πρὸ ἐπαύρῃ
Ὀξὺ βέλ' πάλιτον, κὴ ἀκήριον ἄγχι πεδῆσαι·

Τοὺ

Δυὸ βάλε χ' μαζὸν ἀριστερὸν· αὐτὰρ Ὀδυσῆι
Ἀντίθεον θυμὸν τε καὶ Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασεν, ἐπὶ πολλοῖσιν ἀπίπτοντας·
Τὼ δ' αὖ ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον ὡς ὅτε καπρὼ
Ἐν νιφετῷ θρασυτῆτι μέγα φρονέοντε πίπτον·
Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλιωρμήσω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φόβηντες ἀκοντιστὸν Ἕκτορα δῖον·
Ἔνθ' ἐλίτην ὀφρεῖ τε καὶ αἰόρι θύμου ἀρίστω,
Γίγνε δύο Μέροπος Πλακωσίω, ὃς περὶ πάντων
Ἤιδη μαντοσύνας, οὐδὲ ἐᾶς παῖδας ἔασκε
Στείχειν εἰς πόλεμον φθισιμβρότω· τὼ δέ οἱ οὐκ ἄρα
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τὼς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἵππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Τίφρονα δῖον ἔπεφνεν.
Ἔνθά σφιν καὶ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἦ τοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστρόφου ἄλκιμον υἱὸν
Παιπάλην περόνᾳ κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ ἔτι οἱ ἵππος
Ἐγγὺς ἔσαν φεύγειν ἀάσατο δ' ἥμενος ἔγχει.
Τὸν μὲν γὰρ πρόσθεν ἀπαΐξασ' ἔλιπε, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θωῦξ διὰ φωτὸς ἔπεφνε, θεὸς φίλον ἄλκιμον ἦτορ.
Ἕκτωρ δ' ὀξυόεντι κατ' ἰθὺς ἐλάσας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ·
Κεκλήγων· ἅμα δ' αὐτῷ Τρῶες καὶ Ἕκτορος ἕποντο φάλαγγες·
Τὸν δ' ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα πρὸς ἐσσυμένην ἔπος ἔκτα.
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ἤβαιμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες
Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν ἐφῆκε δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν· οὐδ' ἁφάμαρτε, κατὰ σκόπον ἠκ' ἐφέηκε
Ἄκρην κορυφὴν κεφαλῆς· πλάγχθη δ' ὑπὸ χαλκὸς ἀφ' ἵππων
Οὐδ' ἔκλυε χερσὶν ἑοῖσιν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλειαν
Τερπικέραυνος ἀυλωπὸς, τῶ οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἀπέληθρον ἀνὰ δρόμον· ἀμφὶ δὲ μίκτο
Στῆ ὄ γ' ἐνὶ ξείνοιπον, καὶ ἐρύσατο χερσὶ παχείῃ
Γαμψὸν ἀμφὶ δ' ὅσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.

Ὄφρα

Τεῦκρόν τε κὴ Λυκίοισιν ἐπέκλετο μαχὸν ἀΰσας,
Τεῦκρε, κὴ Λύκιοι, κὴ Δαρδανοι ἄλκιμα χεῖτε,
Ἀνέρες ἐσσὲ φίλοι μνήσασθε ἧ θούριδος ἀλκῆς.
Οἶχε τ' ἀνὴρ ὄφρις θ' ἡμὶ ἧ μέγ' ἄριστος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ἀμφότερον δύνηθε ἄρησθε.
Ὡς εἰπὼν ὄρσας μιν θ' κὴ θυμὸν ἐνήκεν,
Ὡς δ' ὅτε που τις θηρὸν κύν' ἀφηβόλοντας
Σπεύδῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι·
Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν στυγερὸς Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, θεοτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ὁ γ' ἐν πρώτοισιν μέγα φρονέων ἐβεβήκει.
Ἔν δ' ἐπεσ' ὑσμίνην ὥρσεν δέ οἱ ἵππος ἀέλλη,
Ἥτε καθαλλομένῃ ἐπιδέδρομε πολλὸν ὀρίνει,
Ἔνθα πιὸ πρόσσω τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ἄρσαντα μὲν πρῶτα, κὴ Αὐτόνοον, κὴ Ὀπίτην
Καὶ Δόλοπα Κλυτίου τε, κὴ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὀρέστην τε, κὴ Ἀστύπυλον μετὰ μοῦνον
Τοὺς ἄρ' ὀγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθυὶ ὡς ὅτε τε Ζέφυρος νέφεα συφελίξῃ,
Ἀργέσταο νότοιο βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
Πολλὴν δὴ τε βόες κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἀχνη
Σκίδναται ἐξ αἰθμωνος πολυπλάγκτοιο ἰαχῆς·
Ὡς ἄρα πυκνὰ κορύθη ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν·
Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην, κὴ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσι πίσυρ φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Τυδείδην διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσεὺς·
Τυδείδη, τί παθόντε λελάστμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πίσυρ παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰ ἄλεγχος
Ἔστεται εἰ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἦ τοι ἐγὼ μενέω κὴ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
Ἦμιον ἔσεται ἦδος, ἐπὴ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὺ ἐθέλει δοιῶαι κράτος ἠὲ παρ' ἡμῖν.
Ἦ, κὴ θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε·

Πεσσὸν γλυφὶς Ἀντιλοχείδης, κρατερὸν ῥάϊε πάντος
Ὀφθαλμοῖς ἐπάλυξε καστγνήτοιο πόδοιν·
Στῆ δ' ὀυρὲξ σωὶ δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσω, ἀγλαὸν ἔντεα δύντα·
Ἀντικρὺ δ' διέχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδ' πολέμοιο·
Ἀλλ' ἐπόρουσε κόωνι ἔχων διζύγιον φὲς ἔγχος.
Ἦ τοι ὁ Ἰφιδάμαντα καστγνήτον κῦδος ἔπαφεν
Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς κὴν αὐτῷ πάντας ἀρίστους.
Τὸ δ' ἔλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ἀμφαγόωσε
Οὔτησεν ξυστῷ χαλκηρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπένηνε πελώρη
Ἔνθ' Ἀντιόχεις ὑὲς ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
Πότνιαν ἀσπλήσαντες ἑὴν δόμον αἶδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τὸν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεϊ τ' ὀξυόεντι μεγαλωστί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἦλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
Ὀξεῖα δὴ ἐν δηΐῳ δυνῶν μιθήσατο Ἀτρεΐδαο.
Ὡς δ' ὅτε τις ὠδίνησι γυνὴ βάλῃ ὀξὺ γυναῖκα,
Δεξιμὼ, τὴ τε θεοὶ τέκεσι μογεστόκοι εἰλείθυιαι
Ἥρης θυγατέρες πικραὶ ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὡς τοῦ ὀξεῖ' ὀδυνάων δυνῶν μιθήσατο Ἀτρεΐδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, κελεύσας ἡνιόχῳ ἐπιπλῆξαι
Νηυσὶν ὅπη γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ·
Ἤϋσεν δ' διαφρύσιν Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμυνέμεν πουτοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Ἔλπε τε Τρώεσσι παυημέριον πολεμίζειν.
Ὡς ἔφαθ'· ἡνιόχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ὅπη γλαφυρὰς τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἄορσιν δ' σήδεσι φαίνοντο δ' νέρθε κονίης,
Τετρώκυσι βοσιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἔκπαγλ' δ' ὡς ἐφόβησε Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα

Τεῦ δ'

Ο' τρωών μὲν χέσαδαν· ἔγχρε ἦ φύλοπιν αἰνὴν·
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν· ἅμα τοὶ ἕσαν Α'χαιῶν·
Ἄρχεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπαΐξαν πολέμοιο φάλαγξας·
Ἀρτύνθη ἦ μάχη· σὺν δὲ δύποι· ἐσθ' Ἀχαμέμνων
Πρῶτ@ ὄρουσ' ἔπλητο ἦ πολὺ πρόμαχέσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅς τις δὴ τότ@ Ἀχαιῶν@ αὖ' προς ἦλθεν.
Ἦ αὐτῷ Τρώων ἐκ κλειτῷ ὁπηδέων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μεγας τε.
Ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων.
Κισσὴς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα
Μητρὸς πάτωρ ἐς τίκτε· Θεανὼ καλλιπάρηον.
Αὐτὰρ ἐπὶ ῥ' ἥβης ἐρικυδέ@ ἵκετο μέτρον,
Αὖ τὸν μὲν κατέρυκε δίδυ δ' ὅγε συγατίθεκτο·
Τὴμος δ' ἐν δαλάμοισι μ@ πλέ@ ἵκετ' Ἀχαιῶν·
Συὺ δυοκαίδεκα νῆσὶ κορωνίσιν αἳ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Πρυμάτῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰλήλουθε.
Ὃς ῥα τότ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι αἰπὺ@ ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥα δέδον ἔπαυ ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.
Ἀτρείδης μὲν γὰρ ἀμαρτὴ παρὰ δέ οἱ ἐτρέπετ' ἔγχος.
Ἰφι δάμε τ@ ἦ κ' ἐν ζωὸν λαοσσόον ἔνθετο θυμῷ
Νύξ' ὀπὶ δὴ αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πάλαπτας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα πανάμολον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρε' ἀντομένη μόλιβ@ ὃς ἐτράπετο αἰχμή.
Καὶ τόν ῥ' ἐχειλαδὸν ὄβριμον ἐσθλὸν Ἀγαμέμνων
Ἕλκε· ὅτε εἰ μέμονε ὠὸς τε λὶς· ἐκ δ' ἄορ χειρὸς
Σπάσατο· τὸ δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ὣς ὁ μὲν αὐτόθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μητρὸς φίλας ἀλόχῳ τε οἱ πνον ἀκούων,
Κυδρὸν ἐπεὶ οὔ τι ἔμελλε νέεσθαι· πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶτ' ἐκάτ βοῦς δῶκεν ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπίσω
Αἶγας ὁμοῦ καὶ οἰς, τό οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ φέρων κὰτ' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετ@ ἀδελφὸς

Ὣς τοὺ Ἀτρεΐδης ἴφθιμε κρείων Ἀγαμέμνων
Αἴνει ἀποκτείνων τ' ὀπίσσατον οἱ δ' ἰφθίονται.
Πολλοὶ δ' ἀρωγῆς τε καὶ ὕπλοι ἕκτορι ἵπποι
Ἀτρεΐδαο ἰοῦ χερσὶ πεδὰ πεδίοιο θύουν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ἰὼν πόλιν αἰπὺ τὸ τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐκ κορυφῆφι καθέζετο πολλὸν ὑπερθεν.
Οὐρανόθεν καταβάς· ἐχε δ' στερόπην μετὰ χερσίν.
Γεῖν δ' ὄπριπα χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, ἔπος δ' Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες,
Ὄφρ' αὖ μιν κὶν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θωρηκτὰ ἐν προμάχοισιν ἐναίρονται σὶ χαλκὸν αἰόλον.
Τόφρ' αὖ ἀναχωρεῖτω, ἅ δ' ἄλλον λαὸν ἀνάσχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπὶ κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τόν τοι κράτος ἐγγυαλίξω.
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύνῃ τ' ἠέλιος, καὶ ὀπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατὰ Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Εὗρε δὲ Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Ἑστεότ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητῖσιν·
Ἀγχοῦ δὲ στᾶσα προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μήτιν ἰσοφαρίζων,
Ζεύς με πατὴρ πρόεηκε τεὴν πάρα μυθήσασθαι·
Ὄφρ' αὖ μιν κὶν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θωρήσσοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίρονται σὶ χαλκὸν αἰόλον,
Τόφρ' ὑποείκειν μάχης, ἅ δ' ἄλλον λαὸν ἀνάσχθαι
Μάρνασθαι δηΐοισι κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπὶ κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τόν τοι κράτος ἐγγυαλίξει
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύνῃ τ' ἠέλιος, καὶ ὀπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἦ μὴν ὧρ' ὃς ἔειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε,
Παλλὰς δ' ἐξέλετο δόρυ καὶ θοὸν ὤιχετο πάντη

Θ' τρωῶν

Αὖθι καταχτῖναι, μηδ' ἐξέμμεν ἆψ ἐς Ἀχαιούς.
Νωῖν μὲν δὴ τῶ πατρὸς ἀείκεα πίσεται Ἀλλάων.
Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀὸ' ἵππω ἆσε χαμᾶζε
Δεξιὰ μεθιεὶς φωτὸς σάκος· ὁ δ' ὑπὸ ἰγδεν ἐρείσθη.
Ἰφαπόλοχος δ' ὀπιθουσιτῆ αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπὸ τ' ἄμμε κόψας.
Ὄλμον δ' ὣς, ἔστλε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τὸν μὲν ἔασ' ὁ δ' ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δὲ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
Πεζοὶ μὲν πεζὸς ὄκεον φεύγοντας ἀϊάγκῃ,
Ἵπποις δ' ἱππῆας· ὑπὸ δὲ σφίσιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τῶν ὦρσεν ἐΐσδοι ποσὶ πόδες ἵππων
Χάλκιὸν δηϊόωντες, ἀτὰρ κρειῶν Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ὀπιπτεύων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀζαλέῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων δοῦπος φέρει, οἰδέ τε θάμνοι
Πρόρριζοι πίπτουσιν ὑπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων· πολλοὶ δ' ἐρίαυχενες ἵπποι
Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνίοχοις πεσέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ὑπὸ γαίῃ
Κείατο γυμνωθέντες ὑπὲρ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεύς, ἐκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης· ἐκ δ' ἴδμονες, ἔκτανε πολλούς.
Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο σφριδανὸν Δαναοῖσι κελεύων·
Οἳ δ' παρ' Ἴλον σῆμα παλαιὸν Δαρδανίδαο,
Μέσσον κατὰ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἵέμενοι πόλιος· ὁ δ' ἀκλητὶ ἕπετ' αἰεί
Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δ' ἐπαλάστετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρ' ἀνασχόμενοι, καὶ ἀλλήλους ἐκέλευον.
Οἱ δ' ἔτι καμμένων πεδίου φορέοντο βόες ὠκεῖς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε μετὰ φρεσὶν ἐκπλήξας ἀμολγῷ
Πάσας τῇ δέ τ' ἰῇ δμηθείσῃ αἰπὺς ὄλεθρος.
Τῆς δ' ἐξ ἀμφὶ χέν' ἔσχε λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι·
Πρῶτον ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει

Ε'σχεάτιες, κυνάμοις τεχίξε λόφον, ἀμφίτε μυρίε·
Αὐτὰρ ἐπὶ σφίν χῦμα θαλάσσης ἐδρὼ πολλὸν
Νίψαν ἀπ' χροτὸς ἐ, αἰὲν ψυχθὲν ῥίγει ἦτορ,
Ε'ς ῥ' ἀσαμίνθες ζεῖτε; εὖ ἕσας λόσαν π.
Τὰ ζ λοιασαμθίω ἐ' ἀλειψαμθίω λίπ' ἐλαίφ,
Δεῖπνω ἐφιζάνθων ἀπὸ ζ κρητῆρος Α'θλων
Πλεῖν ἀφυασάμθω, ἐπῶον μὰ ἐπδία εἶπον.

Ι' ΛΙΑΔΟΣ Λ. Ο'ΜΗ'ΡΟΤ ΡΑΨΩΔΙΑΣ Τ' ΠΟ'ΘΕΣΙΣ.

Α'γαμέμνων, αὐτός τε ὁπλίσατο, ἐ τοὺ ἄλλες κατέπλισσε Ε'λλήνας ἐξ ἀχῆ ὅτι τ πόλεμον. Ε'κτωρ ζ Διὸς κλυθὶ σας τες, ἀναχωρεῖ τ μάχης ἐς Α'γαμέμνονα ὅτι τ ναύσταθμον διασάζεται. μ' ταῦτα Ο'δυσεὺς, κυκλωσαμθίω αὐτὸν τῶ Τρώων, ἀμυνόμεν αὐτοῦ Αἴαντες ἐ Μενελάε βοηθησάντων αὐτῶ. πεπάσκετο μθὺ τοι τὴν Ε'λλάδα οἱ ἄρισ τοι, Α'γαμέμνων μθὺ υἱὸς Κόττ, Ο'δυσεὺς ζ υἱὸς Σίσυ φε υἱὸ ζ Α'λεξάνδρε τοξόνται, Διομήδης ἐ Εὐρύπυλ ἐ Μηχάων. ὃν ἑπτα ἰόντα συὸ Νίσοιο. σασάμθ Α'χαλλὶς διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμθον τε εἰη ὁ τετραμθρό. ὁ ζ, ἐφικόμθ ἐ μαθὼν Μαχάονα ἔ) ὤμῳ τῦ Νίσορος ἐσταότα ἢ τ Α'χιλλέα πῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ε'λλησιν, ἢ αὐτὸς χρεὼ λαοῦσι τὼ παυδυχίαι τῦ Α'χιλλέως, ἐξιόντι τε μαχῶν. ἑπαρχόμθ ζ ἐσιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, καμόσας εἰς τὰς ναῦς δεξαπτύει.

Λάμβδα δ' ἐπὶ σθεμάχοισι μάχη βασιλῆς
Α'γαμέμνων.

Η·Ω' Σ

Ποικίλα δη δίφρου κοίσατο χερσὶν ἑλίσσων·
Ῥίζησεν δ' ἄρ' ἔπειτα παρὰ Διομήδεϊ δίῳ.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μίων ὅ τι κύντερον ἔρδοι,
Ἦ ὅγε δίφρου ἑλὼν ὄθι ποικίλα πύξεα ἴκτην,
Ῥῖμφα ἐξεύροι, ἐπὶ ἐμφίεσι ὑψόσ' ἀείρας,
Ἦ ἵππων πρόσω ἴσαν Θρηικῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἕως ὃ ταῦθ' ὁμάδησε καὶ φρένας τόφρα δ' Ἀθήνη
Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον,
Νόσφι δὴ μίνυσθα μεγαθύμων Τυδέος υἱὲ
Νῆας ὅπη γλαφυρὰς, μὴ κὴ πρόσθεν ἴωμεν,
Μήπως καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος.
Ὣς φάτ' ὁ δ' ξανθὴν κεφαλὴν ἀπεσύλα φαεινήν·
Καρ ταλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο κοίλα τε δ' Ὀδυσσεὺς
Τόξων· ἐν δ' ἑπέτην πολὺς ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Οὐδὲ κλαυσιπόλῳ εἴκε μογερὸς Ἀπόλλων·
Ὣς ἴδ' Ἀθηναίη μιν Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν
Τῆ κατὰ Τρῶων καὶ πλύτατος πολεμίζεν·
Ὧρσεν δ' Θρηικῶν βαλιφόρων ἱπποκόρυστα,
Ῥῆσον ἀκοντίσαντα, φίλον τ' ὀνόμηνε ἑταῖρον·
Τρῶων δ' κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
Θωυσσόντων ἄμυδις· θηεῖτο δ' μίρμερα ἔργα
Οἰόν· ἀΐδρεϊ ῥίξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκτας,
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἴρυξε διὶ φίλῳ ὠκέας ἵππους·
Τυδείδην δ' χαλκῷ τε θορὼν ἔτι ἔγχεϊ βεβρύκτα
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ πάλιν ἐπεβήσατο δ' ἵππων·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε μάθην
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς τῷ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Νέστωρ δ' πρῶτος κτύπον ἔκλυεν φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω· κέλεται δέ με θυμός·
Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος ἔκλυε βάλλει·
Αἰνεία δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὀξὺς Διομήδης

Πῶτας ἐπ' ἀνθρώποις, καὶ οἱ δόσαν ἔστεπαν ἐθλή.
Ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄριστοι,
Τῶν φαίτων οἱ ἔχοσος ὅϊν δώσοισιν μέλαιναν
Θῆλυν, ἰσοτέρμιον τῇ ἐμῇ κτέρας κὰδὲ ὁμεῖν.
Αἰνὰ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσι δ' ἂῦ κὰ μετέειπε βίλιὰ ἀγαθὸς Διομήδης,
Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντιθέων ὑπομεστίων δυῶσι τρατὸν ἐγκὶ ἐόντα
Τρῶας· ἀλλ' εἴπεο μοι αὐτὸς ἄμ' ἕσπετο καὶ ἄλλῳ.
Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται
Σοὶ τε δύ' ἐρχομένῳ, καὶ τε φρονέοντε νοῆσαι
Ὅππως κέρδος ἔπι μορῶν δ' ἔπὸ τε νοήσαι.
Ἀλλά τε οἱ βρᾴσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἤθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι.
Ἤθελε Θηλείδαο δύω, θρασὺν Ἄρηϊ,
Ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός.
Ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Ἤθελε δ' ὀπλήμων Ὀδυσεὺς κραδίην ὁμίλου
Τρῶας, αἰεὶ δέ οἱ ἀὶ φρεσὶ θυμὸς ἐπῶρτο.
Τοῖσι δ' ἂῦ κὰ μετέειπε βίλιὰ ἀγαθὸς Διομήδης,
Τυδείδη Διομήδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Τὸν μὲν δὴ ἔπαρόν γ' αἱρήσεαι ὅν κε ἑθλήσθε
Φωνησάων τ' ἄρειον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
Μηδὲ σύ γ' ὠδήμῳ σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀφεικὼ
Κρυπτάδιον, σὺ δὲ χείρον' ἐπάρεαι αἰδοῖ εἴκων,
Εἰ χλιδανὸν ἐρέων, μηδ' εἰ βρασυλέπτερός ἔσσι.
Ὣς ἔφατ' ἔδδεισεν δὲ πολὺ ξανθὸν Μενέλαον.
Τοῖ δ' αὖτε μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἔπαρόν γε κελεύεαι μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς δ' οὐκ ἔσεται' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Ὃς πολὺ μὲν θρασίων κραδίην καὶ θυμὸν ἀγήνωρ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φίλει δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη·
Τοῦτο δ' ἑταιρείοισι καὶ ἂν πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφω νοστήσαιμεν· ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἐστί.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,

Τυδείδη

Ὣς φαθ' ὁ δ' ἀμφ' ὄμοισιν ἑὸν σάκος ἤρατο λάϊνος
Λέβητι, μεγάλοις, ποδάνιπτρ', ἐὶλετο δ' ἔγχος,
Βῆ δ' ἴεναι, τὸν δ' ἔνδον ἀνακτορίη ἀγλαΐη ἧρε.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐπ' ἀγχεμάχοισι γένοντο,
Οὐδ' ἄρα μιν εὗδοντας φυλακίδων ἡγήτορας εὗρον,
Ἀλλ' ἐγρήγορθον σὺν πύκασιν ἕατα πάντες.
Ὡς δ' ὅτε μῆλα πολὺ μάλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀνηκέστοιο κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
Ἔρχηται δι' ὄρεσφι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἔπ' αὐτῷ
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ὀλίγον τέ σφ' ὕπνον ἀέλδει·
Ὣς τῶν ὑπνώοντας ὑπὸ βλεφάροιιν ἀλέλει,
Νύκτα φυ ἀσαμβρόσιον κακὰ πολλὰ μερμηρίζων αἰεὶ
Τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρῶας κίοι ἰοντων.
Τὸν δ' ὀλοὸν γήθησεν ἰδὼν, θαρσαλέα τε μάθφ,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὕτω νῦν φίλα τέκνα σύλλαστε, μηδέ τιν' ὕπνος
Αἱρείτω, μὴ χῆμα γένωμεθα δυσμενίοισιν.
Ὣς εἰπὼν, πάφλασσε λίσσυτο δ' ἅρμ' ἔπονθο
Ἀργίων ζαπλῆγας, ὅσοι κάλλιστα βάλιον.
Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἦσαν ὑπασπιδίη κρείων συμμιπτάδην.
Τάφρον δ' ἐκδιαβαίνε ἰρυκτὼν ἐδριόωντο
Ἐν καθαρῷ ὅθι δηϊχύσιον διεφαίνετο χῶρος
Πεπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπ' ἀρχάπτ' ὄβελμὸς Ἐκτορ
Οἰλιὰ Ἀργείοισιν ὅτε πρῶτ' ἐκάλυψεν.
Ἔνθα καθεζόμενοι, ἐπ' ἀλλήλοισι πέφυσκον·
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ὦ φίλοι, ἦ καὶ δή τις ἀνὴρ πεποίθοθ' ἑπ' αὐτῷ
Θυμῷ τολμήεντι μετ' Τρῶας μεγαθύμους
Ἐλθεῖν ἦ πού τευ δηίων ἐπιειμένα χαλκῷ
Ἦ πού τευ κτῆμαι ἐπὶ Τρώων πόντον,
Ἦ αὐτόν τι μυθήσασθαι μετὰ φῶτ' ἠμὲ μάχασθαι
Αὖθι μίμνοντ' ἐθέλοντα δόμοισ' ἔπι νῆα θοὴν δὲ
Ἄψ δὲ ἀναχωρήσειεν, ἐπεὶ δὴ μάσατο χ' Ἀχαιούς.
Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἦμαρ ἵκοιτο
Ἀσκηθὴς, μέγα κέν οἱ ὑπερφίαλον κλέος εἴη

Τίφθ' ὅτω χ' ὑπας κιὰ στρατὸν οἷ ι ἀλᾶσθε
Νῆκτα δ' ἀμβροσίω, ὅπ δή χρείω τόσον ἵκει.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γρηϊ@ ἱππόται Νίςωρ
Διογχὺς Λαρτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσ.
Μὴ τεμίσα τοῖον γὲ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιές.
Ἀλλ' ἔτυ, ὄφρα κ' ἄλλον ἐγείρομεν, ὄν τ' ἐπίσκε
Βουλας βουλεύειν ἢ φεύγειν ἠ μάχεσθαι.
Ὣς φάθ' ὁ δ' ἐκλισίηνδε κιὼν ποὺμπε Ὀδυσσ
Ποιμένα λαῶν αἶψα δ' ἔπος θέτο βῆ δὲ μετ' αὐτὸν
Βὰν δ' ὅτη Γυδείδαν Διομήδεα τ' ἐκάλεσσεν
Ἐκτός ἰὼν κλισίης συὸ τ' ἄλεπτο· ἀμφὶ δ' ἐπάγερθε
Εὖ λίν· ἐπὶ κρατὸς δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔστρε δὲ σφιν
Ὀρθὰ μετασταυρῶπος ἐπήλατο· τῆλε δ' χαλκὸς
Ἀκάμα ἀὐ; ἀστεγπὶ πάλῃσι Διός αὐ ταρ ὄγ' ἄρσε
Εὖδε δ' ἐπὶ δ' ἔςρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
Αἰτὰρ ἐπεὶ κρ ἀπ' ὀρθὰ τάπης τε τεύχεά φασινός.
Τὸν παρ' ἐὰς κεφάλας Γρηϊ@ ἱππόται Νίςωρ
Λαξ ποδὶ κινήσας ἐγρεκύδ τε, νείκεσε τ' αὐτῶ,
Ἔγρεο Τυδ@ υἱὲ τί πανύχιον ὕπνον ἀωτεῖς,
Οὐκ ἄϊεις ὡς Τρῶες ὅσοι θρόσμῳ πολίῳ
Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγῳ δ' ἐπὶ χῶρος ἐρύκει;
Ὣς φάθ' ὁδ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κρατερὸς μεθέηκεν,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιός ἐσσι γεραιὲ σὺ μὲν πόνος οὔποτε λήγει
Οὐ νυ τις ἄλλοι ἔσπ υἱωνοὶ ἠδὲ γένωνται
Οἵ κεν ἔπειτα ἔκαστον ἐγείρειαν βασιλῆα
Βάλτ' ἐποιχόμενος, σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιὲ
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γρηϊ@ ἱππόται Νέσωρ
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα φίλ@ κ' μοῖρα ἔειπες·
Ἔστι μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἶπ ἦ ῥα σοί.
Καί πολίες πὴν κέν τις ἐποιχόμεν@ κεκλίσοιτο·
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βέβαπται Ἀχαιῶν.
Νῦν γὰρ δὴ πάντας ὁμῶς ξυνέρυ ἔσαται αἰχμῆς,
Ἠμὲν λυγρὸς ὄλεθρ@ Ἀχαιῶν ἠδὲ βίοτος.
Ἀλλ' ἴθι νυν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέ@ υἱὸν
Ὄρσον, (σὺ γὰρ ἔοικας ἐποτρύνεις) ἐμὲ δ' ἀμφιπρεπὲς

Μὴ ὄφελες λίασεθαι ἀμύμονα Πηλεί̈ωνα,
Μυρί̈α δῶρα διδοὶ ὁ δ' ἀγάνωρ ὄξι κὴ ἄλλως.
Νῶι αὖμιν ποκὺ μᾶλλον ἀγηνορέ̈ην ἐνὶ κῆρι.
Ἀλλ' ἤτοι μεῖνον μὴ ἐάσομεν, ἤ κεν ἴηισιν,
Ἤ κε μάχῃ τότε δ' αὖτε μαχήσεται ὁππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ κὴ θεὸς ὄρσῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς αἴ κ' ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν κοιμήσασθε τετραμμένοι φίλον ἦτορ
Σίτου κὴ οἴνοιο· (τὸ γὰρ μένος ὄξι κὴ ἀλκήν,)
Αὐτὰρ ἐπεί κε φαεί̈νη καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καμπαλίμως προπάροιθε νεῶν ἐὺ κρήμνη λαόν τε κὴ ἵππους
Ὄτρυνον, κὴ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίθοντο βασιλῆϊ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Ἔνθα δ' ἐκοιμήσαντο, κὴ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι' ΛΙΑ'ΔΟΣ Ο'ΜΗ'ΡΟΥ Η' Κ. Ρ'ΑΨΩΙΔΙ'ΑΣ ΤΥ'ΠΟ-ΘΕΣΙΣ.

Ἀγαμέμνων ἀγρυπνήσας αἰτεῖται τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων, καὶ τύς τε κὴ Μενέλαον· κὴ ὅπως τῆς πάφλαξ συμβαλουσάμενοι, πέμπουσι κατασκόπους εἰς τὸ τῶν Τρώων στρατόπεδον, Ὀδυσέα κὴ Διομήδεα, οἱ Δόλωνα, μετὰ συναντήσαντες αἰαγρόσι. πυθόμενοι ὃ παρ' αὐτῶν ὕστερον τινα βασιλέα κὴ Θρᾴκας παρεῖναι, ἔνθα τὶ στρατοπεδεύσαντο, ἀπελθόντες δόλοφονεῦσι τὸν Ῥῆσον κὴ τοὺς ἑταίρους τινὰς, κὴ τοὺς ἵππους ἀπελάσαντες, εἰς τὸν ναύσταθμον ἀφικνέονται.

Κάππα ᾧ Ῥ'ήσου τῶν μιφαλλὼ ἴλε Τυδέος υἱός.

ΔΟΛΟΣ

Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐύζωνον ἐγείρουσι
Λίσσετ' ὀλυφρμένη, καί οἱ κατὰ λιξεν ἅπαντα
Κήδε' ὅσ' αἰζηοῖσι πέλει τῆς ἄτης ἀλεγεινά.
Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Τοῦ δ' ἀκέοντο θυμὸν ἀνιόντ' ἀκὴν ἀκὴ ἔργα.
Βῆ δ' ἴεναι, λιτέων δ' ἄνεν ἠδύνατο παμφανόωντα.
Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
Εἴξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα. κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὐτῶν.
Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε φίλ' ὦ· κάκιον δὲ καὶ εἶη
Νηυσὶ κεκομβόωσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ὅτε δῶρα
Ἔρχεο· εἶσον δέ σε θεὸν τίσουσιν Ἀχαιοί·
Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
Οὐκ ἔτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφὲς ἔπ μὲ ταύτης
Χρειὼ τιμῆς· φρονέω γ' ἐτετιμῆσθαι Διὶ ἶσα.
Ἠ μ' ἔξει φρεσὶν ἠδὲ κατὰ στῆθος εἰσόκεν αὖτμὴ
Ἐν σήμασι μέμηκεν ἐμοὶ φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή μοι σύγχα θυμὸν ὀδυρόμενον καὶ ἀχεύοντα
Ἀντιβίην ἱέμεν φίλεσθαι· χαλεπὸν δέ τοι ἔσται
Τὸν φιλέειν, ὃν μή μοι ἀπεχθόμενον φιλέοντα.
Κήδεά τοι συνὶ ἐμοὶ τε κἠδέμεν ὅς κε μεθείῃ·
Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μοίρεο τιμῆς.
Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι μίμνε παραύδα
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Φραζόμεθ' ἢ νεόμεθ' ἢ ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν.
Ἦ καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἔπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικα στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴομεν ἢ δὴ μοι δοκέει μῦθόν γε τελεῦν τῷ

Τοιῶνδέ μ' ἀφείηκε διδασκέμεν τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, ἠδὲ κακτῆρά τ' ἔργων.
Ὣς αἰεὶ ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθελήσω
Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑπαοσσάμενος θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσῃ νέον ἠβάοντα,
Οἷον ὅτε, σφέων πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύαικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμυντορίδαο Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πρὸ εἷο χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμὴν λισσόμενος ἐμὲ λιτέσκετο γούνων
Παλλακίδι σφῇ μίσγεσθαι ἐχθήρειε γέροντα.
Τῇ πιθόμην, κἠέρδεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὖτίκ' ὀιδεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, συχεραὶ δ' ἐπεκίκλετ' Ἐρινῦς,
Μή ποτε γουνάσσιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἀρωράς.
Ζεύς τε καταχθονίων, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ἔνθ' ἐμοὶ αὐτίκα πάμπαν ἐρητύετ' ἀνφρεπὶ θυμὸς
Πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
Ἦ μὲν πολλὰ ἔτατα καὶ ἀμφὶς ἐόντες
Αὐτῇ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι·
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
Εὐόμφοι ταύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
Εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ δῶκαν νύκτας ἰαύειν.
Οἱ μὲν ἀμοιβαίως φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο θυράων
Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐριβρεμέτης,
Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο, θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Ἰθύνας ἐξῆλθον, καὶ ὑπὲρ θριὸν αὐλῆς
Ῥεῖα, λαθὼν φυλακάς τ' αὐτοὺς δμωάς τε γυναῖκας·
Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδα θηλυβόωτιν,
Φῆλον δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα μητέρα μήλων,
Ἔνθά με πρηέως ἐδέξατο καὶ φίλησε,
Καί μοι φίλτερος ἔσκε πατὴρ ὅν πρόσθε φιλήτη

Μοῦσα

Ἀμφαδὸν. ὄφρα καὶ ἄλλοι ὀΐσωνται Ἀχαιοί,
Εἴπερ σευ Δαναοὶ ἔτι ἔλπεται ἐξαπαφήσειν,
Αἰὲν ἀναιδείλῳ ὀπιθημύθῳ. αὐδ' ἀνόμοιγε
Τετληώτι χωωτός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφρασσόμεθ', αὐδὲ μὲν ἔργον
Εἰ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, αὐδ' ἀπὸ εἶπε
Ἐξαπάφοιτ' ἐπίοντι, ἄλις δέ οἱ. ἀλλὰ ἔκηλος
Ἐρρέτω, ἐπεὶ ἦρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἔχθεται δέ μοι ὧδε, τίω δέ μιν ἐν κραδίῃ ἄγκῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι. καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, αὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε
Οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δολίην θυμαλγέα λώβην
Κάρπῳ σὺν γαμέσσῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Ἀτρεΐδαο.
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλει ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὧς γαμέσσω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅς τις οἱ τ' ἐπιοίκε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔστιν.
Ἦ γὰρ δή με σόως θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλέϊ θοῷ μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κουράων ἀγερώχων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων κε κ' ἐθέλοιμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμασθ' ἡμετέρην ἀλοχὸν, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασθ' ἣν πέρσαντα τὰ γέρεα ἐκτύσατο Πηλεΐδης.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, αὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐναιόμενον πτολίεθρον
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Οὐδ' ὅσα λάϊνος αὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

Λητοῖδ

Εἰ ἦ, σὺ μὲν μοὶ ἄκουσον, ἐγὼ ἦ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσαί τοι ἐν κλισίῃσιν ὑποέρχετο δῶρ' Ἀχαμέμνων·
Ἔκπλ' ἀπόρθις πείποδας, δίκας ἦ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας ἦ λέβητας, ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους οἳ ἀέθλια ποσσὶ φέρυτο.
Οὔκεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ὧ τόσσα γένοιτο
(Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐρικύδοιο χρυσοῖο)
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονι ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄειραν,
Δώσω δ' ἐπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐὺν τείχεσι δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἐξέλετ', αἳ τόκα κάλλει ἐείκοσι φῦλα γυναικῶν,
Τὰς μοὶ τοι δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τόκ' ἀπούρας
Κούρῳ Βρισῆϊ, καὶ ὄμοσσα μέγαν ὅρκον ὀμεῖται
Μήποτε δουνῆς ὀπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἠ δὴ μὶς ὅδε κοίτη, ἢ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.
Τάδε τοι μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄλλο μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσουσ' ἁλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
Εἴσελθών ὅππη κεν δατεώμεθ' λαὸς Ἀχαιοί.
Τρῳὰς δὲ γυναῖκας εἰκοσιν αὖτος ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλεϊ φέρτεραι ἔωσιν,
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἐεργμὸς,
Γαμβρὸς κέν οἱ ἔοις· τίσω δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ·
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐὺ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα.
Τάων ὧ κ' ἐθέλῃσθα φίλῳ δι' ἄεδνον ἀγέσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ὀπυίειλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ἅσσ' ἄπῳ τις ἐεῖ ἐπιδώκε θυγατρὶ.
Ἑπτὰ δέ τοι δώσει δυναούδεα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
Καὶ λυρὴν Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πάσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλῳ Ἠμαθόεντος
Ἔνδ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν,

Πατροκλος δ' οι ειδος εναντιον ηλυθε δακρυ
Αιγειδαο Αχιλλευς οτε τον προτι μυθον ενισπων
Τον δ' Οδυσευς ποδαρκης υπολαβων προσεειπε.
Στειλαι δη ταφον αυτιο ταφων δ' αποδυσεται Αχιλλευς.
Αυτη σευ φορμιγξ, λιπων ευδοξον Θυμαγρευ.
Ως αρ' αυτως Πατροκλος, επι ιδρι φωτας, ανωγει.
Τον δ' αιγιοχος προσεφη πολυς αγχι Αχιλλευς.
Χαιρετον, η φιλοι ανδρες ικανετον, η τι μαλα χρεω
Οι μοι σημαινομενω περ Αχαιων φιλτατοι εασιν
Η ουνεκα φασκετε προς τειρεα νηα δ' Αχιλλευς.
Ειπερ δ' εν κλισιησι, τεκμηναι τι τοιφυρεοισιν.
Αιδα δ' Πατροκλον προεπεφνεσαν ωκυ δ' ιοντε,
Μειζονα δη κρατηρα Μενοιτιου υιος καθιζεν,
Ζαθεοτερον δ' ηιεραιρε δεπας δ' ενιτυνον ικεσθην.
Οι δε φιλτατοι ανδρες εμω υπεκυρον μεγαθυμω.
Ως φατο Πατροκλος δ' αιλω επαπειθ' εταιρω.
Αυταρ επει κρεων μεγα καββαλεν εν πυρος αυγη
Ες δ' αρα νωτον ιθυνε· οι δ' ηυτε αιγας
Εν δ' συος σταλοιο ρωγας τιθεν αλφιτοφιν.
Τω δ' αρ' ανω Αυτομεδων, ταμινε δ' αρα δαιτα Αχιλλευς.
Και τα μεν ομμιτυλα, και αμυδ' οβελισιν ειραν.
Πολυ δ' Μενοιτιαδης δαισεν μεγα ισοθεος φως.
Αυταρ επει κρ' πυρ εκιαθεν, και φλοξ απο μαινετο,
Αντικα πιλνα χορεσας, οβελους εφυπερθε τανυσσεν,
Πασσε δ' αλος θειοιο, κρ ατυτειον επαειρεν.
Αυταρ επει ρ' αδηνεν, και ες αλεσσιν ικανεν,
Πατροκλος μεν σπευσε αλοη επαειρομενος πεσαπιζειν
Κυσιν εν κρεσσιν. απο δ' ρικα νειμεν Αχιλλευς
Αυτος δ' αυ τοιον ιζεν Οδυσσηι θειοιο
Τοιχου τε ανεγοιο. θεοιση δ' Θυμον αυδην
Πατροκλον δ' ετερωθεν ο δ' ες πυρ βαλλε θυηλας.
Οι δ' επ' ορεκτυος ετοιμα προκειμενα χειρας ιανον.
Αυταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον αντο,
Νεικος Αιακιδαο. νοησε δε θειος Οδυσσευς.
Πλησας δ' οινοιο δεπας, δειδεκτο Αχιλληα.
Χαιρ' Αχιλευ δαιτος μεν εγων ουκ ονοσσομαι

Η' μεν

Ε'ι δ' ἀΐδρεις ναίοισι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἳ νέα δωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσι,
Καὶ οἱ ὑπὸ πυκίνῃ προλιῶσ' ἐθέλουσι θέμιστας.
Τοῦτα νέ οἱ πλέσσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθῆτον αἴθωνε τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
Τῶνεκα καί τε βέλεσσιν ἐχθόμενος ἐπάιστων.
Καί μοι ὑποσταίη ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠ' δ' ὅσσον γενεῇ μετόπισθε εὐχόμενος ἔῃσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδώκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων·
Δῶρα μὲν ὑμὴ ἐσθλὰ δίδοις ἀγαθοῖς Ἀχαιοῖσι·
Ἀλλ' ἄγε τοι κλῦθι ὀτρυνέωμεν οἵ κε τάχιστα
Ἔλθῃσ' ἐς κλισίην Πηλεϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε δὴ αὖ ἐγὼν ὑποθήσομαι, οἵ τ' ἄλλοι
Φ ἴπεξ μὲν θεράποντε Διὶ φίλω ἠγαθέω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Κηρύκων δ' Ὀδίῳ τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων,
Φέρτε δὴ χερσὶν ὕδωρ, ἐὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ κρατερὸν μεθ', ἱλασόμεσθα.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἀάδητε μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἅμα χεῖρας ἔχευαν.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Μοῖρα τεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν
Αὐτὰρ ἐπὶ σπείσαντε, ἐπὶ νῆ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Ὦρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνων δ' Ἀτρεΐδαο·
Τοῖσι δὲ πολλὰ ἐπέπλε γλαυκώπις ἱπποδάμεια Νίκωρ,
Δεσσάμενον εἰς ἧκαρ, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα
Πειρᾶτο πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὸν δὲ βάτην παρὰ νῆα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' ἀλχεμένω γαμόχῳ Ἐνοσιγαίῳ,
Ῥῆσθαι πεπίθοιεν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνας δ' ἵκανε κατὰ κλισίας καὶ νῆας ἰκάνων.
Τὸν δ' εὗρε φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
Καλῇ δαιδαλέῃ (ὑπὸ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἀέθλων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας.
Τῇ γε θυμὸν ἔτερπεν ἀείδων κλέα ἀνδρῶν·

Πά-

Ἶς νεῦ τῦτον ἔπεσι, δάμασε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἐπὶ ἀασάμην φρεσὶ λάβομεν ἐλέησι πιθήσας,
Λῦσ ἐθέλω αἰψα δ' ἄμυμα τ' ἀπριείσι ἄποινα·
Τρῖς, δ' ἐκ πάντων ἐπείκελα τὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Ἔπτ' ἀπύρυς τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους οἳ ἄεθλα πολλὰ φέρεντο.
Οὔ κεν ἀλητὶ θὼν αἰὴρ ᾧ τόσα χρήσαιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐὼν τιμήεις χρυσοῖο,
Ὅσσα μοι ἰώκησαν ἄεθλα μώνυχες ἵπποι.
Δώσω δ' ἐπὶ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἐλέτην αὐτὸς,
Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐείκοσι φῦλα γυναικῶν,
Τὰς μὲν οἱ δώσω, μὲτ δ' ἐσέτην λυὶ πότ' ἀπούρας
Κούρῃ Βρισῆϊ καὶ ὅτε μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μήποτε τ' ἀνῆς ὀπυίμεν ἐμὴν ἐς δῶμα μιγῆναι,
Ἠδὲ μιγῆμεν ἀνδρὶ πάλει φίλῃ ἠδὲ γυναικί,
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσεται. εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄλλυ μέλλα Πριάμοιο θεοὶ δώωσι ἁλαπάξαι,
Νῆα ἁλὶς χρυσοῖ καὶ χαλκοδμήτοισιν ἐέλδω,
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατέωμεθα λαὶ Ἀχαιοί.
Τρῳὰδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
Αἳ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισταί εἰσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, ἔνθα περ ἁρμὸς,
Γαμβρὸς κέν μοι ἔοι. τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα·
Τάων λῦ κ' ἐθέλῃσι φίλῳ ἀνὰ δῶμα γέσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ὅτι μείλια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἕπτα δὲ οἱ δώσω εὐναιόμενά πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδὲ Ἀνθήην βαθύλειμον,
Καὶ λῃὼν Αἶπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πάσας δὲ ἐγγὺς ἁλὸς ἱερὰς Πύλυ Ἠμαθοέντος

Ἐνδ'

Η' δ' ἀμφ' Α'σκάλαφον καὶ Ι'άλμενον, υἷας Α'ρηος,
Α'μοί τε Μηδάλιω, Α'φαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Η' δ' ἀμοὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα δῖον·
Ε'π' ἴσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦροι ἅμ' ἕστιχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
Καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες.
Ε'νθα δ' πῦρ κήαντο, τίθεντο δ' ὁμάδοιο ἕκαστος.
Α'τρεΐδης δ' ἥρωας ἀολλέας ἦγε Α'χαιῶν
Ε'ς κλισίην εὐδμὴν δὲ σφι τίθη μυρί' ἀρέσσαι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προφορέοντο καὶ ἔσθιον ἄλλοι
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πρόμος ἦεν ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὕ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ο'ς σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Α'τρεΐδη καὶ δῖε καὶ ἄλκιμε κύδρων Α'γαμέμνων,
Ε'ν σοὶ μὲν λήξω, σὲ δ' ἀφέξομαι, οὐνεκα πολλῶν
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.
Τῷ σε χρὴ πρέπα μῦθον ἀφάσθαι ἠδ' ἐπακοῦσαι,
Κρηΐοντι δ' καὶ ἄλλῳ ὅτεῳ τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν τέο δ' ἐξοπίσω, ὅττι κεν ἄρχῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω· σοὶ μαιήσεται ἔμμεν ἄριστα.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τῆνδε νοήσει
Ὅσσον ἐγὼ νοέω· καὶ πάλαι ὅς τ' ἔπι καὶ γυμῷ,
Ε'ξότε τοὺ ὄπασε διοτρεφὲς Βελεσιάδαο
Χωομένῳ Α'χιλῆϊ· ἐγὼ δ' εἶξας κλισιήνδε κιόντες·
Οὔτι κατὰ μέτρον γε νόον μάλα γάρ τοι ἐγώγε
Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἴξας, οὕνεκα φέρτερον ὄν ἀθανατοί περ ἔτισαν,
Η' τίμησας ἐλαὸν δὲ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζεὸ θ' ὡς κέν μιν ἀπεχθαιρήσομεν ἦμῳ
Δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἐπεσσί τε μειλιχίοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Α'γαμέμνων·
Ω' γέρον, οὔτι ψεύδεσ' ἐνὶ εἰδόσι κατὰ μοῖραν.
Α'σαὶ γάρ μιν ἐγὼ ἀάσθην, οὐδ' ἀρνήσομαι ἦμος
Λαῶν ὄρσιν ἀρίστων τε Ζεὺς κῆρι φίλησε,

ἰέσθω καὶ τῷ Τρώεσσι διαπρύσιον ἰάχῃ. εἰ ἦ κὴ αὐτὸς
Θεύσεσθαι σὺν νηυσὶ φίλοις ἐς πατρίδα γαῖαν.
Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' εἰσόκε πέρμος
Ἴλιος ἱερὸν ἐλθῃ· σὺν γὰρ θεοὶ εἰλήλουθμεν.
Ὣς ἔφατ', ἐν δὲ ἔδεκτο πᾶσι δόκησεν υἷες Ἀχαιῶν.
Μῦθον ἀδμήτειραν Διομήδεος ἱππιοδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνίστατο μετὰ φρεσὶν ἰσον ἐπὸ πᾶσι Νέστωρ,
Τυδείδην, τόδε μοι μάλα σὺ κεφαλὴν ἠδὲ καὶ ὤμους
Καὶ βίην ἣν μὲν πάντες ὁμήλικες ἔπλου ἄριστος·
Οὔτις τοι τ' μῦθον ἀτίσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοὶ
Οὐδὲ πάλιν ἐρέει ἅπαρ δ' τέλος ἴκανο μύθων.
Ἦμιν κὴ νέος ἐσσὶ ἔμεν δέ κα κὴ πάϊς εἴης,
Ὃ πλότερος γεγαὼς· ἅτερ πεπνυμένα βάζεις
Ἀρχέλοον βασιλῆας· ἐπεὶ κὴ μοῖρον ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχόμαι εἶμεν,
Εἴρεσθαι κὴ πάντα διίξομαι· δὲ κά τις μοι
Μῦθον ἀπιλλήσῃ, δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἑκεῖνος
Ὃς, πολέμιος ἔσκεν ὁμοφρονέοντος·
Ἀλλ' ἦ τοι νῶϊ μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ.
Δόρπα τ' ἐφοπλισσόμεθα φυλακτῆρες ἦ ἔκαστοι
Λιξάσθω· πρῶται τε φρεσὶν ὄρυκτὸν τάφρος ἐκτός.
Κάρτιστον μὲν τοῦτ' ἔπιτέλλομεν, αὐτὰρ ἔπειτα.
Ἀτρεΐδην· σὺ μὲν ἄγχι, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
Δεῖνυ δαῖτα γέροντι· ἔοικέ τοι, κὐτοί ἀνώγει.
Πλεῖαί τοι οἶνοι κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' ἀπρὸ πόντον ἄγουσι,
Πᾶσά τοι ἔνδ' ὑποδέξιν· πολέσσι δ' ἀνάσσεις.
Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείθεσθαι ὅς κεν ἀρίστη
Βουλὴ βουλεύσῃ μεγάλα· χρεὼ πάντες Ἀχαιοὶ
Ἐσθλῆς κὴ πυκινῆς, ὅτι δὴ ἰάχουσι νῆες
Καίριοι πρὸς πολλά τις δὴ τείρεται ἀνδρὸς
Νὺξ δ' ἤδη μὲν μετὰ μοῖρον κρατέει, μὲν σεμάσσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον· δ' ὑπέσσυτο·
Ἐν δ' φυλακτῆρες σφὲ τοὺ χρεὼ ἔσταν ἑκάστου,
Ἀμφὶ τε Νεστορίδῃ Θρασυμήδεϊ ποιμένι λαῶν

Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς.
Μηδὲ βοᾶν. αὐτὸς δ' μετὰ πρώτοισι πετήτο.
Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τεταμένοι. αἰθὴρ δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο δακρυόεις, ὥς τε κρουνὸς μελανύδρου,
Ὅς τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀφεσφὶν ἀπ' ὕδωρ
Πέμπει· βαρυστονάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς μέγα Κρονίδης ἀτη ἐέλδετο βαρείῃ.
Σχέτλιος, ὃς πρίν μοι ὑπόσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον εὐπύργητ' ὀπτήσχειν δῶρα πέλοιτο,
Νῦν ᾖ κακὰ ἀπάτησι βεβουλεύσατο, καὶ με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλοὺς ὤλεσα λαούς·
Οὕτω που Διΐ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέπερσε κάρηνα,
Ἠ' ἔτι καὶ λύσει· τῷ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Ἀλλ' ἄγε δή, ὡς ἂν ἐγώ εἴπω πείθωμεθα πάντες·
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γάρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Δηὼν δὴ νῶϊν ἦσαν πεπιθυῖαι υἷες Ἀχαιῶν,
Ὄψε δ' δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μετ' ἀφραδέουσι μαχοῦμαι,
Ἠ θέμις ὄφρ' ἂν ἄναξ, ἀγορῇ, σοὶ δ' μή τι χολωθῇς,
Ἀλλὰ μάλ' ἐν μέσσοισι μετ' ἀφραδίῃσιν ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν,
Φὰς ἔμμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀκάλλιστον. νηῦται δὲ πάντες
Ἴσασ' Ἀργείων· ἐμοὶ μὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Σοὶ δ' ἐπιμίξαι μῆχα δόλου Κρονίδης πάις ἀγκυλομήτεω.
Σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τιμὴν ἔμμεν παρὲξ πάντων.
Ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅτῳ κράτος ἐστὶ μέγιστον
Δαιμόνι', ἦ που πολλὰ ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἐμέμεν καὶ ἀκάλλιδας, ἠδ' ἀρετούσας;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπιφρονέει ὧδε ἕκαστα,
Ἔρχεο, πάρ' τοι ὅδ' ἔστιν· σὺ δέ τοι κατὰ στρατὸν ἄλλους
Εἶσιν αὐτοὶ δ' ἵπποι τε νεώμεθον ἠδὲ καὶ ἄμφω
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κεχαρηκόμοωντες Ἀχαιοὶ

Εἰσόκε

οἶνιξ παρισοβλητὴς δυτυχίς. ἡ γὰρ ἡ αὐτὸς ἕπόμενος τοῖς ἄλλοις ὕστερος γίνεται· οὔτε δ' ὁ συγγενὴς αὐτὸν αἴας ἐπιστρεφὴς ὄπλίσασθαι τε καὶ ἐκπολεμοῦντι, καὶ λοιδορούμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ πεῖσαι πειρώμενος, ἀλλὰ φοίνικα μὲν παρ' ἑαυτῷ κατέχει ἀχιλλεύς. ὀδυσεὺς δὲ σὺν αἴαντι τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀχιλλέως ἀποπρεσβεύεται τοῖς ἕλλησιν· ἐφ' οἷς διομήδης καθάπτεται μὲν ἀχιλλέως οὐδὲ ἕλόντως ἀμέτρως ὀργῇ χολάζοντος· τὸν δὲ ἀρίστοις ὅπλ τῶν μάχῃ προτρέπεται.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, ΗΤΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἐξιόντι δ' ἀχιλῆϊ ἀπειθέος ὄβριν ἰδόντες.

ΑΛΛΗ.

Λιτή.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΓΛΙΑΔΟΣ
ἡ Ἰάτα μεταφρασία.

Ω

Σοὶ μὲν πρῶτος φυλακὴς ἔχεν· αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβος χαλεπαίνοντος ἀνάκτος.
Πᾶσι δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' αἵματοι δύο πόντον ὀρίνατον ἰχθύσιν ἀμφω,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τὼ τε Θρήκηθεν ἄητον
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἅμα δὲ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρ' ἐξ ἄλα φῦκος ἔχευαν
Ὣς ἐδονέετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα μεγάθυμος βεβολυμένος ἦτορ,

Φρίσσω

Α" Λ Λ Ω Σ.

Ε'παυλισαμένων τῶν πολεμίων διὰ τὴν τοῦ πόλεμον ὀδυνηρείαν ἐπὶ τῷ ναυστάθμῳ, ἀγαμέμνων ἀπηλπικὼς τὴν σύστασιν, ὅπ τὴς ἐκκλήσιας ἀποφέρομαι & γνωμῶν, ἀποφεύγειν ὅπ βέλτιον τῶν νεῶν κελεύει τὸν ἅλλυσιν. διεωίδης ἢ δὼτειπόντος, νέσωρ παραυτίκα ἀμείβεται τὸν τοιαῦτα πείθησι ἢ τὰ λείποντα ἀπὸ τοῖς λόγοις, φύλακας καλεῖν ὅπ τῶν τάφρον ἐκπίμπειν. κὴ τοὺς ἀρίστους ἀθροίσαντα βουλεύεσθαι μετ' αὐτῶν ὅπως τὸ φοβηθέντων πείθεται τοῦτο ὁ βασιλεύς, κὴ τοὺς ἀριστιέσι ἐν οἷς πάλιν νέσωρ ἀγαμέμνονι συμβαλὼν τῶν καλλίστων γίγνεται, τ' μὴ τοῖς τ' ἀχιλλία κελεύειν αὐτὸν ὀργῆς λαθέσθαι, τοῖς ἢ τὸν ἐωθότα χαρὲν ἁρμόσασθαι, κὴ τοιοῦτόν ἀπ' τὸν τῶ πηλέως ἀποστεῖλαι. τῶ ἢ βασιλέως κὴ δῶρα πολλὰ ὑπεχουμένου δώσειν, κὴ κατὰ φύλα ἀξιώσειν τοὺς χωρεῖσθαι, ἀθροίζονται τοῖ αὐτὸν τοιοῦτοι, ὅ τε ἰθαμήσιος & κὴ ὁ τῶ πελαμῶνος, κὴ τοῖς τοῦ τυδέως φοῖνιξ. τῶν ἢ τοιοῦτον εἰδότα ἦν. κὴ τὸν δεήσειν μενόντων, κὴ τὰ κατὰ τὴν ἅλλυσιν μεμυθευμένα, κὴ τὸν ἐωθότα ἐν δίδου, ἅπαντα & ὁ ἀχιλλεὺς κὴ δι' ὅλας ἐν δίδου τοῖς τὸν ἀτρέως τῶν ἐλλησικῶν τοιγμάτων ἐυρέσεσι. ἀλλὰ μνησιμάχων μὴν τῶν ἀγαμέμνονι, τ' ἢ δώρων καταφρονῶν, κὴ τῆς συγγενείας τῶ βασιλέως ὑπερφρονῶν, κὴ μὴ τῶ τοῦ φοίνικος πείθειν αὐτὸν πειρᾶται, κὴ δακρύει τὸν παρεδόσαν τῶν ἐλλησίαν τύχην, ὡς εἰς ἅλεον αὐτοῖς ὑπάξων. κὴ τ' τοῦ τὸν τοιοῦτον ἡλικίαν ἐπομνήσει ἔφη, κὴ ὅπ ἀχρὴ, ἀθροίσματα τῶν κὴ τὸν παλλαχίδα χρώμενον, πάντα μᾶλλον πείθεσθαι, ἢ ὧν εἶπεν δύνηται. κὴ ὡς τοῖς ἀπάγειν βουλήσας χωρὶς τιμῆς μεταγνώσεται, τὸν μειλιχίου μάχην κὴ. αἰτωλῶν διηγούμενον. ὅπ δὲ φοῖνιξ,

Κνίσην δ' ἐκ πλίνθοιο μόλις φέρον ἔρκεϊ εἴσω.
Οἱ δ' ὡς μέγα φρονέοντες, ὅτε πτολέμοιο γεφύρῃ
Εἴατο παννύχιοι πυρὰ δὲ σφίσι κήαιτο πολλά.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα. ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
Ἔκ τ' ἔφανὸν πᾶσαι σκοπιαί, καὶ πρώονες ἄκροι
Καὶ νάπαι· ἀέρτο δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ·
Πᾶντα δέ τ' εἰδήλαι ἄστρα γάνυνται δι' ἀ φρένα ποιμήν·
Τόσσα μεσηγὺ νηῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρῳάων κατὰ τοὺς πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό·
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ κήετο, παρὰ δὲ ἑκάστῳ
Ἕατο πεντήκοντα θοὰς ἐπὶ δαῒ λαμπομένοιο.
Ἵπποι δ' ἑλλοπόδιοι κρῖ λευκὸν ἄρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
Ἑστάότες πὰρ ὄχεσφιν, ἐϋπρῴοιον ἠῶ μίμνον·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΤΑΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ συμβουλεύσαντος τοῖς Ἕλλησι φεύγειν, ἵστανται τινὲς ἀντίαν ἀποφαινόμενοι γνώμην διομήδης καὶ νέστωρ συμβουλεύσαντος ἢ νέστορος, ὑφὸς ἀχιλλέως πέμπονται πρέσβεις· καὶ δεηθεῖσιν αὐτοῖς ἀπιέναι ἀχιλλεὺς οὐ ἢ ἀπαγγέλλουσι· καὶ μὴ ταῦτα εἰς ἄπρακτον τρέπονται.

Μὴ μεὶ ἀσπασίῃ γε νεώτεροι ἔπλετ' Ἀχαιοί,
Ἀλλ' ὃς πε τούτων γε ἕλῃ καὶ οἶκαδε πέσῃ,
Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεῖ ὀξυόεντι,
Νηὸς ὀπισθοφόρου· ἵνα τις συγήσῃ καὶ ἄλλος
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα,
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελόωντες,
Παῖδας ἀφορβήτους, πολιοκρατέοντε γέροντας
Λέξασθαι πρὸ ἄστυ, ὅσοι μήτων ἔτι πυργων·
Θηλύτεραι δ' ἀνάγκη ἐπὶ μεγάροισιν ἑκάστη
Πῦρ μέγα καιέτω· φυλακὴ δέ τις ἐμπεδος ἔστω·
Μή λόχος εἰσπέσῃσι πόλιν, λαῶν ἀπόντων,
Ὧδ' ἔφατ' Τρῶες μεγαλήτορες αἰψ ἀγορεύων·
Μῦθος δ' ὃν ῥ' ἐνὶ νηῒ ἐείσατο καὶ ἐτέλεσσεν.
Τὸν δ' ἵππους Τρῶες μὲν ἐπ' ἱπποδάμοις ἀγόρευσαν·
Εὖ χ' ὕδατι ἐλπόμενοι καὶ δεῖ τ' ἄλκαρ τι θοῖσιν
Ἕξῃ ἔμ' ἐκ θανάτου καὶ κηρὸς ἀμφιφαάντου,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαγχαίτων ὑπὸ ἵππων.
Ἀλλ' ἦ τοι ὀπὶ νυκτὶ φυλαξόμεθ' ἠμέας αὐτούς.
Περὶ ὑμῶν ἵππους τε καὶ ἀσπιδιώτας,
Νηῶν ὅτι γ' ἀσφῆσιν ἐγρέμεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἴπομεν αἰκὲ μὲν ὁ Γυδείδης κρατερὸς Διομήδης
Πατρὸς ἐπὶ νῆας πῖχα ἀποστείχοντας, ἄνευθε
Χάζων δηώσας ἐναρα βεβρωθέντα φέρεσθαι.
Αὔριον δὴ αὖτε νέας διατίσεται αἵ κ' ἐμὸν ἔγχος
Μείνῃ ἐπορεξάμενον, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Κείσεται ἀσπίδι πολλὸς δ' ἀμφ' αὐτῷ ἑταῖροι
Ἥλικα κτεινόντος ἐς αὔριον, αἴ κε ἐγὼν ὥς
Εἴθ' ὣς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἦα διαπάντα,
Τιμῶμαι δ' ὡς πέρ τ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευε· τὸ δ' ἀμφαγάασθε Τρῶες·
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγῶν ἱδρόωντας·
Δῆσαν δ' ἱμᾶσίν πῃσι παρ' ἅρμασιν εἶπον ἕκαστος·
Ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· οἶνόν τε μελιηδέα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ὅθι ἔξυλα πολλὰ λέλοπτο.

Κνίσην

Εἰ ἦ, σὺ μὴν μὸν ἄκουσον, ἐγὼ ἦ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑποσχέτο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
Εἴπ' ἀπόρους πεδίοιο, πολὺν δ' ἦν χρυσὸν τάλαντα,
Λέβητας ἦ λέβητα, ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔκεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ὧ τόσσα γένοιτο
(Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο)
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Δώσω δ' ἐπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἑὴν κτιόωνα ἕλες αὐτὸς,
Ἐξέλεθ', αἳ τό τε κάλλει ἐίκοσι φῦλα γυναικῶν,
Τὰς μὲν τοι δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τό τ' ἀπούρας
Κύριλλον Βρισηος, ἢ ὅτ' ἐμὸν ὄρκον ὀμεῖται
Μήποτε δ' οὔτοι ὅπιθεν ἐμοὶ μενεήνεα μηλῶν,
Ἢ ἅλιος ὅσσον ἄνεισι, ἢ τ' αἰθρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· αἰ δέ κεν αὖτε
Ἄξω μὲν Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθαι
Εἰσελθὼν ὅτε κεν δατέωμεθ' λαφύ' Ἀχαιοί.
Τρῳὰς δὲ ζωὰς ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλεϊ φέρωσιν,
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὔθαρ ἐφύρσω,
Γαμβρὸς κέν οἱ ἔοις· τίσω δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ·
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐὺ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων τὴν κ' ἐθέλησθα φίλην ἐὰ ἀέδνην ἄγεσθαι·
Πρὸς οἶκον Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐπιμείλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ἅσσ' ὔπω τις ἐεῖ ἐπὶ δῶκε θυγατρὶ.
Ἑπτὰ δέ τοι δώσω ἀδμήτας πολίσπορα.
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας καὶ Ἀνθείαν βαθύλειμον,
Καὶ τ' Αἰπειὴν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου Ἠμαθόεντος
Ἔνδ' ἀνέρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κε σε δωτίνῃσι θεὸν ὡς τιμήσουσι,

Ἢ μὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Ἣν δὲ κὴ ἐν θαλάσσῃ νεῶν ἀπάνευθε ἑῶν τε
Δαίνυθ', ἅλα δ' ἐπιβαίνε πεφιδόμενος ἔργα μίμηλεν.
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα διοτρεφὲς εἰσορόωντος
Δείδιμεν ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους εἰ μὴ σέ γε δύσεται ἀλκή.
Εἰ γὰρ νηῶν κὴ τείχος ἐπῆλθε καὶ ἔπεντο
Τρῶες ἐπὶ δηΐοισι μιηλεκέες τ' ὀπίσσω,
Κηάμωμοι πυρὸς πολλὸς κὴ στρατὸν, ἠδὲ ἔπι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐκ δεξιὰ σήματα φαίνων
Ἀστράπτει ἔκτωρ ἧ μεγάλ' ἀΐεϊ βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐν παλάμῃσι πεποιθὼς Διὶ ἠδὲ καὶ ἄλλους
Ἀνέρας οὐδὲ θεοὺς κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀρρῆξαι δ' ἐθέλει κρατερὴν ὀφρύα νὺ δῖαν.
Στεῦται γὰρ νῆάς τε κιχήμεναι ἄκρα κάρηνα,
Αὐτάς τ' ἐμφλέξειν πολεμηδόν· πυρὶ δὲ Ἀχαιοὺς
Δηώσειν παρὰ τὴν αὐτοζομένους ὑπὸ κάπνου.
Τῷ τ' ὄφελ' ἀμφὶ σοὶ ἦτορ ἐνὶ στέρνοισι μενοινᾶν
Ἐκπλήσσω θεσπεσίῃν ἧ δὴ ἀνήμερον ἔσται
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε καὶ ὀφέσσομαι Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθε κακὸς ἔσεται καὶ ἀμήχανος
Ῥηχθέντος κακοῦ ἔκτος· ἀνὴρ δ' ἐρέειν. ἀλλὰ πολὺ φρὶν
Φράζεσθ' ὅππως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ·
Ὦ πόποι. ἦ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο πολλὰ
Ἦμος ἐπ' Ἰλιόθι σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσουσ', αἴκ' ἐθέλωσι σὺν ἠνορέῃ δυμὸν
Ἴσχειν· ἐν στήθεσσι φιλοφροσύνῃ δ' ἀμείνων
Λαγέμεν· ἦ δ' ἔρεθος κακομηχανέειν ὀφέλεσκες μᾶλλον
Τίσσω σ' Ἀργείων ἕνεκ' ἠδὲ γένηαι.
Ὣς ἐπετελλ' ὁ γέρων· σὺ δ' ἐλάνθανε, ἀλλ' ὅτε καὶ νῦν
Παῦε, ἔα δ' ἥλοι θυμαλγέα πολὺ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δώσει δίσωσι μετὰ μνῆξαι τε καὶ ἥλοιο.

Εἰ δὲ,

Πηλέϊωνι δὲ οἱ εἶδος ἀνατίθει ἦκε σιωπῇ
Δάμνᾳ μὲν Ἀχιλῆα ὀπότε λίσσοιτο ἑκάεργον
Τοὺς δὲ κάτω πεφιτύσκεν ἰὸς δὲ Ὀϊστεύοντος.
Στυγερὴ δὲ πυρὰ δαῖε τεθνηώτων δι' ὀϊόμενον Ἀχιλῆϊ.
Αὐτὴ σευ φόρμιγξι, λιπὼν ἔδος ἔνθα θάασσεν.
Ἤϊε δ' αὖτως Πάτροκλος, ἀπὶ ἴδε φάντας, ἀύσας.
Τὸν δὲ λιγὺ μέμψω προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Χαίρετον, ἦ φίλοι αὖδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρειὼ
Οἵ μοι σπουδοιμίην περὶ Ἀργείων φίλτατοί ἐστον
Ἦ ἄλλο φονήσασι περίτροπον ἄγχι δὲ Ἀχιλλεύς.
Εἶπεν δὲ ἐν κλισμοῖσι, παπηνά τε πορφυρέοισιν.
Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεον ἐγγὺς ἰόντα,
Μείζονα δὴ κρατερὸν Μενοιτίου υἱὸν ἀνδίκας,
Ζωρότερον δὲ κύπελλον δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Οἱ δὲ φίλτατοι ἄνδρες ἐμὸν ὑπὸ δῶμα μολάντε.
Ὣς φάτο Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπιπείθετο πειθοῖ.
Αὐτὰρ ὁ γε κρέων μέγα κρατερβάλεν ἐν πυρὶ αὐγῇ
Ἐν δ' ἄλλα νάπην ἔθηκε δῖος κὺ πόνος αἰγὸς,
Ἐν δὲ συὸς σπάλοιο ῥῶχθεν πιθελῇσι, παλαιφῷ.
Τῷ δὲ ἔχεν Αὐτομέδων, ταμίνειν δὲ ἄλκιμος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τὰ μὲν ὀμφίσυλλε, κὺ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε.
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαίεν μέγα ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κρ' πῦρ ἐκάη κὺ φλόξ ἀμαρύνθη,
Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε,
Πάσσε δὲ ἁλὶ θείῳ, κρατεπυτέων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔπνευσε. κὺ εἰς ἅλα σῖτον ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν ὅπερ ἀλὸς ἐπιειμένα πρασπίζει
Κλισίῃ ἐν κρατέεσσιν. ἀπὸ ῥ' ἕζετο νεῖμε δὲ Ἀχιλλεὺς
Αὐτὸς δ' αὖ πρὸς ἕζετ' Ὀδυσσῆϊ θείοιο
Τοίχου τῆ ἑτέρωθι. θεοῖσι δ' ἔθυσαν ἀόλλη
Πάτροκλος δ' ὅν ἑταῖρον ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο,
Νεῦσ' Αἴαντε φοίνικε. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, προέλεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ δαιτὸς μὲν ἔγωγε οὐκ ὀπιδεύεις

Η' μὲν

Ε'νθ' ἀνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἳ νέα δωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσι,
Καὶ οἱ ὑπὸ πτόλεμον λιπαρὴν τελέουσι θέμιστας.
Τοῦτε νέοι τελέσασιν μετὰ λλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω δίδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος·
Τοῦνεκα καὶ πᾶσι θεοπεσίοις ἔχθιστος ἀπάντων.
Καί μοι ὑποστήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠ' δ' ὅσσον γενεῇ πολὺ γενεώτερος εὐχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἀμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Δῶρα μὲν οὐ νύ τοι ὀκνεῖ δώσειν ἀρετάων
Ἀλλ' ἄγε τοι κλῦθι Ἥφαιστον ὀφρα μάλιστα
Ἐλθὼν σ' εἰς ἡμέτερον Ἰλιον ἱέμενον Ἀχαιῶν.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ ἐγὼν ὀτρύνομεν, οἱ δὲ πιθέσθων·
Φῦλα μὲν ἀθρόα πάντα Διὶ φίλα μητιόωντι,
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἄϊδος τε μίγας καὶ δεῖμος Ὀδυσσεύς.
Κηρύκων δ' Ὄδιος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων·
Φέρτε δὴ χεσσὶν ὕδωρ, ἐὺ φημίσατέ τε κέλευθα,
Ὄφρα Διὶ κλυτοεργὸν ἱδρώσωμεθ', αἰχ' ἀλέσωμεν.
Ὣς φάτο τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν·
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Μύρμηξι δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος ἑκάστοις
Αὐτὰρ ἐπὶ σπείσαντες, ἐπὶ νῆ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Ὦρμᾶτ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνων δῖος Ἀτρεΐδης·
Τοῖσι δὲ πολλὰ ἐπέπτατο γλαυκὼπις Ἀθήνη
Δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα, σὺν ἔγχεϊ δὲ μάλιστα
Πειρᾶτ' ὀϊστεύοντας ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
Τοὶ δὲ βάτην ἀθρόοι ἅ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Πολλὰ μεμαὰ δυχαιτήεντα γαμφόκωλα ἔνοσιχθών
Γκιδίους πεπίθοι μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ὅτε τε κλισίας κὴ νῆας ἱκάνθην
Τὸν δ' εὗρον φρένα πορφύροντα φόρμιγγι λιγείῃ
Καλῇ δαιδαλέῃ (ὑπὸ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἀναάρων, πόλιν Ἠετίωνα ὀρθέσσας·
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν ἀείδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Πά-

Ζεῦ νεῦ τῦτον ἔπεσι, δάμασατε δ᾽ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λιγαλέῃσι πιθήσας,
Ἀψ ἐθέλω ἀφέσαι δόμεναί τ᾽ ἀποφθίσι ἄποινα·
Τρῶες, δ᾽ ἐν πάντεσσι πολέλυ τα δῶρ᾽ ὀνομήνω,
Ἐπ᾽ ἀπύρεμι τρίποδας δέκα δ᾽ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δ᾽ λέβητας ἐείκοσι δώδεκα δ᾽ ἵππυς
Πηγοιὲ, ἀθλοφόρυς οἳ ἄεθλα πολλὰ φέρυντυ.
Οὔ κεν ἀλιπάρῳ εἴη αἰήρ ᾧ πάσα χθόνιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐὸν τιμήσιο χρυσοῖο,
Ὅσσα μοι ἐπέπασυτο ἄεθλα μωνυχὲς ἵπποι.
Δώσω δ᾽ ἐπὶ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ᾽ εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς,
Ἐξελόμην, ἃ κρίνεν ἐείκοσι φῦλα γυναικῶν,
Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ᾽ ἔσσεται ἣν πόσ᾽ ἀπούρας
Κούρῃ Βρισηΐδι καὶ ὅσ᾽ μέγαν ὅρκον ὀμώμοχα,
Μήποτε τ᾽ ἀνῆς ὀπιβήμεν καὶ δὲ μιγῆναι,
Ἢ ἔμμις ἀνδρῶπων πόλεϊ δώδρων δὲ γυναικῶν,
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσται, εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄσυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσι πλαπάξαι,
Νῆα ἁλὶς χρυσοῖ καὶ χαλκοῦ πλησσάμενος
Εἴσεται, ὅτι κεν δασσάμεθα πλῆσαι Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δ᾽ γυναῖκας εἰείκοσιν αὖτε κιόντα,
Αἵ κε μετ᾽ Ἀργείῃ Ἑλένῃ κάλλιστα ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ᾽ Ἀχαϊκὸν, ἔνθα περ αὖρης,
Γαμβρὸς κέν μοι ἔοι. πόσι δέ μνῆσιν Ὀρέστῃ
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα·
Τάων ἣν κ᾽ ἐθέλῃσι φίλῳ ἀνάπρο πατρὶ ἄγεσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ᾽ ὅπ μείλια δώσω
Πολλὰ μάλ᾽, ὅσσ᾽ οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενά πολίσματα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, καὶ Ἀνθήην βαθύλειμον,
Καὶ λιὼν Αἰπειάν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ᾽ ἐγγὺς ἁλὸς τέτανται Πύλου Ἠμαθοέντος·

Ἐν δ᾽

Η' δ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος,
Ἀμφί τε Μηριόνῃ, Ἀφαρῆϊ τε, Δηϊπύρῳ τε,
Η' δ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα δῖον.
Ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦροι ἅμ' ἔσσυτο δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
Καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες.
Ἔνθα δὴ πῦρ κήαντο πιθήκεντο δὲ δόρπον ἑκάστῳ.
Ἀτρεΐδης δ' ἐλόοντες ἀολλέας ἦγε Ἀχαιῶν
Ἐς κλισίην· πᾶσιν δὲ μετέφρασε μήδεα δοῦναι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πρόμολον πυκινὸς νοέειν ἤρχετο βουλὴν
Νέστωρ· οἱ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Ἐν σοὶ μὲν λήξω, πρὶν δ' ἀρξάμενον, οὐδὲ πρὶν ἄλλῳ
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα.
Τῶν σε χρὴ πρέπει μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι
Κρηήνῃ τ' ἦ καὶ ἄλλῳ ὅτευ πρὸ σὸν αἶσιμα εἰδῇ
Εἰπεῖν εἴ τε ἀγαθὸν σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὅς μοι δοκεῖ εἶδ' ἄρηρε.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλον ἀμείνονα τῆνδε νοήσει
Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Ἐξ οὗ περ σὺ ἄνα διογενὲς Βρισηίδα κούρην
Χωόμενος ἀγάνῃσιν ἐμοῖς κλισίηθεν ἄγεσθα.
Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἐγώγε
Πολλὰ ἀπειλήσαντι παραστὰς μειλιόφρονα δοῦπα.
Εἴξας, κύδρα φέρεσθον ὃν ἀθανάτοι περ ἔτισαν,
Ἠ τίμησας ἑλὼν γε ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεθ' ὡς κέν μιν ἀπειρεσίῃσι παπτήνῃμεν
Δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἐπεσσί τε μειλιχίοισιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ γέρον, ἦτοι μὲν σὲ νεῖκος ἐμὸν καταλέξας
Ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσι καὶ ἀτηρῇ δὴ τῖνυ πολλῶν
Λαῶν ὄξιν ἀμύνων τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ.

Ω's

ἰσόμε τῷ Τρωΐλῳ διαπέρσομεν. εἰ δ' ἂν καὶ αὐτοὶ
δειδέχατον σοὶ νῆσοι φίλλω ἐς πατρίδα γαῖαν.
Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' ἐς τέλος αὖτε
Ἰλίῳ δῦμεν γὰρ ἐπὶ νῆας ἐλήλυθμεν.
Ὣς ἔφατ', ἐν δ' ἔδραμε πάντας ὀπὶ στίχας υἷες Ἀχαιῶν.
Μῦθον ἀδασσάμενοι Διομήδεϊ ἱπποδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ.
Τυδείδη, περὶ μέν τε πολέμῳ ἐὶ χάρτερός ἐσσι,
Καὶ βελέσσι μετ' πάντας ὁμήλικας ἔπλεο πάμπαν.
Οὔτις τοι τ μῦθον ὀνόσσεται. ὅσσοι Ἀχαιοὶ
Οὐδὲ πάλιν ἐρέει ἄτερ τ' ἐπέων τε μύθων.
Ἦμὲν κῆνι ἐσσὶ ἰμὲς δέ κε κῆ πεῖς εἶπες,
Ὀπλότερος γένυιφιν. ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας. ἐπεὶ κέ μοῖρον ἔειπες.
Ἀλλ' ἀγ', ἐγὼν ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχόμεθ' εἶμεν,
Εἴξειπω καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κέ τις μοι
Μῦθον ἀπιθήσει, οὐδὲ κρήανον Ἀγαμέμνων
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἑκεῖνος
Ὃς, πολέμιον ἔγχεσι δημοβόρον ἐρυσσάσθαι·
Ἀλλ' ἤτοι νῶϊ μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ.
Φράσσατ' ἐφοπλίσσασθαι φυλακτῆρες ἧ ἔκαστοι
Λεξάατω, πρόμολόν τε φόβον ὀρυκτὸν ἔπειτα ἑκτός.
Κέρσιον μὲν τοῦτ' ἔπεσιν ἀπεπίλνομεν, αὐτὰρ ἔπειτα.
Ἀτρεΐδη, σοὶ μὲν αἶψα, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
Δεῖνου δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὐ τοί ἀεικές.
Πλεῖαί τοι οἶνοι κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἠμάτιαι Θρήικηθεν ἀπ' ἀπείρονα πόντον ἄγουσι,
Πᾶσά τοι ἔστ' ὑποδεξίη, πολέσσαι δ' ἀν' ἄνακτες.
Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πίσεα ὅς κεν ἀρίστην
Βάλλῃ βάλλεύσῃ μάλα γὰρ χρεὼ πάντας Ἀχαιούς
Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δὴν ἐνὶ νηυσὶν ἔναιον
Καί σοι πυκνὰ πολλά τε δὴ τάδε γηθήσεται
Νὺξ δ' ἤδη ἥδε διαρρήδην κρατὸν, ἠὲ σεαυτῷ.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μῦθον ἐπίθοντο·
Ἔκ ῥ' φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἔκτεύοντο,
Ἀμφὶ τε Νεστορίδῃ Θρασυμήδεϊ ποιμένι λαῶν

Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς.
Μηδὲ βοᾶν. αὐτὸς γὰρ μετὰ πρώτοισι πανύστο.
Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες. ἀνὸς δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο δακρυόεις, ὥς τε κρουνὸς μελανύδρου,
Ὅς τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀφεσφὶν ἔχει ὕδωρ·
Τῷ ὁ βαρυστενάχων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἀτη ἐμάσσατο βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρίν μοὶ ὑπέσχετο κὴ κατένευσεν
Ἴλιον εὐπύργητον ὀυτείχεον ἆσαι ἱκέσθαι·
Νυῦν δ' κακὸν ἀπάτην βουλεύσατο, κὴ με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολλοὺς ὤλεσα λαούς·
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον ἔιδ.
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε μάρψας,
Ἢ δ' ἔτι κὴ λύσει· τὼ γὰρ κράτος ὀφὶ μέγιστον.
Ἀλλ' ἀγαθὸ, ὡς ὐδ' ἐγὼ ὤπω πειθώ μιθεσ πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.

Ὣ ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Δηὼ δὴ νόῳ ἦσαν ὑπεκπρὸ τετιηότες υἷας Ἀχαιῶν.
Ὧφ ἦ δὴ μυθέεσκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μετ' ἀφρονι μὲν χόσομαι, ἀφραδέοντι,
Ἠδ' ἠνεῖς ὅτι δὴ ἄλοχος ἀγορῇ, σὺ δ' μή πη χολωθῇς.
Ἀλλὰ μὲν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμμεν ἀπτόλεμον κὴ ἀϊδρείην δὲ. νεῶται δ' πάντες
Ἴστασ' Ἀργείων ὅ μὲν νίοι ἠδὲ κασίγνητοι.
Σοὶ δ' διὸς ἀγγελίη δόσκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι πολὺ πάντων.
Ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅτ' κράτος ὄστι μέγιστον.
Δαιμόνι', οὐ πω πᾶς μάλα ἔλπεται υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμμεν κὴ ἀϊδρείας δὲ ἀγορήνεις.
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπιφρονέει δὸς τὸ νίοσθαι,
Ἔρχεο, παρ' τοι ὁδὸς νῆας δέ τοι αὖγε θαλάσσης
Ἕστασ' ἄμοι ἔπονται ἰωκλώσθην μάλα πολλά.
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κομητοφόροι τε Ἀχαιοὶ

Εἰσόκε

βοῦνιξ, παρεσβάλλοντο δὲ τοῖς ἀλλοις ὑποτυγχάνει· οὔτε δ' ὁ συγχωρῶν αὐτὸν αἰρεῖ ἐπιψεύσασθαί τε καὶ ἐκπλῆσαι καὶ λοιδορεῖσθαι, καὶ παντὶ τρόπῳ πεῖσαι πειρώμενον, ἀλλὰ φοίνικα μὲν παρ' ἑωυτῷ κατέχει ἀχιλλεύς. ὀδυσσεὺς δὲ σὺν αἴαντι τὰ ἆθλα τοῦ ἀχιλλέως ὑποπορεσβεύεται τοῖς ἕλλησιν· ἐφ' οἷς Διομήδης καθάπτεται μὲν ἀχιλλέως οὐκ ὀλίγοντος ἀμύνειν ὀργῇ χολάζοντος· σὺν δὲ ἀθείοις ὅπλοις τὸν μάχιμον ἀσπερχέτως.

ΚΑΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, ΗΤΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἐξεσήνατο δ' ἀχιλλῆος ἀπειθέος ὄβριν ἔπος.

ΑΛΛΗ.

Λιτή.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ Γ'ΛΙΑΔΟΣ ἡ Γ'ΑΤΕ ΜΑΨΩΔΙΑ.

Ω Σ οἱ μὲν πρῶτες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβος κρυόεντα φορῆναι.
Πάντες δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πένθεϊ θυμὸν
ἄριστοι.
Ὡς δ' ὅτε δοιὼ λέοντε νομῆος ἐγρόμενοιπερ
ἐκβάντε κλισίης καὶ ἐπὶ σταθμοῖσιν ἰόντε,
Βουσὶν ἐπιδρήσωσι νομῆος δ' ἔμπαλιν ἄλλος
Ἐλθὼν ἐξαπίνης· ἀμφὶς δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται πολλὸν ὑπὸ πνοιῆς ἐξ ἄλα φύσης
Ὥς ἐδάϊζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρχει μεγάλῳ φιβολυμένῳ ἦτορ,

Φρίσσω

ΑΡΓΟΣ.

Ἐπαυλισαμένων τῶν πολεμίων διὰ τὴν τοῦ πόλεμον δυσμένειαν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀγαμέμνων ἀπιλπικὸς τὴν σωτηρίαν, ὅπως τὰς ἐκκλήσεις ἀποφεύγομεν καὶ γνώμην. ἀποφεύγει ὅπως βλάπτας τῶν νεῶν κελεύει τοῦ Ἕλλησας. διομήδης ἢ δυτειφόντος, νέστορ παραυτίκα ἀμείβεται τοῦτον φορετίθησι ἢ τὰ λείποντα ἀπὸ τοῖς λόγοις, φύλακας καλοῦν ὅπως τὸν τάφρον ἐκπέμψειν. καὶ τοῦ ἀρίστοις ἀθροίσαντα βουλεύεσθαι μετ' αὐτῶν φορετῶν πείθεται τούτοις ὁ βασιλεύς, καὶ τοῦ ἀριστερᾶς ἐν οἷς πάλιν νέστορ ἀγαμέμνονι σύμβουλος τῶν καλλίστων γίγνεται, τ' μὲν φορὲς τ' ἀχιλλέα κελεύων αὐτὸν ὀργῆς λαθέσθαι, φορὲς ἢ τὸν ἐωσένοντα χαρᾶν ἁρμόσασθαι, καὶ φρισβεύειν ἀπὸ τὸν τῶν πηλέως ἀποστεῖλαι. τῶν ἢ βασιλέως καὶ δῶρα πολλὰ ὑπερχουμένου δώσειν, καὶ κυδεστέρων ἀξιώτατος χρεῖσθαι, ἀναγίνονται φορὸς αὐτὸν φρίσβεις, ὅ τε ἰθακήσιος καὶ ὁ τῦ πηλαμῶνος, καὶ φορὲς τοὺς τοῖς φοίνιξ. τῶν ἢ φρίσβειαν ἐλθόντων. καὶ τὸν δεήσιν ποιήμενον, καὶ τὰ κῆρ τοῦ ἕλλησας μὴ ἀποστάντων, καὶ τὸν ἔπειξιν δηλοῦντων, ἄτυχτος ὁ ἀχιλλεὺς καὶ δὴ ὅλως ἐνδιδοὺς φορὲς τὸν ἀκτὴν τῶν ἑλληνικῶν φρονημάτων ἐνεδέδοται. ἀλλὰ μήποτε καὶῶν μὴν' τοῦ ἀγαμέμνονι, τ' ἢ δῶρον καταφορῶν καὶ τῆς συγγενείας τῦ βασιλέως ἐπιφορῶν, καὶ μὴ τῦτο φοίνιξ πεῖθειν αὐτὸν πειρᾶται, καὶ δακρύει τὸν παρεδόσαν τῶν ἑλλήνων τύχῃ, ὡς εἰς ἔλεον αὐτὸν ὑπάξων. καὶ τ' πρὸς τὸν φορότιμον ἡλικίαν ἐπιμιμήσεται ὄφελε, καὶ ὅπως ἔχει, ἀποδήματα τοῦ καὶ τὸν παλλακίδα χρώμενον, πάντα μὴ τε πείθεται, δι' ὧν εἶπεν δύνηται. καὶ ὡς πρὸς αἰάκιδην βοηθήσας χρεῖς πρῶς μεταγνώσεται, τὸν μνιαγρου μάχην καὶ. αἰτωλῶν διηγούμενον. ὅπε δὲ

φοίνιξ.

Κνίσσην δ' ἐκ πολίος αἵματος φέρον ἐρατεινὴν
Οἱ δ' μάλα φρονέοντες, ὅτε πολέμοιο γεφύρη
Εἴκτο παρὰ τύμβοις πυρὰ δ' ἔκαιον κεῖτο πολλά.
Ὡς δ' ὅτ' ἀν' ἐρατεινὸν ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί, ἠδ' ἀκρωρέες ἄκραι
Καὶ νάπαι· ἐρατεινὸν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ
Πᾶσά τε δὲ τ' ἐφάνη ἄστρα γάνυται δὲ τε φρένα ποιμένι·
Τόσσα μεσηγὺ νηῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρῳάων κεκαιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό·
Χίλι' ἄρα πρὸς πῦρ πυρὶ κέκαστο, παρὰ δὲ ἑκάστῳ
Ἕατο πεντήκοντα θοὴν ἐπὶ σέλαος πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἄρηπότῳ ἠδ' ὀλύρας
Ἑστᾶσ' ἀμφὶ ὄχεσφιν, ἐῢπρῳρον ἧος μίμνον·

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΤΑΡΑΧΩΔΙΑΣ ΤΩΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ συμβουλεύσαντος τοῖς Ἕλλησι φεύγειν, ἵστανται τινὲς ἀντιπάλους ἀποφαινόμενοι γνώμας διομήδης καὶ νέστωρ συμβουλεύσαντες τῇ νέστορος, ποιοῦσι ἀγγελίας πέμποντες προέδρους· καὶ διανεῖμαν αὐτοῖς ἀπὸ πρὸς ἀγγέλους· οἱ δὲ ἀπαγγείλαντες καὶ μὴ τοῦτα εἰς ὕπνον τρέπονται.

Μὴ μὲν ἀπορθήσει γε νεὼν ὀπιθοῦσιν ἑκηβόλοις,
Ἀλλ' ὅς τις τούτων γε ζείλω καὶ οἶκον ἵκηται,
Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Νηὸς ὀπισθώπαν· ἵνα τις συμφήσῃ καὶ ἄλλος
Τερπνὴν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα,
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
Πῦδα τεθεσπεσίβας πολυκρότάσσας τε γεφύρας
Λέξαθαι ἀσυ, θοὸν μήτων ἔτι πυργων·
Θηλύτεραι δ' ὑπερθε γυναῖκες εἰν μεγάροισιν ἑκάστη
Πῦρ μέγα καιέτων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω·
Μὴ λόχο εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπόντων,
Ὣς δ' ἔστω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω·
Μῦθος δ' ὅδε κεφαλῇσι νεηνίῃσι μενοινῶν ἔστω.
Τὸν δ' ἤτοι Τρῶες μετ' ἰπποδάμοις ἀγορεύσω·
Εὔχομαι ἀλτομένῳ Διί τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐπὶ νῆας ἀμύμονας κηριοτίφρατους,
Οὔς νῆκες φορέουσι μελαινάων ὑπὸ νηῶν.
Ἀλλ' ἤτοι νυκτὶ φυλαξόμεθ' ἡμέας αὐτούς.
Περὶ δ' αὖτ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νήεσσιν ὄρσωμεν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ πομφὰ αἰνὲ μ' ὁ Τυδέος κρατερὸς Διομήδης
Παίσειεν πρὸς πεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βεβρόντα φέρωμαι.
Αὔριον αὖτε μάλα διαείσεται, αἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
Μείνῃ ἐπορνύμενον, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Κείσεται ἀσπίδι, πολλοὺς δ' ἀμφ' αὐτῷ ἑταίρους
Ἥλικα κτεινόντος ἐς αὔριον, αἴ γὰρ ἐγώ, ὡς
Εἴθε ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἦα διαπάντα,
Τιμῶμαι δ' ὡς τίστ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῶϊ ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευε· ὅτοι δ' ἐπὶ Τρῶες ἐκέλαδησαν.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγῶν ἱδρώοντας.
Δῆσαν δ' ἱμᾶσιν παρὰ σφυμασιν εἷκαστος·
Ἐκ πόλιος δ' ἔξαγον βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· εἶδον δ' ἐκ μεγάροιο φέροντα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάροιο, πολλὰ δ' ξύλα πολλὰ λέγοντο.

Κνί-

Σπίνει ὰν αἰνοπάτῳ σὺν Πατρόκλειο πσύντοις.
Ὡς γὰ θεοφατὸν ὄξι σέθεν δὴ ἐγὼ ὰν ἀλεγίζω
Χωομθμὸς, ἀδὴ εἶκε τὰ νείατα πίρεθ' ἵκηαι
Γαίης κὴ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἧμθοι οὔτ' αὐγῆς ὐσφίλον θ' ηελίοιο
Τίρπουτ', ὄπ' αὐτὲμοι σπόβαθὺ δὲ τε τάρταρος ἀμφὶς.
Οὐδὴ' λῶ ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλαομθφὴ, ἢ σεν ἐγωγε
Σκυζομθμὸς ἀλίγω ὲπὶ κ' σὲὺ πωύτερον ἄλλο.
Ὣς φάτο τὴ δὴ ὄπ σεφσέφη λθκώλενθ Ἥρη.
Ἐν δὴ ἔπσ' Ὠκεανῶ λαμπρὸν φάθ' ἠμίσοιο,
Ἕλκων νύκτα μέλαιναν ὅπὶ ζείδωρον ἄρθρεαν.
Τρόπιν μὴὶ ῥ' οὐέκουσιν ἐὸν φάθ'. αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Ἀσπερχὲς πόλλιτος ὲπίλυθε νώξ ἐρεβεννή.
Τρόιαν δὴ αὖτ' ἀγορὴν πυκάσατο φαίδιμθ Ἕκτωρ
Νόσφι νεῶν ἀγαθῶν ποταμῶ ἐνὶ δινήεντι,
Ἔν κεθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
Ἐξ ἵππων δὴ ὰπόβαιτες ὅπὶ χθόνα μῶλυν ἄκουεν
Τὸν ῥ' Ἕκτορ ἀγόρθσε Διὶ φίλθ· ἐν δὴ ἄρα χερὶ
Ἔγχθ ἔχ' ἑπτάπηχυ πάρος δὲ ἦ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, πόθεν ἦ χρύσεθ δία πόρκης.
Τὼ ὅ γ' ἐρητύσαντε θ' ὅπα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτί μευ Τρῶες κὴ Δαρδανες ἠδ' ὅπὶ κυρσοὶ,
Νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέσας κὴ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἀψ ὀπυσσόμθ ποτὶ Ἴλιον ἠυκόμοιο.
Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε τὸ νῦ ἰσάωσε μάλιστα
Ἀγορίνι κὴ νῆας ὅπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἀλλ' ἤ τοι νῦ μὲὶ πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπο τ' ἐφοπλισόμεθ' αὐτὰρ κεκλίπεσχας ἵππο
Λύσαθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων σῶζὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴ.
Ἧκα πόλιθ δὴ ἄξαθε βόας κὴ ἴφια μῆλα
Καπαλίμω. οἶνον τ' μελίφρονα οἰνίζεσθε,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ὅπὶ ἦ ξύλα πολλὰ ἀλίγεθε,
Ὡς κεν παννύχιοι μισφ' ἠὼς ἠεριγενείης
Κὰμωμθν πυρὰ πολλὰ, σέλας δὴ εἰς ὐρανὸν ἵκῃ.
Μήπως κὴ διὰ νύκτα κορυσσομένους Ἀχαιοὶ
Φεύγῃ ὁρμήσωσ' ἐ π' ὐρία νῶτα θαλάσσης.

Τῷ ἦ κὴ ἵππους μὲν λύσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἄρματα δ' ἀμβρόσιοισι πιθὴς κὴ λῖτα πιπάσας.
Αὐτὸς ἦ χρύσεον ὄπλον θρόνον ἠρύσσατο Ζεύς
Ἕζετο τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος·
Αἰ δ' εἶτο Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε κὴ Ἥρη
Ἡσθην, οὐδέ τι μιν προσεφώνεον οὐδ' ἠρώτων·
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ὅσσην ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε,
Τίφθ' οὕτω τετίηθον Ἀθηναίη τε κὴ Ἥρη;
Οὐ μὴν θὴν κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ νωλεμὲς ἀνδρῶν
Ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κόπον αἰὲν ἔθηκα.
Πολλοὺς γὰρ δὴ ἐμοί γε μιῇ θ' κὴ χεῖρες ἄαπτεν·
Οὐκ ἂν μὲ τρέψειεν ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
Σφωΐν δ' ὥρην πρῶτα πόνῳ ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα
Πρὶν πολεμόν τ' ἰδέειν πολεμιστά τε μέρμερα ἔργα,
Ὅππῃ γὰρ ἐξάλεσθαι τόδε κὴ πλεσιμβρότον ἔσται.
Οὐκ ἂν ἔτ' ὑμὲ τέφρον ὀχέων πλῆξαι κε φαεινὼ,
Ἀψὶς Ὄλυμπον ἵκοντο, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἕζετ'.
Ὣς ἔφατ' αἰδ' ἐπέμυξε Ἀθηναίη τε κὴ Ἥρη
Πλησίαι ἵζ' ἄλληλαι, κακὰ δ' ἐφράσσαντο Τρώεσσι μεδέουσαι.
Ἦ τοι Ἀθηναίη αἰνὰ ἰωὴ, οὐδέ τι εἶπεν·
Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλῳ δέ μιν ἄγριον ἦρε.
Ἦμὴ δ' ἰσκέ ἔχαδε κῆδος· χόλον, ἀλλὰ θεσπιόδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον εἶπες;
Εὖ νυ κὴ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος ἐστὶ κραπτύ
Ἀλλ' ἕμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀεικπλήσαντες ὄλωνται.
Ἀλλ' ἤ τοι πολέμου μὲν ἀφεσσόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥ κε σόνησι,
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο θυέλλῃ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἠὲ εἰς δὴ ἐμὸν μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ὄφρα, εἰκὲ ἐθέλητον, ἑοῦσι ποτνιὰ Ἥρη,
Ὀλλυόντ' Ἀργείων πουλὺν σφέτερον αἰχμητάων.
Οὐ γὰρ πὴν πολέμου γε παύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ
Πρὶν ἂν ὀρθωθῇ πὴ ἐπὶ νῆα θοὴν Πηλείωνα
Ἦμαρ πρὸς ὅτ' ἂν εἰ περὶ μὲν πρύμνῃσι μάχωνται,

Στείνει

Οὐδέ κεν ἐς δεκάτην ἐκπεπλημένοι ἔσαν υἷες
Ἑλλήνων ἀπάλυντον ἄκος μάρναντο κακοῖο.
Ὄφρ' ἤδη Γλαυκῶπις ὀτρύνουσ' ἔπτετο μάχηνδε
Ἥρη δ' ἀμφὶ τόσον νεμεσίζετο, κὰδ δὲ χόλοιο
Αἶψα δόμοις ἐνὶ κλισίῃ ἔπος ἐννέπε μῦθον.
Ἰὼ ἔφατ', ὦ τοι ἓν Διὸς αἰγιόχοιο ἀγήνω
Δοιὰ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Πρόφρασιν ἢ πάλιν αὖτε πολυπτύχου ἐλύσασθον
Ἀντομένω κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον.
Πῇ μέμαθον, πόσφιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἧπερ;
Οὐκ ἐμὰς Κρονίδης ἀπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάις, εἵνεκα τοῦδε,
Γυῖά οἱ ὑμὼ σφωΐτε ὑφ' ἁρμασιν ὠκέας ἵππους
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀΐω βόμβιν καὶ τάχ' ἅμ' αὐτοῖσι
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτην ἐκπεπλημένοι ἔσαν υἷες
Ἑλλήνων ἀπάλυντον ἄκος μάρναντο κακοῖο.
Ὄφρ' εἰδῆς Γλαυκῶπα ὅτ' αὖ σῶ πατρὶ μάχηται.
Ἥρη δ' οὔπω τόσον νεμεσίζετο, κὰδ δὲ χόλωτο,
Αἶψα δὲ οἱ ἔπεσιν ἐνικλάσσασα ὅπα νόησε.
Ἀλλ' ἀγε δὴ σύγε νῶϊν ἀμείνονε βουλεύετον ἐσθλὰ
Τολμήσας· Διὸς δὲ καὶ οὐ μάλα πολλὸν ἔγωγε
Ἠμὲν ἐγὼ τάδε οἶδα· τάχα δ' οὐκ ἐπὶ πόλλ' ὀλέκεσκε
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω. Ἥρη τοῖς μῦθον ἔειπεν.
Ὦ πόποι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οἷόν τ' ἔμοιγε
Νῶϊν ἰὼ Διὸς αὖτε βροτῷ ἔπλετο πολεμίζειν.
Τῶν ἄλλῳ μὲν ὀπωπῇσιν, ἄλλῳ δ' ἐν βιότῳ,
Ὅς κεν τύχῃ κείνῳ δ' τε ἀφραδίῃσιν ἐνὶ θυμῷ,
Τεσσατίῃ κε δαιοῖσι δικαζέτω οἵ κε πέλωνται.
Εἰ δ' ἄρα σοι πόνησεσθαι πάλιν τρίπτε μώνυχας ἵππους
Τῆσιν δὴ ὧραι μὲν λοῦσαι καὶ νίτρον ἆσαι ἵππους·
Κεἰ τοῦ μὲν κατὰ δηρὸν ἐὼν ἀμβροσίῃσι καθαίρῃ,
Ἅρματα δὴ ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφίσσεται.
Αὐτῷ δ' χρυσείῃσιν ὅτ' ἀγλαΐῃσι κάδησε
Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι φίλον τε πατέρα ἧπερ.
Ζεὺς δ' πατὴρ ἴδμεν δὲ ἔχον αὐτόμα δ' ἵππους
Οὔλυμπόν δ' ἰδίας καθεδέων δ' ἔξέκιτο θώκης.

Ἐξ Ἐρίβοιας ἄξοντα κιὼν συμφορὸν ἄεθλον.
Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
Νῶϊ δ' ἰὼ μάλα συμφὼ Θέτιδος δ' ἀξέλιτον βυλὰς
Ἠοῖ γουνάτ' ἔκυσα, καὶ ἅλατο χεῖρ' ἐμύησε,
Αἴ κ' οἰκτείρῃσιν ἀλλὰ πάλιν πολεμίζειν.
Ἔσσυο νῦν ὅτ' αὖ αὖτε φίλου γλαυκῶπιδα κόρην.
Ἀλλ' σὺ μὲν νῦν νῆας ἐπὶ πρυμνὰς ἵππους
Σῶν ἀρ' ἀγὼ κρατερὸν δύσω δόμον Αἰακίδαο,
Τεύχεσιν εἰς πόλεμον διορήξομαι, ἤν σε ἴδωμαι·
εἰ καὶ Περκόσιος παῖς κρυοπαλὴς ἔκτωρ
Γυμνὸν τερφθείησι κατὰ πρόμαχον γενύεσσι·
Ἦπος καὶ Τρώων κεράσει κιὼς ἠδ' οἰνοτος
Δόμεν καὶ σάρκας, πασιν δὴ νῦν ἀγορεύω.
Ὣς ἔφατ' ἀδὴ ἀπίθησε θεὰ λιθοκόλπου Ἥρης.
Ἠμὲν ἐπειχομένη κεν σάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρόσθε θεᾶ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κεχαρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
Πέπλον μὲν κατέχευε ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὖδει,
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.
Ἠ δὴ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν εἰς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεσσαν.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
Βριθύ, μέγα στιβαρὸν, τῷ δαμάζει ἐπιφύλων
Ἡρώων τοῖσίν περ κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δ' μάστιγι θοὰς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇσι ὅπερ πέφανται μέγας οὐρανὸς ἠδ' Ὄλυμπος τε,
Ἠμὲν ἀναπλῆναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ὑπερῦσαι.
Τῇ ῥ' ἐπὶ αὐτάων κιον ἡμιόνους ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἴσῃ.
Ἶριν δ' ὀτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μηδ' ἐα αὐτὴν
Ἐρχεσθ' ἀντίον ἡμέτερον μάλα συνοισόμενα πόλεμόνδε.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἔσται·
Γυιώσω οἱ ὑπ' ὀφρύσιν ὦκέε γοῦνα ἐλάσσας ἵππους·
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφροιο βαλέω, περὶ δ' ἅρματα ἄξω·

Οὐδὲ

Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδὺς ὀδύσατο εἵματα καλὰ,
Μήκιστον Ἔχιον παῖς ᾧ δῖος Ἀλέξωρ,
Νῆας ὅτ' ἐγλαφυρὰς φορέοι φρίτιλλα ἔασιν.
Ἅρμα δ' αὖτις Τρῶες ἐπὶ λύμπῳ ἐν μάχῃ ὦρσεν,
Οἱ δ' ἰθὺς πάφλοιο βαθείης ἄντα νέοντο
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, δεινὸν βλεμεαίνων.
Ὡς δ' ὅτε πὶς τε κύων σύας ἀγρίους ἠὲ λέοντα
Ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἰχνία τηλύετοις τε καὶ ἰασόμβοις τε δοκεύει·
Ὡς Ἕκτωρ, ὦπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Αἴν' ὀπιπεύων ἥ τιν' ἐπίσσυτον οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δ' ἀΐσσοντο Τρώων ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ ῥ' ἔμπεσσον ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀϊχθόντες μεγάλ' ὀλόλυξαν ἕκαστος.
Ἕκτωρ δ' αἰμοβόρεις ἐφ' ἕξ κελεύθου ἔχας ἵππους
Γοργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βρυχηθμῷ ἀρηΐ.
Τὰς δ' ἰδιὸς ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αἶψα δ' Ἀθηναίῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ πόποι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος οὐκέτι καὶ νῦν
Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ:
Οἷόν γὰρ καὶ κεῖνο ἐπὶ φρεσὶν ἀθανάτῃσιν
Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, ὃ μαίνεται οὐκέτ' ἀέκτων
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ᾧ δὴ καὶ κῆρε πολλὰ ἔοργε.
Τὼ δ' αὖτε προτέρω θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Καὶ λίλαιον ἔπειτα μενοῦ τ' ὀλέσητον
Χρυσῆν ὑπ' Ἀργείων φθίμενον περὶ παιδὶ γαμῆναι.
Ἀλλὰ πατὴρ ὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐδ' ἀγαθῇσι,
Σχέτλιος· οὐδ' ἀλίτροὺς ἐμοὶ ἤμπαυε ἀφροσύνας.
Οὐ δέ τι φῶτ' ἄλλον μίμνετον· ὅ οἱ μέγα πολλάκι νῦν
Τειρόμενον σώσασθον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄεθλον.
Ἣ τοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανὸν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' ἀρμοῖ ὄφρα ἴδηται.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε πάντ' ἐὺ φρεσὶ θυκαλιμῆσιν,
Εὖτε μιν εἰς Ἄϊδος πυλάφετμο προϊάψειν

Ἐκ τῶ δὴ τόξοιπι δεδεγμένῳ ὦκα ἐφ' ἑαυτῷ
Ὀκτὼ δὴ πρώτιστα ταμυγλώχινας ὀϊστοὺς
Πάντας δ' ἐν χροὶ πῆχυ· ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύκαλυασπιτῆρα.
Ἦ ῥὰ καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
Ἕκτορ ἀτιμήσας, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει.
Καὶ τὸ μὲν ἀφάμαρθ· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα
Υἱὸν ἐυὼ Πριάμοιο καὶ σήμασι βάλεν ἰῷ·
(Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
Κυδὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι·)
Μήκων δ' ὣς ἐπέεσσι κάρη βάλεν, ἥτ' ἐν ὀπώρῃ
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃ τε ἐαρινῇσι·
Ὣς ἐτέρως' ἄμυστε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεύκρῳ δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴάλλεν
Ἕκτορ δυσμενέως, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ἀλλ' ὅγε τοι τόθ' ἅμαρτε παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Ἴφθιμον πολεμόν δὲ βαλὼν στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀνορούσησαν δὲ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τῶ δ' αὐθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνοκάχης πέκασε φρένας ἱππόχαρμος·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε κυδάζεσθαι κατὰ χῶρον
Κεδριόνῳ δ' ἐπέλασσεν ἀριστῆα βοὴν ἀγαθόντα
Ἵππων λευκωλένων· ὁ δ' ἀρ' ἡνία καπέδησεν ἄκρα·
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος·
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἐπὶ χθόνιον λάβε χερεῖ·
Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκροιο, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ἦ τοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν,
Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸ δ' ἀπὸ κληῖδος Ἕκτωρ
Αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κλισίη διάκριδα
Αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δ' ἡμίεον θυ.
Τῇ ῥ' ὅπλοι μαιμώωντα βάλεν λίθῳ ὀξυόεντι·
Ῥῆξε δέ οἱ νευρὸν· ἄφαντο δὲ χεὶρ ἥτε καρφώ,
Στῆ δ' γνὺξ ἐλιπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
Ἀλλὰ θεῶν ἀθέβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφικάλυψε.

Τὸν

Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀρὰ βάσε δὲ τεύχε' ὑπ' αὐτῷ.
Τὸν δ' μὲν τ' Ἀτρεΐδαν, Ἀγαμέμνονα κὴ Μενέλαον.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντε θοὺς ἐσιέμενοι ἀλκήν.
Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενῆα κὴ ἠπάονα Δολοπίωνα
Μηριόνης, ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ δαϊφρονι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλον Εὐαίμονος ἐγλαὸν υἱόν.
Τεῦκρος δ' ἐννάτος ἦλθε παλίντονα τόξα τιταίνων.
Στῆ δ' ἄρ ὑπ' Αἴαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέσχε σάκος· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
Παπτήνας, ἐπὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Βεβλήκει ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἴων, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
Εἰς Αἴαν· ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινῷ.
Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστην.
Δαίτορά τε, Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον,
Πάντας ἐπασυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Τὸν δ' ἰδὼν γήθησεν ἀνὴρ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξα δὲ κρατερῆος Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Στὰς δ' παρ' αὐτὸν ἰὼν κὴ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τεῦκρε φίλη κεφαλή, Τελαμὼν ἐκ κέρσατε λαῶν,
Βάλλ' ὅπως, αἶψά τι φόως Δαναοῖσιν ὀρίνῃς,
Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅς σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Κήδετο δ' ὀφρ' ἔσκες κομίσσετο δ' ἐς ἑὸν οἶκον·
Τὸν κὴ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ὀπάσσομεν·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὐξήσω καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἰ μοι δώῃ Ζεὺς Αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
Πρῶτος τοι μετ' ἐμὲ χρεὼ ἀνδροσθενέων ἐν χερσὶ θήσω;
Ἢ τεὸν ἵππον, ἢ οἱ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἢ γυναῖκ' ἣ κέν τοι ὁμοῦ λέχος εἰσαναβαίνοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Τεῦκρος ἀμύμων·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα κὴ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; ἀ μὴν ἔτι ὅσσα δυνάμις γε παρέστι,
Ῥαιόμεθ', ἀλλ' ἐξ οὗ πρὶν Ἴλιον ἠράμεθ' αὖτε,

Ἐν τῷ

Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντ' ἠλιτόμην Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆα, τοί ῥ' ἔχαπι νῆας ἐίσας
Εἴρυσαν ἰωρίῃ πισυρῶν ἀπὸ καρτεῖ χαλκῷ·
Ἠὔτειν ὄ διαφθύσον. Δαναοῖσι γεγωνώς,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, νόες ἐλέγχεα, εἶδος ἀμοιβοί·
Πῆ ἔβαν ὀυχωλαί; ἦ ἐν μὲν φαμὲν, ἔῃ ἄριστοι,
Ἀς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κακὸν ἀχέες ἠγερέσθην,
Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Πίνοντες κρητῆρας ὁπισθέας οἴνοιο,
Τρώων δωδ' ἑκατόν τι διηκοσίων τε ἕκαστοι
Στήσεσθ' ὀν πολέμῳ, νῦν δ' ἐν δ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος ὃς τάχα νῆας ἐνιφλέσει πυρὶ καιῇ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά πῃ ἄλλῃ ὑπερμενέων βασιλήων
Τὴν δ' ἄτην ἄασας, ἣ μιν μέγα κῦδος ἀπούρας;
Οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τὸν τοσσάδε βωμὸν
Νηὶ πολυκλῖδι παρελθέμεν ἐνθάδε λῆξαν·
Ἀλλ' ὅπα πάσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἄκητα,
Ἕκτορι Τρωΐλῳ ὀτρεΐχεον ἐξαλαπάξαι,
Ἀλλὰ Ζεὺς τόδε πῦρ μοι ὑπερφιάλων ἐέλδωρ
Αὐτοῦ δὴ τοῦ ἔασεν ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
Μηδ' ἅπαν Τρωσὶν ἔα δαμνάσθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σὸν ἐμμεναι, οὐδ' ὀπολίσθῃ·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι πέλος ἐλάφοιο ταχείης·
Παρὰ δὲ Διὸς βωμῷ θεσπεσίῃ κάββαλε νεβρὸν,
Ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥίζησιν Ἀχαιοί,
Οἱ δ' αἴσιον ἔδρακον ὀρνιν ἀρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις.
Μᾶλλον δὴ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' ἔπις ποδάρκης Διαΐδαο παῖς ἀγαθοῖο
Εὔξατο Τυδείδαο παρὲξ ἰόντος ἀκοντι·
Τάφρῳ τ' ἐξελάσειν καὶ ἐνδυπέδιον μαχέσασθαι,
Ἀλλά πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν αἰδρα κορυστάν.
Φηγὸν μονόδλων Ἀγέλαον, ὃ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσηγύς, διὰ δὲ στῆθος ἔλασσεν·

Ἠμπε-

Τ'μὲν παρ' ποσὶ πέρισι μελίφρονα πυρὸν ἐδηκαν,
Οἶνόν τ' ἐγλεράσασα πεῖν ὅτι θυμὸς ἀνώγοι,
Η' ἐμεὶ ὃς τοι σὶ θαλερὸς πόσις ὤχομαι ἔνδον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον κ' ἀοιδέτον, ὅφρα λάβωμαι
Ἀσσίδα Νεσορίλω τ' νιῶ κλέος ὀφρανὸν ἴκει,
Πᾶσαν χρυσείλω ἴωμαι κωνάς τε ἰπτιώ·
Αὐτὰρ ἐφ' ὥμοιϊν διερμήδε Ἱπασυόμοιο
Δαιδάλεον θώρηκα, τ' Η'φαίστος κάμε τυχών,
Εἰ τούτω κε λάζουμι ἐλ ποίμνιω αἰ Ἀχαιοὶ
Αὐτου χεὶ νηῶ ὑπβησέμι ὠκειάων.
Ω'ς ἔφατ' ὀυχόμιν δε νεμέσησε ἰὴ πότνια Η'ρη
Σεί'σατο δ' εἰνὶ θρόνω. ἐλέλιξε ἰὴ μακρὸν ὄλυμπον·
Καὶ ῥα Ποσιδάωνα μέγαν θεὸν εὐτίον ἠύδα,
Ω'πόποι Ε'ννοσίγαι ὄιρυ σθενὲς ὀδέ νυ σοί γε
Ο'λλυμιάων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς;
Οἳ δί τοι εἰς Ε'λίκιω τε κὴ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε κὴ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκιν.
Εἰ γὰρ νῦ' κ' ἐθέλιμι ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρῆγοι
Τρῶας ἀπώσασθαι, κὴ ἐρυκέμιν ὄιρυόπα Ζιῶ,
Αὐτῶ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμιν ὁῖ γε ἐν Ἴδη.
Τιὼ δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρατερὸν ἐνοσίχθων·
Η'ρη ἀπόσπις, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Οὐκ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
Η'μέας σοῦ ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτατός ὄσσιν.
Ω'ς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τῶν δ' ὅσον ἐν νηῶν ὑπὸ πύργου τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀσπιδιωτάων
Εἰλεμένων, εἶλη δὲ θεῶ ἀτάλαντ' Ἄρηϊ
Ε'κτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἐδωκε·
Καί νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἐίσας
Εἰ μὴ ὄτ' φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Η'ρη,
Αὐτῶ ποιπνύσαντι, θοῶς ἐπιτρωπᾶν Ἀχαιούς·
Βῆ δ' ἰέναι κατά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χερσὶ παχείη·
Στῆ δ' ἐπ' Ο'δυσῆι μεγακήτει νηῒ μελαίνη,
Η'ρ' ἐν μεσσάτιω ἔσαν, γιγωνέμω ἀμφοτέρωσε,

Η' μὲν

Ὤμοι Τυδίδη μὴ δεῦρο φίλον δόρυ ἔντανε σῖσι;
Εἴπερ δὴ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀπάλαμνον ἀφήσει;
Ἀλλ' ἄ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων αἰστητάων.
Τάων κε κονίῃσι βάλοις θαλερὰς ὀδόντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔπτατο μοῦνυχος ἵππος
Αὖθι δὲ ἰαχμὸν ὄρυτ' ἠΤρῶες τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ δ' ἀσπιστὴν βάλεν ἀσπερχὲς δονέοντα χέοντο.
Τῷ δ' ὄτρυν' ἄκοιτις μεγάλου Τελαμωνιάδαο Ἕκτωρ,
Τυδείδη, τόνδε μὲν ἐν τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἔδρῃ τε κρήδεσίν τε, σὺ δὲ πλεόνεσσι δέπαισι.
Νωΐ δέ σ' ἀμύσσουσι γυναικὸς ἄρ' αἰτητύξω
Ἔρρε κακὴ γλαυκῶπι· ἐπὶ δὴ σὲ ἔξδυτος ἐμεῖο
Πύργων ἡμιτέρων ὀπιβήσεται, ἠδέ γυναῖκας
Ἄξεις ἐν νήεσσι, πάρος τοι δῆμον ἅπασαν.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δ' ἀνεδήσατο μερμήριξεν,
Ἵππακι τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μετὰ χέσσαι.
Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύς,
Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι μάχης ἐπιδέξιον ἠνίοχοι.
Ἕκτωρ δ' ἠΤρώεσσιν ἐπίκλησε μακρὸν ἀύσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἄγχεμαχηταί·
Ἄνδρες ἔστε φίλοι μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Γινώσκω δ' ὅτι μοι τελέφρον κρατὶ νεύσας Κρονίων
Νίκην καὶ μέγα κῦδος· ἀπέρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
Νήπιοι οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μωμαάσιν
Ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὣς ἀντὸν ἐμοὶ ἐρύξει·
Ἵπποι δ' ῥεῖα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νῆσιν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι
Μνησοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐμπρήσω, κτενέω δ' ἠ καὶ ἀμφὶ
Ἀργείους δεδαῶτας, ἀτυζομένους ὑπὸ κάπνου.
Ὣς εἰπὼν, ἵππουσιν ἐπέκλετο, φώνησέν τε,
Ξάνθη τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπη τε δίε.
Νῶϊ μοι τῶν κομιδὴν ἀπετίνετον, ὧν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος

Τ' μῖν

Νέστωρ δ' ἐκ χειρὸς λαὸν ἰωὶα σημαλόεντα·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο,
Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα
Τὸν Θηβαίου Βάβρυος Ἡνιοπῆα,
Ἵππων ἰωὶ' ἔχοντα βάλε στῆθος· παρὰ μαζόν·
Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπὸρ δέ σφισιν ἔπτοα ἵππω
Ὠκὺ κύπτε· τῷ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' ἀίνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἰωιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, κὴ ἀχνύμενος περ ἑταίρου,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μίτυε θρασυμήδεα δ' αὖτ' ἐπ' ἄρ' ἵππω
Ἵππω δ' Δαιτύδαο σημάντορος αἶψα γε δῶρον
Ἰφιτίδῃ Ἀρχεπόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τότ' ἵππων
Ὠκυπόδων, ἐπίβησε, δίδου δέ οἱ ἰωὶα χερσίν·
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην κὴ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
Καὶ νύ κε σήκασθεν κῆ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνὸν,
Καδδε θοὴν ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε·
Δεινὴ δ' ἐν θλοὲξ ἆρτο θεείῳ καμοιμένοιο·
Τὼ δ' ἵππω δείσαντε κατὰ πλατὺν ὦσαν ὄχεσφιν·
Νέστορα δ' ἐκ χλοῶν φύγεν ἰωὶα σημαλόεντα·
Δείσε δ' ὅγ' ἐννοσίγαιον, Διομήδεα δ' ἀπορέσσε,
Τυδείδην, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε μώνυχας ἵππους·
Ἦ ἐ γινώσκεις ὅτι ἐκ Διὸς ἔχεται ἀλκή,
Νωῖν μὲν γὰρ πρῶτα Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει
Σήμερον ὕστερον αὖτε κὴ ἡμῖν, κήκε ἑκάστῳ,
Δώσῃ· ἀλλὰρ δέ κεν ὅτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδέ μάλ' ἰφθίμῳ, ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἐστι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα γέρον κρ' μοῖραν ἐνίσπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἔχος κραδίῃ κὴ θυμῷ ἰκάνει,
Ἕκτορ ἐρεῖ ποτε φάσθαι ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορῆσιν,
Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἶκετο νῆας·
Ὥς ποτ' ἀπειλήσας τάδε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

Νέσωρ δ' οἶος ἔμιμνε γερηνίος ἔγχεϊ Ἀχαιῶν
Οὔτε ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἑτίρητο τὸν βάλεν ἰῷ
δῖος Ἀλέξανδρος, ὃ Πάριν τέκε καλλιπάρῃος,
Ἄκρην κατὰ κορυφήν· ὅθι τε θρὶξ ἵππων
Κεφαλῇ ἐμπεφύασι μάλιστα δὲ καιρὸν ὀδόντων.
Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο βίλος δ' ἐς ἐγκέφαλον δύ.
Σεύατο δ' ἵππους ἐπὶ ἔργα, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
Ὄφρ' ὁ γέρων ἵππους ἑτέρους παρὰ νηὸς ἀπήμων
Φάσγανόν τε, σάκος τε, πόρε Ἔκτορος αἰνέας ἵππους
Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν θρασυκάρδιον φρίσσοντες·
Ἔκτορα καὶ τὸν μὲν ἔτι δόρυ θυμὸν ὄλεσσεν
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε δεινὼ ἀγλαὸς Διομήδης·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἀπὸ τρωῶν Ὀδυσῆα,
Διογενὲς Λαρτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βολὴν ἠκέος ὡς ἐν ὁμίλῳ;
Μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
Ἀλλὰ μάλ' ὄφρα γέροντ', ἀπὸ τοῦδ' ἄγριον ἦμαρ ἀμύνω.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐτάρησε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,
Ἀλλὰ παρὰ ἵξιν κοίλας θοὴν νῆας Ἀχαιῶν
Τυδείδης δ' αὐτὸς πρὸ ἑὸν περὶ μαίετο θυμὸν
Σὴν ἢ πεδὰ ἵππων Νηλῃϊάδαο γέροντος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι ταρφοῦσι μαχηταί·
Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δ' ἐτεὸν σε γῆρας ἐπαίζει·
Ἠπεδανὸς δ' ἤδη τοι ἀρηΐφιλος τυτὸς ἵππος·
Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ἐπέων ὅδε βάστερος ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρῳὸς ἵπποι, ὅτε σεύωμαι πεδίοιο
Κραιπνὰ πολ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
Οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαο ἐλόμεν μήστωρα φόβοιο.
Τὼ μὲν θρασυκάρδιον κομιτῶν· τώδε δὲ νῶϊ
Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποισίν τε ἰδὺν θυμῷ ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται αἴ κ' ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν·
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε γλαυκώπιδι ἵππότα Νέσωρ.
Νεστορίας μὲν ἔπειθ' ἵππους θρασυκάρδιον κομιτῶν
Ἴφθιμοι Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων Ἀγαπήνωρ,
Τὰς δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρμα πάσιτων.

Νέσωρ

Χρυσείλω, εὔτυκτον, ἐοῦ δ' ὄπιθεν σάκτο δ' ὄφεος.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πτέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ ἀστερόεντος Οὐρανοῦ.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ἔνθ' ἵππους ἔσχεσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Λύσας ἐξ ὀχέων, κὰδ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
Αὐτὰρ δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
Εἰσορόων Τρῶάς τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο κατὰ κλισίας ἀνὰ δ' ἄμπεπόμενοι Ἀχαιοὶ
Ῥίμφα κὰδ κλισίας ὅπλα δ' ἀμπὶ θωρήσσοντο.
Τρῶάς δ' αὖ ἐπέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο
Παυρότεροι· μάλα σφιν ὑπὲρ κακοῦ ἄντα μάχεσθαι
Χρειοὶ αἰὼς καὶ ἠπὼ ποθὲν τε παίδων καὶ ποθὲ γυναικῶν
Πᾶσαι δ' αἰζηοῦσι πύλαι· ἐκ δ' ἴασι πλαοί.
Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀσπὶς δ' ἀσπίδες ὁμφαγόωσαι
Ἔπλητ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλυόντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπετον, ἐπτῆσαν δὲ λαοί·
Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
Ἐν δ' ἑτίθη δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Εἷλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ὀπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἔζετ' ἰδών, Τρώων δ', ὅτε οὐρανὸν ἄστυ ἀφίκοιτο.
Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαῖε δὲ φῶς μέγα
Ἥνι σέλας κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δ' ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Ἔνθ' ὔτ' Ἰδομενεὺς πλὴν μίμνειν, ἀνδ' Ἀγαμέμνων,
Θοῦτε δύ Αἴαντε μωμήτω, θεράποντε Ἄρηος.

Νέστωρ

Πειρᾶτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ' ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
Οὐ δὴ ἐμὲ ἐγὼν ἀπαίνυσθε θεῶν ἐθέλοντα νοῆσαι
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι,
Πλαγξὶς ἀτὰρ κόσμον ἁλεύσεται ἄλυμπόνδε.
Ἠμὲν ἐλῶν ῥίψω εἰς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἔστι βέρεθρον
Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
Τόσσον ἔνερθ' ἀίδεω ὅσσον ἀέρος ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Γνώσετ' ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.
Εἶδ' ἄγε πειρήσασθε θεοί, ἵνα εἰδῆτε πάντες.
Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες
Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κεν ἐγὼ ὥρμαινον ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρυσαίμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Ὀλύμποιο
Δυσαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Μοῦνον ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.
Τὸν δ' ἄρ' ἔπειτα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ὕπατε κρειόντων,
Εὖ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι σθένεϊ καὶ ἀμύμτῳ
Ἀλλ' ἅμπης Δαναῶν ὀλοφύρομεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀεικέα πλήσαντες ὄλωνται.
Ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις
Βαλλὼ δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἤπιος ὀνήσῃ
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένῳ Κρονίωνι.
Τὴν δ' ὑπομειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θαρσαλέη τοι ἔπειτα, φίλον τέκος, οὐκ ἀπὸ θυμῷ
Πειρήσομαι μυθήσομαι δ' ἐθέλω δέ τοι ἅπτῃ ἔπεσσι.
Ὣς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ὠκυπέτα χρυσέην τε κατὰ κρῆθεν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' ἀμφιέσσατο πρὸς χροΐ, γέγετο δ' ἱμάσθλη

Χρυσείη

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΗΤΑΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΩΝ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

Ζεὺς ἀπαγορεύσας τοῖς θεοῖς μηδετέρῳ βοηθεῖν τῷ στρατῷ, ὅτι ἡ Ἴδη ἁπτέρχεται. καὶ ποιεῖ πρόνοιαν μαχομένοις τοῖς Ἕλλησιν, ἀλαπόνας τῷ Τρώων καθίστησιν. Ἦσαν δὲ καὶ Ἄθλιοι ὅτι βοηθοῦσι τοῖς Ἕλλησιν ἐξιόντες ἐπίκλην Διὸς κλεύσεως τοῦ ἑκατέρας δὲ γλαυκώπις Ἔκτωρ ἐδίωκεν ἐν τῷ πεδίῳ, ὥστε στρατοπεδεύεσθαι, καὶ πῦρ δὲ ὅλης νυκτὸς καίεται.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, ΗΤΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Θεῶν ἀγορή, Τρώων καὶ Ἑκτορος νίκη.

ΑΛΛΗ.

Θεῶν ἀγορὴ εἴπερ τοι κόλος μάχη.

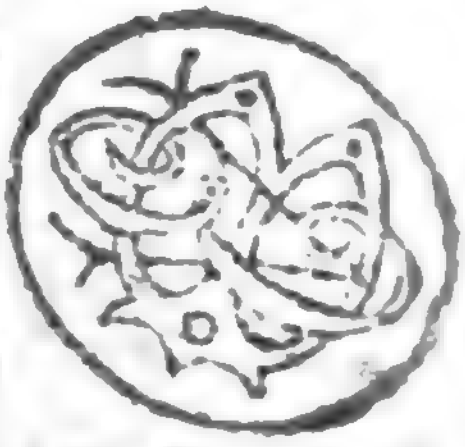

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Ἡ ΘΗΤΑΡΑΨΩΔΙΑ.

Ὡς μὲν κρονίδης ἐμίσγετο πᾶσιν ἐπ' αἶαν.
Ζεὺς δὲ ὧν ἀγορὴν ποιήσατο πατρικάραιν.
Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμπου.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφὶ θεοὶ πάντες ἄκουον.

Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὅττί μοι ἔμπης τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μήτε τις οὖν δήλεια θεὰ τέτμω μήτέ τις ἄρσην

Ὦ πόποι ἀνοπαῖ ἀμυδρὲ ἐς, οἷον ἔειπες.
Ἀλλ' εἰ μὲν τις τοῦτο θεῶν διίσκε νόημα,
Ὅς σε' ὁ πολλὸν ἀφαυρότερ' χεῖρας τε μῆν τε.
Σὸν δὴ τοι κλέος ἔσται ὅπιν τ' ὀπιδνατοι ἠὲς.
Ἄγρει μὰν ὅτ' αὖ κῦτε κορηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Τεῖχος ἀνὰ ῥῆξαι τὸ μὴν εἰς ἅλα πᾶν κατα χεῦαι·
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
Εἷς κέν τοι μέγα τεῖχ' ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δ' ἔργον Ἀχαιῶν
Βεβρύκειν δ' ἀμφὶ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρίσαασαν οἶνον ἄγουσαι.
Πολλοὶ τὰς πρόπεμπε Ἰησονίδης Εὔνηος,
Τὸν ῥ' ἔτεκ' Ὑψιπύλη υἱὸν Ἰήσονι ποιμένι λαῶν.
Χερσὶ δ' Ἀτρεΐδῃσι, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.
Ἔνθεν ἀφοινίζοντο κορηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ ἄλλοι δ' αὖθωνι σιδήρῳ,
Ἄλλοι δ' ἀργείοις, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι.
Ἄλλοι γ' αὖ ῥαπόεσσι πίθοντο δαῖτα θαλείην.
Πανὺχοι μὲν ἔπειτα κορηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαῖνυντο, Τρῶες δὲ κατ' ἄστυ ἐπὶ μεγάροισι.
Πανὺχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητιόεσσα Ζεύς
Σμερδαλέα κτυπέων πυκινὸν δὲ φρεσὶν ἦρει.
Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
Πρίν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
Κειμήσαντ', ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ

Ἀργείοις δ' ἐπέρρεθεν εὐκνήμων Ἀχαιῶν
Ὦτρυνον νίκην τ' ἀγέμεν καὶ κῦδος ἀρέσθαι·
Ἰλιος μὲν ἔπειτα νέον ποθοστένδουσεν ἀρούρας,
Εἵ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Οὔρεα νεῖ σαωτῆρ· οἱ δ' ἴμεν ἀλλήλοισιν.
Ἔνθα διαγκῶναι χαλεπῶς ἴων ἄνδρα ἔκαστον·
Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἵματόεντα
Δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν·
Οὐδ' εἴα κλαίειν Πείσανδρος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
Νεκροὺς, πυρκαϊῆς ἐπιλύσεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἔνθ' ἦ πυρὶ θρῴσαντες ἴσαν ποτὶ Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' αὔτως ἐπέρρεθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπιλύσεον ἀχνύμενοι κῆρ.
Ἔνθ' ἦ πυρὶ θρῴσαντες ἴβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
Ἦμος δ' ἤτ' ἄρ πω πωλέεται ἠὼς ἐπὶ δ' ἀμφιλύκη νύξ,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν χρειὼ ἐγένετο λαὸς Ἀχαιῶν.
Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτῇ ἕνα ποιέειν ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον ἐν πεδίῳ· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν
Πύργους θ' ὑψηλοὺς, ἔλαφον νεών τε κῆ αὐτῇ.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας δυσπείσεον ἀρήϊφας,
Ὅφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
Ἔκ ῥα θοὴν ἦ ἐκ θεῖαν ἐπ' αὐτῇ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν μεγάλην· ἐν δ' σκόλοπας κατέπηξαν·
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί·
Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ κεραϊζομένῳ ἀστεροπητῇ
Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τις ἔτι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Ὣς τις ἔπ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει.
Οὐχ ὁρᾷς ἦ ὅπα αὖτε κεκαρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Τεῖχος ἐτειχίσαντο νέας, ὕφορμον δὲ πάρεσται
Ἦλασι, καὶδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
Τὸ δ' ἦ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ὄπιδα τε πάντα πάσας
Τόδ' ὄπιδήσονται ἔτ' ἐμὲ καὶ Φοῖβον Ἀπόλλωνα
Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς

Νικὶ ἀδηφρύμνῃ Ἀγαμέμνονι αὐτὰρ ὁ τοῖσι
Στὰς ἐν μέσοισιν μετεφάνεεν ἠπύτα κήρυξ,
Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἡιώγει Πριαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ
Εἰπεῖν, αἴνε δ' ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένηται,
Μύθων Ἀλεξάνδροιο τῆ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὄφελλ' ὀλέσαι,
Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ὀπάσσαι,
Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου καλὰ γυναῖκα
Οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
Καὶ ἦ τοὔδ' ἰκάνομεν εἵνεκα πολλὰ μάλ' ἐθέλοντες
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος· εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἐφάθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
Μήθ' Ἑλένην γαμετὴν ἥ γε καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν,
Ὡς ὅδε νῦν Τρώεσσιν ἀλέξεσθαι πέλεται· ἐφάπτω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁμάρτεον υἷες Ἀχαιῶν
Μύθων ἀγασάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότ', ἄρ' Ἰδαῖον ποδαρκὴς δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἰδαῖ' ἦ τοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
Ὡς πολεμοκρίνονται· ἐμοὶ δ' ὅτι δαίνυσι κῆρας·
Ἀμφὶ γὰρ νεκροῖσιν καταπρήσω κε πυρειόν.
Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων
Γίνετ', ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλιστέος ἀκή.
Ὄρκια δὴ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν,
Ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἐὼν πρὸς Ἴλιον ἱρὴν.
Οἱ δ' ἔσαν εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες.
Πάντες ὁμηγερέες, πρὸς δέ σφιν ὅπποτ' ἀπῆλθε
Ἰδαῖος. ὁδὲ στὰς μέσσοισιν ἔειπε
Στρεπτὸς ἐν μέσοισιν· τοὶ δ' ἀπλίζοντο μάλ' ὦκα,
Ἀμφότεροι, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ λιμέσθαι νῆας.

Ἀργεῖοι

Τοῖσιν δ' Ἀντιφάτης πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δαρδάνιοι ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Δεῦτε ἄγετ', Ἀργείῃ Ἑλένῃ καὶ κτήμασι δ' αὖτε
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκπλῆσθαι, ἵνα μὴ ῥίξωμεν ὅδε,
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἵζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντιφάτη, σὲ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύειν·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τόνδε νοῆσαι·
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τόν γε δαΐφρονος ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὄλεσσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μετ' ἰπποδάμοισι ἀγορεύσω.
Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω.
Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' εἰνοσίγαια πορεῖν ἄλλ' ὁπάσσαι.
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἵζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ὅς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δαρδάνιοι ἠδ' ἐπίκουροι·
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὡς τὸ πάρος περ,
Καὶ φυλακὴν μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας
Εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃσι καὶ Μενελάῳ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Καὶ ἦ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴκ' ἐθέλωσι
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κηαμεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ δῶκε δὲ εὖχος γε νίκλεν.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέσαντες.
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος·

Αἴαντ' αὖθ' ἑτέροθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον καχαρόντα νίκην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην ἐπὶ Ἀτρεΐδαο γένοντο.
Τοῖσι δὲ βοὴν ἤρθυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρσενα, πανταίτερον ἀνὰ θωρηκτῇσι Κορύσσων·
Τὸν δέρυ, ἀμφὶ δ' ἕπον, καμέειν δίχεσαι ἄπαντα.
Μίσυλλόν τ' ἀρίθοον Δυμάν, πίερά τ' ὀβριμοῖσιν,
Ὠκὺν Πηνελέων τε Θόαντά τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετόκοντό τε δᾶῖτα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Νώτοισι δ' Αἴαντα διωκέσαντε γέραιρεν
Ἥρης Ἀτρεΐδης ὀβριμοεργείων Ἀγαμέμνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόπω καὶ ἐδητύω ἐξ ἔρον ἵντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, ὅν καὶ πρόσθεν ἀρείσκεν φαίνετο βουλή
Ὅς σφιν εὐφρονίην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κεραΐζοντες Ἀχαιοὶ
Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἔρρεον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσκίδνασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κάτηλθον.
Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἀπ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν
Αὐτοὺς δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ὧδε νέκυας
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοῦ
Τυτθὸν ἀπὸ τροφοῦ νεῶν ὡς κ' ὀστέα παῖδες ἑκάστοις
Οἴκαδ' ἄγωμεν ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύωμεν ἐξαναγόντες
Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμωμεν ἔρυμα
Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας πυκινὰς ποιήσωμεν, ἵν' ἁρμαμιὴ
Ὅππῃ κε διὰ σφέας ἱππήλασίη ὁδὸς εἴη
Ἔκποθεν ἢ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἥν κ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάνοι ἀμφὶς ἐόντα,
Μή ποτ' ὀπιθομίη πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες
Τρῶες κοῦρ' ἀγορὴν γλαφυρ' Ἰλίῳ ἐν πόλει ἄκρῃ
Δεινὴ, τὴν ῥ' ἄρ' ἔπειτα, σὺν ἀθανάτοισι Περάμου τύρηται.

Τοῖσιν.

Τοῖσιν δὴ Ἀντιώρ τε πάπυμός τε ἦρχ' ἀγορεύειν.
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δαρδάνιοι ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Δεῦτε ἄγετ', Ἀργείῃ Ἑλένῃ καὶ κτήμασιν αὐτῆς
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα τῷ οὔ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκπλῆσθαι, ἵνα μὴ βίξομαι οὕτε,
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλεξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπτα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντιῶρ, σοὶ μὲν δὴ ἔτι ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τόνδε νοῆσαι·
Εἰ δὴ ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σεῦ δῆις ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὄλεσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μετ' ἰπποδάμοισιν ἀγορεύσω.
Ἀντικρὺ δὴ ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω.
Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ὅς σφιν ἰὼν ἐφράσσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δαρδάνιοι ἠδ' ἐπίκουροι·
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὡς τὸ πάρος περ·
Καὶ φυλακὴς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Ἠῶθεν δ' ἰδὼν ἔπω κοίλας ἐπὶ νῆας
Εἴπω Ἀτρεΐδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Καὶ ἤ τόδ' ἐπηνέσσαι πυκινὸν ἔπος, αἴκ' ἐθέλωσι
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κηαμεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ δώῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ὡς τὸ πάρος περ.
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τοὺς δ' εὗρ' ἐν ἀγορῇ Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος·

Αἴαντ' ἀμφὶ σὲ δῖε καὶ ὑπερμενὲς Ἀχαιοὶ
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον νεχαρήοτα νίκην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην ἐν Ἀτρείδαο γένοντο.
Τοῖσι δὲ βουκόλιον ἐπέρθυσεν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρσενα, πενταέτηρον· ἐπὶ δὲ μοῖραν κρέων ἔσχεν.
Τὸν δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.
Μίσυλλόν τ' ἀρίδηλον ἐμῆσαν, πῖερόν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὠπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Νώτοισι δ' Αἴαντα διαπρήσσατο κάρηνον
Ἠΰκομος Ἀτρεΐδης ὀβριμοεργὸς Ἀγαμέμνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, ὅν ῥα πρῶτα ἐείσατο βουλή
Ὅς σφιν εὐφρονίην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν·
Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κεφαλληνὸν λαὸν Ἀχαιῶν,
Τῶν νυῦ αἷμα κελαινὸν ἐρύββοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσπέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἀΐδος δὲ κατῆνθον.
Τῶ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἀμ' ἠοῖ παυσσαι Ἀχαιῶν
Λαοὺς δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐν δαὶ νεκρούς
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατανήσομεν αὐτοῦ
Τυτθὸν ἀπὸ νεῶν ὠκυπόρων ὡς κ' ὀστέα παῖδες ἑκάστου
Οἴκαδ' ἄγωμεν ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν αἶψα
Πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας πυκινοὺς δὲ ἀραρόντας
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη
Ἔκποθεν ἢ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἥν κ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐόντα,
Μή ποτ' ὀπαζομένη πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῃνήσαν βασιλῆες
Ἐν αὖτ' ἀγορῇ γλαφυρὴ Ἰλίῳ ἐν πόλει ἄκρῃ
Τηνίκ', ἄρ' ἐκ Πελάσγοι δύρηφι

Τοῖσιν

Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων. ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Τὼ θυβύδις τε καὶ Ἰδομενῆϊ, πεπυκασμένω ἄμφω.
Μίσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, εἶπέ τε μῦθον
Κήρυξ Ἰδομενῆϊ μεμυκὼς μήδεα εἰδώς,
Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετον, μηδὲ μάχεσθον.
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς
Ἄμφω δ' αἴχμητά τόγε δὴν καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
Νὺξ δ' ἤδη πολέεσσι, φάσθαι καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Ἰδομενῆϊ Αἴας.
Ἰδομενεῦ Ἐπιτερπὲς τὰ πολλὰ μωμήσασθαι,
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ πολεμίζεμεν πάντας ἀρίστους.
Ἀρχέτω, αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴ κε κελεύῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Αἴδως, εἰπέ τοι δῶκε θεὸς μεγάθεά τε εἶλά τε,
Καὶ πευτὼ φρεὶ δ' ἔγχεϊ λαχὼν φέρτατός εἰσι.
Νῶϊ μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος,
Σήμερον ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων.
Ἄμμε διακρίνῃ δώῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην.
Νὺξ δ' ἤδη πολέεσσι, φάσθαι καὶ νυκτὶ πιθέσθαι;
Ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς πάντας φίλους ἑτάρους Ἀχαιούς.
Σοὺς τε μάλιστα ἕταρους, ἠδ' ἡμαίεσιοῖσι ἑάσιν
Αὐτὰρ ἐγὼ κεν ἄνδρα μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρονέω καὶ Τρῳὰς ἑλκεσιπέπλους,
Αἴ κε μοι ὀτρυνθῶσι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
Δοῦρε δ' ἄγ' ἀλλήλοισι πορεῖμεν κλυτὰ δῶρα,
Ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρῶάς τε,
Ἦ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι δυμοβόροιο,
Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀσπασίως.
Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐδμήτῳ τελαμῶνι.
Αἴας δ' ζωστῆρα δίδου φαεινόν.
Τὼ δ' διακρινθέντε μὲν λαοὶ Ἀχαιῶν
Ἦϊον, ὁ δ' εἰς Τρῶων ὅμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ξανόν τε καὶ αἰτιμία πολλὰ πόντες,
Αἴδιτος πολεφυγόντα μάχης καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Καὶ ῥ' ἤγον ποτὶ ἄστυ ἀέλπτους σόον ἐλθεῖν.

Α᾽ζαλέω, τό μοι ὄξι παλαύεινον πολεμίζειν.
Οἶδα δ᾽ ἐὶ σαδίῃ διίῳ μάλπιδι Α᾽ρηϊ·
Οἶδα δ᾽ ἐ παίξας μόθον ἵππων ὠκειάων.
Α᾽λλ᾽ ὄ᾽ ἰὸ σ᾽ ἐθέλω βυγέειν τοιῶτον ἐόντα
Λάθρη ὀπτ᾽ βύσας, ἀλλ᾽ ἀμφαδόν, αἴκε τύχοιμι.
Η᾽ ῥα, καὶ ἀμπαλαὶ ποσὶν ἀλιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπ᾽ ἀβόειον,
Α᾽κρότατον χ᾽ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἀπ᾽ αὐτῶ.
Ε᾽ξ ᾗ διὰ πύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
Ε᾽ν τῇ δ᾽ ἑβδόμάτῃ ῥινῷ ἔχετο. δεύτερος αὖτε
Αἴας διογμῆς ποσὶν ἀλιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Περιαμίδαο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὀβελμὸν ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο·
Α᾽ντικρὺ δ᾽ ἄρα παρ λαπαρὸν διάμησε χιτῶνα
Ε᾽γχος· ὁ δ᾽ ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Τὼ δ᾽ ἐκκορυσσαμένω δολίχ᾽ ἔγχε᾽ χερσὶν ἄμ᾽ ἄμφω
Σεύατ᾽ ἐπαΐσσοντε, λεηλασίην ἐποπτάς,
Η᾽ συὸς ἠὲ σὶν ἀγρίοιν. τοῦ τε θέτην ἰὼ ἀλαπαδνόν.
Περιαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος ἔπαρε δουρί.
Οὐδ᾽ ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀτειρὰς δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ᾽ ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, ἦ δὲ διὰ τοῦ
Η᾽λυθεν ἐγχείης τυφέλιξ δέ μιν μεμαῶτα.
Τμήδην δ᾽ αὐχὴν᾽ ἔπληξε μελαν δ᾽ αἰχμὴν ἀμέρσε.
Α᾽λλ᾽ ὁ δ᾽ ὃς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ε᾽κτωρ.
Α᾽λλ᾽ ἀμαχαστέμενος λίθον εἵλετο χερσὶ παχείην,
Κεῖτο δ᾽ ἐν πεδίῳ, μέλανα τρηχύν τε μέγαν τε
Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπ᾽ ἀβόειον,
Μέσσον ἐπόμφάλιον· τρομέηχησεν δ᾽ ἄρα χαλκός.
Δεύτερος αὖτ᾽ Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Η᾽κε δ᾽ ὑπολιτάσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν᾽ ἀπέληθρον·
Εἴσω δ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔαξε βόδιον μυλοειδέϊ πέτρῳ·
Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούνατ᾽. ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐξετανύσθη,
Α᾽σπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ᾽ αὖψ᾽ ὤρθωσεν Α᾽πόλλων.
Καὶ νύκε δὴ ξιφέεσσ᾽ αὐτοσχεδὸν ἐπάζοντο,
Εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγχοθεν ἦλθε καὶ ἀνδρῶν

Δὸς νίκλω Αἴαντ' κ) ἀγλαὸν θῦχ@ ἀρέσθ.
Εἰ ζ κ) Ἔκτορέ φορ φιλέεις, κ) κήδεαι ἀμφί,
Ἴσλω ἀμφοτέροισι βίλω κ) κῦδος ὄπασον
Ὣς ἀρ' ἔφατ. Αἴας ζ κεράσατο νάεγτι χαλκῶ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροὶ ἵασε θυμῷ,
Σθνατ' ἔπειθ' ἱόεντι πελωρί@ ἤρχετ' Ἄρηϊ,
Ὅς τ' εἶπιν πόλεμόν δὲ μετ' ἀνέρας ὦρσε τε Κρονίδαν
Θυμβόρε ἐρεθόε μῆνιϊ ξωϊκὼ μάχεθ.
Τοῖ@ ἄρ' Αἴας ἔρτο πελωρί@ ἶρκος Ἀχαιῶν
Μεσσόων βλοσυρῶῖσι ποσὶ σὺν πάσι νέρθε ζ πεσὼν
Ἤϊε μακρὰ βίβας, κρατὸς δόλιχόσκιον ἔγχος,
Τὸν ζ κ) Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθησεν ἐσορόωντες
Τρῶας ζ τρόμ@ αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκασον.
Ἔκτορέ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ ξήθεσι πάτασσεν,
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσσας· ἠδ' ἀναδῦναι.
Ἀψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ὅτι ῥα προκαλέσατο χάρμη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρε σάκος ἠύτε πύργος,
Χάλκεον, ἑπταβόεον, ὅ οἱ Τυχί@ μάμα τύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὑλλῆϊ οἰκία ναίων·
Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος ἠΐόλον ἑπταβόεον,
Ταύρων καταφθίων ὀπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
Τὸ φορέων στερεοῖο φέρων Τελαμωνι@ Αἴας
Στῆ ῥα μάλ' Ἔκτορ@ ἐγγύς, ἀπειλήσας ζ φεροσπόδας.
Ἔκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἰσεαι εἰόδεν οἷ@
Οἷοι κ) Δαναῶῖσιν ἀρίζηλοι μετίασι,
Καὶ μετ' Ἄρηα πὲρ ῥηξήνορα θυμολέοντα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίοις πουπορόροισι
Κεῖτ' ἀπομυλιόσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰ μὲν τοῖσι σὶ ὼ σέθεν δύ πάσαμεν μὲν
Καὶ πολέας· ἀλλ' ἄγε μάχης ἅλε πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολ@ Ἔκτωρ·
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Μή μευ νῦν παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε,
Ἠΰ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήια ἔργα
Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε.
Οἶδ' ὁπὶ δεξιτερὰ πεμάτω βῶ

Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς·
Ἀν δ' Ὀθρυονίδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Πασσάλοις ἀρ' οἵγ' ἔσθιλον πολεμίζειν Ἔκτορι δίῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γλαυκῶπις ἱπποδότα Νίσῳρ,
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσιν·
Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἑὸν κῆμ' ἐνθάδε λαγόν·
Καὶ δ' αὖτις ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἴκε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰχμῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀείρον·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν,
Ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης·
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάλλεν δὲ γλαυκῶπις ἱπποδότα Νίσῳρ·
Ἔκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος κήρυξ δ' ἔφερον ἀν' ὅμιλον ἅπαντα·
Δεξιτερὴ δ' ἰθεῖα πᾶσιν φαίνετ' Ἀχαιοῖς·
Οἱ δ' ἀναθόσκοντες ἀπερωήσαντο ἕκαστος·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τ' ἵκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἅπαντα·
Οἳ μὲν ὑπογράψας κυνέῃ βάλε φαίδιμος Αἴας,
Ἦ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ' ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παβήσας,
Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν· γήθησε δὲ θυμῷ·
Τὸν μὲν παρ' πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
Ὦ φίλοι, ἦ τοι κλῆρος ἐμὸς, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ· ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἔκτορα δῖον·
Ἀλλ' ἄγετ' ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
Τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι
Σιγῇ ἐφ' ὑμετέρην, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
Ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης·
Οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δαμάσσῃ,
Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ ἐπιεικὼς δ' εὐ μάλ' ἐΐδμεν ὅπως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γλυφῇ τε περαφίμῳ τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,

Θυμὸν ἀπὸ μελέων δλῶσι. δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Ἠβαιὰ μὲν, ὅτ' ἐσ' ὠκυρόῳ κελάδοντι μάχοντο
Ἀργεῖοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειὰς παρ' τείχεσιν, ἰὰρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρυθαλίων προμὸς ἴστατο ἰσοφαρίζων φὰς,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δηϊοτῆτι γὰρ Ἀρηϊθόῳ, τὸν ὀπάκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον καλλιζώνοι τε γυναῖκες,
Οὔνεκ' ἄρ' ἐν τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορυνῇ ῥήγνυσκε φάλαγγας·
Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ οὐ τι κρατερείῃ,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ ὅτ' ἄρ' ἐν κορυνὴ οἱ ὄλεθρον
Χεῖσε σιδηρείη, πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
Δουρὶ μέσον πρόμνησεν ὀδὸν ὑπὶς ἔδυ εἰρεσίδη.
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε· καὶ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτ' ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἰήνεα,
Δῶκε δ' Ἐρυθαλίωνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι
Τεύχε' τὰ τῶν ἔχων προμαλίζετο πάντας ἀέθλους.
Οἱ δ' μάλ' ἀτρόμητον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε πολυτλήμων πολεμίζειν
Θαρσεῖν ὅς τις ἐμεῖο γε νεώτατος ἔσκον ἁπάντων,
Καὶ μαχόμην οἷς ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι δύξος Ἀθήνη.
Τὸν δὴ μέσσον καὶ κάρπιστον κτάνον αἰδόμενοι
Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Εἴθ' ὡς ἡβαίοιμι βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Τῶ κε τάχ' αἰτήσαι μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν μὲν δὴ οἷοι φᾶσιν ἀρίστην Παιανχαιῶν
Οὐδὲ σὶ φορφορέως μίμαθ Ἕκτορες αἰτίον ἐλθεῖν.
Ὣς νείκεον· ὁ γέρων δὲ σὶ ἐντία πάντες ἀΐεσαν.
Ἦρτο πολὺ φερτάτους μὴ δῦμεν ἄνδρας Ἀχαιῶν·
Τῷ δὲ ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
Τοῖσι δὲ ἐν Αἴαντες δοῦρ' ὀπιπεύσιμα πάλλον,
Τοῖσι δὲ ἐν Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Τοῖσι

Νείκει ὀνειδίζων μίγα δ' ἐστυγέζετο θυμῷ·
Ὤμοι ἀπειπλήτης, Ἀχαΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
Ἦ μὴν δὴ λοφόν τε καὶ ὀξέα γ' ἴστεται αἰνόθεν αἰνῶς,
Εἰ μή τις Δαναῶν νεῶν Ἕκτορος αὐτίος εἶσιν.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὴν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γλήνοιθε,
Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλειὲς αὖτως.
Τῷ δέ κ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
Νίκης πειρήσεται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.
Ἔνθα κέ τοι Μενέλαος ἀφαὶ βιότοιο πάλοιτο
Ἕκτορος ὑπὸ παλάμῃσιν, (ἐπὶ πολὺ φέρτερος ἦεν)
Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Αὐτός τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς, ἤδέ τι σε χρὴ
Ταύτης ἀφροσύνης, αἰαὶ δ' ἔχεο κηδομένοιο.
Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε σύγε θέσκοι καὶ ἄλλοι,
Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ἐρρίγ' ἀντιβολῆσαι ὕπερ σεῦ πολλὸν ἀμείνων.
Ἀλλ' σὺ μὲν νεῶν ἴζευ ἰὼν μετ' ἔθνεα καὶ ἑταίρους·
Τὸν δ' ὠκὺν ἄλλον αἰχμητῆσιν Ἀχαιοῖσιν
Εἶσορ ἀδεικέα τ' ὄβριμόν τε· μάλα κέν οἱ ἀκόρητος
Θυμὸς μὲν ἀασπίστου γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγῃσι
Δεῖμα καὶ ὀλέσσῃ κὴν αὐτῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἧρως,
Αἶψα δὲ παρειπὼν ὁ δ' ἐπείθετο· τῷ μὲν ἔπειτα
Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο·
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀείσατο κὴ μετέειπεν,
Ὤ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαϊδα γαῖαν ἱκάνει·
Ἦ κε μὰν οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Ἐσθλὸς Μυρμιδόνεσσιν ἐρικυδὴς ἠδ' ἀγορητὴς,
Ὅς ποτέ μ' εἰρομένῳ μάλ' ἐπήνεεν ὃ ἐν οἴκῳ
Πάντων Ἀργείων ἐρέων γλυκὺν ἔμμεν ἀοιδὸν·
Τὰς νῦν εἰ πάντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούοι.
Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἐπὶ χεῖρας ἀείρας.

Ἐξέθορ, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι,
Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀνδράσι τερπόμενοι. τοῖσ δ' ἔσχετο πυκνὰ φάλαγγες,
Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι·
Οἷον δ' Ζεφύροιο ἐλεύσεται ὄρνυτο πόντον ἴπτε φέρεσθαι
Ὀρνυμένοιο νέον. μελανίζεται δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς
Τοῖαι δ' ἔκ τε νέαι τ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ Ἕκτωρ ἦ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμήρεται ἀμφοτέροισιν,
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τρώεσσιν πύργον ἕλητε,
Ἢ αὐτοὶ πρὸς νηυσὶ δαμέντες πόντον πύρησιν·
Ὑμῖν μὲν δὴ ἔπειτα ἄριστοι Παναχαιῶν
Τῶν νῦν ὅστις πέρι θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀάπτῳ.
Δενδρίτην σε φάτην τρομέουσ' ἔμμεναι Ἕκτορα δῖον·
Ὡς δὲ τῷ μυθήσομαι (Ζεὺς δ' ἄμμι βοπμάρτυρος ἔστω)
Εἴ μέν κεν ἐμέθεν ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, στρέπτω κοιλῇσι νέεσθαι,
Σῶμα δ' οἴκαδε δόμεν πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω δῴη δὲ μοὶ εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
Τὸν δ' αὖ νέκυν ὅπλοισι νεὰς εὐαείλμους ἀποδύσω,
Ὄφρα ἑ τεύχεα χαρκαμόωντες Ἀχαιοί.
Σῆμα τέ οἱ χεύσωσιν ὅπι πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
Καί ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῒ πολυκλήϊδι πλέων ὅπα οἶνοπα πόντον,
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰδὼς μὲν δὴ μήνασθ' ἔχεν οὐδ' ὑπολέχθαι.
Ὄψὲ δ' ἄρα Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέειπεν,

Νείκει

Τλώ ποθ' ὑπερθύμοιο ποσὶ ἐπιπρέπουσα θεάων
Τίπτε σὺ δὴ αὖ μεμάυῖα Διὸς δύγατερ μεγάλοιο
Ἦλθες ἀπ' Ὀλύμποιο μάλα δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
Ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἐπιδημήσειας τίκλω
Δῶρα; ἐπεὶ οὔτοι Τρῶας ἀπόλλυμι νῶϊν ἐλεύρεις.
Ἀλλ' εἴ μοι τὸ πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Νωϊν μὴ παύσωμεν πόλεμον κὴ δηϊότητα
Σήμερον, ὕστερον αὖτε μαχήσονται ἐΐσκε τέκμωρ
Ἰλίῳ εὐρυάγυιᾳ ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὑμῖν ἀθανάτῃσι διαπραθέειν πόλιν ἄστυ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὢ δὴ ἴσχω ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα κὴ αὐτὴ
Ἦλθον ἀπ' Ὀλύμποιο μετ' Τρῶας κὴ Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε πῶς μίμνοντας πόλεμον καταπαυσέμεν αἰρῇς
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἕκτορι ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
Ἤν πῃ που Δαναῶν προκαλέσεται οἰόθεν οἶος
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Οἷον ἐποίησαν πολεμίζειν Ἕκτορα δῖον
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τῶνδ' ἔλεγε Πριάμοιο φίλος παῖς σοὶ δὲ τὸ θυμῷ
Βουλὴ; ἦ ῥα θεοῖσιν ἐφιδέσθαι μηκέτ' ὄφελλες·
Σοῦ δ' ἀπὸ Ἕκτορ ἰὼν, κεφαλὴ μὲν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ἦ ῥά νύ μοι τὸ πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμί)
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας κὴ πάντας Ἀχαιούς.
Αὐτὸς δ' ἀντιάλιξαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀρίστος,
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οὐ γὰρ πω τοι μοῖρα θανεῖν κὴ πότμον ἐπισπεῖν.
Ὣς γὰρ ἐγὼν ὄτρυνε θεῶν αἰειγενετάων.
Ὣς ἔφατ'. Ἕκτωρ δὲ αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων κὴ ἴρηξε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύθησαν ἅπαντες,
Καὶ δὴ Ἀχαιμίμνων εἵσην ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
Καὶ δὴ ἄρ' Ἀτρεΐδης κὴ ἀγχεμάχης Ἀπόλλων

Ἑξίδην·

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η" ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Η"πα δ' Αἴας πολεμίζε μάχῳ μόνος Ε"κτορι δίῳ.

Α"ΛΛΗ.

Ε"κτορος κὴ Αἴαντος μονομαχία.

ΤΗ̃Σ ΟΜΗ'ΡΟΥ ΙΛΙΑ'ΔΟΣ ἡ Η"πα ῥαψῳδία.

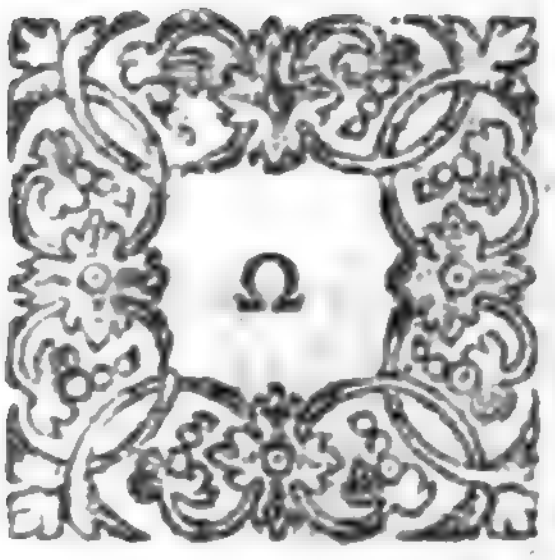

Σειπὼν, πυλέων ἐξέσυτο φαίδιμος Ε"κτωρ.
Τῷ δ' αὖμ' Αἰξ ἐλθὼν ἀδελφεὸς εἰ δ' ἄρα δυμῷ
Ἀμφότεροι μίμεσθον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
Οὖρον, ἢ πὲν καμάτοιον ἐϋξέστη σ' ἐλάτηισι
Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται.
Ὡς ἄρα τὼ Τρωσὶν ἐελδομένοισι φανήτην.
Η'ν δ' ἐλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Α'ρητίδου ἄκτορος
Α"ρην ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυθαίολος
Γείνατ' Α'ρητιάδης καὶ Φιλομέδουσα δοάων·
Ε"κτωρ δ' Η"ϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης ἐϋχάλκου λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' Ι'ππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς αἰζηῶν,
Ι'φίνοον βάλε δεξιὸν ὦμον ἐπαΐξας κρατερὸν περὶ δουρὶ θοῷ
Δεξιὸν ὦμον, ἵππων ὑπαΐξαντα ἑταίρων,
Ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύτο δὲ γυῖα.
Τὼς δ' αἰς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Α'θήνη
Α'ργείοις ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρηάτου αἰζηοῦσα
Ι'λιον εἰς ἱερήν· τῇ δ' αἰτίῳ ὦρνυτ' Α'πόλλων
Πρηΰμιος ἐκηβολίων, Τρώεσσι δὲ βάλλετο νήλιν
Ἀλλήλοισι δὲ τώγε σὺν ἀντιόωντε μάχεσθον.

Τὼ

Ρίμφα ἐγὼ ἅ φέρει μετά τ' ἤϑεα καὶ νομὸν ἵππων·
Τῆος ὑὸς Πελάσγοιο Πάρις μὴ Περγάμου ἄκρης
Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς τ' ἠλέκτωρ ἐδεδήκει
Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον, αἶψα δὴ ἔπειτα
Ἕκτορα δῖον ἔπεσθον ἀδελφεὸν ὃν τ' ἄρ ἔμιλλε
Στεῖλε δ' ἐκ χώρης ὃν δὴ ὀάριζε γυναικί·
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος ϑεοειδής.
Ἦϑεῖ, ἦ μάλα δήσε καὶ ἠνύμφιον κατερύκω
Δηϑύνων, οὐδ' ἦλϑον ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ' αὖτε μειβόμενος προσέφη κορυϑαίολος Ἕκτωρ
Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Ἔργον ἀτιμήσῃς μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
Ἀλλὰ ἑκὼν μαϑέειν τε, καὶ οὐκ ἐϑέλεις. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
Ἄχνυται ἐν ϑυμῷ, ὅτ' ἐσᾶ σέϑεν αἰσχέα μῦϑον
Ἐλεγχείην τε Τρῶες, οἳ ἔκπαλα πολλὰ μόγησαν.
Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισϑεν ἀρεσσόμεϑ', αἴ κέ ποϑι Ζεὺς
Δῴῃ ἐπουρανίοισι ϑεοῖς αἰειγενέτῃσι
Κρητῆρα στήσασϑαι ἐλεύϑερον ἐν μεγάροισιν,
Ἓκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΕΛΕΝΟΥ συμβουλίσαντος, Ἕκτωρ προκαλεῖται τὴν Ἑλλήνων ἄριστον εἰς μονομαχίαν, ἐπιὰ ϑ διαστάντων, λαχὼν Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ γενόμενος αὐτοῦ ἀγωνιστὴς μόνος διαλύσει κήρυκες, εἰσόδους γνωμικὰς, τῇ δ' ἑξῆς ἐκ νεκρῶν ἀναλόμενοι ϑάπτουσι, καὶ τεῖχος οἱ Ἕλληνες κατασκευάζουσιν ἐφ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν ἠγανάκτησε. Ζεὺς τε αὐτοῖς διὰ νυκτὸς σημεῖα ἐπὶ τοῖς μέλλουσι δείκνυσιν.

ΑΛΛΗ

Εἶπεν ἰπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσι,
Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμοὶ ὁμοῖον καὶ ἐμοὶ πρεπέα Τελαμῶνι
Ὧδε βίλω τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίε ἶφι ἀνάσσειν·
Καί ποτέ τις εἴπῃσι πατὴρ ὃς δὴ ὅγε πολλὸν ἀμείνων
Ἔκ πολέμε ἀνιόντα. φέροι δὴ ἔναρα βροτόεντα,
Κτείνας δηΐον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παῖδ' ἑόν· ἃ δὴ ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Δαιμονίη μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.
Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνήρ ἀΐδι προϊάψει.
Μοῖραν δ' οὔπω φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακόν· ὃς δέ μιν ἐσθλὸν, ἐπὴν τά γε πρῶτα γένηται.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σὸν τ' ἄργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποιχέσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
Πᾶσιν, ἐμοί τ' ὄμβλησε, τοι Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππουριν· ἄλοχος δ' οἶκον δὲ βεβήκει
Ἐννυχία λιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους ὄβνα εὖ ναίοντας
Ἕκτορος, ἐν δ' εὗρεν πολλὰς μὲν ἔνδοθι πολλοὺς
Ἀμφιπόλους· τῇσιν δ' ὅγε πάσῃσιν ἐώρσεν.
Αἱ μὲν ἔπ' ἔνδοθεν ὄβνα Ἕκτορα δῖ' ἐνὶ οἴκῳ·
Οὐ γάρ μι ἔτ' ἔφατ' ὑπόδμεναι ἐκ πολέμοιο
Ἰφθίμους, φεύγοντα μεμῶτ' ἐν χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήουνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ κρατερὸν κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
Ὡς δ' ὅτε τις σταθὸς ἵππος ἀκοσμήσας ὀπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμους αἰσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,

Ἤιν κὴ αὐτῷ θυμὸς ἐποτρύνει κὴ αἰδώς.
Τλῶ δ' αὖτε πρόσειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ κὴ ἐμοὶ ταῦτα πάντα μέλει γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Αἰδέομαι Τρῶας κὴ Τρῳὰς ἑλκεσιπέπλους,
Αἴ κε κακὸς ὣς ἠὲ δειλὸς ἀλυσκάζω πολέμοιο·
Οὐδέ με θυμὸς αἰνῶς ἐποτρύνει· ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
Αἰεὶ κὴ πρόφρων μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὖτε.
Εὖ μέν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα κὴ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, κὴ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης ἔτι Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων οἵτινες πολέες τε κὴ ἐσθλοὶ
Ἔν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δηϊοτῆτι,
Ὅσσον σεῖ, ὅτις κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας.
Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δέ τοι ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
Καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
Χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμῦναι δούλιον ἦμαρ.
Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
Ὣς εἰπὼν κὴ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἆψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς,
Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος κὴ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ὀπὴ χθόνὶ παμφανόωσαν,
Αὐτὰρ ὅγ' ὅν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν,

Εἶπεν

Ἀσυφάκτ'. οἱ δ' ἄρ' ἴρυτο Ἴλιον Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ.
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
Ἔντ' ἄρα οἱ φύχειρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
Παῖδά τε νηπίαχον ἠδ' ἐμὲ ἀμμορίην, ἢ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
Ἔσσεται ἐλπωρή, ἐπεὶ οὐ πότμον ὀπάσσεις,
Ἀλλ' ἄχε', οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ
Ἦσεο γὰρ πατέρ' αὐτὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἐξ ἕ πόλιν περσέπτολιν Κιλίκων δ' ἐναίρετο τεύχε',
Θήβην ὑψίπυλον κτ' δλ' ἔκτανε Ἠετίωνα,
Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ·
Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Ἠδ' ὀπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κούρῃ Διὸς Αἰγιόχοιο.
Οἱ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι δῖοι ἔσω·
Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇσιν οἰεσσι.
Μητέρα δ' ἣ βασίλευε ὑπὸ πλάκι ὑληέσσῃ,
Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν·
Αὖ' ὅγε τ' ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
Πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς θαλαμίτης·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, μίμν' αὐτοῦ πύργῳ ἐπὶ τῷδε,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναῖκα·
Λαὸν δ' ἐπὶ συκῆν, ἔνθα μάλιστα
Ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπάλξιος ἐπλετο τοῖχος,
Τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσαντ' οἱ ἄριστοι,
Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἤπου τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδὼς,

Οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔπ σφιν ὑπόδρ᾽ ἴξομαι αὖτις,
Ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
Ἀλλ' ἥγε σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ
Πύργῳ ἐφεστήκει γοάσα τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα πέτμον ἄκουσεν
Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δ' ἀμωῆσιν ἔειπεν,
Εἰ δ' ἄγε μοι δμωαὶ νημερτέα μυθήσασθε.
Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο,
Ἠέ πη εἰς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἢ εἰς Ἀθηναίης ἐξίκετο, ἔνθά περ ἄλλαι
Τερσαὶ ἐϋπλοκάμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
Τὸν δ' αὖ ὀπρηίδη ταμίη πολὺς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ; ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι
Οὔτε πη εἰς γαλόων γ' εἰνατέρων ἐϋπέπλων
Οὔτ' εἰς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθά περ ἄλλαι
Τερσαὶ ἐϋπλοκάμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε,
Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δ' ἴαχε κῦδος Ἀχαιούς·
Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει
Μαινομένῃ εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθηνὸν
Ἠΐθεον ταμίη· ὁ δ' ἀπήωρτο δύματ' Ἕκτωρ
Τὴν αὐτὼς ὀλοὴν αὖτις ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
Εὗπε πύλας ἵκετο διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιὰς (τῇ γὰρ ἔμελλε διέξιμεν πεδίονδε)
Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐπήλυθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος·
Ἠετίων, ὅς ἔναιεν ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδράσιν ἀνάσσων·
Τοὔνεκα δὴ θυγάτηρ, ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Ἣ οἱ ἐπειτ' ἦλυθε σὺν ἀμφίπολος κίε δ' αὐτῇ)
Παῖδ' ἐνὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὖτως
Ἕκτορίδην ἀγαπήτον, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ κάλεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'.

Digitized by Google

Ἀλλ' ἄνα. μὴ τάχα ἄϛυ πυθῇς δηΐοιο δέκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἕκτορ, ἐπεί μ' ἠρητὸν ἐνείκασας, οὐδ' ἐγὼ αἶσαν
Τοιῶνδέ τοι ἐρέω σὺ δ' ἄκουε, καί μευ ἄκουσον.
Οὔτοι ἐγὼ Τρῶάς τόσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
Ἧμιαι ἐν θαλάμῳ, ἔπος δ' ἐπὶ πρόφρονα βάλλειν,
Νῦν δέ με πάρφασις τοῦδ' ἄλοχος καὶ μαλακοῖς ἐπέεσσιν
Ὧρμησ' εἰς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
Λώϊον ἔσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνδρας.
Ἀλλ' ἄγε νῦν θέμενος μενεαίνοντα κλισίηνδε
Ἧ ἴθι, ἐγὼ δ' εἶμι, μέτειμι δέ σ' οἶκόνδε.
Ὣς φάτο, τὸ δ' ἔπ προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Τὸν δ' Ἐλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι.
Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀχρυόεσσης,
Αἲ γάρ μ' ὄφρ' ἤματι τῷ ὅτε μοι πρῶτον τε καὶ μήτηρ
Οἴχεθ' ὑποφρίσσασα κακὴ δηΐμοιο θύελλα
Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἔνθά με κῦμ' ἀπόερσε πρὸ τάδε ἔργα γένεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
Ἀνδρὸς ἐπιτ' ὀφέλλον ἀμείνονος ἔμμεν ἄκοιτις,
Ὅς ῥ' ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πολλ' ἀνθρώπων.
Τόν τῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ ὀπίσσω
Ἔσσονται τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ἔοικε.
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ
Δᾶερ, ἐπεὶ μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν,
Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Οἷσιν ὅτῳ Ζεὺς θῆκε κακὸν μέγαν ὄφρα καὶ ὀπίσσω
Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Μή μ' ἀκάθιζε, φίλη περ ἐοῦσ', ἐμὲ δ' οὐ πείσεις·
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπίσσυτο ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρωσὶν, οἳ μεγάλου ποθέουσί με δηϊοτῆτος.
Ἀλλὰ σὺ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δ' αὐτὸς,
Ὡς κέν μ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἰόντα.
Καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόνδε ἐλεύσομαι, ὄφρα δὺ ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. ἔκειτο δ' νείατος ἄλλων.
Βᾶ δ' ἰέναι πολλαὶ δ μετεσσεύαντο γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθηναίης ἐν πύλῃσιν
Τῇσι Θυώρης εἶδος Θεανὼ καλλιπάρῃος
Κισσὶς, ἄλοχος δ' Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
(Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν)
Αἱ δ' ὁλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος
Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι νῦκόμοιο·
Εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Πότνι' Ἀθηναίη, ῥυσίπτολι, δῖα θεάων,
Ἄξον δὴ ἔγχος δ, καὶ αὐτὸν
Πρυμνὰ δὸς πεσέειν Σκαιῶν πρὸ πύργοιό τε πυλάων.
Ὄφρα τοι αὐτίκα νῶϊ δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἡνις, ἀκέσσας ἱερὴν σὴν ἀγλαΐην ἐλεήσῃς
Ἄσυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
Ὣς ἔφατ' ὀλολύξασα. δίδου δ' ἄρα μὴ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὣς ἄρ' ἔβαλλ' ἱερὴν ἐπιπρὸ δ' ἔβαλλε δ' ἄρ' ἔγχος
Ἕκτωρ δ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
Καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι
Ἦσαν ἐπὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
Οἵ οἱ ἐποίησαν θαλάμους καὶ δώμα καὶ αὐλήν.
Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ·
Ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος. ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη περὶ δ χρύσεος θέε πόρκης.
Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἐποντα.
Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ εὐκνήμιδας ἀφόωντα·
Ἀργείην δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
Ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχρῇς ἐπέεσσι.
Δαιμόνι', οὐ μέν κε καλά χ' ὁρῶν τὸν δ' ἔνδοθι θυμῷ.
Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πόλιν ἠπύτα τε τεῖχος
Μαρνάμενοι σέο δ' εἵνεκ' αὐτή τε πόλεμός τε
Ἄσυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἄν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ
Ὅντιν' ἰδοις νωλεμὲς πολέμοιο

Ὣς σφεὶς ὅπλισε Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἵκ' αὐτὸς ὀνήσεσθαι αἰνὰ πιδέσθαι.
Ἀνδρὶ δ' ἐοικὼς ἤιε μιξοπτολέμῳ καὶ μίγα οἴνῳ ἀϋξει.
Ὡς τιὼν κέχυτο κόμαι ἀμφὶ μέτωπα σοῖσιν ἔνιπε.
Τλὴ δ' ἤμεν' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ.
Μή μ' ἀπογυιώσῃς μνησ[illegible] δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀΐπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Ἄζομαι. οὐδέ πη ὅσδε κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αἵματι δ' λύθρῳ πεπαλαγμένον ἀρχεταίρεσθαι,
Ἀλλά σε μνῖ φωτὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν ἀολλίσασα γεραιάς.
Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γουνάσιν ὐψικόμοιο,
Καί οἱ ὑποσχέσθαι ἐνὶ νηῷ δέκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
Ἠνις, ἥκεστος ἰδὼν σέμνῳ. αἰκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόρσῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Ἀλλὰ σὺ μνῖ φωτὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἔρχευ ἐγὼ δ' Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα κε ἴδωμαι
Αἴκ' ἐθέλησ' εἰ πόντος ἀκουάχμνῳ ὥς κεν εἰ αὖθι
Γαῖα κάνοι μέγα δή μιν ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
Εἰ κ-ῖνον γε ἴδοιμι καταβλήντ' Ἀΐδι εἴσω,
Φαίην κεν φρένα πάρπαρ ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι.
Ὡς ἔφατ'. αἳ δ' μολόσσα ποτὶ μέδρ' ἀμφιπόλοισι,
Ἰάχλεπο. καὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσεν κατ' ἄστυ γεραιάς.
Αὐτὴ δ' εἰς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι ποικιλόμητις ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἤγαγε Σιδονίηθεν ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον.
Τῶν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγε δῖα θεάων.
Τῶν ἕν ἀνειρομένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθηνῇ,
Ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασι νηΐ δὲ μέσσος.

Καλλιφ' ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος θεῖος Ἀργείοισιν
Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ ὅτε κεν πρὸς δῆμον ἵκωμαι.
Ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κτείνειν ὃν κε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσὶ κιχείω.
Πολλοὶ δ' αὖτε Ἀχαιοὶ σαωρίμεν ὃν κε δυνώμαι.
Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψωμεν, ὄφρα καὶ οἵδε
Γιγνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε καθ' ἵππων ἆιξαντες
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.
Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
Ἀμφὶ ἄρα μιν Τρώων ἅλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες
Εἰρέμεν εἰ παίδάς τε κασιγνήτους τε, ἑτάς τε,
Καὶ πόσιας. ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχετάασθαι ἠνώγει
Πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον πολυκαλλέ' ἵκανεν,
Ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα ἧ παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο κατὰ μνηστὰς ἀλόχοισι·
Κουρίδιον δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο·
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι ἔνθα ἧ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν·
Ἔνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, πῇ λιπὼν πόλεμον δρηστῶν ἐλήλυθας;
Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
Μαρναμένῳδε σοὶ ἄξυ σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν·
Ἀλλὰ μίμν' ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐείκω,

Τῷ δ' ἄρ' ὑδροχόη καλὴ πάντοθεν δόλον ἄλλον ὑφαίνει·
Κείνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀΐσσει.
Εἶσε λόχον· τοὶ δ' ὅπ πάλιν οἶκόν δε νέοντο·
Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
Αλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὼ ἐόντα,
Αὐτοσμον κατέρυκε, δίδε δ' ὅγε θυγατέρα ἑῶ.
Δῶκε δέ οἱ πρώτῃ βασιλήϊδος ἤμασι πάσης.
Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλόν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης ὄφρα νέμοιτο.
Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἰσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρὰ μήδεα μητίετα Ζεὺς
Ἡγήσατ' εὐρυμέδοντος· ἐκ τοίου Σαρπηδόνα χαλκοκορυστὴν
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἀκέων τε καὶ ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
Ἤτοι ὁ καπετόν δε τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
Οἶος θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
Ἶσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἀτος πολέμοιο,
Μαρναύμενον Σολύμοισι κατὰ κρατερὰ κυδαλίμοισι.
Τὸν δ' χολωσαμένη χρυσήϊος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι.
Πέμπε δ' μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πολλὰ πετέλλειν
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἵ μεγ' ἄριστοι
Ἔντ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ·
Ταῦτά τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἔγχει μὲν κατέπηξε φερέσβιον ἐν χθονὶ πολυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι πρὸς ποιμένα λαῶν·
Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός.
Οἰνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
Ἐν οἴκῳ ἐνὶ μεγάροισι, ἐείκοσι δ' ἤματα πῦρ
Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόροι ξεινήϊα καλά,
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν,
Βελλεροφόντης δὲ χρυσείην δέπας ἀμφικύπελλον
Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι ἐπεὶ μ' ἦ τυτθὸν ἔθηκε

Ἡμιτέρῳ γλυκερῷ, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.)
Ἔξι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱππιοβότοιο·
Ἔνθα ἦ Σίσυφος ἔσκε. ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δέ οἱ ἄρα Γλαῦκον τέκετο ἦδ'.
Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔπεκτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
Τῷ ἦ θεοὶ κάλλός τε καὶ ἰσχύν ἐρατεινὴν
Ὦπασαν· αὐτὰρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ·
Ὃς ῥ' ἔτι δήμου ἔλασσεν ἐπὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων. Ζεὺς γὰρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
Τῷ ἦ μὲν Προίτου ἐπεμήνατο δῖ' Ἀντεία
Κρυπτὰ δίη φιλότητι μιγήμεναι, ἀλλὰ ἅ γ' ἄπη
Πειθὼ ἀγαθὰ φρονέουσα δαΐφρονα Βελλεροφόντην·
Ἦ ῥ' ἦ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα.
Τεθναίης ὦ Προῖτ' ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ὅς μ' ἐθέλεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.
Ὣς φάτ'· ἔδεισε δὲ θυμὸν ἀνήνατο δ' οὐκ ἐθέλησε
Κτεῖναι μιν ῥ' ἀλέεινε, (σεβάσσατο γὰρ τύγε θυμῷ)
Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά,
Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
Δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Ξάνθόν τε ῥέοντα,
Πρόφρων μιν τίεν αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκίης ἐπέβησεν·
Ἐννῆμαρ ξείνισσε, κατὰ ἕννεα βοῦς ἱέρευσεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι
Ὅττι ῥα οἱ γαμβρὸς πόσις Προῖτος φέρεσκε.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σῆμα κακὸν παρὰ πενθεροῦ δέξατο γαμβροῦ,
Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώποιν,
Πρόσθε λέαινα, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν δοπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Καὶ μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μετ' ἀντιάνειρα μάχεσθαι.
Καρτίστην δὴ τὴν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
Τὸφεῖπερ αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας αἰολοπώλους.

Τῷ δὲ

Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν
Ἄντυξ ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης.
Γλαῦκον δ' Ἱππολόχοιο παΐς καὶ Τυδέος υἱὸς
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων σφωΐτερον μεμάασθε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐσάντες ἔσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τίς ἦ σὺ ἐσσὶ φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μέν σ' ἐν πολέμῳ γε μαχησάμενον κατὰ φῦλα
Τὸ πρίν, ἀτὰρ μὲν νῶϊ πολὺ πρόβιβας ἀπάντων
Σὴν θάρσος, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυσμενέες δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθὰς,
Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐ γὰρ δὴ Δρύαντος ὑὸς κρατερὸς Λυκοῦργος
Δὴν βιότον, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
Ὅς ποτὲ μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθηὰς
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δ' ὑποδείσας
Δύσεθ' ἁλὸς κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀλίγον τι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.
Καὶ μὲν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδέ οἱ ἄρ τι δηὼ
Ἦν ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' αὖ ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖ' ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἆσσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλίσθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς·
Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γλυκερὼ ἐρεείνεις;
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δ' ὑλη
Τηλιθόωντα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ· ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρα σαφήνης

Ἡμετέρων

Πᾶσαν δ' ὦ ἰθὺ ἵστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε)
Στῆτ' αὐτοί, κὴ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸς πυλάων,
Πρίν τι ἐποιχόμενοι πόλιν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φύγοντας πιέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γένωνται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνῃτον ἑκάστους,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' οὐδὲ μεθήσομεν,
καὶ μάλα τειρόμενοι πρὸς ἀνάγκην γὰρ ἐπίσχω·
Ἕκτωρ δ' αὖτ' οὐ πόλιόνδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἑπέεσθαι
Μητέρι σῇ κὴ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγρυσα γερουσίας
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῖδι θέρεϊ ἱερῷ δόμῳ.
Πέπλον ὅς οἱ δοκέει μεγαλήτατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροισι. καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θῆναι Ἀθηναίης ὅτ' ἐγωΐσσατο νηυκόμοιο·
Καὶ οἱ ὑπὸ σχέθον γυνοκαὶ λευκὰ βόε ἐν νηῷ
Ἡ ἕκατον, ἡκέτας ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε, κὴ Τρώων ἀλόχους κὴ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλιος ἱρῆς
Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Ὃν δὴ ἐγὼ κέρπισον Ἀχαιῶν φημὶ γένεσθαι.
Οὐδ' Αἰνεάδην τοσσόνδε γ' ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Οὐδ' εἴ που φασὶ θεὰς ἐξέμμεναι. ἀλλ' ὅδε λίλαι
Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένει ἰσοφαρίζειν,
Ὥς οὔ φαθ'. Ἕκτωρ δ' οὔ τι κατηγνήτῳ ἀπίθησεν.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμάζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κὴ ἐσσυμένως ὤϊξε τὸν πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι ἐγείρε τε φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐπελιλίχθησαν, κὴ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξάν τε φόνοιο·
Φῶτ' ἄν τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἐπελθέμεν ὀτρυνέοντα καὶ παλινάγρετον εἶναι.
Ἕκτωρ κὴ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
Τρῶες ἐυκνήμιδες, ἐπήρατοί τ' ἐπίκουροι,
Ἄνδρες ἐταῖροι φίλοι μνήσασθε βίης ἀλκῆς·
Ὄφρα μὲν ἐγὼ δείδω πόλεμόν τε, καὶ δὲ κέλευσα
Εἶπω βουλευτῆσι κὴ ἡμετέρης ἀλόχοισι,

Δήμους αν

Πρωμὴ: ἐν κονίῃσιν ὅθι σάκος· παρὰ δὲ οἱ ἔγχη
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἄδρηστος δ' ἄρ ἔπειτα λαβὼν ἐλάαστο γουνῶν,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι ἄποινα
Αἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθε·
Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δούπῳ ῥεφέποντι καὶ ὀξέϊ χαλκῷ ἀλλ' Ἀγαμέμνονα
Ἀντίος ἦλθε, θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα,
Ὤπόπον, ὦ Μενέλαε· τίη δ' σὺ μέλεαι οὕτως
Ἀνδράσι; ἢ σοὶ ἄρεσται πεποίηται κακὸν οἶκον
Περὶ Τρώων, τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Χείρας δ' ἡμετέρας, μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
Κοῦρον ἑὸν τέκεται φεύγοι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἴλιόν ἐξαπολοίατ' ἀνήνυστοι καὶ ἄφαμτοι,
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἆσσον ἰόντα
Ἥρως Ἄδρηστον· τὸν δ' ἱππεῖαι Ἀχαμέμνων
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνὴ τρέπετ' Ἀτρεΐδης ἧ
Λὰξ ἐν στήθεσσι βαλὼν ἐξίσατο μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Μήτις νῦν ἐπέρχθω ὀπιβδομένῳ, μετόπισθε
Μιμνέτω, ὅς κεν πλεῖστα φέρῃ ὀπὶ νῆας ἰόντας·
Ἀλλ' ἀνδρας κτείνατε ἔπειτα ἢ καὶ τὰ ἕκηλοι,
Νεκροὺς ἀμπέδιον συλήσετε πεδίοιο.
Ὣς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλοιο ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀεικελίῃσι δαμέντες.
Εἰ μὴ ἄρ Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε πρὸς ἥρως
Περιμήδης Ἔλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ ἐπὶ πόνον ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι

Πᾶσαν

Ἄνδρα βαλὼν ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
Υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
Τὸν ῥ' ἔβαλε φρένα κόμυθος φάλον ἱπποδασείης·
Ἐν δ' μετώπῳ πῆξεν πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη. τὸν δ' σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τληπολέμῳ ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλῳ δ' ὣς ἀνδράσι πᾶσιν·
Πὰρ τοὶ γὰρ φιλέεσκε· δόσαν δέ οἱ εἴκοσι νῆες.
Ἀλλὰ οἱ ἔπ πρὸ γε τοῦ τ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Πρόσθεν ὑπαντιάσας ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
Αὐτόν τ' ἠδὲ θοὰ περὶ τὸν Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
Ἔσκεν ὑφηνιοχος. τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος τε κὴ Ὄφελτιον ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ μετ' Ἄἴσηπον καὶ Πήδασον, ὃς ποτε νύμφη
Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκε βουσὶν Βυκολίωνι.
Βυκολίων δ' ὣς ἦεν ἀγαυὸς Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο πατὴρ
Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄιεσσι μίγη φιλότητι κὴ εὐνῇ.
Ἡ δ' ὑπὸ κυσὶν ἀμυδὶς διδυμάονε γείνατο παῖδε.
Καὶ τὼ μὲν τότ' ὑπέλυσε μένος τε κὴ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, κὴ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἰὸς δ' Ἀρητάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐπήορα τοῦρε φαεινῷ
Νεσσορίδης· Ἔλασεν δὲ κατ' ἀμφίμιτρον ἀκοντι
Ναΐτεω δ' Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινὴν Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
Φεύγοντ' Εὐρύπυλος δ' Μελανθίον ἐξενάριξεν.
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ζωὸν ἑλ', ἵππω γὰρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο
Ὄζῳ ἐνὶ κλαδεῖτι μυρικίνῳ, ἀγκόλον ἅμα
Ἄξαντ' ἐν τροχόεντι ῥυμῷ, αὐτῷ τε ἰδὼ ἐβήτην
Πρὸς πόλιν ἣπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο.
Αὐτὸς δ' ἐν δίφρῳ πρῶτος τροχὸν ἐξελάθων

Πρωὼς

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΖΗΤΑΡΩΔΙΑΣ ΤΗΣ Ο ΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΤΩΝ θεῶν δποστάντων τῆς μάχης, οἱ Ελληνες πολλοὶ διαφθείρονται τῷ Τρώων. Ἕλένης δὲ συμβαλόντος, Ἕκτωρ εἰς τὴν πόλιν ἀνέπεσε, καὶ τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ κελεύει ἀγαγεῖν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ὑποσχέσθαι αὐτῇ δώδεκα βοῶν θυσίαν, ὅπως τὸν Διομήδη ἀποκτείνειε τῆς μάχης· τῶν δὲ γυναικῶν αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, Γλαύκῳ καὶ Διομήδης ἀναγνωρίσαντες φιλίαν παρεκλινάν, διαλλάττονται τὰ ὅπλα ἀλλήλοις. Ἕκτωρ δὲ διαλεχθεὶς τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ καὶ τῇ γυναικὶ Ἀνδρομάχῃ σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς τὸν πόλεμον ἔξεισιν.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ζήτησις δὲ Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορος ἔστ' ὀφιστική.

ΑΛΛΗ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ἡ ΖΗΤΗΣΑΡΑΦΩΔΙΑ.

ΤΡΩΩΝ δ' ἰαάσιν καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴσταντ' ἐμάων κατὰ πεδίοιο,
ἀλλήλων ἐσυνόμενοι χαλκήρεα δοῦρα φέρουσαι.
Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμωνιάδης ἔρυτο Ἀχαιῶν,
Τρῶων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν

Ἀνδρα

Ἥρης τῷ μὲν ἐγὼ ἀσυφέλῃ δαμάσσαμι πάσιν.
Τῷ σ' οἷόν κεν ἔπος τόδε πάχειν ἐπιτείλῃσιν,
Ἀλλ' ἄ μάν σ' ἔπι δηρὸν ἀνήξομαι ἄλγε' ἔχοντα.
Ἐκ γὰρ ἐμοὶ γλυκίων τοι ἐμοὶ δείσε γείνατο μήτηρ·
Εἰ δέ που ἐξ ἄλλου γε θεῶν γλυκὺν ἆσθ' ἀέθλῳ,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος ἠεροφοίτων.
Ὣς φάτο, τὴν Παιήων ἀλαπάξας ἤπια φάρμακα.
Τὼ δ' ὥς τε Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων,
Ἠ κίσατ'· ἄ μὲν γάρ τι καταθνητὸς γ' ἐτέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιγρόμυῳ συνέπηξεν
Τηχὸν ἐοῦ μάλα δ' ὦκα διεμπρέφεται κυκόωντι·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο δυσμενέα Ἄρηα,
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δ' εἵματα ἕσσε.
Παὶ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κυδιόωντι.
Αἱ δ' αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο.
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
Παύσασαι θρασυτολιγὸν Ἄρη αἰνοπαπάων.

Γ'ΗΟ'ΘΕ.

Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ.
Τὴν ῥ' ἔτα τυχὼν διὰ χρόα καλὸν ἔδαψεν.
Εἶκε δ' ὁδὸν ἀσπὶς αὐτῆς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης.
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ὁπλίζονται, ἢ δεκάχιλοι
Ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἐριδα ξυνάγοντες Ἄρηος
Τοὺς δ' ἄρ ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε
Δείσαντας, τόσσην ἔβραχ' Ἄρης ἀῦτος πολέμοιο.
Οἷον δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἠὴρ
Καύματος ἐξ αἰθρίου δυσαέος ὁρνυμένοιο.
Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
Φαίνεθ' ὁμαδ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἶρμένος.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺ Ὄλυμπον
Παρ' Διὶ Κρονίωνι καθεζέτο δυμὸν ἀχεύων,
Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ἐξ ἀτειλῆς
Καὶ ῥ' ὀλοφυδνόωντα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ζεῦ πάτερ, ἀ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε κάρτερὰ ἔργα;
Αἰνὰ μὲν ἀλλήλοισι παθόντες εἰμὲν ὑπ' ἀνδρῶν
Ἀλλήλων ἰότητι χαριζόμενοι δ' ἄδρηστοι φέρομεν.
Σοὶ πάντες μαχόμεσθα σὺν δ τίνες ἄφρονα κύρμα
Οὐλομένῳ, ὅτ' αἶψα δίκην ἀίσυλα ἔργα μέμηλεν.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ
Σοί τ' ὀπιπεύονται, σὴ δὲ μέμηλε ἕκαστος.
Τοὔνεκα δ' ὅττι ἔπειο θοὸν πόδα λᾶαν, ὅ τι πέρῃσι
Ἀλλ' αἰεί, ἐπεὶ οὔ τοι ἐγείνατο πατὴρ δ' αἰδηλον.
Ἣν νῦ Τυδεΐδῃ ὑπὸ θυμὸν Διομήδεϊ
Μαινόμενον αἰπήεις, ἢ τ' ἀθανάτοισι θεῆσι.
Κύπριδα μὲν πρῶτον χερὸς ἔτλης χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ.
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσυτο δαίμονι ἶσος.
Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες. ἦ τέ κε δηρὸν
Αὐτῷ πήματ' ἔπαχον ἐν αἰνῇσιν νεκύεσσιν,
Ἢ κεν ζωὸς ἀμαιμακέτοισ' ἔασι χαλκοῖο τυπείς.
Τὸν δ' ὀρθωθεὶς προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Μή πω μοι ἀλλοπρόσαλλε παραζόμενε μινύριζε.
Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ὀπιθητόν,

Ἐλθησ' ἐς πόλεμον, τίω γ' ὀτάμυ ἐξέϊ χαλκῷ.
Τοὔνεκα νῦν αὐτὸς τ' διαχάζομαι, ἠδὲ κ) ἄλλους
Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμυαι ἐνθάδε πάντας.
Γιγάσκω γὰρ Ἄρηα μάχλω αἰὲ κοιρανέοντα.
Τὼ δ' ἠμείβετ' ἔπ)τα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθιώη,
Τυδείδη Διόμηδες. ἐμῷκι χαρισμίνε θυμῷ,
Μήτι σύγ' Ἄρηα τ' δὲ δίδιθι μητέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων τοίη τοι ἐγὼν ὅπ παρφάσθος εἰμι.
Ἀλλ' ἄγ' ἔπ' Ἄρηϊ πρόσω ἔχε μώνυχας ἵππους,
Τύψον δ' χαλίλιω, μηδ' ἄζεο δοῦρον Ἄρηα
Τοῦτον μαινόμενον, τυπτον κακόν, ἀλλοφρόσυνλιν.
Ὅς πρόσθεν μὲν ἐμοί τε κ) Ἥρῃ κῆδτ' ἀγορεύιν
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀπὸρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν,
Νῦν δ' μὲν Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τοὺς δ' λέλασθαι,
Ὣς φαμένη, Σθένιλον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Χειρὶ παλίντυπτος· ὁ δ' αὖ ἐκπάγλως ἀπόρουσε·
Ἥ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἴβεσε φήγινος ἄξων
Βειθοσύνῃ δεινὼ γὰρ ἄγεν θεὸν αἰθρα τ' ἄριστον.
Λάζετο δ' μάστιγα κ) ἡνία Παλλὰς Ἀθιώη·
Αὐτίκ' ἔπ' Ἄρηϊ πρόσθε ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα μέγαν ἐξενάριξεν.
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου κρατερὸν υἱόν.
Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος, αὐτὰρ Ἀθιώη
Δῦν' ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς δ' ἴδε βοῶπις πότνια Διομήδεα δῖον,
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα μεγάθυμον αὐτόθ' ἐάσε
Κεῖσθ', ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν,
Αὐτὰρ ὁ Κῦρ' ἰόντα Διομήδεα ἱππιοχάρμην,
Οἱ δ' ὅτε δὴ χεδὸν ἦσαν ἰὼ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Πρόσθεν Ἄρης ὑπέρεσθ' ὑπὸ ζυγὸν ἠνία τ' ἵππων
Ἔγχει χαλκείῳ, μεμαὼς ὑπὸ θυμὸν ὀλέσαι.
Καὶ τὸ μὲν χερὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθιώη
Ὦσεν ὑπ' ἀκλίδα δίφρου ἰτώσιον αἰχμιῶαι.
Δεύτερος αὖτ' ὤρνυτο βαλὼ ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔγχει χαλκείῳ, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθιώη

Νείατον

Στέντορι εἰσαμβρὴ μιγαλήτορι χαλκιοφώνῳ,
Ὅς τόσσον αὐδήσασχ' ὅσσοι ἄλλοι πεντήκοντα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα, οἷδ' ἀγαποί·
Οἷόν ῥα μὺν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδέ ποτε Τρῶες θοῦ πυλάων Δαρδανιάων
Θῖχεσκον· κεῖνος γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος καὶ νῆσι μάχονται.
Ὅς εἰπὼν ὤτρυνε μενεπτόλεμον κὴ θυμὸν ἑκάστου·
Τυδείδην δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἐὐρυβίην τόν γε αἴσιμα παρ' ἵπποισι κὴ ὄχεσφιν
Ἑστεῶτ' αἰὰ φύλαττα. τὸ μὲν βάλε Πάνδαρος ἰῷ·
Ἰδρὼς γὰρ μὲν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ἀσπίδος ὁλκωκὸν τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα.
Ἀν' δ' ἴχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπεμόργνυ·
Ἵππους δὲ θεὰ ζυγῶ ἔλασε, φώνησέν τε.
Ἤδη νῦν οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.
Τυδεὺς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας ἀλλ' ἀρὶ μαχητής·
Καί ῥ' ὅτε μὲν δὴ μοι ἐπεμήνιε μὴ μάχεσθαι,
Οὐδὲ παρφάσσειν, ὅτε τ' ἄλυε νόσφιν Ἀχαιῶν
Ἄγγελος εἰς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·
Δαίνυτο δὴ μετὰ οἷσιν ἐὺ μεγάθυμον ἐόντα
Αὐτὰρ ὁ θυμοδακὲς ἔχων ὀρθοκραιρήσατο πάντα·
Κήρυξ Καδμείοισι θοὸς καλέσασθαι ἄνωγε
Ῥηϊδίως· τόσσον περ ἐὼν ὅπαταρβος ἔπεσσι.
Σοὶ δ' ἄμπυκα μὲν ἐγὼ φαεσίμβροτον ἠδὲ φυλάσσω,
Καί σε περιφρονέως κέλομαι Τρῶεσι μάχεσθαι·
Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυδίξεα γυῖα δέδυκεν,
Ἢ νύ σέ που δεῖμα κακὸν· ἀτὰ σὺγ' ἔπιτα
Τυδεΐδης ἐριγηθὲς ἔασι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε κρατερὸς Διομήδης·
Γιγνώσκω σε θεὰ θυγάτηρ Διὸς Αἰγιόχοιο,
Τῷ τοι περιφρονέως ἐρέω ἔπος ὐδ' ὑποδείσω
Οὔτί πη μοι δεῖμα κακὸν, ἀτέ περ ὀΐω·
Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐποτρύνουσ' ἐπέτειλας
Οὔ μ' ἐᾶς μακάρεσσι θεοῖς αἰπὺν μὲ χόδαι
Τοῖς ἄλλοι, ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

Αἰτόμαται ἦ πύλαι μύκον ἀερκιόδιαι ἔχον Ω᾽ρεαι,
Τῆς ὅπιτ᾽ ἐκπέσοι μάγας ἀρανὸς ἀλυμπός τε,
Ἢ ἐμὲ αἰακλίναι πυκινὸν νέφος, ἢ δ᾽ ὅπιθεν αι.
Τῇ ῥαΐδι αὐτάων κεντρωσέας ἔχον ἵππους·
Εὗρον ἢ Κερνίφαν θεῶν ἄτερ ἠμὲν ἄλλων,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος ἀλύμπιο.
Ἔνθ᾽ ἵππους ἔσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν᾽ ὕπατον Κερνίδι ἐξήρατο, καὶ θορὸ ἔειπε.
Ζεῦ πάτερ ἀ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷ ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μάψ, ἀτὰρ ἀ κῆ κόσμον ἐμοὶ δὲ ἄχε᾽· οἱ ἢ ἔκηλοι
Τίρωνται Κύπρις τε καὶ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἄφρονα τῶτον ἀΐοντες ὅ᾽ πανοίδε θέμιστας,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τίνοι καχολώσεται, αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγὼς μάχης ἐξαποδίωμεν;
Τὼ δὲ ἀπαμειβόμεν᾽ ἢ τοι ποτιφωνησφήτερα Ζεύς,
Ἄγρει μάλα σὺ ἔπορτον Ἀθηναίην ἀγελείην.
Ἠμάλιστ᾽ ἐπάσχει κακῆς ὀλώϊ πεπάζειν.
Ὣς ἔφατ᾽ ἠδ᾽ ἐπέπιθε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Μάστιξεν δ᾽ ἵππους· τὼ δ᾽ ἰάχετον πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ ἀστερόεντος.
Ὅσσον δ᾽ ἠερόεις δοκέει ἀνὴρ ἵδμεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ λιάων ἀτρυγέτοιο πόντου,
Τόσσον ὀπιδρώσκουσιν θεῶν ὑψικέες ἵπποι.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Γερήνιον ἶξον ποταμῶ τε ῥέοντε,
Ἔνθα περ Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
Ἔνθ᾽ ἵππους ἔλυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Λύσασ᾽ ἐξ ὀχέων τοῖσι δ᾽ ἦέρα πολλὸν ἔχευε.
Τοῖσι δ᾽ ἀμβρόσιον Σιμόεις ἀνέτελλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην πρόσω πεπιθυῖαι ἴθυν θ᾽ ὁμοῖαι,
Ἀνδρα᾽σιν Ἀργείοισιν ἀλεξήμεν μεμαυῖαι.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Βῶσαν ἀμφὶ βίην Διομήδεα ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείουσιν ἰοικότες ἀμοφάγοισιν,
Ἢ συοὶ κάπροισιν τῷ τε θοῷ καὶ ἀλαπαδνῷ·
Ἔνθα στὰς' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη

Στέντορι

Δαίμοσιν ἀρήσασθαι ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν
Ἄντυξ ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης.
Γλαῦκον δ' Ἱππολόχοιο παΐς καὶ Τυδέος υἱὸς
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων σφῶϊν πλῶν μεμάασι μάχεσθαι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐσάντα ἴσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τίς ἦ σὺ ἐσσὶ φέριστε κατα θνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Τὸ πρίν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ πρόβιβηκας ἁπάντων
Σὸν θάρσος, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυσλῶαι δέ τοι παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ' ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐ γὰρ ἦ δὴ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκούργος
Δὴν βίοτον, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
Ὃς ποτὲ μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθηὰς
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἱ δὲ ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνου Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀλίγον τι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδὲ ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' αὖ ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖ' ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἄσσον ἴθ', ὄφρα κε θᾶσσον ὀλέσσῃς πείρατ' ἰόντα.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
Τυδείδη μεγάθυμε τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τα μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δ' ὑλη
Τηλιθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ· ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρα δὺ εἰδῇς

Ἠμὲν πρῶτα

Πᾶσαν δ' ὦ ἰθὺ ἴστε μάχεσθαί τε φερτέμεν τε)
Στῆτ' αὐτοί, κὴ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
Παί κ' ἐποιχόμενοι πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φλύοντας πιέειν, ὀνίσιτο δὲ χάρμα γλυκύθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρωίνων ἀπάρας,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες,
καὶ μάλα τειρόμενοι περ ἀνάγκαιη γὰρ ἐπίηγε·
Ἕκτωρ δ' αὖτ' οὐ πόλινδε μετέρχεο, εἶπε δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ κὴ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγρυσα γεραιὰς
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῖδι θέρσε ἱερὸν δόμον.
Πέπλον ὅς οἱ δοκέει μεγαλήτατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροι. καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ὅτ' ἐπὶ γουνάσιν ἠυκόμοιο·
Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι ἑκατόμβοιαν βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἥκεστας ἱερευσέμεν, αἰκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλιὸς ἱρῆς
Ἀγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γεγύαθαι.
Οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδε γ' ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν·
Οἵ περ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν,
Ὥς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' οὔ τι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κὴ ἔρκεα πάντα περῶντι,
Ὄτρυνεν μαχέσασθαι ἴαχε δὲ φύλοπιν αἰνήν,
Οἱ δ' ἀλιλίχθησαν, κὴ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
Φῆς δ' ἂν τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν αἵ ἐλέλιχθεν·οἱ
Ἕκτωρ κὴ Τρωῆσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
Τρῶες ὑποδρύμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Ἄνδρες ἐταὶ φίλοι μνήσασθε δὴ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' αὖ ἐγὼ δεῦρο πρὸς Ἴλιον, ἠδὲ γέροντι
Εἴπω βουλήσω κὴ ἠμετέρης ἀλόχοισι,

Δείμασθαι

Τ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ Ζ Η͂ΤΑ Ρ'ΑΨΩ-ΔΙΑΣ ΤΗ͂Σ Ο'ΜΗ͂ΡΟΥ Ι'ΛΙΑ'ΔΟΣ.

ΤΩΝ θεῶν ἀποστάντων τῆς μάχης, οἱ Ἕλληνες πολλοὶ διαφθείρονται πρὸ Τροΐας. Ἕλενον δὲ συμβουλίσαντος, Ἕκτωρ εἰς τὴν πόλιν ἀνέρχεται, καὶ τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ κελεύει δεῦρο ἀγαγεῖν τὴν Ἀθηνᾶ, καὶ ἱκετεῦσαι αὐτὴν δώδεκα βοῶν θυσίαν, ὅπως τὸν Διομήδους ἀποκτείνειε τ' μάχης· τέως δὲ ὄντων αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, Γλαῦκος καὶ Διομήδης ἀναγνωρίσαντες φιλίαν παλαιὰν, διαλλάττονται τὰ ὅπλα ἀλλήλοις. Ἕκτωρ δὲ διαλεχθεὶς τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ καὶ τῇ γυναικὶ Ἀνδρομάχῃ, σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς τὸν πόλεμον ἔρχεται.

Ἄ'ΛΛΗ Τ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ, Η' Ἐ'ΠΙΓΡΑΦΗ.

Ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορος ἐστ' ἀφίσις.

Ἄ'ΛΛΗ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

ΤΗ͂Σ Ο'ΜΗ͂ΡΟΥ Ι'ΛΙΑ'ΔΟΣ
ἡ ΖΗ͂ΤΑ ῥαψῳδία.

ΤΡΩΩΝ δ' αὖτε μετὰ προμάχοισιν ὄρουσε
πὰς αἰνῶς.
Πολλὰ δ' ἔρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχης πεδίοιο,
Ἀλλήλων ἰθυτόμων χαλκήρεα δοῦρα φορεῦσαν·
Αἰὰς γὰρ τοὺς Τρῶας ἐλαμβάνετον καὶ Ἀχαιούς,
Τεθμὸν ῥηξάντων φάλαγγα, φόως δ' ἐτάρυσσαν ἑκάστῳ.

Ἄνδρα

Ἥρης τῷ μὲν ἐγὼ ἀσχαλόωσ' ἀδαμαντοπέδῃσιν
Τῶσ' οἷόν κεν ἔπειτα κακὸν τεύξειε μένοιμι,
Ἀλλ' ἄμοσόν μοι ἔπειτα διαμπερὲς ἀντιβολήσας,
Ἦ μοι δῶρον ἀγαυὸν ἀνήσεσθαι ἐπέεσσιν,
Ἔνθα δέ μοι γλαυκῶπις ἐπαΐξασα λάβοιτο
Εἰ δέ που ἐξ ἄλλου γε θεῶν γλαυκῶπιν ἀέθλῳ,
Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐρίπτερος ἀθανατόων.
Ὣς φάτο, τὴν δὲ Παιήων ἀλεείνων ἠνίπαπε μύθῳ·
Τῷ δ' ὅτι Παιήονα ὀλυνήφατα φάρμακα πάσων,
Ἠδ' ἰήσεται· ἐκ μεῦ γὰρ πεπαθυῖα γ' ἐπέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπηγάσσῳ συνέπηξεν
Ταχὺν ἐόν μάλα δ' αὖτε διαμπερὲς ἀμφιβρότηται·
Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο δουρὶ θοῷ Ἄρηα,
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Παὶ δὲ δὶ Κρονίωνι καὶ ἕζετο κύδεϊ γαίων.
Αἱ δ' αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο.
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
Παύσασαι θεστολοιγὸν Ἄρη ἀνδροκτασιάων.

Τ' ΠΟΘΕ.

Νείατον ἐς κυνέωνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
Τὴν ῥ' ἕτα τυχὼν διὰ ἧς χρόα καλὸν ἔδαψεν.
Ἐν ᾗ δόρυ ἀσπὶς ἔπιπτε. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης·
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ὁπλαχον, ἢ δεκάχιλοι
Ἄνέρες ἐν πολέμῳ ἐρίδα ξυνάγοντες Ἄρηος
Τοὺς δ' ἄρ ὑπὸ τρόμος εἷλε Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε
Δείσαντας, τόσσην ἔβραχ' Ἄρης ἀὐτος πολέμοιο·
Οἵην δ' ἐν νεφέων ἐρεβεννὴ φίνεται ἠὴρ
Καύματος ἐξ αἰθρίου δυσαέος ὁρνυμένοιο·
Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
Φαίνετ' ὁμοῦ νεφέεσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺ Ὄλυμπον
Παρ' Διὶ Κρονίωνι καθέζετο δυμὸν ἀχεύων,
Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
Καὶ ῥ' ὀλοοφρόνεε σκηπτοῦχος θεὸς αὐδήσας·
Ζεῦ πάτερ, ἀ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε κ' ἀντιβολήσῃ ἔργα·
Αἰεί τοι βίηφι θεοὶ τετληότες εἰμὲν
Ἀλλήλων ἰότητι χαίομεν δ' ἄνδρεσσι φέρουσι.
Σοὶ πάντες μαχόμεσθα σύγε τίνες ἄφρονα κούρην
Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν·
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ
Σοί τ' ὀπιπεύουσιν, σὺ δὲ μάψαυστα ἔηκας·
Ταύτην δ' ἄτ' ἔπιι τῷ πε ἄλλεαι, ὅτι πίφρασκε
Ἀλλ' αἴνεις, ἐπεὶ οὐ τὸς ἰγείνατο παῖδ' αἰδηλον.
Ἦ νῦν Τυδεΐδῃ γε ὑπόδρα δυμὸν Διομήδεα
Μαιμαίειν αἰνῆσιν, ἐπ' ἀθανάτοισι θεῆσι.
Κύπριδα μὲν πρῶτον χεῖρ' ὀξέϊ χαλκῷ κέρσε·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπάλτο δαίμονι ἶσος.
Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες. ἦ τί κε δηρὸν
Αὐτῷ πήματ' ἔπαχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
Ἦ κεν ζωὸς ἀμυκλωτιάδης χαλκοῖο τυπείς.
Τὸν δ' ὄρυ ὑπόδρα ἰδὼν νεφεσίφορος εἶπε Κρονίδης Ζεύς·
Μή μοι ἀλλοπρόσαλλε παραζόμενος μινύριζε.
Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἰεί τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ὀπιθητόν,

Ε'λθησ' ἐς πόλεμον, τλιό γ' ἀτάμβι ἐξέϊ χαλκῳ.
Τοωΐσκα νωΐ αὐτὸς τ' διαχάζομαι, ἠδὲ κ' ἄλλος
Ἀργείος ἐκέλευσα ἀλήμβυαι ἐνθάδε πάντας.
Γιιάσκω γδ Ἄρηα μάχιν αἰὲ κοιρανέοντα.
Τιὼ δ' ἠμείβετ' ἔπῆτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθιώη,
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμοὶ κεχαρισμένε θυμῷ,
Μήτε σύγ' Ἄρηα τ' δὲ δείδηθι μητέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων τοίη τοι ἐγὼν ὄπιπάρροθός εἰμι.
Ἀλλ' ἄγ' ἔπ' Ἄρηϊ πρόφερε ἔχε μώνυχας ἵππους,
Τύψον δ' ἐγγύθεν ἐλθών, μηδ' ἄζεο δοῦρον Ἄρηα
Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
Ὅς πρόσθεν μὲν ἐμοί τε κὴ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀπὸ δ' Ἀργείοισιν ἀρήξειν,
Νῦν δ' μὲν Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τοὺς δ' λέλαθεμεν,
Ὣς φαμένη, Σθένεϊον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Χειρὶ παλιντύρυσα τ', ὸ δ' ἄρ' ἐμμεμαὼς ἀπόρουσε·
Ἣ δ' ἐς δίφρον ἔβαιν' παρὰ δὲ Διομήδεα δῖον
Ἔμμεμαῖα θεὰ μέγα δ' ἴβαχε φήγινος ἄξων
Βειβροσιῇ δεινὼ γὰρ ἄγεν θεὸν αἰθέρα τ' ἄμεσον.
Λάζετο δ' μάστιγα κὴ ἡνία Παλλὰς Ἀθιώη·
Αὐτὴ κ' ἔπ' Ἄρηϊ πρόφερε ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριξεν·
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄμεσον, Οἰνῆος ἀγλαὸν υἱόν.
Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος, αὐτὰρ Ἀθιώη
Δῦν' ἄϊδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς δ' ἴδε βοὸπλοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αἰπὺν ἔασε
Κεῖθι ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαύνυτο θυμὸν,
Αὐτὰρ ὁ Τυδεΐδην Διομήδεα ἱπποδάμοιο,
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ ἅρμα καὶ ἵππους ἀλλήλοισιν ἴόντες,
Πρόσθεν Ἄρης ὀρέξατ' ὑπὸ ζυγὸν ἀκὺς Ἀϊθιὼν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼς ὄπο θυμὸν ὀλέσσαι.
Καὶ τότε χεῖρ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθιώη
Ὦσεν ὑπ' ἀντύγεσσιν ἀνώιστον ἀϊχθῆναι.
Δοῦπησεν δ' ἄρ' ἔπεσε βολὴ δ' ἀγαθὸν Διομήδη
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, ἐπόρουσε δὲ Παλλὰς Ἀθιώη

Νέατον

Στέντορε εἰσαμίνη μεγαλήτορε χαλκοφώνω,
Οἵ τ' ἄσον αὐδήσασχ' ὅσσοι ἄλλοι πυκτήκιντα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
Οἷοι μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδέ ποτε Τρῶες σφὸς πυλάων Δαρδανιάων
Θῖχεσκον· κεῖνος γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ὅτι νηυσὶ μάχονται,
Οἵ τε πρόσσ' ὤτρυνε μεμὼς κὴ θυμὸν ἔκαστον·
Τυδείδην δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἐὺρεῖ τό γε αἴσιμα πὰρ ἵπποισι κὴ ὄχεσφιν
Ἑσταότ' αἰολόφρονα. τὸ μὲν βάλε Πάνδαρος ἰός·
Ἰδρώς οἱ μὲν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ἀσπίδος ἠνωκλωτὰρ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα.
Ἀν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ·
Ἵππους δὲ θεὰ ζυγὸν ἤλασε, φώνησέν τε.
Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·
Τυδεὺς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας ἠὲ μαχητής·
Καί ῥ' ὅτε μὲν γὰρ ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ ἔων,
Οὐδὲ μάχεσθαι, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
Ἄγγελος εἰς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·
Δαίνυτο δὴ μετ' ἄρειον ἐὶ μεγάθυμοι Καδμεῖοι
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὅν περ ἐν πολέμοις πάρος περ
Κάρτεϊ καὶ χειρῶν ἐπεκαλίζετο πάντα δὴ εἶμεν
Ῥηϊδίως· τόσσον τοι ἐγὼν ὀπιτάρσιος ἦα.
Σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάντῃ ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
Καί σε περιφραδέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι·
Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυδίκης γυῖα δέδυκεν,
Ἠέ σέ που δέος ἶσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδεΐδης ἐπιδημος ἔασι δαϊφρονος Οἰνείδαο.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Γιγνώσκω σε θεὰ θύγατερ Διὸς Αἰγιόχοιο,
Τῷ τοι περιφραδέως ἐρέω ἔπος οὐδ' ὀκνήσω
Οὔτί τι μοι δέος ἔμπης ἀκήριον, οὐδέ τι ὄκνος·
Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐποτρύνουσ' ἀπιθῆσαι
Οὔ μ' ἐᾶς μαχέσασθαι ἀρειφίλοις ἀντιθέοισι
Τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ εἴ μιν Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

Αἰτόμεται ἦ πύλαι μύκον ἀερτιοδίας ἔχον Ὧρει,
Τῆς ὀπτὶ τέρπαι μίγας ἐράνος ἠλυμπός τε,
Ἡμὲν αἰακλίνας πυκινὸν νίφ@, ἠδ' ὀπὶ εἶται.
Τῇ ῥαΐδι αὐτάων κεντρωσιάδας ἔχον ἵππους·
Εὖρον ἦ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἧμενον ἄλλων,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος ἠλύμπιο.
Ἔνθ' ἵπποις ἔσασα θεὰ λευκώλενι@ Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξήρετο, καὶ προσέειπε.
Ζεῦ πάτερ ἠ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
Ὅσσα τόν τε καὶ οἶ ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μαψ, ἀτὰρ ἠ κῆρ κόσμον ἐμοὶ δὴ ἄχ@· οἱ ἦ ἔκηλοι
Τέρποντα Κύπρις τε καὶ ἑκάεργος@ Ἀπόλλων,
Ἄφρονα τῶτον ἀέντες ὃς ἠπεα οἶδε θέμιστας
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τί μοι κεχολώσεαι, αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγόα μάχης ἐξαποδίωμεν;
Τὼν δὴ ἀπαμειβόμεν@ προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἄγρει μάλ' οἷός τοι ἀνὴρ Ἀθηναίῃ ἀγελείῃ.
Ἡμάλιος· ἐπὶ πατρὶ κακὴν ὀλοὴν πεπάλεικται.
Ὣς ἔφατ' ἠδ' ἐπέτασε θεὰ λευκώλενι@ Ἥρη.
Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' ἰαχέτην πετόωνω
Μεσηγὺ γαίης τε καὶ ἀστερόεντ@.
Ὅσσον δ' ἠερόεις ἀνὴρ ἵδηται ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμεν@ ἐν σκοπιῇ λιάδων ἀπὸ οἶνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψιχέες ἵπποι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώων ἵξον ποταμώ τε ῥέοντε,
Ἧχι ῥεὰς Σιμόεις συνάβαλλετον ἠδὲ Σκάμανδρ@,
Ἔνθ' ἵππους ἔλυσε θεὰ λευκώλενι@ Ἥρη
Λύσασ' ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἠέρα πολλὸν ἔχευε.
Τοῖσιν δ' ἀμβρόσιλλο Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεθαι.
Αἱ δὲ βάτην πρόσσω πολεμόνδε ἴθυν ἀ' ὁμοίας,
Ἀνδρα'σιν Ἀργείοισι ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Βέσταν ἀμφὶ βίλιο Διομήδε@ ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λέουσιν ὠμηστῇσιν ἀμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν τῷ τε θρ@ καὶ ἀλαπαδνόν·
Ἔνθα στᾶσ' ἀΰσε θεὰ λευκώλενι@ Ἥρη,

Στέντορι

Αὐτίκ' Ἀθηναίῃ ἔπος πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ πόποι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη
Ἦ ῥ' ἅλιον ἢ μῶϊν ὑπίσχεαι Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐμπέρσαντ' ὀπίσω νέεσθαι ὀϊστεύσας,
Εἰ δέ τῳ μέγα ἔαδεν ἀέσσομεν ἄψορρον Ἄρηα
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μιδώμεθα πάντες ἀλκήν,
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκώπις Ἀθηναίη·
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀπὸ χρυσὸν ἔβαλε στήθεσφιν ἴτυν ἵππειος
Ἥρη θοίσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.
Ἥδη δ' ἀμφ' ὀχέεσφι θοὰς βάλε κεμπύλα κύκλα
Χάλκεα ὀκτάκνημα πολυρρίνῳ ἄξονι ἁρμός.
Τῶν ἥ τε χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος αὐτὰρ ὕπερθεν
Χάλκει' ὀπίσσω τρα περισταρηρότα θαύματα ἰδέσθαι·
Πλῆμναι δ' ἀργύρεοι εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
Δίφρος δ' χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
Ἐντέτατ' αὐτὸς δ' ἡνία δοιὰ δεδμημένος ἦεν.
Τοῦ δ' ἐξ ἀμφὶ βρυμὸς πέλεν ὠκυπόροιο ἄρηος·
Δῆτε χρύσεον καλὸν ζυγὸν ἐν ᾧ λέπαδνα
Καλὰ ἔβαλε χρύσεα, τὸν δ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
Ἵππους ὠκύποδας· μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὖδει
Ποικίλον ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
Ἢ δ' ὃ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο·
Τεύχεσιν εἰς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν
Δεινὴν περὶ μὲν πάντη φόβος ἐστεφάνωτο
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰαχή·
Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρη
Δεινή τε σμερδνή τε Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίδυμον χρυσείην θῆκε τιάρην
Χρυσείοις ἑκατὸν πολίων πρυλείαν ἀγυρτήν.
Ἐς δ' ὄχεα φαεινὰ ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δαμάᾳ σι λόχους ἀνδρῶν
Ἡρωάων οἷσίν τε κοτέσσεται ἰθὺς ἁμπάξῃ.
Ἥρη μὲν μάστιγι θοὰς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.

Ἐν θ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε
Ἀλκανδρόν θ', Ἁλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε,
Καὶ νύ κ' ἔπι πλείονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθάϊολος Ἕκτωρ.
Βῆ δ' ἰθὺς προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δέ οἱ ἆρε ἰόντι
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε,
Πηλαμίδη μὴ δή με ἕλωρ Δύσασθαι ἐάσῃς
Κεῖσθαι· ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με κῆ λίποι αἰὼν
Ἐν πόλει ὑμετέρῃ ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε,
Νοστήσας μετὰ δῆν φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν
Ὣς φάτο· τὸν δέ οἱ ἔπος προσέφη κορυθάϊολος Ἕκτωρ·
Ἀλλὰ τρῶες ἔξοχα, λελιημένῳ ὄφρα τάχιστα
Ὤσατε θ' Ἀργείους, πολέων δ' ὑπὸ θυμὸν ἕλεσθε·
Οἳ μὲν ἄρ' ὑμὶν ἔπειτα Σαρπηδόνα δῖον ἑταῖροι
Εἶσαν ὑπ' Αἰνείου Διὸς ὣς ἐκαλλείψατο μῆλα,
Ἕκ δ' ἄρεχ' οἱ μεγάθυμοι ἐλίσσετον ὦκας ἵππους
Ἴφθιμος Πηλάγων ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ κῆρ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἅμπνυ ὠΐξε, περὶ δ' ἔγνω θυμὸν ἑοῖο
Ζωρὸν ὅτ' ἐπνείουσα κακῶς καταφήτα θυμόν.
Ἀργείοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Οὔτ' ἄρα πω τρέπον οὔτε μιλαγχαίων ὑπὸ νηῶν,
Οὔτέ ποτ' ὤτρυνον μάχῃ ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζοντ' ὡς ἐπύθοντο μετ' Ἀργείοισιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο παῖς καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Γενδρῆϊ', ὅπ' ἦ πλήξιππον Ὀρέσβου,
Τρηχόν τ' ἄχμην τε Αἰτωλίην Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἑλένον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην·
Ὅς ῥ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς
Λίμνῃ κεκλιμένῳ Κηφισίδι· παρὰ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοὶ μαλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τὼς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκώπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐϊ κρατερῇ ὑσμίνῃ,

Αὖτε τὴν

Ἐξ οἵης, σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι καὶ ἀρηϊφίλοισιν,
Ἰλίῳ ἐξήλασκε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς·
Σοὶ δ' ἀκαχὼς μὲν θυμὸς, ὀπωπὴ δ' ἐστὶ καὶ αὐδή.
Οὔδέ τί σε Τρῶες δείδιμεν ἄλκιμοι ἔμπεδον αἰεὶ
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, ἢ δὴ μάλα καρτερός ἐσσι,
Ἀλλ' ἴθι· καὶ μὴν δὴ μιν ἐγὼ πύλας αἰδαο περήσω.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὔδας
Τληπόλεμ' ἦτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν,
Ἄνδρας ἀφραδίῃσιν ἀγαυὸν Λαομέδοντος,
Ὅς ῥά μιν οὐ δίκαια κακῶν ἰλήσατο μισθῷ,
Οὐδ' ἀσίπαδόν οἱ ἔπειθ' ἵππους οὓς εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν!
Ἐξ ἐμέθεν πύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμάσσαι
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁδὲ αἰόλος μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος κὰδ πᾶν μὲν ὁμαρ τῷ δεύετο μακρὸ δὲ
Ἐκ χειρῶν ἧκε· τὸ μὲν βάλε δειρὴν αὐχένι μέσσον
Σαρπηδόνος αἰχμὴ δ' ὀλοὸς διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Τὸν δ' κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μιν ἐφίστερον ἔγχει μακρῷ
Βεβλήκει· αἰχμὴ δ' ὀλίσθανε μαιμώωσα,
Ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δέ τι λοιγὸν ἄμυνεν
Οἱ μὲν ἄρ' αἰτήσιον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Ἐξέφερον πολέμοιο· βαρὺν δέ μιν ἄορυ μακρὸν
Ἐλκόμενον τό μὲν ὄπις ἐπεφράσατ' ἀνδρὸς ἑταίρου
Μηρῷ ἐξερύσαι ἄορυ μείλινον ὄφρ' ὀτάδαι
Σπερχόντων· τοῖοι γὰρ ἔχον πόνοι ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἐπέρασθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ.
Μνησάμενος δ' ἔπειτα κὺ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ἦ ῥα περὶ Διὸς υἱὸν ἔειδ' ὑπατον διάκτορ,
Ἦ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο·
Οὐδ' ἄρ Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
Ἶφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τῷ ῥ' ἐπὶ κὺ πλῆθυν Λυκίων τρέψε θυμὸν Ἀθήνη·

Ἀλλά σφωΐ Τρῶας τε τιταμμένω αἰὲν ὀπίσσω
Εἶκετε μηδὲ θεοῖς ὑψιμηνίωσι ἴτε μάχεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Τρῶες δὲ μάλα χεδὸν ἤλυθον αὖτις.
Ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατίκτανεν εἰδότι χάρμης,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθεϊ, Ἀγχιάδῃ τε,
Τὼ δὲ πεσόντ' ἦϊε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Καὶ βάλεν Ἄμφιον Σελάγου υἱὸν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑμοῖρα
Ἧγ' ὑπερθύμοντα μετὰ Πριάμοιό τε καὶ υἷας.
Τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ παγὴν δολιχόσκιον ἔγχος
Δύπτησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπίδραμε φαίδιμος Αἴας
Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ὑπὸ δοῦρε τ' ἔχυντο
Ὀξέα, παλφεσίωντα σάκος δ' εὐώδεξατο πολλά.
Αὐτὰρ ὁ λαὶξ ποδοσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
Ἐσσάσατ' οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιϊν ἀφλῖσθαι· ἐπίεντο γὰρ βλῆσι πυκνῇσι·
Δῆσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὸν Τρώων ἀγερώχων.
Οἵ τε πολλοί τε καὶ ἀθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
Οἵ ῥ' ἐμέγαρτον ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
Ὥσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ χαστάμενος περ πελέμιζεν.
Ὣς οἱ μὲν περίστοιθε κρατερῷ ὑσμίνῃσιν.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην ἠνορέην τε μέγαν τε
Ὦρσεν ἐπ' αἰπὺ δέος Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἱ δ' ὅτε δὴ χεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐρέεινε Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν καὶ Τληπόλεμος δουρικλυτὸς μῦθον ἔειπε·
Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον Αἰγιόχοιο
Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ὑπολεύσεαι ἀνδρῶν
Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο, ὑπὸ δουρὶ δὲ δηρὸν ἔμιμνες.
Ἄλλ' οἷόν τινα φασὶ βίλιν Ἡρακλείην
Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονα, θυμολέοντα·

Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
Ἀντίλοχος δ' ἄμ' ἔπεφνε παφίσατο ποιμένι λαῶν·
Ἀσκάλαφον δ' ἐκ μεῖνε, θοὸς πάρ ἐώσατο πολεμιστής,
Ὥς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισιν μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἐπὶ οὐ νικῆς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν.
Τὰ μὲν ἄρα δεινὰ βέλεμνα ἀν χερσὶν ἐτύχεσαν,
Αὐτὸ δ' σφοδέντε, μετὰ σφέτοισι μαχέσθην.
Ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην, ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Ἔστη ἐγχεϊ νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας.
Ἀντίλοχος δ' Μύδωνα βάλ' ἰὸν ἐπεσσόμενον,
Ἐὐθλὸν Ἀτυμνιάδην (ὁ δ' ὑπότροφος ἵππων ἔην.)
Χμα δ' ὦ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον ἐν δ' ἄρα χερσὶν
Ἡνία λαβὼν ἐλέφαντι χαμψὰ πέσον ἐν κονίῃσιν
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει πλάσε κόρσην.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων ἐνεργέως ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ὅθι βραχίων τε καὶ ὦμος.
Δηθὰ μάλ' εἰσήκει (τύχε γὰρ θαμὰ δινεύοντε,)
Ὄφρ' ἵπποι πλήξειαν χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν.
Τὼς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ σφέας πέμπε προτὶ πλῆθος Ἀχαιῶν.
Τὼς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κιόντας ἄρτο δ' ἐπ' αὐτούς·
Κέκλητο δ' ἅμα γε Τρῶας εἵπετο φάλαγξις
Καρτερὰ ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρηϊ κὴ πότνιᾳ Ἐνυοῖ·
Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀνωΐστιον δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἀνώμα·
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνον ἰὼν πολέος πεδίοιο
Στῆ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, ἁλὸς πρὸς ῥέοντι,
Ἀφρῷ μορμύροντα, ἰδὼν, δι' τ' ἴδραμε ὀπίσσω·
Ὡς τότε Τυδείδης δι' ἐχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
Ὦ φίλοι οἷ ἦ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι κὴ θαρσαλέον πολεμιστήν·
Τὸν δὲ θεὸς πάρεστ' ἐπὶ γε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
Καὶ νῦν οἱ σῶζε κιόντι· Ἄρης δέρτῃ δὲ ἐοικώς.

Ἄλλα

Η', ἠὲ ἀκόντισον δουρὶ θοὸς· βάλε δ' ἆσσον ἰόντα
Αἰνείαν ἑτάροιο μεγαθύμου δαϊκόωντα
Πρῳαπίδην· ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Τὸν ῥα κατ' αἰσπίδα δουρὶ βάλε χρειὼν Ἀγαμέμνων,
Ἠ' δ' οὐκ ἴαχε ἶφι, διὰ δὲ σχεδὸν ἤλασε κοντός·
Νφαίρη δ' ἐν μαζῷ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε·
Δοῦπησεν δ' ἄρα πρηνὴς ἀρήρειπε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Εἰς δ' αὖτ' Αἰνείαο δαΐφρονος ἔλθον ἄριστοι
Τρῶες Διοκλῆα Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε
Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ, ὃς εὐρυρέα Πυλίοισιν ἀνάσσει.
Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέσιν δὲ δῶσιν ἀνάκτα·
Ὀρσίλοχος δ' αὖτ' ἔπεκτα Διοκλῆα μεγάθυμον·
Ἐκ τοῦ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γένοντο,
Κρήθων, Ὀρσίλοχός τε, μεμῃότε εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑποντο,
Τιμὴν Ἀτρεΐδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
Οἷόν τώ γ' ἰόντε δόω ὄρεος κορυφῆσιν
Ἐκ πατρὸς τεθρέφθην ὑπὸ μητρὸς βαθυείης πόρφυσιν ὕλης·
Τὼ μὲν ἄρ' αἰπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κλεφίζετον ὄφρα καὶ αὐτὼ
Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι καταίκτα θῆν ὀξέϊ χαλκῷ·
Τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
Κάππεσέτην ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι,
Τὼ δὲ πόδας τ' ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Στεῖχε δ' ἐχείλιον τε δόρυ τε μένεϊ Ἄρηϊ
Τὰ φρονέων ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν
Μή τι παθὼν μέγα ἔργον ὀπισφίλει ἠδὲ καὶ ἄλλους
Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἰγχεα ὀξυόεντα

Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἀμαιμάκετοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀνὴ μάχας, ἠδ' ἰφόβηθεν
Ὡς δ' ὅτε τ' ἀμφ' ἄκμονι φορέων ἰδὰς κατ' ἄλωας,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνει ἐπειγομένων αἰέμων κεραπόν τε καὶ ἄχνας·
Λικμητῆρες δὲ χλόνται ἀχυρμιὴ ὡς πάτ' Ἀχαιοί
Λευκοὶ ὑπὸ δὲ νέφος γίνετο κονιαστάλεων ἐρατεινὸν
Οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον ἐπιπλήγον πόδες ἵππων,
Ἀμφιθέντων μαχόων. ἕκαστο δ' ἔτρεφον λωιοχῆες,
Οἱ μὲν ἔπειτα χέρηϊν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων,
Πάντοσ' ἐποιχόμενος, τῷ δ' ἐκπροέηκεν ἰφθιμους·
Φοίβε Ἀπόλλων χρυσάορ, ὃς μὲν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθηναίην
Οἰχομένην· ἦ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων.
Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πρὸν γ' ἐξ ἀδύτοιο
Ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἐπέρησε μεδήσατο. τοὶ δ' ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ζώοντα καὶ ἀπτόμενα πρέποντα,
Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν ὔτοι·
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν ἀμφιγύεις ἔτυχ' ἐγχέι,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Τὼ δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσεὺς καὶ Διομήδης
Ὧρσαν Δαναοὺς πολεμιζέμεν. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Οὔτε κίας Τρῶας, ὅτε δείδισαν, ὅτε ἰαχὰς,
Ἀλλ' ἔμπεδον νεφέλησιν ἐοικότες, ἃς τε Κρονίων
Νωμήσας ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀτρέμας ὄφρ' αὐδήσῃσι μένος Βορέαο, καὶ ἄλλων
Ζαχρηέων ἀέμων, οἵ τε νέφεα σκιόεντα
Πνοιῇσιν λιγέῃσι διακρίνωσιν ἄητοι.
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἠὲ φέβονται·
Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.

Τρῶας δ' εἰς ὅμιλον Ἄρης ὤτρυνε μιαιφόνος,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοὸς ἡγήτορι Θρηκῶν.
Υἱάσι δ' Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευε
Ὦ υἷες Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Εἰς ὅ κε κτείνωσιν ἀρέσσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
Ἦ εἰ σόον ἀμφὶ πόληϊ δ' ποιητῇσι μάχωνται
Κῆαι δ' ἀμφ' ὅρνυτ' ἴσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείᾳ υἷϊ τε μεγαλήτορε Ἀγχίσαο.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἀσπιδιώτην
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον,
Ἕκτορ πῆ δή τοι μένος εἴκετο τὸ πρὶν ἐχέσκες,
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν, ἠδ' ὀπάσσων,
Οἶος σὺν γαμβροῖσι καὶ ἀγνιάτοισί τε σοῖσι;
Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' ὃς δὴ νοέῃσιν,
Ἀλλὰ κατατρομέουσιν κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ' οἱ περὶ τ' ὀπάονες ἐσμέν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ὀπάων ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω.
Τηλοῦ δὲ Λυκίη Ξάνθῳ ὅπο δινήεντι.
Ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν
Καὶ δὴ κτήματα πολλὰ τά τ' ἄλδεται ὃς κ' ὀπάζῃ·
Ἀλλά καὶ ὣς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμονα αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχήσασθαι· τὰ δ' ἔπι μοι ἐνδαίδε πῖον
Οἷόν κ' ἠὲ φέρῃσιν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοιεν·
Τῶν δὲ ἔσηισας, αὐτὰρ ὃ δὴ ἄλλοισι κελεύεις
Λαοῖσιν μεθέμεν καὶ ἀμυνέμεν ἀσπιδιῶται·
Μήπως οἱ ἕψῃσι λίνα ἀλόντε παναίθοπι,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηαι.
Οἵ δ' τάχ' ἐπιτρέσουσ' εὖ περιμενέμεν πόλιν ὑμέων.
Σοὶ δ' χρὴ ταῦτα πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
Ἀρχοὺς λιστρεφέως τηλεκλειτῶν τ' ὀπάων
Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποπάλσαι ἐναντίον.
Ὣς φάτο Σαρπηδὼν· ἄκουε δ' ἄρ' Ἕκτορος ἐσθλοῦ
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἐγείρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.

Οἱ δ'

Πρὸς χρυσῆ᾽ ἀφρόδιτη καταμύξατο χεῖρα ἀμαιμώ.
Ὡς φάτο. μειδήσειν ἢ πάτηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ ῥα καλεσσατέμβω ϑ᾽ προσέφη χρυσοῦν Ἀφροδίτην.
Οὔτοι τέκνον ἐμὸν δίδοται πολεμήϊα ἔργα.
Ἀλλὰ σύγ᾽ ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο
Ταῦτα δ᾽ Ἄρηϊ ϑοῷ καὶ Ἀθηναίῃ πόντα μελήσει.
Ὣς εἰ μὲν τοιαῦτα προὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείαν δ᾽ ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων.
Ἀλλ᾽ οὔ γ᾽ ἄρ᾽ ἀνδρὶ δεῖδιε μέγαν ἄζετο ἴετο δ᾽ αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ᾽ ἐπόρουσε, καὶ ἶσκε φαεινὸν ἀκαχμένῳ ἐγχει.
Τρὶς δέ οἱ ἀσπίδα ἔαξε φαεινὴν ἀμφὶ δ᾽ Ἀπόλλων
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπάσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ᾽ ὀμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Φράζεο Τυδεΐδη καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Γ᾽σ᾽ ἔθελε φρονέειν ἐπεὶ οὔποτε φύλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ᾽ ἀνθρώπων.
Ὣς φάτο. Τυδεΐδης δ᾽ ὀλίγον πὺξ ἔστη ὀπάσσας
Μιῶν ἀλδαίνων ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνος.
Αἰνείαν δ᾽ ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων.
Πρυγάμου εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ᾽ ἐτέτυκτο.
Τὸν ῥα Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέον τό τε κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ᾽ ἀφραδέπξ ἠΰτε Ἀπόλλων
Αὐτῷ τ᾽ Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ σφίσι βοείας
Ἀσπίδας ἠυκύκλους. λαισήϊά τε πτερόεντα.
Δὴ τότε δεύτερον Ἄρηα προσηύδα φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε, πολεμιστὰ.
Οὐκ ἂν δὴ τόνδ᾽ ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών.
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ αὐτῷ Διῒ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον ἔφη ἕλε χεῖρ᾽ ὀπὶ καρπῷ
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἀὐτῷ μοι ἐπάσσυτο δαίμονι ἶσος
Ὣς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφίζετο Πέργαμον ἄκρην.

Τρῶων

Εἰ μὴ μω τρὴ ὑφηκαλλὴς Ἠερίβοια
Ἑρμείᾳ ἐξηγείλατ' ὀ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
Ἤδη πεφόμβων· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
Τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς πὼς ἀμφιτρύων
Δεξιτερὸν κὴν μαζὸν οἰσῶ πελιγλώχινι
Βεβλήκει τότε κέν μιν ἀμήμονα λάβεν ἄλγος.
Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πολώρεϊ ὠκυδόϊσὸς
Ἐξ τί μιν οὔτος αἰὴρ ᾗ ὸς Διὸς Αἰγιόχοιο
Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βελεσσιδόλυπσιν ἔδωκεν·
(Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥεῖα δῶμα Διὸς κὴ μακρὸν Ὄλυμπον·
Κῆρ ἀχέων ὀδύνῃσι πεπαρμένῳ αὐτὰρ οἵσὸς
Ὠμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε κὴ θυμόν.
Τῷ δ' ὅτε Παίηον ὀδύνῃ ἔφαρε φάρμακα πάσσων
Ἠήσατ'· ἀμῷ γάρ τι καταθνητὸς γ' ἐπέπυκτο)
Σχέτλιε, ὀλοομόδες, ὃς ἀεὶ ὄθετ' ἀσυλα ῥέζων
Ὃς τόξοισιν ἅπαντας ὀϊζυροὺς ἐνέπυσι.
Σοὶ δ' ὅτε τὸν παραὶπνα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Νύμφε· ἐξὲ τὸ οἶδε κὴ φρένας ὑφέε Τυδέος υἱὸς
Ὅπι μάλ' ἀ δίωκος, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο,
Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι κὰπ παίζοισιν
Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο κὴ αἰνῆς δῃοτῆτος,
Τῷ ῥα τῷ Τυδείδῃ εἰ κὴ μάλα καρτερός ὅσι,
Φεύγειν ὤτρυνε οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται.
Μὴ δέω Αἰγιάλεια παρείφεαν Ἀδρηστίνη
Ἐξ ὕπνυ γόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κυδρὴν πυθέσθαι πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
Ἵππων ἀκόχῳ Διομήδεος ἰπποδάμοιο.
Ἦ ῥα, κὴ ἀμφοτέρῃσιν ἀτ' ἰχῶρ χεῖρε ὁμόργνυ·
Ἀλγεινὸ χεὶρ ὀδύνᾳ ᾗ κατιπτόων τε βαρεῖᾳ.
Αἶψ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε κὴ Ἥρη.
Κερτομίοις ἐπέεσσι Διὰ Κρονίδῃ ἐρέθιζον·
Τοῖσι ᾗ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τί μοι κεχολωσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Ἦ μάλα δή τε Κύπρις Ἀχαιϊάδων αἰνεῖσα
Τρωσὶν ἀμ' ἑσσύμενον, τὸν νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν
Τῷ τινὰ καρπίζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,

Πρὸς

Τὼ μὲν ἄρ' Ἶρις ἐλθοῦσα ποδήνεμος ὦξα γ' ὁμίλου
Ἀχθομένῃ δολίῃσι· μιλαίνετο δ' ἄχεα καλόν.
Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦριν Ἄρηα
Ἄμμορον· ἡ δέ οἱ ἔγχος ἐκήκλιτο, καὶ τάχε' ἵππω
Ἢ ὃ γυνὴ ἐὲ ποδώκεα, κατὰ γνήσιον φίλοιο;
Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἵππους·
Φίλε κάσιγνητ' ἐκκόμισαί τέ μι, δός τ' ὄχε ἵππους,
Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἕδρη.
Λίλιθ' ὀχθομένη ἤλυθ' ὃ μὲ βρότὸς ἔπασεν ἀνήρ
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο·
Ὣς φάτο· τῇ δ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
Ἣ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκιδεμφὴς φίλον ἦτορ.
Παρὰ δὲ οἱ Ἶρις βῆναι, καὶ ἰμάσσατο χερσί.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄμοτον πετέσθην·
Λῆξαν δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον·
Ἔνθ' ἵππους ἔσχον ποδήνεμοι· ἦκεν Ἶρις,
Δῦσαν δ' ἐξ ὀχέων, σῖτα δ' ἄμβροτον βάλεν ἵππους.
Ἣ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη
Μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ᾗν,
Χειρί τ' ἐπὶ μὲν χεῖρα ἔσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, οἷόν τε κακὸν ῥέξουσαν ἑκούσῃ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
Οὐ τά μι Τυδέος υἱὸς ὑπερφίαλος Διομήδης,
Οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφυγον πολέμοιο
Αἰνείαν, ὅς οἱ μὲν πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς φύλοπις αἰνὴ,
Ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων,
Τέτλαθι τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ·
Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
Τλῆ μὲν Ἄρης· ὅτε μιν Ὦτος κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ·
Χαλκέῳ δ' ἐν κειρῷ δεδέατο τρισκαίδεκα μῆνας·
Καὶ νύ κεν ἔνθ' ὀπόλοιτο Ἄρης αὐτὸς πολέμοιο

Εἰ μὴ

Χαλκὸν ἐπὶ σήθεσι βαλὼν. ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἢ μὲν ὃν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο σῶ θετοκάων
Τάων ἃς ἐπίτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀλλ' ὅ γε τοὺ μὲν ἔασι πρύμνῃσι μίνυνθας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο ἐξ αὐτυγος ἰωὶ τείνας.
Λινέαο δ' ἐπαΐξας ἠλλίπετο χὰς ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δῶκε δ' Δηϊπύλῳ ἑταίρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
Τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἀρτία ᾔδη,
Νῆα θοὴν γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅ γ' ἦρως
Ὧν ἵππων ὄπιθας ἔλασ' ἰωὶ πεπαλόεντα.
Αἶψα δὲ Τυδείδαο μάθεν κρατερόφρονος ἵππους
Ἐμμεμαὼς ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλέϊ χαλκῷ,
Γιγνώσκων ὅτ' ἀμείλιχος ἔπλετο θεὸς οὐδὲ θεάων
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κατὰ κοιρανέουσιν,
Οὔτ' ἄρ Ἀθηναίη, ὅτε πολίπορθος Ἐνυώ.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπέχασε πολὺν κατ' ὄμιλον ὀπάζων
Ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Ἄκρῳ ὑπασπίδιον μετάφρενον ὀξὺ χαλκῷ
Ἀβλητροχίτωνα δι' ἄρ ὃ δόρυ χροὸς ἄντετόρησεν
Ἀμβροσίας διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κεάμεσσιν αὐταί,
Πρυμνὸν ὑφαίνηναι φᾶρός τ' ἀμβρότοιο ἀγλαΐηφι
Εἶδος τε πόρτερίαι μαλακῷρεσι δεσίσιν.
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.)
Ἣ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν,
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Κυδοιμηνεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐπὶ σήθεσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται.
Τῇ δ' ὅτε μιν μέγα κῦδος ἐπὶ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊότητος·
Ἦ ἔχ ἄλις ὅτι γυναῖκας ἀπ' ἀλκὴν δαΐφρονα πείσεις·
Εἰ δὲ σὺ γ' εἰς πόλεμον πωλήσεαι, ἤτέ σ' ἔοικε
Ῥίγιόν γε πολέμου γε, μὴ εἴη ἐτέρωθι πύθηαι.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς·

Τὼ

Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῷ δ' διὰ πᾶσῃ
Λίχμὴ χαλκείη πεδίλῳ, θώρηκι τε πλάθη.
Τῷ δ' ὄτε μακρὸν ἄϋσε Λυκάων ἀγλαὸς υἱὸς
Βίβλινον κενεῶνα διαμπερές, ἀδὲ σ' οἷόν
Δουρὶ ἔτ' αἰχίσασθαι· ἐμοὶ δ' μέγ' ἄχος ἐδώκας·
Τὸν δ' ὑ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ ὑμῶν σφῶϊ γ' ὄϊω
Πείρ γ' ὀπιταύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἔτερόν γε πεσόντα
Αἵματι δῦσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστῆν.
Ὣς φάμενος προέηκε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν λαυκανίης δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
Τὼ δ' ὀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς
Λίχμὴ δ' ἐξεχύθη πρὸς πείατον αὖθι δ' ἔριπε
Βεβλὼς δ' ἐξ ὀχέων· ἀφέβησε δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμῳ
Λίόλα παμφανόωντα· πὰρ ἵπποισιν δὲ οἱ ἦπτοι
Ὠκύποδες· τῷ δ' αὖθι λύθη μένος ἠδὲ μαχωλή.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
Δείσας μή πως οἱ ἁρυσσάμενοι νεκρὸν Ἀχαιοὶ
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὡς, ἀλκὶ πεποιθώς·
Πρόσθε δ' ὀἱ δόρυ τ' ἔσχε, καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἴσωσε,
Τὸν κταμένῳ αἰ μεμαὼς ὅστις τῶ γ' αἴτιον ἔλθοι,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἄρα ξυμάϊον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον· ὃ δὲ δύο γ' αὖθι φέρεσκεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα παλλὲ καὶ οἴῳ.
Τῷ βάλε Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἔνθά τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνσρίφεται· κοτύλην δέ τε μιν καλέουσι·
Θλάσε δέ οἱ κοτύλην, ῥῆξε δὲ ἄμφω τένοντε·
Ὤσε δ' ὀπὸ ῥινὸν πρηνὴς λίθος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἕζετ γνὺξ εἰστὼς, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίῃ, ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Καί νύ κεν ἔνθ' ὄλετο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας
Εἰ μὴ ἐπ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγατὴρ Ἀφροδίτη,
Μήτηρ ἣ μιν τέκε βουκολίωνι·
Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἑὰ πέπλοισι λαβοῦσα
Πρόσθε δ' οἱ πέπλοιο φαεινὸν πῦγμ' ἐκάλυψεν·
Ἔρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχὺ πώλων

Ἵν' ἀπλεθρον ἔχοντας ὁμῶ πόξον δι' ἰόντες
Πηλείδης υἱὸς δ' αὖτε Λυκήϊον ὦ ἔχετον ἐϋ.
Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχετο ἐκ μάχης, μήτηρ δέ οἱ ἦεν Ἀφροδίτη.
Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων μηδὲ μιν ὧδε
Θωὴξ διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ἐλέσθαι.
Τὸν δ' ἄρ ὑποδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης
Μήτι φόβον δ' ἀγόρευε, σέ περ κακὸν οὐδὲ πιθέσθαι
Οὐ δὸ μοι ἠνωγάτον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
Οὐδὲ κατατλήναι· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Ὀχνέω δ' ἵππων ὀπιβαινέμεν, ἀλλὰ κὴ ὦκας
Ἄντιον εἶμ' αὐτοῦ. τρεῖν μ' οὐκ ἔα Πηλεΐδαο
Τόφρα δ' ἃ πάλιν αὖτις ὀπίσσοτον ἀκέας ἵππους
Ἄμφω ἀφ' ἁμαξιτοῖο γ' ὧ ἔπος γε φύγησιν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθηναίη κὸ δῷς ὁρίξῃ
Ἀμφοτέρω κτεῖναι σύ γε τὼ μὲν ὠκέας ἵππους
Αὐτῷ ἐρυκακέειν, ἐξ αὐτυγος ἰμάσι πήνας,
Αἰνείαο δ' ἐπεὶξαι μεμνημένος ἵππων
Ἐς δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἰωκήμισλας Ἀχαιούς·
Τῆς γὰρ πεγλήϊνς ἧς Τρωὶ πορ ὀρύοπα Ζεύς
Δῶκ' υἱὸς πεινλὼ Γανυμήδει, οὕνεκ' ἄριστοι
Ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
Τῆς γλυκὺν ἔκλεψεν αἶψ' ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
Λάθρη Ἀλομέδοντος ὑποσχὼν θήλειας ἵππους·
Τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γλυκὺς γλος,
Τέσσι μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπτόλιν ὑπὸ φάτνῃ,
Τῶ δ' δὺ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήσατο φόβοιο.
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κὰν κλέος ἐσθλόν.
Ὡς οἱ μὲν ποιεῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τὼ δ' ταχὺ ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκήϊον ὦ ἀγλαὸς υἱός,
Καρπαλίμως δαίφρον ἀγαυὲ Τυδέϊ μ' ἐς
Ἦ μάλα σ' ἐ ἐλῶ ὠκὺ δαμάσσεται, πκρὸς ὀϊστὸς
Νῶϊ κὲ τ' ἐγχείῃ πειρήσομαι ἄγχι πόχωμι.
Ἦ ῥα, κὴ ἀμπαλὸν πρόμον ἔπεα δολιχόσκιον ἐγχος

Καὶ

Τῷ ῥα καὶ ἄσπι ἄνακτι ἀπὸ παναάλκεα ἀγκύλα τόξα
Ἤμαρ τῷ ἐλόμην ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
Ἠγόμην Τρώεσσι, φίλον χάριν Ἕκτορι δίῳ·
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
Πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα;
Αὐτίκα ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ τόξον τόδε τρέψω ἐν πυρὶ θείω.
Χρυσὸν διακλάσασα· ἀπημώλια δῶρα δόμοι ὀπυίει·
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς αἰτίον ηὕδα,
Μηδ' ὅτως ἀγόρευε, πάρος δ' ἰὼν ἔστεπ ἄλλως,
Πρίν γ' ὅπα νῶϊ τῶδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμῷ ὀχέων ὀχεσφὶ βόησον, ὄφρα ἴδηαι
Οἵους Τρῳὸς ἵπους, ὅτε τε πρόμολοι πεδίοιο,
Καμπύλα μάλ' ἔνθα, καὶ ἐνθάδε δισσάκι ἠδὲ φόβεσθαι,
Τὼ καὶ νῶϊ πόλισδε σαώσετον, εἴ περ ἐπ' αὖτε
Ζεὺς ὄπαζε Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
Ἀλλ' ἄγε τοῦτο μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
Ἦε σὺ τόνδε δέδεξο μενήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἰνεία σὺ μοὶ αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τοὺ ἵππω·
Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότε καμπύλον ἅρμα
Οἴσετον, εἴπερ κέν σφῶϊ φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
Μή πως μὴ δείσαντε μάτην ἐπίστον ὑδ' ἐθέλητον
Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τιὸν φθόγγον ποθέοντε·
Νῶϊ δ' ἐπεύξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Αὐτώτε κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τὰ σὰ μέντε καὶ τοὺ ἵππω,
Τὼ δὲ γ' ἐγὼν ὄπιθεν δεδέξομαι ὀξέε δουρὲ.
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρμα τα ποικίλα βαίτης
Ἐμμεμαὼτ' ὄπιν Τυδείδῃ ἴσχον ὠκέας ἵππους.
Τὼς δ' ἴδε Σθένελος Καπανῆος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἶψα δ Τυδείδαο ἵππα προέηκε θοησίνδε.
Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Ἄνδρ' ὄρσω καρτερὼ ὄπιν σοὶ μεμαότε μάχεσθαι,

Οὐδέ πις ἐν Λυκίῃ σέο γ' ὄψεται εἴδεϊ ἀμείνων·
Ἀλλ' ἄγε τῷ δ' ἕφεο αὐδρὶ δέλος (Διὶ χεῖρας ἀάπτων).
Ὅς τις ὅδε κρέτεει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν,
Εἰ μή πις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
Ἱερῶν μηνίσας χαλεπὴ δ' ἔπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἰνεία. Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μὲν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἴσκω,
Ἀσπίδι γιγνόμενον καὶ ἅρμασι καὶ τε προμάχῳ,
Ἵππους τ' εἰσορόων σάφα δ' ὄμ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν.
Εἰδ' ὅγ' ἀνὴρ ὃν φημὶ, δαΐφρων Τυδέος υἱός.
Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται· ἀλλά τις ἄγχι
Ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
Ὅς τόνδε βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἤδη γὰρ οἱ ἔφην βέλος, ἠμὶ μιν βάλεν ὦμον
Δεξιὸν ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν,
Ἔμπης δ' οὐ δάμασε. θεός νύ τις ὄρνυται ὀπάων·
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα τὼν κ' ὀπιδαίμην·
Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
Πέπτανται κατὰ δ' ὄφρα ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Ἑστᾶσιν, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
Ἦ μήν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
Εὐχόμενος ἐπέτελλε δόμων ἐν ποιητοῖσιν·
Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἰμβεβαῶτα
Ἄρχειν Τρῶσι καὶ κρατερῇς ὑσμίναις.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (τὸ δ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ἵππων φειδόμενος, μή μοι δηυοίατο φορβῆς
Ἀνδρῶν εἰλομένων· εἰ δ' αὖθότες ἔδμεναι ἄδδην.
Ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἀρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
Ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν
Ἀπρηκὲς μὲν ἔπηξα βαλὼν οὐδ' ἤγαγε θυμῷ.

Τῶρα

Ὅν ῥά τε πιμλὼ ἀγρῶ ἐπ' ἀερτόκοις ὄϊεσσι
Χρεῖος μιβί τ' αὐλῆς ἔσσ' ἄλμιμον, ἠδὲ δαμάσσῃ,
Τῷ μιβί τι θέντος ὥρσεν ἔπειτα δὲ τ' ἀ ωερσαμίνες,
Ἀλλὰ κῆ σαθμοις' δύοϑ', τά δ' ἄρμμα σοβεῖται,
Αἱ μίν τ' ἀγχισλῶαι ἐπ' ἀλλήλῃσι κίχωται,
Αὐτὰρ ὁ ἰμμεμαὼς σαθὴς ἐξάλτο αὐλῆς·
Ὡς μιμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἔλσε Ἀσιώνιον κῆ Ὑπείροχα ποιμένα λαῶν,
Τὸν μὲν ἔσσ' μαζοῖο βαλὼν χαλκήρει δουρὶ,
Τὸν δ' ἔτρεσν ξίφει μεγάλῳ κλισίδα παρ' ὅμον
Πλῆξ' ὀπὸ δ' αὐχέν ϑ' ὦμον ἐάργαθεν ἠδ' ὀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἔασ' ὁ δ' Ἄϐαντα μετώχετο κῆ Πολύειδον,
Τ' εἶας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς δὲ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκμίνατ' ὀνείρους,
Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
Βῆ ῥ' ἦμ' Ξάνθον τε Θόωνά τε Φαίνοπος υἱε,
Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐπέπυστο γήραϊ λυγρῷ,
Τὸν δ' οὔτε μιτ' ἄλλον ὀπὶ κτεάτεσσι λιπέσϑαι.
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐπάειρε φίλον δ' ἐξαίνυτο ϑυμὸν
Ἀμφοτέροιν παρεών ἦ γόον, κῆ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ'· εὗρε δὲ τώοντε μαχης ἐκποσίσαντε
Δέξασϑ', ἀμφοτέρους ἦ διὰ κτῆσιν δαΐοντο.
Ἔνθ' υἱοὶς Πειράμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἰόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αἰχένα ἄξῃ
Πόρτις ἀὴ δοὸς ξύλοχον καϑαβοσκομένοιϊν,
Ὡς τοὺ ἀμφοτέρους, ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἄκοντας· ἔπειτα δ' ἐσύλα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
Βῆ δ' ἴμεν αἰ τε μάχλω κῆ διὰ κλόνον ἠδὲ μιαίνων,
Παίδα ϑεὸν αἰτίϑεον διζήμενος εἴπου ἐποίχεται.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Στῆ δ' ἐπὶ οἱ αὐτοῖο ἔπος τ' ἐφατο φώνησέν τε·
Παίδαρε πῆ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί,
Καὶ κλέος ᾧ ὅπις τοι ῥίζηται ἐνδάδε γ' αἰπῦ,

Τῷ δ' ὅπ' μαχρὸν αὔσε Λυκήϊον ἀγλαὸς υἱὸς
Ὄρνυθ' Τρῶας μεγάθυμους καὶ τρεῖς ἵππους.
Βῆ βλῆτο χῶ ἄρεος δ' Ἀχαιῶν ἀδὴν φημί
Διῶξ' αἰχμήσεσθαι κρατερὸν βέλος οἰ ἐπιόν μὲν
Ὦρσεν αὖ αὖξ Διὸς υἱὸς ἀπορινύμενον Λυκίηθεν.
Ὡς ἔφατ' ὀυχόμενος, τῷ δ' ἀβέλτερον ὠλεσ' ἀνάγκη
Ἀλλ' ἀναχωρήσας, περὶ δ' ἵππους καὶ ὄχεσφιν
Ἔστη, καὶ Σθένηλον προσέφη Καπανήϊον υἱόν.
Ὄρσεο πάπτον Καπανηϊάδη, κατάβήσεο δίφρου,
Ὄφρα μοὶ ἐξ ὤμοιο ἑρύσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δ' ἆλτο χαμᾶζε θοῶς·
Παρὰ δ' στὰς, βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξ ἕρυσ' ὤμου·
Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
Δὴ τότ' ἔπειτ' ὑφάντος βολὴ ἀγαθὸς Διομήδης·
Κλῦθί μοι Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀπρυτώνη·
Εἴ ποτέ μοι κὴ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖ τ' ἐμὲ φίλε' Ἀθηνῶ·
Δὸς δέ τε μ' ἄνδρα βαλεῖν κὴ ἐς ὁρμὴν ἔχα δ' ἐλθεῖν·
Ὅς μ' ἔβαλε σιδάμενος, κὴ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθηνῶ·
Τοῦ μὲν ἔπειτ' ἐλαφρὰ, πόδας, κὴ χεῖρας ὕπερθεν·
Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Θάρσει νῦν Διόμηδες ὀπὴ Τρῶεσσι μάχεσθαι·
Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρηϊὸν ἧκα
Ἀτρομονῆος ἔχησι σακέσπαλο· ἱππότα Τυδεΐ·
Ἄχλυν δ' αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἣ πρὶν ἐπῆεν·
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ κὴ ἄνδρα·
Τῷ νῦν οἵκε θεὸς πειρήμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
Μήπου γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναρίζε μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθῃσ' ἐς πολεμον, τήν γ' ὀ τάμῃ ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἦ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθηνῶ·
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Καὶ πρὶν περ θυμῷ μενεαίνων Τρῶσι μάχεσθαι·
Δὴ τότε μιν πρὸς πάντας ἴλαν μᾶλλον θῆκε θάρσος

Τὸν μὲν Μηριόνης, ὀτὰ δὴ κατὰ μαρπὲ διώκων,
Βεβλήκει γλουτὸν κὴ δεξιὸν· ἡ δ' διὰ ἄντου
Ἀντικρὺ κὴ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἦλυθ' ἀκωκή.
Γυΐξ δ' ἵεμπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.
Πήδαγον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης Ἀντιώορος υἱόν.
Ὃς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πόκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκνοισι, χαριζομένη πόσει ᾧ·
Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Βεβλήκει κεφαλῆς κὴ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.
Ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.
Ἤεμπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδόντες.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Τρῶνος ἐχ δίου,
Τὸν ὑὸν θούριδος Δολοπόνος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
Ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Περθὼν ἔδεν φόβηνδε μετὰ δρομάδην ἐλάτας ὤμους,
Φασγάνῳ αἴξας ὑπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν,
Αἱματόεσσα δ' χειρὶ πέδῳ πέσε. τὴν δ' κατ' ὄπαζε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος κὴ μοῖρα κραταιή.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὸν ὑσμίνην.
Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη,
Ἢ ἐν Τρωσὶν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θωὼς γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρροις, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐπέδυσε γεφύρας·
Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τι γέφυραι ἐρύγμηαι ἰσχανόωσιν,
Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ὀπυίσῃ Διὸς ὄμβρος.
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήρειπε καλὰ αἰζηῶν·
Ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θωύσσοντ' ἀμπεδίον, ποθὶ ἵππους κλονέοντα φάλαγγας
Αἶψ' ὀϊστεύσαντα, τυχὼν κὴ δεξίον ὦμον
Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός,
Ἀντικρὺ δ' ἤλασε, παλάσατο δ' αἵματι θώρηξ.

Πᾶσιν ὁρίνθη θυμὸς ἀγορήσασθαι δὲ μάλιστα
Χώετο δὲ Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἄρμ' ἄρεσθ' ἑρετμοῖσι, μαιμώοντες, τε ἕκαστα
Οὐκ ἀνὰ δὴν Τρῶας μιμνέτην ἐπὶ νηυσὶν ἐοῦσιν
Μήνιθ' ὃ πυκτεύσας πατρὸς Διὸς ἐκγεγαὼς
Νεῖ ὃ χαλεπαίνεσκε, Διὸς δ' ἐτέλειετο μῆνις,
Ὧς εἰ ποδώκεϊ μήνῑ ἐΐσκετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Τὸν μὲν ἔπειτα κατισχεθέμεν ἐν θώρηκι
Τρῶας δ' ἐκλίναν Δαναοὶ εἶδόν τε ἰόντα
Ἡγήσασθαι πρὸς τε κάκ' ἀνδράσι λοιμὸν ἐμεῖναι
Ἀργεῖοι Ἀλιζῶνι δ' Ὀϊλῆος μάλα ἔκδικα εἰδότες
Πρῶτος γὰρ ἐφήνδανε μαιμώοντι ἐν δούρ πήξαι
Ἕβδομος μετὰ δ' ἄλλον ἐνήριθμον ἔκαστε.
Δεύτερος δ' Ἀτύμνιος ἐφέπετο Φύλιος υἱὸς
Ἴδμονα δοῦρε πρῶτα βαλὼν ἐξ ἵππου ἐναίρων
Βάρυ δὲ ἐν Τρώεσσι βεβλήκει ἐλεγχέϊ δουρὶ
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἀμύμονος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ' ἵππων ἐπιβαίνοντ' ἀμφὶς δὲ ἕμενε
Ἥεπερ ὁ ἐγχειμανὴς συμφορὸς ἀφῆκεν ἀπ' ὤμου

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ,
Εἰ, βάλλει Κυθέρεια, ἄρηά τε Τυδέος υἱός.

ΛΛΗ.

Διομήδους ἀριστεία.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἡ ἐπὶ τὸν ῥαψῳδίαν.

ΕΝΘ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθηνὴ
Δῶκε μάχην καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοις γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος ὠκεανοῖο·
Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖε κάρη τε καὶ ὦμω ἄνωγεν.
Ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Ἦν δέ τις ἐν Τρωσὶ Δαρδάνου ἀφνειὸς ἀμύμων
Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο δύω δέ οἱ υἱέες ἄσκων,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
Τὼ οἱ ἀπονόσφι λεύτε, ἐνὶ φρεσὶ ὄρμηνε θοῖτον·
Τὼ μὲν ἀρ' ἵππω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ἄρνυτο πεζός·
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐγένοντο μετ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς μὲν πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, ἀτὰρ ἔπειτα· ὁ δ' ὕστερος ἄρνυτο χαλκῷ·
Τυδείδῃ τοῦ δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μετὰ μαζὸν, ὦσε δ' ἀφ' ἵππων·
Ἰδὰς δ' οὐκέτι δοῦπον ἀπὸ προμάχοιο φόβησε,
Οὐδ' ἔτλη πρόσθε νεκροῖιν ἀδελφειοῖν κορυθαίολος
Οὐδέ νύ κεν δὴ καὶ τὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν·
Ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
Ὡς οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἴη.
Ἵππους δ' ἐξήλασεν μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Δῶκεν ἑταίροισιν κατὰ νῆας κοίλας ἄγεσθαι·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δαρήνους,
Τὸν μὲν ἀπολδάμαντα, τὸ δὲ κρατερὸν παρ' ὄχεσφιν,

Πᾶσιν

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΨΙΛΟΝ ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ, Αθηνᾶς αὐτῷ συλλαμβανομένης, ἀριστεύει, καὶ πολλοὺς διαιρεῖ τῷ πολεμίῳ· πτρώσκει δὲ Ἀφροδίτην καὶ τὸν χειρῶνα, καὶ Ἄρεα καὶ τὸν ἡνιοχοῦντα. Αἰνείαν δὲ ὑπεκθέμενος πλησίον ἀπόλλων διασώζει· Τληπόλεμος δὲ ὑπὸ Σαρπηδόνος ἀναιρεῖται. τῷ δὲ Ἄρει Ζεὺς ὀπτασίαν πλήττει, ἰᾶται δὲ αὐτὸν Παιήων ὁ τῷ θεῷ ἰατρός.

ΑΛΛΩΣ.

Ἀπαγορεύοντα τὸν τῆς Πηλέως ὁ ποιητὴς παρορμᾷ, ἔτερον τῶν Ἑλλήνων παρεισῆσαι θέλοντας, καὶ καλλίονα ἀφορμὴν ἑρμηνεύσας, τὸν Τυδέως ἵστησι, καὶ διότι οὐκ εἰώθασι τοῖς πολεμίοις φεύγειν, φησὶν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς βοηθεῖσθαι, καὶ ἐξαιρέτῳ τιμῇ τετιμῆσθαι. ὁρᾷ δὲ τὴν γνωρίσαν αὐτῷ τῶν ἀέρων αὐτὸν φορεῖον πῦρ καιόμενον, ἐξ οὗ Τρῶας καὶ τοὺς πλησίον ὑπὸ τῇ καθέδρᾳ τῶν θεῶν βοηθείᾳ καταφυγεῖν, φοβεροτέρους αὐτὸν καὶ Ἀχιλλέως νομίζοντας. λέγει οὖν,

Οὐδ' Ἀχιλῆα πόδας ὠκέα γ' ἐλπόμενόν περ,
Ὅρκαμον αἰχμητὴν, ἔρυσαν ἀπὸ δηΐοιο,
Φασὶ θεᾶς ἐξίμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται ὃν πρόπαν ἦμαρ ἐπίσταται μένος ἐρεύγειν.

τοῦτον τὸν τρόπον διομήδης ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς βοηθούμενος, πολλοὺς τῶν Τρώων διαιρεῖ, καὶ Πάνδαρον τὸν τοξότην δήσαντα. πτρώσκει δὲ καὶ Ἀφροδίτην συλλαμβανομένην τῷ παιδὶ Αἰνείᾳ ὁμοίως δὲ καὶ Ἄρεα τὸν μὲν αὐτὸν Ἀφροδίτην καὶ μήτηρ Διώνη φάσμα φεύγοντα· τὸν δὲ Ἄρεα ἰᾶται Παιήων, τῆς Διὸς παρόντος αὐτῷ ὀπτασίας.

ΑΛΛΗ.

Ὣρτο δὲ Διὸς θυγάτηρ κυδίστη πεποιθυῖα
Ἐν δ' ἄρα μέσῳ ἵκανε διὰ μνηστῆρας ἰόντα.
Ἔστη δ' Ἀθηναίης ἐσιδὼν ἀνδρηϊφόνοιο
Χάρμαθ' ὑπ' ἀμφοτέροις ἀνὰ θυμὸν ὀρώρει.
Κτείνειν δ' ἐξέτριβε βαλὼν ἀφ' ὑψόθεν ἀμφὶς ἀΐσσων
Πείρων ἠμὲν ἀνέρα ἐσθλὸν ἐπιστάμενον πολεμίζειν
Ἀμφοτέρω δ' ἤτοι τὸν ὅτε ἕλκεσι δαΐζοιτο
Ἀγχοῦ ἐπαλτίσασθαι ὁ δ' ὑπὸ ἕθεν εἰς κονίησιν
Κάπτεσκ', ἅμα δὲ χερσὶ σιδηρείοις πεπάσασθαι.
Θυμὸν δὲ πρώτιστον ὁ δ' ἐπιφραδέως ὃς ῥ' ἐλάλει σφιν
Πείρης ἀτὰρ ἦ ῥοὴν πορ ὑμαλίδην ἐν δ' ἀέκητι σῷ
Χύτο χαλκὸν χαλεπόν τον ὃ σπόρδην δοῦ ἐπιδευὴς.
Τὸν δ' Θόας Αἰτωλὸς ἀπαμπύξας βάλε δουρὶ
Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο παρὰ σθένος· ἐγγὺς δὲ οἱ ἔστη.
Ἀγχέμαλον δὲ σὶ ἔλασε Θόας, ἐν δ' ἐμβεβαμεν ἔγχος
Ἐσπάσατο δ' ἔπειτα ῥόπαλον ἀΐξαντ' ἀπὸ ὤμου
Τοῦ ῥα γαλέσας τὸν μὲν ἐν δ' αὖτις θυμόν·
Τοῦ ῥα δ' ὡς ἀπέλυσε πολέσιν δὲ ἐπάρσεν,
Ὀρνίχι· ἀμφὶ κόμαι δολιχὸν ἔχεα χερσὶ ἔχοντες
Οἰμώων πρὸ ὁδοῦ ἐπὶ ἠϊόνων κ' ἀγανοῖς
Ἐξω δὲν σφι σιν· ὁ δ' χαλκάσπιδ' ἐπιμιμήσκων,
Ἢ τάφ' ἐν κονίῃ πορ ἀλλήλοισι τετράφθαι,
Ἢ τοι ὁ μὲν Θρήκων ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων
Ἡμίσεας· πλοιὸ δ' ἐπιστάμενον πολεμίζειν
Ἐν δ' ἐπάλτο ἀνέτῃ ἔρῳ αὐτὸν ὀνάσσητο μετὰ πρῶτον,
Ὅ'ςτι ἑτ' ἀλλήλοις ἐμάχοντο· ὀξὺ δὲ χαλκὸς
Διὰ θώρηκ μέσον, σῆρι δ' ἐλάσθη ἀΐδηλον.
Χεῖρε δ' ὑπὸ αὐτοῦ ἔρεσσον ἀκοντίσαι ἐγκέφαλος.
Πολλοὶ δ' Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἄμυδις κίνησαν
Πρὸς ἀλλήλους ἐν κονίῃ τε στυγερῷ.

Ε"πλθ', ὡσ' Αἴδωσε μεγαθύμε δυσὶ λαμφὶ πλ,
Περῶτον γὰρ νιν ἰόντα βάλε σῆμα φανῆναι μαζὸν
Δεξιόν· αἰπὺ δ' ὑπὲρ ὤμε χάλκεον ἔγχος
Η"λθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, ὤμφι δὲ οἱ.
Η"ρη τ' ἐν εἰσαμίνῃ ἔλεθ μεγάλοιο πεφύκει
Λείη, ἀτὰρ τε οἱ ἔζοι ἐσ' ἀκροτάτη περύασι·
Τὴν μὲν δ' ἁρμαροπῆϊς αἰὴρ αὔτωνι σιδήρῳ
Ε'ξέταμ' ὄφρα ἵππω κάμψῃ θεὰ καλλιδίφρω,
Η' μὲν τ' ἀζομένη κιῆτα ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἄρ' Αν θεμίδῃ Σιμοείσιον ἐξεγάρυξεν
Αἴας Διογενὴς, τῷ δ' Α"ντρον ἀμολοσσώρηξ
Περιμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν· ὀξὺ δουρί.
Τῷ μὲν ἀμαρθ', ὁ δ' Λεῦκον Ο'δυσῆα ἰφθίμον ἑταῖρον
Βιβλήκει βυθῶ ἐπὶ κῶ ἑτέροσ' ἀρύοντα.
Η"ριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ νεκρὸς δ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τῷ δ' Ο'δυσεὺς μάλα θυμὸν ἀπὸ κταμένοιο χολώθη·
Βῆ δ' διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Στῆ δ' μάλ' ἐγχίμολον, κὴ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Α'μφὶ ἑταιπίνας. τὰ δ' Τρῶες κεκάδοντο,
Α'νδρὸς ἀκοντίσαντος. ὁ δ' οὐκ ἄπρηκτον ἔβαλε ἧκεν,
Α'λλ μὲν Περκόσιον τόξων ἕλε δημιοεργὸν,
Ὃς οἱ Α'βυδόθεν ἦλθε παρ' Ι"πασον ὠκυπόρον·
Τὸν ῥ' Ο'δυσεὺς ἑταῖρον χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
Κόρσην· ἀμφὶ δ' ἑταῖρος διὰ χροὸς ἄφαρ πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη τὸν δ' σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δύπτησεν δ' πεσών, ἀμφὶ δέπας δ' τύχε' ἐν κονίῃσι.
Χώρησεν δ' ὑπό τε προμάχοι κὴ φαίδιμος Ε"κτωρ.
Α'ργεῖοι δ μὲν ἴαχον ἐρύσσαντο δ νεκρόν.
Γ"θυσεν δ πολὺ πρόσθεν ἐπεσσύμενος δ' Α'πόλλων,
Περγάμε ἐκκατιδών, Τρωσὶν δ κέλετ' ἀὐσας,
Ο"ρνυθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' ἴκετε χάρμης
Α'ργείοις ἐπιεικὲς ὀστρίλιθος χρὼς ἐστὶ σίδηρος,
Χαλκὸν δ' ἀχέσθην ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
Οὐ μὰν δ' Α'χιλῆϊ Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο
Μάχεται, ἀλλ' ὀπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσει.
Ω"ς φάτ' ἀπὸ πτολίεθρ δεινὸς θεός. αὐτὰρ Α'χαιοὺς

Ω"ρσε

Οὐρανοῦ ἑστήριξε κάρη, καὶ ὀπὶ χθονὶ βαίνει·
Ἠῶσιν καὶ πέπλον ἐείκοσ' ὁμοίιον ἔμβδην μίασμα,
Ἐρχομένην κατ' ὄμιλον, ἐφέλκεσα φόρτον ἀϋτῆς
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔσαν ἵνα ξωιόντες ἵκοντο,
Στὰν ῥ' ἔβδην ῥινές, στὰν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἐπλιωτ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ ὀλυγωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλυόντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,
Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν ὄρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
Ὡς τῶν μισγομένων γόβετο ἰαχή τε φόβος τε.
Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστήν
Ἐσθλὸν ἐν πρωμάχοισι θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
Τόν ῥ' ἔβδην πρόσθε κάρυσσε φάλον ἱπποδασείης,
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε· πάρεσε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐν ἀκροπόλοισι πεσήει·
Τὸν δὲ ποδὸς τα ποδῶν ἕλαβε κρείων Ἀλεφενορ
Χαλκωλιν παίδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων,
Ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ δαλίου λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
Τεύχεα σιλήσειε μένυθε δὲ οἱ γλυκὺ θυμῷ.
Νεκρὸν γὰρ ῥ' ἐνύ περ ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Πλευρὰ τὸ εἰ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
Θῦνεν ξυσσὼ χαλκῷ· λύσε δὲ γυῖα.
Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπὶ δ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ λύκοι ὡς,
Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρὶ ἐδηοπάλιζεν.
Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀντιμαχον θεὸν Τελαμωνιάδης Αἴας
Ἠίθεον, θαλερὸν, Συμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν καταβᾶσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκῆσιν ἅμ' ἕσσετο μῆλα ἰδέσθαι·
Τοὔνεκά μιν κάλεον Συμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθαδίος δέ οἱ αἰὼν

Ἔπλθ',

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόντ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον·
Πειθόμενοι τερέων καὶ Ζηνὸς ἀρητῆρος.
Κείνοις δ' σφιν πάμπαν ἀτάσθαλα μήσατο θυμῷ·
Τῷ μή μοι πατέρας πόδ' ὁμοίιον ἐνθεο πεμπῆ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρακέων ἰδών, προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Τέτλαθι δὴ καὶ ἐμεῦ δ' ὄπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι πουλυΐ λαῶν
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τύπτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴκειν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσουσιν, ἑλοῦσί τε Ἴλιον ἱρήν.
Τύπτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηϊοτήτων.
Ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα δουρὶδ' ἀλκῆς.
Ἦρα καὶ ἐξ' ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Δεινὸν δὲ ἔδεκτο χαλκὸς ὀπὶ στήθεσσιν ἄνακτος
Ὀρνυμένοιο· ὑπὸ ῥα τελαμὼν φέρεν ἅρμα καὶ ἵππους.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὄρνυτ' ἐπαυτόμενον Ζεφύρου ὑπομενήσαντος,
Πόντῳ μὲν τε φορῷ τε κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἐπιπτύει δ' ἅλος ἀχλύν.
Ὡς τότ' ἐπαυτόμενοι Δαναῶν ἔσαν ἀγλαΐηες
Νωλεμέως πολεμόν δε. κέλευε δ' οἵ πιν ἕκαστος
Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (οὐδέ κε φαίης
Τόσσον λαὸν ἅπαντα μετ' ἔχμασι' ἔχειν ἀσιγήτους
Σιγῇ δειδιότας σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι
Τεύχε' ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἵμασιν ὀξυόωντο.
Τρῶες δ' ὡς τ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούσασαι ὑπ' ἀϊτῶν·
Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων τὴν αὐτὸς. θρόος, οὐδ' ἴα γῦρις,
Ἀλλ' ἄρα γλῶσσαν μὲν ἐμέμικτο, πολλὺκι δὲ ἔσαν ἄνδρες,
Ἥρωες δὴ τοὺ μὲν Ἄρης τοὺ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔριδος ἄμοτον μεμαυῖα
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑταίρη,
Ἣ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα,

Οὐρα-

Τί πλάσεις; τί δ' ὀπτεύεις πολέμοιο μεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδεΐδῃ γ' ἄδε φίλον πωκαζέμεν ἔπος
Ἀλλὰ πολὺ σοὶ φίλατον ἑτάροισιν μάχεσθαι.
Ὡς φάσαν οἳ μὲν ἴδοντο πολεμίζοντ'. ἐν δὲ ἔγωγε
Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον. σοὶ δ' ἄνδρα φασὶ γλυφέσθαι.
Ἦτοι μὲν δὴ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
Ξεῖνος, ἅμ' Ἀντιφάτῃ Πελασγικὸν λαὸν ἀγείρων,
Οἳ ῥα τότ' ἱστατόων δ' ἱερὴν σοὶ πείχεα Θήβης
Καίρια μέλα λίαντο δόμῳ κλειτὴν ἐπικοῦρις·
Οἱ δ' ἴθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον οἷς ἐκέλευον.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, περίσια σήματα φαίνων.
Οἳ δ' ἐπὶ οὖῶ ᾤχοντο, ἰδὲ σοὶ ὁδὸν ἐγλύοντο.
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύχοινον, λιχενοείσσαν.
Ἔνθ' αὖτ' Ἀργείοισι δόμεν Τυδῆ στεῖλαι Ἀχαιοί.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δ' ἀριστῆσαι Καδμείωνας
Δαιτυμόνας μετὰ δῶμα δίης Ἐτεοκλῆος.
Ἔνθ' ἀλλοξείνοις περ ἐὼν ἐπιπλάτα Τυδεύς
Ταρφειῇσιν ἐοῦν πολέσιν μετὰ Καδμείοισι
Ἀλλ' ὅγ', ἀέθλια πολλὰ παρακαλέσσατο. πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη.
Θοὶ δ' ἵπποι Καδμείοι ἡνίοχοι τ' ἐγένοντο
Ἀψ ἀπερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
Κάρες πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν.
Μαίων αἱμονίδης θ' ὑπείκελος ἀθανάτοισιν,
Υἱός τ' Αὐτοφόνοιο κυδιανείρω Λυκοφόντης.
Τυδεὶς μὲν κ' τοῖσιν ἀέικέα πότμον ἐφῆκε·
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἴσαν οἰκόνδε νέεσθαι.
Μαίονα γὰρ περὶ κῆρι θεὼν τεράεσσι πιθήσας
Τοῖο ἴλω Τυδεΐδῃ λιπάλιο. ἀλλά τον υἱὸν
Γείνατο εἴο χρεῖα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὄπ πρόσθεν κρατερὸς Διομήδης,
Αἰδετὸν βαπλῆος ἐπιπὸν ἠδοίοιο
Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο,
Ἀτρεΐδη, μὴ ψεύδε, ἐπισταμένῳ σάφα εἰπεῖν·
Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲν ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.
Ἡμεῖς κ' Θήβης ἕδος εἴλομεν ἐπταπύλοιο,

Παρεί-

Τρώων ὁρμήσαι, καὶ ἀφέλεσθαι πολίμοιο.
Τὸν δ' ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Καὶ σφὸν μυθήσασθαι ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὤ μοι Πηλεΐδη διοτρεφὲς ἔγχεϊ δῖε.
Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κακὰ σμύξας περιδαλιόφρονα
Τίπτε κατατρώσαντες ἀφίστατον μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μετ' ἀρήτοισιν ἰόντας
Ἑστάμεν· ἠδὲ μάχην κρυστειρὴν αὐτοβολῆσαι·
Πρόφρων γὰρ κ' ἄλλοισι ἀκαχίζεσθον ἰκέσθων
Ὅππότε δὴ τὰ πάρος γε μεμαότε θυμὸν Ἀχαιοῖ
Ἔνθα φίλ' ὀπάλια κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κύπελλα
Οἶνος πινέμεναι μείλινός τε, ὅτ' ἐθέλητον·
Νῦν δ' φίλος ὡς ἴδοιτε μαχόμενον καὶ ἰόντα κιόντα·
Τὸν μὲν ἀρ' ὑποδδείσαντε ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν ὠκὺν Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐλίσσεσθαι περὶ δηΐων
Ὅφρα ἴν' ἐς δὲ νέωνται καὶ ἀκὴν τιν' ἀπὸ μενεαίνῃ.
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα φρεσὶ μαχόμενον περ
Τρῶας ἱπποδάμους. σὺ δ' ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
Τὸν δ' ὀπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνὼς χαλκοκορυστὰ πάλιν δ' ὄτρυνε μάχεσθαι.
Διογενὲς Λαρτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔ τέ σε νεικείω οὐδ' ἀνώγω, ἄντα κελεύω.
Οἶδα γὰρ ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν
Ἥπια μήδεα οἶδε. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐμῷπερ.
Ἀλλ' ἴθι· ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀφαρτόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δ' ἔπεσσι διαμειλίσσεσθαι ἔοικεν.
Ὡς εἰπὼν ἀπόρουσε μετ' ἀνέρας· ἕσπετο δ' αὐτοῦ
Εὖρυ ἀνὰ Τυδέος υἱὸν ὑπερθύμου Διομήδεα
Ἑστεὼς ἐν δ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κοιλητοῖσι.
Παρὰ δὲ οἱ ἑστήκει Σθένελος Καπανῆος υἱός.
Καὶ μιν ἰδὼν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,

Ἔρκος ἐμῷ πολέμοιο· κακὸς δ' ἐς μέσσον ἴλασσεν,
Οὔ οἱ ἔτ' ἂν ἐθέλων τις ὑπαΐξειε μάχηφι·
Ἵππους μὲν πρόσθ' ἅρμα τετεύξεται· ἐν δὲ μάλ' αἰχμὴ
Σοῖσιν ἵπποις ἐχέμεν, μηδ' ἀλογίστεσθαι ὁμίλῳ·
Μηδέ τις ἱππόσυνός τε καὶ ἱππόριος πεποίθοι,
Οἷος τοι πρόσθ' ἄλλον μεμάτω Τρῶσσι μάχεσθαι,
Μηδ' αἰχμὴν ἀλαπαδνὸν ὑπερφιάλως ἔχεσθαι.
Οἵ δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ οἷ ὀχέων ἔπι ἅρματα θῆται,
Ἔγχει ὀρεξάσθω· πολὺ φέρτερον ὧδε.
Ὧδε καὶ οἱ πρόσθεν πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
Ὣς ὁ γέρων ὥτρυνε, πάλαι πολέμων ὀΐ εἰδώς.
Καί τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὧς τοι γούνατ' ἔποιτο, μένος δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
Ἀλλά σε νῆρας πεῖρα ὁμοίιον· ὡς ὄφελέν τις
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κεν γενεῇ τρίτατος μετεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἀτρεΐδη, μάλα μέλλησιν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὡς ἐὼν, ὃς ὄτε δῖον Ἐρυθαλίωνα κατέκταν·
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
Εἰ τότε κουρίδιος ἦα, νεῶ αὖ τε μ' ἥρας ἐφάνεις·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἵπποισι μετέσσομαι, ἥ δὲ κελεύσω
Βαλλῇ καὶ μύθῳσι· τὸ γὰρ γέρας ὄρνυσθαι γεραιούς.
Αἰχμὴν δ' οὐκέτι νεώτερος εἰσὶν ἐμεῖο
Ὃς πρότερος μεγάλῳ περ ἐπὶ δουρὶ πεποιθώς.
Ὣς ἔφατ', Ἀτρεΐδης δ' ἄρα γήθησεν ἀκούσας καὶ ἄνδρ.
Εὖρ' ἡνίοχον Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
Ἑστάότ' ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ ὁ πλησίον εἰστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Παρ' ᾧ, Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες ἴσαν ἀλαπαδναὶ
Οὐ γὰρ πω σφὶν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κινήσετο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δ' ἀνορούσαν
Ἕστασαν ὄφρα τάχιστα μάχης ἐπάσαντο καὶ ἔριδος,

Ἐστὴχ' ἀλ' ὦ ἔμοιγε πίσεσι ὅτι θυμὸς ὠλέγε.
Ἀλλ' ὄρσου πολεμόνδ', εἰ ὦ πάρος δόξας ἔτι.
Τὸν δ' αὖ Ὀδυσσεὺς Κεκλήγοντ' ἄρσε, πῖπος Ἰδόμε,
Ἀστρέϊδη, μηλὰ μὴ σὺ γ' ὠὶς ἐέλπεο ἔτερ Θ'.
Ἐσσόμενα δὲ τὰ σφῶϊν ὑπισπεῖν κ' ἡμ κατὰ δῆσιν
Ἀλλ' ἄλλες ἄρσεμε κερηκομόωντες Ἀχαιὸς
Ὄφρα τάχιστα μαχήμεθ', ὑπὲ σεῦ γ' ὄρκι' ἔχυσ τε
Τρῶες, τ' ἴσπι αὖ ὅσσα τε κ' ἠὲ ὀπίσσω
Ἐσσόμ', ἐπεὶ σφῶϊν τε ἐγὼ ἔρυμα ἀνώϊστον τε.
Ὣ ἔφατ'. Ἀτρείδαι δ' ὑπεμάρνασε μυθήσασθαι κῆρ.
Ἦ ῥὰ δ' ἐπ' Αἰακίδαισι πάλιν ἀλαλήμενοι ἀνδράσι.
Τοῦ δ' ἠρυσιάσθω, ἅμα δ' ἠέρ Θ' ὑπὸ πλοῦν Θ' ἀπὸ
Ὧς δ' ὅτ' ἀὴρ δὸς σκεσπὲς ἐθὶν ἐέρ Θ' ἀπὸ πλοῦν Θ' ἀπὸ
Ἐρχόμεν κ' ἐπὶ τοῦτο ἴσπι Ζεφύρου ἰσάης,
Τοῦ δ' τ' ἀνὸ δὲν ἐόντι μελαίτερον ἠὲ πίσσα
Φ ὑπὲτ' ἰὸν ἐξ πόντον, ἀξύ δὲ τε λαῖλαπα πολλὴν.
Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπότη ἀσὶ Θ' ἦλασε μῆλα,
Τῶϊν ἅμ' Αἰολίδεσσιν ἀρίστοισ ἀξόνεσσι
Δῆϊν ἐς πόλεμον συμπαγὴ κίνυτο Φᾶλαγξ
Κυάνεαι στείλαι. τὴ κ' ἠὲ χρεὼ πεφρικυῖα.
Καὶ δὲ μὴν γνῶσιν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καὶ σφέας φανήσας ὑπὲκ πόδ' ἔβαλε πορφυρέοιο.
Αἶψα τ' Ἀργείοι ἠγήτορες χαλκοχίτωνες
Σεῦαν μὴν (ὑ γὰρ ἔσκε) ὁ τρωσὶν ἐὺ ὑπὲ πλοῦσιν.
Αὐτὸν χρόμενα λαὸν ἀσάμενον ἐν ὑπὸ χθόνα δῦμεν.
Αἰ γὰρ Ζεὺ τε πατὴρ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων.
Τοῖσι πᾶσιν ὁμῶϊσε ἐπὶ ἔσται ἡμέρη ἀνώϊστον.
Τῶ κε τὰχ' ἠμῦσαι πόλιν Πριάμοιο ἄνακτος,
Χρῆν ὑὸ ἠμετέρησι ἁλῶσα τε σῇσι δορυθῶκα τε.
Ἀλλ' ἠπόφασθε καὶ μὴ κίπερ ἄμπνοι, ἐὰ ζ μετ' ἄλλους
Ἐν Ὀ ὄρ Νεστὸρ ἔτετμα κιγεὼ Πυλίων ἀγορητὴν,
Οὔτε ἴτ' ἐκ τέλεσται, κὰὶ ὀπηνίσσε τα μάχεσθαι.
Ἀμφὶ μὲν Πελάγοντι, Ἀλάστορί τε, Χρομίῳ τε,
Αἰμονίῳ τε κρείοντι Βίαντί τε ποιμένι λαῶν.
Τοῦσιν ἐὺ ἐπὶ ἔσκε σὺν ἵπποισι καὶ ἅρμασι.
Πᾶζε δ' ἀ ἐξόπισθεν ἔτων πολὺς τε κὰὶ ἠθελὸς.

Καὶ τοὺς μὲν θέρεα πων ἀπαύθυ ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Ὑπολειμάϊ Πειραίδαο·
Τῷ μάλα πόλλ' ἐπίτελλε παρειχέμεν ὀπποτέ κέν μιν
Γῦα λαβὼ ἡέματος πολέας διακοσεριόντα·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν ἐπεπώλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Καί ῥ' ἐς μὲν ασπιδιώντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Τὰς μάλα θαρσυνέσκε παρισάμενος ἐπέεσσιν
Ἀργεῖοι, μήπω τί μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἐστιν ἀρωγός·
Ἀλλ' οἵδε πρότεροι ὑπὸ ὅρκια δηλήσαντο,
Τῶν ἢ τοι αὐτῶν τέρεα χρόα γῦπες ἔδονται·
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πόλιν ἅλωμεν.
Οὕς τινας αὖ μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἔγειρε,
Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀργεῖ' ἰόμωρε, κακομήχαν', ἄλεγχε, νύ σέβεσθε;
Τίφθ' οὕτως ἔσσι τε πεπτηῶτες, ἠΰτε νεβροί;
Οἵτ' ἐπεὶ οὖν ἵκωμεν πολέα πεδίοιο θέοντες,
Εἴσατ' ἀδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή.
Ὣς ὑμεῖς ἔσεσθε πεπτηῶτες, οὐδὲ μάχεσθε.
Ἡμῖν δὲ Τρῶας χεδόν ἐν θυμῷ, ἐν θαί τε νῆες
Εἰρύαται· δύσφρυμοι πολιῆς ὅτι δὴ ἁλὸς εἰσίν,
Οὔφρα ἴδῃτ' αἰχ' ὔμμιν ὑπόρσχῃ χεῖρα Κρονίων;
Ὣς ῥ' ὅγε κοιρανέεσκε παρισάμενος σίχας ἀνδρῶν.
Ἦλθε δ' ὅτις Κρήτεσσι μιὰν ἀμὲ ἰλαμὸν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἔπειτα προμάχοις συὶ ἴκελος ἀλκὴν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυγέτας ἔπεσιν φάλαγξας,
Τὸν δ' ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετ' ἀμφοτέροισιν.
Ἰδομενεῦ μάλα σε τίομεν Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠ' μὲν ἐν πολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ὅππηι ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαιτὸς, ὅτε περ τε γερούσιοι ἄλλοτα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστον, ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαιτρὸν πίνωσιν, σοὶ δ' πλέον δέπας αἰὲν

Φαμὲν χ' ἅλιν πάντ' ἐπιτηρεῖν μεδέοντα ἑκάστων.
Ἦ, καὶ τοξοφόρον θοὸν ὤρινεν μετὰ τοῖσιν ἑταῖρον
Τὸν δὲ βίβ' ἐν πρώτοισι Μαχάονα δῖον ἐόντα
Φᾶτ', Ἀ. σκληπιοῦ ὑὸν ἀμύμονα, ἰητῆρα
Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, ἠΐ τινα Ἀ. χαλκῷ
Οἰ. τὶ δὲ τοξεύσας βάλεται, τέρσῃ δὲ οἱ ἰόν.
Τεῦκρος δ' Αὐτίοχον βάλεται, ὃς ἄμυμα ἴ πάντα
Ὃς ἴφατ' ἐξ ἀ. ἐρ εἰκὼς ἀπὸ στόμα, σὺκόμος
Βῆ δ' ἴθυνα χρ' λαὸν Ἀ. χαιῶν μετὰ Τεῦκρον
Παπτάινε ἥρωα Μαχάονα τὸν σ' ἐσορῶντα
Ἐ. τεύσῃ, αἰψὰ δ' ἐμ μεταφρένῳ ἐν ἀσπιστῇσιν
Λαιῷ, οἱ ἰ' ὑπνωτο Τρῶικα ἐξ ἐπιτροχάδην ιο
Ἀ. γλοῦ δ' ἰστέλλοντ' ὑπαὶ πτερόφιν ὀφρησόῦλα.
Ὀ'ρτ' Ἀ. σκληπιάδη κορυθαίολος Ἀ. χαιῶν
Ὄ'φρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον ἀ. τρεΐδην ἥρω
Τεύκρου δ' Λυκίων, τὸν μὲν κλυτὸς ἀμφὶ ὃ πάντα
Ὃν τις ἐϋσσέσθω ἕβαλεν, τέρσεν δὲ οἱ ἰόν.
Τεύκρου δ' Λυκίων, τὸν μὲν κλυτὸς ἀμφὶ ὃ πάντα
Ὡς φάτο τοῦ δ' ἐξ ἔρκος ὀιομένου ἐσ σφετερὸν δρυμὸν
Βῆ δ' ἴθυνα κρ' ὅμιλον ἰὼν σὺν ὁρμῇ δ' ἀμφὶ Ἀ. χαιῶν
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανεν ὅθι ξιφόδ' Μενέλαος
Βλήμενος ἰῷσιν ἐ' αὐτὸν ἀ. ριστῆες θ' ἕατοι ἀ. ρίστου
Κυκλόσ' ὁ δ' ἐς μέσσησιν πεῖσε τετυγμένος ἠΰτε φώς;
Αὐτίκα δ' ἐκ χαίτης ἀ. ρήκτου ἔ. ιλλατο ἰὸς ὀϊστοῦ
Τῷ δ' ἐξεκλόμβησεν, πάλιν ἀ. ψὲ δ' ἐξέσ ὄγκα.
Λύσε δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον ἠδ' ὑπὲρ δὲ
Ζώμα τε ἠ μίτρην τὴν χαλκέες κάμον ἀ. δρες.
Αὐτὰρ ὑπὲ δὲν ἔδυ θώρηξ δ' ὑπὸ τὸν πικρὸν ὀϊστὸν
Ἁβρὸν ἐμπεσὸν ἐσ' ἀ. ρ' ἥπερ φάρμακα ἠείδεε
Πάντα, τά οἱ ποτε πατὴρ ἐπίφρονι πῶρε Χείρων
Ὄφρα τοι ἐμ πεπόνητο βοὸν κρ' λαὸν Μενέλαος,
Τεῦκρε δ' ἐπὶ Τρῶεσσιν ἐξάλυδα ἐ' σπίσεσθαι.
Οἱ δ' αὖτις κ' τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δ' ἀ. ρήμεμς.
Ἐ. ς δ' αὖ βρίζοντο τὸν δ' ἐξ Ἀ. χαιΐδα γαῖαν
Οὐδὲ κε πάμπαν σοι ἀ. ρὴ' ἐν ὀφθαλμοῖσι μ' χήσαν.
Ἀλλά μοι ἀ. σπίδ' ὅστε κ' ἀμφιτετεύχαται ἀ. κυδείοισι.
Ἵ'πποι μὲν ὀ' ἕατ' κ' ἄμφω τε τοιήλατα χαλκῷ·

Καὶ

Φίλε κεφαλήνιπε, θάνατον νύ τοι ὥρμηνε ἔπαμον,
Οἷον ἀφορήσας ἀπὸ Ἀχαιῶν Τρῶσι μάχεσθαι·
Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, καὶ δ' ὅρκια πυρὰ πάτησαν,
Οὐ μὴν πω ἄλιον πίλεν ὅρκια, αἵματά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν.
Εἰ γὰρ λοιπόν πε καὶ ἀνυπερθύμῳ γε τελέσσαι,
Ἐκ πόλιος ἐλθεῖν σεῦ τε μεγάλου ἀπάτερθεν
Σεῦ σφήσι πεδιόωσι, γυναῖξί τε καὶ πυκιεσσιν
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα καὶ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Αὐτὸς ὀπαζοίησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
Τῆς δὴ ἀποτίνασθαι· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀπόλισθα.
Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται ὦ Μενέλαε,
Αἴκε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο.
Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην·
Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
Καί δέ κεν ἀθχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμι
Ἀρχείλῳ Ἑλένην σέο δ' ὀστέα πύσῃ ἄρουρα·
Κειμήλιά τε Τροίη ἀπλυτήριος ὀπὶ ἔργῳ·
Καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
Τύμβος ὅπ' ἀθχωλοῦ Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἄνθ' ὅτου ὅπ' ἄπαν χόλον πλέσε Ἀγαμέμνων
Ὡς νηῒ νωΐ ἄλαδε στρατὸν ἴαχε ἐνθάδ' Ἀχαιῶν·
Καὶ δή ἴσον τῖκτόν γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σὺν κεν ἰὴν νησοὶ, λιπὼν Ἄργος τὸ Μενέλαον·
Ὡς ποτέ τις ἐρέει, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών·
Τὸν δ' ὅπ θαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Θάρσει μηδὲ τι πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
Οὐκ ἐν χαλκείῳ ὀξὺ βέλος, ἀλλὰ πάρεστιν
Εἰρύσασθ' ὀϊστόν τε ποικίλος ἠδ' ὑπένερθε
Ζωμάτα τά κε μίτρη τῷ χαλκῆες κάμον ἀνδρες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἶψά δὴ ὦ φίλος ἦεν ἰὼν ὦ Μενέλαε
Ἔλκος δ' ἣν περ ὀπάσσατο, ἠδ' ὅπη ἅπτε

Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὸν ἑκατόμβην,
Οἶκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
Ἔλλιτο δ' ὀμφὴ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
Νάρκῃ μὲν μ' ἔχει ἀμφὶ δὲ πάλαστε τόξῳ ἢ σίδηρον.
Αὐτάρ ἐπειδὴ κῶλα τορὲς μάλα τόξον ἔτειρε,
Αἶψα βίζ' ἐνδυρὴ ἢ μὲν ἔαχεν, ἄλλο δ' ὀϊστὸς
Ὀξὺβελὴς καθ' ὅμιλον ὁπὸ πέσθαι μνωπάων.
Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Ἀθάνατοι πρεσβότη· ἢ Διὸς θυγατηρ ἀγελείη.
Ἦτοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἰοχεπευκὲς ἄμυνεν,
Ἦ ἢ τόσον μὲν ἔρυξε. ἀπὸ χροὸς ὅσσ' ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐείσῃ μυίαν, ὅθ' ἡδέι λέξατο ὕπνῳ.
Αὐτὰρ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρ ὀχῆες
Χρύσεοι συνέεχον, καὶ δίπλοον ἦεν θώρηξ,
Εἰν' ἔπεσε ζωστῆρι, καὶ ἀρηρότι πυκνὸς ὀϊστός·
Διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο,
Μίτρης θ' ἣ ἑοώρει ἔρυμα χροὸς ἔρκος ἀκόντων,
Ἣ' οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ ἦ εἵατο καὶ τῆ·
Ἀκρότατον δ' ἄρ ὀϊστὸς ἐπῆλθε χρόα φαεινόν.
Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ἀτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιλύῃ
Μηονὶς ἠὲ Κάειρα πορφύρεον ἐμμεναι ἵππων.
Κεῖταί τοι δ' ἐν θαλάμῳ, πολλαὶ δέ μιν ἠρήσαντο
Ἱππῆες φορέειν βασιλῆϊ γε κεῖται ἄγαλμα,
Ἀμφότερον κόσμῳ θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
Τοῖοί τοι Μενέλαε μιάνθην αἵματι μηροὶ
Εὐφυέες κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθε.
Ῥῖγησεν δ' ἄρ ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ἀτειλῆς·
Ῥῖγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηιφίλος Μενέλαος.
Ὡς δ' εἶδεν νευρήν τε καὶ ὄγκια ἔκτοσθεν ἐόντα,
Ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη·
Τοῖς δὲ βαρυστονάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χειρὶ ἑῇ ἔχων Μενέλαον· ἑπτοιήθησαν δ' ἑταῖροι.

Φίλο-

Ἐυτ᾽ ἔτι φιλότητα μετ᾽ ἀμφοτέροισι πέφηισι
Ζεὺς, ὅς τ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται,
Ὡς ἄρα τις εἴπεσκε Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἠδ᾽ αὐθὶ ἰκέλη Τρώων κατὰ δύσεθ᾽ ὅμιλος
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,
Παίδαρον δ᾽ ἀτάλαντον ἀζηχέϊ ἴπου ἐφιέμεν.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
Ἔστε ὁτ᾽ ἀμφὶ δέ μιν κρατερὴ ἰσχὺς ἀπολέσσαν
Λαοῖ, οἳ οἱ ἕποντο ἀπ᾽ Αἰσήποιο ῥοάων.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἰσταμένῳ ἴπτα πτερόεντα φαρέτρη
Ἤρατύ μοι πάντοθεν Λυκάονος υἱὸς δαΐφρων;
Πλάγης καὶ Μενελάῳ ὀπιπεύσομαι ὠκυμόροισι
Πάντῃ ἢ καὶ Τρώεσσι χάρμ᾽ ἠδὲ κῦδος ἄρηαι·
Ἐκ πάντων ἢ μᾶλιστα Ἀλεξάνδρῳ ἐκαπόμβῳ,
Τῶ κέν δὴ πάμπρωτα πυρὰ αἰγλαὰ δῶρα φέροιμι;
Αἶψα δὴ Μενέλαον ἀφήϊον Ἀτρέος υἱὸν
Σῷ βέλεϊ δμηθῆναι, πυρῆς ὑπερβάντ᾽ ἀλεγεινῆς.
Ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ὀϊστευτὸν Μενελάῳ κῦδος ἀέλπτου·
Εὖτε δὴ Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοπόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτῷ ἑκατόμβῳ,
Οἵ κε δὴ νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
Ὣς φάτ᾽ Ἀθηναίῳ τῷ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Αὐτίκ᾽ ἐΰσσα τόξον ἐΰξοον, ἰξάλου αἰγὸς
Ἄγριον, ὅν ῥά ποτ᾽ αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδόκῃσι,
Βεβλήκει προΐέντα σὺν ἴῃσι· ὁ δ᾽ ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
Τοῦ μὲν ἔπειτ᾽ ἐκ κραδίης ἐκάτερθε φύον κέρα ἴσα καὶ ἀκμήν,
Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας καλῷ ἤρσε τέκτονι δουρὸς
Παῖ ἰῆς ἐὐλείσας, χρυσείην ἐπέθηκε κορώνην·
Καὶ τὸ μὲν ὃ κατέθηκε τανυσσάμενος παρὰ γαίῃ
Ἀγκωνίας προβάδην· ἰὴ δ᾽ ἀσπὶς χαλκὸν ἐδῦνε,
Μή οἱ ἐπ᾽ ἀζομένῳ κρήϊοι ὦκες Ἀχαιοὶ
Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀφήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης· ἐκ δ᾽ ἕλετ᾽ ἰὸν
Ἄλπα πτερόεντα, μελαγχεύαν ἕρμ᾽ ὀδυνάων·
Αἶψα δ᾽ ὀπὴ νευρῇ κατεκύσατο πικρὸν ὀϊστὸν,

Καὶ Πρίαμος ἠ λαὸς ὑψιμέλιω Πριάμοιο.
Οὐ δέ μοι ἐπ τὸ θυμὸς ἐδύπτο δαιτὸς ἔσσης,
Δεινὸς τὸ, κήδαπς τυτὸ γὸ λαχὸ ἐμὸ ἕμορε μοίρης.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοωπις πότνια Ἥρη.
Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλτατοι εἰσ πόλεις,
Ἄργος τὸ Σπάρτη τὸ, ἠ εὐρυάγυια Μυκήνη.
Τὰς διαπερσαιτ' ὁτὸν τὸ ἐπιβρίσαιτος ἐθέλησι.
Τῶν ὑπὲρ μὲν ἐγὼ σοὶ δ' ἵστασαν, ἠδὲ μαχέσσο.
Εἶσόν γὸ φθόνεο τὸ ἐμοὶ εἰδὸ διαπέρσαι.
Οὐ γὰρ ἐγὼ φθονέω τ' ἐπεὶ πολὺ φέρτερός εἰσί.
Ἀλλὰ χρὴ ἠ ἐμὸν θέλημα πάντ' ἰὸν ἐτέλεσσο.
Καὶ γὸ ἐγὸ θνητὸς μὲν ἐμὶ, ἠβῆθεν δ' ἐμὶ ἔνδεκα δοῦρ σοί.
Καὶ μὲ μοιρίδιον πάντα τέλεστ' Κρόνου ἀγκυλομήτης.
Ἀλλ' ὁτὸν ἔγε, χθονὶ τὸ ἠ ἔνερθε σὸ ἀθάνατος
Κίνδυνος σὺ δὲ πάντ' μετ' ἀθανάτοισι ἐλάσσεις
Ἀλλ' ἠ σὲ μὴ πάντ' ὑπόειξω ἀλλήλοισι,
Σοὶ μὲν ὑπὸ σὸ ἐμοὶ ἐσσὶ ἠ ἐμοὶ ὑπὸ σοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι σὺ δ' ἔπειτον ὑπὸ Ἰλίωμ ἠνεμόεντ' ἄγ.
Ἐλθεῖ ἐς Τρῶων ἠ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
Πειρῆ δ' ὅτ' ἂν τὸν Τρῶε ὑπαρνίδιοι τε Ἀχαιῶν
Ἄρξωσ' ὁτὸν ἐρεθ' ὑπὸ θρόμον ἐλλήσποντον.
Ὣς ἔφατ', ἠδ' ἀπόπαυε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αὐτὰρ Ἀθηναίην ὄτρυν' ἔπερχε πρόσσω πόλεμόνδε,
Αἶψα μάλ' ἐς φρασὶν ὅτ' ἔμβαλε μᾶλλ' Τρῶας, ἠ Ἀχαιούς
Πειρῆσ' δ' ὅτ' ἂν τὸν Τρῶε ὑπαρνίδιοι τε Ἀχαιῶν
Ἄρξωσ' ὁτὸν ἐρεθ' ὑπὸ θρόμον ἐλλήσποντον.
Ὣς ἔ εἰπὼν ἀπέρυκε πόδας μεμαυῖαν Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἴεναι' ἐλάσσιπτο κεραυνὸν αἰζήεντα.
Οἷον δ' ἀστέρα πῆλε Κρόνος παῖς ἀγκυλομήτης
Ἦ τοῦτ' ἠ τέρας ἐσὶ φαεσίμβροτον ἠὲ λαοῖς
Λαμπρὸν φοίνιτ' δὲ τε πολλοὶ ὄπτ σαυβῆροι ἴστασ'.
Τοῖόν ἠ βέζε ὅτῆ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Καδδ' ἔσῆ ἐς μέσσον Σαμάθου δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶας δ' ἵπποδάμους ἠ ὑσμίνας ἐμάσσε Ἀχαιούς.
Ὧδέ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ αὖτις πολεμόσ τε ἠμαχὸς ἠ φύλοσπις αἰνὴ

Ἔσσιται,

Λίει παρμίμβλωκεν· αὐτῶ χῆρας ἀμύνει.
Καὶ νεῶ ἐξεσάωσιν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι νίκην μὲν ἀρηϊφίλω Μενελάω·
Ἠμεῖς δ' φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Ἠὲ αὖτε πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ὀρσομεν ἠ φιλότητα μετ' ἀμφοτέρεσιν βάλωμεν.
Εἰ δ' αὖτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἀδὺ γένοιτο,
Ἕκτορι μὲν κεκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Ἀτρεΐδη δ' Ἀργείω Ἑλένην Μενέλαῳ τ' ἄγοιτο.
Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἐπέμωξαν Ἀχαιΐδες εὐκνήμιδες
Πλησίαι· αἶψα δ' ἔπειτα, καὶ ὃς τρέσε μηδιόωντι·
Ἕκτορι δ' ἀθανάτοισι δέος θέσαν ἀντιβολήσαι·
Σκηζομένω Διὶ πατρὶ, τὸ δὴ μέγα ἄγγελον ἦρεν.
Ἦρχε δ' ἰὼν ἔπεσιν πάντας χόλον, ἀλλὰ τοσσήνδε
Λίστατο Κρονίδην, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θηΐνας πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον
Ἔδρηθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτω δέ μοι ἵππος
Λαὸν ἀγηθέων, Πριάμῳ καὶ τῷ τε παπαίνῃ·
Ἔρδ', αἴτερ ὅτοι πάντες ἐπαγήομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὼ δ' μὲν ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Δημοτίη, τίνύ σε Πριάμοιο τε παῖδες
Τόσσον καὶ ῥίζοισιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλιὰς ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πολίεθρον;
Εἰ δ' σὺ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
Ἕκτορ βιεφρόθοις Πρίαμον Πριαμίδῃσί τε παῖδας,
Ἄλλους τε Τρῶας, τόν κεν χόλον ἐξανίσαιο,
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, μὴ τό γε νεῖκος ὀπίσσω
Σοὶ καὶ ἐμοὶ μίγα ἔρισμα μετ' ἀμφοτέρεσιν γένηται.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μιμνάς πόλιν ἐξαλαπάξαι
Τιὼ ἐθέλω ὄφρ' ἂν καὶ φίλοι αἴσιμα εἰκαγάασθε,
Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον ἀλλά μ' ἔασθαι·
Καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν εἶκον τό γε θυμῷ.
Αἶψα γὰρ ὑμεῖς ἠελίῳ τε καὶ ὑμετέρῳ ἀστερόεντι
Νηυσὶ θοῖσι πολῆας ὀπιζομένους αἰζηοὺς,
Τοὺς μὲν ἐγὼ κῆρας πίσεσθαι πυλαμήδεϊ

ρίαν ἐκ Διὸς οἱ Θεοὶ Συλλέξοντας· ὅπως τὴ Ἰλίῳ καὶ Ζηνὶ σφοδρὸς πόλεμος τῆς Ἥρας ἀποτελοῦντος τῶν Ἀχαιῶν· εἰς τὸ τῆδε Τρωϊκὸν στράτευμα, συλλυσιν τῆδε ἄρκων ἐγερσαμένῳ. ... ὃν ἐδεδιγχόμενοι, πάντες Παιδάρεω τὸν Ζηνὸς τὸν πεξάσιον τὸν Μενέλαον, καὶ Συλλοῦντα ἄμα. Ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἀνέπαυσε καὶ Μαρσέα τὸν ἱερὸν μετασπάσαντα. ... ἐπ' ὀδὲ πᾶν Θεοκρατίαν Μενέλαε ἀγολαμβάνον τῆδε ἀφίεσιν, ὅθησεν οἱ Τρῶες σὺν ὅπλοις. Ἀγαμέμνων ὃ ὑπὸν τὸ στρατόπεδον ... πᾶς ἀνὴρ ἐδὲν ἐδεδιγχόμενος ἐδεμαχαλὲ καὶ ὑπαγωγὴ, πᾶσι ὃ ἀγρεῖσεν πᾶν ἐφοδον τῆδε Τρώων ὑπὸπλοσεν καὶ ὅτως συμπεσόντων ἀνὴρ ἐδὲ ἂν μοῦχθησε τὸ ἐν δεῖ πάντων πονεῖ.

Α Ἄ Λ Η Τ Ο Θ Ε Σ Ι Σ. Η Ἐ Π Ι Γ Ρ Α Φ Η,

Δάλπη, Θεῶν ἀγορὴ, ὄλυμπος χύσις, ἄρματ ἀρχή.

Α Ἄ Λ Η,

Οἰκίνη σύγχυσις καὶ ὑπαπάλωσις Ἀγαμέμνονος.

Τ Η Σ Ο Ῑ Μ Η Ρ Ο Υ Ι Α Δ Ο Σ Α

ἡ ᾠδὴ πρώτη.

Ἰ ὴ Θεοὶ πᾶρ Ζηνὶ καθέδρεμοι ἠγερέσαντο
Χρυσέην ἐς διπτύχα, μὴ δίσφασι πόντια Ἥβη
Νάκτας ἐφιεσχόει· τοὶ δ' ἀμφὶ χρυσέοις ἐπὶ πύλοις
Ἀθεσίχατ' ἀλλήλως, Τρῶας πόλιν ἠδὲ συμπεσόντας.
Αὐτὰρ ὅπ' εἶδε τὸ Κρονίδης ἐρεβεσφὶ ἰδὼν Ἥρῃσι,
Κβ τοιμίσας ἐπίεσε σφοβολιδέλλω ἀγορδίοις,
Δεινὸν μὴν Μενελάῳ ἀρηγόνες ἱστὸν ἐνεῖναι,
Ἥρην τ' Ἀργείην καὶ Ἀλκαίου υἱὸν Ἀθήνη·
Ἀλλ' ἔβη τοῦ νόσφιν καθεζόμενος ἐσορόωσα
Τερπόμενον τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη

Νήσοι δ' ἐν Κραναῇ ἐμιγλιὸ φιν ὅπτι καὶ ὀδυῇ
Ὡ ς σέο νυῶ ἵεται καὶ μιγλυχιὴ ἵμερ@ ἱρεῖ.
Η" ρχ, καὶ ἄρχε λέχος ᾧ πιοὺν, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις.
Τοῦμῳ ἄρ' ἐν τρη ῖσι κατούνα θεν λιχέεσιν.
Α'τρείδης δ' αὖ ὅμιλον φοίτα διερὸς ὁϊκώς
Εἴπερ ἰσαθρήσειν Αλέξαιδρον δῖα Λέα.
Λ'λλ' ὅ τις δυώατο Τρῶων κλειτὸν τ' ὀπιθέρην
Δᾶξαι Α'λέξανδρον πρὸ τ' ἀρηΐφιλο Μενελάο.
Οὐ μὲν γὰ φιλότητί γ' ἐκαλύβανον, εἶπε ἴδοιτο.
Γ'σοι γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι ᾧ καὶ μετέειπε ναΐαξ αἰδρῶν Α'γαμέμνων,
Κέκλυτε μὺν Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ὀπίκουροι.
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηΐφιλο Μενελάο
Τ' μεῖς δ' Αργείων Ε'λείλιο καὶ κτήμα θ' ἅμ' αὐτῇ
Ε"κδοτε, καὶ τιμὺν ὀποτινέμεν, ἣν τιν' ἔοικε,
Η" τε καὶ ἐσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ω ς ἔφατ' Α'τρείδης, ὅτι δ' ῥίγιον ἄλλοι Α'χαιοί.

Τ' ΠΟ' ΘΕΣΙΣ ΤΗ" Σ Δ Ε'ΛΤΑ ΡΑ-
ψῳδίας τῆς Ο'μήρ Ι'λιάδος.

Ε"ΔΟΞΕ τοῖς θεοῖς τὴν Ι'λιον ἁλῶναι· διὸ Α'θηνᾶ μὲν Μενέλαον πεῖθουσα ὑπὸ Πανδάρ πεῖσαι θέντα· καὶ ὅπω συγχωθέντων τῶν ὅρκων, Μαχαὼν μὲν ἰᾶται Μενέλαον· Α'γαμέμνων δ' ἀπελθὼν, τὴν στρατιὰν παρορμᾷ εἰς τὸ πόλεμον. συμβολῆς δ' γενομένης, πολλοὶ ἑκατέρωθεν αἱμαθεῖσιν.

Α" Λ Λ Ω Σ.

Τοῦ Α'λεξάνδρ ἡττηθέντος, καὶ τῶ Α'γαμέμνον@ ἀπαντῶντος ἐπὶ τὰς συνθήκας, τὴν τε Ε'λένην καὶ τὰ σὺν αὐτῇ ἀποκομισθέντα κτήματα, καὶ τὴν ὑπὲρ τῶ ἀδικήματος τιμωρίαν,

Εἰσόκε σ' ἢ αὖτις πεύσεται ἢ ἔγω ἀΰσω.
Κεῖσε δ' ἐγὼ οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)
Κείνῳ πρόμαχίζεσθαι λίην δ' ἀγανὸς πέλεται ἔγχει.
Πάσας μοῦνος ἔπεφν' ἔγω δ' ἀγορήσατο δυμῷ.
Τῶ ἑ χρὴ σεσάωσθαι ὑποφρίσσοντα δὲ θυμῷ.
Μή μ' ἴρηξ ψαρίδι κὰι ὠκυπόδεσσι λαγοῖσι
Τῶ δ' ἀπτερέως ἀν' ἐκ νεὸς ἐκπήδησε.
Μίσγε δ' ἀμφοτέρους μενεπτόλεμος ἐρέβεννος λυγρῷ
Τρῶας δ' ἀσπασίως σὺν δὲ κὰι ἠγήσατο νίκης.
Εἰ ἐθέλοι τὸν δὴ τιν σ' Ἕλένη Διόθεν ἐν γαμέσσαι
Βῆ ἢ πρὸ μολεῖν ἐὸν ἀδελφεὸν φαεινῷ
Σὺν πάσης ἢ Τρωϊκὰ λάδεν ἄκρα ἢ ἀμύμων
Αἶ δ' ὅτ' ἀλεξάνδρῳ δόμον ἄμφεπε καλλιπέτοιο,
Ἀμφίπολος μὴν πίπτε δύω· ὅτε ἔρχα τεράποτο
Ἡδ' ἐς ὑφορβὸν ἔβαλεμον κὶς δία γυναικῶν,
Τὴ δ' ἔρε δίφρον ἔβαινε φίλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Αὐτὰρ Ἀλεξάνδρειος Θεὰ κατέβαινε ἔρεσσε
Ἐν δὲ κρατὶ δ' Ἐλένη κάρη Διὶ οἰγυιόρειν.
Ὄ'σσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ὀνόσσατο μύθῳ.
Ἦλυθες ἐκ πολέμοιο, ἄφελες αὐτοῦ ὀλέσθαι
Ἀ'σπὶ δαμεὶς ἀνδρὸς, ὅς ἐμοὶ πρόσθεν ποσὶν ἦεν.
Ἦ μὲν δὴ σὺ πάρ' ἔμπ' ἀριστῆα Μενέλαον.
Σὴ τε βίη, χροιή, τε δέδορκέ τοι ἔγχεϊ.
Ἀλλ' ἴθι νῦν φοβηθεὶς ἀρήϊφιλοι Μενέλαοι
Ἐξ αὖτις μοχέσασθαι ἐναντίον, ἀλλὰ σ' ἔγωγε
Παύσειν δηΐων πολεμιζέμεν, μὴ ἴξαιμι Μενέλαῳ
Ἀ'ντίβιον πόλεμον πολεμίζεμεν, ἦδὲ μαχήσθαι
Ἀφραδέως μὴ πού τις ταχὺ ἐπ' ἀνδρὶ δαμείησι.
Τὸν δ' αὖ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε.
Μή με γύναι κατατείνε νεμεσσήτῃ θυμῷ ἐπίσπῃ.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἀρήϊφιλος ἐνίκησε
Κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ σὺν θεοῖ εἶσι νικήσω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι παραπλόμεθ' εὐνηθέντε.
Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὧδε ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψε,
Οὐδ' ὅτε σε πρώτιστον Λακεδαίμονος ἐξεράασθε
Πλῶον ἀρπάξας ἐν ποντοπόρῳ εἰνὶ νήσῳ,

Νήσῳ

Καί νύ κεν εὕρυσείη τε, καὶ ἄσπετον ἦεσε κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥ οἱ ῥῆξεν ἰμάντα βοὸς ἴφι κταμένοιο.
Κειτὴ δ' τευφάλεια ἕμ' ἕσσετο χειρὶ παχείῃ.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ἕρος μετ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς
Ῥῖψ' ὁπαδήσας· κόμισαν δὲ ἑταῖροι ἑταῖρον.
Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουσε κατακτάμεν μαιμάωσιν
Ἔγχει χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξέρπαξ Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ' ὥστε θεός· ἐκάλυψε δὲ ἄρ ἠέρι πολλῇ.
Καδδ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι·
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην μετεκίαθε· τὴν δ' ἐνέφαινε
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ. τὴν δὲ τρῶες ἅλις ἦσαν·
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐπίναξε λαβοῦσα·
Γρηῒ δὲ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ τεθρόειπεν
Εἰρεσιώνῃ οἱ Λακεδαίμονι ναιετάουσῃ,
Ἥσκεν εἶδος καλὸν μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε,
Τῇ μιν ἐεισαμένη τεθρόειπε δῖ' Ἀφροδίτη,
Δεῦρ' ἴθ', Ἀλέξανδρός σε καλεῖ εἰς οἶκόνδε νέεσθαι·
Κεῖνος δ' ὅ γ' ἐν θαλάμῳ, καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Καλλεί τε στίλβων, καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρὶ μαχεσάμενον τόν γ' ἐλθεῖν. ἀλλὰ χορόνδε
Ἔρχεαι· ἠὲ χορῷο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ὣς φάτο τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς τεῖρεα καλλίσφυρου.
Στῆθός τ' ἀΐξ' ἰμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα.
Θάμβησέν τ' ἀρ ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Ἦ πῃ μὲ τρηχὺν πολίων δ' ἀνὰ οὐδεμέων
Ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς;
Εἴ πῃς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων·
Οὕνεκα δή νυν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει συγχαρτὸν ἐμὸν οἶκαδ' ἄγεσθαι,
Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα· θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθου·
Μηδέ ποσὶν πόδεσσιν ὑποστρέψειας ὀλυμπον.
Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀίζυε, καὶ φύλασσε,

Εἰσόκε

Ἵππουριν δεινὸν ἦ λόφῳ καθύπερθεν ἐνθυεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ὡς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντεα δύσεν.
Οἱ δ' ἐπὶ οἰωνὲ ἐκάτερθεν ὁμίλεον ὅπλ' ἀρηχθησαν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ὀτιχόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας,
Τρῶας τ' ἰπποδάμους καὶ ὠκυμόρους Ἀχαιούς.
Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμπερὲς ἐν χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας ἀλλήλοισιν κοπέοντε·
Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος θοῷ δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Οὐδ' ἐδάρθη χαλκὸν, ἀτειρὴς δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δ' ἀλύπερος ὤρυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ζεῦ ἄνα, ὅς πάσσαι ὃ με θοῷ περὶ κῆρ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Ὅφρά τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὸν ἐλθὲ ῥίξ τ' ὄνιν φιλότητα πεφάσθαι.
Ἦρα, καὶ ἀμπαλὼν, θοῷ δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος·
Καὶ διὰ θώρηκος, πολυδαιδάλου ἤρήρειστο·
Ἀντικρὺ δ' παρὰ λαπάρ' ἰάμησε χιτῶνα
Ἔγχος. ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀτρεΐδης δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀϊσσόμενος κόρυθος φάλον ἀμφὶ δ' ἄρ' ἵππου
Τετράφαλος, καὶ πεπτάφαλος διατρυφὰν ἔκπεσε χειρὸς·
Ἀτρεΐδης δ' ὤμοιξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ὄψε.
Ζεῦ πάτερ, ἤ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἢ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος. ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἤϊχθη παλάμηφιν ἐπώπονα, δ' ἔβαλόν μιν.
Ἦ, καὶ ἐπαίξας, κόρυθος λάβεν ἱππιοκαστείης·
Ἕλκε δ' ὀπισθόμενος· μετ' ἰὼκυμόρους Ἀχαιούς·
Ἄγχε δέ μιν πολύκισος ἱμὰς ὑπὸ δειρὴν ἐϋσθενέος·
Ὄφρ' οἱ ὑπ' ἀϊθερίων ὀχεὶς πίπτον πρυφεύγοντες,

Καὶ

Ἀθηνῆ, καὶ τεκέων ἀλόχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὡς εἰπὼν ὤδ' ἅρμ' ἐπεκ' αἴσιμα κ ἔργ' ἰδυῖαν.
Τοῖσι δ' Δαρδανίδης Πρίαμος μ' μῦθον ἔειπεν.
Κήκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
Ἦ τοι ἐγὼν εἶμι σὺν Ἴλιον ἠμὲ κιέσασιν
Αὖθ' ἑτέρους πρόσθ' ἡμὲ φίλων ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρτάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλω Μενελάω.
Ζεὺς μοὶ πρὸς τόγε εἶδε καὶ ἀθάνατοι Θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.
Ἦρα, καὶ εἰς ὄφεον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ὁ ἅρμ' ἔβαιν' αὖτις· ἐπὶ δ' ἡνία πάντα νοήσας
Πὰρ δ' οἱ Ἀντήνωρ ἐϋκαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ μὲν ἄρ' ἀψ ἐπέρασαν ἐπὶ Ἴλιον ὀπτεύοντο.
Ἕκτωρ δ' Πριάμοιο πάις, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον ἰωτὰρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
Ὅππότερος πρόσθε βροτῶν ἀφεῖν χάλκιον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀίσσον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε,
Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε,
Ὅ πρόπερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ὀστέον δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ εἰλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πολλὸν δὲ μέγα κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἀψ ὁρόων· Πάρις δ' ἦεν ὃν εἶδος ἐπὶ νῆας ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀρδσίπεδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
Αὐτὰρ ὁ γ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑοῖσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος· Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ὀπασφυρίοις ἁραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,

Ἐξ ἵππων ἀποβαίνες ὀπὶ χθόνα πολυβότειραν,
Ἐς μέσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν βῆσαν ἰόντων.
Ὦρτο δ' ἀωτὴ ἐπὶ τοῖσι διὰ ξυστῶν ἠδὲ μενεάων,
Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις. ἀταρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν συνάγον κρητῆρε δ' οἶνον
Μίσγον, ἀταρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ὀπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρεΐδης δ' ἱρυσσάμενος θ' χείρεσι μάχαιραν,
Ἣ οἱ παρ ξίφε θ' μέγα πωλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας, ἀυταρ ἔπειτα
Κήρυξι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀείσοις.
Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' ἤρᾶτο χεῖρας ἀνάσσων·
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων κυδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα καὶ οἳ ὑπὸ δ' ἔασι καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ὀμόσσῃ ἐπίορκον·
Ὑμεῖς μάρτυροί ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
Εἰ μὲν Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατὰ πέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην τε καὶ κτήματα πάντα ἑλέσθω·
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα πόντον ἐπ' εὐρύ.
Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τεῖσαι ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι·
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτίνειν ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥτις καὶ σ' ἀνομάσσεται εἰς ὀπιθοτέρους.
Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μενῶν, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ καὶ ἀπὸ ζωμοῖο τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Κεὐ τοὺ μὲν κατέθηκεν ὀπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοὸν ἀπολιπόντας ἀπὸ γὰρ μέλε θ' εἵλετο χαλκός.
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' ἄλλοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁπότεροι πρότεροι ὑπὸ ὅρκια πημήνειαν·
Ὧς δὲ κε θ' ἰγνάφοιο θ' χαμαὶ δίς ῥέοι, αἴς ὅδε οἶνος,

Αὐτῷ

Οὔτος δ' Αἴας ἔστι πλαθέμεν, ἔρκος Ἀχαιῶν·
Ἴδομενῆα δ' ἔπειτα θεὸν ὣς ἐν Κρήτῃσι θοῖσιν
Ἕστηκ', ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἰφι μάχονται·
Πολλάς μιν ξείνισσεν ἀπὸ κλισίηνδε Μενέλαος
Οἶκω ἐνὶ μετέρῳ ὁπότε Κρήτηνδε ἵκοιτο·
Νεῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ἑρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιούς,
Οὕς κεν ἐὺ γνοίην ἠδ' ὀνομακλήδην ἀγορεύω·
Δαΐφρονα δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κορυθαίολον ἀνδρῶν,
Κάσσορά θ' ἱππόδαμον, ἠδὲ πρὸς φάος ἦλθον Πολυδεύκεα
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ·
Ἦ οὐχὶ ἵππων Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἦ δὲ καὶ ἤδη νῶϊν ἅμα πατρίδι γαίῃ
Νεῦν δ' αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
Αἶσχεα δειδιότες, ἠδ' ὀνείδεα πολλά, ἅμοι ὄζει.
Ὣς φάτο, τὸν δὲ καὶ ἤδη κεκεύθει φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
Κήρυκες δ' αὖτ' ἄξυ θεῶν φέρον ἔρκια πιστὰ
Ἄρνε δύω. καὶ οἶνον ἀθέσφατα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. φέρε δὲ χρητῆρα φαεινὸν
Κήρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα.
Ὦρσεν δ' γέροντα παρισταμένῳ ἐπέεσσι.
Ὄρσεο Λαερτιάδη, καλέουσιν ἄριστοι
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πλέον καταβλῶσαι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητον·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, καὶ ἀρήϊφιλος Μενέλαος,
Μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ γυναικί.
Τῷ δέκα νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματα πάντα
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίησιν Τροίῃ ἐριβώλακι, τοὶ δ' ἴσαντες
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο, βῆσεν, δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι, τοὶ δ' ὀτρηρῶς ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, καὶ δ' ἐπὶ ἵππων τῖνεν ὀπάσας.
Πὰρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ βουληφόρος βῆσαν ὄχεσφιν.
Τὸ δὴ διὰ Σκαιῶν πρὸς ἴσαν αἰπεῖαν ἵππους·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας, καὶ Ἀχαιούς.

Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνων Ἀτρείδαο,
Εὐρύοπος δ' ὤμοισιν, ἰὴ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
Τδίχεα μὲν οἱ κεῖται ὅπῃ χθονὶ πυκλοτύρῃ.
Αὐτὸς ἄρ' ἅρμ' ἐπέλα καὶ ὅπποι πολέσι μάστιξι δαΐφρων.
Ἀρνειὼ μὲν ἔγωγε ἴδον πεζοσι μάλλω,
Ὅς τ' οἶων μήλα πολὺ δὴ κέκαστο ἀρίγνωτος.
Τὸν δ' ἤμειβε ἔπειθ' ἑκὰς ἰὼν δῖος ἐυμηλαῖος.
Οὔτις δ' αὖ Λαρτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὅς τε φέριστ' ἐν δήμῳ Ἰθάκης καρηνῆς τε ἔκτοθι εἴσης,
Εἰδώς παντοίας τε δόλους, καὶ μήδεα πυκνά.
Τὼ δ' αὖτ' Ἀντιλόχῳ περιμήκετος ἀντίον ἦλθε.
Ὦ γεραιέ, ἦ μάλα τῶ ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
Ἦ δὴ γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
Σοῦ ἕνεκ' ἀγλαΐης, σεῦ ἀρκιφίλου Μενελάου.
Τὼς δ' ἰὼ ἐξέλιασε, καὶ ἐν μεγάθοισι φίλησε.
Ἀμφὶ πέφαν δ' ὤμω, ἰὼ ἐδάλω, καὶ μήδεα πυκνά.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀρήξεμμενίοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν ὄβριμας ὤμους.
Ἄμφω δ' ἑζομένω, προερεόντες ἦεν Ὀδυσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μώθοισι καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἦτοι μὲν Μενέλαος ὑπὸ προχάλδην ἀΐχθη
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, ἦεν καὶ χθιζὸς ὕστερός γε ἦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀνὴρ ἐς μέσσον ἔειπεν Ὀδυσσεύς.
Στάσκεν ὑπαὶ ὀφρύσι δοκέων χθονὶ δερκόμενος ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔ τ' ὀπίσω σάκτο πρόσω πλατὺ εἶπε,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν· ἰδὼς φωτὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά θ' αὐτόν,
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλῳ ἐκ στήθεος ἧκε.
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τόθ γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ πρὶν αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἡρώων ἐγερεαὶς,
Τίς τ' ἄν ὧδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἤνις τε μέγας τε.
Ἔσχε Λαρτιάδην κεφαλὴν, ἠδ' ὄβριμας ὤμους;
Τὸν δ' Ἑλένη ταναίπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,

Οὔτος

Τοιὴ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.
Αἰνῶς δ' ἀθανάτοισι θεὰς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλά κ' ὅς τοίνῦν ἶσος ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν, πημάσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.
Ὣς ἄρ' ἐφώνεε Πρίαμος δ' Ἐλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
Δεῦρο πάροιθ' ἰοῦσα φίλον τέκος, ἷζε δ' ἐμοῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν πηούς τε, φίλους τε·
(Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσι θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφόρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν)
Ὥς μοι κὴν δ' αἶδρα πελάσσεαι ἐξονομήνῃς,
Ὅς τις δ' ὄδε Ἀργείων ἀμύμων τε μέγας τε.
Ἦ τοι μὲν κεφαλῇ κὴν μείζονας ὄλλοι ἔασι·
Κάλλιον δ' ὄτε γ' ἐγὼν ὄπα ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' ὅτε γε βασιλῆϊ παρ' ἀνδρὶ ἔοικε.
Τὴν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Αἰδοῖός τοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε
Ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς ὁππότε δεῦρο
Υἱὸν σὸν πόμην θαλερὸν, γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινὴν
Ἀλλὰ τά γ' ὣς οὐκ ἐγένοντο· τὼ κέ μοι κλαίουσα τέτηκα
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς.
Οὗτος γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερος βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερόν τ' αἰχμητής·
Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε·
Ὡς φάτο· τὸν δ' ὀλίγον μέγ ἀνὴρ ἀγάσατο, φάσκοντα,
Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον·
Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν·
Ἦ δὴ καὶ Φρυγίλιν εἰσὶ νύον ἀμπλόακτον,
Εἴ θαι ἴδεν πλείσκις Φρύγας εὐίππους αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆός τε καὶ Μυγδόνος αἰπὺ τέλεσσε,
Οἵ ῥὰ τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρείοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν σὺν τοῖσι ἐὼν, μετὰ τοῖσι μαχέσθην
Ἦμαρ ὅτε σφ', ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι εἰλίκωπες Ἀχαιοί.
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέεινε γεραιὸς.
Εἶπε δ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ἐστί.

Γ'ελε δ' αὖθ' Ε'λένη λευκωλένῳ ἀγγέλῃ ἦλθεν
Εἰδομένη γαλόῳ Α'ντιμαχείδαο δάμαρτι,
Τὴν Α'ντιμαχείδης εὖ ἴδε κρείων Ε'λικάων
Ατρεΐδῃ Μενελάῳ δυσαρηϊ εἰδόμενος
Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δ' μέγα ἱστὸν ὕφαινε.
Δίπλακα μαρμαρέην, πολίας δ' ἐπὶ πάσσατο ἄθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Α'χαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οἷς ἔθεν εἵνεκ' ἔπαρχον ὑπ' Α'ρηϊ παλαμάων.
Α'γγελος δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι.
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Α'χαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οἵ ῥα πάρος ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Α'ρηα
Ἐν πεδίῳ ὁλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
Οἱ δὲ νῦν ἥατο σιγῇ πολεμοί τε πέπαυνται)
Α'σσὶν κεκλιμένοι σάκεά θ' ἑὰ καὶ δόρε' ὀξέα πήξαν.
Αὐτὰρ Α'λέξανδρος καὶ ἀμύμων Μενέλαος
Μακρὴν ἐγχείην μαχέσσονε τὼ δὲ νικήσας,
Τῷ δέκε νικήτην φίλην κικλήσκῃ ἄκοιτιν.
Ὣς εἰποῦσα θοὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ.
Ἀνδρός τε προτέρου, καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἐρχομένην κατιδὲν λευκώλενος Ἥρη,
Ὥρμησ' ἐκ θαλάμοιο, πάρος καὶ δάκρυ χέασα.
Οὔκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἵκοντ' ἐς χῶρον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πείσανδρον, καὶ Λαοδάμαντα θοὸν δὲ
Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω.
Ῥῖα τὸ δημογέρον τε ὅπ' Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήρᾳ δὴ λαμοὶ πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορῆται
Ἐῦφρονες ἰσοκότοι, εἰ τε καθ' ὕλλιν
Δενδρήφιν ἐζόωντο, ὅπα λειριόεσσα χέοντο.
Τοῖσι δὲ Τρῳὰν ἡγήτορες ἷζον ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Τυνδαρίδα ἐν πύργον ἰοῦσαν
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Οὐ νεμεσῶσι Τρῶας, καὶ ἐυκνήμιδας Α'χαιοὺς

Τοίη

Ε'υυμθωσε Εκτωρ δι μετ' αμφοτέρησιν ἔειπε.
Κίκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί
Μύθου Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας, καὶ πάντας Ἀχαιούς
Τεύχεα καλὰ δαΐδαι ὀπὶ χθονὶ πυλυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐριαύχῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Οἴους ἀμφ' Ἑλένῃ, καὶ κτεάτεσι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ καὶ φίονας εἶναι,
Κτήματ' ἑλὼν δ' πάντα γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ', εἰδ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Τοῖσι δ' καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Κέκλυτέ νυν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμόν, φρονέω δ' διαχρησόμενον πόλεμον καὶ
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς·
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη· ἄλλοι δ' διαχρησάσθων τάχιστα·
Οἴσετε δ' ἀρνε, λεύκον, ἐτέρην δ' μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ Ἠελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς εἰσομεν ἄλλον.
Ἄξετε δ' Πριάμοιο βίην, ὅρκια τάμνειν
Αὐτόν· ἑοὶ γὰρ εἰ παῖδες ὑπερφίαλοι, καὶ ἄπιστοι·
Μή τις ὑπερβασίη Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
Οἷς δ' ὁ γέρων μετέπῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
Λεύσσει ὅπως ὄχ' ἄρειστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὣς ἔφαθ'· εἰδ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε, Τρῶές τε·
Ἑλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυρὸν πολέμοιο.
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ὅπῃ σίχας· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο τὰ μὲν κατέθεντ' ὀπὶ γαίῃ·
Πλησίον ἀλλήλων ὀλίγῃ δ' ἐν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δ' πρὸς ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως αἶψας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσαι·
Αὐτὰρ ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς νῆας κρίνε Ἀχαιούς,
Νῶας δ' ὅπῃ γλαφυρὰς ἵνας ἠδ' αὐτὴν ἐκέλευεν·
Οἱ δ' ἐμέμηλεν, ἐδ' ἀπέβησ' Ἀχαμίμνονι δίῳ.

Ἐξ ἀπίης γαίης νυὸν αἰδρείῃ ἀϊχμητάων,
Πατρί τε σοὶ μέγα πῆμα· πολιήτῃ παιπαλόεσσαν
Δυσμενέϊ τε κλυτὸν χέρμα. κ' ἀπὸ σεῖο δέξεται ἀμπὶς·
Οὐκ ἐπὶ δηϊοτῆτος ἀρείϊφρονος Μενέλαον
Τεύξω χ' οἷόν σοι ἔγχος ἐνὶ θωρηκτῇ φαεσίμβρῳ,
Οὐκ ἐπὶ κορυστάων πίδακος τὰ πρὸ Ἀφροδίτης,
Ἢ τε κόρυμτον τε σείει καὶ ἀσπίδος μεγάλοιο
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἀδῆν ἀρηκτοι, ἢ τάχος ἢ δὴ
Λάϊνον ἔσσ' ἀχέτλιε κακῶν ἐπικ' ὄσσε ἔοικας
Τὸν δ' αὖτ' ἀπαμείβετο Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἑκτορίδη μὲ κατ' αἶσαν ἐείσατες, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.
Αἰεί τοι κραδίη πέλαιος ὡς· ἢ τιν' ἀτερπὲς
Οἴ τ' ἐσὸν δὺς δύμεβος ὑπ' ἀθλίοις ὀρέσι τέτρηε
Νάϊον ἐπτάπορον, δοκέλλει δ' ἀζαλέος ἰσχίῳ.
Ἀλλ' εἰ τοι σὴ θυμὸς ἀτάρβητος τόδε δῆ·
Μὴ μοι δόρυ ῥαπτὸ φοβεῦ· χαλεπὸς Ἀφροδίτης
Ὃς τὰ δοκεύει· δεῖ δ' αὖθι ἑκὼν ὑπ' ἐ δῦναι.
Οὔτοι κε μὰ τὸ δοῦναι ἐκὼν δ' ἐκ κε λάβοι τε.
Νῦν δ' αὖτ' εἴ με δύω δηλήσεσθαι ἐπ' ἀτερπέϊ,
Ἀλλὰ μὴ φάσθω Τρώων κ' ἀπίνεσι Μενέλαος
Συμβλήτ' ἀμφ' Ἑλένῃ κ' ἀφνειοῖσι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δὲ κατακτάμενος κρείων τε γένηται,
Κτήματ' ἑλὼν οἱ πάντα ἑοικότα τοῖσ' ἀγάλεσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα, κέρεια πιστὰ τάμοντες,
Ναίετε Τροίλιον ἐρίβωλον καὶ τοὶ ἐπιόντι
Ἀρηϊ ἐπιπεθέσθων, κ' Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα
Ὣς εἰπὼν Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐγχέσπαλα μέσσα μάλ' ἔσσυτο,
Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀέκητι φάλαγγας,
Μίσγων ἄκριτα θαλάσσῃ τε δ' ἰόντι σεσιγήκεσαν πάντες.
Τὸν δ' ἄπτερον ἔφραζον κορυθαίολον Ἀχαιοί
Τὸν δὲ τις πτεροέσσαν ἀλεύατο ἰὸν ἐβόλησε.
Αὐτὰρ ὃ μιν κρὸν ἄντα δόμεν διόρουσε Ἀγαμέμνων,
Ἔρρε δ' Ἀρητιάδη μεθέμεν πεδὶ Δαναῶν,
Ἀτὰρ τοῦ γε πάντες ἐτείρετο κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἔπτα δὲ καὶ ἐπ' ἀτάρτοιο μάχαιρ' αἰόλα τ' ἤλασντο
Ἐσσυμένως.

Ὣς ἄρα φὼ τὼ μὲν πολὺ πρώτω κονίσαλος ὄρνυτ' ἀϊόντων
Ἐρχομένων μάλα δ' ὦκα διαπρήσσουσιν ὁμίλους.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥα μάχην ἔβαν ἐς μεμαῶτες ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν πρόμαχίζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δ' ἄνδρε δύω κορυθαίολα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείοισι προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἔρχόμενον πρὸ πάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα,
Ὡς δὲ λέων ἐχάρη μεγάλῳ ὅτε σώματι πύρσας,
Εὕρῃσιν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Πεινάων· μάλα γάρ τε κατὰ δίεται ἔμπρο αὐτοῦ
Σήν τε ταχεῖς τε κύνες, θηλειές τ' ἐρίζηοί)
Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φαεινὸν κατὰ πλῆθος φίλον ἦτορ
Ἄψ δ' ἑτάρων εἰς ἶθυν ἐχάζετο κῆρ ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τις τε δράκοντα ἰδὼν παλίορσος ἀπίσσω
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἄψ τ' αἰσχύνατον, αὖ χλόος τε μιν εἷλε παρειάς·
Ὣς αὖθις κὰδ δῆμον ἴδὲ Τρώων ἀγερώχων,
Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς·
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν ἀχεϊῇσι ἐπέεσσι.
Δύσκολε, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά,
Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεν ἄγαμός τ' ὀπλίοσμι,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ ἔτω λώβην τ' ἄκοσμον καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλόωσι κάρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Φὰς εἶδος μέγα πρόμον ἔμμεν, ὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔσκ, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἐὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Πόντον δὴ πλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι γυναῖκ' ἐυειδέα ἆγες

Τ' ΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΑΜΜΑ
Ἐφοδίαις τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ συγκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ὑπὲρ τῆς τοῦ ἅλους διαλύσεως ὅρκοι γίνονται, ἐφ' ᾧ τὸν νικήσαντα, τὴν Ἑλένην λαβεῖν, καὶ τὰ χρήματα αὐτῆς, ἐπηκολούθησε δὲ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδίτη ἁρπάζει, καὶ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἀπαγαγοῦσα, μεταπεμπομένου ὑπὸ τοῦ τείχους τοῦ Ἑλένου· οἱ δὲ συνομολήσαντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

ΑΛΛΗ Τ' ΠΟΘΕΣΙΣ, Η' ΕΠΙΓΡΑΦΗ
Γάμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ἑλένης οἷοι· μόθος ὄρσιν ἀκοίτας.

ΑΛΛΗ.
Ὅρκοι καὶ μονομαχία Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ἡ Γάμμα ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ κόσμησεν ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τε ἰαχῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡΐς
Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ τάγε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
Ἠῶθεν δ' ἄρα τάγε κακὸν ἔριδα προφέρονται.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Εὖτ' ἄρι᾽ κορυφῇσι νότος χαπέχευεν ὀμίχλῃ,
Ποιμέσι νὺ φίλῳ κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων,
Τόσσον πὸς τ' ὀπιλύσειε βοὸς λᾶάν τε ἰήσειν·

Αὐτὰρ Πραίμης μὲν ἀπὸ Παίσου ἀγχιμολητὸς,
Τηθύος ἐξ Ἀμυδῶν Θ' ἁλὸς Ἀξίου εὐρυρέοντος,
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται αἶαν.
Παιώνων δ' ἦρχε Πυραίχμης Θ' ἱππιοχήτης
Ἐξ Ἀμυδῶν, ὅθεν ἠμὶν ἀπ' εὐρέος ἐρρώσαντο
Ὄφρα κύδιστον ἵππευε Σπάσπαρον ἀμφιγυήεντος
Ἀμφὶ τὸ Παρθένιον τε παμπάλυτα ῥόδεα τ' ἄνθεα,
Κερμιδίῃ τ' Ἀτρακίῃ τε, ὑλήεντα ἔρυθρα.
Αὐτὰρ Ἀπισάονος ὁ δῖος ἦρχε Παιόνων
Τηθύος ἐξ Ἀλιβίης, ὅθεν ἀργύου ἔβλυσε χοάνη.
Μυσῶν δ' Χρόμις ἦρχε, καὶ Ἔννομος οἰωνιστὴς,
Ἀλλ' οὐκ οἰωνίστῃ ἀμύνετο κῆρα μελαίνην,
Ἀλλ' ὑπὸ Δαΐμονι τῷ χερὶ ποδώκει Θ' Αἰακίδῃ
Ἐν ποταμῷ δόξαντι Τρῶας μᾶζε κεκλῆσθαι.
Φῆκε καὶ Φρύγας ἡγεμόνας Ἀσκανίους Στιχίόν τε
Τλῆ τ' ἐξ Ἀσκανίης, μεμαῶτας δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μήστλη αὖ Μόψου τε, τὸ Ἄστυρα κτισσάσθην,
Τὼ Πυλαιμένεος τοῦ Γυγαίου τέκνα λίποντο
Οἳ ἀπὸ Μήστλης ἦρχον Γυγαίου γεγαῶτες.
Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθεῖρσίν τ' ὄρεσι κτιόεντα,
Μυκάλης τε κάρηνα, Μυκάλης τ' ἠγάτεα κλείων.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε τὼ Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
Οἳ ἐς χρυσὸν ἰόντα πάμπαν ἐδίωκτο κουρίδιον,
Νήπιος· οὐδέ τι οἱ τό γ' ὑπήρκεσε νύμφιος ἐσθλὸς,
Ἀλλ' ὑπὸ Δαΐμονι χερσὶ ποδώκεσι Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Ἀχαιοὶ σύλεσαν ἀμφὶς ἑόντα.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχε Λυκίων καὶ Γλαύκος ἀμύμων,
Τηθύος ἐκ Λυκίης, Ξάνθῳ ὑπὸ δινήεντι.

Ἐν πολίῳ ἀπαίνυθεν, ἀείρομος ἔνθα κ᾽ ἔνθα.
Τὼ ἢ τοὶ ἀΐδρεις Ραπὴν ὁδὸν κικλήσκουσιν·
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
Ἔνθα τότε Τρωῶν τε διέκριθεν ἠδ᾽ Ἀχαιῶν.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἐτώρησσοντο μεμαῶτες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ᾽ ἦρχεν ἐϋς παῖς Ἀγχίσαο
Αἰνείας (τὸν δὴ ὤτω Ἀγχίτῃ τέκε δῖ᾽ Ἀφροδίτη
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα)
Οὐκ᾽ οἶος δ᾽ ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε
Ἀρχέλοχός τ᾽, Ἀκάμας τε μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἳ δὴ Ζελείην ναίον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες, τῶν αὖ τ᾽ ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δὴ Ἀδρήστειάν τ᾽ εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Γρηνίης ὄρος αἰπύ,
Τῶν ἦρχ᾽ Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος ἀλκεστάρμης,
Υἷε δύω Μέροπος Πρκωσίου, ὃς πέρι πάντων
Ἤιδεπο μαντοσύνας, οὐδ᾽ εἴα παῖδας ἑοῖσιν
Στείχειν ἐς πόλεμον ἐκφαίνοντε τὼ δέ οἱ οὔ τι
Πειθέσθην· θάνατος γὰρ ἔσαν μόλον αἰνὸς ἰόντες.
Οἳ δ᾽ ἄρα Πρκωτίῳ καὶ Περάκτιον ἀμφενέμοντο.
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ᾽ Ὑρτακίδης ἦρχ᾽ Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ᾽ ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσπλήρων,
Τῶν οἳ Ἀρισβαίην ἠδὲ Πύρνον ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ᾽ Ἱππόθοός τε Πυλαίος τ᾽, ὄζος Ἄρηος,
Υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρηϊκῶν ἦγ᾽ Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως,
Ὅσσοι Ἑλλήσποντον ἁγάρροον ἐντὸς ἔεργε.
Εὔφημος δ᾽ ἄρχε Κικόνων αἰχμητάων,
Υἱὸς Τροιζήνιος διοπτροποιοῦ Κεάδαο.

Αὐτὰρ

Λαοὺς ἐρεπτόμενοι, ἱλεόθρεπτόν τε σέλινον
Ἔσασαν. σῶμα τε σφι δύπτυχα σμίνα κεῖτο αὐάκτων
Ἐν κλισίης οἷσ' ἀρχὸν ἀφιφίλον ποδίοιτες
Φοίτων ἔνθα κ' ἔνθα κτὶ σφετέρν. ὄφρ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο
Γαῖα δ' ὑπισοϊάχιζε. Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις: ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
Ὡς ἄρα τῷ γε ποσὶ πασὶ μέγα σοναχίζετο γαῖα.
Ἐρχομένων μάλα δ' ὦκα διέφρασσαν πεδίοιο.
Τέρσιν δ' ἀγλαὸν ἦλθε ποδώκεος ὠκέα Ἶρις
Παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλιγερῇ
Οἱ δ' ἀγορὴν ἀγόρευον ὅθι Πριάμοιο θύρῃσι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.
Ἄγχου δ' ἱσταμένη προσέφη ποδὰς ὠκέα Ἶρις
Εἴσατο δ' υἱῷ φθογγὴν Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρωὰς σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος.
Δείγματα δ' ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοὶ
Τῷ μὲν ὀπισταμένῃ μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ὦ γέρον αἰεί τι μῦθοι φίλοι ἀκριτοί εἰσιν
Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δὲ ἀϊστός τε ὄρωρεν.
Ἤδη δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
Ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα.
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
Ἔρχοντ' ἐπὶ πεδίοιο, μαχησόμενοι πρὸ ἄστυ.
Ἔκτορ σοὶ ἦ μάλιστ' ὀπιτέλλομαι ὧδέ μοι ἔρξαι.
Πολλοὶ γὰρ κτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἐπίκουροι·
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.
Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολίτας.
Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' οὔ πω ἀγνοίησεν ἀκούσας.
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ δ' ἔντυον αἰόλα τεύχεα δ' ἐδύοντο.
Πᾶσαι δ' ἀΐγνιαι τε πύλαι ἐκὼν δ' ἔασε λαός,
Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλης ἐπὶ δὲ πτεῖα κολώνη,

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης
Τοὺς δὲ Περιφάντην τε καὶ Ἀγιάλεων τε καὶ Ἀντιφάτην τε
Ἡμὲν τὼ δύο σὺν ἀμφὶς ἑπτὰ λάχ' ἀγκίμολοι τε.
Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου αὖτις ἀφίκανε Μαιάνιος
Οὓς δὲ Φ. ἄμφι τε γὰ Δουλιχίῳ δ' ἠδ' Ἐχινῇσι,
Τοὺς δ' ἄμφι τε σὺν Κυρήνῃ Καρπέσιόν τε.
Τοὺς δ' ἄμφι τε σὺν ἑβδομήκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
Τοῦ δ' Ἐνιήνες ἕποντο, μάχιμοί τε Περαιβοί,
Οἵ περὶ Δωδώνην ὑψηχέα ναίετον ἄντρον,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἰμαρὸν Τιταρήσιον ἰεῖ εἰσάντα.
Ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν καλλίρροον ὕδωρ.
Οὐδ' ὤρα Πηνειῷ συμίσγεται ἀργυρόδινι,
Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ὑπέρχεται ὑΐτι ἔλαιον.
Ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστι ῥοὴ πρ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνος υἱός,
Οἵ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον τῷ μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε.
Τοῦ δ' ἄμφι τε σὺν ἑξήκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
Οἳ τοι ἀπ' ἡγεμόνος Διὸς ἀμφὶς καὶ ποιμένι λαῶν.
Τὶς τ' ἦ τοι ἔχ' ἀρίστη ἔμεν σὺν μοι ἑπίπνια Μοῦσα,
Αὐτῷ, ἢ δὴ Ἴπποισιν ἐφέπεσθ' Ἀγρείοισιν ἕποντο.
Ἵπποισι μὲν ἀρίστη ἔσαν Φηρητιάδαι
Τὰς ἠΰμμελ' ἔλαυνε ποδώκεας ὀρθιοκίας
Ὄφελε γὰρ εἰσάντα στοφόλιν ὅπλ' ἀστὸν ἑΐπτας,
Τὰς σὺ Πιερίη ὄρθ' ἀγορεύεις Ἄπολλον,
Ἄμφω δηλήσασ' φόβον Ἄρηα φορέουσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μάχ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. (ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν.)
Ἵπποι δ' οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλέϊωνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι νωνυμνίζετο.
Κεῖτ' Ἀτρομήτοιο Ἀγαμέμνονος ποιμένι λαῶν
Ἀτρεΐδεω δ' αὖ μάχ' ἀρήϊος ἐσσεύοντο
Δίσκοισι τόσσον τε, ὅσσον τ' ἀγκῶνι ἑκήλῳ
Τέξεται δ' Ἵππιος ἢ πυρ' ἀμφὶς ἐϊσσ' ἐκάστῳ

Λοπὸν

Ἀλλ' σφέας κόσμησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἰφίκλεα υἱὸς πολυμήλε, Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμε Περσεπολίε,
Ὅσσοι πλόον ἔχον· ὁδὶ δ' ἄρα τοὺς ἔπεα πτερόεντα προσηύδα κὴ ἀφίει·
Ἥρως Περσεπόλα αἰχμήτα· σὲ δέ τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡμείνα· πόθεσκον, δέ μιν ἐθλὸν ἐόντα.
Τῷ δ' ἅμα πασαρόκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο,
Οἱ δ' Φυλάκην ἐνέμοντο καὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, κὴ Γλαφυρὰς κὴ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν·
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλα παῖς ἐυδένα νῆας
Εὔμηλος, τόν τε Ἄδμητος τέκε δῖα γυναικῶν
Ἀλκηστις, Πηλίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, κὴ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μηλίβοιαν, ἔχον, κὴ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
Τῶν ἦρχε Φιλοκτήτης ἦρχεν τόξων εὖ εἰδώς,
Ἑπτὰ νεῶν, ῥίπτων δ' ἐνὶ ἕκαστη πεντήκοντα
Ἔμβεβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἰφι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατερὰ ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ· ὅθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν
Ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρης.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δ' μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήτεο ἄνακτος
Οὐδ' ἄρ μὲν νύ γ' οἱ κῆρες ἔσαν, πόθεόν γε μὲν αὐτόν·
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν Οἰλῆος νύθος υἱὸς,
Τὸν ῥ' ἔτικτε Ῥιόπη ὑπ' Οἰλῆι πολιπόρθῳ.
Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην, κὴ Ἰθώμην κλεμαχόεσσαν,
Οἵ τ' ἶχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιὸ δύο παῖδε,
Ἰητῆρ ἀγαθὼ, Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων.
Τοῖς δὲ τριάκοντα γλαφυραὶ νέες ὄρσαν ἕποντο.
Οἵ τ' ἶχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἶχον Ἀστέριον, Τιτάνου τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς·
Τὼ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' Ἄργισσαν ἶχον κὴ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν.

Τῶν

Τεληέσσ' ἐφίσδανεν ἑκ' θυλακέϊφι, ἠδ' ἐφόβηθεν
Ἐν Διὸς ὀϊστὸν πλῆτο πικρὰ κατὰ χρόα κεχνίων.
Καὶ σφὶν θυσσέσσιν πλῆτο κατὰ χρόα κεχνίων.
Νίρευς αὖ καὶ Σύμηθεν ἄγ' ἰφι τρεῖς νῆας ἔτισεν.
Νίρευς Ἀγλάϊης δ' υἱὸς, Χαρόπεσσι τ' ἄνακτος,
Νίρευς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἀλλ' ὀλιγανδρίη τ' ἦεν, ἅμα λαὸς ἑπῆτο λοός.
Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' ἔκτον, καὶ Κράπαθόν τε Κάσον τε,
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν νήσους τε Καλύδνας,
Τῶν αὖ Φειδίππου τε καὶ Ἀντιφόου ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλέος δεδμημένοιο.
Τῶν ὃ τριήκοντα γλαφυρὰς νέας ἐβήκαντο.
Νεῦδ' αὖ Βοιωτῶν ἦρχε Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ τ' Ἀλον, οἵ τ' Ἀλήτλαν, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' Ἤνην Φύλλον τε· Δρύοπός τε κλυτὰ τείχεα ναῖον,
Μυρμιδόνες τ' ἠδ' Ἕλλοπες καὶ Ἀχαιΐδα γαῖαν ἔχοντες,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
Οὐ γὰρ ἦν ὅστις σφιν ὁμηγερέων πολεμίζειν
Κὴν γὰρ ἐν νήεσσι πολύσκαρθμος δῖος Ἀχιλλεύς,
Κήρυκι χωόμενος Βρισηΐδος ὠκυλίωνι.
Τὴν ὃν Λυρνησσοῦ ἐξελάσσατο, πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης,
Καὶ δὴ Μύνητ' ἐβάλετ' ἠδ' Ἐπίστροφον ἠγαθεόν τε,
Τ' ἐκ Ἐϋηνείης Σεληπιάδος ἀνάσσετον.
Τὴν ὃγε κὰν' ἀγέλειτα μέγ' ἀϊστώσας ἐμάλασσε,
Οἵδ' ἄρα Φυλάκῃθεν καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμιά τε Πτέλεόν τε, λιπὼν τοῦ μὲν τε μάλιστα,
Ἀγχιάλοιο τ' Ἀλ' ἐρόεντα, δὴ Πτελεὸν λαχὸν πόλιν.
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρὴϊος ἡγεμόνευε
Ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κρατὶ μέλαν μέλαινα.
Τοῦ δ' ἀκλειὴς θάνε λόχος Φυλάκῃ ἐλελιζόμενος,
Καί οἱ μὲν ἐμνήσαντο πολὺ φθονέοντο Ἀχαιοί.
Οὐδ' ἄμυδις μὲν οἵ γε ἀνὴρ ἔσαν, πολλοὶ δὲ μάλ' ἀρχοί.

Αὐτὰρ

Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον εἶχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵτ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέρην ἐνέμοντο,
Τῶν αὖ Θοὰς ἦρχε Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος.
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς
Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην.
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἷες ἦσαν.
Οὐδ' αὐτὸς ἔτ' ἐὼν ἔλιπε, θάνε δ' ἠΰς Μελέαγρος
Τῷ δ' ὀπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνάσσειν Αἰτωλοῖσι,
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μελαίναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν.
Οἳ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυν τ' ἐρατεινὴν τειχήεσσαν
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε πόλεις εὖ ναιετοώσας.
Ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τοῖσιν δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης νἱὺς τε μέγας τε,
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων.
Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διαπρύσιοι κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκετο Λυσόθεα δῖα Ἡρακληείη,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐν μεγάρῳ ἠϋπύκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
Ἤδη γηραόντα Λιμύμιον ὄζον Ἄρηος.
Αἶψα δ' νῆας ἔπηξε πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
Βὴ φεύγων ὅπα πάντες, ἀπειλήτουν γὰρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες ἠδ' ἔγγονοι τοῦ βίης Ἡρακληείης.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.

Τρι-

Οἰκαλίηθεν ἴόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στᾶσεν δ' ἀρμάων καὶ ἀπ' ἀντυγος ἄλτο χαμᾶζε
Μῆσις· δεδάει κοῦρα Διὸς κλυτοβούλου·
Αἰ ἦ ῥα πασσύριοι μὲν ὑπὲρ θάλασσαν ἔασιν
Θεσπεσίῃ ἀφέλοντο νόῳ ἐλελιζόμενοι·
Τῶν αὖ Ὀδυσσῆος μὲν ἑλὼν ἐκατὸν Νάσσας,
Τῷ δ' ἀνὰ κοῦρε γλαφυρὰς νῆας ἔθηκαν.
Οἳ δ' ἔγρ' Ἀρκεσίλαον, ὃς Κυκλίνου ἔρρε φάλαγγας,
Αἰπόποτ' οὖδας τυμβοῦ ἔτι κείμενος ἀγχόθι πάτης.
Οἳ Φαίστον τ' ἔκτεινον καὶ Θρασυμήδεα πολύμηλον
Ρίπην τε, Στρατίῳ τε καὶ Ἱππασίῳ ἀγακλῆος,
Καὶ Τεγέᾳ εἴξαντας, Μαντινέῃ ἐριβώλακι,
Στυμφήλῳ τ' ἔγρ', ἠδὲ Παρράσιῳ εἰσάντας,
Τὸν πρὸς Ἀγκαίου παῖς κρέιων Ἀγαπήνωρ
Ἐξέκοντα νέων· πολέες δ' ἐν νηὶ μέσῃσι
Ἀρηΐ θ' ὁμοῖοι καὶ Ἀρήνορι λαοσσόοισιν.
Αὐτὸς δὲ σφιν δῶκε θοὰς ἐπὶ οἶδμα πόντου
Ἀτρείδης ὅτι ῥ' σφιν ἐπεπίθοντο ἔργα μεμηλώς.
Οἳ δ' ἄρα Βυθοσιδέων τε καὶ Ἠλείδα δῆμον ἀνάγη
Ὅσσον ἐφ' Ἅλμην καὶ Μύρσινον ἐγκατέβαινε,
Πέτρην τ' Ἠλεκτρύωνος Ἀλειτοῦ ἐντὸς ἐέργει.
Τῶν καὶ τὰ σφέτερα σφῶιν ἐπαμείψατο δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἐπὶ πόντου δυσμενέων ἁλὸς ἐξεσάωσαν.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Τὼ δύο μὲν, Κτεάτου δ', Εὐρύτου Ἀκτορίωνε·
Τῶν δ' Ἀμφιμυκὼς ἦρχε κρατερὸς Διώρης
Υἱὸς Ἀγασθένεος Ἀκτορίδαο ἄνακτος.
Τῖτος Ἀγαυδείδης ἀδμήτεος ἀθανάτοις.
Οἳ δ' ἐκ δουλιχίοιο Ἐχινάων Σ' ἱερήων
Νάσσαν, ἀγχίστοι πάντων ἀλὸς, Ἠλείοις αὖτε
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλῳ ἵππιος ἀνὴρ
Ὅς ποτε Δακλείηνδ' ἀπενάσσατο σὺν παρὰ μητρὶ
Τὸ δ' ἔμπα τοσσατίοισιν ἐμέμβανον νῆες ἅπαντες.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦρχε Κεφαλλήνων μεγαθύμων,

Οἵ τ'

Ε'ρμείαν, Α'σίλαν τε, βοὸν κρ' κάλον ἠγάσσατο,
Τερπόμενοι· Η'δὲ σε τεὸς ἀμπλεύτ' Επίδαυρος·
Οἱ τ' ἴφθ' Αἴγιαν, Μάσπιά τε κούρην Α'γαμήν
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτὸς φίλος υἱός·
Τέσσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος θεοείκελος ἔπλετο φώς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἦρχεν βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τέσσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μελαίνας νῆας ἕποντο.
Οἱ δ' Μυκήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κόρινθόν τε ἐρατεινὴν, Α'ραιθύρεά τ' ἐρατεινὴν,
Γονόεσσά τ' ἐνέμοντο, Α'ραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Αδρηστος πρῶτα μετεκλήθη·
Οἵ θ' Υ'περησίην τε κὴ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πανόπεύς τ' ἔσχον ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀπὰ πάσαν ἐπὶ δεξιὰ Ελίκην ἔασαν·
Τῶν ἑκατὸν νῆες μετὰ κρείων Α'γαμέμνων
Α'τρεΐδης, ἅμα τοὶ γε πολὺ πλέστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἔσαν· ἐν δ' αὐτὸς ἐΰθυνε νέφρεα χαλκῷ
Κυδιόων, ὅτι πᾶσιν μετέπρεπε ἥρωσιν,
Οὕνεκα φέρτ' ἦεν, καὶ πολὺ δὲ πλείοσι λαοῖς ἀνάσσει.
Οἱ δ' ἔσχον οἰῶν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο, κὴ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Οἵ τ' δὴ Α'μύκλας εἶχον, Ε'λον τ' ἐφαλον πολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν δὲ σὺν ἑξήκοντα νεῶν ἡγάσσατο Μενέλαος
Εὐρύκομος ἑῶν· ἀπὸσ δὲ ἧ σπουδὴ ἐγένοντο.
Εἶδ' αὐτὸς κίον ἔνθα μάλιστα πυκνοὶ ἔσαν
Οἰπλῖται πολεμισταὶ δ' ἐκέκλιατο ἢ ἴεσο θυμῷ
Τίσασθαι Ε'λένης δρμήσας τά τε σοὶ μέλ' τε.
Οἱ δ' Πύλον τ' ἐνέμοντο κὴ Α'ρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον, Α'λφειοῦ πόρον, κὴ Ε'ύκτιτον Α'πύρ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, κὴ Α'μφιγένειαν ἔ' ἄμον,
Καὶ Πτελεὸν, κὴ Ε'λος, κὴ Δόλιχον, ἵνθα τὸ Μούσειον
Αὐτόμολος Θάμυρις τὸν Θρήικα πεύσατ' ἀοιδῆς,

Τοῖς δ' ἅμα πασάων ἑκατὸν μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φαιστὸν εἶχαν ἴφασαν ἀμφιέποντες,
Βιαντίδω δ' ἐμπλω ἐπ' ἀριστερὰ φωϊάσοντο,
Λυκτῶν δ' ἠγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Μείων ἔτι τόσσε γε, ὅσσος Τελαμωνιάδης Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος εἰλύφιλος λινοθώρηξ.
Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Παναχαιωκῇ Ἀχαιούς.
Οἳ Κνωσὸν τ' ἐνέμοντ', Ὀλόσσονά τε, Κνωσίακόν τε,
Βῶσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐλῶνα ἐρατεινήν,
Τύλισόν τε, Θρόνιόν τε, Βηκτοῦ τ' ἀμφὶ ῥοὰς ἔναιον.
Τῶν δ' ἅμα πασάων ἑκατὸν μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λυκτῶν οἱ ναίουσι πόλιν ἰδὲ Βῆτον ἐρατεινήν.
Οἳ δ' ὑπέρειαν εἶχον ἐνέα πτολίεθρα βαίνοντες,
Κνημούς τ', Ἐλίκην τε, καὶ Αἰγιρὸν καὶ Βούραν τε,
Καρυστόν τ' ἔφαλον, Δύσιόν τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
Οἵη τ' Ἀρίσβη ἔχον ἠδ' οἵ Πύρασον νάπαισιν.
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον εὐκτίμενον πολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνην
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ τέκε δ' ζείδωρος ἄρουρα,
κάδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνήρ,
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀσπίδιας ἀνδρὰς·
Νέστωρ οἶος ἔρειζεν ὅ γὰρ προγενέστερος ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἶας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγαν' ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.
Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρινθά τε τειχιόεσσαν,

Ἑρμιόνην,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δ' στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκειον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο,
Θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε πάσας.
ΒΟΙΩΤΩΝ μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Πρόθοός τε, Κλονίός τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Ἀὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἔτεωνόν,
Θίσβην τε Γραῖάς τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Ἐρύθρας, καὶ Ἐλεῶν'
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὑλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐϋπτίλους τε πολίεθρον·
Κωπάς, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην·
Οἵ τε Τρεφόνειαν, καὶ ποιήεσσ' Ἀγριάνην,
Οἵ τε Πλάταιαν εἶχον, οἵθ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο.
Οἵθ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πολίεθρον.
Ὄγχηστόν θ', ἱερὸν τεμένεα νειόθι καλὰ Ποσειδάωνος,
Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην εἶχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νίσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δ' ἑκάστῃ
Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν, καὶ εἴκοσι βάντες.
Οἵ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἠδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφός, καὶ Ἰάλμενος υἷες Ἄρηος,
Οἵς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο
Παρθὶν ἐν αἰδοίῃ ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα
Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ πάρα λέξατο λάθρῃ.
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ὁρμίζοντο.
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱεῖς Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἵ Κυπαρίσσοντ' ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῆσσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν, καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῇς ὑπὸ Κηφισσοῖο.

Κωφὴν ἐξήκοντα πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἀφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι
Εἰς ἁλὶ ναιομένην φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἤτοι πῦρ αἰθόμενον ὀρθοῖ ἀστὴρ ἐπὶ νύκτα,
Οὐρὴ δ' ἐκ κορυθὸς ἐλάζεται ἀΐσσουσα
Καπνῷ μὲν ἐοικυῖα, ἔπειτα δὲ τ' ἀστέρι λευκῷ
Αἴγλη παμφανόωσα· τοῦ αὖθις ἀριδείκετα πάντες
Τῶν δ' αὖ τ' ὀρίνθη πεπτηυῖα φίλα πολλά
Χλωρὸν δ' ἐρεχθήνη, πάντων δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο.
Ἀσσύριοι δ' ἐκέλευσε καὶ ἀμφὶ οἱ ἔθνεα πολλὰ
Εὐρὺ μέγ' ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυλάγμεν ἠδὲ φυλάσσειν.
Κλαγγηδὸν θορέοντο, πεσεῖται δή τι λεπάδνων
Ὡς δὴ ἴδον πολλὰ μὲν ἀστὴρ αὐτὸς ἐπέπτατο
Ἐς πόδιον φερέμεν τὸ Σκαμάνδρου ἐρατεινὸν ῥόον τε
Σιμόεντά τε, πολλὰ δὲ τεύχεα κεῖτο ἀνὰ χθών
Ἔστην δ' ἐς λεχάρην Σκαμάνδρια πάντα ἰδόντε
Μυρίοι ὄντε τὸ φῶς τε καὶ αὐτὸν γε τὸν ἄνδρα.
Ἤτοι μὲν σφιν ἀδινὰν ἔδεισε πολλά.
Αἶψα δ' ἐπειγόμενοι πολιὴν ἅλα δοιοὶ ἔτυχον
Ἔβαν ἐς ἐρεσσόμενοι, ὅτε τε γλάγος ἀφρὸν ἀείρει·
Τόφρα δὴ Ἡφαίστοιο κραιπνώμενοι Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἔστησαν διαρραίσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ' ὃς τ' ὑπὸ τε πλατὺ οἶγας αἰόλος ἀὴρ
Ῥῆξε διαμπάσσῃσι, τοῖσι κε νοῦσ μεγάλοιτο.
Ὣς τοὺς ἴφθιμος διακόσμησεν Ἥφαιστος
Τρίμιλιοι δ' ἴσαν μετ' ἀρείοσιν Ἀχαιμένεσσιν
Ὁμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελοι Διὶ τερπικεραύνῳ
Ἀρεϊ δ' ζωὸν ἐτάρτατ' ἔσαν Ποσειδάωνι.
Ἤτοι βοὶς ἀγελαφιμὴν ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταύρεος· ὃ δὲ τὸ ἔσκεν μεταφρένοις ἀρεσκόμενος
Τοῖσι δὲ Ἀτρεΐδεω Ἥρη Ζεὺς ἤνασσε κελεύσας
Ἐκφανέτ' ἐς πολεμίζειν ἠδ' ἔξοχον ἀφρονέοντας.
Ἔστασαν ὑμοὶ μαύσαι ἐνόησαν δὲ σφισι ἔργα
(Τμῆξαι δ' ἔσαν ἐπάρτιοι τῆσιν τε πάντα·
Ἡμεῖς δ' οὐκ ἐσμὲν οἱ ἀκουόμεν, οὐδὲ τι ἴδμεν)
Οἵ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.

Ἐκτόρεον ἦ χαλκὸν ἀεὶ ῥήσσεται ἀμφὶ
Χαλκῷ μαιόμενοι· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἴσανται,
Πρόμμες ἐν κορύθεσσιν ὀδὰξ λαξόμενοι γαίας.
Ὡς ἔφατ', ἀλλ' ἄρα πώ οἱ ἐπικρήαινε Κρονίων·
Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱδρὼ πόνοι δ' ἀμέλγετον ὄφελον
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἀλφίτα πρόβαλοντο,
Αὖ ἴρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἐσφάξαντο, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν,
Καὶ τὰ μὲν ἄρ' χίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκηαν·
Σπλάγχνα χ' ὑπερμπείραντες, ἐδαίνυντο Θεσπρωτοί,
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρεξαν ἄλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε πρόφρονέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τε τύχοιτό τε δαιτὸς,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε γερηνίος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἀνάξ ἠδ' Ἀχαμέμνον,
Μηκέτι νῦν δηθὰ ἔπεσσι λιγωμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβλυνθῶμεν ἔργοι· ὁ δὲ Θεὸς ἐγγυαλίξει.
Ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν ἀγειρόντων, ἀγχοῦ νέας· ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κιόντες θωρηχθῶμεν Ἀχαιῶν·
Ὧκα δέ κε σταδίην ὀλοὸν πόλεμον ἐγείρομεν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πόλεμόν δὲ κομώοντας Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θωρήσσοντες· κατὰ δ' Ἀθήνη ἠγλαὸν ὦμον,
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίπνον, ἀγήρων ἀθανάτην τε,
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἀμφιέσσιν,
Πάντες εὐπλεκέες ἑκατόμβοιον δ' ἕκαστος.
Σὺν τῇ παμφαίνουσα δίεσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ἦκεν ἑκάστῳ

Τρωσὶν διὰ βλῆσθαι κακὸν ἔσεσθαι ἠδ' ἤδαμόν.
Νῦν δ' ἴρχεθ' ὅπῃ δὴ πρόφερε, ἴνα ξωὰ γωλέφ ἄμπα.
Εὖ μὲν πε δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.
Εὖ δέ πε ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν.
Εὖ δέ πε ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω
Ὡς κε πανημέριοι συγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ
Οὐ γὰρ παυσωλήγε μετέσσεται ἠδ' ἤδαμόν,
Εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα διακρινέῃ μέρόπων ἀνδρῶν.
Ἱδρώσῃ μὲν τοὶ τῆμος ἀμφὶ στήθεσσιν
Ἀσπὶς ὁμοιβρεφὴς τοῦ δὲ ἔγχεϊ χεῖρα κάμῃσι,
Ἱδρώσῃ δ' ἵππος ἑύζυγα ἅρμα πτάμενος.
Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν αὖθάνατοί κε φόνῳσιν ὑ οἱ ἔπειτα
Ἄρμοι ἐσεῖται φυγέειν, κύνες ἠδ' οἰωνοί.
Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δ' μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇσι κινήσῃ τόκος ἐλθών
Πρὸς ἁλὶ πεσπίλνῃ. τὰνδ' οὔποτε κύματα λείπει
Παντοίων ἀΐμων ὅταν ὄνδ' ἢ ἔνθα γλύανται.
Ἀΐσσοντες δ' ἰόντο κατὰ νῆας, καὶ ἐλόντο.
Ἄλλος δ' ἄλλοθεν ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.
Εὐχόμενος δ' Ἀθήνῃ θοὸν ἀΐξασκε βοείην
Αὐτὰρ ὁ βουῒ ἰδὼν ἔπεσεν αὐλὴν καὶ ἔγχεϊ Ἀγαμέμνων
Πίονα, πὰν παίπεθον ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
Κίκλησκεν δ' ἡγήτορας ἀμφίς πᾶσαν ἀχαιῶν,
Νέστορα μὲν πρῶτον καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱόν·
Ἕκτον δὲ αὖτ' Ὀδυσῆα Διῒ μήτιν ἀπάλαντον·
Αὐτόματος δὲ σφι ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο·
Βοῦν δ' περιστήσαντο καὶ ἀλφίτα πρόβαλοντο.
Τοῖσι δ' ἐπευχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρίν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα·

Ε' τὸν

Ἐκτόρεον ἦ χιλλῆα ποδάρκεα δηϊοτῆτι
Χαλκῷ ῥιγαλέον· πολίες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἵπαγεν,
Πρωΐης ἐν κονίῃσιν ὁδὸν λελξόμενοι γαίης.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπικρήαινε Κρονίων·
Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ πόνον δ' ἀμέεπτον ὄφελλεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἄλφιτα πρόσθεν ἄλοντο,
Αὖ ἴρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν,
Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκηαν·
Σπλάγχνα κρ' ὑπείρεχον, ὀπτήρεχον Ἡφαίστοιο,
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρτ' ἄλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τε τύχοντό τε δαιτὸς,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦντο,
Τοῖσι μέγα μύθων ἦρχε γερηνίων Νέστωρ,
Ἀτρεΐδη μάλα σε διὰ κῆδος ἀέθλιον Ἀχαιῶν,
Νηΐ τε νῦν δίζ' αὖτε λιγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβωβήσωμεν ἔργοι ὁ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει.
Ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν ἀγειρόντων, ἀγχοῦ παρὰ νῆας ἴωμεν·
Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι πᾶσι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ὀρμήσωμεν, ὅπως τάχιστα πόνον μνήσωμεν ὀξύν.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πόλεμόν δὲ κομώοντας Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, πὰρ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θωῦσσον κρίνοντες· κ' γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίπμον, ἀγήρων ἀθανάτην τε,
Τῇς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἱδιόωντο,
Πάντες εὐπλεκέες ἑκατόμβοιον δ' ἕκαστοι.
Σὺν τῇ παμφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ὀρ δ' αὖτε ἑκάστῳ ὦρσεν ἑκάστη

Τεῦχε᾽ ἀνδάνοντι κεκασμένα ἔστε παρ᾽ ἕδρῃ·
Νῦν δ᾽ ἴφθιμε σὺ πρῶτα σὺ ἐν Τρωσὶν πτόλεμόν τε μάχην τε
Εὖ μάλα πεφρίξασθαι ὅ τ᾽ ἀσσοτέρω ἐθέλοντα.
Εὖ δέ τις ἱππεύων ὅτις ἵππων ὄβριμον ἄλλον
Εὖ δέ τις ἀφρηκτι περὶ ἕρκεσι ἰόν᾽ ἀφιεὶς
σεῖ᾽ κε τανηλεγέος συνεχὲς πολεμίζειν ἀνιήμεν᾽ Ἀρηϊ
Οὔ τοι παυσανίην γε μετ᾽ ἐν τ᾽ ἐν τ᾽ ἐν τ᾽ ἐν ἔδεσθαι.
Εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα, διακρινέει ἐμβὸν ἀέθλιον.
Ἱδρώσει μέν τοι τῶ τημέων ἀμφὶ ἰσθμοῖσι
Ἀστὴρ δὲ μιμνήσκει τοῦ ἐμῆς χειρὸς ἐμπεδίης,
Ἱδρώσει δ᾽ ὑπὸ τῶν ἵππων ὁ δέ σφιν ἄμμε πεπύθει·
Ὃν δέ κ᾽ ἴδῃ ἀπὸ τῶν ἐν μάχῃ, ἐθέοντα νόησεν
Μαιμάζειν· οὐδ᾽ ἀνάσσει κε ἡνίοχος ἐὺς ἐπέεσσι
Ἀρμοῖ᾽ ἐστήκει φυσιόων, κύπτει δὲ ἀνωτερ.
Ὣς ἔφατ᾽. Ἀρ᾽ ἤκουε μάλ᾽ ἐκπάγλως ὀτρύνοντος
Ἀντίφ᾽ ὑλακόμοιο πανείκελος ἀντιθέοιο
Πρέσβ᾽ ἐπὶ σκεπτόμενος· τοῦσι δ᾽ οὔποτε κώμῃ τε λείπεσ᾽
Παπτῶν αἰὲν ὀπίσσω ἐπ᾽ ἀριστερὰ δ᾽ ἐφοβεῖτο.
Ἀγχοῦ τε σθένεϊ τε ἰδὼν ἐπιείκελα ἔργα ἑκάστου
Κάππεσεν ἐκ δίφροιο κατὰ σφέας ἡνία χεῖρας
Ἄλλος δ᾽ ἄλλοσε θεῖε διὰ ἀσπετὸν ἄμφ᾽ ἕκαστον.
Εὐρύαλος δ᾽ ἐβόησε θεὸς ἀθανάτοισι ἐοικώς·
Αὖτε δ᾽ ἐβουλήθησαν ἐπ᾽ ἀνδράσι λαὸν ἄγεσθαι
Πίονα πυκνὴ ἐπέων ἐκόμισσε Κρονίων·
Κέκλησαν δ᾽ ἑτάροισι καὶ ἔρχεσθαι πάντα μεμῆλε.
Νέστορα μὲν ἔπειτα ἐπ᾽ ἠῢ Γερήνιον ἀντιβολήσας
Αὖτε Ἀγαμέμνων· Αἰνεστὸν ὄνειαρ Τυδείδαο·
Κύπτει δ᾽ αὖτ᾽· Ὀ δ᾽ ὑπὸ ἐκ ἐλάσσας ἐπὶ μάστιγι ἐπέπληξεν·
Αὐτὰρ τοῦ ἐκ εἴ πλῆτε θοὰ ἀρὴν ἐπὶ Μενέλαον·
Ἠδὲ μὲν ἐκ ἐπὶ Διομήδεα ἐπ᾽ ἐπονείτην·
Βοιὼ δ᾽ ἀθρήσαντε ἡ ὑλοφόρω ἀνὰ ἄντυγε
Τοῖσι δ᾽ ὑπὸ ἐκ ἐπὶ μάστιγι ἐπέπληξεν ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κύδιστε μέγιστε κελαινεφὲς αἰθέρι ναίων,
Μὴ φθονέων ἐπὶ πάντων ἐπὶ ἀνθρώποισι ἐνίσσεις,
Πρὶν μὲν κατὰ πρῆσαι ἐπὶ Σκαιὰς Πεμάλειο μελάθρου
Αἰθαλόεν ἀφέμεν ὁ πυρὸς ἀθέσφατον ἀμφιβρότοιο

Α'ρτεμίδι, σὺ δὲ Σ' αὖς ἠεν ἴδων ἀγυιαῖα βιβλιώ,
Ἄρηος Ἀγγελίοισι χρ' κραταιὸς υἱὸς Ἀμύτας.
Τὼς ἔφατ' ἀνθ' ὑπάτου· ἔναιεν δύο τοῦ ἐν Ἀχαιῶν
Νέστορι βωλιάοισ' ἀδίοις· σὺ δ' ὡς ἔφατ' ἐκ μυθήσ,
Περὶ Κύπρος σ' ἴσταμ' ἐπεὶν ἠῶ Δίος ἀίγλοχος
Τηλόθεν ἐστὶ Ἀλυβόθι ὑπόρνυσι κῆ ἠὼ ἰδὼν
Φαιὸν δ' οὐδ' κατανεύσασ' ὑπ' ἀθανάτοισι Κρονίωνα
Ἥμεν τοῦ, τὸ νῦν ἐπ' ἀθανάτοισ' ἐστὶν ἔδ' ἀνὴρ
Ἀργείων, Τρώεσσι φίλοις, κῆ κῆρ φίλ' ἔσσεν.
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶν ὑπὸ ἐξ' ἀνάσσεται σὺ μὲν σὺ μάλα τε φύγαν.
Τοῦ μὲν περὶ ἐστὶ ἐπ' ἐκ ἀλόχῳ ἐὶ μοὶ δὲ τὸ ἐδώ,
Περὶ τὸν πᾶν Τρῶες ἀλόχῳ κατὰ κεῖ μιν δῶναι,
Τίσεσθαι σ' Ἑλλήνι ὁρμὴ μετὰ τεῦχος ἀχαιῶν τε.
Εἰ δὲ τι ἐκπέρ ἀεὶ Διὸς εἶδεν ἐὸν δ' ἐπὶ ἐδώ,
Ἀπ' ἐδῶν δ' ἐκ ἀνὴρ ἐὺ σεν μάλα μάλ' ἐπὶ
Ὅφρα φρεσὶ δὲ ἀλλ' ἐν ἀθάνατον ἠδ' ποτὲ ἐν ὀδύσσῃ.
Ἀλλ' ἀσὲ, κεῖ τε σ' ὀΐομαι ἐπεὶ σὺ ἐν ἄλλο.
Οὔτοι ἐπ' ἐκ ἀνὴρ ἐστὶν ἐὸν δ' ὑπὸ κεῖ ἔσσεται.
Κεῖν' ἄνδρας κ' ἐφλὰ χρ' φρένας Ἀγαμέμνων
Ἐπ' φρένα φρένα ἐπέρασι ἀρήγῃσιν ἐὸν ἄνδρα ἢ σὺ ἐὸν ἐὸς.
Εἰ δὲ κεῖ σὲ ἐρξέσκῃ τοι πεῖ ἔοντα Ἀχαιοῖ,
Τιάσ' ἐπεσθ' ὅτ' Σ' ἠγάλλων ἐκπέρ τε νυ λαὸν,
Ἠ σ' ὃς κ' ἐθέλῃς ἔσσι κ' σφίσι ἐὸ μοχέσσι τε.
Γιάσεται σ' εἰ κ' ἢ δὲ ἀπόσπη πόνῳ ἐκ ἀλκαπέξεις·
Ἠ ἀθρῆσαι κεκύδιστ' ἢ σ' ἐφορᾶν πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμεν Διομήδεα φώσκων κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἦ μὲν αὖτ' ἀγαθὸν γένος ὑμὲ Ἀγαμέμνων·
Αἰνῶ Σῶ τε πάτρῳ κῆ ἀθανάτοις Ἀπόλλων,
Τοῦτε δίηνα μοι συμφορᾷ μνησ ἐὸν Ἀχαιῶν·
Τῷ κε τοὶ ἡμῖσυ πόλις Πριάμοιο ἀϊάπτος
Χεῖσι ὑφ' ἡμετέρῃσι ἀλώσεται, ἠδ' ἐπιπύργιον τε·
Ἀλλά τοι αἰχμὴν Κρονίδης Ζεὺς ἄνδρα ἔδωκεν,
Οἷ' μὲν μετ' ἀφράκτοις ἐσσὶ ἐὸς ἢ γείτονα Σάλπεδον.
Καὶ δὲ ἐγὼν, ἀ' χρεὼ τε μεχρεσσέμεν' ἐὸν ἐπὶ κεῖμαι
Ἀντίοχοι ὑπίσσω· ἐγὼ δ' ἦ ὄρχαμον παῖμαι.
Εἰ δὲ σπὲ ὃς γ' μὲν Ἑλλάδος ἐν ἀμφὶς ἐπὶ ἐπεὶτα

Ἐν δ' ἴσταν μάρσιπποι ἀρήμονες ἐν ῥοδέοισιν
Σμερδαλέοι κανάχησιν ὑπ' αὐτοῖς δὲ γθὼν ἔλυτο πᾶσα φόβῳ δ'
Βαῖνε δι' ὑπερφιάλοιο· μάλ' ἀπλητίσιον δὲ δύοντο·
Ἐν δὲ σφ' ἔστασ' ἐρεβώδεα νεφεα κηλομένη κακὰ
Ὀζὰ ὑπ' ἀκροτάτῃ πεπτηυῖα· ἀλοσπόλῳ τέτυκτο
Ὀκτὰ δὲ τοι μήκιστ' ἐσάτην ὠλένῃ τέκτονες.
Ἐν δ' ὄγε δὴ ἑκατὸν ἐλαίνεα κεφαλὰς ἐτάνυσσε
Μάκτρῳ δ' ἀμφοτέρῃσι φίλα τέκτονες.
Τῶν δ' ἐλάμβανε μὲν, πλέεν δὲ κατὰ ἀμφιαχύῖαν
Αὐτὰρ ὑπὲρ κεφάλῃ τέκτων ἔμπαξε τρυφάλειαν·
Τὸν μὲν ἀεὶ ζώοντα ἔπειαν θεοὶ, ὑπὲρ δ' ἔφύλασσε.
Λάαν γὰ μὲν ἔθηκε Κρέων πατὴρ ἀγχεμάχητας.
Ἡμέας δ' ἐστήσατο Σκαμάνδρῳ ἀμφὶ δὲ τύμβῳ
Ἴδομεν ἔνθα καὶ ἔνθα ἀνὰ ἔρκεα ἔστε θύραζε.
Κρῆτες δ' αὐτὸν ἔπειτα διεκπέρσαντες ἀγορὴν,
Τεῖ' ἄνεῳ ἐγλάδεα τρίφρεα μάλα μὲν ἐν Ζόλῃ,
Ὀκτὼ μὲν δὲ τέλεσσον ἐὸν κλέος· ὅπποι ἔλειπε.
Ὡς ἔσαν ἐν τέκνῳ δ' ἄρα ἔρκεα ἔστε θύραζε.
Ὀκτὰ δ' ἄρ' ἐν μέσσῃσι τέκτονες ἔστασαν ἄνδρες
Ὧν ἡμεῖς ἐσσεύομεν ἔντεα πολεμήϊα ἐνδύν·
Τοῖ δ' ἐκάτερθ' ἀπὸ ἔρκεα ἔφορμηθέντες ἐφύμεν.
Κείνοι δ' ὦν ἀρόρουσι· τοῖ δὴ τοῖσι πάντα τετεύχατο·
Ἀλλ' ἔχ μέμνεται πάντα ἐὺ μάλα μέδε Ἀχαιοῖς
Αὐτὸς γὰ ἐσάλτο ἔξω μάχης ἐμμενὲς ἔμεν ἀνδρῶν.
Ἐκ δ' ἔφατ' Ἀργείοις ὃ μὲν ἔλπετο ἐμφὶ γ' ἴσεσθαι
Σμερδαλέον κανάχησιν ἰὼν ἐπὶ τεῖχος Ἀχαιῶν·
Μοῦνον ὑπισχόμενος Ὀδυσῆϊ δῖ' ἔπεσσιν.
Τῶν δ' ἐκ μεσσάτου γήθησ' ἐπιπόνῳ Νέστωρ·
Εἴ ποτε μὲν δὴ πυμνὸν ἐφιεὶς ἐς ἀρόρεσιν ἔσθ'
Νικᾶν ἐχοιτο· ἐκ δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἔρυσσε.
Ποῖ δὴ σὺν θεσπεσίῃ τε κλόνῳ ἐβάσεσθε ἐμεῖο
Ἐν πυρὶ δὴ ἑκάτερθε γὰ ἔλπεται ἔμμεναι ἔμεν ἀνδρῶν
Σπουδῇ τ' ἀκρηνὲς ἀνέρα ἢ ἐπιπόνῳ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ἐπίεσθε ἐὺ ἐξαναχάζεσθαι ἀνὰ δὲ τι μήχος
Εὐρέμεναι δύνασθε· πολλὸν γὰρ ἐὸν θυμὸν ἔσται·

Ἀγχεμά-

Ὦ πόποι, ἦ δὴ μοῦν Ὀλυμπίδες ἐλπὶς ἔοργε,
Βῆλαι τ' ἐξ ἀχαιὸν ἀγαθὸν, πόλεμόν τε κορύσσαι.
Νῶϊ δὴ τοι μᾶλλον ἐν Ἀργείοισιν ἐρίζειν,
Ὅς τὸν λαοσσόον ἐπόρουσε ἰὼν ἀγορήνδε.
Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ,
Νεικείην βασιλῆας ὀρειδίοις ἐπέεσσιν.
Ὣς φάσαν ἡ πλῆθε· αἰὰ δ' ὀπολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Ἔσκηπ' ἀμφὶ δέ οἱ ἔχυτο χλαῖνα θοῦρις Ἀθήνη,
Εἰλομένη πάρ' ἴουσαν, ἐπαΐσσουσαν ἰοῦσαν.
Ὃς ἄμα θ' ἱ στρωφᾶτο τε κῆρυξ τ' ἦεν Ἀχαιῶν·
Μῦθον ἀκουόσας, καὶ ὀπιφραδέσασθαι ἄριστος
Ὃς ὅδε γ' ὑμετέροισιν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρεΐδη νῶϊ δή σε αἰχμῇ θέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θείομεν μερόπεσσι βροτοῖσιν.
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑποσχέσιν, ἣν περ ὑπέσταν
Ἐνθάδε νέεσθαι σὺν Ἀργείῃ ἱππομόλπῳ,
Ἶλιον ἐκπέρσαντ' ὀπιτέλλεσθαι δολιχήνδε.
Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες μάλα χήρεϊ τε στυγερῇσι
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἵ κεν δὴ νέωνται·
Ἦ μὲν καὶ πάντῳ δόξῃ ἀπονόσφιν ἰέσθαι.
Καί κε πρὸς σφ' ἔτι μᾶλλον ἀμύσσεται ἔπτερος ὄρνις
Ἀχθόμενος, τῷ περ τε κατὰ στίχας ἔπλετο νηῶν,
Ἀγχοῦ ἀποφθιμένου πολυζύγου, ὅν ῥα θάλασσα
Χειμερίη, κυλίσασα ὀρεινομένῃ ἐνὶ πόντῳ
Ἦ μὲν δ' εἴνατός ἐστι θοῇ ἐνὶ νηῒ μετελθὼν
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι πολὺ κρείσσοσι Ἀχαιοῖς
Ἀχνυμένῃ ἐοικυῖα κορωνίσιν, ἀλλὰ καὶ ὧμπτης
Αἰχέτ' ἐπὶ δηρὸν τε μένει, κινήσαί τε νέεσθαι.
Τλῆτε φίλοι καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα μάθωμεν
Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται εὖ καὶ ἀκριβῶς.
Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἐστὲ δ' πάντες
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·
Χθιζά τε, καὶ πρωΐζ, ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ, καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ, περὶ κρήνην, ἱερὰς κατὰ βωμοὺς
Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας
Καλῇ ὑπὸ platanistῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.

Ἔνθ'

Αὐτὸς δὲ Τρῶεσσι πανήμερον ὦρσε βίηφι
Ἠμὲν τοῖ χ ἅμοι πωσ συμπλεκόμην περὶ νηυσὶ
Ὧκὺς Ἀχιλλεὺς ὃν μὲν ἀμείνονα φῦσε θεάων
Ἠ' σύμπυκον ἵππον ὑφ' ἅρμασιπαῖδι πόνησαι.
Ἀλλὰ μάλ' ὦκα Ἀθηναίη γλαυκῶπις ἐπάλμα μήμωνι
Ἠ' ὀρσε Ἀργείοισι μάχεσθαι καὶ βίηφιν.

Ἐν' φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα· πορφύρεν δὲ μάλ' ὦκα
Θρασύμηδ' ὃ ἄνακτι πολίτατος ἦεν ἑταίρων
Κὰπ μὲν ὑπὸν ἀριστερὸν ὦμον ἔπαλτο μύσσων.
Θρασύς ἀκεστὴν δὲ τελαμὼν ἐπὶ ὦμον ἀρηρὼς
Ἰφθιμοιπὸ δὲν εἶσ' ἐφεζόμενος βασιλῆϊ πι.
Οὐ γὰρ ἐ' μὲ σθένος ὦμοιν χερείονα φέρτερ' ἀλύειν
Ἐμμεναι ὠδ' ἐσάμη ἀμ' Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' Ἰλιόν δὲ
Τρῶ ἀπ' ἀνδρὸς ἔπαλτο ἀκὰ ξυτὸν ἐγχεσπάλον θύμῳ
Καὶ φρὶν ἐπιστῆναι τ' ἐπ' φ' ἐφεζόμενον τε φυλάσσειν.
Οὐδὲ τὰ ποσσόφι δὲ μάν δόπος ἔσχ' ἐπεὶ ἔφρα,
Ἠδ' ὦμῳ κακὸν ἐσχάσαμεν ὑπὸ δ' ἀχαιοὶ.
Τὸν νῦν Ἀγείδη Ἀχρεῖομεν τε πειθοῖ λαῶν
Ἠ' σὺ γ' ἐπειδὴ ἀνώγει τε μάλα πικρὰ σὺδοσίν
Ἠέρες Δαναοὶ ἀρὴ μετρέμεν ἀγρόδε ἔσχ.
Ἀλλ' ἴκ' ἐπὶ ἰρὸν τόδε κ' ἐπιπλησμένοι ἔσχ.
Εἰ δ' ἔτ' ὃ ἀφρήσονται ἀμ' ἀχαιοὶ ἐμὸν τε καὶ σὸν ἔθεν
Μάκετ' ἔπειτ' Οὐδυσῆϊ κάκ' ἠβαιὸν ἐπιπλη,
Μάλ' ἐπ' Τηλεμάχοι τε πατρὸς κληηδόν θέμεν
Εἰ μὲν γὰρ σὺ λαοὺς δοὺ μὲν φίλα εἴμενα εὖσσοι
Χλαῖνά τ' ἠδὲ χιτῶνα τ' αὐδὲ ἐμφαίνομεν θέσθαι,
Αὐτὸν δ' κλαίειν ἀτασθαλίαν ἀκόσμου
Πεπτηγὼς ἀγορήνδε· ἐπικίσσει πλησίον.

Ὡς ἔφατ' ἀσκηπτὴν δ' μετέφρασεν ἀθρήσ' ἀμῳ
Πὰξ δὲ ἐ' ἰδὼν δὲν δόρ' ἠ οἱ ἔκπεσε ἄλλοσε.
Σμῶδιξ δ' ἀμῳ πέσεν μεταφρένῳ ἔξυσε ἐξῦ
Σκήπτρου· τὸν φρυσὲν δὲ μὲ ἐ' ἔσετο τὸ δ' ἐπὶ τὸ.
Ἀκρήσας δ' ἀχαιοὶ ἰδὼν ἀπεμωλήσε τε δάκρυ.
Οἱ δ' ἠ ἀχνύμενοι πρὸ ἑτ' ἀλλοτε ἠδὲ γελάσσας.
Ὧδέ τις εἰπεσκέσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,

Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι σὺ δ' ἀπόλεμος καὶ ἀνάλκις,
Οὔ τε πώτ' ἐν πολέμῳ ἐριδήμεν, οὔτ' ἐν βουλῇ.
Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε Ἀχαιοί.
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
Εἷς ὄγε κοιρανέων. δίπτυχα ἔργατο, εἰ δ' ἄγορλιώ δε
Αὖτις ἰέναυσίον τε νεῶν ἄπο, καὶ κλισιάων
Ἦχῃ ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλα βρεμεταὶ σμερδαλέ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδραι,
Θρόσκεν δ' ἔπι μοῦνος ἀμυθήτοπι ἐκκλησίᾳ,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦπιν ἀκισμά τε, πολλά τε ἤδη,
Μᾶλλ' ἀταρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεν βασιλεῦσιν.
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἰσαῖτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι αὖ χρεῖος ὃ δ' ἀνὴρ ὑπερήλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἴλου, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δὲ οἱ ὦμω
Κυρτὼ ὀπὴ ξυνῆσι συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἴλου κεφαλή· ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη·
Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆι.
Τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὖ μεγαλήτορι δίῳ.
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· πὰρ δὲ μάλ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσητόν τ' ἐνὶ θυμῷ.
Ἀτρείδη, τίοδ' αὖτ' ὀτρύνεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, σὺτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ που καὶ χρυσοῦ ὀτρύεαι, ὅν κέ τις ἐσθλὴ
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου ἕρκος ἄποινα,
Ὅν τινα ἐγὼ δώσας ἀγάγωμαι ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν.
Ἢ ἐμνάῃ καὶ νέαν, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,
Ἣν τ' αὐτὸς ἄπο κόσφι κατίσχεαι· ἦ μὲν ἔοικεν
Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ὀτρύνεμεν ἥδε Ἀχαιούς.
Ὦ πόποι, ἀκὴ ἀλίγκιε· Ἀχαΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί,
Οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα πάνδε λιπόντες

Αὐτῶ

Μηδὲ ἕκαστος ἑκαστὶ ἐπιμάρψῃ ἀφικόμενος.
Ὣς ἔφατ᾽ οὐδ᾽ ἀπίθησε διὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Βῆ δ᾽ ἰκανὸν ὁλυμπον ἀφ᾽ ἕδρανα αἰθέρια
Καταπαλμεύσ᾽ ὅθι περ δοιοὶ θῶκοι ἔασιν Ἀγαμέμνονι
Ἔβραν ἠδὲ Ποσειδάωνι ἄνακτι ἀπαλοῦ πτόρου
Ἔζετο· τοὺς δ᾽ ὄγε νηὸς ἐύσσελμον μεμαὼς
Ἄπλητ᾽, ἐπὶ μὲν ὄβριν ἀξυχὲς κραδίαν, συμβλήμενος
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστᾶσθαι θεοφόρῳ γλαυκώπιδι Ἀθήνῃ
Διογένους Λαοδάμαντος πολυμήλαο δουναίου
Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν
Φάξεσθ᾽ ἀνίκατα πολυκλήϊδα πανδίτου.
Καὶ δέλεαρ δ᾽ κακὸν ἦεν Πεισάνορι Τρωσὶ λίσσεσθαι
Ἀργείων Ἐλένῃ πᾶσιν μαχέσασθαι ἀνάγκῃ
Ἐν Τροίῃ κτήσασθαι φίλον ἄσπετον ἠδὲ κλέος ἐσθλόν.
Ἀλλ᾽ ἴθι νῦν μὴ καὶ Ἀγαμέμνονι μηδὲ τ᾽ ἑκάστῳ
Σεῖ. σὺ ἐγκονέειν ἐπὶ νῆας ἐπὶ φῶτα ἕκαστον·
Μηδὲ ἔτ᾽ ἔπειτα ἄλοχ᾽ ἐπιπλόμενος ἀμφιβρότης.
Ὣς φάτ᾽ ὀδὺ δ᾽ ἐγκονέειν· ἀεὶ δὲ φαινόμενος.
Βῆ δ᾽ ἴθεν, κῶπ᾽ χάλκεα βαλὼν πλὶ δ᾽ ἐκάμασσε
Κήρυξ ἐυρυβάτη· ἐπὶ δὲ νῆας ἐπὶ ὁπλίτας.
Αὐτὸς δ᾽ Ἀ πρόθυμος ἐὼν μεμαὼς ἐπὶ δοῦπον
Δέξατο σὺ σκῆπτρον πατρώιον ἀφθιτον αἰεί,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οὗ τινα μὲν βασιλῆα ἰδὲ ἔξοχον αὐδρα κιχείη,
Τὸν δ᾽ ἀρα σὺ ἵστασκε παρίστασκε δὲ μύθῳ τοῖς·
Δαιμόνι᾽ οὐ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδιέσθαι
Ἀλλ᾽ αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἔδρυε λαούς.
Οὐ δὴ πω σαφέως οἶσθ᾽ ὁποῖ᾽ ἐνὶ βουλεύει Ἀγαμέμνων·
Νῦν μὲν πειρᾷ τάχα δὴ Ἀχαιοὺς ἔμμεναι ἡμᾶς Ἀγαμέμνων.
Ἐν δ᾽ ἐκ δ᾽ ὑ᾽ πάντες ἀκούσεσθ᾽ οἳ ἔασιν.
Μήτε γὰρ ἀστάθμητος ἄρ᾽ ἔμμεναι ὅς Ἀχαιῶν.
Θυμὸς ἦ μάχης ἔδε δυτερεύει· ἔμπεδος ἦ.
Τίμιος δ᾽ ἐν Διὸς ἔσσεται ἠ ἰμπετὸν Ζεύς.
Ὅς δ᾽ αὖ δήμου τ᾽ ἀνδρα ἰδὲ βασιλῆα τὰ᾽ ἐφώρᾳ,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσσασκεν ὁ μειλιχόσι᾽ ἐπεσσι τι μύθῳ·
Δαιμόνι᾽ ἀτρέμας ἧσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

Οἱ σέο

Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Ἰλιόθεν, οἰναρέος περ πτόλιν· ἀλλ' ὀτίχεσθε
Πολλέων ἐν πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν
Οἷμι μάλα πλάζεσθαι κῆρ ἐν εἰδόσ' ἐθέλουσα
Ἰλίῳ ἐμπέρασαι δυναμόμβρον πτολίεθρον.
Εἰνάκι δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐπιταὶ,
Καὶ δὴ δεκτὸς ἔσπι νεῶν, κῆ σπέρτα λίλωνται·
Αἱ δέπα ἡμετεραί τ' ἄλοχοι, κῆ νήπια τέκνα.
Εἴκαται ἐν μεγάροις πολιὸν δέος ἀμμι δὲ ἔργον
Αὖτως ἀκρεκέως τοι, ἕ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς αἴ κ' ἐγὼ εἴπω. πειθώμεθα πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς φάτο· τῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε
Πᾶσι μετ' πληθύν, ὅσοι ἔ βουλῆς ἐπάκουσαν.
Κινήθη δ' ἀγορὴ· ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε, Νότος τε
Ὄρνυθ' ἰπετάσσας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων·
Ὡς δὲ τιν' ὅτε κινήσῃ Ζεφυρὸς βαθὺ λήϊον ἐλθών,
Λάβρος ἐπαιγίζων, δηρὸν τ' ἤμυσε, δ' ἐσταχύεσσιν·
Ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπασσεύοντο· ποδῶν δ' ὑπέρθορε κονίη
Ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἁδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν.
Οὐρωμάς τ' ἐξεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ' ἐρέεινε Ἰλιον
Οἶκα δ' ἰεμένων, ὑπὸ δ' ἤρεον ἅρματα νηῶν·
Ἐνθά κεν Ἀργείοισιν ὑπὲρμορα νόσος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ὤπόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Οὕτω δὴ εἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' ὐρία νῶτα θαλάσσης,
Καὶ δὴ λεῖπον ὄφελλον Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ γέρας μέγα
Ἀργείην Ἑλένην, ἕς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι κέρτομα βῶτα ἔκαστον,

Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει
Οὐρανόθεν· ἰὴ δὲ Διὸς ἄγγελος ἐκ δ' ἀνέφερτο·
Τετρήχει δ' ἀγορὴ, τοῦ δὲ ἕζετο γαῖα
Λαῶν ἰζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφέας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' ἀΰτῆς
Σχοίατ', ἀκούσαι δ' διοτρεφέων βασιλήων·
Σπουδῇ δ' ἵζετο λαός, ἐρήτυθεν δ' ἀκαχίσθη
Παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δ' ἕστη κάρτιστος Ἀγαμέμνων
Ἔγχος σκήπτρον ἔχων· τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων·
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ κρονίωνι ἄνακτι·
Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργοφόντῃ·
Ἑρμείας δ' ἄνακτι δόμεν Πέλοπι πληξίππῳ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεϊ ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δ' θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι·
Πολλῇσι νήσοισι, καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν)
Τῷ ὅγ' ἐρειδόμενος, τοῖσιν πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλοι ἡρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος·
Ζεὺς μέγα κρονίδης ἄτῃ ἐπέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὅς πρίν μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ὀλέσαι εὐπέπλους ἐπὶ νῆας·
Νῦν δὴ κακὰ μητίσατο, καί μ' αἰνὰ δέεται
Δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολιὸν ὄλεσσε λαόν.
Οὕτω που καὶ Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τῷ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τό γε φῆν· ὅδε καὶ ἐπευφήμοισι πυθέσθαι,
Μέγα ὄνειδος τοῖόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀνδράσι πασσυδίῃσι· πολῷ δ' ὄπιθεν τις ἀπιφὰς εἴη,
Εἴσω δὲ κε δηρὸν ἐπιλοιμῷ Ἀχαιοί τε, Τρῶές τε
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες· ἀριθμηθεῖμεν δ' ἅμ' ἅπαντες,
Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
Καὶ μιῆς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσιν δ' οἰνοχοεύειν ἐλοί μεθα οἳ κε χρεώεντε,
Πολλαὶ γὰρ δεκάδες δέξονται οἰνοχόοιο.

Τῶν

Α'μβροσίω διὰ νύκτα· μάλιστα δ' Νέστορι δίῳ
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.
Στῆ δ' ἀρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν φωνήσας ἔπεα πτη
Εὕδεις Α'τρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο·
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ω'λαὸν τ' ὀπιτρέφεται, καὶ τόσσα μέμηλε·
Νῦν δὴ ἐμεῦ ἔκλυες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Ὅς σευ νηυσὶν ἔων, μάλα κηδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρήξαί σε κέλευσε κάρηνα κομόωντας Α'χαιούς,
Παντὶ λῑ. νῦν γὰρ κε ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Α'θάνατοι σφίζουσι· κίχησε γὰρ ἀπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διὸς ἀλλ' ἄρα σοὶ σῆσιν ἔχε φρεσὶν· ὡς ὄ μὴ ἐπιπών,
Ὤχετ' ἀποπτάμενος· ἐμὲ δὴ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ὄρσωμεν, ὅπως θωρήξουσιν υἷας Α'χαιῶν.
Πρῶτα δ' ἐγὼ ἐπέεσσι πειρήσομαι ἠδὲ κελεύσω
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλῆῖσι κελεύσω·
Τμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἂμ' ὄπα βάλλετ', ἀρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄνωξ ἦν ἠμαθόεντος,
Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, Α'ργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εἰ μὲν τίς τοι ὄνειρον Α'χαιῶν ἄλλος ἐνίσποι,
Ψευδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ὄρσωμεν, ὅπως θωρήξομεν υἷας Α'χαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, βασιλῆας ἐξῆρχε νέεσθαι·
Οἱ δ' ἐπανίστησαν, πίθοντό τε ποιμένι λαῶν
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.
Ἠΰτε ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πωτῶνται, αἱ δέ τε ἔνθα·
Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ὁρμηθέντα

Γλαδὸν

Νίσσοε τὸν δουλίχιόνδε γέοντα πὶ Ἀγαμέμνων·
Τοῦ μὲν ἐπισμυδὶν φορτὸς ἐὼν ἐπὶ ἔνεσσι,
Εὐβοίης Ἀτρεΐδη ἰὼ ἐκὺ ἐρχομένοιο·
Οὐ χὴν πανύχιον εὗδ' ἐν βωτιάνειρα πόληϊ,
Ἢ λαοὶ σ' ὅπλισ τε φάλαγγες τε μάχιμοι.
Νωὶ δ' ἐμὰ δὴ ξυνὸς ἀνὴρ Δὶὸς ἐκ θεοπροπίης,
Οἵ σφι ἀθέσπισε μεγακήτεϊ ἐν ἁλὶ πόντου
Θωρῆξαι σὺν νηυσὶν ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς·
Πὰρ συβότην νωὶ δὲ καὶ ἔλπομαι ἔμμεν ἀρωγὼ ἐν τε
Τρώεσσι πόληϊ· ἐνιπὴν δ' ἐκλύσατε ἔντε
Ἀθάνατοι φοράσσητον ἐπιτροπίην τε θεσπέσιος
Ἦρη κεκοτισμένη Τρώεσσι δὲ καὶ ἐπὶ πᾶσι
Ἐκ Διὸς ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἴαχε φρεσὶ μηδὲ σκιδνῶν
Λαὸν ἐὸν, ὃς ἄστε μελίφρονι ὑπνῳ ἀδίνη,
Ὅς τε ἕεσ φαίνησιε κατὰ ἔκριτον ὦν σφ' ἐλίπτ' αὐτὸ
Τὰ φορέων· τὰ δὲ συμίνκε φρ' ὑπὲκ ἔπεα ἔμελλε.
Ὧδε δὴ αὖθ' ὁρόθυνε Πελασγῶν πολὺ φίλος ἐκ κείνε.
Νῦν τ' ἐξ τὰ ἠδὲ ἀρ' Ζεὺς ἐμὶν ἐν τε ἔργα.
Φάσκομεν δ' ἐμμεναι ἀπ' ἀλλοτε τε ἐνὶ χαλκὸς τε,
Τρῶσί τε ἠδ' Ἀνάκεσσι δι' ἀκτέρεϊ ὑπλίσσε.
Ἐγρεσο δ' ἐς τ' ὄτρυνε· σὺν ἀθανάτοισι δ' ὁμοῖσ.
Ἐξ τὸν δ' ὀρθωθεὶς ἐφ' ἁλὸς ἐκ ἐνέβησε ἐν ἔβλη,
Κὰδ μὲν ἐπισταμένως· ἐφεῖ δ' αὖ μέγα βάλκετο φᾶσ·
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφὶ ἔκυνε· ἐδίησετο κοπὶ πτέρα ἀ·
Ἅρμασι δ' ἐν ἀθανάτοισιν βάλκετο ἔῳ ἀρ' ὑμβρίμοι.
Ἔλκετο δ' ἀκὴν ἐς πατρὸς ἀρ' ὄπιτον ἀμὲ.
Ξωὸν δ' ἐν χερσὶν ἔπαλτο χαλκοκορυστάων.
Ἤειρε βρ' ἐπὶ σφετερὸν θώρηκα μεγάλ' ὀλυμπε,
Ζωὸς φόως ἀθάνατος· τῷ ἄλκιος ἄθανα ἔπιστο.
Αὐτὰρ ὁ κυρίδιν ἐπ' ἀλιγυφθόγγεσι κέκευε
Κυδύανεν· ἀγορὴν δὲ κερεκλόμενος ἐπὶ τὰς Ἀχαιὰς.
Οἵ μὲν ἐκὶ σπουδὴν τοὶ σφ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βασιλῆς δ' ἐφέποντο μαζδύμενοι Διὶ γεγενὲν
Νεστορίδη· ἀρχὸς δὲ Πυλαρτίδη· ἐκ ἐκέκαστο.
Τὰς ὅτε συναγείρας, πυκινὴν ἐφρασσατο ἐκλὰς.
Κλῦτε φίλοι, ἥσῖος μοι ἐὐφρονι ἔλθεν ἔνιερε

Α'ΛΛΗ Τ' ΠΟ' ΘΕΣΙΣ,
ἢ ὑπογραφὴ.

Βύτα δ' ὄνειρος ἐχθρὸς ἀγορεύων τύπος ἀρίδηλος.

ΤΗΣ Θ'ΜΗΡΟΥ Γ'ΛΙΑΔΟΣ
ἡ Ζεὺς ἀπάτη θη.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱππιοκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δ' πολέας ὑπὲ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἦρι δέοι κῆ θυμὸν ἀρίστη σώτορ βουλή,
Πέμψαι ἰὼ Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἔλθ' ὀνειρος.
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα.
Βάσκ' ἴθι δὴ ὄνειρε δυᾳ' ὑπὲ νῆας Ἀχαιῶν
Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Πᾶσαν μὰλ' ἀτρεκέως ἀρορθόνιον ὡς ὑπετίλω
Θωρῆξαι ἐ κέλευε κομοωμένους Ἀργείους
Πάντα μὰλ' ἀστυ ἀγερθε ἐπεὶ οὐκέτι δυρσὶ γε πύργους
Τρῳῶσιν γὸ ἐπ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φραζόντων ἐπὶ γὰρ μεμέλει γε ἁπάντας
Ἥρη λιτομένη Τρῴοισι ἠνίδη ἐφίπτω.
Ἓξ φάτ' ἰοῦσ' ἀπὸ δ' ἔστιχε ἐπὶ τὸν μῦθον ἀκουστ'
Καπνὸν ἀμ' ἐκ δ' ἔκιεν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Βὴ δ' ἰέναι Ἀτρεΐδαο Ἀγαμέμνονα τὸν δ' ἐνὶ ἔλδωρ
Εὗδον τ' ἐν κλισίῃ σὺν ἀμβρόσιον μέγ' ὄδωδε
Στὰς δ' ἀρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Νηλῆι ἰδυίῃσι

Νισορ

Δείσεν δ' ὅτ' ἴδε θυμὸς ἐδεύετο δακρυόεσσα,
Οὐ μὲν φόρμιγγος ἀεικελίου, ἣν ἔχε Ἄπολλον
Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατίδε λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἶμ' ἐκακεικόντισε βέλεα οἰκόνδε ἔκηλος,
Ἦλθε δ' ἐκάεργος δῶμα θεοῖλυτος ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος πίνων εἰδυίῃσι παραπύθεσσι·
Ζεὺς δ' ἄρ' ἐπὸς ὄν λέχος εἶσι ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
Ἔνθα πάρεσκοίμα θ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Κὰδ δὲ κάθευδ' ἀνάβας παλάμνη, χρυσόθρονος Ἥρη.

Μὴ νύ τοι κεχαίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Ἄσσον ἰόντ', ὅτε κέν τοι ἀάπτοις χεῖρας ἐφείω.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί ῥ' ἀκέουσα κάθητο, ὀπὴν ἐρύσασα φίλον κῆρ.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ ἀρητῆρες·
Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ὀπίπευε φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ.
Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον οὐδὲ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ περ νοέουσῃ,
Πατρὶ φίλῳ ὀπίπευε φέρειν Διὶ ὄφρα μὴ αὖτε
Νεικείῃσι πατὴρ σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τεράξῃ.
Εἰ γάρ κ' ἐθέλῃσιν ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἐξ ἑδέων συφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ὄσσιν·
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθαπτόμενος μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀνῖξε δέπαϊ ἀμφικύπελλον
Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, μετὰ μῦθον ἔειπε·
Τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο καὶ δαμάσσω,
Μή σε, φίλω περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐΐδωμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔ τι δυνήσομαι ἀλγυνομένῃ περ
Χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφερέσθαι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μενεαίνω,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν· πολλοῦ δ' ἐξεμάνην ἔλον.
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ (ὀλίγος δέ τι θυμὸς ἐνῆεν)
Ἔνθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πόνητα.
Ὣς φάτο μειδήσεν δ' θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μειδήσασα δ' παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐν δέξια πᾶσιν
Ὠινοχόει γλυκὺν νέκταρ δεπὸς κρητῆρος ἀφύσσων·
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ὀρώρει γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὣς τὸ τε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα.

Δαίτην τ'

κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
Τὰγ' ὡς βυλδύσαντο διέτμαγλυκὺ μὴδ' ἔπειτα
Εἰς ὃα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζηὶ ζὺν ἄλλοις δῶμα θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀΐσαν
Ἑξ' ἑδίαν, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μίμνειν ἀπροχόωμον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ὀπὶ θρόνυ· καί μιν Ἥρη
Ηγησίνοιν, ἰδὲ σ' ἔπι οἱ συμφράσατο βυλὰς
Ἀμφιγύπεζα θεὰ, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Αὐτίκα κερτομίοισι Διὰ Κρονίωνα προσηύδα,
Τίς δ' αὖτοι δίλοισιν ἐπὶ θεῶν συμφράσατο βυλὰς
Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα.
Κρυπτάδια φρονέοντα δίκῃ ἔμμεν· οὐδέ τι πώ μοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅττι νοήσῃς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε;
Ἦρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὶ ὀπιδέγεο μύθους
Εἰδυῖα σήν περ ἐοῦσ' ἄλοχον προφρονέουσαν·
Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ὀπιείκες ἀκουήμεν ἔπος ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρόσθεν τὸν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
Μή τι σὺταῦτα ἕκαστα διείρεσθαι μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Δεινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες·
Ἦ λίαν σε παρὸν γ' οὐ τι εἴρομαι, οὐδὲ μετ' ἄλλα
Ἀλλὰ μάλ' ἀδμήτω τὰ φρονέουσα, ἅσ' ἐθέλησθα.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κ' ὀφὶν ἀπάτησε παρειπὼν
Ἀμφιγύπεζα θεὰ θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Ἦρι γὰρ σοί γε παρίζετο, κὴ λάβε γοῦνων·
Ἦ σ' οἴεται κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὅς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃς ὀλέσσῃς τε πολλὰς ὀπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἀργαλέη, αἰεί μοι ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
Ἧσσον ἐμοὶ φίλον ἐστί· τὸ δέ τοι κήδιον ἔσται.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶδ·
Ἀλλ' ἀνέμεσσα κάθησο, ἐμῷ δ' ὀπιπείθεο μύθῳ·

Καὶ τό τε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
Παῦτε ἄρα, Ζῆνς δ' ἦρχε θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥ γ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
Ἠῶθεν δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν, Οὔλυμπόν τε.
Εὗρε δ' ἀρ' εὐρύοπα Κρονίδην, ἀπάρ ἥμενον ἄλλων,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἕλοῦσα
Λισσομένη προσέειπε Διὰ Κρονίωνα ἄνακτα.
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ.
Τίμησόν μοι υἱὸν ὠκυμορώτατον ἄλλων.
Ἔβλητ'. ἀτάρ μιν νῦν γε δυὼδεκὰ δηΐδιον ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλά σὺ πέρ μιν τῖσον Ὀλύμπιε μήτίετα Ζεῦ.
Τόφρα δ' ὄπιθι Τρώεσσι πίθῃ κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Υἱὸν ἐμὸν πίσσωσιν, ὀφέλλωσί τε τιμῇ.
Ὣς φάτο. τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Θέτις δ' ὡς ἅψατο γούνων.
Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθις.
Νημερτὲς μὲν δή μοι, ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον.
Ἢ ἀπόνηπ', ἐπεὶ οὔτι σέ γ' ἔστ' ἀτέω, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ὅσσον ἐμοὶ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
Τὴν δ' ἠμὲν ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ὀΐεις
Ἠέ μιν ὅτι μ' ἐρέουσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ἢ ὃ καὶ κοῦπω μ' αἰεὶ ἐς ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νεικεῖ. καὶ τέ μιν φησὶ μαχητὴν ἀρήγειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
Ἧρη. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
Τῷ τοι δὴ ἔξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω,
ὯΙ κ' ἐπινεύσω ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος,

Κρονίδης

Αὖ ἔρυσαν μὲν ἔπειτα, καὶ ἵσφαξαν καὶ ἔδειραν
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμὰ θέτησαν.
Κῆρ δ' ὅπα χίζῃς ὁ γέρων, ὅπα δ' αἴθοπα οἶνον
Λείβοι ἐοῖ ἢ παρ' αὐτὸν ἔχον πυρὸς λαμπὸς χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν ἐκάη, σπλάγχν' ἐπάσαντο.
Μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Σχῆσάν τε φυλφερδὲς ἰρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τ' ἐτύχοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ ἐπὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κούρησι μὲν κρητῆρες ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νέμησαν δὲ ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
Κοῦροι ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Μηλοβοτῆς ἑκάεργον· ὁ δ' ἔφρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν.
Ἐν δ' οἶδμα πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.
Ἡ δ' ἐδίει κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείρου ἐρύσσαν
Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν.
Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηῒ παρ' ἀκυπόροισι θοῇσι
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς πόδας ἀκὺς Ἀχιλλεύς,
Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλίσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
Αὖθι μένων· ποθέεσκε δ' ἀϋτὴν τε πόλεμόν τε.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,

Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δ' ἑκάεργον ἑκατόμ-
Τὴν δ' ἐν νηὶ κλισίηνδε βαν κήρυκες ἄγοντες
Κούρην Βρισηΐδα, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, σαώσειν πειρήσεο παιδός ἐμῆο.
Ἐλθοῦσ' Οὐλυμπόνδε ἰὼν λίσσαι εἴ ποτι δή τι
Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένης, ὅτ' ἔφασθα, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Οἶον ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμποι ἠγερέθωνται,
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπολύσαο δεσμῶν
Ὦκα ἐπασπάσειεν γὰρ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Οὐ βριάρεων καλέουσι θεοί, Αἰγαίωνα δέ τε παῖπες
Αἰγαίων' ὅ γε καὶ πατρὸς ἀμείνων ἦεν,
Ὅς ῥα καὶ ἐν Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδ' ἐρύκανον.
Τῶν νῦν μιν μνήσασα παραίζεο, καὶ λάβε γού-
νων,
Αἴκέν πως ἐθέλησιν ὑπὲρ Τρώεσσιν ἀμῦναι,
Τοὺς δὲ κατ' πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα δῃώσαι Ἀχαιούς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος·
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτιμον, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔπεσκε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θοὴ κατὰ δάκρυ χέουσα,
Αἶμοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἤριφον ἠγασάμεσθα;
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεὶ νύ τοι ὦκα μάλα δηρὸν πεπρωται
Νωϊν δ' ἅμα τ' ὠκυμορῆσαι καὶ ἰζυρῆσι μέλεσθαι
Ἔπλεο· τῷ σε καὶ αἶσαν τέκον ἐν μεγάροισι.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἐλάντερον, αἴ κε πίθηται.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παραὶ ταχυπώλοισι,
Μηνίειν Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀπὸ παύεο πάμπαν·
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

χθιζὸς

Ἦ ῥὰ μὶ Ἀτρεΐδης δυρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἦ πίμπσει ἑλὼν γὸ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ὡς φάτο δακρυχέων. τῶ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
Καρπαλίμως δ' ἀΐδου πυλινὸς ἁλὸς ἶξε τ' ὀμίχλη.
Καί ῥα παρ' αὐτὸν ἕζετο δακρυχέοντος.
Χειρί τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἔξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδόμεν ἄμφω.
Τὴν δ' βαρὺ στενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Οἶσθα τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ὡχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνα.
Τὴν δ' διεπραθόμεθά τε, κἀ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετ' σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐξ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον·
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Καὶ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Χωόμενον δ' ὁ γέρων πάλιν ὤχετο πὶς δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένῳ ἧκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος οἱ δὲ νέατο λαοὶ
Θνῆσκον ἐπασσύτεροι τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
Πάντη δὰ στρατὸν εὖρυν Ἀχαιῶν. ἄμμι δ' μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο.
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι.
Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· ἆψα δ' ἀίξας
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί.
Τὸν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ

Ἀλλ' ἄγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην θεράποντε,
(Ἕως ἐσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε)
Ἐρχέσθον κλισίην Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος.
Χερσὶ δὲ λαβόντ' ἀγάγεσθον Βρισηΐδα κυδρὸν ἄλοχον·
Εἰ δέ κε μὴ δώσειν ὑπάλυξ δὲ κεν αὐτὸς ἕπηται,
Ἐλθὼν αὐτὸς πλεονέκτω σὺν κρατερῷ ὀχλῳ·
Τὼ κέν μιν φορέοιμι καὶ ἐν χρόνῳ ἄλλον ἐπέλλοι,
Εἰ δὲ καὶ ἀντίβιον θυμὸν ἔνι στήθεσσι φίλοισι
Μυρμιδόνων δ' ἀθρήσῃ καὶ ἧσιν ἐκέλευθον.
Τὸν δ' οὔτοι ῥεῖα κλισίην καὶ νῆας ἐκείδειν.
Ἡμῖν δ' οὐκ ἄρα τὴν ἰδὼν γνήσεται Ἀργείοις.
Τὸν μὲν γὰρ δείσειε καὶ ἀμβολὰς ἐφέπεσθαι.
Στήτην δὲ τὼ μιν φοβεοίατον, νὺ δ' ἐρύσσω.
Αὐτὰρ ὃ γ' ὧν ἴσιν εἰς ὁρισήκοντά τε,
Καίρεται κήρυκες Διὸς ἀγγελοὶ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Κεῖνοι ἐπ' ἐμοὶ μέγ' ὄμμα ἰόντ' ἐπιειλέα Ἀγαμέμνονα,
Οἵ' σφῶϊ φωτὲε Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ταύτης Πατρόκλειον ἔξαγε κούρην,
Καὶ σφωϊν δὸς ἄγειν τὴ δ' αὖτε μάρτυρε ἔσσαν
Πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων
Καὶ πρὸς τὸ σκαιὸν Ἀγαμέμνονος εἴ ποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις πᾶσιν Δαναοῖς ὀλοὸν φρεσὶ δῦναι
Οὐδὲ τι οἶδε νόῳ σὺν ἐμοὶ φρεσὶ καὶ ἰθύνοντα,
Ὅππως οἱ σῶοι ἅμα νίσεται αὖτε καὶ ἐς Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο. Πατρόκλοιο δ' ὁμηθεὶς ἐξ ἐπιπρὸ
Ἔκ τ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον
Δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἐπὶ νῆας ἐΐσας Ἀχαιῶν
Ἤϊ σὺν ἄκοντ' ἄμφω· τὴν δὲ μετὰ γυναῖκα κίεν Πάτροκλος,
Δακρυόεσσαν ἰοῦσαν· ὁ δὲ ῥίπτασε θοῦρον ἑταῖρον·
Οἳ δ' ἐσ' ἄλος πολιηγενέος βῆν αἰόλα κύματα νηῦν·
Πεπλοῦ δ' ἅμματ' ἔρυσε ῥαπτὸν χείρεσσ' ὀρεγούσης,
Μάστιγί τε μιν ἴσχανε μανιώδεϊ σὺν δ' ἔστυε.
Τεμνὸν δὲ μιν ὄφελεν ὀϊστὸς ἐν θυμῷ ἑλεῖν·
Ζεὺς γὰρ ἀμβρασίῃσι γυναῖ ἀδίκημα τινύσθω ὑπισθ.

Νεὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γένοιτ' ἐνὶ πατρὶ φίλῳ περ
Ἀλλ' ἐμὲ δεῖ κεφαλὴν ἀπὸ πάντων ἄμμορα εἶναι
Πάντων μὲν κρατέειν ὁδέλεται τῶν τ' ἐμέ γ' ἀνάσσειν
Πᾶσι δ' ὁμῶς ἐπιτέλλειν ἀπὸ τ' οὐ πιθέσθαι ὀΐω.
Εἰ δή μοι ἀχνύμενόν γε δόσαν δεῖ τόν γε ἰόντες,
Τειμῆέντ' ἐπὶ φρεσὶν ἐνείδεα μυθήσασθαι.

Τὸν δ' ἂρ ὑπόδρα ἰδὼν μενεκέτης ἀδὸ Α χιλλεὺς
Ἦ μάλ' καὶ δεινὸς τις, πὰπάνευθε κραδαίνειν
Εἰ δὲ σὺ τοὶ ἀρηρὸν ὑπείρεσιν ὀτρύνειν ἑτάροισι.
Ἀλλοτρίοισι δὲ τοῦτ' ἔπι πειρᾶς μῦθ ἀγορεύειν
Σεῖο μ' ὑπὸ ἔμμ' ἔρυ ἔπι σὺ τοὶ πιθήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ δὲ τοι ἐγὼ σὺ σῇ ἐνὶ φρεσὶ βάλλω ὄβριν
Χειρσὶ μὲν οὔτι ἔμοιγα μαχήσεσθων ὀνεκα κούρης
Οὔτε συὶ, οὔτε τῳ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·

Τῶν δ' ἄλλων ἄμοσ' ὅτι δεῦ ἐσσεῖ τοῦ μελάνυρα,
Τῶν κε μὴ ἔπ φάσγανὸν ἐμὸν ἀνέσσεται ὀξὺ ἐρύσσῃ.
Εἰ δ' ἄγε μὺλὴ πειρησαι, ἵνα γνήσιον ἢ ἐὸν ἦτορ.
Αἶψα γὰ τοι ἐρέω καὶ ἐπιτελέσσεται ὧδε ἔπειρε.

Νῦν τὸ γ' αἰτηθέντα μὲν χρυσοθρόνῳ ἥρῃ ἔπικτεν
Ἀγησήτην λύσασι δ' ἀπαλὸν δόξῳ ἐπιστὶ Α χαιῶν.
Πλησθέσι μὴν σοὶ κλισίας ἐὸν ἔπτ εἶναι
Ἠὲ σοὶ τὸ Μενετιάδη τῷ ἐπάσεσθαι
Ἀργείοις ἐν ἄρῃ ἔπικ δήιοὶ ἀπαλὸν ἀνεῖραι,
Ἐς δ' ἐτέ τοι ἔπ ἔλθῃσι πυρὸς ἀΐδηλον ἐρύσσαι.
Βάτε δὲ τοὶ ἐπὶ ἔ χρυσοθρόνε κρείοντ ἀπήμον
Εἴσω ἔγωνε δ' ἀῤῥος ἴδω πολυμήτις Ὀδυσσεῦς.
Οἱ οὖν ἐπιτ' ἀνέδωσιτες ἐπήλυσι ὑῤῥοδάκτυλον Ἠῶ,
Λαοὶ δ' ἀπερέσθαι δόσι γυμνέσθαι ἐπὶ νῆα.
Οἱ δ' ἀπαλυρῷσι στοῦ, ἐς ἁλὸς ἀτρύμετ' ἐρύσσῃ.
Ἐρδὸν δ' Α πόλλωνι τελείσατε ἱερὰ τεύχεα
Τεῦξον δὲ αἰῤῥᾶ· σεῦδε δὲ ἔπ ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
Κήλαι δ' ἀφορ ἐπὶ ἱερὸν ἐλαύνομεν ἀφὶ κατηνὸν.
Ὣς ἐ οἱ ὧν τα πάντα κατ' ἔρκος τοῦδ' Α χαμέμνων
Λίγ' ἔρυθρὸν, πᾶν ἀφίστη ἐπιπλῆσσ' Α χιλλῆι.

Ε'ν Πύλῳ ἠγαθέῃ· μὴ ἦ πειπάτοισιν ἄῤῥασσι.
Ο'ς σφιν ἰϋφρονίων ἀγορήσατο ϗ μετιειπεν,
Ω' πόποι, ἢ μάλα πόνδος Α'χαιΐδα γαῖαν ἰκάνει.
Η'ε μιν γηθήσαι Πριάμῳ, Πριάμοιό τε παῖδες,
Α'λλοί τε Τρῶες μάλα κεν κεχαρίσατο θυμῷ,
Ει σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
Οἳ τῷ μὲν βουλῇ Δαναῶν, τῷ δ' ἐστὶ μάχεσθαι.
Α'λλὰ πίθεσθ'. ἀμφω ἦ νεωτέρω ἐσσὶν ἐμεῖο.
Η'δη γάρ ποτ' ἐγὼ ϗ ἀρείοσιν, ἠπερ ὑμῖν,
Α'νδράσι μὰμίλησα, ϗ οὐποτέ μ' οἴγ' ἀθερίζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀίρεας οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ε'ξάδιόν τε, ϗ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγείδαο θεῷ μήλοισιν ὁμοῖον.
Καί ῥ τοι δὴ κεῖνοι ὀπιχθονίων τραφέων ἀνδρῶν·
Καί ῥοι κάρτιστοι ἔσαν ϗ κάρτιστοις ἐμάχοντο.
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, ϗ ἐκπάγλως ἀπόλεσσεν·
Καὶ μὴν τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μοῖλιν ἐν Πύλῳ ἐλθὼν
Τηλόθεν ἐξ Α'πίης γαίης κεκλέσθαι τὸ αὐτί.
Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ κείνοισι δὲ κὲ
ἔπι·
Τῶν οἰνωῦ βεβρίθεσι ὀπιχθόνιοι, μάχέοιτο·
Καὶ μὴν μοι βάλλοι ξωϊστὴν, πίθοντό τε μύθῳ·
Α'λλὰ πίθεσθε ϗ ὔμμες, ἐπεὶ πίθεσθαι ἄμεινον·
Μήτε σύ γ' ὀβριμόθυμε ἰὼν, ἀποκίρνασο χέρηϊ·
Α'λλ' ἔα ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Α'χαιῶν·
Μήτε σὺ Πηλεΐδη ἤτε ἐρίζεμεναι βασιλῆϊ
Α'ντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκῆπτοῦχος βασιλεύς, ᾧπερ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ει ᾗ σὺ κάρτεός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Α'λλ' ὅγε φέρτερός ἐστι, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Α'τρεΐδη, σὺ δ' ἔπαυε τὸν μῦθον· αὐτὰρ ἔγωγε
Λίσσομ' Α'χιλλῆϊ μενεάνορι πρόφρονα θέσθαι
Ος πᾶσιν Α'χαιοῖσιν πάλεται πολέμου κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Α'γαμέμνων·

Ναὶ δὴ

Ἠ ἐν ἀγυιᾷ κώπην ἠδὲ χεῖρα βαρύνω,
Ἀλλ' ἐς κλισίην ἰὼν ἔρυκε μένος ἀπήνης
Μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' οὐλύμποιο κατῆλθε,
Δίμφα δ' ἐς ἀγχίαλον Διὸς ἔδραμε δώματ' ἐρίγδουπος
Πηλείδης δ' ἑτάρους ἐξαῦτις ἐπέεσσιν
Ἀντρεΐδην κατέπαυε καὶ ἄπτω λῆγε χόλοιο.
Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔ σέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδετο καὶ εἶδος.
Ἢ πολὺ λαϊνότερον ἔχει κατὰ στῆθος ἑοῖο
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σέθεν ἆντίον εἴπῃ·
Δημοβόρος βασιλεὺς ἐπεὶ ἄπτ' ἀνδρῶν ἀϊάσεις,
Ἢ γὰρ νῦν Ἀντρεΐδη νηῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ὄμοσσον μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι οἵτε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δή τοι μέγας ἔσται ὅρκος·
Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
Ξύμπαντας, τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
Χραισμεῖν, ὁππότε κε πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔπησας.
Ὣς φάτο Πηλεΐδης, ποτὶ δ' σκῆπτρον βάλε γαίῃ
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἕζετο δ' αὐτός·
Ἀτρεΐδης δ' ἐπέρησεν ἐρίηρε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή·
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο

Ἐν Πύλῳ

Ὄλεσον φίλτροις εἶδος σὸν, θυγάτηρ Διὸς ἀλκῆς·
Ἔστω ἐμοὶ φαεσίμβροτος ἀμφιλαφὴς αὐτῷ.
Ἢ εἰ φάτις Πηλείαο δ' ἔχει σ', ἐν δὲ οἱ εἶπας
Στήθεσιν ἀκαλύπτοις ἀνδυομένῃ μιν ἀμέρξαι,
Ἠ ἔγε φοβεῖται τὸν ἑὸν γενέτορα Διὸς υἱὸς
Νηλεὲς ἐκ μενεαίνων ἐπιτέλλεται ὑμῖν,
Ἠὲ ὁ τοῦδ' ἄμοτον κεχολωμένος ἔκ τ' ἀρότοιο
Ἔλκεται ἀμφὶ δὲ μέλαν ἕλος ἔχεται ἠδ' ἀπὸ Δ' ὄλμου,
Οὐρανίην θεὸν ὄφρα μιν ὄτρυνε λιλαιόμενος ἐς Ἥρην,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέεσθαι τε κεκοῦφθαί τε·
Στὴ δ' ὑπὸ ζυγὸν ἔξω· ἐπὶ κεν μιν Ἴλιον ἐσσαν,
Οἷσί φαρμάσσω, ἢ δ' ἄλλοι ὅτις ὀρρέτω.
Θαρσήσουσι δ' Ἀχαιοὶ, μὴ δ' ὑπερπνέῃ αὐτήν σε
ἴγνυα
Παλλὰς Ἀθηναίη, φίλτρα δ' εἰ ὄνοτο φαεσίμβροτα
Καὶ μιν ἀνιάσας ὑπερ πτερὸν ὠκυπόδοιν.
Τὸν δ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἠϋκόμοιο·
Ἦ τοι ὄζεαι ἴδμ' Ἀχαιμενίου· Δ' ἀπέφασας·
Ἀλλ' ἐκ τ' ἀπίθησε τό γ' ἐκτετέλεσται ὀΐεσθαι.
Ἦ τοι ὑβριστὴν τὸν μὲ πεπνυμένοι ὀλίσσαν.
Τὸν δ' αὖτε φρεσὶν ἦσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦ τοι ἐγὼ πείσουσα τὸν μὲν αἶψα πεδήσω,
Οὐρεσιφοῖτιν, φοῦ δέ μ' ἔκα θεὰ λιλαιόμενος Ἥρῃ·
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέεσθαί τε κεκοῦφθαί τε.
Ἀλλ' ἄγε λαὸν ἔρεθε, μεμιδὼ ξίφεϊ ἄλκιμε χαλκῷ·
Ἀλλ' ἢ τοι ἔπεσσι μὲν ὀνείσεαι, ἀ. ἔστιν, ἀφ' ἵππων
Εἶδε γὰ ἐξελάουτ' ἐ, ἐπεὶ κασιγνήτοιο ἑοῖο·
Καὶ σοὶ τοι τῷ γε· τόνον παρὰ σεῖο ἀγλαὸν εἴσεται
Τῷ δ' ἐπίκλοπα φῶτ' ἐ σὺ δ' ἴσχεο, πτίλον δ' ἀπίλα.
Τὼ δ' ἀπαμειβόμενοι θεσπέσιον πέδας ἀμφὶ
Ἀχιλλῆ,
Χερσὶν σφ' ἀπέρων· γὰ δὲ θεὰ ἔπεσ ἠμὶ σὺ δὲ,
Καὶ μὲν ἀνώϊστος θυμὸν ἀκάμοιο· γὸ μ' ἔειπον
Οἷ' ἐκ Διὸς ὀπὶ πεπίθοιμι, μάλα τ' ἐπλεύσατο αὐτῷ·

Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον ἠὲ μαχησο-
μένη, ἀλλὰ σφῶν μὲν ἐμοὶ οὔτι μέλει οὐδ' ὁτιοῦν·
Οὔ τι πάτερ τ' ἔμεις ἐρικυδέα βουλεύσομεν, οὐδὲ
μὰ βίηφι
Οὐδέ τι χερσὶν ἐμῇσι δαΐζομεν, ἐμπεδόωσι γὰρ
Καρπαλίμως ἑλίκεσσιν ὑπὲκ μετώπου πολλὰ μεταξύ
Οὔρεά τε σκιόεντα διὰ καυτά τε νάπεα τανύ-
σσαι·
Ἀλλά σοι ἐς μὰν ὀμβρίμου, ἀμὶ ἐπαπειλέσ-
σαι, ἔφεμαι σὺν χέρ-
σι.

Τεμμὶ αὐτόχθονος Μενεσθέος, σοὶ τε κυκλοτε-
ρὲς
Περὶ Τρώων ἧδ' οὖν μεταπρέπωσι· ἀλεύασθε,
Καὶ δὴ μᾶλλ' ἐπὶ σφῶν αὖτ' ἐς ἀριστοκρατίην ἐτράπεσθε,
Ὅ' ἐπὶ πολὺ ἐμάχοντο, δύσαν δ' ἐπὶ μέσσατον ἀγλαΐη,
Οὐ μὴν σοί γε τοῦτον ἔχω χέρος· ἐπὶ πρώτῃ ἀγλαΐη
Τρώων εὐπήρεσθ' ὑπαὶ φίλων ἠδὲ ἑτάρων·
Ἀλλ' ἐπὶ μὲν πλείστῳ πολυμόχθῳ πολεμίσθων
Χείρες ἐμαὶ ἀλίπτοιο ἀπὸ ἷλιος ἔτι ἀλεσσάμεθ' ἤπιαι,
Σοὶ τε γάρας πολὺ μείζονα γαῖά θ' ὁ ἵππος τε φίλεσ τε
Ἔρχομ' ἐγὼν ὅτι νῦν, ἐπὶ πολλὰ κακὰ πολεμίζειν·
Νικᾷ δ' ὅμως Φοῖβος Δ' ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ὄδυ
Οἱ μὲν δ' ἴσαν σὺν νηυσὶ κοιλοπτεροῖσιν σ' ὄλα
Ἐτόνθ' ἅμα δ' ἐν ἀφνειῷ πολύτιν ἀφ' ὕδατος.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Φαῖνε καὶ, εἰ τοι θυμὸς ἐπὶ νυκτὸς ἀλεύασθε ἔρυκα
Λαοσσόον· οἵτινες ἐμεῖς μάλιστ' ἐμοὶ ἐγγὺς ἐλθοὶ
Οἱ μὲν γὰρ σὺν σοὶ μαλιστα ἐν μετὰ τοῖς Ζεύς.
Ἐλθέτω δ' ὡς ἐσαῦτ' ἐστιν ἐφ' ὑμῖν βασιλῆα.
Δὶς δὲ τε τρὶς ἐρεῖ τε φίλῳ, πολλοὶ τε μιμήσαι τε,
Εἰ ὁλὰ κρατήσεις ἐσεῖ, θεὸς που σοι τὴν ἐδώκαν.
Οἰκαδ' ἐὰν σωμὴν σὺ σῇσιν τοῖς ἐπαρήσιν
Μυρμιδόνεσσιν ἀλεσσὰς σὺ δὲ ἐγὼ ἐν ἀλαλήσθε,
Οὐδ' ἐδώμοι κοτέοντ' ἐπὶ σοὶ ἐλθέτω ἀλ τοι ἀλῆς
Εἰς ἡμ' ἀφικέσθαι Χρυσηΐδα φίλ' ἐς Ἀπόλλωνι
Τὴν ἀμφ' ἐγὼ σὺν νηῒ ἐμὴ καὶ ἑταίροισι
Πλείστοισ' ἀγαθοῖσ' ἄλλα ἄγω Βρισηΐδα καλὰ παρειὰ
Δώτησιν ἀποινίσωσι τε τοι γάρας, ἐν δὲ σὺ ἔπειτα

Αἰδεσσετο δὲ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύμητις δῖος Ἀχιλλεύς·

Ἀτρεΐδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς δῶ τοι δόσσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τι που ἴδμεν κοινὰ κείμενα πολλά.
Ἀλλά τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δὲ δασσάμεθ' αὐτοί·
Λαὸν δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πάιδα θεῷ ἐπιείκελον ἄντα Ἀχαιοῖ
Τρῶσι δ' τιφαπάλην· ὅτε τοι δόσις ἄμβροτος ἔσται Ζεύς.
Δῶσε πολὺ τρίλιτον τρίλιτος δ' ἐξακόσιαι βοῦς.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.

Μαὶ ἔτυμος ἀγαθὸς περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλῆπτι νόῳ ἐπὶ οἱ πᾶσι μενεδήϊον μέλλεις μοι ἔπεσθαι.
Πῶς δέ κεν ὧδε αὐτὸς ἐγὼ χάρεσσάμενος πόρω σ' αὖτος
Ἠδὴ δόλον ἄμμιν ἀλεύεο· δὴ μὰ τόδ' ὄρκιον ἔσται·
Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
Ἁρμόσομεν κεν· εἰ δ' οὐκ ἐθέλουσιν ἑκόντες,
Εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἢ παρὰ σεῖο ἰὼν γέρας ἢ Οὐλυσῆος.

Ἆξω ἢ αἰ κ' ὀδύσσεται ὃς κεν ἴκηται μοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν τοῦτα μετοψόμεσθα καὶ αὖτις·
Νῆα δ' ἐρύσσομεν μέλανα ἁλὸς εἰς ἅλα δῖαν,
Εἰς δ' ἐρέτας ὀπιπεύσωμεν ἐπιπρέμεναι ἐρετμά,
Θοίνωμεν δ' ἐν νηῒ· Χρυσηΐδα κηλείτω ἀνάσσων.
Εἰσοῦμαι δὲ καὶ αὐτὸς ἀριπρεπὴς ἐν ἅπασιν,
Ἢ τινὰ γ' Ἀργείων ἐθέλων ἐπιπείσεται ἄλλων.

Τὸν δ' αὖ μυθήσατο ἰδὼν θεοείκελος πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Σμερδαλεόφρον, ἀτειλέστατε, κερδαλεόφρον,
Πῶς τις τοι πρόφρων ὑπέσσεται πειθέσθαι Ἀχαιῶν,
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;

Εὐρύλοχ' Δαναοῖσιν ὁμοσσόμεν ἠὲ φατιεῖσι
Οὕ πεμπε ζώειν· ἐπὶ γὰρ χρεὼ ἐστὶ μάχεσθαι.
Σοὶ καὶ ἐμοὶ δ' ἔπειτα βουλὴ ἔσσεται ἠδὲ τέλεσσαι
Συμπάντων Δαναῶν. ἀλλ' ἰὼν Ἀχιλῆα μάλιστα ἔπαρε
Ὅττι κεν πολλὸν ἀέριστος ἐὼν ἐπιτέλλεται ἔμμεν.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ὕδατι μάντις ἀμείνων
Οὐτ' ἀρ' ὅ γ' ἀψορρὸν ἐπιμάψας πάλιν, οὔτ' ἐκπατάμενος.
Ἀλλ' ἦτοι αὐτῆσιν ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν,
Οὐδ' ἀπὸ νῶτα βῆναι ἐπ' ἀγκῶν' ἀπτῆνε ἕκαστον·
Τοῖόν οἱ δῶκεν ἐνδυκὲς μένος Ζεὺς Τρώεσσι θοὸς ἐπαρήγειν.
Οὐδ' ὅγε πω λοιμὸν θαρσέων ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν
Πρίν γ' ὅτε πὰρ φίλα γοῦνα σὺν ἀμφιπόλοις ἐλιπόπτοις κίχεν
Ἀμφὶ τέλη· ἀλλ' ἀπίων, ἀγορὴ δ' ἐρίηλε γεραιῶν
Ἑστ' Ἰλιόθεν· τὸν γὰρ μιν ἐλεύσεσθαι παρὰ θοὰς ἔφη.
Ἦτοι ὅγ' ἐς τὸν κατ' ὀϊστεύσας πεδίοιο ἕστ' ἀΐσσων
Ἦρως Ἀπρείδης ὁμηκεσίων Ἀργείων
Ἀχιλεὺς Αἰακίδης θ' ἅμα φρένας ἀμφιμάχοντε
Πίμπλαντ'· ὀλοὸν δ' ἐπὶ πυρὶ λαμπετόων τέλεκτο.
Καὶ γὰρ τὸ σφέησι τεκμήριον ἔσσεσθαι μέλλεν
Μαίης παιδὶ ἀνακτὶ πόδωκέι ἠδὲ τοξήρει ἔπεσθαι·
Αἰὲν τοι τὰ πεπρωμένα ἔπλετο θεσπεσίοισιν
Ἐξείης δ' ἤδη τὰ πρὸ ἔπεσθ' ἔπ' ἔδ' ἐτέλεσσεν.
Καὶ γὰρ τὸ Δαναοῖσι θεοπροπίων ἀγορεύεις,
Ὡς ἐξ οὗ πὰρ' ἑκατὸν σφετέρων ἐκπέμπεν ἀγῶνα πυλάς,
Οὐδὲν ἐγὼ κίονας Χυτικὸς ἐπ' ἀγλαὰ ἄστυα
Οὐδ' ἐκόλων βέβακεν ἐπεὶ πολὺ δεύτερος ἠμὲν
Οἴκαδε ἔγχεϊ ἐμῷ ἐπὶ ἔκτανε μείονας ἠδὲ φέρτερα
Κεφαλῆσι ἀλοχοι ἐπαΐξαι ἔτεα δέκ' ἐρύκουσι.
Οὐ δὲ λαοὺς ἐξ φυλακὴν ἀπ' ἀρείους ἀπέπαυε
Ἀλλὰ μὲν ὣς ὀΐσθη ὀδύρεσθαι πόλιν, ἐς τὸν ἀμείνω.
Βάλλε· ἐγὼ καὶ σὸν ἐμοὶ φίλον ἦτορ ἀνώγει
Λύτοῦ τίμοι χάρμες ἀνὰ ἐπιπρόσθεν· ἀγορὴ μὲν
Ἀγρίλεω ἐρίηρες ἔτι ἐπὶ νῆϊ κέονται.

Τὸν γὰρ ὀπὶ φρεσὶ θῆκε. διὰ λιμὸν δὲ κακὸν Ἥρη
Κήδετο γὰρ Δαναοὺς ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἀγορήνδε θοὰς ἁθρόοι ἐγένοντο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
λεύς.
Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε πολυπλαγχθέντας ὀΐω
Αὖτις ἀποστρέψειν εἴκομ θανάτόν γε φυγόντε.
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἠὲ ἱερῆα.
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν)
Ὅς κ' εἴποι ὅτι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος Ἀπόλλων.
Εἴτ' ἀρ' ὀγ' εὐχωλῆς ὅτε μέμφεται, ἠδ' ἑκατόμ-
βης.
Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας. ἡμῖν δ' ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἦ τοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἧν διὰ μαντοσύνην τὴν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ Ἀχιλεῦ, φίλος εἰμὶ Διὶ φίλε μῦθον ἀθύσσεις
Μηνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος;
Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω. σὺ δ' σύνθεο καί μοι ὄμοσσον
Ἦ μάλα μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει καὶ οἱ πίθονται Ἀχαιοί.
Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.
Εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ.
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι. σὺ δ' φράσσαι εἰ μ' ἐθελήσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
λεύς,
Θάρσησας μάλα, εἶπε θεοπρόπιον ὅ τι οἶδας.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ᾧ τε σὺ Κάλχαν

Ἐν δ' ἄλοχε μὴν πάντα τὰ ἐπιφρήμονα εἶπεν
Ἀτρεΐδης· δ' ἰφθιμος Ἀχιλλεὺς ἄντιον αὖδα·
Λὴν ὦ Ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονα εὐρὺ ἄνασσα,
Ἀλλα κακὸν θρασιμορ κ' ἀπρηξ· ἡ δὴ μοὶ ἔπιθλος
Μὴ ἐρίζειν καὶ ἴσον ἐμὸν ἔμμεναι ἠδὲ μάχεσθαι
Ἠ νῶι ὀμόσσαι τ' ἦ ὕστερον αὖτις ἰόντα·
Μὴ νῦ τοι ἐ χαλεπὸν σκῆπτερ ἐν ἠ ἐμέμεν θεοῖσι.
Τῶν δ' ἐγὼ ἐ νύσσω, σοὶ μὲν μὴ χ' ὕπερ ἔπεσσιν
Ἠμετέρην εἰ οἶκε θ' ἁγεῖ τὴν δὲ πὰρ πᾶσιν
Γεῖν ἐ σὺ ἐπιχειρῆ· μοὶ ἔπειτ λεχ' ἀντίον αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄλλα μὲν ἐπιξέζεις, σὺ δ' ἐγὼ ἐ κ' ἐπιπείθοιμι.
Ἐπ' ἐτέρωθ' ἐδέ μοὶ δ' ἐγὼ ἐ κ' ἐπιπείθοιτο μύθῳ
Βὴ δ' ἐκίων ἀθανάτοις πολυ φιλτάτοισιν ἑκάστοις.
Πολλὰ δ' ἐπὶ ἐπεσσ' ἀπὸ θῖνα θαλάσσης κυμα ἠεδὲ ἠ γαλήνῃ
Ἀτρόμητον ἀείκιτ· ἡ δὲ κύμα Ἀτρεΐδαι τέλα Λάπτε.
Κλῦδι μεν ἀμ' οὐρανὸν ἀστὺ· ὀϊ Χρύσεον ἀμφιεῖ-
θηκας,
Κίλλαι τε ζαθέην. Τὸν δ' ἐλθ' τε ἴρι ἀνάσσειν
Σμινθεῦ· αἴ ποτὶ τοι κεχαρίσατ' ἐθὴ νηὸν ἰρίζω,
Ἠ εἰ δὴ ποτὶ τοι κ' ἠ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταῦρε σὺν ἀ ἀγαθὰ· αἴ μοι τὸ κ' ἐέλσωρ τέλεσσον·
Τίσσ' ἐμ Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' ἠρᾶτο δ' ἄρ, τῷ δ' ἔκλυε φοῖβος Ἀπόλ-
λων·
Βὴ δ' κατ' ἰλύπετο κεκλιμένος κορυφῇσι ὄρη,
Τόξ' ἄμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο
Αὐτὸ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς·
Ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μεθ' ἰὸν ἔκηε·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γίνετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
Οὐ μὲν μὺ σφωϊν ἔπα ζατενὸς κυνὸς ἀργιόδοντος
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀπὸ νῆϊ ἐπὶ ὀξυτὰς ἐκ ἐφιεὶς ὀϊστοὺς
Βάλλ· ἀφιεὶ πυκνὰ κηλεμὸν· ἀμφὶ δὲ σιλπνὸν ἀκουὴ
Γίνετο μ' ἀργυρέοιο βιοῖο· ἐκ ἐφιεὶς ὀϊστοὺς βάλλε θοοῖσι.
Τῇ δ' ἐκ ἐπ' ἐν ἀγορὴν ἐκάλεσσε πολυκτόπου λαὸς Ἀχιλλεύς.

ΤΗΣ Ο'ΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ἡ ἄλφα ῥαψῳδία.

ΜΗΝΙΝ ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι (Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή)
Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα
Ἀτρεΐδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν,
Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἶκαδε νέεσθαι·
Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε
Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα·

λέα, ἡ αὐτὸ τὸ ἦρας ἀπεσπάσε τὸν Βρεσηίδα· ὁ ὃ ὀργίζε) τοῖς Ἕλλησι. Θέπις δ', τ' ἐοῦ δεηθέντ@ εἰς Ὄλυμπον αἰγιδοῦσα, ἠπάσατ@ ὡδὲ τὸν Διὸς ὅπως τοὺς Τρῶας ὀπιπεραπτέρους τῶν Ἑλλήνων ποιήσῃ. Ἦρα ὃ γνοῦσα τὸν@, ἀλιώχθη ὡς ὑὸς τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς ἀλέλυσιν: Ἦφαιστος, οἰνοχόησας ἐν ἐπιπώμαπι χρυσείῳ. οἱ δ', τὸ λοιπὸν τ' ἡμέρας ἐμωχθέντες, εἰς ὕπνον ἔβησαν).

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ἢ ὑπογραφή.

Ἄλφα λιτὰς Χρύσου λοιμὸν σεαυτῷ, ἔχθος αἰάκτων.

ΤΗΣ

ROMA
VITTORIO EMANUELE

ΤΟ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ῥαψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος.

Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται εἰς τὸ τῶν Ἑλλήνων στρατόπεδον τοῦ ἐξαγορᾶσαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσηΐδα. ἀπελαθεὶς δὲ, ἀλλὰ μὴ μὲν ὕβρεως ἀπολαχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος πέμπει τὴν Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων λοιμὸν δι' ἐνυμέρου, καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς, ἀναιρεθέντων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνάγει. Καλχαντος ὁ μάντις ἀποφαίνεται τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς διαλέγεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα,

vestis ei erant amissi, propter colorem sanguinis in praelio.

Illud etiam non est praetereundum, omne Poëma iustum, vel quodcunque aliud opus scripti mandatum, habere quasi solum & fundamentum quoddam in quo nitatur, causas, quibus sublatis, necesse est Poëma ruat ac dissolvatur. Fundamentum cuiusque poëmatis.

Exempli gratia: Virgilius proponit sibi canendo errores Aeneae, & bella gesta in Italia: causas istorum laborum atque incommodorum, quasi fundamenta totius operis facit: Caritatem scilicet Iunonis erga Carthaginem: studium eiusdem erga Graecos, iudicium Paridis spretae, iniuriam formae: odium in Troianos acerrimum ob raptu Ganymedis honores: has inquam, ponit in ipso principio causas, quibus sublatis, vix probabile videatur insignem pietate virum tot voluisse casus, tot adisse labores, &c. hoc Virgilius, ut alia pleraque ab Homero nostro mutuatus est. Homerus enim in hoc opere proponit sibi canendam iram Peleidis Achillis, quae plurimas clades & funera Graecis attulit. Hoc vix credant lectores, ivanimus hominis tot clades inuexisse, nisi cognoscant causas: has igitur affert noster Poëta: altercationem scilicet ortam inter Agamemnonem & Achillem causa Chryseidos. Convemptum Chrysa sacerdotis, & indignationem Apollinis in regem Agamemnonem ob repulsam contumeliosam sui sacerdotis. Hu igitur causis totum poëma nititur, quasi quibusdam fundamentis.

Οὐδὲ μὴν Τρῶας ἐσ πύργους ἐφορᾶτον. Οὐ γὰρ ἔτι σφιν ἔπειτα μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι, id est, Nunquam prodire audebant extra portas Dardanias, horrebant enim iniuicam Illius lanceam.

Ad Achille à pugna abstinente, quoniam regi iratus erat, ausi sunt Troiani prodire, & æquo marte cum Græcis dimicare: multæque utrinque hoc anno præclaræ facinora edita fuere.

Illud etiam non est prætermittendum, ad Iouem unicam in qua poëma debet versari, in decem Aristoteles, iram esse, cæteraq; episodia. Quamuis itaque à nono ordiatur anno, pleraq; tamen res antea gestas inserit, & magna ex parte superiorum annorum memoriam denuò in locis repetit.

XXIV. partes Iliad. & Odyss.

Opus ipsum in viginti quatuor partes ab Aristarcho iussu Ptolemæi tyranni Athenien-sium dicitur distributum, ad numerum Græcarum literarum (ut series eius & continuatio, elementorum ordine ostenderetur) singulas, partes à singulis elementis inscriptionem acceperunt.

Rapsodia.

Appellatæ sunt Rapsodiæ, vel ἀπὸ τῆς ῥάψεως τοῦ ᾠδοῦ εἴτε quòd ex arte contexta, consuta videantur: vel (ut placet alijs) ἀπὸ τοῦ ῥάβδου, ἡ ῥάβδος ᾠδή, propterea quòd qui carmina Homeri recitabant, virgam lauream gestabant quasi essent ῥαβδῳδοί: sed prior etymologia magis placet.

Cærulea vestis in Odysseæ. Purpurea in Iliad.

Illud etiam ex Eustathio notandum est, antiquos solitos Homeri poëtas in theatris recitare, & quum Odyssean recitabant, cæruleam vestem gerere, propter colorem maris in quo Vlysses erraſſet: quum verò Iliada, purpureo vestitu

castra redimenda filia gratia venit. Sed à rege non sine contumelia repulsus, voti impetrat ab Apolline, vt suas vlciscatur iniurias.

Immissa itaque à Deo in exercitum Græcorum pestilentia, & cognita rei causa per Calchantem patrem, suadet Achilles Agamemnoni, vt Chryseidem patri restituat: quamobrem grauissima inter eos altercatio orta est, qua Nestoris interuentu ex parte sedatur. Tandem Agamemnon Chryseidem patri remittit, ipse Briseidem Achilli adimit.

Chryseis restituta Patri.

Eam iniuriam Achilles æque ferens, petit à Briseis matre Thetide, vt ab Ioue impetret prosperum Achilli eum maximis meritis, vt suam vlciscatur iniuriam, efficiaque vt Græci superentur, id Thetis adepta. impetrat.

Tandem Patroclus à Nestore impulsus, petit ed tempus arma ab Achille tantisper, dum Troianos à Græcorum castris propellat: qui impetratis armis, & Myrmidonum copiis eduSus frenue pugnans ab Hectore tandem interficitur.

Patroclus.

Huius mortem Achilles vlcisci cupiens, quod precibus amicorum, & maximis præmiis à rege oblatis facere ante renuisuerat, sponte sua suam facit. Itaque cum Agamemnone rediit in gratiam, noluitque armis per matrem Vulcano imperatis, ad pugnam exire, in qua cum multos alios, tum ipsum Hectora occidit, & amici mortem vlciscitur. Hæc est series omni tempore, ac integro nouennio gestarum.

Achilles.

Cur Hō. à nono anno bel li exor sus.

At poëta qui non historiam scribit, sed poëma facit, à nono exorsus anno est, præpererea quòd eo anno plures maioréque res sunt gestæ, & perpetua serie continuatæ. Nam ante Achillis iram,

ARGVMENTVM TOTIVS Iliados.

ALEXANDER, *qui & Paris vocatus, Priami fuit filius, is Græciæ visendæ desiderio captus, vt Græcorum mores cognosceret, Spartam venit: ibi absente Menelao, ab Helena eius vxore hospitio exceptus, ei vt se sequeretur persuadet: itaque arrepta nauigatione in Sidonem primùm & Phœnicem, inde Troiam peruenit.*

At Menelaus domum reuersus re cognita, cum Agamemnone fratre magnas Græcorum cogit copias in Aulide Bœotiæ oppido, vnde soluentes omnes in oram maritimam agri Troiani peruenerunt. Ibi commisso prælio, fundunt fugántque hostes, in eo prælio Protesilaus cecidit.

Oratores Helenam repetitũ missi.

Menelaus deinde & Vlysses oratores, ad Troianos veniunt Helenam repetitum, at illis reddere recusantibus, altero decernitur prælio, in quo etiam Græci superiores fuêre: sumptis itaque animis, alij ad oppugnationem oppidi remanent, alij Achille duce prædatum populatumq; agros finitimos proficiscuntur, eo scilicet consilio vt à Troianis auerterent auxilia finitima.

Chryſa.

Erat oppidum finitimum Chryſa: eo capto, Chryseidem filiam Chryſæ, qui erat Apollinis sacerdos, forma præstantẽ, minus præcipuum Gr. Agamemnoni dant. At Chryses ad Græcorum castra

TYPOGRAPHVS LECTORI

Φιλομμήρῳ.

BTulimus tibi, amice lector, Homeri Iliada, in qua non malum, nec infidelem (vt quidem existimamus) interpretem præstitimus: nunc primùm eiusdem Poetæ Iliados contextum purum (vt dicitur) putumq; seorsim damus, in eorum gratiam, qui cum Homero vernacula lingua, & sine vllo interpretis subsidio, colloqui possunt. Vtrumque conati sumus commoda forma ἐγχειρίδιον, quæ esset βάδιον τε, nec ingrata sarcina iis accedat, qui præter domesticam familiaritatem, cum Homero etiam quærunt aliquando rusticari. Habes ergo totam diuini illius vatis παντοπλίαν, id est, iustam, plenámque tum facilem, expeditámque rerum istarum, possidendarum rationem. Vt hac quidem in parte tibi non malè satisfactum esse videatur. Quod verò in tuum vsum molitus sumus, hoc tu, lector φιλόμηρε, fruere & vale.

Digitized by Google

ΗΡΩΙΚΑ

ΩΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ,

HOMERI ILIAS,

id est,

De rebus circa Ilij destructionem gestis:

una cum

COLVTHI Helenæ raptu,

TRYPHIODORI Ilij excidio.

***

GENEVÆ,

Ex Typographeio M. BERJON.

M. DC. XXII.

ROMANA

6
15-c
28

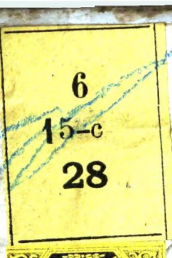

Digitized by Google